

2013

Contents

2013	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	36
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	60
10. Chương 10	68
11. Chương 11	75
12. Chương 12	79
13. Chương 13	88
14. Chương 14	99
15. Chương 15	104
16. Chương 16	110
17. Chương 17	116
18. Chương 18	122
19. Chương 19	133
20. Chương 20	142
21. Chương 21	150
22. Chương 22	155
23. Chương 23	166
24. Chương 24	174
25. Chương 25	178
26. Chương 26	185
27. Chương 27	195
28. Chương 28	203
29. Chương 29	208
30. Chương 30	214
31. Chương 31	219
32. Chương 32	226
33. Chương 33	232
34. Chương 34	238
35. Chương 35	246
36. Chương 36	253
37. Chương 37	259
38. Chương 38	269
39. Chương 39	276
40. Chương 40	284
41. Chương 41	291

42. Chương 42	300
43. Chương 43	306
44. Chương 44	316
45. Chương 45	323
46. Chương 46	331
47. Chương 47	338
48. Chương 48	348
49. Chương 49	353
50. Chương 50	359
51. Chương 51	367
52. Chương 52	376
53. Chương 53	385
54. Chương 54	396
55. Chương 55	406
56. Chương 56	415
57. Chương 57	423
58. Chương 58	430
59. Chương 59	438
60. Chương 60	443
61. Chương 61	452
62. Chương 62	458
63. Chương 63	463
64. Chương 64	471
65. Chương 65	481
66. Chương 66	488
67. Chương 67	495
68. Chương 68	504
69. Chương 69	514
70. Chương 70	523
71. Chương 71	534
72. Chương 72: Pn1	540
73. Chương 73: Pn2(1)	548
74. Chương 74: Pn2(2)	557
75. Chương 75: Pn2(3)	567
76. Chương 76: Pn3	579
77. Chương 77: Pn4	584
78. Chương 78: Pn5	592
79. Chương 79: Pn6	598
80. Chương 80: Pn7	614
81. Chương 81	618

2013

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, zombie (thây ma), 2 couple, trá hình khoa học viễn tưởng. Nhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/2013>

1. Chương 1

“Nè Lưu Nghiễn, dạo này không thấy anh bạn làm lính của ông đâu nhỉ?”

Lưu Nghiễn giả lơ, vẫn một mực vui đầu chỉnh sửa bản vẽ kỹ thuật của mình, mãi đến khi mấy cô gái bên cạnh phá lên cười, gặng hỏi đến lần thứ ba thì cậu chàng mới ngẩng đầu lên ngó các nàng một cái.

Một cô trong đó chợt hỏi: “Không phải định ở lại đây tìm việc làm hay sao?”

“Mông Phong ấy hả...” – Lưu Nghiễn cầm cục tẩy, nhẹ nhàng tẩy xóa trên hình vẽ phối cảnh: “Ba mẹ người ta bảo về nhà, thế là về rồi. Từ tháng trước lận, thông tin của mấy người kém nhanh nhạy quá.”

“Tiếc ghê...” – Lại một cô khác cười nói: “Hiếm lắm mới thấy một anh lính đẹp trai như vậy, hèn chi bữa giờ không thấy có ai đợi ông đi ăn tối nữa.”

Lưu Nghiễn thấy cho mấy cô nàng một cái liếc mắt, dài giọng đáp: “ Cô nào thích cậu ta đâu? Cứ hỏi lộ mấy chai cam vắt đi, tôi sẵn sàng dâng tận tay số điện thoại của cậu ta liền.” – Dứt lời thì nhẹ nhàng thổi bay vụn tẩy, sạch sẽ, tưởng như muốn xua đi một đoạn ký ức cố chấp bám rễ trong tâm khảm.

Tiếng chuông tan học réo vang, sinh viên lũ lượt kéo nhau ừa ra khỏi lớp học.

Ánh nắng gắt mùa hè rực rỡ chiếu xuyên qua lớp kính trong suốt, cả phòng học rộng lớn không một bóng người, chỉ còn lại một mình Lưu Nghiễn ở dãy bàn cuối, từ tốn cuộn tròn bản vẽ phối cảnh chi tiết kỹ thuật.

Đã một tháng mười hai ngày sau chia tay, cũng là ngày kỷ niệm quen nhau của cậu và Mông Phong.

Bảy năm về trước, Lưu Nghiễn và cậu bạn nổi khổ Mông Phong cùng vào học ở một trường cấp ba tại thành phố Z, tiếp đó thổ lộ, rồi yêu nhau. Sau kỳ thi đại học, Mông Phong nhập ngũ, Lưu Nghiễn lại thi đậu vào một trường đại học. Những lời thề non hẹn biển ngày tháng học trò Lưu Nghiễn luôn ghi nhớ trong lòng, rồi đến khi cả hai bước trên con đường của riêng mình, họ vẫn không từ bỏ mà tiếp tục duy trì liên lạc, hy vọng đến ngày tốt nghiệp và xuất ngũ lại cùng bên nhau.

Lưu Nghiễn vừa lên năm hai đại học đã đạt được thành tích xuất sắc, được gửi sang Đức làm sinh viên trao đổi, mặc dù ở nơi tha hương xa xôi vẫn không phút nào quên được người xưa. Sau khi về nước cậu tiếp tục được cử đi học lên nghiên cứu sinh (học lên thạc sĩ). Đến năm hai thì Mông Phong xuất ngũ, đến tìm tận nơi cậu học ở thành phố S. Giấy phút gặp lại, không có cảm xúc dạt dào yêu thương, cũng không có đêm nồng mãnh liệt, Mông Phong chỉ ôm lấy Lưu Nghiễn, lặng yên ngủ bên nhau một đêm.

Lưu Nghiễn nằm yên không nhúc nhích, nhưng mắt ngủ cả đêm, cậu cứ mở mắt nhìn trần nhà, trong lòng cảm giác có thứ gì phẳng phát đổi thay.

Mông Phong quyết định ở lại thành phố S, tính tìm một công việc để ổn định cuộc sống cùng với Lưu Nghiễn, nhưng bằng cấp thấp như vậy, mặc cho hần tất tả ngược xuôi vẫn không cách nào tìm nổi một việc ưng ý, cuối cùng, hần rời đi.

Lưu Nghiễn không hề can thiệp sự lựa chọn của Mông Phong, khi cánh cửa khép lại, Mông Phong ở bên ngoài, cậu ở bên trong, cả hai đều tự hiểu rõ, họ đã không thể quay lại ngày tháng yêu nhau của bảy năm về trước. Thời gian là một con dao sắc bén nhất, đã dũa dũa rất nhiều năm, dũa cho quá khứ có còn nặng lòng tơ vương, đến khi gặp lại chỉ cần một dao là có thể vô tình chém đứt.

Ngày tháng chớp mắt luôn qua kẽ hở ngón tay mà trôi tuột đi mất, giống như hạt cát nhuyễn mịn không để lại chút dấu vết, người không còn là người trước kia, tình cũng không là tình xưa cũ. Nào có thể đổ lỗi cho khoảng cách, càng không thể trách cứ số phận mỗi người, hết thấy không phải là lỗi của riêng ai, mà do ở chính bản thân họ.

Mối quan hệ sau bảy năm, đã chấm dứt được một tháng mười hai ngày, Lưu Nghiễn ngồi lẻ loi trong lớp học, chợt dâng lên một thứ xúc cảm khó nói nên lời.

“Lưu Nghiễn!!” – Một người đột nhiên lộ đầu vào cửa lớp: “Giáo viên hướng dẫn đang đợi cậu kia kìa, sao còn chưa đi nữa?”

Lưu Nghiễn như bừng tỉnh giữa giấc mộng, nhanh chóng thu dọn bản vẽ, đứng dậy bước vội về phía văn phòng giáo viên.

“Đã xem qua bản thiết kế của em rồi.” Thầy chủ nhiệm khoa gật gù nhận xét: “Ừm, chi tiết lật vặt còn sai nhiều, nhưng không có vấn đề gì lớn cả.”

Lưu Nghiễn buông bản vẽ xuống, vươn tay đón lấy tách cà phê từ thầy, vừa nhấp nháp vừa quét mắt qua kệ sách, tiện hỏi: “Em có thể mượn vài quyển sách về đọc được không ạ?”

“Tất nhiên là được.” – Thầy hướng dẫn của Lưu Nghiễn độ năm mươi tuổi, vẫn phong độ phơi phới, lúc này đang ngồi bên bàn làm việc, nhấp một ngụm cà phê: “Thiết kế của em đều rất chú trọng vào việc ứng dụng thực tế, mang đậm phong cách Iceland, nhưng mảng thiết kế người máy lại là yếu điểm của em, bê bết hết chỗ nói.”

Lưu Nghiễn cười cười tự giễu: “Dạ, hồi còn học ở trường Bauhaus (trường đại học với các khoa ngành thiết kế nổi tiếng ở Đức), người máy em làm ra thật không xài được. Ừa, thầy, đây là gì vậy?”

Lưu Nghiễn rút ra từ trên kệ một quyển sách có tên “Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie”, cậu không khỏi nở nụ cười.

Chủ nhiệm khoa vốn rất mến cậu học trò Lưu Nghiễn này, nên ôn hòa cười giải thích: “Em biết không, hồi tháng năm Bộ quốc phòng Mỹ vừa cho đăng quyền sở tay này lên mạng, phía Chính phủ tuyên bố lý do là cảnh báo cho toàn thể dân chúng, dựa vào đây để ứng phó với những biến cố không thể xác định được ở tương lai.”

Lưu Nghiễn tùy tay lật xem vài trang, dở khóc dở cười nói: “Thật sao thầy? Vậy em phải mượn về xem thử mới được.”

“Những nhận xét sửa chữa bản vẽ của em thầy đã chép vào Usb rồi.” – Thầy chủ nhiệm khoa nhắc nhở – “Có đọc sách cũng đừng quên làm bài tập đấy.”

Lưu Nghiễn chỉ biết gượng đáp: “Dạ.”

Lưu Nghiễn cầm lấy Usb bỏ vào túi, mang quyển sổ tay bước ra khỏi phòng, đồng thời móc điện thoại gọi về nhà nhưng không ai bắt máy.

Hôm nay là thứ năm nên Lưu Nghiễn định bụng sẽ về nhà, cậu quay lại ký túc xá thu dọn đồ đạc, lúc này bạn cùng phòng đang lên mạng chơi.

“Thôi Tiểu Khôn, tuần này chú có về nhà không?” – Lưu Nghiễn hỏi.

“Không, sao thế?” – Bạn cùng phòng tiếp lời: “Chú tính về đấy à?”

Lưu Nghiễn ngừng vực hỏi: “Bạn tán gái sao?”

Thôi Tiểu Khôn vội đáp: “Bây nào. Có chuyện gì nói đại đi, chú muốn nhờ anh làm gì nào?”

Lưu Nghiễn cười lành: “Cho mượn xe được không, tối mai về liền, đổ đầy bình cho đại ca luôn.”

“Phấn gấp!” – Thôi Tiểu Khôn gắt lại một câu. Tiếp đó liệng luôn chìa khóa xe cho cậu.

Thôi Tiểu Khôn là nghiên cứu sinh thuộc Khoa tự động gần bên Khoa cậu, sở hữu một chiếc xe qua tay đời cũ. Lưu Nghiễn chụp lấy chìa khóa rồi nói: “Cảm ơn nhé, tôi thiết chẳng muốn chen chúc đi xe bus chút nào.”

Thôi Tiểu Khôn gỡ headphone xuống: “Nè, Lưu Nghiễn, chú định về nhà bữa nay luôn à?”

Lưu Nghiễn đang cầm cúi cầm di động gọi điện: “Thì sao?”

Thôi Tiểu Khôn mở ra một clip tin tức, ngoắt bảo: “Chú lại mà xem.”

[Hiện nay thành phố Z đang bùng nổ dịch bệnh chó dại, Chính quyền kêu gọi mọi người nên ở nhà đừng đi ra ngoài, chờ đợi thông báo tiêm phòng vắc xin mới từ trạm xá...]

Lưu Nghiễn cau mày, hỏi: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Thôi Tiểu Khôn hất cằm, cầm ly nước lên hớp một ngụm: “Tin tức lặp đi lặp lại từ hồi sáng này, mẹ chú làm bác sĩ có phải không?”

Lưu Nghiễn mồ côi cha từ bé, lớn lên từ một tay dạy dỗ của mẹ, lúc này đây cậu nhạy cảm nhận thấy có chuyện khác thường.

“Không nên ra ngoài sao?” – Đôi mày Lưu Nghiễn xô chặt vào nhau.

[Các nhà chức trách đang cho phun thuốc khử trùng ở hầu hết các khu vực trong vùng, cũng cho sơ tán dân chúng ở khu trung tâm thành phố, ngăn cấm những người không phận sự ra vào bệnh viện và những nơi công cộng, các tuyến tàu điện ngầm tạm thời ngừng hoạt động...]

Lưu Nghiễn gọi vào số di động của mẹ, đường dây bận liên tục, lúc này chắc bà đang tăng ca, hèn chi điện thoại bàn ở nhà không người tiếp.

“Tôi đi đây.” Lưu Nghiễn dứt khoát nói.

“Chúc chú may mắn nhá, đừng để bị chó cắn.” – Thôi Tiểu Khôn biếng nhác đáp lại.

Lưu Nghiễn mở cửa xe, đem laptop và quần áo ném hết vào hàng ghế sau, quyển sách mượn được từ thầy hướng dẫn đặt ở ghế phó lái, quay đầu xe, xuất phát.

12:00 AM, tại cổng soát vé trên đường cao tốc ở thành phố S.

Lưu Nghiễn mở bóp, trả tiền, gắn Bluetooth vào loa xe, chọn chế độ tự động gọi lại, chiếc Jeep lướt nhanh trên đường cao tốc.

Trên đường cao tốc từ thành phố S hướng về thành phố Z không một bóng người, thênh thang vô tận, cái nắng giữa hè gay gắt, bầu trời trước mặt là một mảng xanh lam chói mắt.

Trong khi bên đường hướng từ thành phố Z về thành phố S thì đông nghẹt những xe chen chúc nối đuôi nhau, đủ các thể loại xế hộp đua nhau nhả khói inh ỏi.

3:30 PM, đoạn cuối đường cao tốc.

Di động cuối cùng đã nổi máy, Lưu Nghiễn vội nói: “Mẹ à!”

“Nghiễn Nghiễn... Nghiễn Nghiễn...” – Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ vô cùng lo lắng bất an.

Lưu Nghiễn lập tức cho xe dừng lại ở khu vực đậu xe bên đường, trong điện thoại vang lên những thanh âm hỗn tạp, hòa trong tiếng gió vù vù không ngừng là giọng nữ kiên trì gọi: “Nghiễn Nghiễn...”

Lưu Nghiễn cho xe dừng hẳn, quát lớn: “Mẹ! Mẹ không sao chứ!?”

Người phụ nữ đáp: “Con đừng về nhà, nghe lời mẹ đi, trước mắt đừng trở về, nhé, mẹ không việc gì hết, mẹ rất yêu con, Nghiễn Nghiễn...”

Lưu Nghiễn hỏi dồn: “Trong nhà xảy ra chuyện gì rồi?! Mẹ đang ở bệnh viện hay ở nhà? Con gọi điện thoại bàn sao không mẹ không tiếp?”

“Nghiễn Nghiễn, cứ ở lại trường học, mẹ vẫn đang an toàn, sẽ gọi điện cho con sau...”

“Mẹ yêu con, Nghiễn Nghiễn...”

Điện thoại vang rè rè, mất liên lạc.”

Lưu Nghiễn ngây ngẩn ngồi trên ghế lái, tiếp tục gọi lại nhưng bên kia đã tắt máy.

Lưu Nghiễn lặng người một chốc, lại gọi tiếp vào số của Mông Phong, trong di động của cậu vốn đã xóa số của hắn, nhưng dãy số này suốt năm này đến năm khác chẳng hề thay đổi, có lẽ dấu vết của nó mãi mãi không cách nào xóa sạch khỏi tâm khảm của mình.

Số của Mông Phong cũng đang bận máy, Lưu Nghiễn đảo vô lăng, quay đầu xe trở lại đường cao tốc, trong lòng nhấp nhủm, chen ngang đoàn xe rồng rắn hướng về thành phố S.

3:40 PM, tại khúc quay đầu xe trên đường cao tốc.

Lưu Nghiễn lại chuyển hướng, bánh xe trên đường cao tốc về thành phố Z lao đi như tia chớp.

Thanh âm từ radio trên xe vang lên.

[Bệnh chó dại ở thành phố Z đã bước đầu được khống chế, bệnh viện thành phố đang triển khai kế hoạch chữa trị cứu giúp, Chính phủ kêu gọi những người dân thành phố đang ở nơi khác tạm thời không nên về nhà, tránh việc giao thông tắc nghẽn... Sau đây là bản tin dự báo thời tiết...]

7:30 PM, cuối đường cao tốc, khúc rẽ vào thành phố Z.

Bao phủ bầu trời là một màu rắng đỏ, rực sắc như nhuộm máu, mọi chuyện vẫn như thường, trạm thu phí đường cao tốc vẫn vận hành lưu loát, lần lượt mở cửa cho từng chiếc xe tiến vào.

Lưu Nghiễn vừa lái xe vừa chú ý cảnh sắc hai bên, mặt trời xuống núi, đèn đường nội thành rực sáng, xe trên đường rất thưa thớt, hẳn là mọi người đều nghe được thông báo trên radio nên sớm về nhà.

Mạng Internet bị nghẽn, hầu như không thể truy cập, tín hiệu di động thì chập chờn, không cách nào gọi đi.

9:50 PM

Càng đi về phía trung tâm thành phố thì người đi đường càng ít, nhà của Lưu Nghiễn ở gần khu trung tâm, những khu vui chơi và siêu thị ở bên đường sớm đóng cửa, bóng người thấp thoáng ngược xuôi.

Ở đầu phố đậu ba chiếc xe cảnh sát, dựng rào chắn ngăn đón giữa đường, Lưu Nghiễn trông thấy liền hốt hoảng, lập tức phanh xe.

Đèn xe cảnh sát không ngừng chớp tắt, nhưng chẳng nghe tiếng còi hụ, Lưu Nghiễn bước xuống xe thăm dò nhìn sang, không hề thấy một ai, trong bụng hoang mang vô cùng.

Mấy người cảnh sát trên xe đã đi đâu hết?

Lưu Nghiễn quyết định trở lại xe, thắt dây an toàn, nhấn ga tông thẳng vào rào chắn, theo dọc con phố chạy đi.

Những tòa chung cư hai bên đường đèn đóm tắt ngóm, chỉ có số ít căn hộ còn sáng đèn, Lưu Nghiễn cho xe dừng lại ở một chỗ, chạy thẳng vào chung cư nhà cậu, cả bảo vệ chung cư cũng không thấy đâu.

Lưu Nghiễn bất chợt rơi vào khủng hoảng mất phương hướng, ngửa đầu, xoay vòng tại chỗ mà hét lớn: “Có ai ở đây không?!!!”

Không một ai đáp lại, Lưu Nghiễn vội lao ra đại sảnh, nhấn liên tục vào thang máy, ngọn đèn lập lòe, vang lên một tiếng “Đinh” dừng ở lầu chín.

Lưu Nghiễn tiếp tục chạy ào ra hành lang, móc chìa khóa mở cửa, đồ đạc trong nhà vô cùng lộn xộn, chắc là bệnh viện gấp rút gọi mẹ đi tăng ca nên vẫn chưa kịp thu dọn.

Lưu Nghiễn hít sâu bình tâm, lấy một hộp sữa từ tủ lạnh nốc một hơi, bước ra nhấn chuông nhà hàng xóm, đi hết một vòng cũng không thấy ai ra mở cửa, Lưu Nghiễn lùi lại vài bước, khom mình xuống nhìn qua khe cửa, không có nhà nào sáng đèn.

Lưu Nghiễn đứng bất động tại chỗ một lúc, nuốt nước miếng, về nhà gom thêm vài bộ quần áo, một tấm chăn, mở ngăn tủ dưới lấy thêm hộp cấp cứu, khi bước ra ngoài, tất thấy bóng đèn ở chung cư nhấp nháy nhấp nháy, sau đó tắt ngóm.

Thang máy ngừng hoạt động, nguyên khu phố trung tâm rơi vào bóng tối, chỉ còn sót lại chút ánh sáng từ hệ thống đèn tách biệt ở đường cái.

Lưu Nghiễn vén rèm cửa nhìn một lượt, xung quanh đều cúp điện, chỉ có khu phố phía xa vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Cậu cầm theo một con dao Thụy Sĩ và đèn khẩn cấp, đẩy ra lối thoát hiểm nhanh chóng lao xuống lầu.

“Bịch...Bịch...” – Tiếng bước chân dứt quãng truyền đến từ phía hành lang.

Lưu Nghiễn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi vọng: “Có ai không?!”

Cậu chạy vội tới khúc cua: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!?”

Hàng lang tối mịt, Lưu Nghiễn mang theo đèn khẩn cấp chiếu về phía cầu thang, thoáng chốc máu toàn thân như đông cứng, cảm giác sợ hãi theo sóng lưng truyền tới tận da đầu, run lên từng hồi.

Đứng ngay góc của tầng năm là một gã bảo vệ sắc mặt vàng như nến, phần bụng thũng thấy ruột, đôi con ngươi khô khốc không ngừng đảo tròn trong hốc mắt, tròn trắng hướng thẳng về ánh đèn.

Đây chỉ là mơ, nhất định cậu đang nằm mơ thôi.

Lưu Nghiễn theo bản năng lùi lại từng bước.

Gã bảo vệ kéo phần ruột từ bụng mình, phát ra một tiếng rên thảm thiết.

“Chú... Chú Hoàng?” – Giọng nói của Lưu Nghiễn đã bắt đầu run rẩy.

Gã bảo vệ bước từng bước một, theo cầu thang đi lên, Lưu Nghiễn dùng một tay run run chậm rãi vặn mở cánh cửa bên phải cầu thang, khi gã bảo vệ bước lên một nửa, Lưu Nghiễn cầm đầu lao thẳng qua cửa rồi đóng sầm lại, lưng áp vào cửa, thở dốc không ngừng.

Tiếng đập cửa “bang bang” vang lên từ bên kia, Lưu Nghiễn hoảng tới độ thét điên lên, gồng mình siết chặt nắm cửa.

“Có ai không!!!!!!” – Lưu Nghiễn cuồng loạn gào to.

Nắm tay cửa bất chợt bị ép xuống, Lưu Nghiễn rút vội tay về như bị điện giật, sợ hãi trần mắt nhìn cánh cửa kia, chậm chạp lùi về phía sau, mãi đến khi lưng đụng phải hộp phòng cháy.

“Rầm” một tiếng, Lưu Nghiễn đập vỡ hộp phòng cháy, giật ra cây búa ở bên trong.

Zombie?! Thật sự là zombie?! Lúc này đây, ý nghĩ duy nhất trong đầu Lưu Nghiễn là : thế giới này loạn rồi, mà giả như thế giới không xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn là mình điên rồi !

Khi tay nắm cửa xoay đến cuối, Lưu Nghiễn lại hét to một tiếng, cướp đường chạy như bay, tìm thấy một cánh cửa thoát hiểm khác thì vội vàng lao vào vọt vào trong.

Trong lối thoát bí bưng, chỉ có một ngọn đèn khẩn cấp lắt lư kịch liệt, mồ hôi Lưu Nghiễn chảy như xối nước, quần áo trong ướt đầm, gấp gáp tông cửa xông ra lầu một, chạy ra ngã tư. Cảnh tượng trước mắt như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người cậu từ đầu xuống chân.

Đèn trong xe vẫn còn sáng.

Một gã đàn ông mặc đồng phục cảnh sát lò lỏi cả trông mắt, treo thông trên mặt, đang úp sấp vào bên cửa kính xe chậm rãi mò mẫm, như muốn tìm cách mở cửa ra.

Phía xa lại có thêm năm con zombie đang kéo lê từng bước, từ công viên trung tâm tiến tới.

Lưu Nghiễn không thể tự chủ mà run lên bần bật, từ từ thả đồ đạc xuống, cầm đèn khẩn cấp chiếu ra phía ngoài ngã tư, gã zombie cảnh sát bất chợt phát hiện nguồn sáng mới, thế là xoay người, chậm chạp tiến về phía cậu.

“Aaa” – Lưu Nghiễn không ngừng run rẩy cầm cây búa chữa cháy, xông ào lên, bỏ mạnh xuống đầu nó khiến máu văng tung tóe, tiện đà nhắc chân bồi thêm một đạp văng ra xa.

Gã zombie nằm giật giật trên mặt đất, rồi lại giãy dụa bò dậy, Lưu Nghiễn chỉ biết liên tục lùi lại, vấp bậc thang té nhào, khắp bốn phương tám hướng xuất hiện lác đác những con zombie mặc quần áo người thường, đang từ từ đi tới tòa chung cư.

Lưu Nghiễn nhanh chóng thu gom đồ đạc, xông vội lên xe, khi đóng cửa thì có một con zombie mò tới, cánh tay nó chen vào khe cửa, Lưu Nghiễn dùng sức đạp mạnh cửa xe khiến nó văng ra một khoảng, lập tức đóng sầm cửa, gấp rút chuyển bánh, nghe tiếng xương cốt gãy nát trầm đục, theo đà tông bay vài con zombie, nghiền nát qua người bọn chúng mà lao đi.

Lưu Nghiễn va quệt vài chỗ, cuối cùng phá tung rào ngăn đón của cảnh sát để mở đường máu, đầu óc cậu vẫn mê mụi không xác định được phương hướng, gặp đường thì chạy, tiếp đó dừng lại bên ngoài một siêu thị đã đóng cửa, gục đầu vào tay lái thở hào hển.

Cậu nhìn thấy màn hình di động nhấp nháy, là một số lạ gọi tới, bắt máy.

“Rốt cuộc đã chịu nghe điện thoại !” – Bên kia vang lên giọng nói lo lắng của Mông Phong : “Em đang ở đâu !? ”

Lưu Nghiễn quát lên : “Mẹ kiếp !! Chuyện quái quỷ gì đây !!?”

Mông Phong đáp : “Ở thành phố mình đang có dịch bệnh ! Em đừng về nữa, đứng chờ anh ở cửa trường học, có biết không ?! Anh lập tức đến đón em ngay !”

Lưu Nghiễn nói : “Em đã ở gần nhà rồi.”

Cả hai đầu di động đều dồn dập vang lên tiếng thở dốc.

Mông Phong hỏi dồn : “Ở đường nào!!”

Lưu Nghiễn gấp rút đáp : “Em có xe, anh nói địa điểm cụ thể đi, em chạy tới tìm anh.”

Mông Phong gắt : “Đừng lộn xộn! Em sẽ biến thành zombie mất !!”

Lưu Nghiễn hạ giọng : “Em cũng không biết đây là chỗ nào ! Anh ở...”

Lưu Nghiễn trừng mắt nhìn về phía cuối đường, một người lao ra từ khúc cua, sau lưng bị mấy con zombie ráo riết đuổi theo, cậu vội nhấn ga, bánh trước chiếc Jeep quay nhanh tại chỗ, tiếp đó kết một tiếng lao vút đi, đèn pha phía trước bật sáng choang.

Lưu Nghiễn nhấn còi liên hồi, Mông Phong nâng tay che mắt, tăng tốc vọt tới đầu xe, nhẹ nhàng nhảy bật lên, giày lính đạp mạnh trên mui xe lấy đà, vài bước nhảy qua nóc xe rồi lao ra sau tiếp đất an toàn, mà chiếc Jeep vẫn lao mạnh theo trốn, Lưu Nghiễn tiếp tục đánh bay bốn con zombie, nghiêng mạnh sang một bên.

Ngay sau đó Lưu Nghiễn nhanh chóng quay đầu xe, mở cửa cho Mông Phong vào ngồi xuống ghế phó lái rồi cài chặt dây an toàn, khom lưng thở dốc.

Lưu Nghiễn bật đèn trần : “Sao... sao anh lại ở đây ?”

Mông Phong nói đứt quãng : “Gọi vào di động của em rồi cả điện thoại bàn cũng không ai tiếp, gọi đến trường học thì nghe bảo là em đã về nhà.”

Lưu Nghiễn mệt mỏi gật đầu.

Mông Phong tiếp : “Mặc dù khi đó đã nói, chia tay rồi thì không gặp lại nữa, nhưng anh thấy chúng ta vẫn còn là bạn bè, mà anh cũng không biết mình phải tìm ai, chỉ sợ em gặp chuyện mà thôi.”

Lưu Nghiễn cảm giác như đôi mắt mình cay cay, cậu chuyển tay lái, rẽ vào một con đường khác.

End #1.

2. Chương 2

#2. Gặp lại...

Mông Phong vội hỏi: “Em tính đi đâu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đến bệnh viện!”

Mông Phong gắt lên: “Không được! Bọn zombie chui ra từ bệnh viện cả đấy!!”

Chiếc Jeep bất chợt cua gấp, ma sát với mặt đường kéo dài một tiếng két chói tai giữa đêm.

Lưu Nghiễn quát: “Mẹ em vẫn còn ở bệnh viện!!”

Mông Phong hét lớn về phía cậu: “Nguy hiểm lắm! Em sẽ chết mất!!!”

– Rồi nhào lên muốn tìm lại Lưu Nghiễn, đồng thời lúc này cậu cũng đá bật một cú vào người hắn, xe Jeep thành linh va thẳng vào hàng ghế ven đường, ầm một tiếng rồi tắt hẳn.

“Xe để lại cho anh.” – Lưu Nghiễn lạnh lùng nói – “Chúc may mắn.” – Ngay lập tức xoay người xuống xe, nhưng bị Mông Phong nứu chặt tay lại.

Mông Phong hạ giọng: “Anh đi cùng em, thời điểm thế này đừng tùy hứng nữa, được không?”

Lưu Nghiễn thở dài, chuyển vô lăng, chạy vào đại lộ, trên đường đêm vắng bóng, Mông Phong cất tiếng: “Bệnh viện là khu vực rất nguy hiểm, tin tức hồi trưa có nói rằng người bị bệnh chó dại đều được đưa đến đó tập trung...”

“Đừng nói nữa!” – Lưu Nghiễn khổ sở hét lớn, nện mạnh một nắm xuống còi xe phát tiết.

Mông Phong liền im lặng, Lưu Nghiễn duy trì tay lái, thở dốc liên hồi.

“Ba của anh đâu?” – Lưu Nghiễn hỏi.

“Vẫn còn trong quân doanh.” – Mông Phong tiếp – “Nhưng tìm không thấy người đâu.”

Ba của Mông Phong là sĩ quan quân đội, từ lúc hắn còn rất nhỏ thì mẹ hắn đã bỏ nhà rời đi, vậy nên, tuổi thơ của Mông Phong thiếu sự chăm sóc của người cha, càng không có những yêu thương của người mẹ.

Ba mẹ không quản đến hắn, chỉ có một mình bà nội nuôi nấng hắn lớn khôn, bởi thiếu thốn sự dạy dỗ nghiêm khắc nên hắn chỉ biết chơi bời lêu lổng, mãi đến khi lên cấp ba xác định quan hệ với Lưu Nghiễn mới chịu nghiêm túc học hành, nhưng cũng đã quá trễ, thi rớt đại học, hắn đành phải nhập ngũ.

Làm ba cái kiểu gì như thế! Trong lòng Lưu Nghiễn vẫn luôn thầm bất mãn, ít nhiều cũng phải bỏ tiền ra kiếm một trường đại học để con mình lấy tấm bằng ngành hoàng, mà khi con xuất ngũ rồi cũng chẳng thêm đóaí hoài đến cuộc sống của nó ra sao.

“Đây là gì?” – Mông Phong chợt phát hiện quyển sách trên xe, hướng lại gần đèn trần xe lật tới lật lui.

Lưu Nghiễn đáp: “Của thầy hướng dẫn cho em mượn, nghe đâu năm ngoái Bộ quốc phòng Mỹ đã tung lên mạng những phương pháp ứng cứu khi gặp zombie, rất nhiều người chỉ xem như một trò hài, nhưng sau đó quyển sách được xuất bản với số lượng lớn truyền bá khắp nơi.

Mông Phong tiếp: “Em nói xem, có phải họ đã sớm chuẩn bị cho chuyện này rồi? Em cũng đừng phải bọn zombie rồi đấy, biết chúng nó là thể loại gì không?”

Lưu Nghiễn: “Sao em biết được chứ!? Chúng ta nào phải anh hùng giải cứu thế giới, có thể sống sót là may phước lắm rồi.”

Mông Phong vẫn lẩm bẩm: “Đã chết rồi mà vẫn có thể hoạt động được... là một loại bệnh dịch, không phải là ma quỷ gì hết, em là người tôn thờ chủ nghĩa vô thần cơ mà, Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn đáp: “Em thì mong là có ma quỷ... Gì nữa đây, thật xúi quẩy!”

Chiếc Jeep từ từ hãm bánh, cuối đường là mấy chiếc xe cảnh sát dàn ngang, phải đi qua đó mới tới được bệnh viện.

Năm sáu tay cảnh sát dùng bộ đàm lớn tiếng trao đổi với nhau, Lưu Nghiễn vừa cho xe chạy tới thì một tay cảnh sát đã lao đến hô: “Chỗ này bị phong tỏa! Không được đi tiếp!!”

Tay cảnh sát đập mạnh lên kính xe, xa phía trước vang lên tiếng súng inh tai, Lưu Nghiễn nghe thấy mà rét lạnh cả người.

Mông Phong hạ cửa kính xe xuống, cảnh sát liền cúi người nói: “Quay lại! Tất cả đều quay lại đi!”

Lưu Nghiễn cương quyết nói: “Tôi nhất định phải vào đó!”

Tiếng súng máy dùng đoàn đinh tai nhức óc, tay cảnh sát vẫn một mực hét lớn: “Đã chết hết rồi! Người còn sống đều sơ tán hết, chỗ đó bây giờ là khu vực cách ly!!”

Lưu Nghiễn run rẩy nhìn chăm chú vào tay cảnh sát kia, chú ý tới miệng vết thương bên cổ gã, đã bắt đầu kết vảy sẹo.

Khuôn mặt của cảnh sát nổi lốm đốm những chấm màu nâu tím, gã lo lắng nói: “Quay đầu xe! Mau rời khỏi chỗ này! Chính phủ đang gấp rút cho sơ tán toàn bộ!”

Xa xa lại vang lên một tiếng nổ mạnh, tay cảnh sát cũng không tiếp tục để tâm tới Lưu Nghiễn, chỉ đưa tay ra hiệu rồi xoay người vọt tới đoạn phòng tuyến.

Tiếng kêu rên mỗi lúc một lớn dần, ù ù tựa như tiếng gió thổi, Lưu Nghiễn chợt nhớ tới thanh âm gió rít bên kia đầu điện thoại khi đang nói chuyện với mẹ cậu.

“Mẹ!!!!!!!” – Lưu Nghiễn khóc gào, nhấn mạnh chân ga, rồ xe phóng tới rào phong tỏa.

Mông Phong vội hét: “Lưu Nghiễn!! Em bình tĩnh!!! Đừng quá xúc động!!!”

Mông Phong ôm siết lấy Lưu Nghiễn, kề sát tai cậu mà hô: “Để anh lái xe! Mau để cho anh lái xe!!”

Lưu Nghiễn như điên cuồng mà động liên hồi vào tay lái, dùng cả đầu thúc tới, cuối cùng bị Mông Phong đập một cú vào gáy, trước mắt tối sầm rồi lịm hẳn.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, đầu tóc Lưu Nghiễn rối bù, nằm nghiêng người trên ghế phó lái, ngọn đèn hai bên đường hắt lên khuôn mặt cậu sắc vàng bột bột.

Mông Phong cất tiếng: “Em ngủ quên.”

Lưu Nghiễn trầm mặc, trong lòng vô cùng hỗn loạn, hỏi hẩn: “Đây là đâu?”

“Trên đại lộ rời khỏi thành phố Z.” – Mông Phong vẫn chuyên chú lái xe.

Lưu Nghiễn tiếp tục hỏi: “Anh không về nhà thu dọn chút đồ đạc gì sao?”

Mông Phong lắc đầu, hai mắt Lưu Nghiễn như nhòe đi, cậu dời hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoại ô thành phố Z vẫn như ngày thường, siêu thị 24 giờ ven đường đang còn mở cửa.

“Có cần thông báo cho họ đi sơ tán không?” – Lưu Nghiễn mệt mỏi nói.

Mông Phong đáp lời: “Chính phủ thông báo từ sớm, họ chắc hẳn đã biết hết rồi, bây giờ tự nhiên em xông vào nhà người ta gào ầm lên cũng chẳng có ai tin đâu.”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng gạt đầu, cả hai đều tránh nhắc tới chuyện vừa rồi, không ai đề cập tới bệnh viện và mẹ của Lưu Nghiễn.

Dòng xe mỗi lúc một đông, tốc độ chiếc Jeep dần dần chậm lại.

Lưu Nghiễn nương theo chút ánh sáng nhập nhoạng, với lấy quyển “Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie”, rồi hỏi: “Anh không có người nào muốn tìm sao?”

Mông Phong thần nhiên: “Cũng có vài tay chiến hữu, có điều bọn họ đều không ở trong thành phố S.”

Lưu Nghiễn mở sách ra đọc.

[B/ Trang bị khi bỏ trốn: hiện tại là thời điểm phải lựa chọn những trang bị thiết yếu để duy trì sự sống còn của bạn. Khi sơ tán trong thời gian ngắn, chỉ cần mang theo túi dụng cụ tiêu chuẩn để chống chọi với thiên tai là đủ. Nhưng trường hợp thời gian lâu dài, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ những vật phẩm liệt kê sau đây.]

Lưu Nghiễn lẩm nhẩm đọc: “Mặc cho bạn muốn đi đâu, phải mang đủ 3 lít nước cho mỗi ngày.”

“Cái gì?” – Mông Phong hỏi.

Lưu Nghiễn đột nhiên nói: “Dừng xe.”

Lưu Nghiễn đẩy cửa bước xuống, mang theo ví tiền vội vã chạy vào cửa hàng tiện lợi ở ven đường, bên trong vắng ngắt không một bóng người, Mông Phong buồn bực bóp mạnh còi xe.

Lưu Nghiễn ra hiệu cho hần chờ một lúc, bước vào cửa hàng tiện lợi mua một mớ đồ hộp, Mông Phong lập tức xuống xe chạy đến, giúp cậu mang đồ lên xe, Lưu Nghiễn lại tiếp tục trở vào, mua thêm đèn pin, nước khoáng và lò nướng than, cuối cùng ôm cả mớ chocolate và rượu đế nặng độ khệnh khạng lên xe.

Xe phía trước vừa dừng lại, đoàn xe theo sau đuôi liền nhấn còi inh ỏi, lại có thêm nhiều người xuống xe nhón chân dò xét nhìn về phía trước.

Lưu Nghiễn tựa lên cửa xe, ngơ ngàng hỏi vọng lại: “Sao mọi người đều rời khỏi chỗ này?”

Chủ xe có nam có nữ, tiếng còi xe đồng loạt tắt hẳn, họ nhìn Lưu Nghiễn mà không đáp một lời, lát sau có nhiều người chụm đầu bàn tán, sau đó đều chạy vào cửa hàng tiện lợi tranh nhau mua vật phẩm.

Mông Phong gọi: “Đi thôi.”

Lưu Nghiễn bước lên xe, lại tiếp tục hành trình.

Cậu dùng hết sạch tiền mặt, cả thẻ tín dụng cũng thâm hụt đi hơn năm ngàn tệ(xấp xỉ 16,5 tr đ), mua được một hộp sơ cứu, một lò nướng, hai thùng nước lớn, một thùng thịt bò đóng hộp, một thùng thịt đóng hộp, một thùng chocolate lớn, bốn đèn pin và cả lốc pin lớn. Một ống nhòm đồ chơi, thêm một mớ xà phòng, một bao bột giặt, hai thùng bánh quy và mười cuộn nilon bảo quản thực phẩm.

Mông Phong hỏi: “Giờ chạy tới trường em à?”

Lưu Nghiễn: “Ừa, thật ra cũng không cần mua nhiều đồ đến vậy.”

Mông Phong: “Không, đáng lẽ phải mua thêm mấy thùng nước.”

Lưu Nghiễn nói: “Trong trường em có, hy vọng là ở đó không xảy ra chuyện gì.”

Lưu Nghiễn cúi đầu lật sách đọc, Mông Phong lại hỏi tiếp: “Trong sách nói những gì?”

Lưu Nghiễn đáp: “Trong đây chia dịch zombie làm bốn cấp độ. Cấp độ một: bạo loạn nhỏ, bình thường chỉ có khoảng từ mười đến hai mươi con bệnh bị lây nhiễm rồi tạo thành sự rối loạn ở quy mô nhỏ. Trời đất, chỉ có một gã điên mới viết ra được quyển sách như thế này... lập luận thuyết phục đến khó tưởng tượng.”

Mông Phong giục: “Đọc tiếp nào.”

Lưu Nghiễn: “Cấp độ hai: nguy cơ, bình thường có từ 20 đến 100 con bệnh... Xuất hiện ở khu phố trung tâm hoặc bệnh viện... hoặc quy mô lan sang cả khu vực lân cận.

“Cấp độ ba: đại dịch bệnh, số lượng zombie lên tới hàng ngàn, tàn sát lây lan ở phạm vi bán kính vài trăm dặm Anh (một dặm Anh khoảng 1,6 km). Thời gian cách ly và tiêu diệt, rồi xử lý tiêu độc có thể kéo dài tới mấy tháng. Lực lượng quân đội buộc phải tiến hành phong tỏa và thu gom.”

“Còn gì nữa không?” – Mông Phong hỏi.

“Cấp độ bốn: diệt vong, cuối cùng zombie đã chiếm lĩnh toàn thế giới, những người may mắn còn sống sót phải tồn thêm mười đến mười lăm năm chờ đợi bọn chúng mục rữa hoặc tự sát hại lẫn nhau... Phần này có bốc phét quá không?”

Trong bụng Lưu Nghiễn dâng lên một cảm giác hoang đường cực độ, cảm thấy những điều viết trong quyển sổ tay này thật không tưởng, nhưng chuyện thực đã xảy ra trước mắt ngay tối nay, khiến cho cậu thấy phi lý, rồi lại không thể không tin tưởng.

Tốc độ của đoàn xe lại tiếp tục giảm, Mông Phong nhận xét: “Là một loại dịch bệnh gần như bệnh chó dại đó mà, chẳng qua người ta còn chưa phát hiện ra nguyên nhân, nào là bệnh bò điên, rồi bệnh chó dại, con người đều có thể tạo ra vắc xin phòng bệnh hết, lần này cũng vậy thôi.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, hướng mắt ra ngoài xe mà thờ người, mặc dù bệnh chó dại và loại dịch bệnh này khác nhau rất nhiều, nhưng vẫn có những điểm tương đồng đáng kể.

Tất cả những người nhiễm bệnh đều tự mất kiểm soát, đi lang thang tấn công người xung quanh, rồi vết thương nhiễm trùng và bị lây bệnh, khác biệt lớn nhất là bệnh chó dại thì xảy ra trên cơ thể người sống, còn loại bệnh dịch này xảy ra ngay ở người chết.

Nhưng liệu ai có thể chứng minh được, lũ zombie đang lượn lờ ngoài kia đã chết hẳn chưa?

Lưu Nghiễn đột nhiên nhớ tới gã bảo vệ tự kéo lôi ruột, không khỏi rùng mình một chập.

Đoàn xe rề rà đi qua trạm thu phí trên đường cao tốc, khi còn sót lại ba chiếc xe thì hoàn toàn dừng hoạt động.

Loa phát thanh trên trạm thu phí ồ ồ vang lớn: “Đoạn đường phía trước đang thi công, chúng tôi mới nhận được thông báo của cục quản lý đường bộ, mời tất cả chủ xe quay về hướng quốc lộ 973, nơi này tạm thời đình chỉ lưu thông, vô cùng xin lỗi vì gây thêm bất tiện cho mọi người.”

Mông Phong vội nói: “Giờ tính sao? Đã bắt đầu phong tỏa cách ly rồi.”

Lưu Nghiễn bình tĩnh đáp: “Chờ thêm một chút.”

Trên chiếc xe con phía trước, một người đàn ông mở cửa xe nhảy xuống, chỉ thẳng mặt nhân viên ở trạm thu phí mắng xối xả, vì ở quá xa nên không thể nghe được rõ ràng, Lưu Nghiễn giờ ống nhòm lên, chau mày quan sát, nhìn thấy trên cổ tay không ngừng vung vẩy của người đàn ông kia có một vết sẹo thâm.

Cậu tiếp tục hướng ống nhòm vào thân xe, lại thấy một người phụ nữ hoảng hốt ôm chặt đứa con nhỏ mà run rẩy từng hồi.

“Anh xem thử có thấy không?” – Lưu Nghiễn chuyển ống nhòm cho Mông Phong, Mông Phong ghé mắt nhìn ra xa, Lưu Nghiễn lại nói: “Ngay phía sau lỗ tai của anh ta đó.”

Mông Phong cũng chú ý thấy.

“Vết đốm màu xám.” – Mông Phong đáp – “Chắc chắn anh ta đã đụng phải zombie, và bị lây bệnh rồi.”

Lưu Nghiễn hỏi tiếp: “Anh còn nhớ tay cảnh sát kia không?”

Mông Phong thở gấp, gật đầu.

Chủ xe tranh cãi không có kết quả, sắc mặt anh ta trắng bệch, bước thẳng vào trong xe, thuận thế nhấn mạnh chân ga, gầm một tiếng lao âm qua cửa chắn rồi xông lên đường cao tốc.

“Cấm vượt qua cửa!” – Chiếc loa lớn trên trạm thu phí âm vang.

Cảnh sát tuần tra đã muốn đuổi tới, lúc này Lưu Nghiễn mới nói: “Chớp cơ hội mau!”

Mông Phong cắn răng nhấn mạnh ga, lao vút qua trạm thu phí, năm sáu chiếc xe cũng hòa lên theo sát, tiến lên đường cao tốc rồi Lưu Nghiễn mới quay đầu lại xem, thấy mấy chiếc xe cảnh sát hụ còi âm ỉ, vây tròn quanh trạm thu phí tạo thành một vòng phong tỏa nghiêm mật, ngăn trở tất cả những chiếc xe còn chưa kịp vượt cổng lại bên trong trạm.

Lưu Nghiễn nhấp nhòm trông chừng một hồi, cảnh tượng phía sau thoảng chốc chỉ còn lại một chấm đen nhỏ, ánh đèn hai bên đường cao tốc không ngừng vụt lóe qua, mãi đến bây giờ hai người mới chính thức thở phào một hơi.

“Để em lái thay anh.” – Lưu Nghiễn uể oải nói.

Mông Phong đáp: “Em cứ ăn chút gì đi đã, nghỉ ngơi thêm một lúc, nửa đêm đổi phiên cho em lái tới sáng.”

Lưu Nghiễn vói tay ra ghế sau lục tìm, cậu đã nhìn đói cả ngày trời, bóc một bịch bánh quy ngẫu nhiên, hộp thêm vài ngụm nước coi như no bụng. Bất chợt hỏi:

“Cái gì đây?”

Mông Phong quay đầu nhìn phớt qua, trong tay Lưu Nghiễn là một bao hồ sơ, bên trong có mấy bản hợp đồng.

“Công việc.” – Mông Phong nói, mặt không đổi sắc.

“Bảo hiểm tai nạn... Bảo hiểm xã hội... Bảo hiểm nhân thọ...” – Lưu Nghiễn xem xét – “Anh đi bán bảo hiểm đấy à? Bán được mấy hợp đồng rồi?”

Mông Phong vẫn nhìn thẳng vào con đường trước mặt, đáp: “Một cái cũng không bán nổi.”

Lưu Nghiễn phán: “Anh đi làm cái này không đâu.”

Mông Phong hít một hơi rồi thở dài.

“Tiền lương nhiều hay ít còn tùy vào ăn phần trăm hợp đồng, một tháng chỉ kiếm được năm trăm tệ.” – Giọng nói của Mông Phong trầm trầm, đượm vẻ buồn nản:

“Chờ chính phủ sắp xếp công việc thì đến đời nào, chỉ đành kiếm tạm việc gì đó mà làm thôi.”

Lưu Nghiễn tiếp tục đùa: “Anh phải cảm thấy may mắn vì chưa bán được cái nào, nếu không thì lương tâm phải cắn rứt dữ lắm, công ty của anh bây giờ chắc bồi thường đến độ phá sản luôn rồi, không bòn nỏ một cắc bạc nào nữa đâu.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn cùng phá lên cười.

Lưu Nghiễn vui vẻ nói: “Nếu phen này chúng ta có thể sống sót, chắc em phải đi mua một phần bảo hiểm...” – còn chưa kịp dứt lời thì Mông Phong đã cắt ngang: “Cẩn thận!!” – Ngay lập tức bẻ ngoặt tay lái.

Tiếng phanh xe rít lên như muốn đâm thủng màng nhĩ, hai chiếc xe đồng thời thắng gấp ở giao lộ cao tốc, chiếc Jeep của Mông Phong và Lưu Nghiễn thì trượt xuống ven đường bên phải, một chiếc xe con cách đó không xa mất lái quay tròn vài vòng, va phải rào chắn nổ “ầm” một tiếng.

“Chuyện gì vậy?” – Lưu Nghiễn cởi bỏ đai an toàn, dựa vào bên cửa sổ thở đứt quãng.

Tiếng thét thê lương của bé gái như điên cuồng xé toạc không gian, Lưu Nghiễn run run cầm lấy ống nhòm, chỉ thấy trong hàng ghế sau của chiếc xe con bắn đầy những máu, chảy dài trên mặt kính xe.

Mông Phong giật lấy ống nhòm nhìn sang, rồi lập tức thả ra, bốn phía tĩnh lặng dị thường.

Tiếp đó vang lên thanh âm đập cửa bang bang, toàn thân Lưu Nghiễn và Mông Phong đều rét run.

“Đi mau...” Lưu Nghiễn thốt lên: “Cặp mẹ con kia chắc đã chết cả rồi.”

Mông Phong miễn cưỡng gạt đầu, rò ga, phóng lên đại lộ, kéo một đường khói dài lao vút trong bóng đêm.

Cả hai đều không hề nói chuyện, qua thật lâu sau Lưu Nghiễn mới gấp gấp cởi bỏ áo, run lấy bầy sờ lên cánh tay của mình, Mông Phong gắt: “Đừng có tự dọa mình!!”

Nửa thân cổ trần của Lưu Nghiễn trắng nõn mà cân xứng, cậu dùng khăn khủ trùng lau sạch cánh tay của mình một lượt, rồi lại cẩn thận hồi tưởng từ lúc nhìn thấy con zombie đầu tiên đến khi gặp được Mông Phong, xác định bản thân có từng tiếp xúc trực tiếp với zombie hay chưa.

Sau đó tiếp tục dùng khăn ướt chà lau ngón trỏ tay trái đã từng cầm tròng mắt của zombie, cuối cùng điên cuồng lục lấy cùn y tế từ hộp cấp cứu, run run nhỏ lên bàn tay.

Mông Phong dùng tay trái giữ lái, tay phải vươn tới bắt chặt cổ tay Lưu Nghiễn, trên sườn mặt cương nghị ánh lên một vầng sáng.

“Sợ gì chứ?” – Mông Phong cười nói – “Cho dù em có bị lây bệnh, thì người phải chịu khổ cũng chỉ có anh thôi.”

Lưu Nghiễn ngẩng thấy cũng đứng, lập tức lấy lại tinh thần, Mông Phong buông tay cậu ra, lăm bắm nói: “Nếu anh biến thành zombie thì sao?”

“Không biết nữa.” – Lưu Nghiễn đáp – “Đừng mong rằng em sẽ cứu được anh.”

“Không cần em phải cứu anh.” – Mông Phong tiếp – “Đến lúc đó nhất định phải chạy trốn đi.”

Lưu Nghiễn đáp ngay: “Không.”

Cậu cương quyết nhìn thẳng vào Mông Phong. Mông Phong dùng khuỷu tay giữ lái, nghiêng đầu tới, bình tĩnh nhìn sâu vào hai mắt Lưu Nghiễn, để cho cậu có thể xem một cách kỹ càng.

“Không có mấy loại đốm vện gì hết.” – Mông Phong nở một nụ cười đẹp trai tiêu chuẩn – “Bản lĩnh của anh cực xịn cơ mà, hay để anh cởi quần áo ra cho em kiểm tra nhé?”

Trong mắt Lưu Nghiễn nhuốm ý cười: “Cám ơn, nhưng miễn đi, thật ra em chẳng bận tâm chuyện trên người anh có nổi đốm gì lạ hay không.”

Mông Phong ái muội nói: “Vậy thì bận tâm chuyện gì? Nghĩ về anh sao?”

Lưu Nghiễn thoải mái đáp: “Có chút chút, bỗng nhiên chỉ muốn nhìn anh thật kỹ.”

Cậu hạ giọng tiếp lời: “Có bị lây nhiễm cũng chẳng sao, nếu không phải em ăn anh, thì là anh ăn em. Chỉ sống sót một mình thật không có ý nghĩa gì cả.”

“Phải.” – Mông Phong đồng tình nói – “Nếu chỉ còn một người sống sót, rất cô đơn.”

Dứt lời, tùy tay ấn một phím radio trên xe, Lưu Nghiễn hạ cửa kính xe xuống, gió mùa hạ khoan khoái lùa vào, mang theo điệu rock sôi nổi lướt vụt đi trên đường cao tốc.

.

.

3. Chương 3

#3. Mưa đông...

Cơn đông đầu hạ đang vùn vụt trên bầu trời thành phố F.

Đèn điện tắt ngóm, cả thành phố rơi vào màn đêm mịt mù. Trong căn hộ, Quyết Minh còn chưa thay bộ đồng phục học sinh, ngồi kế bên phòng khách, ngây ngẩn trông ra bóng tối bên ngoài cửa sổ sập đất.

Từng tia chớp sáng lòa xé nát mây đen, tạo thành một đường sáng zíc zắc liên kết giữa tòa nhà cao tầng đồ sộ ở mặt đất với bầu trời đen đúa trên cao, cảnh sắc xa xăm cứ như đảo tròn trong đôi mắt tối vô định của cậu nhóc.

Tiếng sấm đầu tiên nổ ầm lên, chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của nhóc, có một thanh âm gì đó vang lên giữa trận sấm rền, mãi đến khi tiếng sấm ngói hẫng mới nghe rõ được tiếng chuông điện thoại dồn dập đổ từng hồi.

“Ba ơi, còn bao lâu ba mới về tới nhà?” – Quyết Minh hỏi.

“Cưng à!” – Bên kia đầu dây truyền tới giọng nói sốt sắng của người đàn ông – “Giờ con đang làm gì?! Ba không thể trở về nhanh chóng được!”

“Dạ, con biết rồi.” – Quyết Minh đáp, đồng thời vang lên một tiếng sét đi ùng ỳnh tai.

Trương Dân liên tục dặn dò: “Ba bị kẹt lại trên đường rồi! Chắc phải đến khuya mới về tới nhà! Con cứ ăn tối trước đi, trong tủ lạnh có đồ ăn nấu sẵn rồi nhé!”

Bên kia điện thoại ồn ào hỗn loạn, như đang xảy ra náo động âm ỉ, tiếng người quát mắng, thúc giục, rồi tiếng mưa rầm rầm như trút nước.

Quyết Minh nói: “Cúp điện rồi, lò vi sóng không xài được.”

Trương Dân lo lắng hô lớn: “Con bảo sao?! Nói to một chút! Ba không nghe rõ!!!”

Quyết Minh cao giọng đáp: “Không gì hết! Con cúp máy đây!”

Trương Dân cuối cùng cũng nghe được giọng con, cười hô: “Con chờ ở nhà! Ba sẽ về liền!!”

Quyết Minh cúp điện thoại, đi rót một ly nước, cũng không mở tủ lạnh, chỉ ngồi im lặng một mình trong căn nhà tối. Quyết Minh đang học cấp ba ở thành phố F, một tuần có hết năm ngày nội trú tại trường, ngày nghỉ cuối tuần hiếm hoi mới được trở về nhà họp mặt với cha nuôi.

Mà hôm thứ tư Trương Dân phải đi công tác nước ngoài, bận đến nỗi không có thời gian để ăn cơm, Trương Dân ráng làm cho xong việc, đến thứ năm gấp gáp trở về lại kẹt xe ngoài đường.

Chỉ còn hai tiếng nữa là sang ngày mới, Quyết Minh vẫn ngồi yên trong bóng tối, không hề động tĩnh.

Đúng mười hai giờ, có điện, cả căn phòng phút chốc sáng choang, đôi mắt Quyết Minh nhất thời không thể thích ứng với ánh sáng thỉnh thoảng chiếu rọi, vô thức chớp chớp mắt.

Nhóc bật TV lên, không thu được tín hiệu nên màn hình xám trắng, kêu rè rè, thế là tắt đi. Xa xa phía dưới lầu truyền đến tiếng còi cứu thương hú liên tục.

Điện thoại reo lên ỳnh ỏ, Quyết Minh chạy lên tiếp, thanh âm bên kia yếu hơn hẳn.

Trương Dân: “Cưng à... con không sao chứ.”

Quyết Minh: “Con nghe.”

Giọng nói của Trương Dân dường như mang theo sự run rẩy, từng chữ mơ hồ đứt quãng: “Con đừng ra khỏi nhà, khẩn thật, chuyện quái quỷ gì đây? Có ai gõ cửa không? Cho dù có người gõ cửa con cũng nhất định không được mở!”

Quyết Minh đáp: “Dạ.”

Trương Dân thở dốc một lúc, bên kia đã trở nên cực kỳ tĩnh lặng: “Con xuống lầu đứng chờ, ba đã tới nội thành rồi.”

Quyết Minh tiếp lời: “Con biết rồi.”

Nhưng Trương Dân lại lập tức sửa lời: “Mà khoan, con cứ ở yên trong nhà, ừ, gom chút đồ đạc, thẻ tín dụng, tiền mặt và thuốc đều mang theo hết, cộng thêm vài bộ đồ để thay, ba chờ con đi pic nic nhé.”

“Nhóc cưng! Nhớ chờ ba về, bất kỳ ai gõ cửa cũng không được mở, còn mười phút nữa là ba về tới nhà rồi.” – Trương Dân nói tiếp – “Ai gõ cửa cũng không mở! Nhớ chưa!”

Quyết Minh lặng im cúp điện thoại, không hỏi thêm một câu nào, bước vào phòng, tìm lấy túi xách khi ở nội trú của mình, mở khóa kéo lấy ra mấy bộ quần áo chưa giặt, bỏ vào máy giặt. Rồi mới gom thêm vài bộ quần áo của Trương Dân và của nhóc, hộp sơ cứu, thuốc lá, tiền mặt và thẻ tín dụng.

Thẻ và tiền mặt của Trương Dân đều bỏ vào một ngăn tủ, Quyết Minh còn lục tìm trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong là một cặp móc treo điện thoại bằng bạch kim – hình cung Ma kết và Cự giải.

Quyết Minh chọn lấy cung Ma kết treo vào di động của mình, cái còn lại thì đeo vào ngón út, thu dọn xong xuôi mới ra ngoài phòng khách ngồi chờ.

Ngoài cửa vang lên một tiếng gào thảm thiết thê lương, Quyết Minh bất giác ngồi thẳng lưng. Đôi mắt nhóc cứ mờ mờ ngây ngẩn, mở TV, vẫn không có tín hiệu, tắt TV, cứ mở rồi tắt, lặp lại vài lần như thế, cuối cùng vẫn để mở. Nhóc lò mò đứng dậy, đi đến lỗ mắt mèo trên cửa quan sát bên ngoài.

Trong hành lang nhỏ tối đen như mực, không thể thấy được gì, đáng lẽ bình thường không giống như thế.

“Cứu tôi!!!!!!” – một giọng nữ kêu lên thê thảm, đập rầm rầm vào cửa nhà nhóc, mi mắt của Quyết Minh bị chấn động truyền tới từ cánh cửa đập vào, nhóc nhích người lui lại một chút.

Nhóc cứ đờ mắt ra, suy nghĩ một lúc, khi cúi đầu lại nhìn thấy một hàng giày xếp thẳng thớm, đôi giày thể thao của nhóc và đôi giày lính của Trương Dân, một lớn một nhỏ xếp gọn bên nhau giống như hai người họ vậy.

Quyết Minh nói: “Ba cháu dặn không thể mở cửa cho người lạ.”

Người ngoài hành lang vẫn điên cuồng đập cửa, chốc sau vang lên một tiếng thét dài, Quyết Minh đứng một hồi, cúi người đeo giày.

Khi nhóc quỳ xuống buộc giày liền thấy một dòng máu sền sệt chảy qua khe cửa, Quyết Minh nhìn chăm chú, rồi xích ra chỗ khác, tiếp tục đeo giày.

Xong xuôi thì đứng dậy, Quyết Minh vươn tay đặt lên nắm đấm cửa, bên ngoài vô cùng tĩnh lặng, tiếng kêu đã dứt hẳn.

Quyết Minh lại đổi ý, về sô pha ngồi xuống, bình tĩnh nhìn chăm chăm cánh cửa.

Chẳng bao lâu, tiếp tục vang lên tiếng gõ cửa đều đặn cùng với tiếng gầm gừ như thú hoang.

Quyết Minh không đổi sắc mặt mà quan sát, rồi sau đó nghe thấy một tiếng “Đinh” của thang máy.

“Ba.” Quyết Minh mở miệng gọi.

Trong hành lang nhỏ hỗn tạp những thanh âm rỗng giập của Trương Dân, tiếng thủy tinh vỡ khi phá hộp chữa cháy, tiếng thét gào, tiếng ầu ẩu, Quyết Minh đi tới mở cửa, giữ nguyên sợi xích cửa, chỉ mở hé ra thì thấy Trương Dân hét lớn: “Đừng ra đây!! Giờ đừng có đi ra!!!”

Quyết Minh đứng tại chỗ, bất chợt cửa bị va chạm mạnh, từ bên ngoài vói vào một cánh tay hư thối cẩu cào loạn xạ, ngay lập tức bị kéo tuột ra.

Trương Dân hét: “Đóng cửa!!”

Quyết Minh đóng sầm cửa lại.

Một tiếng vang trầm đục khi vật nặng rơi xuống, bên ngoài im ắng.

“Ba ơi?” – Quyết Minh hỏi dò.

“Ba không sao hết...” – Thanh âm run rẩy của Trương Dân truyền tới – “Con đừng nhìn qua lỗ mắt mèo nhé, ráng chờ thêm lát nữa.”

Quyết Minh yên lặng gật đầu, qua một chốc, nhóc nhịn không được bèn ghé đầu vào lỗ mắt mèo xem, thấy Trương Dân đang lúi thủ gì đó giấu vào hành lang thoát hiểm, quệt quệt mồ hôi, cất tiếng: “Cưng ơi, mở cửa được rồi.”

Quyết Minh kéo sợi xích cửa xuống, mở ra.

Toàn thân Trương Dân nhuộm đẫm máu, không ngừng thở dốc nhìn nhóc chăm chú, hai mắt đỏ bừng, hai người cứ thế đứng đối mặt nhau.

Trương Dân cao hơn mét tám, trong khi Quyết Minh chỉ mới mười lăm tuổi, thấp hơn anh cả một cái đầu, nhóc buộc phải ngửa đầu nhìn anh.

Trương Dân nuốt một ngụm nước miếng, vượt qua bao khó khăn mới có thể ôm lấy Quyết Minh vào lòng, anh xoa nhẹ đầu nhóc, thở phào một hơi: “Cuối cùng... cũng gặp được con, cứ tưởng phen này không về được nữa.”

Quyết Minh không nói thêm câu nào, chỉ ngắn gọn đáp: “Dạ.”

Trương Dân thủ thỉ: “Ba yêu con, cưng à.”

Quyết Minh gật gật đầu.

Trương Dân khép cửa lại, rồi tựa vào ván cửa thở gấp, Quyết Minh liền hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Trương Dân đáp: “Sợ là giờ không ăn được nữa, mấy tiệm bên ngoài đều đóng cửa hết, để bữa khác vậy.”

Quyết Minh lặp lại: “Con hỏi là ba ăn cơm chưa?”

Trương Dân ngây ngẩn lắc đầu, mệt mỏi nói: “Còn nhóc cưng của ba thì sao?”

Quyết Minh đáp: “Có điện rồi, con đi hâm đồ ăn.”

Trương Dân lập tức cảm giác được nguy hiểm rình rập: “Không cần, giờ chúng ta phải đi, hành lý con đã chuẩn bị đầy đủ hết chưa? Xe ba đậu sẵn dưới lầu, lập tức rời khỏi chỗ này ngay.”

Quyết Minh nói: “Ba còn sức lái xe không?”

Trương Dân gượng mở to đôi mắt đỏ ngầu, chạy ào vào phòng, khui một lon Red Bull nốc cạn, rồi phóng vào nhà tắm, vịn vôi hoa sen, Quyết Minh đi theo, lấy cho anh một bộ đồ mới để thay.

Trương Dân năm nay hai tám tuổi, học hết lớp, cũng từng làm lính, vào Nam ra Bắc chinh chiến khắp chốn, vẫn đương độ sức trẻ dồi dào, làn da màu đồng khỏe mạnh, anh đứng dưới vôi sen xối nước ấm rào rào, toàn thân trần trụi, dòng nước nươg theo từng khối cơ bụng săn chắc đẹp đẽ trôi tuột xuống, tựa như một con báo đầy hoang dã mà không thiếu phần nhu mỵ.

Quyết Minh lẳng lặng đứng nhìn một bên.

Dòng nước ấm giúp Trương Dân thả lỏng không ít, cảm giác thần kinh căng thẳng dần biến mất, rốt cục có thể trấn định lại, anh nghiêng đầu nhìn Quyết Minh, như muốn nói điều gì.

Quyết Minh nói: “Ba, con cũng yêu ba.”

Trương Dân định ngoắc tay bảo nhóc lại tắm cùng anh, lại nghĩ đến thời gian gấp rút, vội hỏi: “Nhóc cưng, đồ đạc đã gom đủ chưa?”

Quyết Minh lắc đầu, rồi lại gật đầu, bước khỏi phòng tắm.

“Ba lên kế hoạch gì chưa?” – Quyết Minh hỏi.

Trương Dân thở dài, đáp: “Ừm, giờ chúng ta theo hướng Bắc lên đường cao tốc rời khỏi thành phố, đến nơi khác, tới chỗ bác Vương mời mình ăn cơm hồi trước đó, khoảng hai ngày đường là đến.”

Quyết Minh lại hỏi: “Chỗ này thì sao?”

Trương Dân khoác áo sơ mi, vận quần tây, vội vàng đi ra, trả lời: “Không quản nổi nữa rồi.”

Quyết Minh: “VẬY còn công ty?”

Trương Dân im lặng một lát, rồi mới nói: “Không cách nào tiếp tục kinh doanh nữa, chúng ta cứ đi cái đã, ngày mai hãy gọi điện báo cho mọi người, đi thôi.”

Trương Dân cầm lấy túi hành lý khoác lên vai, một tay mở cửa, một tay nắm chặt đứa con nuôi của mình, khi dừng lại trước cửa thì vũng máu kia vẫn còn, bắt đầu đông sệt lại.

“Đừng nhìn, nhóc cưng.” – Trương Dân thấp giọng nói, đồng thời ôm vai Quyết Minh, dùng bàn tay che lại mắt của nhóc, rồi dìu nhóc ra khỏi hàng lang.

Quyết Minh không chút giãy dụa, loạng choạng theo sát Trương Dân, vào thang máy, xuống nhà xe, Trương Dân một mạch đem Quyết Minh dìu lên xe, hít sâu một hơi, đổi màu cửa kính bên ghế phó lái sang màu nâu sẫm, giúp Quyết Minh cài dây an toàn, rồi lấy một chiếc mền cho nhóc đắp.

“Con ngủ chút đi, đến nơi ba gọi con.” – Trương Dân dỗ dành.

Quyết Minh gật đầu, cuộn tròn trong tấm chăn như một chú mèo nhỏ: “Còn đủ xăng không ba?”

Trương Dân quay đầu nhìn ra sau, một lát thì nghiêng mình qua, Quyết Minh tự giác rướn người lên một chút, cùng trao nhau một nụ hôn say mê trầm lắng.

Quyết Minh vươn hai tay ôm lấy cổ Trương Dân, tưởng như không muốn rời đi, Trương Dân thở dồn nói: “Ráng đợi đã, ra khỏi thành phố là tốt rồi.” – Dứt lời thì dùng sức dụi dụi vài cái lên trán Quyết Minh, rồi khởi động xe hơi, phóng ra khỏi tòa chung cư.

Thành phố F như đang lâm vào trận đại nạn diệt vong, chỉ còn ánh đèn đường vàng vọt yếu ớt, đầy đường giấy báo bay ngổn ngang, những chiếc xe không người ngồi đậu bừa ven đường, đèn đỏm trên bảng quảng cáo cứ nhấp chồn tối sáng.

Trương Dân cho xe chạy dọc theo con đường trong nội thành hoang tàn, sửng sốt đến độ tròn mắt, cảnh vật khi chạy từ đường cao tốc vào nội thành còn chưa đến nỗi thế này, chỉ mới qua một đêm ngắn ngủi mà thôi, ở công viên thành phố rồi các giao lộ đều vắng ngắt không một bóng người.

Bất chợt trên đại lộ có một người lao qua.

Trương Dân vội bẻ ngoặt vô lăng, thắng gấp tạo ra một tiếng kết chói tai, nhưng cuối cùng vẫn không kịp tránh đi, đánh “rầm” một tiếng, người đang băng qua đường bị hất tung lên.

Quyết Minh lập tức mở mắt, tỉnh ngủ.

Trương Dân vội nói: “Không có gì đâu... để ba xuống xem thử.” – Dứt lời thì cởi bỏ dây an toàn, lại bị Quyết Minh níu chặt tay áo.

Chợt nhìn thấy “cái xác” bị tông lộn nhào ngay phía trước đang nhúc nhích, chống người lắc lư đứng dậy.

Trương Dân thở hổn hển cài lại dây an toàn, vòng qua cái xác sống kia, tiếp tục chạy thẳng một mạch.

Chiếc xe chạy đến chỗ phong tỏa, cảnh sát ra hiệu cho Trương Dân hạ cửa kính xe xuống, cầm đèn pin xem xét trong xe một lượt, rồi thẳng lên khuôn mặt thanh tú của Quyết Minh.

“Có bị thương không?” – Tay cảnh sát hỏi – “Nếu bị cào hoặc bị cắn thì đến trạm xá kê bên để băng bó lại.”

“Không có.” – Trương Dân nhất thời không kiềm được hoảng hốt – “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đang lúc đỉnh điểm của dịch chó dại.” – Tay cảnh sát cho biết – “Anh không nghe radio sao?”

Trương Dân lắc đầu, sắc mặt của anh và Quyết Minh đều bình thường, không giống như người bị nhiễm bệnh.

Cảnh sát lại hỏi tiếp: “Còn cậu bé kia, trình chứng minh thư cho chú xem, làm gì, nhà ở đâu?”

Trương Dân đáp: “Đây là con của tôi, nhận nuôi, tôi là người giám hộ của cháu.”

Lúc này có một cảnh sát nữ tiến đến, ngoắt bảo: “Để cô xem mắt của cháu nào.”

Đồng tử của Quyết Minh nhất thời không thích ứng được ánh sáng cường độ cao, khẽ co rút lại, tay cảnh sát nhận xét: “Thằng bé xinh trai quá, mẹ cháu đâu rồi? Sao mãi không nói gì thế? Hay là khó chịu trong người? Tên cháu là gì?” – Vừa nói vừa đối chiếu với chứng minh thư.

Trương Dân dõ: “Nhóc cưng? Nói cho chú biết tên của con nào.”

“Quyết Minh.” – Đã chịu mở miệng đáp.

Trương Dân ngại ngùng cười lạnh: “Thằng bé không thích nói chuyện lắm, mẹ của cháu...”

Bỗng nhiên Quyết Minh ngắt lời: “Con không có mẹ.”

Trương Dân vô cùng xấu hổ, tay cảnh sát lại thông cảm gật gật đầu, đưa tay ra hiệu, cho qua.

Chạy mãi mới thấy người đông dần lên, hơi thở của Trương Dân vẫn khê run, trên đường cao tốc xe nối đuôi nhau xếp thành hàng dài. Xe cộ đông đúc vây quanh, không ít chủ xe còn kéo cửa kính xuống mà mắng chửi đông đông.

Trương Dân rút cuộc có thể nhẹ nhàng thở một hơi.

Còn khoảng hai trăm mét là đến trạm thu phí đường cao tốc, bốn bóng đèn trên cổng trạm chiếu sáng như ban ngày. Xa xa truyền đến tiếng người cãi vã cùng với tiếng loa phóng thanh:

“Mong các vị công dân có thể kiên nhẫn chờ chốc lát, cần phải quét hình và kiểm tra kỹ càng mới được đi qua cửa khẩu...”

Xem chừng phải mất một lúc mới qua được, xung quanh đứng đầy lực lượng vũ trang, chắc sẽ không có chuyện gì to tát, Trương Dân chạy xe liên tục gần mười lăm tiếng đồng hồ, lúc này cũng đã kiệt sức, anh nghiêng đầu nói: “Nhóc cưng.”

Quyết Minh đang nhòm người sát cửa trước nhìn ra bên ngoài, bỗng nghe gọi một tiếng, quay đầu lại nhìn anh ngơ ngác.

Trương Dân bảo: “Con ngủ thêm một lúc đi, ngoan nào.”

Quyết Minh lúc lắc đầu, Trương Dân hướng theo ánh mắt của nhóc nhìn ra bên ngoài, anh chợt cất tiếng: “VẬY BA NGHỈ NGƠI MỘT LÁT, CHỜ CHIẾC XE PHÍA TRƯỚC ĐI THÌ CON GỌI BA NHÉ.”

Quyết Minh gật đầu, Trương Dân cởi áo khoác đắp lên, nằm nghiêng người trên ghế lái, khép mắt lại.

Quyết Minh hướng ngoài cửa quan sát xung quanh, từng tia chớp thi nhau vạch nát bầu trời u tối, bên giao lộ đường cao tốc là một cánh đồng bát ngát mênh mông nối liền trời và đất.

Đậu sát xe của họ là một chiếc xe Jeep, đang khó khăn nhích lên từng chút một, chỗ Quyết Minh ngồi đối diện với sườn ghế sau của chiếc Jeep.

Có một người phụ nữ đang ngồi ở đó, cô quay đầu nhìn Quyết Minh mỉm cười.

Quyết Minh áp một tay lên cửa kính xe, mưa lại tiếp tục rơi, từng giọt nước trong suốt chảy dọc theo cửa kính.

Chẳng biết bao lâu sau, người phụ nữ ngồi sau chiếc Jeep bất chợt không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, một dòng máu tươi phun thẳng lên cửa kính, đồng thời truyền ra tiếng thét to đầy thảm thiết, có một bàn tay rướn lên, tạo thành một dấu tay máu trên cửa kính xe.

Trương Dân đột nhiên bừng tỉnh, bên ngoài truyền đến tiếng cảnh sát hô to.

“Có chuyện gì?!”

“Mau mở cửa xe!!!”

“Người bên trong áp tay lên đầu, lập tức xuống xe!!!”

Quyết Minh thăm dò nhìn quanh, thấy người lái chiếc Jeep bị kéo ra, có mấy người cảnh sát áp chế chủ xe trên mặt đất, trong khi người kia vẫn không ngừng giãy dụa, gào thét cần bẫy, có một gã cảnh sát bị cắn phải tay, đau đến độ hét to.

Hai cha con lẳng lặng nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Nhóm cảnh sát áp giải chủ xe đang cuồn cuộn cản người đi, máu loãng từ trên xe chảy xuống bị nước mưa xối trôi dạt đến ven đường. Người phụ nữ vừa rồi còn cười với Quyết Minh giờ đã biến thành cái xác bị cắn đến dị dạng, đang được nâng khỏi xe.

Quyết Minh gọi khẽ: “Cô Tiểu.”

Trương Dân: “...”

Người chết là giáo viên trong trường mà Quyết Minh theo học, nhóc hướng về phía cô vẫy vẫy tay, Trương Dân nói: “Nhóc cưng, đừng nhìn theo nữa, người đã đi rồi.”

Dòng xe tắc nghẽn lại bắt đầu di động, đôi mắt Quyết Minh mông lung nhìn ra những ngọn đèn trôi nổi ngoài kia.

Mãi mới đến phiên họ qua cửa, hai người bị đưa vào một gian phòng nhỏ bật đèn sáng choang, trong đó đang ngồi vài vị bác sĩ.

“Định đi đâu đây?” – Một người hỏi.

Trương Dân đáp: “Đến thành phố S.”

“Cởi quần áo ra.”

Trương Dân cởi bỏ áo khoác và quần tây, mấy người nhìn sơ qua một lượt, Trương Dân mặc đồ vào, lại đến giúp Quyết Minh cởi quần áo.

“Đến đây tiêm thuốc.” – Một y tá cất tiếng bảo.

Họ dùng ống tiêm rất nhỏ, sau khi tiêm xong Trương Dân mới hỏi: “Đây là loại huyết thanh gì?”

Một vị bác sĩ đánh mắt sang nói: “Chỗ mấy anh sắp đến cũng đang bùng nổ dịch chó dại, nên đi về hướng Tây Bắc, bên khu Tây Bắc có họ hàng gì không?”

“A, giám đốc Trương!” – Vị bác sĩ chủ trì chợt nhận ra Trương Dân.

Trương Dân vội tay bắt mặt mừng cùng ông ta, Quyết Minh tự đi ra xe trước, Trương Dân dò hỏi: “Là bệnh truyền nhiễm sao?”

Vị bác sĩ chủ trì hạ giọng nói: “Vẫn chưa rõ tình hình, bên phía giám đốc Trương có thể huy động thêm một ít thảo dược để chi viện hay không?”

Trương Dân lắc đầu cười khỏ, nhân viên đều bỏ đi hết cả, giờ huy động đâu ra?

Quê của Trương Dân là một vùng nông thôn cách nơi đây không xa, mấy năm trước khi vừa xuất ngũ, người nhà chẳng còn ai, liền tìm đến thành phố lớn để gây dựng sự nghiệp, dựa vào chút hiểu biết về Trung y được truyền lại từ người cha quá cố, anh mở một công ty dược nho nhỏ. Sau đó tìm cách tạo lập mối quan hệ làm ăn với các bệnh viện lớn có chuyên khoa Trung y, vị bác sĩ chủ trì trước mặt cũng đã từng nhận phong bì của anh.

Trương Dân đáp: “Lượng thuốc tồn kho vốn không còn nhiều, tôi vừa đi nơi khác nhập hàng đến mãi hôm nay mới trở về, hàng còn chưa tới mà tiền cọc thì đã giao trước rồi...” – Dứt lời thì theo thói quen mò tay vào túi, nhưng chẳng tìm ra thứ gì.

Quyết Minh bước tới, chìa ra một gói thuốc lá. Trương Dân dở cười dở mếu, thầm nghĩ may mà Quyết Minh cẩn thận mang thuốc lá theo.

Bác sĩ chủ trì nhận lấy gói thuốc, Trương Dân đốt thuốc giùm ông ta, lại hỏi tiếp: “Đã có vắc xin phòng bệnh rồi sao?”

Bác sĩ nói: “Vẫn chưa có tác dụng gì rõ ràng, nhưng không gây hại cho con người, trước mắt cứ tiêm thử một mũi cái đã, cứ nên cẩn thận là hơn.”

Trương Dân gật đầu, vị bác sĩ lại tiếp lời: “Chú ý lắng nghe thông tin từ radio, mặc dù dịch bệnh lần này lây lan nhanh chóng nhưng còn chưa ghê gớm như đại dịch SARS hồi trước, chắc sẽ ổn thôi.”

Trương Dân nói: “Vậy tôi đi đây, các anh cũng chú ý an toàn của bản thân nhé.” – Rồi tạm biệt cùng vị bác sĩ kia, lên xe rời khỏi giao lộ cao tốc. Thẳng tiến về thành phố S.

.

.

4. Chương 4

#4. Lây nhiễm...

Mùa hè nắng nóng như đổ lửa, mặt trời chói chang ngự trị trên cao.

Giữa trưa ngày hôm sau, nắng trời ra sức nung nóng mặt đường cái đến độ muốn chảy nhựa.

Họ đã đi đến vùng ngoại thành của thành phố S.

“Chuyện gì thế này?” – Trương Dân vừa tháo kính râm vừa lẩm bẩm nói.

Trước mặt là cổng trạm thu phí tiêu điều xơ xác, Trương Dân bước xuống xe, có không ít người trong trạm thu phí vội lao ra, còn không ngừng hò hét, ngó như thể muốn ào tới cướp xe vậy. Trương Dân ra quyết định chớp nhoáng, ngồi trở vào xe, xoay mạnh vô lăng rời khỏi đoạn đường cao tốc.

“Anh Vương, alo, anh có nghe gì không?” – Trương Dân đeo tai nghe vào, sốt sắng nói – “Dạ, bọn em sắp đến nơi rồi, còn khoảng hai mươi phút chạy xe nữa. Được, không thành vấn đề, chị dâu với tiểu San đâu rồi?”

Quyết Minh ngó chăm chăm vào đám người đang ào tới ngoài kia, Trương Dân vừa nhảy vào xe thì đám người phía đối diện lập tức dừng lại, đứng từ xa trông tới.

“Bác ấy ở đâu?” – Quyết Minh hỏi.

Trương Dân không thêm để ý xung quanh, lái xe thẳng đến địa điểm đã hẹn trước trong điện thoại, đáp lời: “Bác không có ở nhà, lát nữa chắc sẽ hơi chật một chút, nhóc cưng, con ra ghế sau ngồi nhé.”

Quyết Minh gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện, Trương Dân dừng xe tại một bãi đậu xe dưới dãy nhà hai tầng, nhìn trái nhìn phải, không phát hiện một ai.

Những tán cây ven đường xác xơ ử rử, trên các giao lộ hoang vắng rác rưởi ngập đầy, thùng rác nằm chổng chơ bị cơn gió nóng mùa hè lùa đi, nhẹ nhàng lăn tròn, phát ra tiếng leng ca leng keng.

Sau khi vào đường cao tốc thì Quyết Minh đã ngủ tròn một đêm, trong khi Trương Dân suốt bốn tám tiếng còn chưa được chớp mắt, giờ phút này không gượng nổi gục đầu xuống tay lái.

“Ba ngủ chút đi.” – Quyết Minh nói.

Trương Dân uể oải gật đầu, đơn giản ngả người sang, gối lên đùi Quyết Minh, mơ màng nói: “Bác Vương đến thì gọi ba nhé.”

Quyết Minh dạ một tiếng, ngây ngẩn trông về phía xa.

Hai cha con ngồi trong xe chờ người tới, Quyết Minh khi thì bịt tai phải của mình, lúc thì chuyển sang bịt tai trái, nghiêng đầu nghe nghe ngóng ngóng, rồi lại vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của Trương Dân – khiến lông mày của anh khẽ chau lại.

Quyết Minh dùng ngón tay kéo nhẹ cho đôi mày của anh giãn ra, rồi lại ngược đầu nhìn phía trước.

Xa xa có một bầy trẻ con đi lang thang không mục đích dưới ánh mặt trời chói chang, hai tay hơi giơ lên, lê từng bước băng qua đường lớn, trong đó có một cô bé bị móp phần đầu, cần cổ vẹo một bên rất bất thường.

Quyết Minh khẽ nheo mắt, họ đang ngồi chờ người bạn làm ăn của Trương Dân, tên là Vương Bác, độ khoảng ba mươi mấy tuổi, cũng là một trong những đồng đội của Trương Dân thời đi lính.

Vương Bác đã kết hôn, lấy được một người vợ hiền, sinh ra một bé gái năm nay chừng bốn tuổi, Trương Dân cũng từng mang Quyết Minh đến chơi ở đây, cả hai vợ chồng họ đều rất yêu quý nó.

Mà Quyết Minh cũng rất thích hai người, tất nhiên là với tính cách của nhóc thì không mấy biểu hiện điều đó ra mặt. Con gái của Vương Bác rất thích bám Quyết Minh, khi nhóc đến nhà họ làm khách sẽ chơi cùng cô bé, dắt cô bé đến công viên giải trí để bé vui đùa thỏa thích, bản thân nhóc chỉ đứng một bên trông chừng.

Trên túi xách của Quyết Minh vẫn còn nguyên miếng dán sticker của cô bé tiểu San.

Khoảng chừng ba tiếng sau, Quyết Minh lay lay Trương Dân, nói: “Ba ơi, bác ấy đến rồi.”

Trương Dân ngủ đến độ miệng lưỡi khô khốc, anh chống tay ngồi dậy, tập trung quan sát bên ngoài, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trên vỉa hè, đúng là Vương Bác.

“Chỉ có mình bác ấy thôi sao?” – Nhất thời Trương Dân có dự cảm không lành – “Nhóc cưng, con xuống ngồi ghế sau đi.” – Anh nói xong liền bước xuống xe.

Khi vừa đẩy cửa xe, luồng hơi nóng lập tức ủa đến, Trương Dân nhanh chóng chạy về phía chiến hữu, nhận ra tình trạng của Vương Bác rất không ổn, anh vội vàng kéo một tay của anh ta khoác lên vai mình, dìu anh ta về xe.

Quyết Minh nhòm người ngó ra xung quanh, tầm mắt vẫn một mực bám sát theo anh, mãi đến khi Trương Dân nâng Vương Bác vào trong xe. Vương Bác lúc này đã kiệt sức, sắc mặt xám ngắt, bộ dạng cứ như người đang hấp hối, hốc mắt trũng sâu.

Trương Dân hết sờ thử cái trán của Vương Bác rồi lại bấm mạch, ngón tay đặt trên mạch đập của anh ta, trầm ngâm không nói.

Quyết Minh đưa tới một chai nước khoáng, tầm một phút sau, Trương Dân mới nói: “Bị cảm nắng rồi... sao mạch lại chậm như vậy? Anh uống miếng nước đi.”

Vương Bác gật gật đầu, khi nâng tay nhận lấy chai nước mới nhìn thấy cổ tay bị cắn nát như, thịt lòi cả ra ngoài. Trong lòng Trương Dân không khỏi kinh hãi, vội hỏi: “Anh bị cắn rồi?!”

Vương Bác thở dốc một hồi, mở miệng nói: “Chú mau đi đi, đừng để ý tới anh.”

Trương Dân ngắt lời: “Anh nói bậy gì thế, chị dâu và tiểu San đâu rồi?”

Vương Bác lắc đầu, tựa như vừa trải qua một cuộc chiến sống còn hoặc chịu đựng một sự đả kích khủng khiếp, lẩm bẩm đáp: “Anh không biết.”

Trương Dân hỏi dồn: “Tiểu San không có ở nhà sao? Chị dâu không đi cùng anh à?”

Vương Bác dường như nhớ ra điều gì, vội nói: “Cô ấy... chắc đã dắt theo tiểu San về nhà mẹ rồi.”

Trương Dân chau mày, lời nói của Vương Bác rất mâu thuẫn, còn chưa kịp ngẫm lại thì Quyết Minh đã đem thùng sơ cứu tới, Trương Dân liền lấy gạc băng bó cổ tay bị thương của Vương Bác.

“Anh sắp chết rồi.” – Vương Bác tiếp tục gượng nói – “Chú em, chú đừng quản anh nữa, mau chạy đi.”

Trương Dân gắt: “Sao lại không quản anh cho được!?”

Vương Bác đáp: “Anh đã bị cắn, anh chỉ sợ... chỉ sợ lây bệnh cho ba con chú...”

“Đừng nói nữa.” – Trương Dân ngắt lời – “Anh nghỉ ngơi một lát đi, ở trạm thu phí trên đường bọn em tới đây người ta đang cho tiêm vắc xin phòng bệnh, bọn em đã tiêm hết rồi, bây giờ em mang anh quay lại đó chữa trị, anh Vương à, hãy ráng lên.”

Trương Dân nhìn sang Quyết Minh, như sợ rằng Quyết Minh sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Quyết Minh lại nói: “Không sao đâu, để con chăm sóc bác ấy cho.”

Trương Dân gật đầu, Quyết Minh và anh đều đã tiêm vắc xin phòng bệnh nên chắc không có việc gì, thế là anh trở về ghế lái khởi động xe, quay đầu chạy về thành phố F.

Lại tiếp tục một cuộc hành trình xa xôi, xe vừa đi tới nửa đường đã gần hết xăng, Trương Dân dừng xe tại một trạm xăng ven đường, không có một ai.

Trong cửa hàng tiện lợi vắng bóng người, Trương Dân nhìn xung quanh một lượt, rồi bảo: “Nhóc cưng, con xuống xe hít thở chút đi, tiện thể đi tiểu luôn.”

Quyết Minh xuống xe, Trương Dân tự kéo vòi xăng đổ vào bình, lại dặn dò thêm một câu: “Đừng đi xa quá.”

Vương Bác còn ở trong xe ho khan dữ dội, Quyết Minh vừa kéo khóa quần vừa bước tới, Trương Dân ra hiệu bảo: “Để ba đi coi bác ấy.”

Vương Bác lại ho đến mức tối tăm mặt mày, đẩy ra cửa xe, phun thẳng một búng máu xuống ven đường.

Trương Dân ôm lấy Vương Bác dìu xuống xe, để cho anh ta tựa lưng vào bánh xe, rồi dùng ngón tay thon dài khê vạch mí mắt của anh ta để xem xét đồng tử.

Vương Bác yếu ớt thở dốc, thều thào gọi: “Tiểu San...”

Trương Dân trấn an: “Anh đừng nghĩ nhiều quá, chị dâu và cháu gái sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

Sắc mặt Vương Bác đã nhuốm màu vàng đất, dứt quãng nói: “Chú em, chú gặp phải chứng nó chưa?”

Trương Dân khản trương hạ giọng hỏi: “Gặp cái gì? Anh đừng nói cho Quyết Minh biết, thằng bé sẽ bị dọa mất.”

Vương Bác nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy Quyết Minh đang đi vào cửa hàng tiện lợi.

Vương Bác hỏi: “Quyết Minh đã khá hơn chưa?”

Trương Dân gật đầu: “Giờ đã không còn đau đầu, cũng thường mở miệng nói chuyện hơn. Anh bảo “chúng nó” là cái gì?”

Vương Bác gật gật đầu, mò lấy một cây súng dắt sau lưng ra, rồi đặt vào tay của Trương dân, đáp: “Bắn vào đầu của chúng nó.”

Trương Dân nhận lấy, nhìn vào hai mắt Vương Bác, lại nghe anh ta nói tiếp: “Đó là một loại dịch bệnh, anh mày biết... người nào bị chúng nó cắn sẽ bị lây nhiễm, biến thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ.”

Trương Dân hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: “Không có cách nào trị khỏi sao?”

Thấy Vương Bác lắc đầu, Trương Dân lại nói tiếp: “Trên đường em tới đây gặp phải không ít người như vậy, họ đều nói là bị bệnh chó dại, rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

Vương Bác trả lời: “Không, không biết rõ nữa... lúc đó anh mang tiểu San... đi bệnh viện khám...”

Trương Dân vừa nghe vậy nhất thời nghẹn thở.

Vương Bác nói tiếp: “Bệnh một khi đã bộc phát thì không thể nào chữa lành được, khắp cả bệnh viện đầu đầu cũng là bệnh nhân ... điên cuồng cắn người, họ bảo, những người này đã chết hết rồi, không có khả năng tự chủ, cũng không nhận ra một ai, trong não chỉ còn một lượng nhỏ điện tích tế bào chỉ huy hoạt động, cơ thể tiêu tốn... rất ít nhiệt lượng, sót lại chỉ có bản năng của dã thú, cắn xé... và ăn.”

Trương Dân lắp bắp: “Người đã chết... đã chết còn có thể sống dậy ư?”

Vương Bác trông về bầu trời chiều đỏ như máu, thì thào nói: “Không còn sống, cho dù bụng chúng nó bị xé rách, ruột chảy ra, tay chân đứt gãy vẫn có thể ngo ngoay, không có một chút xúc giác nào... trừ phi...”

Trương Dân vội hỏi: “Trừ phi cái gì?”

Vương Bác nhìn sâu vào mắt của Trương Dân, sắc mặt anh ta tựa như tro tàn, hốc mắt đã trũng sâu xuống, môi trở nên tím tái, yếu ớt nói: “Đánh vào đầu, phá hủy đại não của chúng nó. Hoặc bẻ gãy đầu chúng nó, ngay đốt cuối xương sống... khục! Khục!!”

Vương Bác lại ho dồn dập, Trương Dân vội xoa xoa giúp anh ta, nói tiếp: “Vì đại não phải thông qua hệ thần kinh ở xương sống mới truyền xung chỉ huy đến tứ chi được, cho nên phải bẻ gãy xương sống, ý là vậy đúng không?”

Vương Bác vừa ho vừa gật đầu, Trương Dân và Vương Bác đều là người làm trong ngành y được, nên ít nhiều cũng biết chút kiến thức Tây y, mà Trương Dân lại xuất thân từ gia đình Trung y, vừa nghe đã hiểu được ngọn nguồn.

“Chúng nó đã không còn là người nữa.” – Vương Bác nắm lấy tay của Trương Dân, nói – “Nhất định phải nổ súng.”

Quyết Minh không biết khi nào đã đứng ở sau lưng Trương Dân, bình tĩnh quan sát Vương Bác, mà Vương Bác giống như đang gửi gắm lại di ngôn, dặn dò: “Nếu mà anh... cũng biến thành như vậy, chú bắt buộc... phải vận gậy cổ của anh, hoặc là nổ súng, có hiểu chưa, chú em?”

Trương Dân vội nói: “Sẽ không đâu, anh chắc chắn sẽ chữa khỏi, nhất định phải ráng lên, anh Vương.”

Wương Bác chỉ biết cười khổ, xoay người nằm lên ghế sau.

Quyết Minh nhìn chăm chú vào khẩu súng trong tay Trương Dân, anh thử điều chỉnh bạc đạn, rồi cất kỹ, anh cầm lấy tay Quyết Minh, không nói một lời ôm siết nhóc vào lòng.

Hai người cứ thế dựa vào nhau trong ánh hoàng hôn, lát sau Trương Dân cất tiếng: “Con đói chưa?”

Quyết Minh gật gật đầu.

Trương Dân bảo: “Vậy để ba đi tìm cái gì ăn, con vào ngó thử trong cửa hàng chưa?”

Quyết Minh đáp: “Đã không còn gì hết.”

Trương Dân nói: “Chắc phải sót lại thứ gì chứ, đi nào.”

Anh một tay cầm súng, một tay dắt Quyết Minh, tiến vào cửa hàng tiện lợi của trạm xăng. Bên trong cửa hàng bị lật tung ngổn ngang, hiển nhiên đã bị người đi đường càn quét mấy phen, kệ hàng đổ xiêu vẹo, Trương Dân vào trong kho lục tìm, đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ ô tô truyền đến ngoài cửa.

Một cặp tình nhân đang dừng lại đổ xăng, Trương Dân lập tức bước ra, che chắn Quyết Minh ở sau người, cả hai cùng hướng ra ngoài xem xét.

Người đàn ông đang cầm vòi xăng, cảnh giác ngó Quyết Minh chăm chăm, Trương Dân mở lời: “Xin chào, người anh em.”

Người kia không trả lời, Trương Dân móc ra gói thuốc trong túi áo khoác, tiến lên mời: “Cho tôi hỏi thăm một chút, các bạn từ thành phố F chạy đến sao?”

Người đàn ông vẫn không hề hé răng, cũng chẳng thèm nhận lấy điếu thuốc, đổ xăng đầy bình liền lui ra sau, Trương Dân lại hỏi: “Các bạn đã tiêm ngừa vắc xin chưa? Chỗ trạm thu phí giờ thế nào rồi... Đứng lại ngay! Nếu không tôi nổ súng!!”

Người đàn ông trước sau chưa chịu đáp lời, Trương Dân rút súng lục ra, liền nghe thấy tiếng người phụ nữ trong xe liêu mạng hét lớn, người đàn ông lập tức giơ hai tay lên.

Trương Dân nói: “Tôi không có ác ý, hỏi xong thì các bạn có thể đi.”

Người kia đáp: “Vẫn... vẫn còn ở đó, nhưng mà mấy người tốt nhất ... chạy mau lên, quân đội đã rời khỏi đó rồi.”

Trương Dân gật gật đầu, nói: “Không sao, anh bạn có thể đi rồi.”

Người kia lập tức như con thỏ lùi lên xe, chạy mất dạng.

Trương Dân thu súng, trong mắt ánh lên một nỗi bất đắc dĩ, lại quay về cửa hàng tiếp tục tìm kiếm.

“Bánh.” – Quyết Minh bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” – Trương Dân hỏi lại.

“Ba thiệt là bánh.” – Quyết Minh nở một nụ cười hiếm hoi.

Trương Dân đỏ khốc đỏ mếu, nhưng trong lòng trở nên mềm mại, mỉm cười đáp: “Là cây súng bánh mới đúng, nhóc cưng lại đây, ba cho con ăn cái này.”

Anh giao mớ hoa quả đông lạnh cho Quyết Minh, để nhóc về xe ngồi trước, bản thân thì khuôn một cái thùng giấy, bên trong chứa đầy những thực phẩm còn sót lại trong cửa hàng – thịt heo hộp và thịt bò hộp, mì gói, kẹo cao su, nước khoáng, viên C cùng với mấy gói thuốc lá lấy từ máy bán hàng tự động.

Anh đem thùng giấy bỏ vào cốp xe, lại lấy ra hai chai nước khoáng, ngửa đầu tu vài ngụm lớn, rồi hỏi: “Nhóc cũng muốn uống nước không?”

Quyết Minh: “?”

Trương Dân cầm chai nước cho nhóc uống mấy hớp, rồi cả hai lấy nước đó rửa tay luôn. Trương Dân cầm chai nước lạnh như băng kia xối thẳng lên đầu, làm cho quả đầu đinh ướt sũng nước, ngay cả chiếc áo sơ mi trắng bên dưới cũng bị thấm ướt trong suốt, dán sát vào tấm lưng màu đồng rắn chắc.

Xối sạch hết hai bình nước khoáng lớn, Trương Dân lại nắm vôi xăng đổ đầy cả hai bình, rồi khuôn lên xe.

Quyết Minh ngồi ở ghế sau đổi thuốc cho Vương Bác, cổ tay bị cắn nát như của anh ta đã muốn chuyển màu thâm đen, bốc lên một mùi khó nghe. Quyết Minh rưới nước oxy già lên vết thương, phát ra tiếng xèo xèo khe khẽ, nhưng Vương Bác vẫn không buồn hé mắt.

Trương Dân tiếp tục nhảy vào ghế lái, quay đầu lại quan sát một lúc rồi nhỏ giọng bảo: “Nhóc cũng, con lên trước này ngồi đi.”

Quyết Minh quần chặt băng vải xong xuôi mới chuyển đến ngồi ở ghế phó lái, Trương Dân cho xe chạy lên đường cao tốc, thường thường ngoảnh đầu trông chừng Vương Bác ở ghế sau.

“Ba.” – Bỗng nhiên Quyết Minh cất tiếng.

Trương Dân nhỏ giọng đáp: “Sao vậy?”

Quyết Minh nói: “Con cảm thấy tiểu San đã chết rồi.”

Trương Dân nuốt nước miếng, thật ra anh cũng đoán được, lời nói của Vương Bác vốn dĩ rất mâu thuẫn, cùng với vẻ mặt lấp lửng khi nhắc tới bọn zombie kia, cộng thêm cả vết thương trên cổ tay nữa... Vết cắn sâu đến vậy, khiến anh không khỏi tưởng tượng ra cảnh Vương Bác ôm lấy đứa con gái đã bị lây nhiễm, cổ tay bị cô bé gặm cắn tàn nhẫn.

Trương Dân vươn tay xoa xoa đầu Quyết Minh, nói: “Đừng nghĩ ngợi gì hết, nghe lời ba, ngoan ngoãn ngủ một lát đi.”

Hô hấp của Vương Bác càng lúc càng nặng nề, kèm theo từng cơn hen bật ra từ lồng ngực, Quyết Minh đôi lần tỉnh giấc, quay đầu thấy Vương Bác tưởng như chỉ còn một hơi là tắt thở.

Trương Dân gấp gấp phóng đi một mạch, khi trở lại thành phố F đã là nửa đêm.

Đèn đuốc bên ngoài trạm thu phí vẫn còn sáng trưng, gió cuốn lấy đám giấy vụn thổi bay tứ tán, chẳng nghe thấy tiếng người, trước cổng trạm vẫn còn rào chắn phong tỏa của quân đội dựng lên. Nguyên cả đại lộ vắng hoe, không có xe vào, cũng không có xe ra.

Mơ hồ phía xa nhìn thấy một người đứng trong căn phòng khám dựng tạm, khoác áo blouse trắng.

“Anh Vương?” – Trương Dân dừng xe một bên, khẽ khàng thở, vỗ vỗ Vương Bác: “Tỉnh dậy đi, mình tới nơi rồi.”

Quyết Minh ngờ hoặc trông về hướng đằng kia, Trương Dân ôm Vương Bác xuống xe, Vương Bác lâu lâu bấu cái gì đó không rõ, hai chân lê dài trên đất, Trương Dân kéo tay anh ta khoát lên vai mình, gấp rút rảo bước về hướng phòng khám.

Quyết Minh vịn nắm cửa, hai người đẩy cửa ra, Trương Dân vội vàng tiến vào.

Anh đặt Vương Bác lên chiếc giường ở phòng ngoài, rồi lao vào phòng ngăn sau tấm bình phong, mới này rõ ràng thấy có người cơ mà.

Quyết Minh đảo mắt nhìn quanh, phát hiện trong cái hộp sắt còn duy nhất một ống tiêm chưa dùng.

Quyết Minh xé mở bao của ống tiêm, bên trong là vắc xin màu lam nhạt, nhóc nhớ rõ lúc trước được tiêm vào chính là loại này, thế là lập tức lần mò cánh tay của Vương Bác, cầm ống tiêm chích thẳng một phát.

Trương Dân đẩy bình phong sang một bên, tức thời nín thở.

Trước mặt anh là một cái xác đầm máu, còn người mặc áo blouse trắng chính là vị bác sĩ đã tiêm vắc xin cho họ hai ngày trước.

Giờ phút này hẳn ta đang quỳ sấp bên cạnh một thi thể phụ nữ, moi lấy nội tạng của cô ta tọng vào miệng ngấu nghiến, Trương Dân hoảng hốt giật lùi từng bước, muốn báo hiệu cho Quyết Minh bỏ chạy ra ngoài.

Đúng lúc này Quyết Minh ném ống tiêm trở lại hộp sắt, phát ra một tiếng keng trong trẻo, Trương Dân thâm nghĩ hồng lét, vội hét lớn: “Chạy mau!”

Gã bác sĩ zombie kia lập tức quay đầu, rít gào lật đổ bình phong rồi nhắm thẳng vào Trương Dân vồ tới! Quyết Minh thành linh bị kinh hãi nên xô ngã kệ thuốc đằng sau, khi nhóc ngoảnh đầu thì đập ngay vào mắt là một khuôn mặt đã thối nát biến dạng hoàn toàn.

“Á!!!!!!!” – Quyết Minh cuối cùng thét to.

Đoàng!

Bên trong phòng khám ào ra đến bốn năm con zombie! Trương Dân còn chưa kịp lùi ra sau đã bị cuốn lấy, anh đập đổ bình phong rồi lảo đảo bước lùi, bên trong phòng khám nhỏ hẹp rơi vãi đầy những lọ thuốc lỏng lốc vỡ nát, cả cái xác phụ nữ đang nằm trên giường bệnh cũng lồm cồm bò dậy, rỉ máu lỏng tống nhào về phía họ.

Thêm một tiếng súng nổ vang, óc bắn đầy tường, Trương Dân cuống cuống lôi Vương Bác ra khỏi phòng khám, đập cửa đóng sầm rồi quát lớn: “Mau chạy ra xe!”

Quyết Minh lảo đảo đỡ lấy cơ thể nặng nề đang hôn mê của Vương Bác chạy về chiếc xe, Trương Dân nâng súng bọc hậu, lát sau nghe rầm một tiếng, cánh cửa kính vỡ vụn, một con zombie bổ nhào ra.

Trương Dân lại nả súng, “đoàng” một phát, khiến Vương Bác bừng tỉnh.

Quyết Minh mới kéo Vương Bác đi được nửa đường, bỗng chốc cảm giác bả vai đau đớn dữ dội, tiếng thét khoảnh khắc vang vọng cả bầu trời đêm.

“Nhóc cưng!!!!!!” – Trương Dân gào to, lao ngay về phía Quyết Minh, chỉ thấy Vương Bác đang hung hăng ngoạm chặt bả vai Quyết Minh, máu tươi bắn ra, phun đầy mặt anh ta.

Trương Dân phóng đến đẩy Vương Bác đã bị biến dị ra khỏi người Quyết Minh. Vương Bác giãy dụa kịch liệt, bóp cổ Trương Dân ghì chặt xuống đất, cây súng cũng bị hất văng ra xa.

“A a a a!!!!!!!” Trương Dân phát cuồng rống to, khuỷu tay bị Vương Bác cắn trúng. Cả hai người đều là lính giải ngũ, mà Vương Bác lại biến thành zombie trong lúc không ngờ tới khiến Trương Dân trở tay không kịp, muốn đập bay anh ta ra nhưng ngặt nỗi sức lực của Vương Bác lại quá mạnh, cả hai vờn nhau lăn lộn trên đất vài vòng.

Bỗng một tiếng súng đinh tai nổ lên.

Quyết Minh run rẩy thở dốc, bắn một phát súng vỡ đầu Vương Bác.

Trương Dân choáng váng tựa vào cốp xe, lắc lư đứng dậy.

Cả hai người đều bị cắn, khuỷu tay của Trương Dân trầy da tróc thịt, miệng vết thương sâu đến mức thấy được xương; còn bả vai của Quyết Minh bị cắn đến máu thịt bầy nhầy, máu tuôn ứa đầm áo.

Ba tiếng sau, trên tuyến đường cao tốc hướng từ thành phố F về thành phố S, ven hồ.

Một đồng lửa được nhóm lên bên cạnh hồ nước, chiếc ô tô đậu cách đó không xa.

Trương Dân tựa lưng vào bánh xe, trong lòng ôm lấy đứa con nuôi của mình, anh cúi đầu nhìn Quyết Minh rồi hỏi: “Còn đau không con?”

Quyết Minh lắc đầu.

Trương Dân lại dỗ dành: “Con đừng sợ, chờ cho miệng vết thương khép lại là ổn thôi.”

Quyết Minh đáp: “Chúng ta rồi sẽ chết, đều biến thành quái vật hết.”

Trương Dân thấp giọng ngắt lời: “Đừng nói linh tinh, nhóc cưng à, con sẽ không biến thành quái vật đâu.”

Quyết Minh lại nói: “Bác sĩ cũng tiêm vắc xin phòng bệnh rồi, nhưng bọn họ vẫn biến thành quái vật, vắc xin không có tác dụng gì cả.”

Trương Dân trầm mặc.

“Con nhớ không?” – Trương Dân cởi bớt vài khuya áo sơ mi, chú mục vào đồng lửa, tiếp lời – “Cái ngày mà ba nhặt được con ở trong núi đấy?”

Quyết Minh chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng dựa vào trước ngực Trương Dân.

Trương Dân cười cười, nói: “Sau khi ba xuất ngũ, trong nhà không còn ai, cũng chẳng có một xu dính túi, ngày đó đi hái thuốc vô tình nhặt được con, vận khí của ba liền bắt đầu tốt lên, có công ty, rồi mua được nhà ở, không cần phải lang thang tìm phòng trọ tạm bợ, con chính là người mang vận may đến cho ba.”

Quyết Minh ừ một tiếng, Trương Dân cúi đầu vuốt nhẹ trán nhóc, lại cất tiếng: “Chúng ta sẽ không biến thành quái vật đâu.”

Quyết Minh không đáp, áp tai vào ngực trái của Trương Dân, lắng nghe nhịp tim đập thành thịch trầm ổn.

Quyết Minh nói: “Con không sợ biến thành quái vật, nhưng nếu làm quái vật sẽ không tìm thấy ba, ba phải biến đổi trước, xong rồi ăn con sạch sẽ, thì con có thể ở trong bụng của ba rồi.”

Trương Dân mỉm cười: “Ba ăn con sao? Lại đây.”

Trương Dân ôm thốc lấy cả người Quyết Minh, bế vào trong xe, đặt nhóc nằm xuống ghế sau rồi bắt đầu cởi bỏ thắt lưng của nhóc, thì thầm: “Đã lâu chưa có yêu thương con.”

Quyết Minh ôm lấy cổ Trương Dân rồi hôn lên, Trương Dân thở dài trong lòng, chuyện đã đến nước này chỉ đành mặc cho số phận, Quyết Minh nói rất đúng, ngay cả bác sĩ đã tiêm ngừa vắc xin đều biến đổi, bọn họ chắc chắn cũng biến thành zombie mà thôi.

Hiện tại đã không còn gì phải sợ hãi, cũng chẳng cần trốn chạy nữa.

Quyết Minh cất tiếng rên rỉ, sau một lúc cả hai người đều ướt đầm mồ hôi, siết sao ôm chặt lấy nhau.

Khoảnh khắc u tối nhất trước lúc bình minh, ngọn lửa yếu ớt lụi dần.

Quyết Minh nói: “Ba ơi, con buồn ngủ.”

Trương Dân kìm nén nỗi xót xa trong lòng: “Vậy cùng ngủ thôi, cả dặm đường vẫn chưa được ngủ ngon giấc.”

Quyết Minh: “Tỉnh lại sẽ biến thành quái vật, không thấy được ba nữa.”

Trương Dân nhớ tới lũ zombie cứ dật dờ vô định, nhất thời đỏ cay đôi mắt, thấp giọng bảo: “Phải rồi, nếu con bỏ đi lung tung ba sẽ không tìm được con mất, làm sao bây giờ...”

Quyết Minh dùng sức nắm chặt bàn tay của Trương Dân.

Trương Dân cười cười, lại nói: “Có cách rồi, tìm một sợi dây thừng, cột chặt hai ba con mình lại một chỗ là được.”

Quyết Minh cười đáp: “Được đó ba, quyết định vậy đi.”

Trương Dân xuống xe tìm dây thừng, lại lấy thêm mấy bộ quần áo: “Ừm, con mặc bộ này đẹp.”

Quyết Minh mặc quần áo, Trương Dân buộc một đầu dây thừng vào thắt lưng của Quyết Minh, bản thân anh đổi một chiếc quần lính rằn ri, đóng áo ba lỗ – đó là bộ đồ Quyết Minh thích nhất, rồi dùng đầu còn lại của dây thừng quấn vào hông mình, buộc thành một nút chết.

Giữa hai người chừa ra một đoạn dây khoảng hai ba chục centimet để tiện hoạt động.

Quyết Minh tưởng tượng sau khi Trương Dân và nhóc bị biến đổi, trở thành một con zombie nhỏ tò tò theo đuôi một con zombie lớn, ngơ ngáo bị buột chặt bởi sợi dây thừng, lang thang dạo chơi trên cánh đồng cỏ bao la, khiến nhóc cười hớn hở.

Trương Dân đoán được Quyết Minh đang nghĩ điều gì, nên cũng nở nụ cười.

Cả hai người lúc này đã kiệt sức không tả nổi, Trương Dân ôm lấy Quyết Minh, mở cửa nóc chiếc ô tô, mùi ngai ngái của cỏ non mùa hạ quện trong hơi gió đêm theo đó ùa vào.

“Ba đừng ăn con.” – Quyết Minh mơ màng bảo.

“Không.” – Trương Dân vỗ về – “Ba không ăn con đâu, nhóc cưng.”

Đêm tối trôi qua, bầu trời ửng sáng, ánh bình minh theo cửa nóc ô tô lọt vào bên trong.

Trương Dân tỉnh giấc, bụng thì đói cồn cào, anh xem xét Quyết Minh vẫn đang ngủ say trong lòng mình, khó khăn lắm mới kiềm chế được khao khát muốn ngoặm cắn nhóc. Anh không khỏi kinh hãi nghĩ rằng, chẳng lẽ đã muốn biến thành zombie rồi sao?

Trương Dân dòm trái nóc phải, đầu đau như búa bổ, muốn chống tay đứng dậy, sợi dây thừng khẽ động dậy, Quyết Minh vẫn ngủ say, sắc mặt trắng trẻo hồng hào.

Trương Dân thử soi mình vào kính xe, vẫn không khác ngày thường, anh bèn cẩn thận cởi bỏ băng gạc nơi đầu vai của Quyết Minh, miệng vết thương không mưng mủ cũng không bị hư thối, chỗ bị cắn dần trở nên khô ráo, máu đông thành một lớp bên ngoài.

Trương Dân lại cúi đầu sẫm soi cánh tay của mình, chỗ bị thương cũng đã kết vảy.

Trương Dân tiếp tục ấn vào cổ tay của Quyết Minh, mạch đập ổn định, không hề có chút dấu hiệu nguy cấp như của Vương Bác ngày đó.

Tia nắng ban mai lấp ló trên cửa nóc xe, bên ngoài râm ran tiếng ve mùa hạ, một ngày mới lại đến.

5. Chương 5

#5. Bùng nổ...

Làng Đại học thành phố S.

Cảnh sát đang phong tỏa hầu hết lối đi, mọi sinh viên dưới sự bảo vệ của lực lượng quân đội cấp tốc di tản theo từng nhóm. Nơi đây có tất thảy sáu trường đại học, chia làm hai khuôn viên Đông và Tây, là làng đại học có quy mô lớn nhất vùng Hoa Nam và cũng là nơi hội tụ nhiều trường đại học danh giá nhất.

Xe buýt của Học viện chính trị và pháp luật đã lên đường đi về phía Nam, đúng lúc chạy lướt qua xe của Lưu Nghiễn, cậu liền ngoái cổ ra dõi theo, thấy sinh viên trên xe rộn rã cười đùa, hào hứng như thể đang được đi picnic vậy.

Bên ngoài khu liên hợp ba trường đại học, một tay cảnh sát vũ trang chặn đầu xe của Lưu Nghiễn lại.

Lưu Nghiễn lập tức trình thẻ sinh viên ra, Mông Phong đang ngồi ở ghế lái thì tuyệt nhiên không lên tiếng, giao cho Lưu Nghiễn ra mặt trao đổi.

Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi: “Tình huống bây giờ ra sao ạ?”

Cảnh sát cất tiếng: “Dịch chó dại bùng phát rồi, có bị thương gì không đấy chàng sinh viên? Nếu có thì lập tức đi kiểm tra, tiêm vắc xin phòng bệnh ngay.” – Nói xong thì đưa tay chỉ ra xa, chỗ đó có dựng mấy trại vô khuẩn.

Lưu Nghiễn đáp: “Không ạ, tụi em mới ở nhà chạy lên đây, chỗ này đang di tản sao? Khu tập trung ở đâu vậy?”

Tay cảnh sát nói: “Chỉ tạm thời cách ly những người khỏe mạnh thôi, đến doanh trại của quân đội Hoa Nam cách đây khoảng hai trăm cây. Giờ đi tìm viện trưởng của mấy cậu nhé, hướng dẫn viên và phía nhà trường sẽ sắp xếp chỗ cho, phải ngồi vào một xe buýt đã được khử trùng thống nhất. Còn cậu kia, lấy thẻ học sinh ra cho tôi xem nào?”

Mông Phong nghiêng người qua hỏi: “Chúng tôi có thể tự đi được không?”

Cảnh sát vươn tay ra, trên tay áo màu trắng dính một ít vết máu tím đen, nhìn về phía Mông Phong, chờ hẳn trình thẻ sinh viên.

“Đây là anh họ của em” – Lưu Nghiễn vội giải thích – “Anh ấy sợ em không an toàn nên mới chở tới tận trường.”

Mông Phong móc giấy chứng nhận xuất ngũ ra, tay cảnh sát thấy hẳn là quân nhân thì không kiểm tra gì nữa, khoát tay cho đi thẳng.

Lúc này Lưu Nghiễn mới bật radio lên.

Radio: [Mùa hè năm nay bệnh chó dại đột nhiên bùng phát, các ban ngành liên quan ra sức kêu gọi từng địa phương thực hiện tốt công tác ứng đối, khu vực dịch bệnh nặng cần tổ chức cách ly cho mọi người...]

Mông Phong làu bàu: “Căn bản chẳng phải bệnh chó dại gì sất, toàn là nói điêu.”

Lưu Nghiễn nhận xét: “Giờ đã cho cách ly những người khỏe mạnh ra rồi, xem ra so với dịch SARS mấy năm trước nghiêm trọng hơn rất nhiều.”

Mông Phong tiếp lời: “Nghe nói dịch SARS hồi đó cũng rất nghiêm trọng, chẳng qua báo cáo lấp liếm không ít số lượng người bệnh...”

Radio: [Nhân dân cả nước vạn người một lòng, lãnh đạo trung ương...]

Lưu Nghiễn phì cười ra tiếng.

Radio: [...đích thân tới khu dịch bệnh trọng điểm tại thành phố S để thăm bệnh nhân...]

Lưu Nghiễn lẩm bẩm tự hỏi: “Lãnh đạo tới khu dịch bệnh trọng điểm à?”

Mông Phong không nói gì thêm.

Mông Phong vẫn nhớ rõ lối đi trong trường, lúc này cũng có không ít sinh viên đang qua lại trong khuôn viên, hoàn toàn không biết cách thành phố Z khoảng mấy trăm cây số đã muốn trở thành địa ngục trần gian của bọn zombie cấu xé tàn sát.

Mông Phong cho xe dừng lại.

“Anh thấy không đáng tin lắm.” – Mông Phong đột nhiên nói – “Mới nãy anh đã bảo, tự chúng ta đi, đến doanh trại quân khu Nam Hoa xem thử thế nào.”

Lưu Nghiễn trầm mặc, trong bụng cũng hiểu được lời nói của Mông Phong là hợp lý, có điều...

“Nhưng chiếc xe này không phải của em.” – Lưu Nghiễn do dự đáp – “Thôi Tiểu Khôn là bạn thân của em, nếu xách xe người ta chạy đi luôn thì coi sao được? Anh bảo sao giờ?”

Mông Phong gạt đầu, đánh xe vòng qua khúc cua rồi dừng lại dưới ký túc xá, Lưu Nghiễn đẩy bật cửa xe, chạy vội về phía ký túc xá, dưới lầu có dán một mũi tên báo hiệu thật lớn – “Sinh viên trở về gấp rút đến tập trung tại nhà thể thao.”

“Đi cùng em.” – Lưu Nghiễn nói.

“Còn đồ đạc sao đây?” – Mông Phong hỏi lại.

“Để đó tính sau! Mau lên!” – Lưu Nghiễn kéo Mông Phong lao vội đi, băng qua sân trường vắng vẻ tức tốc chạy về phía nhà thể thao.

Đó là một sân thể thao lớn, được vây kín xung quanh bởi các khán đài cao ngất sắp theo hình bầu dục, đủ sức chứa gần hai mươi ngàn sinh viên, hàng năm đến ngày thành lập trường hoặc hội diễn văn nghệ lớn đều

được cử hành ở đây. Hiện tại trên sân đã phân ra từng khu vực riêng cho từng khoa, trên khán đài còn treo cả băng rôn.

Dưới cái nắng cháy da của mùa hè, sinh viên chịu trận đứng dưới sân tập trung chờ sơ tán, các nữ sinh thì bung dù che nắng, nghe nhạc giải trí, thỉnh thoảng còn nhỏ giọng tán chuyện cùng nhau.

Chiếc loa phóng thanh ở khán đài trung ương cứ cách năm phút đồng hồ thì lặp lại thông báo: [Các sinh viên hãy tự giác tuân thủ trật tự, sinh viên nào vừa trở về trước tiên đến chỗ chỉ đạo viên thuộc niên khóa của mình báo danh, rồi đến khu y tế tiêm ngừa vắc xin...]

Lưu Nghiễn tìm thấy khu vực tập hợp của nghiên cứu sinh, ở sân bóng rổ sát khán đài phía Đông, thế là vội vã cùng Mông Phong băng qua bên đó.

Hai người mồ hôi nhễ nhại chen chân vào sân bóng rổ, bên trong sinh viên ngồi chật ních, hơi lạnh từ máy điều hòa trung tâm thổi phả vào mặt.

“Lưu Nghiễn!” – Thôi Tiểu Khôn ngồi một bên vội hô lên – “Cám ơn trời đất, cuối cùng chú cũng chịu trở lại rồi!!”

Lưu Nghiễn nhẹ nhàng thở phào, tiến tới ôm mừng cùng Thôi Tiểu Khôn.

“Mông Phong, chìa khóa xe.” – Lưu Nghiễn ngoắt bảo.

Thôi Tiểu Khôn nhận lấy chìa khóa: “Dì thế nào rồi? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Lưu Nghiễn im lặng không đáp, Thôi Tiểu Khôn lại tiếp lời: “Trên radio nói dịch bệnh tại thành phố Z lây lan rất nghiêm trọng, hầu hết người dân trong thành phố đã được cách ly sơ tán.”

Lưu Nghiễn đáp: “Cũng ổn, nhưng tôi không tìm được mẹ, chắc mẹ đã đi rồi.”

Thôi Tiểu Khôn an ủi: “Vây là tốt rồi, nhất định không có chuyện gì đâu.”

Lưu Nghiễn mệt mỏi vuốt nhẹ mớ tóc rối bù, khỏe mắt đỏ lên.

“Bây giờ tình hình thế nào rồi?” – Mông Phong chợt hỏi.

Thôi Tiểu Khôn cũng quen biết Mông Phong, khi hắn vừa tới thành phố S đã từng ở tạm trong ký túc của họ mấy ngày, cậu ta gật đầu chào hỏi Mông Phong rồi giải thích: “Họ muốn đưa chúng tôi đến một doanh trại gần đây, đang cho đi tản từng nhóm một, nghe đâu phải đến năm giờ chiều mới tới lượt chúng tôi.”

Mông Phong bước tới hạ giọng: “Phải đi ngay lập tức, mọi người không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì đâu, nguy hiểm vô cùng.”

Lưu Nghiễn chen lời: “Khoan đã Mông Phong. Tiểu Khôn, các thầy chủ nhiệm khoa đang ở đâu?”

Thôi Tiểu Khôn cầm ly nước nói: “Đang họp ở văn phòng, bây giờ chắc chú không vào được đâu.”

Lưu Nghiễn khoát tay nói: “Hai người cứ chờ ở đây, tôi lập tức quay lại ngay.”

Đâu đâu cũng nghe tiếng người sốt sắng gọi điện thoại báo tin bình an, ở một góc còn có cô gái đang khóc lóc hô gào gì đó, bạn trai của cô thì ở bên ôm lấy nhỏ giọng an ủi.

“Lưu Nghiễn!” – Đột nhiên anh kia cao giọng gọi cậu, rồi mới cúi đầu nói: “Tiểu Thư? Em đừng khóc, có bạn của em đây này.”

Cô gái gương đôi mắt ngập nước nhìn về phía Lưu Nghiễn, cô là đàn em của Lưu Nghiễn, học nghiên cứu sinh năm nhất, cả hai đều là người thành phố Z, mãi từ tối qua khi nghe thông báo trên radio đã liên tục gọi điện về nhà.

“Không sao đâu! Tiểu Thư.” – Lưu Nghiễn qua quýt nói – “Bây giờ tín hiệu rất chậm chạp, anh mới về nhà xem thử đây, hầu hết mọi người đều rời đi rồi. Mẹ của anh còn... nhìn thấy anh trai của em nữa đấy.”

Cô gái vội hỏi dồn: “Anh ấy sao rồi? Còn ba mẹ em đâu?!”

Lưu Nghiễn theo bản năng ồm ồm bịa đại vài câu: “Bạn gái của anh em không khỏe lắm nên tới bệnh viện khám, ba mẹ của em đều đi cùng.”

Cô gái nhẹ thở ra một hơi, Lưu Nghiễn lại tiếp lời: “Tối thứ sáu họ đã chuyển viện rồi, hình như là đến thành phố nào đó ở phía Nam, đi theo xe quân đội đó, anh còn trò chuyện với họ một lúc mà.”

Tiểu Thư mừng đến suýt ngất đi, nức nở nói: “Cảm ơn anh, có cách nào liên lạc với họ không?”

Lưu Nghiễn xua tay, đánh mắt về phía bạn trai của tiểu Thư, anh ta không phải sinh viên đại học kỹ thuật, là dân gốc ở thành phố S, theo bạn gái vào đây cũng chả có ai quản.

Tiểu Thư đứng dậy toan đi lại chỗ Lưu Nghiễn, nhưng Lưu Nghiễn vội nói: “Anh sẽ kể chi tiết cho em sau, giờ anh có việc rồi.”

Anh chàng kia ôm tiểu Thư, hạ giọng vỗ về: “Yên tâm đi, em coi kìa, Lưu Nghiễn còn bận công chuyện cơ mà.”

Lưu Nghiễn chạy băng qua hành lang, dọc hành lang có không ít sinh viên hoặc ngồi hoặc đứng chờ đợi, cuối hành lang là văn phòng giáo viên.

Những sinh viên đứng ở đây cậu đều quen mặt, phần đa đều là nghiên cứu sinh đang theo thầy hướng dẫn làm các hạng mục nghiên cứu khoa học, mà hiện tại thầy của họ đang bận rộn công chuyện, vì có quan hệ khá thân thiết với thầy hướng dẫn nên họ cũng tới đây để chờ chạy vật hoặc phụ việc linh tinh.

Nam sinh của khoa kỹ thuật cơ khí có không ít gã vừa tự kỷ vừa mát mát, bị sinh viên ngành khác coi như quái nhân khoa học. Hiện tại các nàng nữ sinh bên khoa Sinh vật đứng dạt sang một bên soi từng cái móng tay của bọn họ.

Lưu Nghiễn lần lượt chào hỏi từng người, cậu đang định tiến tới gõ cửa, chợt anh chàng ngồi ngay trước cửa phòng, đang dựa lưng vào vách tường co chân lại, cất tiếng hỏi cậu: “Gì đây, các thầy đang họp, giờ cậu không vào được đâu.”

Lưu Nghiễn giật cái headphone của chàng kia ra, rồi nói: “Sư huynh, anh có biết bên ngoài bây giờ ra sao rồi không?”

Anh chàng kia gọi là Tiêu Vũ, khi Lưu Nghiễn vừa vào đại học thì anh ta đã là nghiên cứu sinh năm hai, quan hệ cả hai rất thân thiết, sau khi Lưu Nghiễn ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi thì Tiêu Vũ cũng tốt nghiệp, anh lưu lại trường làm trợ giảng, hai người vẫn theo thói quen gọi nhau là sư huynh đệ như cũ.

Tiêu Vũ đứng dậy hỏi: “Nhà em không có việc gì đấy chứ?”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng đáp: “Mẹ em có lẽ đã chết rồi, đây chẳng phải là bệnh chó dại gì hết, là bọn zombie... anh...”

Tiêu Vũ hoảng hốt nói: “Lưu Nghiễn, em mệt mỏi quá độ rồi! Nên nghỉ ngơi một chút, đừng có nghĩ vớ va vớ vẩn.”

Lưu Nghiễn khăng khăng nói: “Tin em đi! Để em vào đó, em phải kể mọi chuyện cho thầy chủ nhiệm khoa biết, lát nữa anh sẽ hiểu thôi.”

Tiêu Vũ khó mà tin được, vẻ mặt tràn đầy nét nghi hoặc, anh ta vươn tay xoa xoa đầu Lưu Nghiễn, rồi lại ôm lấy cậu, nhẹ hỏi: “Em về nhà đã thấy những gì?”

“Không còn kịp rồi.” – Lưu Nghiễn thoáng chốc lấy lại bình tĩnh, tiến lên gõ cửa, Tiêu Vũ cũng không ngăn cậu lại nữa.

“Vào đi.” – Thanh âm của thầy hiệu trưởng vang lên.

Lưu Nghiễn đẩy cửa bước vào, bên trong có một cái bàn tròn, ngồi khoảng mười quản lý cấp cao điều hành học viện, đang cùng thương lượng việc dời lại thời khóa biểu của sinh viên và sửa chữa kế hoạch giảng dạy.

“Chuyện gì đấy?” – Một người phụ nữ nâng mắt hỏi – “Em là sinh viên khoa nào?”

“Đây là sinh viên của tôi.” – Thầy chủ nhiệm khoa Kỹ thuật cơ khí cười nói – “Lưu Nghiễn, em về rồi đấy à? Mọi chuyện vẫn ổn chứ.”

Lưu Nghiễn nhắm mắt, lắc lắc đầu.

“Thầy hiệu trưởng đâu ạ?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Người đàn ông lớn tuổi đang chủ trì cuộc họp là thầy hiệu phó, ông đáp: “Hiệu trưởng đang trao đổi cùng phía cảnh sát, em là Lưu Nghiễn phải không? Có chuyện gì nào?”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, lựa lời nói: “Em mới trở về từ thành phố Z, mang đến cho mọi người một tin rất xấu.”

Lưu Nghiễn kể một lượt những chuyện trải qua ở thành phố Z, trong văn phòng lặng ngắt như tờ.

“Mẹ của em là bác sĩ, em không gạt các thầy đâu.” – Lưu Nghiễn nhìn lên các chủ nhiệm khoa, bắn khoăn tiếp lời – “Em cảm thấy, tốt nhất chúng ta nên lập tức rời khỏi chỗ này, đến một nơi vắng người hơn.”

Lưu Nghiễn bước ra rồi khép cửa lại, Tiêu Vũ liền thấp giọng hỏi: “Những con ...zombie mà em đã thấy, đều là thật sao?”

Lưu Nghiễn đánh mắt sang anh ta, cầm lấy đầu tai nghe của anh ta gắn vào tai trái của mình, giai điệu du dương của bài hát truyền tới, giúp cho thần kinh căng thẳng cực độ của cậu thả lỏng một chút.

“Đúng.” – Lưu Nghiễn uể oải đáp – “Họ định làm thế nào?”

Tiêu Vũ nói: “Rất phiền toái, không phải cứ muốn là đi liền được, còn đang chờ cảnh sát hộ tống nữa.”

“Em đã cố hết sức rồi.” – Lưu Nghiễn xoa trán ủ rũ đáp, bỗng nhiên có người chạy tới hô: “Lưu Nghiễn! Bạn của cậu đang cãi nhau với thầy Lâm ở ngoài kia kìa!!”

Lưu Nghiễn bị hết chuyện này đến chuyện khác làm phiền, câu bần gất lên: “Mông Phong lại kiếm chuyện gì nữa đây!!”

Lưu Nghiễn đẩy Tiêu Vũ qua, lao khỏi hành lang, chợt thấy Mông Phong đang cự lộn gay gắt cùng với thầy giáo thể dục to con vạm vỡ.

“Bảo vệ đâu rồi!” – Thầy giáo họ Lâm kia vô cùng tức tối gất gỏng – “Bảo cho người bên bảo vệ lại đây mau!”

Mông Phong cả giận nói: “Lưu Nghiễn chưa đi thì bất cứ giá nào tôi cũng không rời khỏi! Thầy tránh ra cho tôi!!”

Thầy thể dục quát lên: “Các cậu không phải sinh viên trong trường! Rật một lũ cô hồn các đảng! Đi khỏi đây ngay lập tức!!”

Hai người tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, ngó chừng tình hình nếu có thêm một câu không lọt tai sẽ lập tức lao vào sống mái với nhau. Thầy thể dục vốn là dân chơi bóng rổ, vóc dáng cao đến 1m95, còn nhỉnh hơn Mông Phong một chút, đang muốn lao tới choảng nhau, Mông Phong chìa ngón tay thẳng vào mặt gã hăm he: “Ông đừng có mà sấn tới, tôi cảnh cáo trước, cho dù có thêm hai gã như ông cũng không đỡ nổi ba đòn của tôi đâu.”

Thầy thể dục cay cú: “Cái lũ coi trời bằng vung...”

Lưu Nghiễn vội cất tiếng can ngăn: “Thưa thầy Lâm.”

Lưu Nghiễn tách hai người ra, liếc mắt nhìn qua, đằng sau Mông Phong có không ít người không phải sinh viên của trường, đại đa số đều là đàn ông con trai, hẳn là tới đây để bảo vệ bạn gái của mình.

Lưu Nghiễn nhẹ giọng: “Em xin lỗi, thầy Lâm...”

Thầy thể dục gất: “Mấy người này là bạn trai của ai? Lại nhận đi, bảo họ đi khỏi đây ngay! Sinh viên của tôi thì ở ngoài kia trần mình phơi nắng, các người làm nghiên cứu sinh được ở bên trong hưởng điều hòa thì thôi, còn để những kẻ thế này xông vào quấy rối là sao!?”

Tiêu Vũ bèn tiến tới nhỏ nhẹ: “Thôi được rồi, thầy Lâm xin bớt giận. Họ cũng không có ác ý gì đâu, lát nữa nếu có sinh viên khoa khác vào đây thì tôi lập tức kêu họ nhường chỗ rời đi.”

“Thầy Lâm!” – Có người sốt sắng gọi – “Bên ngoài có sinh viên bị xỉu vì say nắng rồi kìa, các thầy chủ nhiệm khoa đâu?”

Tiêu Vũ bước ra hòa giải, mặc dù tuổi không lớn, nhưng trước sau gì vẫn mang tiếng thầy giáo, có anh ta che chở cho bọn Lưu Nghiễn nên thầy thể dục cũng không tiện làm lớn chuyện, lại thêm việc mới phát sinh ở sân thể thao, ông ta đành chỉ chỉ về phía họ đang đứng, nói: “Vậy thầy Tiêu, chỗ này phiền thầy giải quyết.”

Nói xong thì cúi kính phải phải áo khoác thể thao của mình, ho khan vài tiếng, rồi mới xoay người theo nhân viên y tế kia ra ngoài.

Tiêu Vũ rót một ly nước đưa cho Mông Phong, Mông Phong ậm ừ nói: “Cảm ơn.”

Lưu Nghiễn đưa mắt dõi theo bóng thầy thể dục đang rời đi xa, không lên tiếng, tựa hồ cảm giác được điều gì.

“Thầy ấy đã tiêm vắc xin chưa?” – Lưu Nghiễn bất chợt hỏi.

“Sinh viên ở đây đều tiêm hết rồi, mấy đứa thì sao?” – Tiêu Vũ hỏi – “Còn chưa thì mau đi tiêm ngừa, cậu này gọi là gì nhỉ?”

“Mông Phong.” – Mông Phong cầm ly nước đi sang chỗ khác, tự mình ngồi xuống.

Tiêu Vũ bèn nói: “Mông Phong không phải sinh viên trong trường, để anh viết cho cậu ấy tờ giấy, rồi mấy đứa mau mau xếp hàng tiêm vắc xin đi.”

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, Mông Phong vẫn ngồi xồm ở một bên uống nước, Thôi Tiểu Khôn thì ngồi bắt chéo chân bên cạnh Mông Phong chơi PSP.

Lưu Nghiễn cầm tờ giấy, bước tới đứng trước Mông Phong bảo: “Đi tiêm.”

Mông Phong xụ mặt liếc mắt ngó Lưu Nghiễn một cái, rồi lại cúi gầm dòm mặt đất lom lom không thém ừ hử một tiếng. Lát sau mới nói: “Em coi thường anh.”

“Hồi nào chứ.” – Lưu Nghiễn phản bác – “Anh chỉ thích nghĩ lung tung, em với anh chia tay không phải vì nguyên nhân đó.”

Mông Phong lắc lắc đầu, Lưu Nghiễn khom người quỳ xuống một gối, cậu nhìn sâu vào mắt hắn, Mông Phong lại nói: “Em phải nghe anh. Giờ đi ngay lập tức, đừng chần chừ ở đây nữa.”

Lưu Nghiễn thở dài, nghĩ bụng không biết phải lựa lời thế nào để thuyết phục Mông Phong, cậu cảm thấy ở cùng với những người bạn học sẽ an toàn hơn việc chạy loạn bên ngoài nhiều, dù sao quân đội cũng sẽ đón họ đến chỗ cách ly thôi. Nếu Mông Phong một mình lái xe chở cậu đi, rồi sẽ có lúc cạn kiệt lương thực và nước uống, lỡ đâu lúc đó bị cả bầy zombie bu lại thì làm thế nào?

Thôi Tiểu Khôn say sưa chơi PSP, không thém nhắc đầu lên chen lời: “Bên quân đội lập sẽ tới đón tụi mình ngay, các cậu đừng tự tiện hành động một mình, càng nhiều người càng an toàn hơn chứ.”

Mông Phong không đáp, nhỏ giọng nói: “Hãy nghe anh, Lưu Nghiễn, sắc mặt của ông thầy thể dục ban nãy rất lạ. Ông ta có vẻ rất cúi kính, như thể lúc nào cũng muốn xông lên đập người, đêm hôm đó chúng ta cũng thấy rồi, người sắp biến thành zombie vô cùng nóng nẩy, có xu hướng bạo lực...”

“Zombie?!” – Thôi Tiểu Khôn kinh hãi kêu lên.

Lưu Nghiễn lập tức thở dài một hơi, ra hiệu cho Thôi Tiểu Khôn bình tĩnh lại.

“Sao lại có nhiều người bị cảm nắng như vậy?” – Từ xa truyền tới những thanh âm lo ngại.

Cả ba người Lưu Nghiễn, Mông Phong, Thôi Tiểu Khôn đồng loạt quay đầu về hướng cửa sân bóng rổ nhìn ra ngoài.

Ông thầy thể dục đang cùng với vài cậu sinh viên khoa thể thao ôm những người bị té xỉu vì phơi nắng gắt vào sân bóng rổ, sắc mặt của ông ta so với lúc cãi nhau với Mông Phong ban nãy càng thêm khó coi, đôi mắt trũng sâu xám xịt, trông mất lời ra, tóc đâm mồ hôi dính bết lên trán.

Lưu Nghiễn nói: “Gi đi nữa cũng phải đi tiêm vắc xin phòng bệnh trước rồi tính sau, nào, đứng lên.”

Lưu Nghiễn đưa tay ra, cùng Mông Phong bắt lấy, Mông Phong dựa thể đứng dậy rồi vẫn nắm chặt tay Lưu Nghiễn không buông, dắt cậu bước ra khỏi sân bóng rổ, hướng đến trạm y tế.

Trên khán đài dần ít người đi, sau ba giờ chiều là thời điểm nắng độc nhất trong ngày, mặt đất bị phơi nắng đến độ sắp bốc lửa, không ít sinh viên cất cao giọng hát cho nhau, thay phiên chuồn về ký túc xá bất chợt xả nắng.

Người bị say nắng rất nhiều, ban hậu cần bắt đầu phân phát nước khoáng, tại điểm tiêm ngừa vắc xin vẫn xếp hàng dài lũ lượt. Mông Phong dùng một tay ngang nhiên ôm lấy bả vai của Lưu Nghiễn, mặc cho kẻ khác chỉ tro bàn tán, mà Lưu Nghiễn cũng không giẫy dụa, lúc này tâm tư của cậu đều tập trung hết vào chỗ khác.

Sinh viên bị say nắng đều được ôm vào sân bóng rổ, xem chừng hơn cả ngàn người.

“Nghiêm trọng dữ vậy sao?” – Lưu Nghiễn cảm thấy khác thường, bèn quay sang một sinh viên khác hỏi: “Hôm nay mấy giờ thì bắt đầu tập trung ở sân thể thao vậy bạn?”

Người kia đáp: “Từ mười một giờ sáng, vừa ăn xong cơm trưa là chạy tới đây luôn.”

Đoàn người rề rà tiến tới, Mông Phong đột nhiên nói: “Lưu Nghiễn, em nhìn bên kia xem.”

Lưu Nghiễn dõi mắt nhìn về phía điểm y tế dựng tạm bên kia, nơi đó dùng mấy cái bàn ghép lại, y tá đang tiêm vắc xin cho từng người, bên cạnh là thùng xốp đựng đá vụn, bên trong chứa những ống thuốc.

Mông Phong lấy ống nhôm ra, lại hỏi: “Đó là vắc xin à?”

Lưu Nghiễn cầm ống nhôm ngó thử, không thể đọc được nhãn thuốc: “Là vắc xin loại mới sao? Em không đọc được thông số...”

Mông Phong nhỏ giọng nói tiếp: “Vốn dĩ không có tác dụng, đừng tiêm làm gì.”

“Sao các bạn biết?” – Một cậu sinh viên trong đoàn người bất chợt hỏi.

Lưu Nghiễn chau mày đáp: “Có thể thật sự là virus chó dại biến chủng mà, cũng không chắc được...”

Mông Phong bỗng nhiên run giọng, nói: “Lưu Nghiễn... em nhìn ông bác sĩ kia kìa, thấy chưa? Cả y tá bên cạnh ống nữa, những người này từ đâu tới vậy?”

Lưu Nghiễn cau chặt đôi mày, lẩm bẩm đáp: “Từ bệnh viện nào đó, tóm lại không phải là người trong trường em... Trời đất, Mông Phong, em thấy rồi.”

Trên cổ hai người y tá đang tiêm ngừa cho sinh viên hiện lên một vài vết đốm, rất nhạt, không mấy rõ ràng. Đôi lúc họ còn khó chịu la ó, kêu đám sinh viên mau tay mau chân lên.

Mông Phong hạ giọng trầm thì: “Ngay cả nhân viên y tế còn bị lây nhiễm, Lưu Nghiễn, mấy cô đó dường như không biết bản thân mình đã bị...”

Lưu Nghiễn nói: “Không phải, nếu bị cào hoặc bị cắn sẽ đưa đi cách ly rồi, mấy cô y tá đó chắc chắn chưa bị thương, nếu không sao còn được đứng đó tiêm ngừa cho người khác?”

Mông Phong đoán: “Chẳng lẽ trước đó thường xuyên tiếp xúc với người bệnh cũng sẽ bị lây nhiễm?! Loại dịch bệnh này rất cuộc lây truyền kiểu gì đây? Qua mồ hôi à? Anh nghĩ là tất cả những người trong đội y tế đều bị lây hết rồi.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Em đâu có học y khoa, anh hỏi em, em hỏi ai giờ? Ngay cả đây là bệnh gì em còn chưa biết rõ nữa.”

Lưu Nghiễn chợt nghĩ đến sắc mặt khác lạ của thầy thể dục, vội quay ngoắt đầu, bên ngoài đám người xếp hàng rỗng rảnh, có rất nhiều sinh viên đã được đưa vào sân bóng rổ, nhóm nghiên cứu sinh cũng phải nhường chỗ cho họ.

“Nghe lời anh, giờ đừng qua đó tiêm.” – Giọng nói của Mông Phong khẽ run, hắn kéo tay Lưu Nghiễn, cả hai chạy vội về phía sân bóng rổ.

“Chìa khóa xe đâu?” – Lưu Nghiễn thở dồn hỏi.

Mông Phong đáp: “Đã trả lại cho bạn cùng phòng của em rồi.”

Lưu Nghiễn đi vào sân bóng rổ, chen chúc đầy người ồn ào nhao nháo, ông thầy thể dục hét lớn: “Cho mấy đứa nó uống nước, cầm khăn mặt đắp lên trán đi!”

Trông bộ dáng ông thầy kia giống như sắp phát cuồng đến nơi vậy, hai người ngó chừng một hồi, Lưu Nghiễn mới quả quyết hô: “Thôi Tiểu Khôn!”

“Thôi Tiểu Khôn!!”

Trong đám người hỗn loạn thật khó tìm thấy Thôi Tiểu Khôn, Lưu Nghiễn hỏi thăm hết người này đến người khác, chợt nghe một tiếng gào rít lên: “Cái lũ cô hồn chúng mày sao còn ở đây! Cút ngay lập tức!!”

Ông thầy thể dục tiến thẳng về phía Mông Phong, Mông Phong hít sâu, không nhịn thêm được nữa, xắn tay áo lên toan chiến với gã một trận, Lưu Nghiễn vội giữ hãm lại, ý bảo đừng xúc động.

Thầy thể dục đứng trước mặt Mông Phong thở hồng hộc, lão đảo chừng té, đám sinh viên ngó thấy ông ta mà kinh hãi.

Con người của ông ta đục ngầu, ngay sau đó há mồm quát to một tiếng, bổ nhào vào Mông Phong.

Lưu Nghiễn lập tức kêu lên: “Đừng chạm vào thầy ấy!!”

Mông Phong nhất thời ý thức được chuyện đang xảy ra, nhẹ nhàng lách sang, tung người phi một đá trúng ngay hông ông ta, người xung quanh lập tức rít hét to, ông thầy thể dục bị Mông Phong đập một cái bay thẳng ra ngoài, ngã xoài ra đất, ông ta lồm cồm bò dậy, một cậu sinh viên đang định tiến lên đỡ thì bị ông ta vồ lấy, cắn ngay vào cổ.

Máu tươi bắn tung tóe, vô số nữ sinh có mặt tại đó thét toáng hãi hùng, những kẻ yếu tim chết ngất tại chỗ.

Lưu Nghiễn hít mạnh hai phát, lập tức quát: “Thôi Tiểu Khôn! Thằng khỉ kia!!!! Chết dí chỗ nào rồi hả!!”

Trong sân bóng rổ xảy ra sự hỗn loạn chưa từng có, ở trong góc lại truyền đến một tiếng gào như xé phổi.

Một gã sinh viên bị cảm nắng vừa tỉnh lại, đụng người là cắn, Lưu Nghiễn muốn đi qua xem tình hình lại bị Mông Phong nắm chặt cổ tay, kéo tới trước người ôm trọn, ghé vào tai cậu lớn giọng kêu: “Đi ngay!”

“Không có xe.” – Lưu Nghiễn nói – “Đi đâu bây giờ?”

Mông Phong quát: “Chuyện đó tính sau! Mau lên!”

Lưu Nghiễn hoảng hốt quét mắt nhìn quanh, chợt thấy Thôi Tiểu Khôn đứng ở một góc, đúng thật là dở cười dở mếu.

Thôi Tiểu Khôn đeo tai nghe, vặn âm lớn nhất mãi mê chơi PSP, bất thành linh bị một bàn tay túm lấy, Lưu Nghiễn vừa bức mình vừa buồn cười hét to: “Chạy mau đi! Chết người bây giờ!!”

Thôi Tiểu Khôn kinh hoảng kêu lên: “Chuyện gì xảy ra?!”

Lưu Nghiễn quên rằng trong sân bóng rổ đang chật ních những người, cậu vừa hét lên như vậy tức khắc nổ tung, gần ba bốn ngàn người thì nhau gào thét điên cuồng, chen nhau chạy thực mạng ra cửa thoát.

Tại cửa ra người người chen chúc như thủy triều, không biết bao nhiêu kẻ giẫm đạp lên nhau, đầu đầu cũng là máu, chiếc loa phóng thanh lớn tiếng kêu gọi sinh viên phải bình tĩnh. Cánh cửa sâu bên trong sân bóng rổ chợt mở ra, thầy hiệu phó bước vào, hét lớn: “Đừng hoảng hốt! Rốt cuộc có chuyện gì! Đừng có hoảng hốt như thế!!”

Cửa lớn đã bị chen chặt cứng, Mông Phong quay đầu ngó lại, ra hiệu cho Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn đi theo hãm, ba người cùng vọt vào hành lang sau lưng thầy hiệu phó.

Các thầy chủ nhiệm khoa kinh ngạc không rõ chuyện gì, Mông Phong kéo theo hai người lao vào trong hành lang, tiện thể túm luôn áo của thầy hiệu phó lôi ông ngược trở lại, quăng xuống đất, rồi cùng với Lưu Nghiễn đứng hai bên cánh cửa, dùng sức đóng chặt lại.

Trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, thầy thể dục đã biến thành zombie hung hãn đánh tới, rầm một tiếng bị chặn lại đằng sau cửa.

Máu tươi phọt ra từ khe cửa, bắn đầy mặt thầy hiệu phó.

Lưu Nghiễn đập vỡ hộp chữa cháy, lấy cây búa chặn mạnh cánh cửa lại, Mông Phong nói: “Chạy theo lối thoát hiểm! Mau lên!”

“Các thầy...” – Lưu Nghiễn thở đứt hơi, nói với các thầy chủ nhiệm khoa.

“Không còn thời gian, đừng ở đó giải thích nữa!!” – Mông Phong hét lớn.

Thôi Tiểu Khôn phát hoảng đến độ ngu người, gật đầu như bầm tỏi, lắp bắp nói: “Thưa thầy... tạm biệt.”

Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn bám gót Mông Phong, dọc theo lối thoát hiểm trốn ra khỏi sân bóng rổ.

Thôi Tiểu Khôn kêu: “Trời đất ơi...”

Thôi Tiểu Khôn rú: “Hự...hự...Ông trời ơi...”

Thôi Tiểu Khôn gào: “Thánh thần ơi...”

Lưu Nghiễn gắt lên: “Thôi Tiểu Khôn chú tốt nhất ngậm cái miệng lại ngay, lúc chạy mới không bị hao sức...”

Mông Phong cắt lời: “Cả hai người... đừng nói nữa coi.”

Thôi Tiểu Khôn kêu hoảng: “Ba má tôi... không được, tôi phải về tìm ba má..”

“Đừng có điên!” – Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thanh quát.

Thôi Tiểu Khôn giật bắn mình, không dám hó hé gì nữa, trước mặt chỗ nào cũng có sinh viên đang chạy trốn, cơn bão zombie bùng lên từ sân bóng rổ ngay trung tâm nhà thể thao, cửa kính bị đập vỡ vụn, ô dù, sách vở, giày dép rơi rớt la liệt, ở trong sân càng lúc càng có nhiều sinh viên bị say nắng dần tỉnh dậy, biến thành zombie, rượt đuổi cắn xé bạn học.

Máu tươi nhuộm đỏ hơn một nửa khán đài, hết thấy mọi người đều bị dọa phát điên, Mông Phong đẩy cửa, theo mặt sau của sân bóng rổ đi ra.

“Tôi đi khám thính xung quanh trước đã.” – Mông Phong dặn dò – “Các cậu phải thật cẩn thận, đừng tạo ra tiếng động gì quá lớn.”

Mông Phong đi ra từng bước, bỗng nhiên từ không trung truyền tới tiếng loa của trực thăng: “Theo chỉ lệnh của quân đội Hoa Nam, các sinh viên tự giác tập hợp ở cửa số Năm của trường học! Lập tức sơ tán!”

Quân đội rút cuộc đã đến.

Mông Phong bèn hỏi: “Đi theo họ chứ?”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng gật đầu, ba người chạy khỏi nhà thể thao, hướng thẳng tới phía trường học.

.
. .
.

6. Chương 6

#6. Tự cứu...

Tiếng súng nổ ran không dứt, đám người đang vắt giò chạy trốn lại bị kích động, tiếng thét liều mạng xé rách màng nhĩ vang vọng khắp khuôn viên trường học.

“Sao các anh có thể nổ súng vào sinh viên kia chứ!!” – Tiêu Vũ rống to, chụp lấy cánh tay của một gã cảnh sát vũ trang.

“Đề anh ta lại!!” – Tiếng mọi người đồng loạt hô hào.

Quân đội cùng với cảnh sát vũ trang chia làm hai nhóm, cảnh sát phong tỏa phần sân trống bên ngoài trường học, quân nhân thì quát to: “Mau mau mau!! Đừng có chậm trễ! Thứ nào không cần thiết ném hết đi! Toàn bộ hành lý không cần mang theo! Còn chừa chỗ cho các bạn sinh viên khác nữa!!”

Khoảng chục chiếc xe buýt đậu song song nhau, chiếc xe buýt đầu tiên đã chứa đầy người quay đầu rời bến.

Một chiếc Jeep chạy phía trước mở đường, bốn tay sĩ quan bộ đội đứng ở thùng xe gác cao súng tiểu liên, nhắm bắn xối xả vào hai ven đường, lũ zombie ồ ạt xông lên bị bắn bể óc tung tóe.

“Đừng nổ súng!!” – Mông Phong ôm đầu lao vọt qua rào phong tỏa, xe buýt từng chiếc lần lượt chạy đi, họ chỉ cách khoảng sân trống trước trường học khoảng năm chục mét, khắp nơi đều là zombie, Lưu Nghiễn giật mình hoảng hốt, chui đầu ra mà lăm zombie như vậy?!

Phi cơ trực thăng xả súng từ trên không, tiếng súng đùng đoàng đình tai nhức óc, bay dọc theo sườn phía Tây trường học bắn phá một mạch tới đây.

“Đó là... từ trường bên cạnh, các trường đại học ở đây đều bị lây nhiễm hết rồi... Trời đất!” – Thôi Tiểu Khôn lẩm bẩm nói.

“Lưu Nghiễn! Thôi Tiểu Khôn!” – Tiêu Vũ bị đẩy lên xe buýt, ra sức quát: “Mấy đứa lên đây mau!!”

“Hết chỗ trống rồi!!!” – Trong xe có người kêu lên – “Mau lái xe đi đi!!”

Tiêu Vũ hét lên: “Vẫn còn chen được mà! Mau lên!!”

Đâu đâu cũng có zombie, Mông Phong trốn chạy khốn khổ không tả nổi, vừa phải tránh zombie lại phải né luồng đạn, tưởng như chỉ một khắc sơ suất sẽ dính đạn lạc chết tươi, rồi còn bị đám zombie đuổi riết sau lưng xông lên làm thịt.

“Lưu Nghiễn!!” – Mông Phong vịn mình giáng một búa xuống đầu con zombie đang lao đến bên hông, kéo cậu thở hồng hộc chạy vào vòng phong tỏa.

Tiêu Vũ cũng nhảy xuống xe, thúc giục: “Đi mau!”

Anh ta để cho Lưu Nghiễn lên xe, nhưng người trên xe buýt đã bị nhét chật cứng, ngay cả cánh cửa còn không đóng lại nổi.

Lưu Nghiễn vươn tay muốn kéo Mông Phong lên cùng, Mông Phong nhảy lên trước cửa xe nhưng không thể chen vào được, còn chưa kể đến Tiêu Vũ và Thôi Tiểu Khôn đang đứng ở dưới.

Mông Phong nhìn Lưu Nghiễn một cái, rồi nhảy lùi xuống đất.

“Mọi người đi trước đi.” – Mông Phong cương quyết nói.

Lưu Nghiễn nhìn hần một chốc, nhảy xuống theo: “Tiểu Khôn, chú đi cùng sư huynh trước, đưa chìa khóa xe cho tôi.”

“Vẫn còn chen được cơ mà!” – Tiêu Vũ lên tiếng – “Các bạn lùi lại phía sau một chút được không!”

“Mau cho xe chạy đi thầy Tiêu à!!” – Bỗng một cậu sinh viên nằm dưới hét lớn – “Sau lưng đã có quái vật đuổi đến rồi!!!!”

Tiêu Vũ cuống quýt thở dồn, Lưu Nghiễn chột hỏi: “Các thầy đâu rồi?”

Tiêu Vũ nói: “Hầu hết được cứu ra rồi, thầy chủ nhiệm khoa đang ở đây. Em lên xe đi, anh ở lại chờ đợt xe tiếp theo đến đón cũng được, mau lên đi! Hoặc là Thôi Tiểu Khôn lên trước.”

“Đừng lảm chuyện nữa!” – Tay sĩ quan lái xe hô lên: “Ai cũng được! Lập tức lên xe!!”

Xe buýt dần khởi động, Mông Phong liền bước tới, túm lấy áo Tiêu Vũ đẩy anh ta tọt vào xe, sau đó vỗ vỗ cánh cửa, hai ngón tay vung lên trước trán làm một động tác chào.

Tiêu Vũ thở hồng hộc ngoái đầu nhìn lại, Thôi Tiểu Khôn phát tay chào tạm biệt anh ta.

“Bảo trọng!” – Tiêu Vũ hô lớn.

Lưu Nghiễn gật gật đầu, gào với theo: “Ráng cẩn thận!!”

Phút chốc tiếng súng nổ lên như nã pháo, xe buýt chạy khỏi khuôn viên trường, vài tay cảnh sát vũ trang chạy tới quát to: “Lùi lại phía sau đi! Đừng chen chúc ở đây!!”

Mông Phong bị xô đẩy vẫn không quên che chở cho Lưu Nghiễn đứng sau lưng, bất chấp kêu lên: “Cho tôi mượn cây súng lục!!”

“Điên rồi à! Cậu sinh viên! Lập tức chạy tới trường học đứng chờ xe buýt đến đón ngay!!” – Tay cảnh sát kia hô – “Không thể cho cậu mượn súng chơi được!!”

Mông Phong phản bác: “Tôi không phải sinh viên, có giấy chứng nhận đây, vừa mới xuất ngũ...”

Tay cảnh sát vũ trang không nói hai lời, đem cả đám lửa vào giảng đường, bên trong còn có cả ngàn sinh viên chưa được đưa đi sơ tán.

Ở lầu trên giảng đường, bộ đội chiếm cứ chỗ cao, đặt súng tiểu liên và súng bắn tỉa trên cửa sổ phòng học, nhắm tới phía xa liên tục xả súng.

“Làm sao giờ?” – Thôi Tiểu Khôn run rẩy không ngừng, lắp bắp hỏi.

Mông Phong phán: “Cậu cứ tiếp tục chơi PSP đi.”

Thôi Tiểu Khôn thăm thiết rú lên: “Đừng có giỡn chơi!”

Lưu Nghiễn phá lên cười ha hả, chuyện tới nước này rồi thì chẳng còn gì phải sợ nữa.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng súng tiểu liên bắn phá, lại có người đang nâng những sinh viên bị cản vào trong sảnh trường né đạn.

“Chỗ này không an toàn nữa.” – Lưu Nghiễn nói.

Mông Phong ngẩng đầu quan sát: “Anh lên đó xem thử.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Để em đi cùng, Tiểu Khôn cứ chờ ở dưới này.”

Dù có cho Thôi Tiểu Khôn gan cộp cũng không dám đứng chờ một mình, thế là cả ba cùng men theo cầu thang chạy lên tầng hai.

Trên đó có một đội binh lính đứng xếp thành hàng ngang theo dãy cửa sổ hành lang, hẳn là lực lượng quân nhân được điều động cấp tốc để giải quyết sự cố.

“Sinh viên xuống dưới! Không được lên đây!!” – Một tay trung sĩ quát về phía họ.

“Đại đội trưởng của các anh đâu?!” – Mông Phong hỏi, hẳn cũng từng làm lính nên chỉ vừa liếc mắt là nhận ra trong trường học đang có cả một đại đội đóng quân. (Khoảng 50 tới 100 lính)

“Không rõ lắm, chắc đang tuần tra trên lầu!” – Trung sĩ tiếp lời – “Quay về đi! Xuống dưới lầu chờ!”

Mông Phong kiên trì nói: “Cho tôi mượn khẩu súng! Tôi cũng từng đi lính rồi! Có giấy chứng nhận xuất ngũ đây!”

Tay trung sĩ liếc sơ qua, lại nhìn vào mắt Mông Phong, nói: “Cậu hãy lên lầu tìm đại đội trưởng!”

Đại đội trưởng đang đứng ở tầng ba cầm ống nhòm quan sát phía xa, Mông Phong bảo Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn chờ ở tầng hai, còn hắn lập tức xông lên tầng trên.

“Mẹ kiếp!” – Đại đội trưởng chửi thề – “Thứ quái vật gì thế này!!”

Mông Phong vươn tay kéo vai người kia lại, đại đội trưởng chỉ mới là một thanh niên trẻ độ chừng hai mươi tuổi, vừa trông thấy Mông Phong thì ngây ra như phỗng.

Mông Phong móc giấy chứng nhận ra quơ qua quơ lại trước mặt anh ta, nói: “Cho mượn khẩu súng!”

Đại đội trưởng quát: “Bố khỉ! Đồ vô kỷ luật!!”

Mông Phong nạt lại: “Tiên sư! Chết người đến nơi rồi! Kỷ luật cái con khỉ!!”

Tay đại đội trưởng cười lớn, móc cây súng lục nơi thắt lưng ra đưa cho Mông Phong, Mông Phong liền cúi đầu kiểm tra, hỏi: “Đạn đâu?”

“Trong hộp đây!” – Đại đội trưởng nói – “Cầm quân hiệu của tôi mà đi lính! Cậu định làm gì?”

Mông Phong chạy vọt vào phòng học, lập tức lao ra, ném trả cái quân hiệu lại cho tay đại đội trưởng, đoạn nói: “Cảm ơn!”

Mông Phong mở chốt súng, miệng còn ngoạm thêm một cây dao găm vội vã xuống lầu, Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Mượn được rồi à?”

Mông Phong đáp: “Đại đội trưởng của họ là cậu tân binh hồi xưa anh từng dẫn dắt, ngoài kia sao rồi?”

Lưu Nghiễn chia ống nhòm sang, bảo: “Anh tự coi đi.”

Mông Phong chỉ ngó sơ qua rồi bỏ xuống, đằng xa là đoàn zombie trên đầu thùng lỗ chỗ đến rợn người, gần như chiếm hết nửa khuôn viên trường.

Lưu Nghiễn lại nói: “Không thể ngồi đây chờ chết được, em cảm thấy chẳng còn xe buýt nào đến đón chúng ta nữa hết, chắc hơn phân nửa số binh sĩ và cảnh sát phải quyết tử ở chốn này rồi.”

Thôi Tiểu Khôn chen lời: “Không phải chứ... Lưu Nghiễn, chú nói thật đấy à?”

Mông Phong đáp: “Tự mình có thể trốn theo họ.”

Lưu Nghiễn quay đầu đánh mất nhìn, đoạn cười khổ nói: “Nhiều người đến vậy, họ chờ hết được sao? Anh xem, trong đại sảnh còn có người bị nhiễm bệnh nữa, một khi phát bệnh rồi thì lây nhiễm tràn lan...”

Mông Phong hít sâu một hơi, chịu thua nói: “Em cứ mãi như vậy.”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Ta phải tự tìm cách thoát thân thôi.” – Dứt lời thì nhìn về phía Thôi Tiểu Khôn.

Thôi Tiểu Khôn lập tức đáp: “Tôi sẽ không liên lụy mọi người đâu, cho tôi theo với!!”

Lưu Nghiễn tức mình: “Nói nhảm gì vậy, tôi giống loại người đó à? Còn giữ chìa khóa xe không đấy?”

Thôi Tiểu Khôn gạt đầu lia lịa, vội vàng lấy chìa khóa xe ra.

“Chú cứ giữ đi.” – Lưu Nghiễn nói.

Thôi Tiểu Khôn cảm kích thốt lên: “Cảm ơn, Lưu Nghiễn, không uống công coi chú là anh em tốt mà.”

Mông Phong nắm chắc súng, dùng cùi chỏ tông mở một cánh cửa thoát hiểm, lối này thông một đường tới căn tin trường học, mà phía sau căn tin là ký túc xá sinh viên, cách chỗ họ đậu xe chừng ba ngàn mét.

Sau khi đặt phòng tuyến cách ly, tiếng súng càng lúc càng rất tai, không ít sinh viên bị thương ở trong đại sảnh ho khan dữ dội, còn có người bắt đầu nôn ra máu.

“Đi thôi.” – Lưu Nghiễn ra hiệu – “Không thể tiếp tục chần chừ nữa.”

Mông Phong mang theo Lưu Nghiễn và Thôi Tiểu Khôn luôn ra cửa sau, dọc theo con đường rợp bóng cây rời khỏi trường học.

Xa xa truyền đến tiếng súng nổ ran không dứt, trên đoạn đường râm mát cây xanh lại tĩnh lặng khác thường, lúc này đã là bốn giờ chiều, Mặt trời ngã về phía Tây, trong gió thoảng theo mùi máu tanh nồng.

Họ chạy hết con đường cây xanh vẫn bình thường an ổn, Mông Phong áp lưng vào cửa căn tin, rồi chuyển tới trong góc quan sát phía xa, nơi đó có ba con zombie đang tranh nhau ngấu nghiến một cái xác chết.

“Bọn chúng chỉ ăn thịt sống thôi.” – Lưu Nghiễn nhỏ giọng nói.

Mông Phong đưa ý kiến: “Chắc phải băng qua phòng ăn, lối đi ở gần đây, hai phía đều có zombie, đừng lên tiếng, bám theo tôi nhé.”

Giày lính của Mông Phong ịn từng dấu khê khằng trên mặt sàn lát đá cẩm thạch, quạt trần còn đang quay đều, trong phòng ăn không bật đèn, âm u chấp choạng, nhưng lại mát mẻ hẳn ra.

Lưu Nghiễn xoay người ngồi lên quầy bán quà vặt, mở cửa tủ lạnh, dùng khẩu hình ra hiệu cho họ tiến lại uống nước. Ba người gấp gáp chạy trốn một mạch tới đây, thể lực tiêu hao gần như cạn kiệt, nếu không lập tức bổ sung nước và chất khoáng sẽ bị say nắng.

Mỗi người cầm một chai nước trái cây có vitamin C, tu sạch một hơi mới cảm thấy thoải mái đôi chút, Lưu Nghiễn lại lấy thêm vài chai trà xanh cầm sẵn trong tay, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Thôi Tiểu Khôn rút trong ví ra hai tờ mười tệ, đặt lên quầy.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Chú nghĩ là có người thêm mấy đồng bạc này à?”

Thôi Tiểu Khôn phàn: “Không hỏi mà tự tiện lấy là hành vi của phường trộm cắp.”

Mông Phong ngao ngán: “Hai người...”

Lưu Nghiễn đột nhiên cắt lời: “Sau lưng chú kia.”

“Á aaa!!!!!!” – Thôi Tiểu Khôn hét to.

Lưu Nghiễn khê gắt: “Đừng có la!”

Thôi Tiểu Khôn run lấy bầy gặt đầu, có một cái xác đã bị gặm cắn đến biến dạng, nửa người vất ngang trên cửa sổ, máu lỏng tổng nhỏ xuống đất.

Ba người mắt ngó lom lom cái xác kia, chân vẫn bước không ngừng đi qua giữa phòng ăn, cách đó không xa là khu căn tin của giáo viên và nhà bếp. Giữa căn phòng yên ắng vắng vắng tiếng nhai nuốt nhỏ vụn, nhưng lại không xác định được phương hướng phát ra thanh âm.

Trán Mông Phong đã rịn mồ hôi, ra hiệu cho hai người ráng giữ im lặng.

Bỗng “leng keng” một tiếng, Thôi Tiểu Khôn không cẩn thận vấp phải một cặp lồng inox ngã lăn trên đất.

Lập tức gần chục cái đầu quay lại dò xét, tất thấy đều là zombie, vây quanh chính giữa phòng ăn.

Mông Phong quát to: “Chạy mau!!!”

Cả ba tức tốc cầm đầu chạy như điên về hướng căn tin giáo viên, chợt vang lên tiếng vật nặng rơi ập xuống đất, Lưu Nghiễn còn chưa kịp ngoái đầu xem, thì hơn mười con zombie đã đập bể cửa kính, theo hai cánh cửa căn tin lao vọt vào!

Lưu Nghiễn tông ầm một phát lên cửa hông nhà bếp, dùng sức xoay nắm cửa, cố vặn mãi nhưng lại đẩy không ra.

“Sao vậy nè trời!!!” – Lưu Nghiễn hét lớn.

“Ai đấy!?” – Trong nhà bếp vờn ra một cán chổi, Lưu Nghiễn vội kêu lên – “Không phải quái vật đâu, là sinh viên!”

“Khoan đã!” – Bởi người phụ nữ cao giọng tạo ra tiếng ồn gây chú ý, zombie bu đến càng lúc càng nhiều.

“Nhanh lên giùm đi!” – Lưu Nghiễn thúc giục la to.

Mông Phong hít vào thật sâu, đạp lên chiếc ghế muốn bỏ chổng, lấy đà nhảy lên, nâng cao họng súng.

Đoàng! Phát đạn đầu tiên rời nòng, chiếc quạt trần quay vù trên cao bị đánh ầm một tiếng.

Đoàng! Đoàng! Hai phát súng nổ liền sau đó, bắn chính xác vào ống treo quạt.

Gần chục con zombie đã ùa vào căn tin, chớp mắt kết một tiếng, quạt trần tuột khỏi trục quay!

Quạt trần theo luồng gió vùn vụt, xoay tròn phóng thẳng về hướng cửa chính của phòng ăn. Cánh quạt chém bay đầu hai con zombie đang lao tới, cắt ngang mình con thứ ba, cuối cùng phập một phát, thêm một con zombie bị găm cứng trên tường.

“Xin... xin quá.” – Thôi Tiểu Khôn còn chưa kịp hoàn hồn lấp bắp.

Mông Phong rống lên: “Mở cửa nhanh!!”

Rốt cuộc cửa phòng bếp cũng được mở ra, một bác gái để cho ba người trốn vào, Lưu Nghiễn vội khép chặt cửa lại, tiện tay lấy một cái chày cán bột chặn lên cửa.

“Có lối ra nào không?” – Lưu Nghiễn mở lời – “Dạ chào bác... cháu là nghiên cứu sinh.”

Cánh cửa bị lũ zombie bên ngoài động âm âm.

Bác gái trung niên kia nhìn qua chừng năm mươi, mơ mơ màng màng hỏi lại: “Con trai này, ngoài kia bị gì thế? Dịch chó dại à?”

Lưu Nghiễn bối rối không biết trả lời đường nào, đành ra hiệu bảo: “Chuyện đó nói sau, giờ phải rời khỏi chỗ này ngay.”

Bác gái lập tức nói: “Cho bác theo với được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên được ạ, bác mau dẫn đường đi!”

Bác gái dẫn cả đám xuyên qua phòng bếp đến một cửa sau đã bị tủ chén chặn ngang.

“Từ lối này có thể đến được ký túc xá.” – Bác gái kia nói – “Anh chàng này là lính bộ đội à?”

Mông Phong gượng gạo gạt đầu, cắn răng dùng vai đẩy tủ chén ra, lên tiếng: “Trước khoan hẵng ra.”

Sau khi giật mở được cánh cửa, cách đó không xa chính là dãy ký túc xá đối diện trường học. Mông Phong bước ra dò xét, Thôi Tiểu Khôn gấp gáp giục: “Nhanh lên, cánh cửa bên kia sắp bị... phá rồi!”

Cánh cửa trước của phòng bếp đã bị tông cho sắp biến dạng, cái chày cán bột dần nghiêng, trượt xuống từng chút một.

Mông Phong thấy vậy bèn nói: “Đi thôi... Lưu Nghiễn? Em đang làm gì thế!?”

Lưu Nghiễn vặn mở từng chốt gas một, lấy dao bổ đưa đưa cho Thôi Tiểu Khôn cầm, rồi lại rút cái chày sắt giã thịt để trên đầu tủ chén, xoay xoay thử trong tay.

Bác gái thì cầm cán chảo, khẩn trương nhìn lăm lăm cánh cửa sắp bị phá tung.

“Con trai, có cần mang họ tới phòng cứu thương không?”

Lưu Nghiễn kéo áo sơ mi bịt mũi, trả lời bằng giọng nghèn nghẹt: “Cứ mặc kệ, đi mau thôi.”

Mông Phong mang họ chạy khỏi căn tin, Lưu Nghiễn chặn chặt cửa, ngăn lại một con zombie vừa vọt vào phòng bếp sau cánh cửa thứ hai.

Bọn họ lao vụt qua con đường, Mông Phong không thèm nhắm đã xoay tay nả một phát súng.

Viên đạn bay rít ra cả trăm mét, đập bể choang cửa sổ sau của căn tin, bắn vào phòng bếp, va vào miệng lò nướng xệt lên một tia lửa.

Tức khắc âm một tiếng, cú nổ trời long đất lở tạo ra từng đợt sóng xung kích, tưởng như muốn hất bọn họ ngã văng ra, ngọn lửa bùng hực bốc lên, cánh cửa sau lần lượt bị va đập đã móp méo sập xuống, không còn động tĩnh.

Chừng năm phút sau, Mông Phong đã yên vị trên ghế lái, cảm giác như bị vắt kiệt sức lực.

“Chú ra đằng sau, ngồi cùng với thím Vu đi.” – Lưu Nghiễn tức tối xua đuổi Thôi Tiểu Khôn.

Thôi Tiểu Khôn hậm hực ngồi phịch xuống ghế sau, bác gái họ Vu kia bèn hỏi: “Giờ ta đi đâu đây?”

Mông Phong lắc lắc đầu, đánh mắt sang Lưu Nghiễn.

“Bước đầu thắng lợi.” – Mông Phong nói.

Lưu Nghiễn đế vào: “Đừng có lơ là, còn chưa thoát hiểm đâu, phát súng kia được đấy, rất chi là... ăn ý.”

Mông Phong đắc ý: “Đương nhiên.”

Hai người nhìn nhau cười.

Mông Phong khởi động xe, lúc chuyển bánh lại đụng lẫn quay một con zombie vừa mò đến vì nghe thấy tiếng động, nghiền luân qua người nó, tiếng xương cốt gãy vụn trầm đục, đầy đất be bét nội tạng và máu, hấn bẻ tay lái chạy lên con đường trong khuôn viên trường, hướng về phía cổng sau.

Thình lình ven đường có hai bóng người lao ra, Mông Phong nhác thấy đó là người sống tức khắc phanh xe lại, Thôi Tiểu Khôn phát hải đến độ thét to.

“Lưu Nghiễn!” – Anh chàng kia cất tiếng – “Các cậu định đi đâu?”

Lưu Nghiễn hạ cửa kính xe xuống, hỏi lại: “Bị thương rồi hả? Hai người không theo xe quân đội rồi đi sao?”

Anh chàng kia cả người dính đầy máu, sốt sắng đáp: “Không! Cô ấy không bị gì hết, tôi bị thương do xô xát mà thôi! Bọn tôi không đuổi kịp họ! Mới nãy nghe thấy tiếng nổ mạnh nên chạy tới đây!”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Đừng đứng đó lè mề nữa, mau! Lên xe đi!”

“Tiểu Thư, mau lên xe đi em!” – Anh ta giục.

Thím Vu mở cửa xe, ngoắt bảo: “Con gái lại đây với bác.”

Cô gái kia tên Lâm Thiển Thư, suốt chặng đường trốn chạy hần là quá mức sợ hãi, nước nử leo lên xe, sắc mặt tái nhợt, chàng trai giúp cô ngồi vào xong thì thuận tay đóng cửa lại.

“Anh không đi cùng sao?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Chàng trai ghé sát người bên mép cửa kính, đáp: “Tôi còn có việc, tiểu Thư, đừng khóc nữa, ngoan nào.”

“Anh lên đi! Lý Tung!” – Cô gái lớn tiếng khóc nức lên – “Vẫn còn chỗ mà!”

Lý Tung nhỏ nhẹ an ủi bạn gái đôi câu, Mông Phong không dám nấn ná thêm, từ từ khởi động ô tô, chàng trai lại nói: “Tôi phải sang Học viện hành chính ở bên kia một chuyến.”

“Đừng có đùa!” – Lưu Nghiễn không kiềm chế được hét lên – “Anh đi chịu chết đấy à!”

Lý Tung cương quyết nói: “Lưu Nghiễn, cậu cầm lấy gói thuốc lá này, mọi người hãy đi về hướng Bắc, đến vòng xoay đường cao tốc, gặp Dụ trấn nằm ven sông phía Bắc thì rời khỏi đường cao tốc, lại tiếp tục đi thẳng về phía Tây, khoảng chừng ba giờ đi xe.”

“Mấy người bạn của tôi mới gọi điện tới, nói rằng bây giờ chỗ nào cũng có zombie, không thể trông cậy vào quân đội cứu trợ, bảo tôi đến hội họp cùng họ, bên đó có rất nhiều người, trên dưới bốn chục, đều là xã hội đen cả. Cậu mang tiểu Thư theo, đi tìm người đứng đầu là anh Sâm. Họ đã từng gặp cô ấy rồi, cậu bảo với họ rằng tôi phải đi cứu đứa em trai, xong rồi lập tức đến tìm mọi người! Đi! Đi mau!”

Mông Phong lần thứ hai phanh xe, dùng khuỷu tay giữ chặt vô lăng, nhòai người qua chỗ Lưu Nghiễn, hô: “Anh lên đây, muốn đi Học viện hành chính phải không? Chúng ta nghĩ cách cứu em trai của anh, rồi cùng nhau rời đi!”

Lý Tung lắc đầu, không nói lấy một câu.

Lưu Nghiễn thăm biết hiện tại cơn lũ zombie đang dâng tràn toàn bộ khuôn viên trường, Lý Tung nếu không chịu đi theo chỉ còn một đường chết, cậu thành khẩn khuyên nhủ: “Lên xe đi, Lý Tung, chúng tôi vốn không quen biết anh em của anh, sẽ bị họ đuổi đi thôi. Chúng tôi thì không sao, nhưng tiểu Thư không thể thiếu anh chăm sóc được.”

Lý Tung đáp: “Tôi phải đi tìm em mình, nếu không thằng nhỏ sẽ hận tôi chết mất. Mọi người cứ đi trước, những anh em của tôi đều rất có tình nghĩa, sẽ lo lắng cho các cậu mà.”

Lưu Nghiễn kiên trì nói: “Đi đi! Đừng đứng đó rề rà nữa! Anh muốn mọi người chết chum sao!?”

“Tôi đã bị cắn.” – Rốt cuộc Lý Tung đã chịu nói thật.

Mông Phong và Lưu Nghiễn nhất thời tĩnh lặng, Lý Tung gật đầu chào: “Tạm biệt, nhớ chú ý an toàn.”

Lâm Thiển Thư mở to đôi mắt sưng đỏ, kinh ngạc nhìn Lý Tung vẫn đứng ngoài xe, chàng trai mỉm cười vẫy tay với bạn gái của mình. Mông Phong lại khởi động xe, chậm rãi chạy ra cổng sau.

Lý Tung đuổi theo vài bước, từ xa xa gọi với theo: “Tiểu Thư, đừng giận nhé, anh yêu em!!!”

Lâm Thiển Thư vỡ òa một tiếng khóc lớn, sống chết giãy dụa muốn xuống xe, Lưu Nghiễn quát: “Giữ cô ấy lại!”

Thím Vu và Thôi Tiểu Khôn vội vàng ghì chặt cô gái, thím Vu lại không ngừng an ủi: “Con gái à, đừng tự tử, ngoan, phải gắng sống thật tốt chứ.”

Mông Phong nhìn vào kính chiếu hậu, thấy Lý Tung xoay người, một mỗi cất bước về phía khuôn viên trường đang bị bầy lũ zombie tàn phá, anh ta vòng qua một khúc ngoặt, không còn bóng dáng.

Mông Phong đặt tay lên cần gạt, vào số, Lưu Nghiễn không nói một lời lặng lẽ vươn tay trái, áp lên mu bàn tay rần rở ấm áp của hắn.

Mông Phong trở tay, khẽ khàng vịn vào bàn tay của Lưu Nghiễn, tựa như quay lại lúc cả hai còn hò hẹn thời cấp ba vậy.

Hồi đó, Lưu Nghiễn ngồi bàn trước, Mông Phong ngồi bàn sau, lúc Lưu Nghiễn nhớ hắn thì lại thả người tựa vào ghế, buông lỏng tay, Mông Phong sẽ vỗ gục đầu xuống bàn, luồn tay dưới học bàn nắm nhẹ tay Lưu Nghiễn.

Đêm xuống, thần kinh của mọi người rốt cuộc có thể buông lỏng, ven đường xe chạy khỏi nội thành không có một bóng cảnh sát giao thông, cũng chẳng thấy quân đội.

Thành phố S như đã chết, màn đêm buông xuống, đèn đường vẫn sáng lên, phố xá hoang vu vắng lặng.

Thỉnh thoảng có một vài con zombie lượn lờ xuất hiện trong tầm mắt, nhắc nhở cho họ biết rằng đây không phải một giấc mộng.

Ba người ngồi hàng ghế sau đang tựa vào nhau yên giấc, Mông Phong vẫn hết sức chăm chú lái xe, chân trời xẹt qua một vệt sao chổi màu xanh tím, gió đêm mùa hạ hiu hiu lùa tới, Mông Phong chạy lên đường cao tốc, đoạn cho xe đậu ở ven đường, gọi to:

“Tĩnh dậy đi, xuống xe vận động cho giãn gân cốt, Nghiễn Nghiễn lấy chút đồ ăn ra đây, đói bụng quá.”

“Đừng có gọi em như vậy, em không phải con nít.” – Lưu Nghiễn tức tối phản bác.

Mông Phong nhìn cậu, ánh mắt hàm chứa sự phức tạp sâu xa.

Lưu Nghiễn xuống xe chia đồ ăn, Mông Phong nhảy lên nóc xe, cầm ống nhòm quan sát động tĩnh bốn phía, ra hiệu an toàn.

Mọi người ngồi xuống bên cạnh xe, chia nhau thịt bò hộp và bánh quy, Lưu Nghiễn nói: “Đáng lẽ mới này phải mang theo chút đồ ăn trong phòng bếp, đúng là thất sách.”

Thím Vu đồng tình: “Ừ nhỉ, để trong đó lại bị đám quái vật kia đập hư hết.”

Mông Phong nhắm bánh quy, nhìn ra bốn phía hoang vắng, cảnh sắc thiên nhiên vẫn như thường ngày, tiếng chim sẻ riu rít đậu trên dây điện, tiếng côn trùng rả rích liên miên, thanh âm hòa quyện vang vọng.

“Bọn chúng không ăn lương thực.” – Mông Phong bỗng nói.

Lưu Nghiễn gật gù đầu, hiểu ý của Mông Phong là chỉ bọn zombie không có hứng thú với đồ ăn chín, cậu cũng đã chú ý tới điều đó, bèn bổ sung: “Cũng không ăn động vật nhỏ.”

“Ừm.” – Mông Phong nheo nheo mắt, hỏi: “Chỉ ăn thịt người, sao vậy chứ?”

Lưu Nghiễn nhún vai, hai người đang ngồi dựa vào đuôi xe, cùng sóng vai nhấp nhấp bữa tối đơn giản, lặng lẽ ngắm nhìn bóng đêm.

Trong đầu Lưu Nghiễm bỗng nhiên nảy lên một ý nghĩ, nếu loại bệnh dịch này khiến loài người diệt vong thì thiên nhiên vẫn hết như cũ. Gió thổi nắng lên, mưa rơi cây cối tươi tốt, có lẽ thiên nhiên chẳng bị biến đổi quá nhiều, có chăng thì, khí quyển sẽ trở nên trong sạch hơn hẳn.

Lưu Nghiễm lắc đầu cười khỏ, Mông Phong hỏi: “Em đang nghĩ gì đấy?”

Lưu Nghiễm đáp: “Đang suy xét xem sự việc lần này, có chỗ nào tốt, chỗ nào xấu.”

Mông Phong nói: “Chuyện có lợi ấy à, thì không cần phải vất óc kiếm tiền mua nhà, cũng chẳng phải nơm nớp dòm ngó sắc mặt của thằng cha quản lý, lại càng chẳng cần mỗi ngày gõ cửa nhà người ta rồi trưng bộ mặt thảm thương để bán bảo hiểm...”

Lưu Nghiễm cười ra tiếng, Mông Phong nhìn cậu, lại hỏi: “Buồn cười lắm à? Chắc là đối với em mà nói, mọi chuyện đều thật xúi quẩy chứ gì? Chỉ còn một năm nữa là em tốt nghiệp rồi, phen này thì bài vở dở dang, ôi chàng thạc sĩ tương lai...”

Lưu Nghiễm tiếp lời: “Ừ ha? Cả bằng tốt nghiệp cũng không lấy được nữa, em đoán là đám đàn em bị rút môn chắc đang tìm vui trong nỗi buồn đây? Dẫu vậy, ít nhất thì tội mình lại được ở bên nhau, em còn tưởng rằng cả đời này sẽ không gặp lại anh nữa cơ.”

Mông Phong giận dỗi: “Em xạo sự vừa thôi.”

Lưu Nghiễm đường hoàng đáp: “Có đâu, em nói thật mà, thề luôn. Ít nhiều gì cũng nhờ có anh, không thì em đã tiêu rồi.”

Mông Phong thản nhiên nói: “Trước kia anh vẫn muốn làm rất nhiều chuyện cho em, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi.”

Lưu Nghiễm hùa theo: “Khi có cơ hội rồi thì anh tỏ ra rất là hấp dẫn nha, anh thật sự không hợp cái trò bán bảo hiểm chút nào. Chuẩn bị đi làm anh hùng là vừa.”

Mông Phong hỏi lại: “Em thích anh hùng à? Hối hận hồi xưa trót dại để anh hùng ra đi chưa?”

Lưu Nghiễm đáp: “Em không quan trọng việc anh có làm anh hùng hay không, thật ra em vẫn rất...”

Mông Phong tò mò: “Rất gì nào?”

Lưu Nghiễm làm thinh không hé lời, Mông Phong liền gặng hỏi: “Rất cái gì? Đây cậu thạc sĩ Lưu Nghiễm, nói tiếp đi chứ.”

Lưu Nghiễm hơi chút cáu kỉnh thốt: “Thích anh đó! Là tự anh bỏ đi trước đấy chứ, anh đi được một lần, nhưng em chắc chắn không để anh bỏ đi lần hai đâu, lúc sư huynh nhường cho em đi sơ tán, không phải em vẫn nhảy xuống theo anh đó sao?”

Mông Phong thủ thỉ: “Anh cũng còn thích em lắm. Hiện giờ em cần đến anh, cuối cùng mới chịu nói thật đấy nhỉ?”

Lưu Nghiễm cười gian xảo mà rằng: “Bây nào, câu vừa rồi là em nói chơi thôi.”

Mông Phong ngó Lưu Nghiễm một hồi, rồi sau đó tỉnh bơ đáp: “Ừa, anh cũng hùa theo chơi thôi.”

Mông Phong mở cửa bên ghế phó lái, hết như một quý ông lễ độ mời Lưu Nghiễm lên xe, sau đó bật thẳng ngón giữa tay trái chĩa vào cậu (là thế này này: nguyên văn trong raw đấy =)), rồi te te ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Mấy người kia cũng đã ăn xong rồi, đang ngồi ven đường nghỉ ngơi, Mông Phong bóp còi vài tiếng, họ lục tục lên xe, Mông Phong quay đầu xe chạy xuống quốc lộ, bên giao lộ cắm thẳng một bảng chỉ đường: Dự trấn 8km.

“Làm theo lời anh ta nói sao?” – Lưu Nghiễm hỏi.

Mông Phong tự nhiên hiểu được ý tứ của Lưu Nghiễm là: Đi đến chỗ mà Lý Tung đã dặn dò trước khi chia tay.

“Thử vận may xem.” – Mông Phong đáp – “Còn hơn đi loanh quanh không có mục đích, chưa nói đến thức ăn nước uống, xăng xe cũng là cả vấn đề, sẽ có lúc cạn bình thôi. Anh là bộ đội đặc chủng chứ đâu phải thần đèn Ả Rập, tất nhiên phải tìm chốn nương tựa rồi.”

Lưu Nghiễn soi mói: “Gọi là thần đèn của Aladin, không phải thần đèn Ả Rập...”

Mông Phong tức tối: “Này, em không bắt bẻ anh thì chết đấy à?!”

Lưu Nghiễn phá lên cười, lấy ra một quyển sổ ghi chép.

Ngày 12 tháng 8 năm 2012, đại dịch zombie ở thành phố Z và thành phố S lần lượt bùng nổ, không biết bao nhiêu người có thể sống sót.

Tôi và Mông Phong mang theo bạn gái của Lý Tung là Lâm Thiến Thư, thêm đứa bạn cùng phòng Thôi Tiểu Khôn, với thím Vu làm trong căn tin trường học, tất cả trốn thoát thành công.

Đồ ăn và thức uống trên xe đủ cho năm người dùng khoảng chục ngày.

Tôi nhìn thấy đích đến phía trước là một nhà xưởng dựng ở thôn nhỏ, gần sát ven đường, hy vọng rằng hết thấy đều thuận lợi, trước mắt còn chưa có tình huống tiến triển mới nào của bọn zombie, mạng di động cùng với internet vào lúc chín giờ sáng nay đã hoàn toàn gián đoạn, chỗ nào cũng bị cúp điện.

Radio đang thông báo tình hình dịch bệnh ở các nơi, trên thực tế, những gì chúng tôi chứng kiến nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tình trạng trên radio.

Mông Phong cho dừng xe, Lưu Nghiễn cất sổ ghi chép vào.

“Ai ra mặt đây?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Phong bảo: “Em, tiểu Thư và thím Vu.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gạt đầu, Mông Phong định đi mở cửa xe, Lưu Nghiễn lại nhìn chú mục vào nhà xưởng sáng đèn ở đằng xa, mở miệng nói:

“Em thấy bây giờ vào đó chào hỏi chưa phải lúc.”

Mông Phong hoảng động tác, Lưu Nghiễn tiếp lời: “Tôi đề nghị mọi người cứ ngủ trên xe một đêm, mai trời sáng hẵng qua đó.”

“Trong quyển “Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie” có nói, ban ngày an toàn hơn ban đêm rất nhiều. Huống chi bây giờ mà tới đó, tự nhiên phá ngang giấc ngủ của họ, không ổn chút nào.”

Mông Phong suy xét: “Cũng hợp lý, vậy nghe lời em.”

Hắn cho xe chạy đến lùm cỏ ven đường, chọn một góc thuận lợi để có thể khởi động xe chạy đi trong mọi tình huống. Đôi mắt Lâm Thiến Thư vẫn đỏ hồng, cô không nói một lời, Thôi Tiểu Khôn thì nhỏ nhẹ an ủi bên cạnh.

Mông Phong tắt đèn trần của xe, nghiêng mình ngả lên đùi của Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn nhận nhiệm vụ gác đêm, ai nấy đều tự chìm vào giấc ngủ. Đêm tĩnh lặng.

.
. .
.

End #6.

7. Chương 7

#7. Sàng lọc...

Sáng sớm hôm sau, một loạt thanh âm va đập khiến Lưu Nghiễn bừng tỉnh, cậu vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một con zombie vàng vọt bám vào cửa kính, Mông Phong quát lên: “Đừng ló đầu ra!”

Bốn con zombie hình như là nông dân ở thị trấn gần đây, Mông Phong nhảy khỏi xe liền đóng chặt cửa lại, vừa thấy người sống xuất hiện, bọn zombie tức khắc rời bỏ chiếc xe, hướng Mông Phong nhào tới.

Lưu Nghiễn mới tỉnh ngủ, bóc một tép sing gum ra nhai, nhàn nhã ngó ra ngoài quan sát, trong khi Lâm Thiển Thư ở ghế sau sợ tới mức kêu ré lên, Lưu Nghiễn còn an ủi: “Đừng sợ, có bốn con thôi mà!” – Dứt lời thì ngồi lên ghế lái, khởi động ô tô gầm gừ, kết một tiếng phóng về phía Mông Phong.

Bốn tiếng súng nổ giết chết ba con zombie, còn một phát đạn bắn chỉ thiên.

Lưu Nghiễn lái xe xông tới, chớp mắt đánh xoẹt một tiếng, đè bẹp con zombie cuối cùng dưới bánh xe, cậu tiếp tục nhả số, bánh xe rầm rầm quay tròn một chỗ, nghiền nát con zombie kia ra năm sáu mảnh.

Ở nhà máy phía xa có một người đứng trên lầu ba hét vọng lại: “Người ở đâu tới thế?!”

Lưu Nghiễn cho xe chạy tới trước nhà máy, đoạn phân phó: “Tiểu Thư, xuống xe nào, đi cùng với anh một chuyến.”

“Có anh Sâm ở đây không?” – Lưu Nghiễn dò hỏi.

“Có chuyện gì?” – Người ở trên lầu ba dè chừng nói – “Cứ chờ ngoài đây, đừng có đi đâu hết!”

Cánh cửa lớn vào xưởng chính kệt kệt hé mở rồi dừng hẳn, Lưu Nghiễn loáng thoáng nghe thấy tiếng người bàn tán phía sau cánh cửa, lát sau ở đầu cầu thang lộ ra bức vách, người kia trèo ra.

Mông Phong mò mẫm trên người một chặp, móc ra một gói Marlboro (thuốc lá), là của Lý Tung giao cho hẳn.

Người kia rút lấy một điếu, ánh mắt đảo qua Lâm Thiển Thư. Chợt cửa xe mở ra, Thôi Tiểu Khôn và bác gái cũng bước xuống, đứng từ xa ngó lại.

“Kỹ thuật bắn súng được đấy.” – Người đàn ông ngoắc ngoắc ngón cái, mô tả động tác quẹt lửa, Thôi Tiểu Khôn lấy ra hộp quẹt thấy cho Mông Phong, Mông Phong giúp gã châm thuốc.

Lưu Nghiễn âm thầm đánh giá gã đàn ông đang đứng trước mặt, trên cổ và cổ tay đều có vết đao rất rõ rệt, mày rậm mắt to, lông mày còn bị lềm mất một đoạn, để lại một vết sẹo nhọt nhọt, chiếc mũi cao nhọn, trong mắt ánh lên sự tàn bạo.

Cửa lại xịch mở, một lão béo tốt nạm răng vàng khó nhọc chen ra, há miệng quát mắng văng nước miếng tung tóe: “Xớ rở gì ở đây!!”

Lưu Nghiễn nhích người lộ ra Lâm Thiển Thư đang đứng phía sau, nói: “Lý Tung bảo tôi mang cô ấy đến đây, nhờ các anh chăm sóc.”

Gã ốm kia không mấy tin tưởng quét mắt qua cả bọn một lượt: “Vào trong rồi nói.”

Lão mập chen vào: “Không thể cho bọn này vào được.”

Mông Phong khó chịu cau mày, đang muốn phản pháo thì Lưu Nghiễn đánh mắt ra hiệu cho hẳn đừng hé răng.

Lưu Nghiễn nhỏ nhẹ nói: “Nhiệm vụ của chúng tôi là hộ tống tiểu Thư đến đây an toàn, anh Sâm đâu?”

Lão mập răng vàng hất hàm: “Mày là đứa nào, có tư cách gì...”

Lưu Nghiễn cười đáp: “Anh là anh Sâm, phải không? Rất hân hạnh được gặp anh.” – Dứt lời thì chìa tay ra, lão mập miễn cưỡng cùng cậu bắt tay, lại liếc mắt sang gã đàn ông đứng bên cạnh.

Gã đàn ông không vui mở miệng: “Tôi mới là Lâm Mộc Sâm.”

Lưu Nghiễn cười xấu hổ sửa lời: “Ấy, nhận nhầm người mất rồi, ngại quá.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng bảo: “Vào trong nói chuyện, mở cửa.”

Cửa sân nhà máy mở ra, Lâm Mộc Sâm và lão mập rặng vàng dẫn đường đi trước, Mông Phong nhỏ giọng ghẹo: “Em bị hố kìa.”

Lưu Nghiễn đáp: “Em cố ý đấy, nếu không họ còn lâu mới hé cho chúng ta biết thủ lĩnh là ai.”

Mông Phong lại hỏi: “Tiểu Thư, em không nhận ra gã sao?”

Lâm Thiển Thư lắc lắc đầu, Mông Phong nói: “Lão mập kia mồm mép phách lối gớm, em thấy lão là ai?”

Lưu Nghiễn phán: “Thủ kho lương thực.”

Mông Phong: “...”

Lâm Mộc Sâm nghiêng người ngồi trên một cái thùng ở trong sân, đứng chầu chực xung quanh đều là bọn du côn chẳng chút thiện ý, cảnh giác nhìn họ chăm chăm, mỗi đứa đều dắt súng trên người.

Lưu Nghiễn cảm giác như đang đứng trong cái ổ xã hội đen vậy, cậu chú ý tới cây súng lục dắt nơi thắt lưng của Lâm Mộc Sâm, duy có lão mập là không mang vũ khí.

Khoảnh sân không mấy lớn, đi vào một đoạn chính là bên trong nhà máy.

Đứng trong cái sân bé bằng lỗ mũi còn bị cả chục người soi chòng chọc thật chẳng dễ chịu gì, Lưu Nghiễn thậm chí cảm thấy ở chung với bọn zombie còn khá hơn.

Có người bước lên, kéo Lâm Thiển Thư sang một bên, một bà chị miệng phì phèo thuốc lá đi tới soát người cô, những kẻ còn lại thì kiểm tra Mông Phong và Lưu Nghiễn, mặc kệ Thôi Tiểu Khôn và thím Vu đứng đực ở một góc.

Lâm Mộc Sâm cất tiếng: “Nói đi, Lý Tung bị làm sao?”

Lưu Nghiễn kể lại chuyện trước lúc chia tay, nhưng không hề nhắc tới việc Lý Tung bị cắn trúng, Lâm Mộc Sâm ngắc đầu lên hỏi: “Em trai của nó đâu, cứu không được à? Thằng đấy cả em trai cũng chả màng, chỉ vì một đứa con gái?”

Lưu Nghiễn thấy giọng điệu của gã rất khó nghe, tự hiểu được tình nghĩa của bọn xã hội đen chẳng đáng tin tưởng, bèn nói: “Đó là quyết định của Lý Tung, nếu anh không muốn giữ tiểu Thư lại thì bây giờ chúng tôi dẫn cô ấy đi ngay.”

“Mấy người có thể ở lại, nhưng cô này phải đi.” – Lâm Mộc Sâm tiện tay dụi thuốc lên mặt thùng, Thôi Tiểu Khôn vội kêu lên: “Ấy kìa... cái thùng anh đang ngồi lên chứa hàng dễ cháy nổ đấy đại ca.”

Lưu Nghiễn ra hiệu bảo Thôi Tiểu Khôn bớt lời lại, thuận miệng nói: “Sao lại bắt cô ấy đi?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Nuôi cô ta có ích gì không? Lãng phí lương thực.”

“Ông...” – Mông Phong không nhịn nổi sấn tới, Lâm Thiển Thư đứng một bên khóc nức lên.

Lưu Nghiễn lại nói: “Lý Tung trước khi lâm chung đã tin tưởng gửi gắm người con gái của mình cho anh, nếu anh ta chết thật rồi thì không nói, lỡ đâu anh ta chưa chết thì sao?”

Trong nháy mắt Lâm Mộc Sâm tràn ngập vẻ hung tợn, nhìn xoáy vào Lưu Nghiễn, lời gã muốn nói vừa liếc mắt đã hiểu ngay – Lý Tung làm sao còn sống được?

Lưu Nghiễn đoán được gã đang nghĩ gì, từ tốn tiếp lời: “Tôi cảm thấy, dưới tình huống kia, Lý Tung chưa chắc gì đã mất mạng.”

Lâm Mộc Sâm gằn giọng: “Cậu hỏi cô ta, ngoài khóc lóc còn biết làm thứ gì nữa.”

Lưu Nghiễn không lên tiếng, xung quanh rơi vào yên tĩnh, Lâm Mộc Sâm rút khẩu súng đưa giỡn trong tay, tựa chừng đang suy ngẫm một chuyện rất khó lựa chọn: “Thằng nhóc Tung bảo các cậu tới nương tựa chỗ anh mà.”

Lưu Nghiễn đáp: “Không cần, anh không chịu để bạn gái của Lý Tung ở lại, sao chúng tôi có thể mặc kệ cô ấy chứ? Giờ chúng tôi đi ngay.”

Lâm Mộc Sâm không kiên nhẫn nói: “Đừng nói chuyện vớ vẩn thế, cậu tên gì? Biết làm những gì nào?”

Mông Phong không đáp nửa chữ, đôi mắt dõi theo gã tràn đầy sát khí.

Lâm Mộc Sâm hỏi tiếp: “Cậu này là lính, hoặc cũng từng đi lính rồi, phải không?” – Nói xong thì đưa tay ra, muốn bắt tay cùng Mông Phong.

Mông Phong lại rút tay trong túi, ngó lơ.

Lâm Mộc Sâm cũng không phật ý, lại quét mắt nhìn về hai người đang đứng trong góc, nói: “Bên ngoài toàn là zombie, các cậu ra ngoài có thể cầm cự nổi mấy ngày đây? Anh hỏi này, cậu em biết làm gì?”

Thôi Tiểu Khôn đáp: “Tôi học bên tự động hóa.”

Lâm Mộc Sâm dò xét cậu ta, đoạn nói: “Cậu...” – Quơ tay chỉ về phía Mông Phong, tiếp lời – “Cả cậu nữa, đều có thể ở lại, nhưng đừng gây phiền toái, giờ đang khan hiếm nhân lực.”

“Tôi đi cùng cậu ấy.” – Mông Phong vươn tay đặt lên vai Lưu Nghiễn – “Cậu ấy mà đi tôi cũng không ở lại.”

“Đừng nóng.” – Lâm Mộc Sâm lầu bầu nói – “Này dì bên kia, biết làm gì?”

Thím Vu đáp: “Tôi biết nấu cơm, nhưng tôi và mấy cậu nhóc này, với cả cô bé bên kia đi cùng nhau, chú không giữ nó lại thì tôi cũng đi. Không thể vong ân phụ nghĩa được.”

Lâm Mộc Sâm cười bảo: “Bọn tôi đang cần người nấu cơm đây, tốt quá rồi.”

Thím Vu nheo mắt, toát ra luồng sát khí đặc trưng của đầu bếp căn tin!

“Cậu thì sao?” – Lâm Mộc Sâm nhướn mày, nhìn Lưu Nghiễn trêu tức – “Cậu là đầu não của họ cơ mà.”

Lưu Nghiễn mắt đối mắt với Lâm Mộc Sâm, giơ ngón tay lên xoa xoa cằm, thật ra cậu cảm thấy vẫn nên ở lại mới tốt.

Nơi này tựa núi nhìn sông, lại còn là một nhà máy, chiếm cứ một địa thế cực thuận lợi, ngoài ngõ còn gặp quốc lộ, rất dễ dàng thu được tin tức từ mọi nơi. Thị trấn nhỏ gần đây cách chỗ này chừng mười cây số, đứng từ trên núi nhìn xuống là hiểu được ngay, một khi bị lũ zombie tập kích có thể băng qua sông bỏ trốn.

“Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie” cũng đề cập tới, các công trình kiến trúc có lợi cho việc trú ẩn bao gồm nhà tù, nhà máy, trường học, rất kỳ những công trình nhỏ nằm đơn độc trên đồng trống, nếu không lúc bị zombie bao vây tứ phía, thoát thân cực kỳ bất lợi.

Nhưng gã trước mặt hiển nhiên chẳng coi họ ra gì, Lưu Nghiễn cũng không muốn trở thành của nợ gây rắc rối cho kẻ khác, khi zombie tấn công lại bị đem ra làm đệm thịt. Huống chi, ngó cái đạo đức chó gặm của Lâm Mộc Sâm mà xem, nếu lỡ gặp phải tình huống cấp bách thể nào cũng cột bom vào người Mông Phong, rồi buộc hắn đi đánh bom liều chết với bọn zombie cho coi.

Lưu Nghiễn suy tính chốc lát, trong đầu hiện lên vô số giả thiết, cuối cùng nói: “Tôi học thiết kế, ngoài ra thì chẳng biết gì.”

“Cậu không giống loại người vô dụng chẳng biết làm gì.” – Lâm Mộc Sâm lạnh lùng nhận xét – “Lấy thể sinh viên ra xem nào.”

“Thiết kế cơ khí à...” – Lâm Mộc Sâm lẩm nhẩm đọc, đoạn nhướn mày – “Nghiên cứu sinh?”

Lưu Nghiễn cất lời: “Anh định phân cho tôi làm việc gì đây? Nói thật là, tôi chỉ biết chế tạo một ít thứ, làm máy móc, làm sản phẩm, làm tất cả những gì anh có thể nghĩ ra. Chỉ cần anh cung cấp cho tôi đầy đủ dụng cụ.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Chỗ này không có khả năng cung cấp những thứ cậu cần.”

Lưu Nghiễn đáp: “Vậy trước tiên phải cho tôi những công cụ để chế tạo công cụ.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Cậu biết sửa xe chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Thôi Tiểu Khôn: “Chuyện đó... anh Sâm à, loại đẳng cấp như cậu ta không cần phải đi sửa xe đâu.”

Lâm Mộc Sâm: “?”

Thôi Tiểu Khôn giảng giải: “Bình thường xe bị hư đều quăng ở ven đường, rồi đổi luôn chiếc mới, hoặc là dùng tua vít hay kim bấm gì đó phá ổ khóa trước, kéo ra hai sợi dây điện...”

Lâm Mộc Sâm: “...”

Lưu Nghiễn cắt lời: “Đừng tào lao, chỉ có dòng xe đời cũ mới có thể dùng cách đó thôi, sửa xe quá phí phạm, tôi có thể làm ra một chiếc mới cho anh.”

Cậu đưa mắt nhìn quanh một vòng, nói: “Chỗ này trước kia là một nhà máy hóa chất, biết đâu lại có thứ tôi cần... ở đây có điện không?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Có máy phát điện diesel, đủ cho cậu dùng, trong vòng ba giờ làm xong là được ăn cơm trưa. Nếu thứ làm ra không khiến tôi hài lòng thì, tôi sẽ giết cậu.”

“Ông!” – Mông Phong giận tím mặt quát lên, Lưu Nghiễn can – “Đừng kích động.” – Dứt lời thì nháy mắt ra dấu.

Lúc này Mông Phong mới dịu xuống một chút. Với trình độ của Mông Phong, nếu thật sự phải đấu súng hoặc đánh tay không thì việc giải quyết cái đám lâu lâu sâu sâu ở đây chỉ cần một nốt nhạc, những lời Lâm Mộc Sâm vừa phun ra chính thức khiêu khích danh dự của hắn.

“Ông sẽ phải hối hận vì đã nói những lời này đấy.” – Mông Phong hất hàm chỉ thẳng vào mặt Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm cười cợt như chẳng hề gì.

Lưu Nghiễn nói: “Vây giờ bắt đầu thôi, tôi muốn đi xung quanh xem thử.”

“Thoải mái.” – Lâm Mộc Sâm lại châm một điếu thuốc, không ngẩng đầu lên đáp.

Lưu Nghiễn dạo một vòng trong nhà xưởng, tháo xuống hai camera quan sát, rồi tìm Thôi Tiểu Khôn hỏi: “Tiểu Khôn, chú kiểm được cái này không?”

Đó là một đầu dò hồng ngoại, Thôi Tiểu Khôn đáp: “Có, đó là vật dùng cho thí nghiệm hóa học trong hộp kín, đây cũng có, mà chú định làm gì?”

Lưu Nghiễn nói: “Tất cả có bao nhiêu? Tôi muốn gỡ một cái.”

Thôi Tiểu Khôn liền bảo: “Mỗi một phân xưởng đều có một cái, chú cứ việc gỡ đi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, tìm đến một mớ dụng cụ, vào trong một gian phân xưởng kín bắt đầu tháo tháo ráp ráp, rồi lấy ra nòng bút thử điện nào kẹp điện bắt đầu vận hành điều chỉnh.

“Tôi không giỏi mắng tự động hóa với kỹ thuật điện tử.” – Lưu Nghiễn nhỏ giọng nói – “Không phải sở trường của tôi.”

Thôi Tiểu Khôn nói – “Tôi thấy chú làm khá đấy chứ, ở đây còn có mấy cái camera W3186 hồng ngoại quan sát ban đêm, kỹ thuật của nhà máy này tân tiến ra phết, lắp cả bộ lọc vào nữa, chú tính làm gì thế?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chế ra một cái điều khiển từ xa có hai bước sóng.”

Thôi Tiểu Khôn phán: “Rất khó, chú quên là cần phải có đầu thu vô tuyến(không dây) nữa à?”

Lưu Nghiễn bắt lực thở dài một hơi: “Mới này lỗ nổ banh trời rồi.”

Thôi Tiểu Khôn hòa vào: “Chú sửa thành điều khiển hữu tuyến (có dây) luôn cũng được, tôi cá là bọn họ đã thấy xịn lắm rồi.”

Lưu Nghiễn nói: “Chú đi xem bàn điều khiển thử coi.”

Thôi Tiểu Khôn bước tới bàn điều khiển trong xưởng, vừa nhìn qua liền vui vẻ thốt lên: “Chà! Hiệu quả không tồi chút nào!”

Mười một giờ kém.

Lưu Nghiễn cầm một cây sắt xuống đất, nói: “Xong xuôi, hai tiếng bốn lăm phút.”

Ở đầu cây sắt là một thiết bị giám thị nhỏ dùng trong nhà xưởng, đèn xanh trên thiết bị chớp lóe không ngừng.

“Cái gì đây?” – Lâm Mộc Sâm hỏi – “Thứ này thì tôi cũng làm được, gỡ camera xuống rồi gắn vào một cái gậy, ai chả biết?”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Đi theo tôi.”

Lâm Mộc Sâm theo Lưu Nghiễn đi vào phòng điều khiển của nhà máy, Lưu Nghiễn bật vài cái nút, trên màn hình mờ cảm bỗng chốc xoẹt một cái, hiện ra hình ảnh hồng ngoại rõ nét.

Màn hình phản sắc xanh lục chói mắt, sự biến thiên nhiệt độ rất nhỏ trong ngày khiến trời và đất hình thành hai màu tương phản, bầu trời là một mảng xanh thẫm, còn đất đai phủ một màu trắng nhờ. Xa xa là đồi núi nhấp nhô, cát bụi cuốn theo luồng như nước chảy, theo gió bay xuống đường.

Trên tay Lưu Nghiễn cầm một cái điều khiển từ xa có dây, cậu ấn xuống, cây sắt dần dần vươn thẳng lên cao, chiếc camera hồng ngoại xoay tròn một vòng ba trăm sáu chục độ.

Lâm Mộc Sâm từ tốn gật gù, Lưu Nghiễn lại ấn thêm một cái nút, ống kính vang lên một tiếng click, ba vòng lấy nét thông thả xoay tròn, vòng ngoài đẩy ra trước, vòng trong lùi vào, khiến hình ảnh không ngừng phóng về phía xa, khuếch đại.

Khoảng cách thăm dò lớn nhất là một cây số.” – Lưu Nghiễn giảng giải – “Nhìn màn hình, xem hình ảnh biến chuyển của bên ngoài.”

Hai vệt sáng hình người đột nhiên hiện ra trên màn ảnh xanh lục lóa mắt, ngay khi chúng hiện ra, đồng thời điều khiển trên tay Lưu Nghiễn phát ra tiếng bíp bíp báo động.

“Cách đây bảy trăm mét có hai con zombie đang di chuyển về hướng Đông Nam.” – Lưu Nghiễn nói.

Lâm Mộc Sâm toan đứng dậy, Lưu Nghiễn nín lời: “Tôi vẫn còn một điều kiện.”

Lâm Mộc Sâm mở miệng: “Nói đi.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Lý Tung bảo chúng tôi đi nương nhờ chỗ anh, mọi người cũng đã được dàn xếp đầu vào đây, còn bạn gái anh ta tuy là...”

Lâm Mộc Sâm sáng khoái mà rằng: “Được, cậu làm tiếp cho tôi sáu cái như vậy, tôi sẽ cho Lâm Thiển Thư ở lại.” – Dứt lời thì vươn tay chọc chọc vào người Lưu Nghiễn – “Đừng sai sót gì đấy.”

Lưu Nghiễn vui vẻ gật đầu.

Cật lực bốn ba trời chết chưa đến một tuần mà họ cảm tưởng như đã trải qua cả một thế kỷ đằng đằng, tất cả đều được lưu lại, Mông Phong được giao nhiệm vụ tuần tra, Lưu Nghiễn thì phân đến một phòng ký túc xá ở nhà máy. Bên trong nhà máy không có lấy một bóng công nhân, xem ra trong lúc bùng nổ dịch bệnh đã bỏ chạy hoặc cũng biến thành zombie lẫn quất. Nguồn nước được lấy từ sông, tuy rằng sinh hoạt không mấy thuận tiện nhưng ít nhất vẫn còn sống sót.

Lưu Nghiễn trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã hoàn thành thiết bị theo dõi mà Lâm Mộc Sâm yêu cầu, cậu và Mông Phong cùng ở trong một phòng ký túc có hai chiếc giường đơn, hai cô nàng bụi đời đảm nhận việc giặt giũ cho đám đàn ông, còn thím Vu thì dắt Lâm Thiển Thư vào bếp nấu cơm.

Lâm Mộc Sâm mang theo hai bảy tên, toàn là đực rựa – không như Lý Tung từng nói, quả thật lúc bỏ trốn từ thành phố S có gần bốn mươi đứa đàn em, nhưng trong lúc phá vây đã anh dũng tử trận gần một nửa, chỉ còn lại gần đây người.

Cả đám cần quét sạch sẽ những thứ có thể ăn được trong các cửa hàng ở thôn xóm lân cận, rồi trữ trong kho hàng của nhà máy, mỗi ngày dựa theo đầu người mà phân phát.

Mông Phong đem cây cột sắt cuối cùng đóng trên đỉnh núi, giữ cho nó đứng vững rồi khởi động máy ghi hình.

Dây điện dài ngoằng vượt qua chân núi, nối vào ổ nguồn được chế từ modem điện thoại, dẫn vào bên trong nhà máy, Lâm Mộc Sâm ngồi xồm trên tảng đá hút thuốc, mở miệng: “Anh không định giết thằng nhỏ đâu.”

Mông Phong liếc nhìn Lâm Mộc Sâm, gã rút ra một điếu thuốc, mời: “Này.”

Mông Phong khoát tay: “Cai rồi.”

Lâm Mộc Sâm vẫn kiên trì đưa cho Mông Phong, hần nhận lấy, tùy tay nhét lên sau vành tai.

Lâm Mộc Sâm lại làm ràm: “Sinh viên trẻ, chưa trải sự đời, anh đây chỉ thuận miệng thử vài câu, rèn luyện tính nhẫn nại cho thằng nhỏ thôi. Anh cũng đâu định đuổi bạn gái của nhóc Tung, chẳng qua răn đe đôi lời, để cho con bé khỏi sụt mướt mãi, lại ý mình là vợ của em trai đại ca mà làm càn.”

Mông Phong gạt đầu đồng tình: “Tính tình Lưu Nghiễn là vậy đấy, lỗ mũi nhếch lên trời.”

Lâm Mộc Sâm cười nói: “Bọn trẻ lúc nào chả kiêu ngạo. Chú bao nhiêu?”

Mông Phong đáp: “Hai lăm.”

Lâm Mộc Sâm chĩa chĩa vào mình, lại giơ lên ba ngón tay, ý bảo là gã ba mươi, đoạn khoác vai Mông Phong cùng bước xuống núi, nói: “Cậu chẳng giống lính thường chút nào.”

Mông Phong thở một hơi: “K3.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “K3 là gì?”

Mông Phong giải thích: “Lính đặc chủng.”

Chớp mắt Lâm Mộc Sâm đổi nét mặt, hỏi tiếp: “Làm sao vào được?”

Mông Phong cau kính gắt: “Thôi đi, ngày đó trải qua cứ như địa ngục không dành cho người sống, vậy mà bị ép đi đấy, nếu được chọn tôi deck thêm vào đâu.”

Lâm Mộc Sâm lại bảo: “Cậu còn chiến hữu nào đã xuất ngũ chứ, có thể liên lạc được không? Nếu được hãy gọi đến đây tụ họp, càng nhiều người càng dễ làm việc.”

Mông Phong lắc đầu chịu thua, vào thời điểm như thế này, điện thoại mất sóng, thư từ không có người chuyển, làm sao mà liên lạc cho được?

Lâm Mộc Sâm rỉ tai: “Hôm nay một thằng em ra ngoài dò đường, lũ zombie chạy loạn trong Dụ trấn, tụ tập ngay giao lộ đường cao tốc. Xem ra đoạn đường kia không có cách nào vượt qua, xe hư hỏng chất thành đống, thành thử chỉ còn nước vòng qua con đường trước mặt chúng ta, phỏng chừng có không ít người đến đây, chuẩn bị tinh thần trước đi.”

Mông Phong gạt đầu, chỉ muốn quay về ký túc tắm rửa rồi đánh một giấc.

Lưu Nghiễn bật đèn bàn đầu giường, lật quyển “Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie” ra nghiên cứu, Mông Phong vừa trở về thì móc điếu thuốc ném qua: “Cổng lên cấp trên đây.”

Lưu Nghiễn phán: “Giờ anh có thể hút.”

Mông Phong: “Thôi, mắt công em lại cần nhà cần nhàn.”

Hai người chuyện phiếm đôi câu, rồi Lưu Nghiễn tắt đèn đóng cửa, gió đêm mùa thu hiu hiu thổi, mỗi người ngủ trên một chiếc giường.

Mông Phong bỗng nói: “Ngủ chung với em được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Giường nhỏ như vậy, chật lắm, anh còn ngáy nữa chứ, ồn ào muốn chết.”

Mông Phong kiên trì: “Vậy thì em lại đây nằm, em không chiều anh chút được à?”

Lưu Nghiễn chỉ làm thỉnh, qua thật lâu, cậu chống tay ngồi dậy, do dự không biết có nên bước qua hay không, trong khi Mông Phong buồn ngủ rũ rượi, đầu vừa chạm gối đã ngủ như lợn chết, kéo bễ ầm ầm, Lưu Nghiễn ngán ngẩm, chỉ đành nằm xuống ngủ tiếp.

Ba ngày sau, lời dự đoán của Lâm Mộc Sâm trở thành sự thật.

Ban đầu chỉ có vài người may mắn sống sót khi đào thoát khỏi cơn bão zombie ở thành phố S đến hồi đường, rồi xin chu cấp một ít nước và thức ăn, trong vòng chưa đầy một ngày, dân chạy nạn mỗi lúc một nhiều, mãi đến khi người người lũ lượt dọc theo đường cao tốc đi xuống, băng qua đại lộ trước mặt nhà máy, nhắm về hướng Tây mà đi, người tị nạn đã lên tới hàng ngàn.

Bọn họ chen chúc làm ầm ĩ trước cửa nhà máy, hô hào người bên trong mang lương thực ra chia xẻ cho đồng bào khốn khó. Lâm Mộc Sâm cầm khẩu súng, nã một phát chỉ thiên.

“Đoàng!”

Bên ngoài tức khắc im phăng phắc, không một ai thét lên, đàn bà con gái ngay cả zombie đều đứng phải, một tiếng súng có là gì?

Lâm Mộc Sâm cất cao giọng: “Hết thấy xếp hàng vào rồi chia đồ cho, đây là anh Sâm bố thí cho các người, chớ phải chuyện đương nhiên đâu, trước khi lĩnh đồ ăn thì tới ven đường xếp hàng đăng ký đi.”

Hai gã đàn ông mở cửa nhà để xe của nhà máy, Mông Phong khuôn một cái bàn đặt chêm chệ trước cửa nhà để xe, Lưu Nghiễn buộc phải ngồi xuống trước bàn, miễn cưỡng thắc mắc: “Sao lại là em cơ chứ?”

Mông Phong đáp: “Bởi vì gã thấy em rất thông minh, làm được việc, anh Sâm muốn bồi dưỡng em thành tay sai của xã hội đen đó mà.”

Lưu Nghiễn buồn bực đặt xấp giấy xuống, cầm cây bút bị tắc mực quẹt lung tung vài cái, đoạn hô lên: “Tới đây xếp hàng để nhận thức ăn nào, mong mọi người giữ yên lặng để còn dành sức, có lẽ phải đứng chờ lâu đấy.”

Đám người nhốn nháo lập tức tự giác xếp thành một hàng dài, đồng loạt đóng mắt về phía đằng sau Lưu Nghiễn, gần cả ngàn thùng giấy gồm nước khoáng, bánh quy và mì gói, nhét chặt ních nhà để xe.

Bên lề đường tiếp cận nhà máy hóa chất, người người nối đuôi nhau xếp thành một hàng dài rồng rắn.

Ở phía bên kia, Trương Dân công Quyết Minh, cùng đám người tị nạn men theo quốc lộ đi bộ tới đây.

Xăng xe của Trương Dân đã xài hết, suốt dọc đường có tấp vào mấy trụ sở Hội chữ thập đỏ và trạm y tế tỉnh, nhưng đều không tìm được tổ chức cứu trợ.

Buổi sáng hôm nay, thanh âm ồ ồ cất cánh của trực thăng làm bình tĩnh Trương Dân đang nằm ngủ trong xe, anh phát hiện có không ít người đang tụ tập nhìn ngóng ven đường, thế là bảo Quyết Minh cùng xuống xe, cả hai hòa vào dòng người xuôi theo đường cái đi về Dụ trấn ở phía Tây, hướng trực thăng rời đi.

“Nhóc cưng?” – Trương Dân thả Quyết Minh từ trên lưng xuống – “Con mệt à?”

Quyết Minh lắc đầu.

“Có bánh quy.” – Quyết Minh nói – “Con muốn ăn, cũng hơi khát nước nữa.”

Họ dõi mắt nhìn về phía Lâm Mộc Sâm đứng cầm súng đằng xa, không chút thiện ý quét mắt đánh giá đoàn người, ngay trước nhà để xe còn đặt một cái bàn.

Trong lòng Trương Dân không mấy chắc chắn, nhưng vẫn đáp ứng: “Được, chắc họ dùng lương thực gom góp trong nơi trú ẩn ra phân phát. Nhóc cưng chờ đây nhé, ba đi xếp hàng hồi thử xem sao.”

.
. .
.

End #7.

8. Chương 8

#8. Chạm mặt...

“Anh làm nghề gì?” – Lưu Nghiễn lên tiếng.

“Tôi hả?” – Người đàn ông kia hỏi lại.

Lưu Nghiễn lặp lại: “Ừm, làm nghề gì, anh có một mình thôi à?”

Người đàn ông đáp: “Tôi là quản trị mạng, làm việc trong thành phố, ba mẹ tôi đang ở ngoài kia...”

Lưu Nghiễn ra hiệu không cần nói thêm nữa, hô lên: “Người tiếp theo.”

“Còn đồ ăn đâu!” – Anh quản trị mạng ngạc nhiên nói.

Lưu Nghiễn trả lời: “Anh... không phù hợp với điều kiện của chúng tôi, xin lỗi, không thể phát đồ ăn cho anh được. Anh cứ dọc theo con đường này, đi về phía Tây cầu may thử xem sao...”

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: “Lưu Nghiễn! Nếu gặp ai cậu cũng giải thích dong dài thế này thì ba tháng sau mới xong việc được đấy!”

“Tránh ra mau lên! Đừng đứng đó ngáng đường!” – Một tay đàn em thô bạo xô đẩy.

“Ít nhất cũng cho ít bánh quy chứ! Suốt một ngày đường tôi vẫn chưa được ăn uống!” – Người đàn ông kia tức tối giằng co, Lâm Mộc Sâm không nói lời thứ hai, nâng súng chia vào huyết thái dương của anh ta, lạnh lùng bảo:

“Giờ đi chưa, không đi tao bắn bỏ.”

Đoàn người lặng thinh, người đàn ông kia buộc phải xoay người bỏ đi.

“Người kế tiếp.” – Lưu Nghiễn thở dài.

“Anh làm nghề gì?” – Cậu tiếp tục hỏi.

“Tôi đang thất nghiệp.” – Người đàn ông trước mặt đáp – “Người anh em này, cậu không cùng một giuộc với bọn họ, tôi biết mà. Xin cậu cho tôi một thùng mì gói, tôi mang theo cả một đại gia đình, giờ họ đang còn chờ trên đường cái. Sau này nếu có thể sống sót tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách đền đáp cho cậu. Hãy phát cho chút thức ăn đi, tôi lập tức đi ngay.”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Cậu đừng có mà thông đồng làm bậy với chúng!!” – Người kia nhanh chóng đổi giọng.

“Định làm gì đấy!” – Tức khắc có người bước tới bên bàn đẩy người đàn ông kia ra.

“Làm gì? Chúng mày muốn làm gì mới phải!! Lũ chúng mày đang phạm pháp biết không!!” – Người đàn ông giằng khỏi đoàn, tức giận quát – “Chỗ lương thực này đều là chúng mày mua sao?! Còn lâu! Chúng mày đã giết bao nhiêu người ở Dự trấn hả?! Trên đường tới đây toàn thấy người phơi xác, toàn bộ Dự trấn bị chúng mày cướp bóc thê thảm thế nào?! Tưởng là làm chuyện vô nhân đạo thì không ai hay đấy à?! Chúng mày rất một lũ cướp mất hết nhân tính!! Ngoài kia zombie cắn giết tàn phá, vậy mà chúng mày còn xuống tay với đồng bào đang sống sao!!!”

Lâm Mộc Sâm theo lệ cũ, gí súng vào gáy anh ta, người đàn ông lớn tiếng: “Tất cả mọi người ở đây đều đã nghe thấy hết rồi! Mày có gan thì...”

Giây tiếp theo vang lên một tiếng súng.

Người kia vắng óc đầy đất.

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng gần giọng: “Ngang ngược à, thử xem ai ngang ngược hơn ai?”

Bốn tay đàn em kéo xác người đàn ông kia ném vào con sông phía sau nhà máy, có người xách thùng nước ra xối đất.

Lưu Nghiễn lặng người, không nói một lời.

Sau đó cậu tiếp tục hô: “Người tiếp theo, làm nghề gì?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh...” – Người nọ đáp.

Lưu Nghiễn nói: “Người tiếp theo.”

Người nọ run lấy bầy rồi đi.

Nửa tiếng sau:

“Cô làm nghề gì...” – Lưu Nghiễn đơ mặt như bộ lặp máy móc.

Cô gái trước mặt tự giới thiệu: “Tôi tên Đinh Lan, làm kế toán chuyên nghiệp, phụ trách ghi chép sổ sách và quản lý trong một siêu thị nhỏ.”

Lưu Nghiễn co co đôi mày, nói: “Chúng tôi đang cần người quản lý kho hàng, chị có muốn ở lại không?”

“Muốn chứ!”

“Tôi nữa!”

Trong đoàn người lập tức có người hô to: “Tôi cũng làm trong ban hậu cần đây! Tôi còn làm tốt hơn cô ta nữa kìa!!”

Lưu Nghiễn nhìn vào mắt Đinh Lan tỏ vẻ trưng cầu ý kiến, Đinh Lan gật đầu.

“Này cậu, người anh em, đại ca à.” – Có người nói – “Anh để đàn bà quản lý kho hàng được tích sự gì? Tuyển đàn ông chúng tôi đây này!!”

Lưu Nghiễn chỉ đáp: “Vì chị ấy xếp hàng trước.”

Nói xong Lưu Nghiễn kéo xuống một tờ giấy, ghi lên hai chữ “Thủ kho”, giao cho Đinh Lan: “Họ sẽ cho chị thức ăn, ra phía sau lĩnh đồ ăn nước uống đi, mừng chị gia nhập với chúng tôi.”

Đinh Lan gật gù đầu, bước khỏi hàng nhưng chưa vội rời đi, đứng ở một bên, như đang chờ đợi ai.

Lưu Nghiễn hô: “Người kế tiếp, cô làm gì?”

Lại là một cô gái.

“Tôi là Tạ Phong Hoa, sinh viên.” – Cô bé đẩy đẩy cặp mắt kính dày cui, ngó bộ không kém tuổi Lưu Nghiễn và Mông Phong là bao – “Đây là thẻ sinh viên của tôi.”

“Nghiên cứu sinh?” – Lưu Nghiễn cầm lấy nhìn sơ qua – “Cũng học ở Học viện hành chính sao?”

Tạ Phong Hoa gật đầu nói: “Anh cũng vậy à? Hình như tôi chưa thấy anh bao giờ.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Cô có biết người nào tên là Lý... ờ... Lý...”

Lưu Nghiễn chợt nhớ tới cậu em của Lý Tung, lại không biết cậu ta tên gì, nên đành thôi, tiếp lời: “Cô học chuyên ngành gì?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Khoa Triết học, trên thẻ sinh viên có ghi đấy.”

Lưu Nghiễn lặp lại: “Nghiên cứu sinh khoa Triết học... xin lỗi, này Đinh Lan, cô còn đứng đây làm gì nữa?”

Đinh Lan đáp: “Hai đứa tôi là hàng xóm, bạn nói khổ, cô ấy không ở lại được à? Tại sao chứ?”

Lưu Nghiễn bắt đắc dĩ: “Rất xin lỗi, chuyên ngành của cô ấy không có ích gì với chúng tôi hết.”

Tạ Phong Hoa cười nói: “Tôi hiểu mà, Đinh Lan cậu đừng nói gì nữa, anh này, có thể cho tôi chút đồ ăn được không?”

Đinh Lan bảo: “VẬY chúng ta cùng đi, đã nhất trí rồi mà...”

Tạ Phong Hoa phủ nhận: “Không, mình sớm biết sẽ thế này rồi, Đinh Lan, cậu ở lại đi.”

Lưu Nghiễn thấy sống mũi cay cay, nâng mắt nhìn sang Mông Phong, khóe mắt hần hơi đỏ lên, dường như nhớ tới thuở họ cùng lớn lên bên nhau.

Lưu Nghiễn lại hô: “Người tiếp theo.”

“Khoan đã.” – Đinh Lan mặc kệ Tạ Phong Hoa can ngăn, bước đến hỏi ra lẽ – “Nhà máy này lớn như vậy, chẳng lẽ không thể cho cậu ấy một chỗ ở? Cậu ấy ăn rất ít, lại không gây phiền phức gì...”

“Đủ rồi đấy!” – Một gã đàn em tiến đến định kéo giật Đinh Lan và Tạ Phong Hoa ra.

Mông Phong ghi cánh tay gã lại, lạnh giọng: “Có chuyện gì từ từ nói, đừng có ra tay với đàn bà con gái.”

Lưu Nghiễn nhỏ nhẹ: “Cô ấy không thể ở lại trong xưởng, tôi cũng chẳng có quyền quyết định chuyện này, rất xin lỗi...”

Đinh Lan gặng hỏi: “Vậy ai mới có quyền? Để tôi đi hỏi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không đi tìm gã đâu. May cho cô là gã vừa mới rời khỏi đây. Không thấy ai mới giết người ban nãy sao?”

Đinh Lan không hé lời, Mông Phong giục: “Đi thôi, các cô làm lỡ thời gian lắm rồi, chờ lâu đại về là có chuyện đấy.”

Tạ Phong Hoa lên tiếng: “Vậy tôi muốn ở lại ven bờ sông hoặc đối diện đường cái, không phiền toái gì các anh chứ?”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một hồi, đáp: “Vậy thì không vấn đề gì.”

Tạ Phong Hoa nói: “Cảm ơn.” – Rồi hạ giọng khuyên nhủ – “Đinh Lan à, cơ hội này khó có được, mình sẽ ở lại với cậu, nếu chỗ này không tốt thì chúng ta lại đi.”

Trong mắt Đinh Lan đăm nước, cô miễn cưỡng gật gật đầu, đoạn xoay người bước tới nhà để xe, cầm theo tờ giấy đi vào nhà xưởng báo danh.

“Người tiếp theo.” – Lưu Nghiễn hỏi – “Làm nghề gì?”

“Thám tử tư.” – Cậu thanh niên kia đáp.

Lưu Nghiễn nói: “Đem giấy phép hành nghề cho tôi coi thử.”

Cậu thanh niên lại bảo: “Không có giấy phép, anh biết đấy, đây là nghề nghiệp bí mật mà.”

Lưu Nghiễn ngó kiêu gì cũng thấy không giống thám tử, cậu thanh niên lại khoe: “Đừng tưởng tôi gầy nhỏ mà lắm, tôi biết đánh nhau và cũng rất lanh lẹ, suy đoán lô gic, tư duy chặt chẽ nữa.”

Lưu Nghiễn nheo mắt: “Vậy cơ à? Anh thấy cậu ta giống thám tử không?”

Mông Phong nâng súng, chĩa vào trán cậu ta: “Khai thật đi, ba.”

Lưu Nghiễn biết Mông Phong không thật sự nổi súng giết cậu ta, thế nhưng cậu thanh niên kia tái mét cả mặt mày, thật thà khai báo: “Nhân viên y tế, có điều chưa có giấy phép, các anh có thiếu bác sĩ không vậy...”

Mông Phong: “Hai.”

Cậu thanh niên: “Nhà văn!”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

Cậu thanh niên nói: “Tôi là nhà soạn kịch, có thể viết truyện cho các anh đọc giải buồn, còn biết tập kịch nữa.”

Lưu Nghiễn bảo: “Thôi thôi, tôi không muốn nghe truyện gì hết, mà họ càng chẳng cần nghe đâu, hiện tại chúng ta cũng đang sống trong một câu chuyện dài lê thê và đầy tuyệt vọng rồi.”

Cậu thanh niên thở dài, gục đầu, rồi gật gật đáp: “Mỗi người khi sinh ra, đều phải bước vào một câu chuyện không cách nào chối bỏ được.”

“Cậu có thể đi theo mé Tây Bắc thử vận may.” – Lưu Nghiễn lại nói.

Cậu thanh niên bất lực đáp: “Tôi là dạng công tử bột, đi không nổi đâu. Trong phim thảm họa thì những kẻ lao động trí óc luôn thê thảm nhất mà.”

Tạ Phong Hoa an ủi: “Hy vọng là cây gậy vững chắc, nhấn nạy là ba lô du lịch, chỉ cần mang theo hai thứ đó thì con người có thể bước đi trên hành trình vĩnh cửu.”

Cậu thanh niên mỉm cười: “Cảm ơn nhé.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Cho cậu ta một bịch bánh quy đi.”

Cậu thanh niên nhận lấy bịch bánh quy, Lâm Mộc Sâm đứng phía xa quan sát một lúc, rồi bước tới: “Lưu Nghiễn, tôi bảo cậu ngồi đây không phải để cậu phung phí lương thực đâu đấy.”

Lưu Nghiễn im lặng một chốc, sau đó đáp lời: “Được, vậy lấy lại đi.”

Cậu thanh niên nhanh chóng bóc bịch bánh quy ra, nhổ toẹt nước miếng vào trong, rồi còn liếm thêm một cái, nói: “Ồ, trả lại cho mấy người nè.”

“Mày!” – Lâm Mộc Sâm điên tiết quát.

Mông Phong can: “Đừng chấp, anh Sâm, chỉ là đứa trẻ nít thôi mà.”

Cậu thanh niên đi đến dưới tán cây, mở bịch bánh quy ra, chào hỏi vài câu với cô nàng Tạ Phong Hoa bên chuyên ngành Triết học, chia cho cô nửa bịch, hai người bắt đầu ăn bánh uống nước.

Mông Phong nhận xét: “Một cậu nhóc nhà văn đầy hoạt bát nhỉ.”

Lưu Nghiễn không đổi sắc mặt hô lên: “Người kế tiếp, hoạt bát có đồ ăn được không? Cậu ta bán chữ nghĩa, chứ đâu phải bán sắc.”

Mông Phong trêu: “Hả? Em ghen đấy à? Thật ra trông em cũng được lắm.”

Lưu Nghiễn ra lệnh: “Bên kia mới thật là trẻ con kìa. Trên xe mình còn đồ ăn không, lấy xuống cho nó một ít đi. Nhìn tội quá.”

Một thiếu niên đang ngồi xổm dưới tán cây, xem bộ dạng chắc là học sinh trung học loại choai.

Cậu nhóc là người nhỏ tuổi nhất mà Lưu Nghiễn gặp được trong mấy ngày chạy nạn này – một đứa trẻ nhỏ hoặc thiếu sức hoặc chạy quá chậm, nếu không chết trong bầy zombie cũng sẽ kiệt sức mà chết dọc đường, chuyện đó khác hẳn việc phải một mình chống chọi với đói khát và rét lạnh, rất hiếm cây cỏ dại có thể kiên cường sống sót vượt qua.

Tóc tai của cậu nhóc khá bù xù, trong khi quần tây áo sơ mi trên người lại rất gọn gàng sạch sẽ, vẫn lặng im ngồi xổm dưới tán cây, chăm chú ngắm về phía họ.

Mông Phong đi tới xe của hắn và Lưu Nghiễn, cầm một chai nước và kẹo cao su đem qua cho cậu nhóc, nó chỉ lặng lẽ đón lấy, không mở miệng nửa lời.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh làm nghề gì?”

Cậu không mấy chuyên chú đối đáp cùng người trước mặt, tầm mắt cứ dôi về hướng cậu nhóc dưới tán cây kia.

Cậu nhóc ngồi đó lại gây cho người ta cái cảm giác vô cùng đột ngột, tựa như một hình ảnh không chút dung hòa với cảnh vật đường xá, bộ dáng trầm lặng yên tĩnh khiến cậu nhóc khác biệt rõ rệt với những người chung quanh, không giống như người thường... Tất nhiên không thể nào là zombie, mà chính bản thân Lưu Nghiễn cũng không biết hình dung ra sao.

Khi Mông Phong tới đưa cho cậu nhóc bánh quy và nước uống, thì trong hàng ngũ có một người đàn ông ngoái đầu lại, hướng về phía nó cười nhắc nhở: “Nhóc cưng, còn nhớ phải nói gì không nào?”

“Cảm ơn ạ.” – Cậu nhóc mở miệng nói, ánh mắt một mực nhìn vào cây súng của Mông Phong.

Mông Phong giơ tay chào hỏi với người vừa cất tiếng bên kia, đoạn quay đầu hỏi: “Nhóc tên gì?”

Cậu nhóc kỳ lạ cầm cúi ăn kẹo cao su vị trái cây, lại không ừ hử gì, Mông Phong tiếp tục hỏi: “Người đứng xếp hàng đầu kia là anh nhóc à?”

“Ba tôi.” – Nó đáp.

Mông Phong gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, xem ra cậu nhóc này hơi bài xích việc giao tiếp với người lạ, thế là hắn xoay người trở lại bên cạnh Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn: “Anh là công nhân bến tàu?”

Người đàn ông vạm vỡ kia cười chất phác: “Không có bà xã, trai độc thân, một người no cả nhà không lo đói, sao hả cậu?”

Lưu Nghiễn bèn bảo: “Anh muốn lưu lại không?”

Người đàn ông vạm vỡ đáp ngay: “Tất nhiên muốn! Tôi có khả năng lao động chân tay, chỉ cần ăn no, sai tôi làm việc gì cũng được!”

Lưu Nghiễn gật đầu, viết hai chữ “Dự bị” lên giấy, đưa cho người kia, nói: “Chưa chắc đã được ăn no đâu.”

Người đàn ông liền nói: “Có cái ăn là được.”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo, làm nghề gì? Trời đất! Sư tử!! Em còn tưởng chị đã chết rồi!”

“Chưa đâu... Lưu Nghiễn, sao em lại ở đây?” – Cô gái kia òa khóc bước tới, cách cái bàn ôm siết cùng Lưu Nghiễn, nức nở nói: “Sư huynh em đâu rồi?”

Lưu Nghiễn cũng ngân ngấn nước mắt, gấp gấp đáp: “Anh ấy đã lên chiếc xe buýt sơ tán cuối cùng rồi, giờ chưa phải lúc để nói, chị cầm tờ giấy này vào trong xưởng đi, sẽ có người đón chị, rồi nhờ họ đưa chị đi tìm Thôi Tiểu Khôn, nó sẽ kể lại mọi chuyện.”

Cô gái tên là Phương Tiểu Lô, là bạn gái của Tiêu Vũ, tốt nghiệp nghiên cứu sinh khoa Hóa, đang làm trợ giảng khoa Sinh vật học ở một trường khác, vậy nên ngày đó Lưu Nghiễn không gặp được cô.

“Mẹ kiếp thằng khốn! Mày quen con kia nên để nó đi vào sao!” – Trong đoàn lập tức có người bắt mồm quát – “Chuyện gì như thế! Con nhỏ kia làm được cái quái gì!!”

Lưu Nghiễn chỉ đáp: “Việc này chẳng can hệ gì tới mấy người. Tiếp theo!”

“Sao lại không liên quan!” – Lại có người tức khí mắng to – “Ai mà chẳng muốn sống hả! Cậu có quyền gì cho người quen đi cửa sau!!”

Nhất thời dân tình làm ầm ĩ cả lên, đồng loạt quát mắng Lưu Nghiễn không dứt lời.

“Chuyện gì đây?” – Bỗng vang lên giọng nói của Lâm Mộc Sâm từ phía sau, vốn đang đi tuần tra vòng ngoài, tiếng nhốn nháo ồn ào buộc gã phải quay lại đây.

Lưu Nghiễn gắng bình ổn lại cảm xúc nghẹn ngào khi gặp được người quen, bấy giờ mới kịp phản ứng, với tình huống cấp bách này cậu biết mình không thể nói sai nửa chữ.

Lưu Nghiễn lựa lời: “Sư tử của tôi cũng tới đây, chị ấy bên chuyên khoa Hóa.”

Lâm Mộc Sâm hỏi: “Vậy thì sao?”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Nên tôi để chị ấy vào. Đây là nhà máy hóa chất, kiến thức chuyên ngành của chị có thể giúp anh rất nhiều, chế tạo bom, làm mìn nổ, nếu anh không vừa ý hãy bảo chị ấy làm thử xem sao.”

Lâm Mộc Sâm gật đầu đáp ứng: “Vậy được.”

Đoàn người lại im ắng như cũ, ai nấy dùng ánh mắt căm tức nhìn chòng chọc Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Người tiếp theo...”

“Người tiếp theo nữa... Đừng nấn ná cản đường, cô cho cháu xin lỗi, thôi đừng khóc... cháu cũng chịu thôi... Dạ, cháu cũng có mẹ... Đừng nói nữa, cô đi đi mà...”

“Không không... thôi xin lỗi...chỗ này không phải nơi trú ẩn...mấy người phải đi về hướng Tây Bắc ấy, tìm trạm cứu viện...”

Ba tiếng sau, trong tay Lưu Nghiễn sót lại năm tờ giấy, hàng ngũ trước mặt còn chưa đến một phần tư.

Lâm Mộc Sâm lại vòng trở về hỏi: “Không có bác sĩ à? Cũng không có người nào chuyên khoa y luân sao? Vậy có ai đi lính không?”

Lưu Nghiễn lắc đầu tiếc nản: “Không có, bác sỹ và nhân viên điều dưỡng khi bùng nổ dịch bệnh đã bị điều động lên tuyến trên hết rồi, lính tráng lại càng khỏi phải nói...”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, không mấy hài lòng với kết quả thế này, nhưng cũng chẳng có cách nào, lại bảo: “Mau phát đồ cho xong còn về ăn trưa nữa.”

Lưu Nghiễn gật đầu, quay sang hỏi người trước mặt: “Anh làm nghề gì?”

“Chào người anh em, tôi là Trương Dân.” – Người đàn ông cùng Lưu Nghiễn bắt tay một cái.

Lưu Nghiễn chợt nhận ra: “A, là anh... tôi nhớ ra rồi, cậu bé bên kia là ai?”

Trương Dân đáp: “Thằng bé là con tôi.”

Lưu Nghiễn ngây đờ, Trương Dân lại tiếp: “Anh bạn mới này là bạn của cậu phải không? Cảm ơn cậu ấy đã cho Quyết Minh đồ ăn nhé.”

Lưu Nghiễn nói: “Đừng khách sáo, mà thôi, chỗ chúng tôi không thể... mang người nhà theo, xin lỗi anh.”

Trương Dân dò hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào? Radio không thu được tín hiệu, di động cũng mất sóng, tôi chạy xe từ thành phố F tới đây, dọc đường tan hoang hết cả.”

Lưu Nghiễn ngạc nhiên: “Cơ quan hành chính tê liệt luôn rồi sao?”

Trương Dân gật đầu, lông mày cau chặt.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Anh làm bên ngành gì?”

Trương Dân đáp: “Cha tôi hồi trước là Trung y, tôi vốn đi lính, khi xuất ngũ thì về nối nghiệp... gia đình, cũng biết chút ít, đang mở một công ty dược ở thành phố F.”

Lưu Nghiễn chau mày, Trương Dân tiếp lời: “Đây là giấy chứng nhận xuất ngũ của tôi.”

Lưu Nghiễn dón mắt nhìn ra cậu nhóc bên kia, hỏi: “Nó là Quyết Minh sao? Trông anh đâu già dữ vậy.”

Trương Dân cười bảo: “Tôi hai tám, Quyết Minh mới mười lăm, tôi là người giám hộ của thằng bé.”

Lưu Nghiễn quay sang Mông Phong nói: “Anh lại đây, thay chỗ cho em một lúc, Trương Dân, anh đi cùng tôi.”

Lưu Nghiễn và Trương Dân bước tới tán cây ven đường, Trương Dân lấy gói thuốc ra, rút một điếu châm cho Lưu Nghiễn.

“Này em chơi ăn gian vừa thôi!” – Mông Phong đứng đằng xa uất ức gào – “Em bắt anh cai thuốc mà em lại còn hút! Coi anh là đồ ngốc đấy à!?”

“Em đang căng thẳng áp lực lắm đây! Nếu không hút một điếu sẽ phát điên lên mất!” – Lưu Nghiễn ngoái về phía Mông Phong đang định phản pháo cho ra lẽ, ai oán kêu – “Thương tình chút đi anh hai à!”

Mông Phong tắt đài.

Lưu Nghiễn lại quay sang hỏi Trương Dân: “Anh biết băng bó vết thương và xử lý nội khoa chứ?”

Trương Dân đáp: “Cái này thì... nếu không có thuốc thang đầy đủ thì tôi không thể nào chữa khỏi hoàn toàn cho người bệnh được, sao vậy? Chỗ các cậu có người bị bệnh à? Tôi có thể đến xem bệnh thử.”

Lưu Nghiễn lắc đầu, chỉ hỏi tiếp: “Anh có dự định gì chưa?”

Trương Dân thở dài, lộ ra chút uể oải mệt nhọc, đáp: “Còn chưa biết, có thể cho tôi ở nhờ một đêm được không? Chúng tôi chạy xe từ nhà tới đây, đến ngã ba đầu đường thì hết xăng, trạm xăng ven đường hầu như đều cạn kiệt nhiên liệu. Quyết Minh lại nhỏ yếu, tôi muốn ghé lại đây tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm rồi mới đi hướng Bắc coi thử, tình hình bọn quái vật bây giờ thế nào?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh khá lạc quan đấy, nói thật thì, tình hình không ổn lắm, khắp chốn nguy hiểm rình rập.”

“Trong bụng cũng lo lắng chứ, nhưng tôi không dám than thở trước mặt thằng bé.” – Trương Dân tỉ tê – “Tính cách Quyết Minh rất nhạy cảm, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng nó vẫn sợ liên lụy tôi, lỡ đâu tôi vừa chợp mắt thì nó chạy đi mất, chết bờ bụi nơi nào thì tôi cũng không sống nổi.”

“Tôi hiểu mà.” – Lưu Nghiễn đồng tình.

Trương Dân vuốt mớ tóc rối, vô cùng phiền não, đắn đo mãi một lúc mới mở miệng hỏi: “Tôi với Quyết Minh có thể ở nhờ chỗ này được không?”

Lưu Nghiễn cũng đang định thế, nhưng cậu nhóc kia liệu có làm được cái gì không? Lâm Mộc Sâm kiểu gì cũng khó chấp nhận, mới nãy gã còn nghi ngờ chuyện sư tỷ, nếu muốn cho Trương Dân ở lại thì phải nghĩ cách, chứng tỏ anh có vai trò không thể thiếu để thuyết phục Lâm Mộc Sâm, cho phép anh mang theo một cậu nhóc không làm được việc.

Trương Dân lại nói: “Tôi là lính giải ngũ, kỹ thuật bắn súng còn tạm xài được; y học mặc dù không mấy tinh thông nhưng chữa mấy bệnh vặt chẳng thành vấn đề, có thể nhận biết thảo dược, nấu cơm, còn biết đàn ghi ta, chữa được bệnh gia súc, quản lý tốt, biết cắt tóc nữa...” – Nói xong còn giơ ngón tay tạo hình một cái kéo và một cái kẹp – “Việc bắn thử hay cực nhọc kiểu gì tôi đều làm tất. Hoặc là thế này, tôi đi nói chuyện thử, tôi sẽ làm việc gấp đôi, có thể nhận thêm phần cơm nữa không? Chỉ cần một chiếc giường ngủ là được, hai chúng tôi chen nhau nằm chung.”

Lưu Nghiễn chưa nói lời nào.

Trương Dân biết chuyện này rất khó, đoạn sửa lời: “Hay là tôi nhận hai phần việc, chỉ nhận một phần ăn cho con tôi thôi, nếu còn chút cơm thừa canh cặn thì tôi giải quyết nốt... Ba bữa của các anh có đủ no không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Vốn không nhiều nhận gì, mà anh chỉ nhận một phần cơm cho hai người ăn, vậy thành ra... mỗi ngày anh cũng chẳng cần ăn uống gì, biến thành siêu nhân luôn rồi.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân lại tiếp: “Tôi cũng có mang theo chút thức ăn, đều để trên xe cả, có điều hết xăng rồi, nếu chuyển lại đây còn cầm cự được mười ngày nữa tháng...”

Lưu Nghiễn suy tính một chút, rồi mở miệng nói: “Khoan vội đã, vậy đi, anh lĩnh tờ giấy này đi báo tin, tôi dắt con anh tìm một chỗ cho thằng bé trốn tạm, chờ mấy hôm cho người đi bắt thì để nó ra ngoài.”

“Ráng giấu thêm vài ngày, chờ anh thân thiết với anh Sâm rồi thì mọi chuyện dễ dàng thôi, gã thoát nhìn có vẻ ngang ngược, nhưng nếu anh có ích với gã, thì gã cũng chẳng khó để gì anh đâu.”

Trương Dân như trút được gánh nặng: “Vậy tốt quá, cảm ơn nhiều nhé, tôi đi bảo với Quyết Minh, thằng bé hiểu chuyện lắm.”

Bỗng Trương Dân chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi: “Có phải kiểm tra vết thương trên người không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chúng tôi không có bác sĩ, hiện giờ toàn bộ những người mới tới đều tập trung ở bên cạnh kho hàng, anh có thể...”

“Được. Tôi biết người bị nhiễm bệnh có biểu hiện thế nào, không cần phải cởi đồ.” – Trương Dân nói – “Nhưng ai kiểm tra cho tôi đây? Hay tìm chỗ nào cởi ra cho cậu coi thử?”

Lưu Nghiễn thấy Trương Dân rất bình thường, ngẫm nghĩ, lại nói: “Thôi khỏi, còn con anh thì sao? Không bị thương chứ?”

Trương Dân cười: “Không, chúng tôi vẫn chưa bị lây nhiễm.”

Lưu Nghiễn bảo: “Thế thì đi theo tôi, coi như anh là người khỏe mạnh, phụ trách kiểm tra những người còn lại... Lại đây, tôi nói Lâm Mộc Sâm cho mọi người tập trung lại một chỗ.”

Lời tác giả: sau cuộc chạy nạn trời chết rồi cuộc có thể thở phào rồi, hai chương này nghỉ ngơi lấy sức, sau đó lại chiến tiếp.

Chuẩn bị vắc sấu cây súng trường với một trăm hai mươi phát đạn đi đối phó hai vạn con zombie nào

~Mông Tiểu Phong, Trương Dân đại thúc! Anh trông cậy vào các chú! *vỗ vai*

.

.

.

End #8.

9. Chương 9

#9. Hội nghị...

Dưới sự thu xếp của Lưu Nghiễn, tờ giấy cuối cùng được giao vào tay Trương Dân.

Liên sau đó Lưu Nghiễn quyết định mang Quyết Minh giấu vào phòng mình, đưa một quyển sách và một chồng báo cho nhóc đọc giết thời gian, Mông Phong mang theo cả cơm trưa đem lên.

“Đừng đi đâu lung tung nhé.” – Lưu Nghiễn dặn dò – “Cho nhóc này.”

Quyết Minh đón lấy chai trà xanh, là của Lưu Nghiễn lấy được ở căn tin trường hôm trước, vẫn tiếc nên để dành chưa uống.

Quyết Minh gật đầu, vắn nắp chai, ngó một cái, rồi chìa cái nắp trả lại cho Lưu Nghiễn.

Được.tặng.một.chai.

Lưu Nghiễn đỡ khóc đỡ cười, nói: “Nhóc cứ giữ đó đi, không chừng sau này còn đổi được đấy.”

Lưu Nghiễn thay áo sơ mi đầm mồ hôi ra, tròng vào chiếc áo ba lỗ rồi đi xuống lầu, lão mập rặng vàng vừa thấy cậu liền móc mĩa: “Ấy chà, Tổng quản Lưu đến rồi đây.”

Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn lão, cậu bước vào trong xưởng, hỏi: “Anh Sâm đâu rồi?”

Một người ra chỉ đường, lão mập giữ khoảng cách tò tò đi theo sau Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn tìm đến sân trong vắng lặng của nhà máy, Lâm Mộc Sâm đang ngả lưng ngủ trưa trên chiếc ghế đá dưới bóng cây.

“Sắp xếp xong cả rồi?” – Lâm Mộc Sâm không hé mắt, chậm rãi cất lời.

Lưu Nghiễn đáp: “Cũng khá ổn, tôi tuyển được một người tên là Trương Dân, anh ta rất được.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Anh gặp rồi, cậu ta nộp ra nửa gói thuốc, không ít đồ ăn với cả một hộp thuốc.”

Lão mập tiến tới cười nịnh bợ, xoa tới xoa lui trên ngực Lâm Mộc Sâm, Lâm Mộc Sâm hất tay lão ra, móc cho lão một điều thuốc, lão mập rồi rít cầm ơn rồi lùi lại đằng sau, Lâm Mộc Sâm lại rút thêm hai điều thuốc đưa cho Lưu Nghiễn.

Mặt lão mập lập tức đen như nhọ nồi.

Lưu Nghiễn đón lấy, lại hỏi: “Anh phân cho anh ta làm việc gì?”

Lâm Mộc Sâm ngồi dậy, chống hai tay lên ghế, nói: “Cậu ta bảo là cái gì cũng biết, là lính giải ngũ, còn là bác sĩ nữa, lúc rồi việc anh vốn không định giao cho cậu ta làm cái gì, nhưng tự cậu ta muốn thể thôi, vậy là anh xếp cậu ta vào một đội với Mông Phong, thay phiên nhau tuần tra.”

Lưu Nghiễn gật đầu, không nói gì thêm, nhưng cũng chưa rời khỏi.

Lâm Mộc Sâm bèn hỏi: “Còn chuyện gì không?” – Câu này là dành cho lão mập rồi hơi bên kia.

Lão mập răng vàng đáp: “Không có gì hết.” – Nói xong thì hậm hực bỏ đi.

Chờ cho lão mập đi xa thì Lưu Nghiễn mới mở miệng hỏi: “Lão là ai? Đàn em của anh sao?”

Lâm Mộc Sâm giải thích: “Nào phải, lão là ông chủ của một nhà hàng, anh đây bảo kê địa bàn cho lão, lúc chạy nạn thì lão đem toàn bộ gia sản và lương thực dự trữ nộp cho anh tất, năn nỉ anh cho lão trốn đi cùng. Ít nhiều gì cũng nhờ vào mớ gạo và thực phẩm của lão mà cả bọn mới vượt qua nỗi đoạn thời gian ban đầu. Cậu là người khôn ngoan, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm chứ.”

Lâm Mộc Sâm nhướn nhướn đôi mày, Lưu Nghiễn thấy vậy thì hỏi lảng sang chuyện khác: “Trương Dân làm bên ngành y, mà sư tỷ của tôi học chuyên khoa Hóa, lên nghiên cứu sinh thì theo mảng Sinh vật học, đối với nguyên nhân bùng nổ dịch zombie lần này không chừng hai người họ có cách lý giải riêng, anh muốn nghe thử không?”

Lâm Mộc Sâm nâng mắt nói: “Ngoài kia đã ra nông nổi thế rồi, bọn zombie kia chui ra từ xó xỉnh nào và bằng kiểu gì thì liên quan quái gì tới anh hả? Nhiệm vụ trước mắt là phải sống sót, hiểu chưa?”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Tôi thấy, ít nhất chúng ta cũng phải hiểu được, bọn chúng hoạt động vì mục đích gì, có bị hạn chế bởi thứ nào hay không, nhược điểm ra sao và đặc tính di chuyển về những địa phương nào.”

“Nhiệt độ, độ ẩm, hoàn cảnh biến đổi thì ảnh hưởng tới bọn chúng như thế nào. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu có thể tìm ra nguyên nhân sâu xa, biết đâu chừng sẽ giảm thiểu rất nhiều người thiệt mạng.”

Lâm Mộc Sâm qua loa đáp: “Đã vậy thì nghe chút cũng được.”

Lưu Nghiễn liền đề nghị: “Chờ ăn xong bữa tối, tôi sẽ tập hợp những người tôi nhận thấy có năng lực lại một chỗ, mọi người cùng nhau họp bàn, rồi đến gọi anh sau nhé?”

Lâm Mộc Sâm chậm chậm gật đầu.

Mông Phong và Trương Dân chống cây sủng của mình xuống, tựa người lên tảng đá nhô ra bên bờ suối, ánh hoàng hôn nường theo gợn sóng lăn tăn, róc rách chảy dài xuống hạ du con sông, cuối thu tiết trời dịu dịu, mảnh trời xanh thẳm trong vắt một màu.

Trương Dân được phân vào cùng một tổ với Mông Phong, hôm nay đã là ngày thứ hai, họ trực ca chiều từ ba giờ tới sáu giờ, phòng hờ trường hợp lũ zombie theo dòng sông bơi đến rồi đột ngột bò lên bờ.

Trương Dân đeo bao tay quân dụng hở ngón, cúi đầu mân mê cái ví tiền, bên trong có hình sticker chụp chung của anh và Quyết Minh.

Mông Phong cũng vận nguyên bộ quân phục rằn ri chịu được ma sát, áo khoác may bằng vải chịu nhiệt nên bên trong chỉ mặc cái áo ba lỗ mỏng.

Mông Phong mở lời: “Anh nói coi, mấy thiết bị quân dụng này bọn họ lấy từ chỗ nào?”

Trương Dân lắc đầu, vô cùng khó hiểu, cho dù Lâm Mộc Sâm liều mạng cách mấy, chắc cũng không dám cướp bóc xe quân đội đâu.

“Trang bị không hẳn là đầy đủ.” – Trương Dân nói – “Chỉ có sáu cây súng, đạn thì khan hiếm, giống như nhặt mót ở đâu về ấy.”

Mông Phong ừm một tiếng, lại bảo: “Gì vậy?”

Trương Dân cười cười, mở ví ra cho hắn xem, bên trong là sticker Quyết Minh dán lên, hai thẻ tín dụng tình nhân có hình cặp đôi chim cánh cụt(1)

(1): Nguyên văn “Q tử Q muội” (Q Q), là cặp chim cánh cụt trắng và mái, biểu tượng của phần mềm chat QQ rất phổ biến ở Trung Quốc ^^

~Mông Phong thắc mắc: “Này, nhóc con kia với anh... là? Người anh em, kiểu này ngó bộ không giống cha con lắm à nha?”

Trương Dân ngại ngần cười: “Cậu nói sao thì chính là vậy đấy.”

Mông Phong chau mày đánh giá Trương Dân, Trương Dân tiếp: “Các cậu cũng thế, phải không?”

Mông Phong vỗ lể: “Hiểu rồi, thì ra anh cũng vậy.”

Trương Dân vui vẻ gật đầu, trò chuyện mập mờ với Mông Phong rất hợp gu, khiến khoảng cách của cả hai rút ngắn không ít, Mông Phong còn tò mò: “Nhóc con nhà anh nhiều tuổi, chịu được sao?”

Trương Dân bảo: “Mười lăm, năm đó nhặt về mới mười một.”

Mông Phong bị sock đến nỗi suýt sặc nước bọt, hắn ho khan vài tiếng rồi hải hùng nói: “Nè anh bạn, anh làm vậy là phạm tội đấy, thằng nhóc còn chưa trưởng thành cơ mà. Bị bắt được là đi tù như chơi.”

“Ấy.” – Trương Dân cười đáp – “Cũng sắp trưởng thành rồi mà? Với lại hiện giờ cũng chẳng có ai thèm quản đâu.”

Mông Phong lại hỏi: “Nhóc con ấy không có cha mẹ sao?”

Trương Dân giải thích: “Khi tôi vừa xuất ngũ thì ba tôi mất, trong nhà không còn ai thân thích, không có nghề nghề đành hoang, xin không được giấy phép, thiệt chẳng biết phải làm cái gì mới tốt, đành bám trụ ở quê nhà ngày ngày lên núi hái thuốc, rồi bỏ mồi cho mấy cửa tiệm thuốc Đông y. Có một hôm tôi phát hiện nhóc con ở khe suối, mà chỗ đó cây đậu ma(2) mọc lan tràn, thế là đặt cho nhóc cái tên Quyết Minh(3).”

(2), (3): Cây đậu ma còn có tên gọi khác là thảo quyết minh. Chi tiết tại đây

Mông Phong hỏi: “Không có giấy chứng minh sao? Mà anh lại không báo công an à?”

Trương Dân mê mang lắc đầu: “Cái gì cũng không có, đầu óc còn bị đụng đến ngớ ngẩn luôn, cứ về nhà phải đến ba tháng sau mới chịu mở miệng nói chuyện, sau đó tôi dắt nhóc con đến bệnh viện tỉnh khám bệnh, lấy mẫu tủy kiểm tra mới biết nhóc đã mười một tuổi, tôi lại nhờ bạn bè bên công an dò hỏi khắp nơi, cũng chẳng tìm được nhà nào có người mất tích, cuối cùng nhờ người quen làm giấy chứng minh, cứ thế ở cùng nhau.”

Mông Phong vươn ngón tay chọc chọc vào anh, cười bí: “Anh vậy mà cảm thú thật đấy nhỉ, thằng bé mới mười một tuổi đầu mà cũng xuống tay cho được.”

Trương Dân cười hì một tiếng, tự giễu đáp: “Đâu nào, ban đầu không hề có chút ý định gì, nhóc con rất bám người, về sau thì... tự nguyện hết, nhóc rất thường đeo lấy tôi, có lẽ cậu không hiểu được đâu, nhưng chúng tôi đều là... ừm, thương yêu lẫn nhau, thôi không nói chuyện này nữa. Còn cậu chàng nhà cậu thì sao? Hai người bên nhau thuận lợi chứ?”

Mông Phong buồn bực nói: “Về mặt em ấy lúc nào cũng bí xị như ai nợ tiền chưa trả ấy, anh nói mà coi?”

Trương Dân cười cười, lại an ủi: “Ráng mà hưởng thụ cuộc sống đi, đường còn dài mà, tất cả mọi người đều sống sót, nên vui vẻ bên nhau mới phải. Có thể nương tựa lẫn nhau.”

Mông Phong nhè nhẹ gật đầu.

“Nhà Triết học.” – Lưu Nghiễn vừa kết thúc một ngày làm việc quần quật, cậu bèn ra bờ sông dạo mát, bận áo ba lỗ và quần lửng quá đầu gối, quai theo một cái giỏ, tàn tàn tản bộ đến đây, cất tiếng hỏi – “Cô đang làm gì đây?”

Tạ Phong Hoa đẩy mắt kính, cười đáp: “Đang bàn về cậu đó, cậu nắm giữ vận mệnh nhiều người trong tay như vậy, liệu sẽ có ai đến nắm giữ vận mệnh của cậu đây?”

Lưu Nghiễn cầm tay vào túi quần, nhún vai thoải mái rằng: “Tôi không hề nắm giữ vận mệnh một ai, tựa như một cái biển báo giao thông trên con đường mà họ bước qua thôi, phải lưu lại hay rời đi, đã là chuyện sớm muộn. Tôi chỉ đơn giản báo cho họ biết nên đi bên trái hay bên phải. Ồ mà, cô có thấy hai anh chàng cao cao đi tuần tra quanh đây không?”

“Đây đây.” – Mông Phong đánh tiếng – “Sếp muốn dẫn dò gì ạ?”

Lưu Nghiễn bước tới ngồi xuống, Trương Dân ngược mắt nhìn lên, hỏi: “Quyết Minh đâu rồi?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đang ở trong phòng tôi. Tôi mới sắp xếp cho anh một phòng khác, ngay bên cạnh chỗ tôi và Mông Phong luôn, là phòng đơn hồi trước dành cho đốc công ở.” – Dứt lời thì đưa ra chiếc chìa khóa – “Cơm tối lấy thêm một suất cho nhóc con, đợi lát nữa thì anh dắt nó về phòng mình nhé.”

Mông Phong ngồi dịch sang một chút, hai người cùng tựa lưng vào tảng đá, Lưu Nghiễn lấy trong túi ra một chồng lá thiếc mỏng hình tròn răng cưa – là nắp đồ hộp đã đục rời ra, nương theo ánh hoàng hôn cuối ngày hý hoáy mò mẫm.

“Cái gì đây?” – Mông Phong thắc mắc.

“Một loại vũ khí thích hợp cho phụ nữ không biết dùng súng.” – Lưu Nghiễn giảng giải – “Đừng mò vào, coi chừng đứt tay đấy.”

Cậu đeo bao tay vải bố, cầm miếng nắp hộp sắc lẹm và hai thanh cứng lấp lấp rập rập, bắt đầu làm ra một cái súng tự chế.

Mặt trời ngả về Tây, bên bờ sông nhen lên một đồng lửa, đội tiếp theo đến đây giao ban, nhận lấy súng, tiếp tục tuần tra dọc bờ sông.

Họ trải một tấm bạt bên đồng lửa, ngồi quây thành vòng tròn, gồm có sư tỷ của Lưu Nghiễn là Phương Tiểu Lô, Trương Dân, Lưu Nghiễn, Mông Phong, Đinh Lan, Tạ Phong Hoa, họ khai bốn lon thịt hộp, bày ra một thau bánh mỳ thần mà thím Vu hấp sẵn.

Chiếc bếp cồn bên cạnh còn đang đun nước nóng.

Mọi người thoải mái chuyện trò, con sông đêm lấp lánh xinh đẹp vô vàn, ánh trăng lấp ló nhô lên từ dãy núi phía Đông, khắp cả núi phủ lên một màu vàng lóng lánh.

“Này Đinh Lan, đáng lẽ cô phải chôm thêm ít thứ đem ra mới phải.” – Lưu Nghiễn xúi – “Lần trước tôi thấy Lâm Mộc Sâm có cả mớ cánh gà nha.”

“Cái thằng ăn cây táo, rào cây sung.” – Phương Tiểu Lô thấy cho Lưu Nghiễn một cái liếc mắt – “Coi chừng cả đám du côn đó vây đánh toi bởi nha chú em.”

Riêng Đinh Lan thì mỉm cười, rồi bảo: “Tôi không dám lấy đâu, chỉ sợ gã đến kiểm toán, mà mấy cậu có biết gã tích trữ được bao nhiêu thứ trong kia không?”

“Nhiều?” – Mông Phong hỏi.

Đinh Lan đáp: “Nhiều khủng khiếp, hầu như toàn bộ lương thực của Dự trấn đều nằm ở trong kho hết.”

Mọi người đều không thể tưởng tượng được, Đinh Lan tiếp lời: “Các cậu tưởng tượng không nổi đâu, gã đi giết người, trong kho hàng toàn là đồ cướp về được, tôi phải dùng hết một ngày mới kiểm kê xong, cứ theo như suất ăn của chúng ta bây giờ, cũng đủ cho năm trăm người ăn trong nhiều năm.”

Tạ Phong Hoa lên tiếng: “Nói thật, dựa theo nguyên lý mô hình xã hội loại nhỏ, điều gã cần nhất bây giờ chính là nhân lực. Đinh Lan và tôi có tính thử rồi, nếu gã tụ tập được một quần thể chừng sáu trăm năm mươi người, là vừa vật đạt tới khả năng tiêu thụ có lợi nhất, ít người ngược lại càng nguy hiểm, sống trong

hoàn cảnh khôn khó mà thiếu hiểu biết, dù có dự trữ nhiều lương thực hơn nữa cũng chẳng an toàn. Nhiều người có thể đoàn kết chung tay bảo vệ nhau, càng làm được nhiều chuyện, cũng có thể bắt đầu sinh sản...”

“Liệu cô thuyết phục được gã không, tôi thấy quá nửa là gã chẳng thèm bận tâm đến lời cô đâu.” – Lưu Nghiễn nói – “Gã bảo tôi rằng, dù một trăm người rồi sẽ không tuyển thêm nữa, có một nhóm người như vậy cần bản không thể nào sinh sản được...”

“Suyt.” – Vành tai Trương Dân giật giật, ra hiệu cho mọi người dừng lên tiếng.

Lâm Mộc Sâm bước tới, nhất thời dừng trò chuyện.

“Nói đi chứ, có ý kiến hay ho gì không nào?” – Lâm Mộc Sâm gỡ bao tay ra, thản nhiên bảo.

Lưu Nghiễn mở lời: “Trước mắt, từng người chia sẻ những chuyện mình đã trải qua đi, đầu tiên là người bên trái.”

Vậy là Phương Tiểu Lô bắt đầu kể, rồi chuyện của đám người Tạ Phong hoa cũng na ná nhau, đến phiên Trương Dân kể, anh thuật lại chi tiết những chuyện mình đã gặp dọc đường, luôn cả chuyện anh từng bị cắn phải, chỉ riêng việc Quyết Minh bị thương là không hề nhắc tới nữa chứ.

Ánh lửa bập bùng hắt lên nét mặt của Lưu Nghiễn, cậu hỏi: “Vắc xin phòng bệnh có tác dụng sao?”

Phương Tiểu Lô ngẫm nghĩ một lát, rồi nói: “Virus truyền nhiễm mà các anh gặp phải, có lẽ là dòng đầu tiên, vì điều kiện bản thân khác biệt nên đề kháng lại vắc xin.”

Trương Dân khe khẽ gật đầu, Phương Tiểu Lô lại nói: “Nhưng bây giờ chuyển sang giai đoạn khác, virus chắc hẳn đã đột biến lần thứ hai, tuyệt đối không thể đi thử nghiệm cầu may được.”

Lâm Mộc Sâm bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu rút ra ít máu từ người cậu ta...”

Lưu Nghiễn cắt lời: “Thôi nghĩ vớ vẩn đến cái chuyện đó đi.”

Lâm Mộc Sâm thản nhiên hỏi: “Sao lại thôi? Có thể chỉ cần một chút...”

Nhất thời trong lòng mọi người dâng lên một ý nghĩ vô cùng kinh khủng, mãi lúc sau, Trương Dân lúng túng mỉm cười, giải thích: “Nếu truyền máu của tôi có thể cứu người, thì với anh em tôi chẳng hề keo kiệt chút máu ấy, nhưng căn bản trong cơ thể mọi người không có kháng nguyên, mà nhóm máu của chúng ta chưa chắc đã phù hợp, vậy thì phải làm sao...”

Phương Tiểu Lô tiếp lời: “Nói một cách rõ ràng, anh ta không thể làm được, cho dù truyền toàn bộ máu của anh ta cho anh, anh chỉ đạt được khả năng miễn dịch trong vài ngày ngắn ngủi tạm bợ, theo ngôn ngữ Sinh học chuyên môn được gọi là miễn dịch thụ động.”

“Dựa vào tình hình bùng nổ dịch bệnh trước mắt, đây chính là cuộc chiến trường kỳ dai dẳng chưa biết hồi kết, không thể trông nom vào chút huyết thanh là có thể giải quyết xong chuyện, nếu muốn sống sót phải có vắc xin, anh Lâm.”

“Khác nhau chỗ nào.” – Lâm Mộc Sâm lạnh lùng hỏi.

“Huyết thanh chỉ dùng cho miễn dịch thụ động trong thời gian ngắn, chống lại độc tố của vi khuẩn bên ngoài, thời gian rất ngắn, hơn nữa chưa chắc đã có tác dụng. Còn vắc xin phòng bệnh là đem virus tiêm vào người anh, giúp anh có khả năng miễn dịch vĩnh viễn với bệnh dịch. Không biết Trương Dân đã hình thành “kháng thể” hay chưa, nhưng tôi cho là ‘không’.” – Phương Tiểu Lô đặc biệt nhấn mạnh thêm – “Chỉ cần có điều kiện, tôi sẽ làm thí nghiệm.”

Trương Dân thêm vào: “Nếu có cơ hội, tôi cũng bằng lòng thử ...”

Anh còn chưa dứt lời thì Lưu Nghiễn đã dùng ánh mắt ra hiệu, Trương Dân không nói gì nữa.

Lâm Mộc Sâm chỉ ừm một tiếng.

Phương Tiểu Lô thoải mái rằng: “Vấn đề này không cần thảo luận nữa, Trương Dân, anh tuyệt đối không thể để zombie cào thử chơi đâu đấy, hiểu chưa?”

Trương Dân đáp: “Tôi biết mà.”

“Kể tiếp về đại ca của anh đi.” – Mông Phong lái sang chuyện khác – “Anh ta còn nói gì nữa không?”

Trương Dân bèn nói: “Khi đối phó với lũ zombie, cần phải bẻ gãy đốt xương sống cuối cùng.” – Vừa nói vừa giơ lên hai tay, giả như đang ôm lấy một cái đầu, làm một động tác bẻ vặn – “Cũng giống như đối phó với người thường vậy.”

Lâm Mộc Sâm gật đầu như đang còn đắn đo chuyện gì, Phương Tiểu Lôi bỗng nói: “Tiểu Khôn có bảo chị, sư huynh của em đã đi tị nạn cùng với các học sinh ở quân khu Hoa Nam, có thể liên lạc bên đó được không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không được chị, sau này hãy nghĩ cách khác đi, mà đi theo quân đội kiểu nào cũng an toàn thôi.”

“Tôi thấy” – Tạ Phong Hoa chen lời – “Vấn đề mấu chốt hiện tại là, mục tiêu lâu dài của các anh là gì?”

“Cứ bám trụ nơi này rồi chờ đợi quân đội tới cứu viện; hoặc là tự thân vận động tìm cách sinh tồn.” – Tạ Phong Hoa nhẹ nhàng nêu ý kiến – “Lương thực của các anh sẽ có lúc cạn kiệt mà thôi, không bằng phái người ra ngoài liên hệ với quân đội, bây giờ chúng ta chẳng chút hay biết tình hình bên ngoài, trong khi quốc gia không thể nào không đưa ra đối sách mới.”

“Này cô em, anh chưa thấy mặt cô bao giờ.”

Tạ Phong Hoa cười đáp: “Tôi không phải là người của các anh, trú ngụ tại ven sông, chạy lại đây ăn chực đó mà.”

Lâm Mộc Sâm cảnh giác quét mắt nhìn Tạ Phong Hoa, rồi lại nhìn sang Đinh Lan. Trong bụng Lưu Nghiễn cũng đang suy tính chuyện khác, cậu mở miệng nói:

“Sư tỷ nè, dựa vào tình huống của Trương Dân, bình thường nếu bị zombie cắn lây bệnh sẽ có một thời gian hôn mê ngắn, rồi mới biến thành zombie.”

Đôi mày cong cong của Phương Tiểu Lôi khê chau lại, gật đầu nói: “Phải rồi, bạn của anh Trương sau khi bị con gái mình cắn trúng, lại qua một thời gian thật lâu mới hôn mê, mất khoảng...”

“Ước chừng bảy tiếng hơn.” – Trương Dân tiếp lời – “Trong khi đồng tử giãn rộng, nhiệt độ cơ thể hạ xuống, máu ngưng lại, trên mặt nổi lên vết lốm đốm.”

Phương Tiểu Lôi liền bảo: “Hơn bảy tiếng đồng hồ, cần phải nắm chắc khoảng thời gian này thật tốt, quan sát cẩn thận, đừng quá sợ hãi chuyện lây nhiễm. Con người ta thường chết trong nỗi sợ của chính mình.”

“Đúng.” – Trương Dân gật đầu tán đồng.

Lưu Nghiễn hỏi: “Loại virus mới này còn có thể phát sinh đột biến sao?”

“Phương Tiểu Lôi gật đầu đáp: “Rất có khả năng.”

Lâm Mộc Sâm đứng dậy phàn: “Nghe chẳng hiểu gì cả, mấy cậu cứ từ từ nói tiếp đi, sau khi bàn xong thì Lưu Nghiễn rút ra mấy ý chính rồi báo cho anh sau đấy.”

Lưu Nghiễn giao cho gã cây súng tự chế từ nắp đồ hộp, nói: “Tìm một con zombie thử xem sao.”

Lâm Mộc Sâm đón lấy vũ khí mới rồi bỏ đi.

Phương Tiểu Lôi liếc mắt theo bóng lưng của gã, đoạn cảm thán: “Ban này nếu không giải thích rõ ràng, không chừng gã ta nhai sống nuốt tươi Trương Dân luôn mất.”

Lúc vừa nghe Lâm Mộc Sâm bảo phải lấy máu thì Lưu Nghiễn cũng cảm thấy lạnh người, cậu trầm giọng nói: “Gã không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng chắc chắn rất sợ hãi. Tôi chỉ sợ Trương Dân sẽ bị trưng dụng thành kho máu di động...”

Trương Dân cắt lời: “Chỉ cần cứu được mọi người, tôi nhất định không keo kiệt đâu. Tôi không ngại chuyện phải làm kho máu.”

Mọi người đều chú mục vào Trương Dân, nhưng không ai lên tiếng.

“Tôi nói thật đấy.” – Trương Dân tiếp – “Nếu Quyết Minh bị lây nhiễm, tôi cũng sẽ đi cầu xin người khác cho một chút huyết thanh, có tác dụng hay không chưa cần biết, chỉ cần một ít thôi, nếu không được có phải do liều lượng chưa đủ? Lại cho thêm xú nữa đi... Tôi hiểu được loại tâm tình đó.”

Mông Phong nghe vậy liền trêu: “Bởi thế không bị lây nhiễm chưa chắc đã là chuyện tốt, tránh được miệng bọn zombie nhưng không tránh nổi bị cả ngàn người ăn tươi, anh cứu được người này, chẳng lẽ lại không cứu người khác? Máu trên người của anh đủ giúp mọi người hay sao? Thật không ổn chút nào.”

Mọi người cười ồ lên.

Phương Tiểu Lôi đề nghị: “Nếu có thể liên hệ được trung tâm bệnh dịch, hoặc có chút tiến triển trong việc nghiên cứu loại vắc xin mới này thì tốt, nhưng trước tiên phải tìm được tổ chức... Ở đây không có phòng thí nghiệm. Nay Lưu Nghiễn, em có làm được máy ly tâm không?”

Lưu Nghiễn mạnh dạn đáp: “Em... có thể thử xem sao. Chưa bao giờ chú ý đến máy móc y học hết... Chị phải đưa bản vẽ cho em cái đã.”

Phương Tiểu Lôi nói: “Sao chị có bản vẽ được?”

Lưu Nghiễn lại bảo: “Ít nhất chị cũng miêu tả đại khái cho em biết chứ, khác nghề như cách núi mà, ngay cả máy ly tâm tròn méo thế nào em còn không biết nữa là... Mà biết đâu những người còn lại cũng xuất hiện tình huống giống Trương Dân, đã từng kháng lại một lần lây nhiễm.”

Phương Tiểu Lôi khe khẽ gật gù: “Chị thấy đang rảnh rang quá mà, gì nữa cũng kệ, kính hiển vi phân cực, máy ly tâm, đĩa petri vô trùng, lò phản ứng bằng khí và ống nghiệm đều giao hết cho em đây, trong vòng một tuần phải giao hàng, có nghe chưa.”

Lưu Nghiễn bi thảm kêu rên: “Cái mớ gì thế này! Đến tên còn chưa từng nghe qua bao giờ!!”

Phương Tiểu Lôi bất chấp đến Lưu Nghiễn, cô đánh trống lảng: “Có lẽ môi trường nhiệt độ cao cũng tạo nên một loại xúc tác không thể thiếu, khiến cho thời gian hôn mê bị rút ngắn đáng kể, Trương Dân anh thấy thế nào?”

Trương Dân chậm rãi gật đầu: “Dù gì thì loại virus này chắc hẳn đã bị đột biến.”

Mông Phong cũng miễn cưỡng nghe hiểu chữ được chữ mất, đỡ hơn Lâm Mộc Sâm ban nãy mù tịt không biết gì, lúc này hẳn mới hỏi: “Bệnh dịch này rốt cuộc có trị được không?”

Phương Tiểu Lôi đáp: “Chị ngay cả virus gây bệnh có hình thù gì còn chưa thấy qua, không dám chắc chắn điều gì hết. Lưu Nghiễn, em phải ráng lên đó... Sau khi làm xong thiết bị cho chị, chúng ta đi bước nào hay bước nấy. Chắc phải có người đã từng sinh ra kháng thể. Bây giờ các tổ chức y tế trên thế giới hẳn là đang tiến hành nghiên cứu, mấy đứa nhìn thấy loại vắc xin đó chưa?”

Trương Dân nói: “Đó là một loại thuốc mới của Mi.”

Phương Tiểu Lôi khe khẽ gật đầu: “Rất có khả năng đó là một loại vắc xin chưa điều chế hoàn chỉnh, còn cần được cải tiến, nhưng dịch zombie bùng nổ nguy cấp nên phải lấy ra dùng tạm.”

Mông Phong lại hỏi: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng sẽ biến thành thế nào?”

Phương Tiểu Lôi giải thích: “Trong dịch truyền nhiễm có một công thức tính toán, tốc độ lây lan có sự tương quan với số đầu người trên một ngàn mét vuông, còn phải tổng hợp số người bị bệnh để tính ra tỉ lệ lây nhiễm, đề cập đến...”

Lưu Nghiễn cắt ngang: “Nói ngắn gọn đi.”

Phương Tiểu Lôi rất khó tìm từ cho phù hợp, cuối cùng bảo: “Chỉ là một dự tính vô cùng vô cùng sơ sài thôi, nếu như không có vắc xin, không áp dụng bất kỳ biện pháp cách ly nào, khoảng chừng mười tám tháng sẽ lây nhiễm toàn thế giới.”

“Ngắn vậy sao!?” – Nháy mắt Lưu Nghiễn biến sắc.

Phương Tiểu Lôi bổ sung: “Mười tám tháng sau, ngoài những khu vực địa lý đặc thù được cách ly bởi thiên nhiên, hầu hết những nơi quần thể dân cư tụ tập sinh sống chỉ còn lại đám xác sống mà thôi.”

“Còn sau đó?” – Mông Phong không kìm nổi chen lời.

Phương Tiểu Lô đáp: “Sau đó nếu chúng ta vẫn an toàn, ví dụ như lánh nạn trong núi chẳng hạn, chờ cho chúng nó tự thối rữa, rồi bị tự nhiên thu hồi, cần thời gian khoảng mười lăm đến hai chục năm.”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Vậy là an toàn, nên có thể ra ngoài?”

Phương Tiểu Lô nói: “Có thể vẫn còn virus ẩn náu đâu đó, rất khó đoán trước.”

Lưu Nghiễn suy nghĩ một chốc, rồi lên tiếng: “Giả thiết của chị là khía cạnh xấu nhất rồi.”

Phương Tiểu Lô: “Tất nhiên, nếu nghĩ theo hướng tích cực thì sớm muộn gì cũng có vắc xin mới được phân phát, mà giả như Trương Dân có kháng thể trong người, chị vẫn khẳng định rằng không có tác dụng gì to tát, bằng không các bác sĩ sao lại chết được?”

Lưu Nghiễn đồng tình: “Phải đấy, cho dù không có huyết thanh, các nhà khoa học cũng có thể nghiên cứu một loại thực khuẩn thúc đẩy nhanh quá trình oxy hóa, ăn mòn và làm thối rữa thi thể, phân giải hết bọn zombie, khiến bọn chúng phải ngổm trước, môi trường nóng bức kết hợp với thực khuẩn và vi sinh vật làm thối rữa, phát tán ra ngoài trong khả năng khống chế, thì chuyện tiêu diệt lũ zombie không quá khó khăn.”

Phương Tiểu Lô vuốt khê mái tóc dài, chiếc nhẫn kim cương trên tay cô lấp lánh sáng.

“Nếu hiện thực như lời nói, thì trên thế giới có rất nhiều người thông minh, mà em là một trong số đó.” – Phương Tiểu Lô cười dài – “Nhớ làm cho xong thiết bị đấy.”

Lưu Nghiễn mới vừa quên phếng chuyện này thì lại bị nhắc nhở, vẻ mặt cậu như sắp khóc tới nơi rồi.

Phương Tiểu Lô nói: “Nếu em có thể thuyết phục được tay đầu gấu kia thì ổn, chị đề nghị mọi người cùng di cư lên phía Bắc. Chị cần phải làm nghiên cứu về zombie.”

Lưu Nghiễn tán thành: “Ừm, em cũng thấy lên phía Bắc càng an toàn hơn, sắp vào thu rồi, thời tiết lạnh có thể làm mất đi khả năng hoạt động của bọn zombie.”

Trương Dân bỗng nhỏ giọng thăm thẳm: “Hơn hết tôi còn phát hiện một chuyện, các cậu biết không?”

Ánh mắt mọi người đều soi thẳng vào người Trương Dân, anh bắt đầu nói: “Bọn chúng không ăn động vật, càng không đụng đến thực vật, chỉ ăn thịt người, ăn đồng loại, là vì cái gì?”

Mông Phong phát biểu: “Vậy không tốt sao, ít nhất không cần lo lắng lũ zombie động vật ở khắp nơi.”

Lưu Nghiễn đồng tình gật đầu, Phương Tiểu Lô thì nói: “Đây có thể do đặc tính của virus quyết định, dù sao môi trường tự nhiên không bị phá hoại, tính ra cũng là một chuyện tốt, loài người chỉ là một bộ phận nhỏ trong thiên nhiên, trên thế giới này, cho dù toàn bộ nhân loại diệt vong thì môi trường cũng không biến đổi quá lớn.”

Lưu Nghiễn lý giải: “Vậy ý chị là, loài người rồi sẽ tuyệt chủng luôn sao?”

Phương Tiểu Lô hòa nhã mỉm cười, lắc đầu nói: “Tất nhiên là không, chúng ta phải gắng sống thật tốt, mọi chuyện vẫn còn hy vọng mà.”

Mông Phong đề thêm: “Phải sống tiếp chứ, về tắm táp ngủ nghỉ đây, tôi đi trước.”

Trương Dân cười cười, hùa theo: “Không phải trả tiền nhà cũng là chuyện đáng mừng, còn sống thật là tốt.”

Lưu Nghiễn lắc đầu bó tay, đoạn cậu nhìn sang chiếc nhẫn trên tay Phương Tiểu Lô, lại chú mục vào đôi mắt cô.

“Phải sống tiếp.” – Lưu Nghiễn nói rằng – “Rồi sẽ có một ngày gặp lại sư huynh thôi.”

Phương Tiểu Lô mỉm cười gật đầu, mọi người giải tán, Lưu Nghiễn lại bảo: “Nhà Triết học này, nề tình chúng tôi mời cô bữa cơm tối nay, nếu buổi tối có zombie từ dưới sông mò lên thì...”

“Tôi sẽ hét âm lên báo nguy cho.” – Tạ Phong Hoa vui vẻ gật đầu đáp.

Đinh Lan hờ hững: “Đừng để ý đến cậu ta, vào nhà xưởng ở cùng với mình đi.”

Lưu Nghiễn tản bộ dọc bờ sông quay trở về, Phương Tiểu Lô nói không sai, đối với hành tinh này, nhân loại chẳng phải quan trọng gì, có lẽ trận đại nạn thổi quét khắp thế giới lần này, so với tuổi đời hơn năm mươi triệu năm của địa cầu chẳng qua chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt mà thôi.

.
. .

End #9.

10. Chương 10

#10. Kế hoạch...

Đinh Lan đang gây gỗ với tay trực cổng, đúng là Tạ Phong Hoa vẫn không thể vào trong xưởng được, Lưu Nghiễn thần nhiên băng qua chỗ mấy cô, bước lên lầu.

Trong phòng sáng đèn nhưng Mông Phong còn chưa trở lại, Quyết Minh thì chăm chú đọc báo dưới ánh đèn, sách báo rải đầy đất.

Lưu Nghiễn hỏi: “Đây là kết quả xổ số đợt tháng 7 mà, nhóc đọc thuộc lòng thì có ích gì đâu?”

Quyết Minh hồn nhiên đáp: “Nếu một ngày nào đó vượt thời gian, quay về quá khứ là có thể dùng được rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn bảo: “Cho dù nhóc có trúng được giải độc đắc của tháng bảy, nhưng qua tháng tám bọn zombie đã tấn công ồ ạt rồi, trúng được bảy trăm vạn nhóc xài sao cho hết? Đem đi lót giường à?” (bắt nạt con nít =)))

Quyết Minh: “...”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh cứ thế đấu mắt một hồi.

Quyết Minh: “Anh nói đúng.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn run rẩy, cậu thầm nghĩ bụng thằng nhóc này thật kỳ lạ, Trương Dân bảo rằng nhóc con đã mười lăm tuổi, nhưng thoát nhìn chỉ độ mười ba mười bốn tuổi là cùng, đầu óc lại như đứa trẻ mới lên mười, là do Trương Dân che chở từng ly từng tý nên mới khác người như vậy sao?

“Nhóc cưng, đã thuộc lòng kết quả xổ số kỳ này chưa?” – Trương Dân và Mông Phong vừa tắm rửa xong xuôi về, Trương Dân nhìn Quyết Minh nói – “Sau này chắc sẽ không có thưởng nữa rồi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh đáp: “Từ hôm nay con không học thuộc nữa.”

Trương Dân cười dài bước tới ôm hôn thật lâu, rồi khệnh khạng cắp nhóc con trước người, giống hệt chim cánh cụt ba cùng chim cánh cụt con, ngớ ngẩn lắc lư trở về phòng mình.

Mông Phong ngồi im trên giường, trợn mắt ngó Lưu Nghiễn lom lom, không lên tiếng.

“Gi nữa đây ba?” – Lưu Nghiễn đã tắm từ hồi chiều, giờ đang nằm trên giường lật sách đọc.

Tiết trời dần chuyển lạnh, Lưu Nghiễn đắp một cái chăn không quá dày, cuộn người trong ổ chăn rất chi là thích ý.

“Em không dụ ngoan chút được sao?” – Mông Phong ai oán.

“Dịu ngoan thế nào?” – Lưu Nghiễn chẳng mấy bận tâm đáp – “Giống Quyết Minh ấy à?”

Mông Phong không nói gì, sau một lúc mới vỗ vỗ bên giường, yêu cầu: “Lại đây bóp vai cho anh.”

“Vậy anh lại bóp vai cho em đi.” – Lưu Nghiễn trêu hấn.

Mông Phong biết tổng Lưu Nghiễn sẽ nói như thế, hần cười rất là gian xảo: “Không thành vấn đề!” – Dứt lời lập tức đứng dậy bước về phía Lưu Nghiễn.

“Khoan đã! Anh định làm gì đấy! Mông Phong! Dừng lại! A!!!”

Lưu Nghiễn bị Mông Phong đè xuống dưới thân, Mông Phong thô lỗ xốc chăn lên, vén cái áo ba lỗ mỏng của Lưu Nghiễn lên quá ngực cậu, một tay ghì chặt thắt lưng, tay còn lại không chút chần chừ mò xuống kéo tuột quần đùi của cậu. Lưu Nghiễn mới giãy dụa được vài cái thì Mông Phong đã áp môi lên.

Mông Phong chỉ bận một cái quần lót tứ giác, cánh tay và bắp đùi săn chắc, bờ ngực trần vắn vít hơi thở đàn ông trưởng thành, trong lúc vuốt ve Lưu Nghiễn thì bụng dưới đã sớm cắn lên tì vào người cậu.

Mới vài lần thôi mà Lưu Nghiễn đã bị hôn đến độ hỗn hển thở, do xa cách lâu ngày, bây giờ da thịt quần quít cùng Mông Phong vừa lạ lẫm lại vừa kích thích.

Tựa như đang cùng lăn lộn trên giường với một người hoàn toàn không quen biết, có cảm giác xa lạ đến gần gũi, khiến cậu không khỏi nhớ tới mùa hè năm lớp mười một.

Hồi đó đi cắm trại ở biển, cậu và Mông Phong cùng ở trong một lều, hai người đều mặc quần bơi, để trần nửa người trên, núp vào lều mà ôm quần lấy nhau, rồi ngậy ngốc hôn môi. Chính là loại cảm giác như vậy.

Mông Phong rời môi, đôi mắt thất thần của Lưu Nghiễn dần lấy lại tiêu cự.

“Đang nghĩ về ai?” – Mông Phong lạnh lùng hỏi – “Em coi anh trở thành người khác sao?”

Trong mắt Lưu Nghiễn ánh lên vẻ trêu cợt và thách thức.

“Em cứng rồi.” – Mông Phong trầm giọng nói, sẵn tay luồn vào bên trong quần Lưu Nghiễn, cách một lớp quần lót, nắm lấy vật đang dựng đứng của cậu mà tùy ý xoa bóp.

“Nhẹ... nhẹ chút!” – Lưu Nghiễn không kìm được bắt đầu rên rỉ.

Mông Phong ngừng nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, cố ý dùng sức xoa mạnh lên quy đầu của cậu, Lưu Nghiễn tức khắc kêu đau, nhưng trong cơn đau lại len lỏi thứ khoái cảm lạ kỳ, tinh dịch trắng mịn rỉ ra ướt đầm cả bàn tay Mông Phong.

“Em đang nghĩ đến ai?” – Mông Phong lạnh nhạt tra vấn, Lưu Nghiễn không hé nửa lời, lặng lẽ vươn tay mò xuống dưới bụng Mông Phong. Vật thô to kia của Mông Phong đang cắm lều dưới quần lót, hần vừa phát hiện ý định của cậu liền lui người lại, không cho Lưu Nghiễn chạm tới.

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Lâm Mộc Sâm kêu vọng vào: “Mông Phong.”

Lưu Nghiễn lập tức đưa dai mà cất tiếng: “Vào đi.”

Mông Phong cuống lên: “Đợi đã!”

Cánh cửa vừa bị đẩy hé ra, liền sượng lại.

Lâm Mộc Sâm đành mặt hỏi: “Đang làm gì thế hả?”

Mông Phong luống cuống tay chân bò dậy, bên trong quần lót còn gồ lên, vội vàng xỏ đại chiếc quần lính rồi đi chân trần ra mở cửa.

Lưu Nghiễn vẫn thư thả tựa vào đầu giường đọc sách, đánh mắt nhìn sang Lâm Mộc Sâm, thản nhiên nói: “Anh ta đang rèn luyện.”

Lâm Mộc Sâm: “Hả?”

Lưu Nghiễn: “Dùng cậu nhỏ chống xuống sàn để tập hít đất đó mà.”

Mông Phong: “...”

Lâm Mộc Sâm: “Sáng tạo thật đấy nhỉ, các cậu thảo luận được kết quả gì rồi?”

Lưu Nghiễn khép sách lại, đại khái tổng kết lại một lượt, xem bộ dạng của Lâm Mộc Sâm có vẻ không mấy hứng thú, Lưu Nghiễn bèn nói: “Tôi nghĩ, nửa đêm nửa hôm anh tìm đến đây không phải để hỏi chuyện này đúng không?”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, ra tiếng: “Cậu ra ngoài một lúc đi, anh có chuyện riêng muốn nói với Mông Phong.”

Mông Phong nói: “Chuyện của tôi không bao giờ giấu cậu ấy.”

Lưu Nghiễn rất biết điều mà rằng: “Thôi thôi, tôi còn có chút việc, ra ngoài chút đây.”

Lâm Mộc Sâm liếc nhìn Lưu Nghiễn một cái, đoạn tùy tay mở một bản đồ đặt lên bàn, cất lời hỏi:

“Cậu có biết mấy cây súng đó lấy từ đâu hay không?”

Trên mặt bàn bày ra bản vẽ của một công trình kiến trúc khép kín, Mông Phong đưa mắt liếc xuống tỉ lệ xích ở bên dưới, thăm nhăm tính sơ sơ trong bụng, nguyên bản đồ chiếm diện tích chừng chín mươi ngàn mét vuông.

“Trước khi các cậu đến một ngày, bọn anh đã trộm ra từ doanh trại lính kế bên, cách nơi này khoảng bảy mươi dặm về phía Đông. Là nơi trú quân thứ hai của quân khu Hoa Nam, doanh trại Dụ Hà.” – Lâm Mộc Sâm nói rõ – “Họ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đặc thù, có thể là cứu người, cũng có thể đi giết zombie, dù sao trong đó hầu như trống không, bọn anh núp ở ngoài giết hết một đội lính tuần tra mới cướp được sáu khẩu súng này, đổi mạng hai đứa đàn em.”

Động tác đóng cửa của Lưu Nghiễn chợt khựng lại, cậu nheo lại đôi mắt.

Bên phòng kế bên chợt truyền đến thanh âm của Trương Dân.

“Nhóc cưng muốn ra ngoài đi dạo một chút không? Ở trong nhà nguyên cả một ngày rồi, ba mang con ra bờ sông nhé?”

Lưu Nghiễn vội bước qua mở cửa, ra dấu im lặng, rồi chỉ chỉ phòng bên cạnh, dùng khẩu âm truyền tin: “Lão Đại đang ở bên kia.”

Trương Dân và Quyết Minh mau chóng tự giác khóa miệng, Lưu Nghiễn kéo ghế ngồi xuống, trầm ngâm không nói.

Ở phòng bên:

Lâm Mộc Sâm: “Đợt trước đi thu hoạch được sáu khẩu súng và ba băng đạn.”

Mông Phong: “Rồi sao?”

Lâm Mộc Sâm: “Theo cậu thì, hiện giờ anh em chúng ta đang thiếu cái gì?”

Mông Phong trầm mặc một chốc, rồi nói: “Người của anh...”

Lâm Mộc Sâm sửa lời: “Là người của chúng ta.”

Mông Phong gật đầu nói tiếp: “Người phe ta không phải lính chuyên, cầm súng chỉ dọa được người thường, nếu thật sự nổ súng chỉ tổ lãng phí đạn dược.”

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gật đầu: “Bởi vậy anh muốn cậu huấn luyện tụi nó, mà kỹ thuật của thằng Trương Dân thế nào?”

Mông Phong đáp: “Khi nhập ngũ anh ta là lính bắn tỉa, nói thật là, thuật bắn súng của anh ta còn đỉnh hơn tôi.”

Lâm Mộc Sâm mỉm cười bảo: “Mới nhìn quả thật đoán không ra.”

Mông Phong nói thêm: “Tay anh ta rất vững, từng được huấn luyện chính quy, người như vậy bình thường sẽ không dễ lộ vẻ mặt sát khí và hung hãn, anh không đoán được là chuyện thường.”

Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Thế thì, để cho mọi người đều đối phó được zombie, anh tính giao đám đàn em cho các cậu huấn luyện, ngay cả anh cũng vậy, theo các cậu đi tập bắn.”

Mông Phong chỉ rõ: “Không đủ đạn, mà súng cũng không đủ.”

Lâm Mộc Sâm hướng về phía bản đồ mà rằng: “Cho nên mấy ngày tới, cậu mang theo vài người qua đó lấy trộm, vị trí kho vũ khí đã được đánh dấu trên bản đồ rồi.”

Mông Phong: “Đó là binh doanh, anh có biết đó là nơi nào hay không? Tất cả người ở đó đều được huấn luyện chính quy bài bản cả đấy!”

Lâm Mộc Sâm lại nói: “Hôm trước anh sai một thằng em đi khám thính, chỗ đó đã muốn trở thành địa bàn của lũ zombie. Người ở bên trong đều chết hết rồi, ngoại trừ binh lính còn có không ít dân thường, đều di tản từ thành phố S tới.”

Mông Phong: “...”

Lâm Mộc Sâm tiếp tục: “Vì doanh trại là dạng công trình khép kín, bên trong có hơn vạn con zombie, đều không thoát ra được. Anh cần số súng ống đạn dược ở kho khí giới, bây giờ cần giải quyết thế nào, anh cho cậu thời gian ba ngày suy nghĩ.”

“Cậu đi tìm thằng nhóc họ Trương kia bàn bạc một chút, rồi chốt cho anh một cái phương án, đến lúc đó mang theo vài đứa, nghĩ cách chui vào, súng ống đạn dược, tất tần tật chỉ cần gom được thì hốt hết.”

Mông Phong chưa vội gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ nheo mắt đắn đo.

Lâm Mộc Sâm: “Chuyện này quyết định vậy đi, chúng ta bắt đầu huấn luyện ngay, thể hiện tốt vào, thằng em.” – Dứt lời thì vỗ vai hắn, lại thêm – “Cậu tin tưởng ai cũng có thể tìm người đó cùng thương lượng, biện pháp luôn do con người nghĩ ra thôi, ngủ sớm chút đi.”

Lâm Mộc Sâm để lại bản đồ trên bàn, rời khỏi phòng của Lưu Nghiễn và Mông Phong.

Lưu Nghiễn đã quay về, cậu nhìn sang Mông Phong, chờ cho hắn nói gì đó, hoặc là tiếp tục cái chuyện mới này bị phá ngang, nhưng Mông Phong chỉ nói một câu: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” – Lưu Nghiễn đáp, rồi thuận tay tắt đèn đầu giường.

Trong đêm tối, cả hai người đều miệng mồm khô khốc, trần trọc không yên, Lưu Nghiễn trở mình vài bận, lúc này thật muốn bước qua rúc vào người Mông Phong, ôm lấy thắt lưng cường tráng của hắn, ghé đầu chôn sâu vào bờ ngực kia.

Lưu Nghiễn quay đầu, nương theo ánh trăng, nhìn chăm chú vào Mông Phong đang vùi đầu vào gối, Mông Phong lộ ra khuôn mặt nghiêng tuấn tú, đôi mắt không nhìn ra là đang nhắm lại hay khép hờ, chỉ có một đường cong mơ hồ.

Đôi mày rậm của hắn rất đẹp, hàng mi dày đen mượt, chiếc mũi cao thẳng.

Lưu Nghiễn đang muốn nói điều gì, Mông Phong lại trở mình xoay lưng, hướng mặt về phía vách tường mà ngủ.

Hôm sau, Mông Phong mò dậy với đầu tóc bù xù, ngó sang bên Lưu Nghiễn đã đập chăn tứ tung, cậu chỉ mặc một chiếc quần tam giác mỏng mảnh, mới sớm tinh mơ mà vật bên dưới chiếc quần rất có tinh thần, xuyên qua lớp vải mỏng có thể nhìn rõ hình dáng gợi cảm của vật tượng trưng nam tính, thấm ướt một mảnh nhỏ.

Mông Phong bước qua gièm lại chặn cho cậu, bắt mẫn ngó trừng trừng vào đôi môi của Lưu Nghiễn, cả chiếc mũi, rồi làn da trắng nõn.

Hắn ngấm một hồi lâu, mới xoay người đi thu dọn bản đồ, xuống lầu linh suất ăn sáng, tự tìm một góc nghiên cứu bản đồ.

Trương Dân bưng theo cà mèn bước lại, bảo: “Mông Phong, cậu nhìn trong sân mà xem.”

Thím Vu đang phân phát cháo ở sân trong nhà máy, Mông Phong ngẩng đầu quét mắt một lượt, Trương Dân tiếp: “Chúng ta thuộc phe gì đây? Sẽ gây ảnh hưởng xấu gì đến họ à?”

Mông Phong cũng phát hiện thấy, nội mấy ngày gần gũi, chỗ này đã bị chia làm hai phe phái rõ rệt, ngoại trừ mấy người Mông Phong và Lưu Nghiễn. Một phe là nhóm người chạy nạn tới đợt ba, rời rạc lác lõng. Người phe này bởi vì được Lưu Nghiễn tuyển vào nên đều ngồi cách Mông Phong không xa, tựa như đang theo lưng thủ lĩnh.

Mà một phe khác đang tụ tập ở ngoài nhà xưởng, vừa ăn xong bữa sáng thì xúm vào đánh bài, chính là đám đàn em tâm phúc của Lâm Mộc Sâm.

Mông Phong đáp: “Tôi không biết nữa.”

Trương Dân nhận xét: “Tôi thấy hiện tượng này không tốt chút nào.”

Mông Phong hỏi: “Anh sợ sao?”

Trương Dân cười cười: “Tất nhiên là không, nhưng không có lợi cho việc đoàn kết.”

Mông Phong lại nói: “Anh coi mấy thằng du côn đằng kia, nếu cho anh một khẩu súng, anh có thể xử được mấy đứa?”

Trương Dân ngẫm nghĩ, rồi đáp: “Tôi không dễ dàng giết người như thế.”

Mông Phong tiếp: “Đó chẳng phải là chuyện trọng yếu đâu anh bạn à – Nếu anh dùng báng súng thì sao?”

Trương Dân mỉm cười nói: “Tụi nó không chiến lại tôi.”

Thế là Mông Phong liền bảo: “Chỉ là mấy thằng côn đồ loai choai, quơ tay vài cái là dẹp xong, anh chẳng cần phải sợ chúng.”

Trương Dân húp một ngụm cháo: “Lưu Nghiễn cũng hiểu rõ phải không, biết là cậu chắc chắn sẽ bảo vệ cho cậu ta.”

Mông Phong thờ ơ đáp: “Ai mà biết thằng nhóc kia nghĩ gì trong đầu chứ, đúng rồi, có việc rất quan trọng cần báo cho anh đây.”

Mặt trời dần lên cao, Trương Dân xem xét tám bản đồ kia, sắc mặt mỗi lúc một ngưng trọng.

Cuối cùng Trương Dân mở miệng hỏi: “Cậu đi chứ?”

Mông Phong nói: “Buộc phải lấy bằng được, tôi cần súng, mấy khẩu súng trường này chỉ là hàng nhái nhép, chơi không lại, lỡ có một ngày nào đó phải chạy trốn, cho dù đem toàn bộ súng giao cho chúng ta cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Trương Dân chậm rãi gật đầu: “Tôi cũng hiểu bây giờ vũ khí đóng vai trò cực kỳ quan trọng, nhưng chỉ dựa vào hai chúng ta thì không xong.”

Mông Phong đáp: “Đâu chỉ có hai chúng ta, Lâm Mộc Sâm sẽ giao cho ta thêm mười người nữa.”

Trương Dân giải thích: “Không nói đến số người hành động, ngược lại tôi thấy càng ít người càng tốt, trước mắt chưa có kế hoạch an toàn nào cả. Thật sự gã đã cho người đi khám thính rồi sao? Không phải tình báo giả đấy chứ? Nếu quả thật có hơn một vạn zombie, cần phải tìm ra được một con đường ngắn nhất đột kích thẳng vào kho vũ khí, bằng không với chút xíu đạn dược thế này...”

Đôi mày Mông Phong cau chặt, hiện ra một chữ ‘xuyên’ rất bảnh. (Chữ xuyên:)

“Số đạn hiện giờ không đủ dùng, một khi bị bao vây, sẽ không lường trước được kết quả thế nào.” – Trương Dân nói – “Cần có thiết bị, và một chỉ huy đứng ngoài trận.”

Mông Phong cũng không có biện pháp, đành nói: “Để tôi đi hỏi một chút.”

Trương Dân nhận lấy bản đồ, tập trung tinh thần nghiên cứu.

Mông Phong thì băng qua sân trong, đi vào bên hông nhà xưởng.

Lưu Nghiễn vừa ăn xong bữa sáng, đang ngồi trước một máy tiện, chuyên chú cầm chiếc dũa mài mài giọt giọt.

Cậu ngồi trên chiếc ghế chân cao, vận một chiếc quần tây trắng thơm, áo sơ mi sạch sẽ đóng thùng gọn gàng, xương quai xanh bên dưới lớp áo chợt ẩn chợt hiện. Tia sáng ban mai luồn qua cửa sổ mái, phủ lên rèm mị, chân mày một tầng sáng trong suốt.

Mông Phong chợt nhớ tới buổi sớm nay, một Lưu Nghiễn nằm dạng chân dạng tay trên giường, ngủ đến độ xuân tình nhộn nhạo, hẳn thiết muốn phi tới xé nát quần áo của cậu ra mà áp lên bàn máy, nhưng hẳn chỉ vừa nảy lên ý muốn này thì Lưu Nghiễn lập tức ngẩng đầu như có thần giao cách cảm, cậu nhận ra hẳn đang đứng bên cửa.

“Có chuyện muốn tham khảo ý kiến của em.” – Mông Phong mở lời – “Em đang làm gì đấy?”

“Sư tỷ Phương giao cho em đó, làm máy ly tâm để lấy mẫu huyết thanh.” – Lưu Nghiễn không ngước đầu lên, đáp – “Anh và Trương Dân thân thiết lắm hả? Ăn cơm rồi cả đánh bài cũng dính chặt lấy nhau.”

“Ngó giống cái máy đánh trứng trong tiệm bánh quá nhỉ, anh với Trương Dân chỉ là bạn bè thôi.” – Mông Phong trêu – “Em ghen đấy à?”

Lưu Nghiễn dở khóc dở cười rằng: “Em chỉ tùy tiện nói vậy thôi, trong đầu anh chỉ chứa ba cái chuyện vớ vẩn thế thôi à, anh chàng kia vừa nhìn đã biết là số 1 chuẩn rồi.” (số 1 = công)

“À.” – Mông Phong vỡ lẽ – “Vậy nên hai số 1 chuẩn đứng cạnh nhau cũng chẳng làm được trò trống gì phải không? Cho anh coi thử cái máy đánh trứng của em nào...”

Lưu Nghiễn nói: “Không có bản vẽ rõ ràng gì cả... Em bảo chị ấy phác đại khái một chút, dè dặt quãng cho em bức tranh nguệch ngoạc như con nít! Cái mớ sắt tây đó quần em muốn điên người lắm rồi, cảnh cáo anh đừng có sờ mó gì tới nó, không là sư tỷ Phương chích cho anh một mũi Botulinum Toxin (chất độc được tạo ra từ một loại vi khuẩn yếm khí) bây giờ... Đừng đụng vào! Khó khăn lắm mới...”

Mông Phong vừa mới vươn tay tới vặn một cái cần gạt, máy ly tâm liền đổ xuống cái ‘rầm’.

Lưu Nghiễn không nhịn nổi hét lên: “Đi chơi với Trương Dân đi!! Đừng luẩn quẩn chỗ này làm phiền em!!”

“Ba cái đồ vớ vẩn này là gì? Có thôi ngay không! Ông đây có chuyện cần hỏi này!” – Mông Phong tức khí gắt lại, tùy tay giật lấy cái nổ trong tay Lưu Nghiễn, dây nổ bằng thép kéo căng trên một thanh sắt nhỏ, phía cuối gắn vào một cái nĩa sắt.

Lưu Nghiễn lấy lại cái nổ, cạch cạch kéo căng dây nổ, nhắm thẳng vào Mông Phong.

Thân nổ được làm từ một chồng móc áo, dây nổ là mớ dây thép bỏ đi của nhà máy, trên thân vũ khí còn gắn rải rác những lò xo được quấn từ dây thép gai.

Mông Phong hỏi: “Cái thứ quỷ gì đây? Em muốn dùng nó để chiến với lũ zombie à?”

“Thanh sắt vuông làm lan can ở ven đường, móc áo, dây thép gai, dây sắt...” – Mông Phong nửa khóc nửa mỉa mai – “Em tính...”

Lưu Nghiễn nhắm qua cái vòng ngắm bắn chế từ khoen lon bia, rồi kéo nổ.

Tức khắc một vệt xám bay xẹt qua vai Mông Phong, bắn ầm vào cửa sổ kính bể tung, vẫn chưa hết đà, lao đi cắm phập vào thân cây bên ngoài cửa sổ, ghim ngập non nửa.

Mông Phong không nhếch miệng cười được nữa.

Lưu Nghiễn thần nhiên nói: “Chuyện gì, có chuyện gì nói mau đi, ghen hơi rầm mau xả, cái này cho anh dùng phòng thân, muốn đi doanh trại lính trộm súng phải không? Lâm Mộc Sâm phái cho anh mấy người? Gã có đi theo không?”

Mông Phong nhú mày hỏi: “Sao em biết?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đoán thôi, hôm qua khi sắp đóng cửa, em nghe được câu đầu tiên gã nhắc tới là doanh trại kia. Gã đến tìm anh thì nội dung nói chuyện nhất định có liên quan tới trại lính, ngoại trừ chòm chìa súng đạn thì còn cái gì nữa?”

Mông Phong bèn bảo: “Gã đưa cho anh tấm bản đồ địa hình, em cảm thấy anh nên làm theo lời gã, hay là tối nay đi trộm một chiếc xe, lập tức chạy thoát thân vẫn hơn?”

Lưu Nghiễn nhướn mày, lại nói: “Cần bản anh đến đây đâu phải để hỏi chuyện này, đã sớm có chủ kiến rồi cơ mà.”

Một trại lính gần chín mươi ngàn mét vuông, bên trong chứa cả vạn zombie, doanh trại kín cổng cao tường, Lưu Nghiễn sau khi hay biết chi tiết sự việc thì mãi một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

Thế rồi Mông Phong, Lưu Nghiễn và Trương Dân cùng nhau bàn bạc riêng ở trong phòng.

“Nếu em nhớ không nhầm.” – Lưu Nghiễn bâng hoàng thốt lên – “Tuyến xe buýt mà sư huynh leo lên, đích thị là tới chỗ này.”

Mông Phong nói: “Anh sẽ cố vào xem, em cần phải vạch sẵn cho anh một lối đi hợp lý.”

Lưu Nghiễn đáp: “Chưa nói đến chuyện các anh phải đi làm sao, bọn zombie sẽ không đứng yên một chỗ, mà đó cũng chẳng phải pháo đài, chỉ đường kiểu gì đây?”

Trương Dân vươn ngón tay thon dài vạch theo một đường lưu thông trong doanh trại: “Tôi nghĩ nên đi theo lối này, có thể tiến sâu vào kho vũ khí, Lưu Nghiễn, cậu có đề nghị gì không?”

Lưu Nghiễn trầm mặc thật lâu, cuối cùng đắn đo: “Để tôi suy xét cẩn thận đã.”

Màn đêm buông xuống, Mông Phong và Trương Dân tiếp tục đi tuần tra, Lưu Nghiễn thì ở trong phòng xem xét bản đồ, phòng Trương Dân không thể bật đèn để tránh bị phát hiện, vì vậy Quyết Minh chạy qua nằm trên giường Mông Phong đọc sách.

Lưu Nghiễn cũng nằm sắp trên giường, mở ra quyển sổ tay của cậu.

Ngày 19 tháng 8 năm 2012,

Tôi có cảm giác như quen biết một Mông Phong hoàn toàn khác, trước kia không hề nhận ra anh ấy là một người như vậy. Có lẽ đây mới là con người chân chính của anh, không chút sợ hãi, mang theo nhiệt huyết tuổi trẻ, không chỉ là kẻ vô tích sự, suốt ngày phải chạy vạy đi tìm việc đầy gian nan.

Câu nói “sinh bất phù hợp thời” rất có đạo lý, anh ấy không hợp đi bán bảo hiểm.

Chúng tôi sắp tiến vào một trại lính cách đây bảy mươi dặm, tìm kiếm sổ vũ khí họ bỏ sót lại. Mông Phong bảo tôi đứng ngoài quan sát và thông báo tình hình xung quanh, anh cùng Trương Dân mang theo một đội người xâm nhập vào kho vũ khí. Nếu có chuyện ngoài ý muốn, dặn tôi không cần liều lĩnh đi cứu người, phải lập tức rút lui.

Bên trong doanh trại không biết có còn... người nào sống sót, theo như tin tình báo của Lâm Mộc Sâm, hẳn là toàn bộ người trong đó đã chết hết. Những người này có không ít dân thường, hiểu cách khác, sư huynh Tiêu, giáo sư, đám đàn em khóa dưới, và cả bạn học cùng lớp, những ai lúc trước đi tản theo bộ đội đều biến thành zombie trong doanh trại cả rồi.

Nếu giải thoát cho cả đàn zombie trong kia, không biết sẽ gây nên một tai họa kinh khủng nhường nào. Hy vọng Mông Phong có thể làm được. Anh cần có súng, hơn nữa đã quyết tâm phải vào bằng được, với tính tình của anh, bỏ chạy cũng phải chết, không bằng liều mạng một phen.

Nếu Mông Phong thật sự bỏ mạng trong kia, tôi phải làm sao bây giờ?

.

.

.

End #10.

11. Chương 11

#11. Vượt hiểm...

Mông Phong cuốn tấm bản đồ lại, nhìn chăm chú vào Lâm Mộc Sâm đang đứng trước mặt.

“Một bình ắc quy, bốn camera hồng ngoại, rồi thêm một mớ linh tinh gì đó, các cậu chỉ muốn chuẩn bị những thứ này thôi sao?” – Lâm Mộc Sâm nhả một hơi khói.

Mông Phong đáp: “Phải, chỉ tôi và Trương Dân đi vào thôi.”

Lâm Mộc Sâm phản đối: “Vây không được, phải cho cậu mười người đi theo.”

Mông Phong: “Không cần đâu, vào càng nhiều người càng nguy hiểm hơn. Chúng tôi không dư thời gian đi trông nom người của anh.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng gằn giọng: “Là người của chúng ta.”

Mông Phong lại nói: “Bọn nó chẳng làm ăn gì được hết, sau này còn có dịp rèn luyện sau, đâu nhất thiết phải vội lúc này...”

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: “Nếu không phải thêm vài đứa, các cậu vào kho vũ khí làm sao kuân hết đồ được? Chỉ dựa vào hai người thì mang được bao nhiêu súng đạn đây hả?!”

Mông Phong liền hỏi: “Anh cần bao nhiêu? Cho số lượng cụ thể đi.”

Lâm Mộc Sâm thần nhiên yêu cầu: “Toàn bộ, có bao nhiêu cứ lấy bằng hết.”

Mông Phong nâng một tay, biểu tình trên mặt cũng không biết gọi là gì, muốn cười nhưng lại cười không nổi.

“Anh cần nhiều súng đạn như thế để làm gì?” – Trương Dân ngắt lời hỏi – “Chỗ đó là số vũ khí tích trữ của cả một doanh trại đấy.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Về sau người của chúng ta sẽ ngày càng nhiều, phải chuẩn bị trước, ngày mai anh giao người cho các cậu, anh cam đoan tội nó sẽ nghe lời, tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra.”

Hoàng hôn ngày thứ ba, trời mưa rả rích.

Mọi người bận rộn vận chuyển đồ đạc lên xe, Lưu Nghiễn đứng bên đường, cao giọng gọi: “Nhà Triết học!”

Tạ Phong Hoa đang đứng dưới một tán cây tránh mưa, mới qua vài ngày, sắc mặt cô đã hồng hào hơn hẳn, quần áo cũng được giặt giũ sạch sẽ. Không biết nhặt được từ đâu một tấm các tông lót dưới gốc cây, trên cành còn phơi một bộ nội y và một bộ váy.

Tóc của cô hơi rối, nhưng toàn thân lại gọn gàng chỉnh chu, cách đó không xa còn có một vòng tròn sắp từ đá cục, có vẻ như mỗi ngày cô đều tự nấu ăn.

Lưu Nghiễn không khỏi lấy làm ngạc nhiên, cô tựa như một gốc cỏ dại kiên cường, vậy mà có thể sống sót trong cảnh màn trời chiếu đất thế này.

Lúc trước Lưu Nghiễn để cho Đinh Lan trông coi kho hàng cũng không có ý định gì nhiều, nhưng bây giờ vừa nhìn đã hiểu, nhất định là Đinh Lan đã lên lấy không ít thứ trong đó cho Tạ Phong Hoa, bằng không cô đã sớm chết đói rồi.

Người biết chuyện vốn không có mấy, Lưu Nghiễn cứ thế mắt nhắm mắt mở cho qua. Cơn mưa Thu khiến tiết trời dần chuyển lạnh, cậu hô lên: “Đến trong này trú mưa đi! Coi chừng bị cảm đấy!”

Tạ Phong Hoa đứng ở bờ sông bên kia kêu tới: “Biết rồi, cảm ơn nhé! Cậu định đi đâu vậy?”

Mông Phong khiêng chiếc máy camera hồng ngoại bước ra, đặt lên chỗ ngồi phía sau của xe Jeep, đáp vọng lại: “Đi nhặt rác!”

Tạ Phong Hoa liền nói: “Vây nhớ chú ý an toàn, chúc may mắn!”

Mông Phong cười lắc đầu, không biết đang cười Tạ Phong Hoa hay đang tự giễu chính mình. Trương Dân mang bao tay cắt ngón, đang cúi người sắp xếp đồ đạc, anh hỏi: “Xuất phát chưa?”

Lưu Nghiễn ngược nhìn lên cao, Lâm Mộc Sâm đứng đằng kia huýt sáo một tiếng, ngụ ý chúc họ hành động suôn sẻ.

Trương Dân bỗng nói: “Tôi phải đi tạm biệt Quyết Minh đã.”

Lưu Nghiễn ngăn: “Thôi đừng đi, gã đang theo dõi anh siết sao đấy, đừng để gã nghi ngờ.”

Mông Phong tiếp lời: “Anh sẽ lành lặn trở về mà, nếu có biến tôi sẽ liều mạng thay anh.”

Lưu Nghiễn nhíu mày, Trương Dân khó xử vô cùng, Mông Phong lại vươn ngón cái chĩa chĩa vào mình, nói như chẳng hề gì: “Dù sao cũng chẳng có ai chờ tôi về.”

Lưu Nghiễn lạnh lùng thốt: “Tôi cũng thấy vậy, anh đáng thương thật đấy trung sĩ Mông Phong à.”

“Đừng nói gở như thế.” – Trương Dân đỏ khốc đỏ cười – “Mọi người đều sẽ bình an trở về thôi, đi nào.”

Ba chiếc xe Jeep chở mười bốn người xuất phát, chạy lên quốc lộ, hướng về doanh trại cách đây bảy mươi dặm.

Mười một giờ đêm.

Xe Jeep đánh vòng, dừng lại ở đỉnh đồi, ba chiếc xe nối đuôi nhau tạo thành một vòng lũy tam giác kín kẽ, dưới sườn núi chừng ba trăm mét chính là quân doanh.

Trong doanh trại im lặng như tờ, Mông Phong đứng trên nóc xe, cầm ống nhòm quan sát phía dưới, công trình xa xa bao vây bởi bốn bức tường cao cả chục mét, sáu tòa nhà lớn, một vành đai gần ngàn mét bao quanh làm sân huấn luyện, sân thể thao trống trải, cột cờ, khu phức hợp, khắp chốn tối om một mảnh.

“Sao các anh không lựa buổi sáng mà đi?” – Một tên đàn em nói.

Lưu Nghiễn đáp: “Với câu “sao “bọn tôi” không lựa buổi sáng mà đi” là đủ để cậu ăn ngay một tát tai của anh Sâm đấy, anh ta rất thích nhấn mạnh ý thức đoàn kết và lòng trung thành.”

Tên đàn em: “...”

Mông Phong giải thích: “Vì chúng ta sẽ dùng thiết bị trinh sát hồng ngoại để theo dõi. Nhiệt độ cơ thể của bọn zombie không cao như người bình thường, trong khi ban ngày nắng trời gay gắt, những vật thể khác dễ dàng tác động, nhiễu ảnh, khiến cho màn hình bị nhòe.”

Một tay đàn em khác dòm Lưu Nghiễn một chặp, rồi mới nói: “Lưu Nghiễn, anh trấn thủ chỉ huy ở đây phải không? Nhớ tự chú ý an toàn đấy.”

Lưu Nghiễn đánh mắt nhìn cậu ta một cái, đoạn hỏi: “Cậu tên gì?”

“Văn Thư Ca.” – Tay đàn em kia đáp.

“Tên rất hay, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp các cậu đều sống sót trở về.” – Lưu Nghiễn cam đoan – “Bắt đầu hành động!”

Mông Phong và Trương Dân dẫn đầu cùng mười tay đàn em trượt xuống sườn núi, phóng móc cáp bay thẳng lên, mắc vào bờ tường.

Trương Dân, Mông Phong và vài người leo lên đỉnh tường rào cao chục mét, Trương Dân lấy ra một cái kềm, Mông Phong rút ra một cây cờ lê từ túi dụng cụ bên đùi. Trương Dân bắt đầu bấm đứt rào kềm điện, Mông Phong thì cạy rời đường ống nước gắn trên tường, hai người vừa đi vừa phá, cứ thế một mạch tiến thẳng trên đỉnh tường.

“Mông Phong, chờ mấy đứa kia theo với.” – Lưu Nghiễn giữ micro bên tai, hướng về đầu mút cáp tiếng. Trên bờ tường vậy, người của Lâm Mộc Sâm phất tối mới bò theo được non nửa đường, trông thê thảm khôn tả.

Mông Phong bèn ra hiệu cho Trương Dân dừng lại ở đầu tường, kiên nhẫn đứng chờ.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu nhìn phớt qua, nói: “Tôi còn tưởng là ông sẽ bám theo họ.”

Khóe miệng lão mập run rẩy: “Bớt mấy trò ranh ma đó đi, tao cảnh cáo mày nhé. Chính anh Sâm bảo tao đi giám sát mày đấy!”

“Tôi mới là người cảnh cáo ông đấy!” – Lưu Nghiễn bộp lại – “Nếu ông làm trò ngu xuẩn thì tôi đập chết ngay lập tức. Anh Sâm chướng mắt ông lâu rồi nhé, đừng ý mình xi ra được mấy đồng bạc mà đòi chỉ tay năm ngón, có biết tại sao gã sai ông đi theo không?”

Lão mập nhất thời biến sắc, Lưu Nghiễn cười dài tiếp: “Gã muốn để ông kiểm chuyện với tôi, sau đó Mông Phong liền tặng cho ông một viên kẹo đồng, ‘chúng ta’ cứ chờ thử mà coi.”

Lão mập: “...”

Lưu Nghiễn muốn dẹp yên cục nợ phiền toái nhất, sự việc lần này liên quan đến tính mạng, buộc phải ra đòn phủ đầu cảnh cáo trước, tránh việc lão kè kè bên cạnh làm vướng chân vướng tay. Cậu bước lại xe Jeep mở cửa hàng ghế sau, lấy bình ắc quy và máy thu sóng bỏ xuống đất.

Tiện tay rút ra khung túi vải bố và bốn máy thu hình, đến lúc vạch tấm bạt ra, Lưu Nghiễn không khỏi hít ngược một hơi.

Quyết Minh đang ôm quyển sổ tay nhật ký của Lưu Nghiễn, nằm nghiêng người đánh một giấc ngon lành trong tấm bạt, bấy giờ nhóc mới phát hiện khác thường, liền quay đầu mở mắt nhìn ra.

Lưu Nghiễn chất vấn: “Nhóc xem trộm nhật ký của anh?”

Quyết Minh nhồm người ngồi dậy, ngó Lưu Nghiễn lom lom không hé lời.

Lưu Nghiễn gật đầu: “Giỏi lắm.”

Quyết Minh hồn nhiên đáp: “Cảm ơn.”

Lưu Nghiễn tức khí: “Cảm ơn con khỉ! Nhóc muốn chọc anh tức chết phải không!?”

Quyết Minh đĩnh chính: “Anh nói ‘giỏi lắm’, là khen tôi còn gì?”

Lưu Nghiễn bó tay, cậu túm lấy cổ áo kéo nhóc con ra, tiếp tục làm việc dang dở.

Lão mập từ trong cửa kính xe dòm ra, ngờ vực ngó chằm chằm Quyết Minh.

Quyết Minh đáp trả lại lão với ánh mắt địch ý, vẫn không lên tiếng.

Lão mập hoài nghi hỏi: “Mày là đứa nào?”

Lưu Nghiễn vội hạ giọng dặn dò Quyết Minh: “Đừng nói chuyện với lão ta.”

“Đem cái này cắm xuống đất.” – Lưu Nghiễn tiếp – “Nhóc lên vào từ khi nào?”

Quyết Minh đáp: “Hồi chiều.”

Lưu Nghiễn nói: “Lần sau không được làm vậy nữa, biết chưa? Sao không chịu nghe lời của ba nhóc vậy hả?”

Quyết Minh: “Anh đã nói rằng ‘nếu Mông Phong chết, anh không biết phải làm sao’, vậy chuyện này nguy hiểm lắm phải không?”

Lưu Nghiễn lặng im, Quyết Minh lại hỏi: “Anh sẽ làm sao đây?”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Có hơi nguy hiểm, nếu họ bị nhốt trong kia, tôi sẽ xông vào cứu anh ấy.”

Quyết Minh đồng lòng: “Tôi cũng vậy.”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Nhưng nếu đã tới nước đó rồi, sẽ không còn khả năng cứu sống được nữa.”

Quyết Minh lặp lại: “Tôi cũng vậy.”

“Không được.” – Lưu Nghiễn im lặng một hồi, sau đó lại nói: “Quyết Minh, nhóc còn quá nhỏ, vẫn chưa đến tuổi tự tử được đâu.”

Quyết Minh chỉ nhìn chăm chú vào Lưu Nghiễn, bảo: “Anh lo làm việc đi kìa.”

Lưu Nghiễn dựng chân chống, bốn máy thu hình nhỏ tiếp nguồn năng lượng từ bình ắc quy. Mông Phong và Trương Dân phân công cho nhau đi về bốn góc của doanh trại, gắn cố định camera hồng ngoại vào các vị trí khác hướng nhau trên đỉnh tường.

“Máy số bốn và máy số một đã khởi động.” – Mông Phong giữ micro báo cáo.

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, gắng bình ổn tâm trạng: “Tín hiệu bình thường.”

Đèn đỏ của máy giám thị lóe sáng, bốn chiếc sắp xếp theo thứ tự, đem cảnh tượng thu được truyền lên màn hình, Lưu Nghiễn ấn nút, một lớp sáng quét qua màn hình, bắt đầu hiện ra nhưng nhúc nhích những vật thể hình người đang lơ dờ di chuyển.

Lưu Nghiễn lấy bản đồ quét mắt nhìn qua: “Các anh có thể nhảy xuống từ mé Tây Bắc, xung quanh chỉ có sáu con zombie, chú ý đừng đánh động chúng nó, phía sau bọn zombie là tòa nhà hành chính của quân đội, ở lầu một có gần một trăm con zombie, cẩn thận men theo cầu thang thoát hiểm mà đi, từ lầu hai trở lên là an toàn chắc chắn rồi.”

Mông Phong giơ tay đánh hiệu, cùng Trương Dân nắm dây móc cáp tụt xuống góc tường, một đám theo sau luống ca luống cuống bám gót.

Mông Phong nói: “Anh bắt đầu hành động đây.”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng thăm thẳm: “Em yêu anh, nhớ giữ vững cảnh giác.”

Mông Phong đứng ngây đờ ở bãi đất trống mãi một lúc lâu, Lưu Nghiễn bèn đề thêm: “Bình ắc quy chỉ có thể chạy được hơn năm giờ thôi, anh thích thì cứ đứng tại chỗ nghỉ ngơi tầm bốn tiếng rưỡi gì đó, rồi càn quét thẳng một mạch vào kho vũ khí luôn.”

Mông Phong không nhịn nổi gắt lại: “Anh đang suy nghĩ làm sao trả lời ba chữ vừa rồi của em đấy!”

Lưu Nghiễn không nén cười được mà rằng: “Anh chỉ cần sống sót trở ra là đền đáp em rồi! Nếu anh còn nần nã thêm chục phút, chờ cho bọn zombie bu lại thì thật sự khỏi cần phải trả lời gì nữa.”

Trương Dân cũng cười theo, Mông Phong hét lên một tiếng lấy khí thế, bàn tay khê đảo, nắm chắc cây súng tiểu liên ở đai lưng, tay còn lại vịn mở cánh cửa, lách mình tiến vào.

Trương Dân và mấy người đứng ngoài chờ, Mông Phong ở trong giữa đầu quan sát, tai nghe và bộ đàm tạo thành thiết bị liên lạc tổng cộng chỉ có ba cái, Lưu Nghiễn, Trương Dân và Mông Phong mỗi người mang một cái, những người khác đều không có.

Mông Phong rút ra một ống đồng phát sáng, ném lên lầu hai, ống đồng leng keng vang lên, kéo theo đuôi sáng chiếu qua hành lang nhỏ hẹp.

“Anh bắt măn lăm à?” – Lưu Nghiễn chột hỏi.

Mông Phong đáp: “Phải mang theo một đám lâu la hỗn tạp, em có vừa ý không?”

Lưu Nghiễn hạ giọng: “Em nghĩ Lâm Mộc Sâm cũng sẽ tới.”

Mông Phong vác súng chậm rãi chạy lên, hỏi lại: “Gã tới thì sao?”

Lưu Nghiễn bảo: “Nếu gã đến thật, có thể để gã ở lại đây chơi với bọn zombie, rồi anh quay về chiếm nhà máy, lại còn có sẵn một đội lính nữa.”

Mông Phong nói: “Đây không giống tác phong của em, nếu em đúng là người như vậy, anh đã không yêu em rồi.”

Lưu Nghiễn dài giọng: “Anh vốn đâu có yêu đương gì em, bớt lấy chuyện này ra xàm xàm đi.”

Mông Phong: “Em dựa vào đâu mà bảo thế!”

Lưu Nghiễn: “Trước khi xuất phát ai bỏ bô rằng ‘không có người chờ anh trở về’ ...”

Trương Dân đứng bên ngoài cười ngắt lời: “Nếu quân đội vẫn còn ở đây, mấy anh bạn đó chắc phải đi lĩnh giáo kỹ thuật ‘đầu súng phản pháo’ của các cậu rồi!”

Lưu Nghiễn nhìn qua Quyết Minh, Quyết Minh vẫn lặng yên đứng đó, một mực chú mục vào doanh trại dưới chân núi.

Lưu Nghiễn quyết định thôi không đem chuyện Quyết Minh nói cho Trương Dân biết, tránh cho anh bị phân tâm. Giọng nói của Mông Phong truyền đến: “Hành lang an toàn.”

Trương Dân giờ súng ra hiệu, cả bọn lập tức tiến vào hành lang.

Giày lính của Mông Phong giẫm lên sàn nhà không hề gây ra một tiếng động nào, Lưu Nghiễn nói: “Đừng băng qua lầu hai, sàn trên đó rất dễ vang tiếng bước chân, sẽ khiến bọn zombie cảnh giác. Cứ lên thẳng lầu ba đi, rồi xuyên qua lầu ba đến mé phía Tây, cẩn thận theo cầu thang bước xuống dưới.”

Trương Dân nhận xét: “Dường như bọn chúng không có khả năng cảm nhận hơi thở của người sống.”

Mông Phong ừ một tiếng: “Tôi đoán, so với khi còn sống, mắt và tai của chúng khá kém nhanh nhạy hơn người bình thường.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Có rảnh thì thuận tay tìm cho em ít kẹp giấy nhé. Thứ này rất có ích, có thể chế tạo không ít đồ vật đó.”

Tiếng bước chân vang vọng trong hành lang tối đen trống trải, không một ai nói chuyện, hành lang hẹp dài im ắng, u ám đến độ khủng bố, phía cuối là một cánh cửa mở rộng, tựa như cái mồm ngoác rộng của quái thú.

Mông Phong cất tiếng: “Trông chừng cánh cửa, tại chỗ chờ lệnh.”

Hắn vận nắm cửa, bước vào văn phòng, một mùi tanh tươi lập tức xộc thẳng vào mũi. Hắn quét mắt nhìn quanh, đèn pin trong tay quơ quanh, tiện tay cầm một hộp kẹp giấy trên bàn bỏ vào túi áo trước ngực.

Sau chiếc bàn làm việc, có một người ngồi trên ghế xoay.

Mông Phong dùng một tay cầm súng khều chiếc ghế xoay mặt lại, rọi đèn pin lên.

Đập vào mắt Mông Phong là một khuôn mặt vàng vọt hư thối, thi thể vận bộ quân phục chỉnh tề, trợn to đôi mắt, một tay đặt trước người, một tay buông thõng ra sau, trong tay còn nắm một khẩu súng.

Trên huyết thái dương của cái xác có một lỗ máu khô cạn, quân hàm trên vai là cấp bậc thượng úy.

Mông Phong vươn tay rút cây súng kia ra, ruồi bọ ong ong bay loạn, hắn nhìn thoáng qua bản kế hoạch đặt trên bàn.

Ngày 7 tháng 8 năm 2012, khu cách ly bùng nổ dịch bệnh quy mô lớn...

... Kính mong Tướng quân Mông Kiến Quốc điều động một tiểu đội đến hỗ trợ, cùng đi ném bom tiêu diệt.

Mông Phong không hé một lời, lặng lẽ gấp tờ giấy kia nhét vào túi, thuận tay mở luôn ngăn kéo, lấy một ít đồ hắn thấy hữu dụng rồi xoay người rời đi.

.
. .
.

End #11.

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#12. Biến cố...

Mông Phong bước khỏi văn phòng, đẩy cửa nhìn xuống bên dưới, đó là một cầu thang khác, hắn lui về hành lang, khẽ khàng mở cửa sổ, nghiêng người ngóng xuống.

Tòa nhà hành chính và trung tâm huấn luyện có kho vũ khí cách nhau chừng trăm mét đi đường, ở giữa là một sân trống. Trăng lên lơ lửng giữa trời, Mông Phong nương theo ánh trăng có thể thấy rõ cảnh tượng dưới kia.

Mấy chục con zombie đang quanh quẩn vô mục đích trong sân.

Mông Phong nói: “Lưu Nghiễn, phía đối diện là kho vũ khí, có nhìn thấy bên trong được không?”

“Không thấy.” – Lưu Nghiễn đáp – “Sau khi đi vào các anh phải tự lực cánh sinh thôi, cứ cách năm phút em sẽ báo cáo tình hình bên ngoài.”

Trương Dân lên tiếng: “Ở dưới đó toàn là zombie, bọn tôi phải đi qua thế nào mới là vấn đề, đu dây khi chẳng?”

Mông Phong quét mắt bên dưới, đề nghị: “Cứ xông thẳng qua nhé?”

Trương Dân ngoái đầu ra sau, đảo mắt qua đám đàn em, biểu tình mỗi người đều bất an hoảng hốt.

“Không thể xông bừa được.” – Trương Dân phủ quyết – “Lao ra đó dù muốn dù không cũng buộc phải nổ súng, cậu quên là dưới chân chúng ta còn có trăm con zombie hay sao, nếu chúng nghe được tiếng súng thế nào cũng kéo nhau ủa ra.”

Mông Phong hỏi: “Khẩu AK của anh còn mấy phát?”

Trương Dân móc từ túi vải ra một băng đạn tròn thay vào, đáp: “Đúng hai mươi viên.”

Mông Phong lại nói: “Lưu Nghiễn, chỗ này không còn chuyện của em nữa, chú ý theo dõi nơi khác đi.”

Trên sườn đồi cao, chỗ Lưu Nghiễn dừng chân.

Lưu Nghiễn quay đầu kiểm tra những màn hình khác, ánh mắt lướt qua Quyết Minh, thấy nhóc con đang cúi đầu ngắm ví tiền của mình.

“Gì vậy?” – Lưu Nghiễn chợt hỏi.

“Ảnh chụp.” – Quyết Minh vẫn không ngẩng đầu lên, đáp gọn.

Lưu Nghiễn tiếp: “Ba của nhóc à?”

Quyết Minh cho Lưu Nghiễn xem một chút, trong ảnh là một cậu trai quê mộc mạc, cao gầy ngăm đen, đang đứng trong tiệm chụp ảnh, phông nền là bầu trời và mặt biển hòa quyện một màu chẳng chút đặc sắc.

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “Dòm lúa ha.”

Lưu Nghiễn: “Đây là tự nhóc nói đó nha... anh không có nói gì hết à.”

Quyết Minh: “Lúa lúa nhưng đẹp trai. Gọi là anh Hai lúa, là ba nói vậy đó.”

Lưu Nghiễn cười muốn lộn ruột: “Ba nhóc chắc chắn muốn phi tang tấm ảnh này lắm đấy.”

“Ừa.” – Quyết Minh gật đầu, giấu tấm ảnh đi – “Khi đó ba còn chưa biết tôi.”

Lưu Nghiễn mỉm cười, thiệt hết biết, hoàn toàn không thể nhận ra Trương Dân bây giờ và cậu học trò thôn quê trong ảnh là cùng một người. Chắc là chụp ở quê trước khi đi lính.

Lưu Nghiễn bấm vào điều khiển của camera để nó xoay tròn, Quyết Minh nhìn lên màn hình nói: “Vướng rồi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Ừm, tại đồ ngốc Mông Phong cả, không biết chọn góc cho tốt nữa.”

Bốn chiếc camera ghi lại khắp các góc ngách trong kho vũ khí, từ chỗ này có thể nhìn thấy trước kho vũ khí là một khu đất trống rộng lớn, cũng là đường rút quân khi bọn họ lấy đủ súng đạn. Nhưng cho dù camera xoay hết cỡ, vẫn còn một góc chết.

“Đại khái các anh cần bao lâu?” – Lưu Nghiễn giữ micro hỏi.

Mông Phong đáp: “Chừng bảy phút.”

Trương Dân thì nói: “Không đến đâu, ba phút là đủ.”

Lưu Nghiễn thầm nhắm tính trong đầu, sau đó bỏ headphone ra đeo vào cho Quyết Minh, để cho nhóc ngồi vào vị trí của mình, rồi nghiêng người trượt từ từ xuống núi. Cậu băng qua bụi cỏ cao tới thắt lưng, dọc theo tường vây chạy gấp một mạch, nhắm hướng móc cáp bên tường rào Mông Phong để lại lúc này, dùng cả tay lẫn chân leo lên, ổn định thân mình trên đầu tường, mới tiếp tục bò về phía camera số bốn.

“Cháu tên gì?” – Lão mập rặng vàng đẩy cửa xe, cười hì hì bước xuống – “Bé ngoan, cháu có quan hệ gì với Lưu Nghiễn thế? Sao chú chưa thấy cháu bao giờ?”

Quyết Minh tháo tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào lão mập rặng vàng.

Lão mập đi tới chỗ Quyết Minh, một bên chân mày nhướn lên đầy gian xảo, Quyết Minh đứng dậy lùi ra sau từng bước, khoe mắt liếc qua Lưu Nghiễn đang lác lư sắp trượt té trên bờ tường, không dám lên tiếng.

Lão mập dụ dỗ: “Ấy ấy, chớ sợ, Lưu Nghiễn làm gì với cháu hả? Nó giấu cháu trong phòng à? Lại đây nào, chú sẽ chăm sóc cho cháu, nghe lời chú nào...”

Lưu Nghiễn xoay camera xong, đang định leo xuống tường thì đột nhiên từ xa truyền tới tiếng rống to của lão mập.

Lão mập rặng vàng kia ôm chầm lấy Quyết Minh, áp lên sau xe, lúc đó Quyết Minh vẫn chưa phản kháng, chỉ chong mắt dõi về Lưu Nghiễn đằng xa, đợi đến khi Lưu Nghiễn chuẩn bị nhảy xuống bờ tường, Quyết Minh mới dùng sức ngoạm một phát thật lực ngay trên vai lão mập.

Tiếng kêu gào đau đớn vang vọng trời đêm, nguyên bản vai lão mập toàn là máu, Quyết Minh nhanh chóng giật người lùi ra, trốn ở đuôi xe, lão mập lớn hống chữi tục dí theo, Quyết Minh liền chui tọt vào gầm xe.

Lão mập vừa văng tục luôn mồm vừa cúi người thò tay quơ quào, ngặt nỗi không thể chui lọt, tức điên lên đứng dậy chuyển sang mé trái chiếc xe, Quyết Minh không hé răng nhích ngay sang phải, lão mập quát mắng: “Thằng đĩ này...”

Bất thành linh bên huyết thái dương bị động một đấm, đầu óc lão mập nhất thời nổ ầm một tiếng, trời đất đảo lộn, còn chưa kịp phản ứng đã bị túm tóc bặt ngửa ra sau.

Lưu Nghiễn kéo tóc lão mập, nhảy vọt lên mui xe, túm đầu của lão, ngấm ngay ót mà đập mạnh lên xe.

Bốp một tiếng, lão mập xụi lơ.

Lưu Nghiễn thở dốc một lúc, bước về chỗ của mình, lạnh lùng ném một câu: “Khiến chết.”

Quyết Minh lị cùi chui ra từ gầm xe, trong miệng đầy những máu.

“Lau sạch miệng nhóc đi.” – Lưu Nghiễn nói.

Quyết Minh gạt đầu, lấy nước súc miệng, phun xuống đất.

Mông Phong hỏi vọng đến: “Ngoài đó có chuyện gì à? Sao thở gấp quá vậy?”

Lưu Nghiễn đáp: “Vận động giữa giờ thôi, bên ngoài kho vũ khí có hai mươi con zombie, anh tính sao đây?”

Mông Phong và Trương Dân mỗi người gác một khẩu AK lên bệ cửa sổ, Mông Phong nói: “Nhoáng cái là xong.” – Dứt lời thì gờ tai nghe xuống.

“Tôi xử mười hai con ở phía Đông, còn anh xử...” – Mông Phong ngưng lời, bốp cò, phát súng nổ đoàng!

Trương Dân thản nhiên lấp đạn: “Đủ đạn không? Tôi nghi là càng lúc càng nhiều lên.” – Nói xong lập tức nổ súng, kỹ thuật bắn súng vô cùng chuẩn xác, chớp mắt đã bắn bể đầu một con zombie.

Mông Phong cũng nổ súng: “Không đâu, càng lúc càng ít đi.” – Một phát bắn trúng con zombie.

Trương Dân bốp cò, tiếng nổ vang liên thanh.

“Cậu đã kinh động đến bọn nó rồi.” – Trương Dân dờn họng súng – “Lũ zombie bên dưới đang mò lên lầu.”

“Cứ giết tiếp.” – Mông Phong thuận miệng bảo – “Tôi đã có cách rồi.”

Trương Dân neho đôi mắt, tập trung vào chỗ ngắm: “Cách gì?” – Dứt lời liền bóp cò, phát súng xuyên thẳng một lúc hai đầu zombie.

Lũ zombie bên ngoài kéo nhau về tòa nhà hành chính, còn đám ở dưới bắt đầu bò lên cầu thang.

Mông Phong phát lệnh: “Các cậu! Lập tức đi đóng chặt mấy cánh cửa ở hai bên hành lang!” – Liền sau đó lại bóp cò, một phát tiếp một phát, hai người đứng trước cửa sổ nả súng hơn mười phát, xử lý sạch sẽ bọn zombie ở cửa hông kho vũ khí.

Đột nhiên vang lên tiếng va đập rầm rầm, một tay đàn em điên cuồng hét to, zombie đã mò lên lầu ba, bắt đầu phá cửa.

Mây đen vắt ngang trời, che đi ánh trăng sáng rọi, bên ngoài bỗng chốc bị bóng tối vùi lấp.

“Không xong rồi.” – Mông Phong cau mày nói.

Trương Dân neho mắt, nở một nụ cười rất bảnh: “Giao cho...”

“Tôi!” – Trương Dân nói khẽ, bóp mạnh cò súng.

Đoàng đoàng đoàng bốn phát súng nổ lớn, Mông Phong không khỏi reo lên, mỗi phát súng Trương Dân bắn ra liền nghiêng sang một góc rất nhỏ, khẩu AK kia xoay tròn linh hoạt bên cửa sổ, tựa hồ đã trở thành một phần thân thể của anh, hết như một màn trình diễn nghệ thuật, tung ra bốn phát liền, bảy phát liền, mười phát liền, băng đạn hết sạch.

Sau mười phát súng liền hồi vỏ đạn văng đầy ra đất, không hề trượt lấy một phát nào!

Mông Phong phát lệnh: “Đi!”

Hắn vung tay ném móc câu lên cửa sổ, xoẹt một phát theo lầu ba trượt xuống dưới, Trương Dân cũng lên tiếng: “Đi mau!”

Mấy người trong đội trông theo mà bội phục sát đất, toàn bộ zombie đã bị dẫn dụ lên lầu ba tòa nhà hành chính, mọi người đều theo móc cáp nhảy xuống, lặng lẽ băng qua lối đi hẹp chừng trăm mét, Mông Phong dẫn đầu, Trương Dân đi sau bọc hậu, cùng chạy về hướng kho vũ khí.

Lưu Nghiễn nín thở căng mắt nhìn chăm chú màn hình, một hàng vật thể hình người màu đỏ cam guồng chân chạy băng băng, trong khi ở tòa nhà hành chính, sân thể thao, khắp chốn đều là lũ zombie nhưng nhúc, đang hướng về tiếng súng vang ào tới.

Trương Dân chợt dừng lại, đổi sang khẩu súng lục, một vệt pháo sáng được bắn lên giữa không trung, chiếu sáng cảnh vật trong bán kính một cây số.

Mông Phong: “Tất cả chạy đến lối vào bên hông! Mau lên!”

“Dừng phải khóa chống đạn rồi!!” – Trương Dân khản trương – “Phá không được!”

Lưu Nghiễn liền hướng vào micro nhắc nhở: “Tôi có bỏ mấy bình nước cường toan(1) mà chị Phương Tiểu Lôi mới chế vào ba lô của anh đó! Lấy nhanh đi!!”

(1) Nước cường toan: là hỗn hợp của axit nitric đậm đặc và axit clohidric đậm đặc theo tỷ lệ $\text{HNO}_3 : 3 \text{HCl}$, có thể hòa tan vàng và bạch kim. (Dung dịch này có học ở cấp 3)

“Cậu cẩn thận thật đấy, Lưu Nghiễn!” – Trương Dân cười nói, đoạn lập tức lục tìm được một cái bình, rồi cúi người đổ vào ổ khóa chờ nó tan chảy. Còn mấy người Mông Phong thì dàn thành vòng phòng ngự vây quanh cửa.

Lưu Nghiễn liên tục nói: “Bây giờ bọn zombie còn chưa chú ý tới các anh nên số lượng xung quanh vẫn còn ít. Bên trái anh có một con kia Trương Dân, cẩn thận!”

Mông Phong hô lên: “Đừng nổ súng!” – Trong chớp mắt đã xoay người vung dao găm lên, đâm xuyên đầu một con zombie vừa chui ra từ bụi hoa.

Lưu Nghiễn tiếp tục: “Bên phải hướng năm giờ có sáu con zombie đang mò tới! Mông Phong! Trong góc kia, rời khỏi đó mau!”

Zombie từ sau góc khuất nhào ra, cào ngay vào lưng của một tay đàn em đang ôm súng, tức khắc vang lên tiếng thét đau đớn của người kia, năm sáu người vội xông lên kéo cậu ta lại, Mông Phong lúc này quyết đoán nổ súng, Lưu Nghiễn nghĩ bụng hồng hồng hét rồi, gấp gáp: “Mỗi lúc một nhiều thêm, vẫn chưa vào được sao?!”

“Mở ra rồi!” – Trương Dân kêu lên – “Mau vào đi!!”

Thời khắc tay đàn em kia vừa bị thương, giống như một hồi chuông báo động vang vọng khắp quân doanh, toàn bộ lũ zombie xoay người, theo bản năng xông thẳng về phía bọn họ. Mông Phong và Trương Dân trấn thủ ngoài cửa, điên cuồng xả súng, từng phát bắn toác đầu bọn zombie đang ào lên, đám đàn em cuống quýt trốn vào kho vũ khí, Mông Phong bắn yểm trợ, Trương Dân chặn cửa, từ trong ba lô móc ra một ổ khóa bằng sắt, móc vào bên hông cửa bốp cạch một tiếng, khóa chặt lại.

Lũ zombie ào tới đập phá cánh cửa, đám người Mông Phong đều tiến vào kho vũ khí nên tạm thời an toàn.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi.

“Hiện tại tất cả zombie đều tập trung ngoài cửa, sau khi các anh lấy được vũ khí có thể dùng cách dương Đông kích Tây thêm một lần.” – Lưu Nghiễn hỏi dồn – “Nghe được không? Mông Phong? Tình huống bên trong ra sao hả?”

“Nghe rồi.” – Mông Phong ấn tai nghe, tay còn lại ghì chặt súng, thanh âm bình tĩnh tản mát trong kho vũ khí trống trải u tối – “Chỗ này hoàn toàn phong bế, chắc là không có zombie.”

“Đề cao cảnh giác.” – Lưu Nghiễn mệt mỏi bảo – “Em sẽ giám thị hướng đi bên ngoài cho các anh, cho ngụm nước với.”

Quyết Minh liền đưa bình nước cho cậu, Lưu Nghiễn hỏi: “Lão mập chưa tỉnh nữa à?”

Quyết Minh lộ người nhìn ra, rồi lắc lắc đầu.

Lưu Nghiễn ném thấy mùi máu tươi trong bình nước, đoán là vừa nãy Quyết Minh dùng để súc miệng, cậu vừa nghĩ tới chuyện trong nước có máu của lão mập là đã cảm thấy dờn dợn trong họng.

Quyết Minh: “Anh vậy mà cũng biết đánh nhau cơ đấy.”

Lưu Nghiễn: “Biết chút thôi, chưa bằng nổi một bàn tay của ba nhóc và Mông Phong đâu.” – Nói xong thì vặn lại nắp bình, cậu bất chợt dừng động tác, hỏi: “Trong miệng nhóc còn dính máu không?”

Quyết Minh lắc đầu, chợt vành tai Lưu Nghiễn khẽ giật, Quyết Minh cũng nghe thấy động, bỗng nhiên nói: “Có người tới.”

Lưu Nghiễn vội ra hiệu dừng lên tiếng, cậu chụp lấy cái nỏ đơn giản ở trên mũi xe, chia chia vào chỗ ngồi ý bảo Quyết Minh ngồi tại chỗ, còn cậu thì lách mình lên ra đuôi xe.

Có ba con zombie chui ra từ rừng cây, trên người mặc quần áo của nông dân ở thị trấn lân cận, thời tiết nóng bức mấy ngày liền khiến thân thể chúng đã hư thối gần nửa, lắc la lắc lư mò tới chỗ hạ trại tạm thời của bọn Lưu Nghiễn.

Cùng lúc đó, trong kho vũ khí:

Ngón tay Trương Dân lần lên một công tắc, toàn bộ lối vào và hành lang trong đều sáng lên, bóng đèn vàng chiếu sáng hết thấy không gian trong kho vũ khí.

Trương Dân giải thích: “Có bình ắc quy riêng để cung cấp cho hệ thống điện, phòng ngừa bị đánh bom khi cắt điện.”

Phần trên mình muốn xen vào một tí: mạng lưới điện cho quân đội (và bệnh viện) luôn phải đảm bảo không bị cắt điện, tránh gián đoạn sự làm việc của các thiết bị theo dõi quân sự và phòng không, quân đội luôn có đường dây điện riêng tách biệt với dây điện cho các công trình bình thường, và luôn có nguồn điện dự phòng.

Mông Phong phát lệnh: “Được rồi, mọi người gom hết số súng ống đi.”

Mông Phong kéo đầu nút micro: “Lưu Nghiễn, nghe rõ không? Tình hình ngoài kia sao rồi? Kho vũ khí được xây dưới tầng hầm, gồm có hai tầng, có lẽ chúng ta phải đổi một lối thoát rộng hơn, nêu rõ hướng đi từ cửa chính kho vũ khí và lối thoát hiểm ở phía Tây đi.”

Quyết Minh cất tiếng: “Ngay bên ngoài cửa chính... có zombie.”

“Quyết Minh?!” – Mông Phong và Trương Dân đồng thanh hét lên.

Trương Dân: “Sao con lại ở đây hả?!”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn đâu?! Lưu nghiễn đang ở chỗ nào!! Đã xảy ra chuyện gì rồi?!”

Chỗ hạ trại:

Quyết Minh: “A... anh ấy đang...”

Lưu Nghiễn núp sau đuôi xe, làm một động tác nới lưng quần, đồng thời giương nỏ nhắm vào con zombie đang chậm chạp đi tới.

Quyết Minh tiếp: “Đang đi tiểu. Kỳ ghê, bọn zombie này sao mà... nhiều quá.”

Mông Phong hỏi dồn: “Có bao nhiêu con? Ở hướng nào?”

Quyết Minh đếm: “Một, hai, ba, bốn...”

Mông Phong: “...”

Trương Dân: “...”

Mông Phong tức khí quát: “Lưu Nghiễn đâu rồi! Còn chưa xả nước xong nữa à!!”

Quyết Minh: “Có một con chạy sang bên kia, lại có hai con khác tới, mới này đếm tới đâu rồi ta?”

Một con zombie lao đảo tiếp cận Quyết Minh, vút một tiếng, chiếc nĩa như mũi tên lao bắn khỏi nỏ, tức khắc xuyên thẳng qua đầu con zombie kia, chùm máu hư thối sền sệt phụt ra, văng vãi đầy căn cổ của Quyết Minh.

Quyết Minh còn đương tiếp tục: “...Bảy, tám...” – Vừa lẩm nhẩm đếm vừa sờ sờ lên cổ, bàn tay dính đầy cả máu, nhóc nhìn phốt qua bàn tay của mình, sẵn tiện chùi lên chiếc quần dài đang mặc trên người.

“Tổng cộng có mười chín con.” – Quyết Minh báo cáo – “Lại tới thêm một nùi nữa.”

Đột nhiên sau lưng Mông Phong vang lên một tiếng thét dài, Quyết Minh nghe thấy, cảm giác không phải là giọng của Trương Dân, bèn hỏi: “Ba ơi?”

Tiếng súng nổ rất kịch liệt, Mông Phong và Trương Dân mỗi người đồng thời vác lên một cây súng trường bắn liên thanh vài phát, khiến con zombie núp sau giá vũ khí nát bươm như cái sàng lỗ chỗ.

“Đằng kia cũng có!!” – Mông Phong hét lớn.

Tiếng súng vang không ngớt, Trương Dân nghiêng người bật nhảy, vóc dáng thon dài lướt ngang qua sán nhà, khẩu súng trong tay chĩa thẳng về giá vũ khí bắn phá liên hồi, vật nặng rơi xuống đất đánh rầm, mắt cá chân của zombie bị bắn nát, nó ngã xoài ra đất. Trương Dân bồi thêm một phát, nổ toác đầu của nó.

Bốn phía rơi vào tĩnh lặng, Mông Phong áp lưng vào vách tường từ từ di chuyển qua lại, cuối cùng mới thu súng: “An toàn rồi.”

“An toàn.” – Trương Dân điệu nghệ dùng ngón tay xoay khẩu súng một vòng rồi thu về, cười bảo: “Ba là cây đậu súng máy mà (2), cực mạnh đó nha, con đừng sợ.”

Quyết Minh thắc mắc: “Dạ, vậy ảnh là gì?”

Trương Dân đáp: “Mông Phong ấy à, giống quả bí mặt xù (3).”

(2), (3) Cây đậu súng máy, bí mật xù: ai chơi “Plant vs zombie” thì chẳng lạ lắm gì mấy cây đậu biết bắn súng và quả bí bự biết nhảy này nữa ha, dành cho ai chưa biết ^^: plants vs zombie

Mông Phong mặt lạnh te cắt ngang: “Đừng có giỡn nữa, Lưu Nghiễn đâu?”

Trong thoáng chốc, Lưu Nghiễn kéo căng dây nổ sứt, lại cầm nổ nhắm bắn, giải quyết sạch sẽ ba con zombie, đánh lẫn chúng xuống dưới núi, sau đó cậu ngồi về vị trí, đeo lại micro, thấp giọng: “Mông Phong, em vừa phát hiện một chuyện.”

Mông Phong hỏi: “Chuyện gì?”

Lưu Nghiễn lại nói: “Người bên anh có ai bị thương không?”

Mông Phong quét mắt nhìn qua, có hai tay đàn em bị thương, một đứa bị thương trên bả vai, một đứa thì bị ở đùi, còn chưa trúng chỗ trí mạng, dưới ngọn đèn vàng vọt không nhìn ra sắc mặt thế nào. Bốn con zombie bị bắn tã tơi nằm lằn lổc giữa đất, đều mặc quân phục rằn ri dã chiến, chắc hẳn khi dịch zombie bùng nổ thì họ đã trốn vào kho vũ khí để chống cự cầm hơi.

Mấy tay đàn em bị cào phải kiểu gì cũng không còn cơ sống sót, nhưng Mông Phong không định xử bọn họ tại chỗ, đều do Lâm Mộc Sâm khẳng khẳng cho người đi theo, cuối cùng lại để hẳn phải thu dọn mớ hỗn loạn này.

Mông Phong đáp: “Em đừng quẩn bên này.”

Lưu Nghiễn giải thích: “Em biết vì sao bọn zombie rất miễn cảm với người sống. Thính giác và thị giác của chúng kém hơn người thường rất nhiều, nhưng khứu giác đối với mùi máu lại thính vô cùng. Mới nãy em phát hiện ba con... mà thôi quên đi, đã giải quyết xong rồi.”

Mông Phong vừa nghe Lưu Nghiễn nói vừa thúc giục mấy tay đàn em làm việc, Lưu Nghiễn tiếp lời: “Nếu các anh có người bị thương, không chừng sẽ dụ đến rất nhiều zombie. Tắt hẳn bọn zombie trong doanh trại sẽ ồ ạt xúm đến kho vũ khí đấy.”

Mông Phong và Trương Dân đồng thời dừng lại động tác, tầm mắt hướng đến chỗ hai tay đàn em bị thương, miệng vết thương của họ còn chưa khép miệng, máu từ đó liên tục nhỏ giọt lỏng tỏng.

“Cửa hông bị chặn.”

“Cửa chính cũng bị chặn nốt.”

Thanh âm của Lưu Nghiễn thấp thỏm không yên, cậu đứng lên, rời mắt khỏi màn hình giám thị, dõng về doanh trại nơi chân núi phía xa.

Rạng sáng 4h50, ngày 22 tháng 8 năm 2012, thời khắc tăm tối nhất trước bình minh.

Lưu Nghiễn cầm súng báo hiệu chậm rãi nổ một phát, ngọn pháo sáng xanh biếc lao vút giữa không trung, bay thẳng về mặt phía Đông của kho vũ khí dưới quân doanh.

Đầu người chen chúc đông nghìn nghịt, hơn vạn con zombie vây kín mít từ trong ra ngoài công trình kiến trúc cao hai tầng.

Pháo sáng lọt thỏm giữa biển zombie đen đặc, rồi tắt ngóm.

Mười tay đàn em hai người một thùng, khuôn theo năm thùng lớn đi về cửa chính, ngoài cửa vang lên thanh âm dồn dập hết đợt này tới đợt khác, phá cửa, gõ cửa, húc đánh, cửa sắt dày được đúc từ thép bị ép đến độ móp vào trong, bọn zombie bên ngoài bắt màn gào rống như triều dâng, vang dội từng hồi.

Mông Phong hỏi: “Bao nhiêu con?”

Lưu Nghiễn đáp: “Nhắm chừng khoảng một vạn con, vây kín từ kho vũ khí kéo ra tận sân thể thao.”

Mông Phong cúi đầu thử điều chỉnh một khẩu Gatling(4), hẳn gác khẩu súng ngang cánh tay, tùy ý mà rằng: “Được rồi, em cảm thấy anh có thể phá vòng vây được không?”

(4) Gatling: có mô hình tỉ lệ 1:1 thôi, xài tạm he ^^

~Ảnh

Là loại súng máy có sáu nòng xoay với tốc độ bắn cao (trên 3000 viên/ phút) và sức công phá mạnh.

Thông tin chi tiết: đây

Lưu Nghiễn liền rằng: “Không mấy khả năng. Anh đã mua bảo hiểm cho mình chưa đấy?”

Mông Phong chỉ nói: “Nếu anh còn sống trở về thì em tính sao?”

Trương Dân và Mông Phong mỗi người vác lên một khẩu Gatling nặng trĩu, trên người còn quần đầy băng đạn.

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Chúc các anh may mắn, em và Quyết Minh sẽ chờ mọi người trở về.”

Mông Phong ra hiệu cho Trương Dân, Trương Dân cười cười hiểu ý, một phát súng nổ âm, viên đạn bay thẳng vào mép tường sắt cửa thoát hiểm của kho vũ khí, công tắc báo động bị bắn tan nát!

Khoảnh khắc tiếng còi báo động réo dài khắp kho vũ khí, cánh cửa thép chậm rãi hé mở, Mông Phong hét to, đồng thời sải bước chạy dồn, hai khẩu súng máy đi đoàn đĩnh tai nhúc nhúc, đạn hướng thẳng ra ngoài bắn quét xối xả!

Hai người tiến dần ra ngoài kho vũ khí, tiếng súng điên cuồng quanh quẩn giữa trời đêm, trái tim Lưu Nghiễn như muốn nhảy tót lên cổ họng, dưới tiếng súng nổ rít và mưa đạn đầy trời đã không còn cách nào cất tiếng nói chuyện được nữa.

Lưu Nghiễn lại nhét vào súng một viên đạn tín hiệu màu tím, ánh lửa khói soi rọi cả bầu trời đêm, chiếu sáng vào Trương Dân và Mông Phong đang dựa lưng vào nhau ở bên dưới, vừa từ từ bước đi vừa liên tục bắn phá, hai bên đường rải chông chất những cái xác nát đầu, cánh tay cẳng chân theo nhịp bắn bay múa điên loạn.

Mấy tay đàn em khuôn thùng bắm đuôi, đạn vừa hết, Trương Dân bỏ súng máy, lấy ra hai khẩu súng nòng nhỏ. Đoàn! Đoàn! Đoàn! Anh bắt đầu bắn tĩa!

“Các anh sắp đột phá vòng vây rồi! Đi về sân thể thao phía Tây! Chỗ đó có ít zombie nhất!” – Lưu Nghiễn gào lớn.

Mông Phong buông luôn khẩu Gatling, quát lên: “Bắt đầu chạy!!” – Dứt lời thì xoay người lăn một vòng, tung ra một quả lựu đạn.

Tiếng nổ âm vang, sóng xung kích như thể hất tung cả bọn, Mông Phong đứng đầu trần mình chịu trận, lúc khom người bị một mảnh đạn cắt qua bên mặt xước một vết, Trương Dân hét lớn: “Mau đi!!”

Lũ zombie ồ ạt xông tới, mọi người nhắm về mé Đông của sân thể thao chạy vắt giò lên cổ, khoảng cách một ngàn mét rất ngắn, nhưng khi mười hai người phải vác theo năm thùng vũ khí chạy trời chết mà sau lưng còn có cả vạ con zombie dí sát nút, Mông Phong tưởng như không còn đoạn đường nào dài hơn thế nữa.

Trương Dân tiếp tục hô lớn: “Mau lên! Mọi người nhắm phía đạn tín hiệu mà chạy tới!!”

Mông Phong cầm hai quả mìn đĩa(5), vung tay ném ra, cạnh sắc lẹm của mìn đĩa chém đứt cổ của một con zombie đang điên cuồng nhào tới, rồi găm cứng vào cột xà đơn, không ngừng “tích – tích – tích” chớp sáng đỏ.

(5) Mìn đĩa: nôm na hiểu là mìn có vỏ được gắn vào một cái đĩa thép^^

Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng thời chĩa lên trời nả súng báo hiệu, pháo sáng màu đỏ và xanh biếc tạo nên quang cảnh chói mắt bay lên giao nhau giữa trời đêm, rốt cuộc cũng dần tiếp cận được tường rào, Trương Dân ném dây cáp móc câu ra, mọi người hì hục khuôn thùng đến bên chân tường.

Trương Dân lại quát lên: “Năm người các cậu leo lên trước đi, rồi móc thùng treo lên!!”

Zombie như sóng triều lấp đầy cả sân huấn luyện, quả mìn đĩa Mông Phong vừa ném khi chạy trốn bắt nổ, âm ầm quét tung lũ zombie lên trời, khắp chốn đều là thi thể bay tứ tung, thùng vũ khí được vạ chuyển dần lên đầu tường.

Làn sóng zombie cuối cùng vừa tiếp cận, Mông Phong phụ trách căn hậu giường cao súng, bỗng nhiên hắn phát hiện một gương mặt hơi chút quen thuộc.

Hắn có cảm giác như đã thấy qua con zombie kia ở đâu đó, nó nâng lên bàn tay hư thối đen bẩn, trên tay còn mang một chiếc nhẫn kim cương.

Tiêu Vũ? Rốt cuộc Mông Phong cũng nhớ ra, bọn họ đã theo quân đội đến chỗ này bị nạn, có không ít zombie trước mắt khoắc lên người quần áo sinh viên, chẳng lẽ... chẳng lẽ phải... giết nó?!

“Đừng mất tập trung!” – Trương Dân hô lên.

Mông Phong phản ứng chóng vánh, nổ súng!

Hai phát bắn ra trúng ngay hai chân Tiêu Vũ, con zombie kia loạng choạng hơn mười bước nữa mới đổ gục xuống, lại tiếp tục dùng khuỷu tay chống đất mà lết tới.

“Đón này!” – Trương Dân hét, từ trên đầu tường ném xuống một thứ. Mông Phong chụp lấy tên lửa mini đặt lên vai, loay hoay tìm vòng ngắm bắn.

“Ông đây ghét nhất là phải học sử dụng vũ khí tân tiến...” – Mông Phong bắt màn lâu bầu, tay thì mò mẫm bừa trên thân tên lửa, cuối cùng mới tìm được chốt sáng.

Màn hình hồng quang hiện lên, phát ra tiếng vang của vòng ngắm cấp tốc điện tử, Mông Phong lại lần mò lựa chọn tọa độ, sau một lần bấm nút, một quả tên lửa mini gầm rít phóng đi, đâm trúng thanh sườn của kết cấu trên cao.

“Bồi thêm một quả nữa!” – Trương Dân cao giọng cười bảo, anh quỳ một gối trên đỉnh tường, phóng ra một quả tên lửa khác, kết cấu âm ỉ nghiêng ngã đổ nhào xuống, nện thẳng xuống bầy zombie ở phía dưới, nước tràn như lũ cuốn.

Mông Phong cất tiếng: “Chuyển xong hết chưa?”

Mông Phong trèo lên đầu tường, đứng vững trên đó đóng mắt xuống phía dưới xa xa, bên ngoài tường rào, mọi người đều đã muốn kiệt sức, nằm sóng xoài thở hồng hộc không ngớt.

Trương Dân cười nói: “Mới này đáng lẽ phải bắn sập kho vũ khí, nếu không chừng lần sau tay họ Lâm lại bảo anh em ta đi nữa.”

Mông Phong bảo: “Tường xung quanh đó cũng bị đánh sập theo luôn ấy chứ, rất nguy hiểm.”

Lưu Nghiễn chạy vội vài bước rồi dừng lại ở sườn núi, còn Quyết Minh vẫn cầm đầu lao thẳng một mạch xuống dưới, đổ nhào vào người Trương Dân đương be bét máu, rồi cứ thế vùi mặt vào lòng ngực anh.

Mông Phong có chút mong đợi trông về Lưu Nghiễn đứng đằng xa kia, hắn cho rằng cậu cũng sẽ thể hiện đôi tí gọi là.

Ấy vậy mà Lưu Nghiễn lại vờ như không, thản nhiên xoay người: “Nhớ gom cả camera về nữa đấy, vật tư đang khan hiếm mà, bye ~” – Dứt lời thì tự mình quay trở về xe Jeep.

Mông Phong thiết muốn chửi thề, đành miễn cưỡng trèo lại lên tường nhờ camera xuống.

Ba chiếc Jeep trượt xuống núi, một chiếc chứa đầy người bị thương, để cho Mông Phong lái xe, lão mập rầm rập vừa ăn mấy cú trời giáng của Lưu Nghiễn đang còn chết ngất, bị ném ở dây ghế sau.

Một chiếc khác toàn những người chưa bị thương, Lưu Nghiễn lái xe mang Quyết Minh theo, sau xe chở đầy thiết bị dụng cụ.

Còn chiếc cuối cùng thì chất đầy vũ khí, Trương Dân lái xe áp tải. Tuy có người bị thương, nhưng không một ai mở miệng hỏi phải xử lý thế nào.

Mông Phong trông ra sắc trời hưng hửng sáng, trong lòng hắn hiểu rõ, tuyệt đối không thể ném họ lại chỗ này hoặc thẳng tay bắn chết.

Nếu chuyện như vậy bày ra trước mắt những người có mặt hôm nay, lỡ đâu đến khi lũ zombie bao vây, chỉ cần có ai bị cắn thì người đó sẽ buông xuôi thôi không chống cự nữa, đến cơ hội sống sót cũng chẳng chịu

nắm bắt, lấy chi đến việc đoàn kết chiến đấu? Có khi vừa xông trận lại phản chiến, hùa theo lũ zombie đối phó người một nhà. Liệu có ai tự nguyện hy sinh thân mình bảo vệ cho chiến hữu, đến khi thoát hiểm rồi lại ăn một súng banh óc chứ?

Mông Phong càng không mong muốn bản thân mình hoặc Lưu Nghiễn, một ngày nào đó bất thành linh bị trúng đạn từ sau lưng.

Lưu Nghiễn cầm bộ đàm hỏi: “Sao chỉ còn ba cái máy giám sát?”

Mông Phong đáp: “Có một cái bị hư rồi, kẹt vào lưới sắt, em đã đụng chạm gì đến nó à?”

Chiếc camera cuối cùng đó nghiêng nghiêng hướng về trung ương doanh trại, đèn tín hiệu màu đỏ không ngừng chớp lóe.

Mặt Trời lấp ló vươn vai, bầy zombie mất mục tiêu tấn công, lại bắt đầu lượn lờ tản mát xung quanh, một vệt sáng mờ mờ phủ kín đường chân trời.

Trong trung tâm doanh trại, vừa rồi sau đợt bắn phá và ném mìn của Mông Phong đã tàn sát lũ zombie, trong đồng thi thể chồng chất đó bất chợt lóe ra một tia sáng màu xanh lam khác thường.

.

.

.

End #12.

13. Chương 13

#13. Tiến hóa...

Tại lầu ba của nhà máy, trong căn phòng mờ tối, nắng trời xuyên qua cửa chớp thành những vệt sáng mảnh song song, hắt lên đường nét khuôn mặt của Mông Phong và Trương Dân.

Lâm Mộc Sâm ngồi trong chỗ khuất bóng, không thể nhìn rõ biểu tình của gã, phía sau lưng có bốn tay đàn em chầu quanh.

“Năm thùng súng ống.” – Mông Phong mở lời – “Mỗi thùng 75 cây, tổng cộng là 375 khẩu súng, một thùng đạn gồm 5400 viên, và 120 quả lựu đạn. Đây là số lượng lớn nhất mà chúng tôi có thể lấy được.”

“Hy sinh bao nhiêu anh em?” – Lâm Mộc Sâm hỏi.

Mông Phong đáp: “Đều trở về cả, đang chờ ở ngoài kia.”

Lâm Mộc Sâm lại hỏi: “Không ai bị thương chứ?”

Giọng nói của Mông Phong trầm đượm vẻ lạnh nhạt không che giấu: “Không rõ lắm, tốt nhất là anh tự mình đi xem đi.”

Lâm Mộc Sâm tiếp tục bày tỏ quan tâm: “Hai cậu thì sao? Không việc gì chứ? Nếu người một nhà có ai bị thương thì rắc rối lắm đây.”

Mông Phong không đáp nửa lời.

Lâm Mộc Sâm quét mắt qua sáu thùng lớn, thản nhiên rằng: “Làm rất tốt, hai cậu lập công to đấy, anh sẽ ghi nhớ thật kỹ, thôi về tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Trương Dân dường như còn điều gì muốn nói, nhưng Mông Phong lại dùng mắt ra hiệu, bảo anh đừng quá nóng vội đề cập đến chuyện khác vào lúc này. Sau đó hai người xoay lưng bước ra ngoài, khép cửa lại.

Mấy tay đàn em vừa tham gia đợt đợt kích vừa rồi đứng dưới lầu, ai nấy đều kiệt quệ tàn tạ, chợt một gã lâu la khác lao xuống thông báo: “Anh Sâm ra ngoài rồi, ngày mốt mới về, trước khi anh ấy đi có dặn dò sắp xếp, tụi bây cứ ở đây chờ đi. Lưu Nghiễn đâu? Lưu Nghiễn đi lên trên cùng bàn bạc công chuyện.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn bước ngang qua nhau, Mông Phong nhỏ giọng nói: “Gã vẫn còn ở đây.”

Lưu Nghiễn khẽ đáp: “Biết rồi, anh đi thu dọn chút đi.”

Lát sau, Lưu Nghiễn từ lầu hai đi xuống, sau lưng cậu còn có bốn gã đàn em theo cùng.

Trương Dân đã chạy đi tắm rửa, còn Mông Phong vẫn đứng lại trong phòng chờ Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đánh mắt qua Mông Phong, chưa nói lời nào, đoạn cậu quay sang những người còn lại cất tiếng: “Mọi người đi theo tôi.”

Mười một người trong đội rời khỏi nhà máy, đi đến bờ sông đương lúc giữa trưa, Lưu Nghiễn mới bảo: “Chỗ này được rồi, người nào bị thương mời bước ra.”

Mông Phong không rõ: “Để làm gì?”

Lưu Nghiễn hạ giọng: “Đâu có bảo anh.”

Mông Phong cũng khe khẽ nói: “Ý anh không phải vậy. Gã để em ra mặt kiểm tra, rồi mượn tay em giết người một nhà sao?”

Lưu Nghiễn gắng giảm âm lượng thấp nhất, trong từng câu chữ thốt ra kèm theo cả lửa giận khó lòng kìm nén: “Trước đó gã nói những gì với anh hả? Không phải gã đã bảo phải vứt bỏ hết những đội viên bị thương đi à? Sao anh không đánh tiếng với em trước lời nào? Em hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý, cũng chưa nghĩ ra biện pháp nào cho ổn thỏa đây này.”

Hai người cứ thậm thụt to nhỏ với nhau, một tay đàn em đứng phía đối diện cách chừng năm bước chợt hỏi: “Anh Sâm muốn vứt bỏ tụi tôi phải không?”

“Anh Sâm không có ở đây!” – Một gã đi theo giám thị Lưu Nghiễn bắt đầu lên đạn – “Đây là quyết định của Lưu Nghiễn, chính cậu ta phụ trách thực hiện, ai có thương tích tự giác đứng ra mau!”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, rồi cất cao giọng: “Mọi người đều hiểu mà, khoan đã... Cậu kia định làm gì?! Tôi có bảo cậu giết người chưa!?” – Cậu túm lấy cổ áo của gã lâu la giám thị bên cạnh, gằn giọng – “Nếu cậu dám giương súng, anh đây cá chắc người ngổm đầu tiên là cậu đấy, tin không hả!?”

Một người đứng đối diện lên tiếng: “Vậy bây giờ sẽ giết chết những anh em bị thương hay sao?”

“Không.” – Lưu Nghiễn buông tay khỏi người gã lâu la kia – “Trước mắt cho tôi biết những ai bị thương, lại đây nào, bước dần về phía trước, đừng sợ.”

Lão mập rặng vàng kia bỗng rú lên: “Con mẹ mày deck là cái thá gì!”

Lưu Nghiễn lạnh giọng quát lại: “Không ai khiến ông, ông đâu có bị zombie đớp, cút sang một bên đi, còn lèo nhèo tôi bắn chết toi luôn đấy!!”

Lão mập như được tha bổng, cong đít dọt thẳng.

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Những người còn lại.”

Mông Phong bèn nói: “Anh còn nhớ rõ, để anh.”

Lưu Nghiễn cự tuyệt: “Không, là gã bảo em làm.”

Ban ngày nắng gắt oi ả, nhưng sắc mặt mọi người đều tái mét, Lưu Nghiễn ra tiếng: “Không có ai chịu nhúc nhích luôn à? Vậy thì đổi cách khác, người nào không bị thương đứng ra.”

Cậu vừa sửa lời thì lập tức có sáu tay đội viên tiến lên trước từng bước, hai người bị zombie cào trúng vẫn đứng bất động tại chỗ, tiếp sau vài giây, lại có hai người khác đồng thời bước ra.

Một hàng ngang tám người, còn hai người xếp đằng sau.

Lưu Nghiễn hướng về phía hai người kia bảo: “Hai cậu cởi quần áo ra.”

“Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp mày deck phải con người nữa!!” – Một người giận dữ rống lên.

Lưu Nghiễn nhận ra người đó, là Văn Thư Ca. Cậu không hề đáp lời cậu ta.

Mông Phong móc súng lục ra, hai người kia buộc phải cởi quần áo, Văn Thư Ca thở dốc từng hồi, thân thể trần trụi đứng dưới nắng trời, trên cơ thể cậu ta không có vết thương, người còn lại trên lưng bị cào rách một vết máu, vết thương còn chưa khép miệng, thịt đỏ đỏ lộ ra ngoài, đã chuyển sang màu tím đen rõ rệt.

Lưu Nghiễn lại nói: “Mặc đồ vào đi, anh tên gì?”

“Vương Huy” – Người đó đáp.

Văn Thư Ca mặc xong quần áo, nhìn chăm chăm Lưu Nghiễn, liền lúc đó có một người theo bản năng xoay người, chậm chạp thụt lùi ra sau, thuận chân tăng tốc bỏ trốn, mọi người đồng loạt hướng ánh nhìn dè chừng về phía Mông Phong.

“Quay về!!” – Lưu Nghiễn tiến tới từng bước hô lớn – “Tôi không định giết các cậu! Mọi chuyện vẫn còn hy vọng cơ mà!!”

Tay còn lại đang định bỏ chạy theo, vừa nghe những lời đó, kinh ngạc dõi theo Lưu Nghiễn với vẻ ngờ vực.

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Cho các anh đồ ăn nước uống trong ba ngày, cứ chờ ở đây, được không? Trương Dân có nói, chốc nữa sẽ tới đây xem bệnh cho các anh, nếu có thể chữa trị thì không còn gì phải bàn cãi, tất thấy vẫn như cũ.”

Văn Thư Ca cũng quát lên: “Tao... tao sẽ giết chết mày, Lưu Nghiễn!!!”

“Đừng vậy nữa, a Văn.” – Vương Huy lên tiếng – “Ai cũng đều hiểu mà, đây chính là số phận rồi.”

Lưu Nghiễn: “Hai người ở cùng nhau phải không, là bạn nói khó? Văn Thư Ca, cậu phụ trách đưa cơm nước cho anh ta, nhưng nhất định phải chú ý an toàn, tôi... tôi sẽ gắng nghĩ cách, còn bây giờ vẫn chưa có biện pháp cụ thể, được chứ?”

“Tao nhất định sẽ giết mày!” – Văn Thư Ca điên cuồng rống – “Tao thề! Lưu Nghiễn! Mày cứ chờ đấy!!!” – Cậu ta phát cuồng muốn xông lên liều mạng với Lưu Nghiễn, lại bị mấy người khác ghì chặt.

Trong chớp mắt Mông Phong cũng rút súng chĩa đầu Văn Thư Ca, lạnh giọng: “Xem chừng anh đây phải xử chú trước rồi.”

“Thôi đi, Mông Phong.” – Lưu Nghiễn can ngăn – “Mọi người trở về hết đi.”

“Từ từ đã!” – Trương Dân từ trong nhà máy chạy tới, dừng lại ở bờ sông thở dòn dập, chỉ vồn vện có năm mươi bước đi đường lại khiến anh có chút mệt đứt hơi.

Trong tay anh còn cầm theo hai ống tiêm, anh kêu lên: “Đừng chạy! Người anh em! Đâu cả rồi?!”

Mông Phong chau mày hỏi: “Trương Dân, anh bị gì vậy?”

Trương Dân gượng đáp: “Tôi... không sao hết, hai anh bạn bị thương ban nãy đâu?” – Anh bước lên ra hiệu cho Vương Huy ngồi xuống, vén tay áo của anh ta lên, tìm đúng mạch máu rồi đâm ống kim từ tổn thương vào.

Lưu Nghiễn nhíu mày: “Làm sao anh lấy được thứ này?!”

Trên cánh tay Trương Dân còn một vết cắt chưa hoàn toàn khép miệng, nguyên cả cánh tay ửng đỏ, trong khi sắc mặt lại tái nhợt đến phát sợ.

Anh dùng ngón tay kẹp lấy một ống tiêm, lại đem huyết thanh trong ống thuốc khác tiêm toàn bộ vào cơ thể Vương Huy.

Đột nhiên đằng xa vang lên một tiếng súng, có người tự sát.

Trương Dân không đành lòng nhắm lại đôi mắt, thở dài.

“Sao lại đi tự tử cơ chứ!” – Trương Dân buồn bã hô lớn – “Biết đâu còn có thể cứu được!!”

Vẫn còn một người đứng từ xa ngó chừng thật lâu, cuối cùng bước tới, để cho Trương Dân tiêm huyết thanh vào.

Mông Phong lại chau mày hỏi: “Có tác dụng không?”

“Cứ thử xem.” – Trương Dân ngẩng đầu nhìn Mông Phong đáp, trong mắt anh tràn ngập sự mơ hồ.

Lưu Nghiễn lại bảo: “Anh rút bao nhiêu máu mới lấy được hai ống huyết thanh này vậy?”

Trương Dân lắc đầu đứng dậy: “Tôi... xài cách thủ công, hồi xưa trong dịch lở mồm long móng cũng từng dùng rồi, lấy một chén đầy máu đi làm lạnh... rồi sau đó gạn lấy phần dung dịch ngưng lại ở trên cùng...”

“Anh ấy được cứu rồi sao?!” – Văn Thư Ca bật hỏi – “Đây là thuốc gì?”

Trương Dân lắc đầu cười đáp: “Tôi cũng không rõ, cứ quan sát xem sao đã. Chỉ sợ dị ứng, mà dù sao còn đỡ hơn bị lây nhiễm, tí xíu vậy không ăn nhằm gì.”

Lưu Nghiễn rất muốn hỏi cách trị bệnh lở mồm cho heo dùng được cho người hay sao? Nhưng cuối cùng vẫn chưa thốt ra miệng, cậu chỉ nói: “Văn Thư Ca ở lại đây, quan sát tình hình.”

Sau khi cậu trở về báo cáo cho Lâm Mộc Sâm mọi chuyện, gã nói bằng giọng lạnh tanh: “Cậu giải quyết thể thì chả dứt khoát gì cả, chỉ tổ phạm cơ mạo.”

“Anh Sâm.” – Lưu Nghiễn gay gắt phản bác – “Mông Phong từng nói, cho người khác một lối thoát cũng chính là chừa lại cho bản thân một lối thoát. Nếu dưới tình huống như vậy mà thẳng tay nổ súng, thì đàn em của anh làm sao đoàn kết cho được. Anh thử nghĩ mà xem, sau này khi đang giữa trận chiến, lỡ có một người bị thương thì người đó lập tức cho rằng: ‘A, mình còn đánh tiếp để làm gì? Giúp đỡ đồng đội sống sót rồi, về sau bọn chúng cũng nổ súng bắn chết mình thôi’, vào thời điểm đó họ chỉ có duy nhất một đường là giết chết đội trưởng và anh em trong đội, còn bản thân bỏ trốn chờ biến thành zombie. Anh chờ mong bọn họ sẽ vì nghĩa diệt thân sao? Chuyện viễn vông.”

Lâm Mộc Sâm không hé nửa chữ.

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Trương Dân bắt đầu lấy mẫu huyết thanh để cứu họ, nhưng chưa chắc đã có tác dụng. Muốn chính xác còn cần phải chờ sự tỷ Phươg chiết xuất mới được. Mà hơn hết anh phải kiểm gì bồi bổ cho Trương Dân đi đã, chứ kiểu này thì sớm muộn gì anh ta cũng khô máu mà chết ở đây luôn.”

Lâm Mộc Sâm đứng dậy khỏi ghế, nói: “Cậu ta có khỏe mạnh không đấy? Các cậu trông có vẻ thân nhau lắm nhỉ, chắc không bị si đa gì chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong lên lầu một đi tắm táp, Lưu Nghiễn thì ngồi thừ trên ghế đá ở sân trong, chốc sau chợt nghe một tiếng đánh rầm bên mé lầu hai, giọng Trương Dân phát cuồng rống lên: “Thứ khốn nạn đó ở đâu?!!”

Lưu Nghiễn nghe thế liền cười, Quyết Minh đuổi theo anh ra khỏi phòng, hô lên: “Từ từ đã ba!”

“Có một con zombie bỏ nhào lại, ông đây vì phải bảo vệ cho thằng nhóc con... Đấy đấy mấy em nhìn xem, là thằng nhóc đó đó, tận bây giờ anh còn không biết nó chui ra từ xó nào, chắc hẳn là tổng quản Lưu của chúng ta giếm trong phòng rồi...” – Lão mập rằng vàng đang ở một góc sân trong mà khoác lác đến độ nước miếng tứ tung, khoa tay múa chân chém gió sự tích anh dũng của lão trước mặt hai cô nàng bụi đời.

Trương Dân phi thân qua lan can lầu hai, lao thẳng xuống sân trong, ánh mắt anh lúc này tựa như một con báo săn nguy hiểm bị chọc giận, chưa nói câu nào liền sấn tới nắm cổ lão mập đập mạnh xuống bàn đá, anh thở hồng hộc móc súng ra dí vào đầu lão.

“Ba!” – Quyết Minh hoảng hốt gọi.

“Con giun xéo lắm cũng quăn(1)!” – Trương Dân hầm hầm hét lớn – “Ông muốn gì! Ông dám làm gì con tôi hả?!!”

(1)Nguyên văn: “Tượng đất cũng có tim có máu”. Vì muốn thuận miệng hơn nên mình đổi sang một câu tục ngữ tương đối quen thuộc^^

Lưu Nghiễn lập tức thôi không cười nữa, một cô nàng giang hồ ngó thấy tình hình không ổn, vội vã chạy lên lầu gọi người.

Quyết Minh đang bận một chiếc áo ba lỗ mỏng, kiểu dáng giống hệt cái của Lưu Nghiễn, rộng thùng thình, gấu áo bên hông còn đang vén lên cao, lộ ra phần eo thâm tím, Lưu Nghiễn vừa liếc mắt đã hiểu ngay, hẳn là khi Trương Dân về phòng kiểm tra cho Quyết Minh thì phát hiện bất thường, rồi gặng hỏi mãi Quyết Minh mới kể ra mọi chuyện.

Lưu Nghiễn nào ngờ được tính tình Trương Dân lại dễ mất kiểm soát như vậy, cậu vốn tưởng anh đang đùa giỡn thôi, nhưng rồi lại thấy tay phải cầm súng của Trương Dân không ngừng run rẩy, như thể sắp bóp cò tới nơi rồi.

Mà lão mập rắng vàng hãy còn cho là Trương Dân chỉ giỏi hăm he, thế là càng lớn gan, mạnh mẽ chửi to: “Tối đi! Mày có ngon thì cứ nổ súng!”

Mông Phong vừa tắm xong, nghe thấy tiếng ồn ào truyền tới từ sân trong, chỉ trông mỗi chiếc quần đùi ngắn liền bước ra, trầm giọng can ngăn: “Trương Dân, đừng xúc động.”

Trương Dân phì phò thở, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Giết lão chỉ tổ bắn tay, anh buộc lão thề đi, xong xuôi thì tha cho lão.”

Đợt tranh chấp này khá náo nhiệt, biết nội tình chỉ có vài người ít ỏi, mà số người hóng hớt xem kịch hay thì châu đầu ghé tai, bu đen bu đỏ quanh sân trong.

Trương Dân quát: “Ông thề đi! Sau này tuyệt đối không được đụng chạm vào Quyết Minh! Tôi không ngán giết ông! Không ngán giết ông đâu!!”

Lão mập rắng vàng kia vội luôn mồm cam đoan: “Không đụng thì không đụng, có làm gì nó đâu chứ!”

“Được rồi.” – Lưu Nghiễn lên tiếng – “Trương Dân, thu súng lại, về phòng đi.”

Trương Dân từ từ thu súng, nhẩn nhện gần giọng: “Ông nhớ kỹ cho tôi.” – Dứt lời thì xoay người đi về phía Quyết Minh, nắm lấy tay nhóc.

“Cứ chờ đó đi, thằng dĩ lãng loạn...” – Lúc này lão mập mới gượng đứng dậy, tục tũm mắng Quyết Minh, rồi còn giơ ngón giữa sau lưng Trương Dân.

Chỉ trong tích tắc, Trương Dân không mảy may do dự quay phắt người bóp cò súng!

Tiếng súng nổ đoàng, phát đạn khoét ngay một lỗ máu giữa trán lão mập!

Khắp bốn phía khoảng sân vuông rộng lớn lặng ngắt như tờ, lão mập rắng vàng đương trợn tròn mắt, mang theo vẻ mặt bàng hoàng không tin nổi ngã ngửa ra sau, nằm sổng xoài giữa đất.

Một tay Trương Dân vẫn nắm chặt Quyết Minh, anh đứng im một lát, sau đó khẽ nói: “Nhóc cưng, ba sẽ mang con đi, đừng sợ.”

“Đứa nào nổ súng dưới kia thế hả?!” – Trên lầu ba rớt cuộc vọng xuống tiếng quát hỏi của Lâm Mộc Sâm.

“Tôi.” – Trương Dân đáp gọn lỏn.

Lâm Mộc Sâm: “Sao lại nổ súng, cậu giết lão Vương rồi?”

Trương Dân: “Lão dám tấy máu tay chân với con tôi.”

Lâm Mộc Sâm chống hai tay lên lan can nhìn xuống, Trương Dân và Quyết Minh ngẩng cao đầu, đối mắt với gã.

“Thằng con cậu đâu ra thế?” – Lâm Mộc Sâm cười hỏi – “Tên là gì?”

Lưu Nghiễn nháy mắt ra hiệu cho Mông Phong, hẳn bèn chen lời: “Thằng nhóc tới cùng lúc với anh Trương.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Trương Dân, buông súng xuống, sao lại chĩa súng vào người anh hả?”

Trương Dân đáp: “Xin lỗi, anh Sâm, ai cũng không được đụng đến con tôi, mấy ngày vừa qua rất biết ơn anh đã chiếu cố...”

Lâm Mộc Sâm ngắt lời: “Người là cậu giết.”

Trương Dân không hé răng.

Lâm Mộc Sâm lại nói: “Vậy nên cậu phải phụ trách thu dọn.” – Dứt lời thì xoay người trở vào phòng.

Lưu Nghiễn và Mông Phong đều thở phào nhẹ nhõm, đám người hóng chuyện cũng giải tán. Trương Dân ngồi xuống ghế đá, ngoắt bảo Quyết Minh bước tới. Anh đang ngồi, còn Quyết Minh vẫn đứng.

Quyết Minh ôm lấy đầu của Trương Dân, nhẹ nhàng xoa lên tóc anh.

Mười giờ đêm:

Mông Phong vừa tuần tra xong, hẩn đứng dưới lầu một hồi, nguyên cả dãy nhà đèn tắt gần hết, chỉ còn mỗi phòng của hẩn và Lưu Nghiễn là sáng đèn, luôn luôn như vậy, vẫn có một người chờ hẩn trở về.

Lưu Nghiễn bày ra bộ dạng đứng đưng hệt như lúc trước, chỉ khác là bản vẽ cậu đang xem lúc này đổi thành chi tiết súng ống, cậu nâng mắt qua bản vẽ, liếc nhìn Mông Phong một cái rồi thôi.

Mông Phong mặt không đổi sắc, thản nhiên cởi áo, thay dép lê, đu người lên khung cửa làm hai chục động tác hít xà đơn, sau đó cầm ly đi đánh răng, lúc quay lại chỉ mặc mỗi chiếc quần lính, nửa người trên để trần.

Lưu Nghiễn đã tắt đèn, ngoài cửa sổ lấp lánh sao trời, gió Thu cuốn theo hơi cỏ ngai ngái ủa vào phòng, Mông Phong mơ màng có một loại ảo giác – trở lại khoảnh khắc vẫn còn ở ký túc xá thời trung học.

Sau khi tan buổi tự học, Lưu Nghiễn quay về ký túc xá tắm rửa, còn kẻ với thành tích be bét tệ lậu như Mông Phong vẫn phải cấm trong phòng tự học cày cuốc đèn sách, tới mười rưỡi mới về tắm tấp. Mười một giờ toàn ký túc xá tắt đèn, ngủ nghỉ.

Tháng ngày đó đơn điệu nhàm chán đến độ bức bối, lịch trình quanh đi quẩn lại chỉ có căn tin, lớp học, phòng ký túc, rồi công thức Toán và một mớ chữ tiếng Anh bùi nhùi nhìn vào như chữ ngoài hành tinh... Mông Phong quả tình chẳng muốn nhớ lại chút nào nữa.

Nhưng cái kiếp sống buồn tẻ nhàm chán thời cấp ba ấy, dường như có một ma lực khiến Mông Phong không thể chối bỏ, cảm giác mỗi lần công bố thứ tự thi đua toàn khóa luôn bị kẻ khác cười nhạo, rồi thì sách giáo khoa và sách bài tập khiến hẩn đần độn cả người, chữ nghĩa rối nùi, và những câu văn lủng củng diễn đạt không tới nơi tới chốn, tất cả lại ẩn dấu một thứ lãng mạn không nói nên lời.

Mông Phong dần thích ứng buổi đêm thiếu ánh đèn trong ký túc, vừa nâng mắt thì bắt gặp đôi mắt đượm ý cười của Lưu Nghiễn.

“Em còn nhớ không?” – Mông Phong ngồi bên giường cầm khăn lau khô bàn chân, chăm chú cất lời – “Hồi còn học cấp ba ấy.”

“Hồi đó thì sao?” – Lưu Nghiễn vẫn thờ ơ nằm duỗi lưng.

Mông Phong: “Thi giữa kỳ đứng trong top mười của lớp...”

Lưu Nghiễn lập tức ngắt lời: “Đừng nhắc chuyện đó nữa, em muốn đi ngủ.”

Mông Phong kiên trì nói: “Là có thể hôn em, và ôm em ngủ.”

Mông Phong: “Thi học kỳ trong top hai mươi, mà phải trên hạng hai mươi... là được ‘làm’ cùng em một lần...”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Nếu lọt vào top mười toàn khóa, em nói mỗi tối đều cho anh ‘làm’ thoải mái...”

Lưu Nghiễn bao biện: “Ai mà chưa từng có quá khứ lầm lỗi chứ? Người thông minh cách mấy cũng có lúc tụt xuống hạng hai thôi, là vì em muốn đốc thúc anh học tập chứ bộ, rồi cùng vào một đại học...”

Mông Phong: “Ừ đây! Vậy nên anh mới liều mạng dốc sức cày bài vở, chỉ vì được ngủ với em thêm vài lần thôi, hồi đó sao anh ngu vậy không biết, lại xúc động vì cái điều kiện vợ vẫn như thế? Yêu đương hồi hộp, suốt ngày chờ đợi đến buổi thí nghiệm vào mỗi thứ Năm... Giờ nhớ lại quả thật là...”

Lưu Nghiễn mỉa mai đáp trả: “Phải đó, sao anh ngu vậy chứ? Rõ ràng ràng là gỗ mục không thể khắc, học hành là chuyện của chính anh, mà em còn phải dùng...”

Mông Phong bồi thêm: “Dùng cái gì làm phần thưởng nào?”

Lưu Nghiễn tức tối: “Đủ rồi nha, còn nói nữa là chọc em điên lên đây!”

Mông Phong không thềm cởi quần, cứ để nguyên xi vậy chui vào trong chăn, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao qua khung cửa sổ, Ngân Hà lóng lánh đẹp đẽ, rồi lại mở miệng: “Khi em giảng Toán cho anh luôn câu kính, anh còn nhớ rõ lúc em giảng đến sin và cos...”

Lưu Nghiễn đáp: “Đã ráng bình tĩnh lắm rồi, bạn hiền.”

Mông Phong thét giận: “Nhưng rõ ràng là em giảng sai! Cái đề đó chính em cũng không biết giải!”

Lưu Nghiễn: “Rốt cuộc là anh định nói gì nào?”

Mông Phong: “Giờ thì biết sự lợi hại của anh chưa? Anh học hành không ra gì, nhưng nếu không có anh thì...”

Lưu Nghiễn: “À há, thì ra đây mới là mục đích chính cơ đấy, anh muốn nghe cái gì đây? Hay là để em bày tỏ sự ngưỡng mộ với anh nhé?”

Mông Phong: “Em luôn cứng đầu như vậy, chỉ có anh lúc nào cũng bị em ăn hiếp, em không thể dịu dàng một chút thôi à? Giống như tiểu Minh phòng bên ấy? Anh làm nhiều chuyện đến thế, chẳng lẽ không đáng cho em ngưỡng mộ hay sao?”

Lưu Nghiễn chân thành mà rằng: “Em thiệt là ngưỡng mộ anh sát đất luôn.”

Mông Phong cười nhạt: “Anh bảo vệ em lấy nay, vậy mà một câu cảm ơn em cũng chẳng thêm nói, nếu không có anh thì em đã sớm đi đời rồi.”

Lưu Nghiễn: “À, cảm ơn lắm lắm.”

Mông Phong: “Coi đó, cả lúc cảm ơn mà cũng...”

Lưu Nghiễn: “Anh bảo vệ cho em không phải là đạo lý hiển nhiên sao? Anh yêu em, em cũng yêu anh, anh không bảo vệ cho em thì đi bảo vệ ai? Còn em không cho anh bảo vệ, thì phải tự nguyện theo ai đây? Giống như hai người Trương Dân vậy, nếu một người còn sống người kia sẽ tiếp tục sống sót, mà trong số họ lỡ có một người đã chết, người còn lại sống cũng chẳng có ý nghĩa, loại chuyện thể này còn cần phải cảm ơn hay sao? Quyết Minh có lúc nào nói cảm ơn với Trương Dân không?”

Mông Phong ghen hòng.

“Được lắm, rốt cục cũng chịu thừa nhận là em yêu anh...” – Mông Phong tiếp tục nói – “Lần này không phải nói chơi đấy chứ?”

Lưu Nghiễn đánh trống lảng: “Mà yêu nhau có nhất thiết phải dính lấy nhau không?”

Mông Phong dứt khoát: “Chuyện đó không quan trọng, anh nghĩ bây giờ anh đủ tư cách rồi.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Tư cách gì?”

Mông Phong: “Tư cách được ‘làm’ em!”

Lưu Nghiễn: “Tốt nhất là anh nên đánh nhanh thắng nhanh, không thì Lâm Mộc Sâm lại tới nữa cho coi.”

Mông Phong tức khí: “Gã mà còn đến nữa, anh bắn cho toác đầu!”

Trong phòng bỗng chốc lặng đi hồi lâu, Lưu Nghiễn lên tiếng: “Sao vậy?”

Mông Phong: “Cái gì mà sao vậy?”

Lưu Nghiễn: “Không phải anh muốn qua đây à?”

Mông Phong: “Sao không phải là em qua bên đây?!”

Khi Mông Phong toan đứng dậy thì Lưu Nghiễn đã bước tới chỗ hắn, cậu mặc chiếc áo ba lỗ và quần lót tam giác, cười lên hông của Mông Phong, vươn tay cởi bỏ chiếc quần lính rằn ri của hắn.

Hai người trao nhau ánh nhìn chăm chú, Lưu Nghiễn bỗng nói: “Anh hồi hộp kìa.”

Mông Phong bị chọc đúng huyết nổ, nổi giận gầm lên một tiếng, thô bạo áp Lưu Nghiễn xuống giường, hung hăng hôn xuống.

[Tắt đèn.]

Hết thấy cuối cùng đã yên ổn, sau một cơn mưa Thu, tiết trời dần dần chuyển lạnh, hôm sau Lưu Nghiễn nhờ người chuyển bàn làm việc đến dưới tầng cây ngô đồng ở sân trong, cậu ngồi giữa sân đầy lá vàng rơi rụng mà hì hục chế lại súng ống.

Sáu cây súng AK được giao vào tay cậu, Lưu Nghiễn nhận nhiệm vụ sửa chúng lại thành súng dùng cho việc luyện tập.

Cậu tháo rời một cây súng trong số đó để vẽ lại bản vẽ chi tiết linh kiện, cứ thế tập trung suy nghĩ hết sức chăm chú cả hồi lâu.

Quyết Minh không cần phải trốn ở trong phòng nữa, Lâm Mộc Sâm vừa thấy mặt nhóc đứng một lần đã cảm thấy khá yêu thích, tuy nhiên gã không tỏ vẻ quá mức nhiệt tình, tựa như sợ đụng chạm tới Trương Dân vậy – gã đã nghe đàn em báo cáo, không hề nghi ngờ khả năng của Trương Dân, anh có thể đứng ở khoảng cách cả trăm bước bắn bể đầu gã đang ở trên cao dễ như chơi. Rồi Lâm Mộc Sâm lại suy tính, phải giao cho Quyết Minh một công việc hợp lý mà không quá mức nặng nhọc, thế là gã bảo Quyết Minh đi phụ việc ở nhà bếp.

Mông Phong và Trương Dân vẫn phụ trách chuyện tuần tra như cũ, phần thưởng sau phi vụ chôm vũ khí là một gói thuốc lá và một chai rượu Hennessy X.O.

Vào buổi trưa cùng ngày, bên ngoài vang lên một tiếng súng, một trong hai người được Trương Dân tiêm huyết thanh vào đã biến thành zombie.

Lưu Nghiễn đi ra ngoài xem xét, thở dài, cậu lại nhìn sang Vương Huy, tình huống của anh ta lúc này rất không xong, đã không thể động đậy gì được nữa, miệng vết thương ở bên hông đã thối rữa lan ra toàn thân.

Trương Dân ngồi bên tảng đá, hai mắt anh đỏ bừng, cứ vậy nhìn chăm chăm vào con sông phía trước, không nói một lời.

“Vô ích.” – Trương Dân chợt cất tiếng – “Huyết thanh không có hiệu quả.”

Lưu Nghiễn an ủi: “Anh đã cố hết sức rồi.”

Trương Dân lẳng lặng gật đầu, lại hỏi: “Có phải vì liều lượng chưa đủ?”

Lưu Nghiễn vội đáp: “Nếu anh còn lấy máu nữa sẽ chết đấy, đừng tiếp tục nữa. Tối nay tôi sẽ đi tìm sư tỷ Phương hồi thử.”

Trương Dân thở dài, chống tay đan vào nhau, xoa bóp chân mày và sống mũi, rầu rĩ nói: “Đôi khi, gieo cho người ta một hy vọng sống sót, rồi lại dập tắt cái hy vọng đó, điều này thật tàn nhẫn.”

Lưu Nghiễn cười cười, rồi nói: “Không thử thì làm sao anh biết được cơ chứ? Đi tìm Quyết Minh đi, nhóc ấy mới là người cần anh nhất đấy.”

Trương Dân mỗi một gật đầu, đứng dậy quay về nhà máy.

“Khoai tây rất tốt nha, bỏ thêm ít thịt bò đóng hộp, nêm nếm gia vị vừa miệng, đảm bảo no bụng...” – Thím Vu thao thao không ngớt, bên cạnh là Quyết Minh với một sọt khoai tây đầy ắp, hai mắt nhóc đã muốn xoay tròn xoay tròn.

“Ngó cái bộ dạng công tử bột của cháu kìa.” – Thím Vu nói – “Người lớn trong nhà không bắt cháu làm việc gì phải không? Đứa cháu của bác cũng tầm tuổi cháu này, chưa biết nấu cơm bao giờ, đường muối bột ngọt cũng chẳng phân biệt được...”

Quyết Minh cầm củ khoai tây, tay khác cầm con dao bào vỏ lóng ngóng múa may một chập, rồi mới kê dao chọt củ khoai một cái.

Thím Vu kêu lên: “Ấy! Bậy nào! Làm vậy là sai rồi! Để bác gọt mẫu cho coi này...”

Một sọt khoai tây lớn, một thau cà rốt lớn, trong phòng bếp thì tối tăm ngọt ngào, Quyết Minh cảm thấy không thể bị kích hơn nữa.

“Để cháu làm cho.” – Trương Dân đón lấy con dao nhỏ từ tay Quyết Minh, thấp giọng – “Nhóc con sao biết làm mấy chuyện này được?”

Thím Vu bèn bảo: “Cháu đừng có nuông chiều thằng bé mãi thế, cái gì cũng không biết, làm sao được đây?”

“Dạ.” – Trương Dân ngó đồng khoai tây một hồi, tâm trạng phút chốc tốt hẳn lên, anh cười hỏi – “Nhóc cưng, con vẽ cái gì thế?”

Củ khoai tây trong tay Quyết Minh được vẽ hai cái chân mày rậm và mắt kiêu hoạt hình, đích thị là chân dung của Trương Dân.

Trương Dân cầm lấy “đầu khoai tây” của anh đặt sang một bên, rồi kéo sọt khoai tây lại gần, hỏi: “Ồ đâu có mớ này đây ạ?”

Thím Vu đáp: “Lúc mấy đứa ra ngoài thì bọn họ xuống Dụ trấn lấy về đây, còn trồng thêm kha khá ở mảnh vườn phía sau nữa.”

Trương Dân gật đầu bảo: “Chỗ này giao cho cháu, bác ra ngoài hít thở chút đi ạ.”

Thím Vu lau tay lên tạp dề, cũng không câu nệ gì, đuổi đuổi thất lưng rồi đi ra tản bộ.

Mê bánh mì hấp trong nhà bếp ừng ực không ngừng bốc hơi nước, Trương Dân xách cái ghế đẩu ngồi xuống phía sau Quyết Minh, kéo nhóc ôm vào lòng, vuốt ve thân thiết, nào là dụi nào là hôn, hai tay anh bận bịu gọt khoai tây, Quyết Minh thì nghiêng người gối lên phía trước ngực Trương Dân, nhóc con thích ý vô cùng, khép mắt thiu thiu ngủ.

Mông Phong ngồi trên lan can gạch của phòng ký túc xá công nhân, trước mặt chống một khẩu súng bắn tỉa, ánh mắt dõi về bờ sông phía xa xa bên kia, vừa nhóp nhép đầu nành rang vừa ngắm nghĩ chuyện gì.

Lưu Nghiễn tự lưng vào bờ lan can, ngồi dưới đất, cất tiếng hỏi: “Làm sao bắt chước lực giạt lùi(2) cho súng luyện tập đây? Mấy loại súng đạn này em chế mãi cũng không giống được.”

(2) Khi thuốc súng cháy sinh ra khí thuốc. Năng lượng của khí thuốc đẩy đạn ra khỏi nòng, đồng thời tác dụng lên khẩu súng một lực gọi là lực giạt. (Cái này ai học quân sự rồi chắc cũng hiểu ^^)

Mông Phong thần nhiên rằng: “Không phải cái gì em cũng biết à? Chàng thạc sĩ tương lai?”

Lưu Nghiễn hạ mình: “Xin chân thành thỉnh giáo anh ạ, trung sĩ Mông Phong.”

Mông Phong vươn tay nhận lấy cây súng, cũng không ngắm nghía gì nhiều, loay hoay nắn nắn vồ vồ, rồi hỏi: “Đã nói với Lâm Mộc Sâm chưa?”

Lưu Nghiễn và Mông Phong đã có nhiều năm ăn ý, chỉ cần nói nửa câu trên là hiểu ngay nửa câu dưới, cậu uể oải đáp: “Nói rồi, chắc gã cũng hết hy vọng.”

Mông Phong khịt mũi nói: “Chỉ tội Trương Dân, thêm vài ngày nữa không chừng anh ta lại muốn đền mạng cho mấy người bị chết. Em có biết tại sao anh ta giết lão mập không?”

Lưu Nghiễn nhướn mày tỏ vẻ khó hiểu, Mông Phong trầm giọng rằng: “Lần trước mấy tay đàn em của Lâm Mộc Sâm từng kể, khi họ vừa đến Dụ trấn, lão mập rằng vàng kia cường gian ba đứa trẻ đến chết chỉ trong một đêm. Khi đến tận thế, lương tri, đạo đức tất thấy chỉ là đồ bỏ. Lâm Mộc Sâm giết chết cha mẹ chúng, lão mập rằng vàng liền xin mấy đứa nhỏ chưa đến mười tuổi kia về, nhốt vào phòng... nghe đến đó Trương

Dân lập tức biến sắc. Bởi vậy khi Quyết Minh bị lão rằng vàng kia hăm he, anh ta mới phản ứng mãnh liệt như thế, lẽ ra em không nên cho Quyết Minh theo.”

Lưu Nghiễn không khỏi rùng mình: “Sao em biết được? Tự Quyết Minh trốn trong xe đó chứ.”

Mông Phong lại tiếp: “Em biết trước kia Lâm Mộc Sâm làm thứ gì không?”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ, chưa trả lời, Mông Phong bèn nói: “Những người ở đây không một ai tốt đẹp gì cả, mấy thằng đàn em của gã thỉnh thoảng cũng tìm anh và Trương Dân đánh bài, cực mấy điều thuốc hút, anh còn moi được không ít nội tình. Hồi trước Lâm Mộc Sâm buôn lậu thuốc phiện đấy, em không thấy ánh mắt của gã...”

“Đúng.” – Lưu Nghiễn tức khắc hiểu rõ – “Chẳng trách em cứ thấy ánh mắt của gã có gì đó kỳ quái, thì ra là vậy, chính là tâm trạng mỗi ngày nơm nớp lo sợ sẽ toi mạng lúc nào chẳng hay.”

Mông Phong tiếp lời: “Tay Vương Huy kia trước kia là tội phạm cường hiếp, mà ngay cả anh chàng Lý Tung chỉ đường cho chúng ta lúc trước, là kẻ chuyên đàn áp những công nhân bị quỵt tiền lương, bắt từng người một, nhét vào bao tải rồi đánh đập tới chết...”

Lưu Nghiễn: “Ồ, vậy anh lấy bí mật gì trao đổi với tụi nó?”

Mông Phong hiên ngang đáp: “Không, anh đây ngay thẳng chính trực, bộ nhìn giống người vi phạm pháp luật hay sao?”

Lưu Nghiễn trêu: “Ít ra anh cũng phải bịa ít chuyện phi pháp chứ, tỷ như trốn lậu thuế này, hay đi nhà vệ sinh công cộng không xả nước...”

Mông Phong tức khí: “Có em mới thế!”

Lưu Nghiễn cười lớn, đoạn trầm ngâm một chốc lại nói: “Bây giờ huyết thanh không có tác dụng, nếu Lâm Mộc Sâm đòi Trương Dân đền mạng cho lão mập kia, anh có định giúp Trương Dân không?”

Mông Phong thần nhiên: “Tất nhiên, anh ta là bạn của anh, với lại Lâm Mộc Sâm trước mắt chưa làm khó anh ta đâu, vì còn giá trị lợi dụng cơ mà. Súng của em sửa xong rồi đấy, bây giờ có muốn ném mùi ‘đại bác’ của anh không nào?” (bỉ quá >”<)

Lưu Nghiễn liền đáp: “Đến phiên anh ném thử của em mới đúng chứ? Hử? Dưới kia còn có người trông thấy đấy, anh có muốn vừa ngồi trên đó chào hỏi người ta vừa ném trái cảm giác tuyệt vời kia không? Em cam đoan là người ở dưới nhìn lên chẳng thấy gì bất thường hết, sẽ không chạm vào ngực của anh...”

Mông Phong phá lên cười, bỗng nhiên ôm siết lấy Lưu Nghiễn, nâng cậu ngồi lên bờ lan can, tay hấn vịn chặt sau lưng cậu, rồi ngẩng đầu hướng về phía xa gọi lớn: “Nhà triết học! Ăn cơm chưa?”

Bờ sông bên kia, Tạ Phong Hoa vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, cô ngược đầu đóng mắt về Mông Phong ở đằng xa, rồi gơ tay vẫy vẫy chào hỏi.

Bên cạnh cô còn nằm một người đàn ông, người nọ vẫn ốm yếu thở dốc, chính là tay đàn em một ngày trước được thả ra – Vương Huy.

Sắc mặt của anh ta chuyển màu xám ngắt như người chết, phần eo đã bắt đầu mưng mủ, càng thối rữa càng sâu thêm, hiện ra cả nội tạng màu tím đen. Tạ Phong Hoa cầm khăn tay nhúng nước, đắp lên trán anh ta.

“Tôi không gượng được nữa... tôi... tôi...” – Vương Huy đứt quãng nói.

“Hãy kiên trì cầm cự.” – Tạ Phong Hoa rầu rĩ an ủi – “Anh nhìn xem, thời tiết hôm nay rất đẹp.”

Vương Huy mở to đôi mắt mờ đục, bình tĩnh ngắm nhìn bầu trời như vừa được gột tẩy, từng áng mây trắng bồng bênh trôi qua, phủ bóng râm mát lên dãy núi trùng điệp và bãi cỏ xanh biếc.

“Cơm... gió này... rất... khoan khoái...” – Vương Huy lên tiếng – “Vậy mà... trước kia không... phát hiện cảnh vật nơi đây... lại... đẹp như vậy. Thật sự... muốn... ngắm nhìn thêm nữa...”

Tạ Phong Hoa ráng kìm nén nước mắt, thấp giọng nói: “Ừa, gượng gượng, đừng chết mà.”

Vương Huy: “Em gái... cảm ơn... cảm ơn em đã chăm sóc tôi... Tôi không phải là... người tốt gì...”

Tạ Phong Hoa khe khẽ nắc lên, Vương Huy lại khó khăn tiếp lời: “Tôi muốn... một mình... chết đi...”

Tạ Phong Hoa cắt lời: “Ráng đi, Vương Huy, tôi sẽ đi gọi anh em của anh lại đây.”

Vương Huy: “Đừng... đừng, cứ để vậy... tôi sắp... không được.”

Vương Huy nửa người nằm trên cỏ, lấy khuỷu tay chống xuống đất, chậm chậm bò về phía mép sông.

“Đừng bò nữa mà!” – Tạ Phong Hoa bước tới hét lên – “Nằm yên đi!”

Vương Huy: “Đừng theo tôi, đừng tới đây... tôi... chắc nữa tôi sẽ không biết mình là ai... tránh xa tôi ra... tôi không thể làm hại... cô.”

“Không xong.” – Lưu Nghiễn thấy thế vội hỏi – “Đừng đùa nữa, hình như tình hình của anh ta không ổn rồi?”

Mông Phong lập tức ngừng động tác đang kéo quần của Lưu Nghiễn lại, hẩn nâng súng bắn tĩa lên, báng súng tựa trên vai, cổ định mập cặp (3), kê sát chân mày vào vòng ngắm bắn, neho lại một mắt.

(3) Mập cặp: hơi bị chuyên môn, mình cũng không tìm hiểu chi tiết, đại để là bộ phận cặp chặt nòng trên đầu trục quay, chuyển động nhờ hệ thống truyền động nối với động cơ. Chắc là cái cục bừ bự tròn tròn ở cuối nòng súng ấy^^

Mông Phong lẩm bẩm nói: “Lưu Nghiễn, em nhìn mà coi? Chuyện gì vậy?”

Lưu Nghiễn ngoài người trên lan can, nghi hoặc cầm lấy ống nhòm trông ra phía bờ sông.

Tiêu cự ống nhòm chuyển về hướng Vương Huy đã biến thành zombie, chân trái của nó đang lê dần về chỗ Tạ Phong Hoa, rồi duy trì tư thế như vậy một lúc. Chốc sau lại rụt chân về.

Zombie cứ thế lắc lư dậm chân một hồi, Tạ Phong Hoa vẫn ngó người đứng đực dưới tán cây.

Không biết bao lâu sau, trong tiếng nước sông ào ào xuôi dòng, thi thể của Vương Huy dường như đã mất đi tất cả tri giác, đột nhiên đi thẳng về phía Tạ Phong Hoa. Tạ Phong Hoa dần dần thụt lùi ra sau, cô đưa mắt nhìn quanh, gào lớn: “Có ai không!?”

Lưu Nghiễn mới mở lời: “Bắn một phát thử xem... nhắm tay trái ấy.”

Mông Phong quyết đoán bóp cò, đoàng một tiếng, viên đạn xuyên qua khoảng cách gần sáu trăm mét, một phát bắn nát cánh tay của Vương Huy, cánh tay đứt lìa cùng với vụn thịt và máu tươi văng ra, cái xác hơi hơi chao đảo nghiêng sang một bên, nhưng còn chưa ngã xuống, nó xoay người, tựa hồ muốn tìm nơi vừa tấn công nó.

Mông Phong bồi thêm một phát bắn vỡ đầu zombie, cái xác không đầu cũng mất đi khả năng hoạt động, gục xuống giữa sông, bị dòng nước cuốn xuống hạ du.

Lưu Nghiễn vội vàng buông xuống công việc đang dở trong tay, chạy ào ra ngoài nhà máy, băng qua sông, Mông Phong cũng tiến tới kiểm tra cái xác, còn Lưu Nghiễn đi tới hỏi Tạ Phong Hoa: “Sau khi anh ta đứng lên lần nữa, đã nói gì với cô?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Không, anh ta chưa nói gì cả, chỉ liếc mắt... nhìn tôi một cái.”

Lưu Nghiễn bật thốt lên: “Tía tui, chuyện quái quỷ gì đây!?”

Mông Phong liền nói: “Biết đâu ban nãy Vương Huy còn chưa chết hẳn.”

Lưu Nghiễn thấy sống lạnh toát: “Em kêu anh bắn vào cánh tay của anh ta trước là để xác định xem anh ta đã chết hay chưa, nhất định là chết rồi, chuyện đó không có khả năng...”

Cậu mấy đã mấy bận suýt nói cái từ kia ra miệng, nhưng rồi lại gượng nuốt ngược xuống.

Nửa tiếng sau, Phương Tiểu Lôi bị cấp tốc gọi tới đang đứng ở bờ sông, nghe ba người tận mắt chứng kiến tường thuật lại mọi chuyện.

Trên tay cô đang cầm một ống axit nitric nhỏ, cô trầm mặc rất lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Em đoán đúng rồi đây, rất có thể anh ta vẫn sót lại chút ý thức tự chủ.”

Lưu Nghiễn cảm thấy trái tim mình đang nảy mạnh liên hồi, giọng nói cũng phát run: “Do ý thức tự chủ hay là... ký ức lưu lại? Chỉ mỗi con zombie này có, hay bởi vì trước kia chúng ta chưa phát hiện, thật ra tất cả zombie đều có hiện tượng này?”

Phương Tiểu Lô cũng mù mờ, cô chậm rãi lắc đầu: “Theo những gì bắt gặp lúc trước, chị chưa từng đụng phải trường hợp thứ hai giống như vậy.”

Lưu Nghiễn: “Chị có chắc không?”

Phương Tiểu Lô nâng mắt hướng về Lưu Nghiễn: “Trong quá trình bố chị biến đổi... không có dấu hiệu này.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nhắm mắt lại: “Em xin lỗi.”

Phương Tiểu Lô gật đầu nói: “Không sao, có khả năng lại xảy ra... một lần đột biến nữa.”

Lưu Nghiễn mở lớn mắt: “Có hơn hai lần đột biến? Nguyên nhân là do huyết thanh sao?”

Phương Tiểu Lô: “Đã xác nhận ít nhất có hai lần rồi, có lẽ còn hơn nữa.”

“Chuyện thế này không thể dùng từ đột biến để định nghĩa, virus tác động lên thân thể sinh vật, thúc giục quá trình tiến hóa từ trong ra ngoài...”

“Đúng.” – Phương Tiểu Lô chậm rãi gật đầu – “Chị không dám chắc là từ kia, nhưng trước mắt chỉ có thể dùng nó để định nghĩa.”

“Phải nói thế nào mới đúng?” – Mông Phong hỏi.

“Tiến hóa.” – Phương Tiểu Lô thốt lên nhẹ nhàng.

Phía Tây xa xôi vang lên một tiếng nổ lớn, mặt đất như khẽ chấn động, không biết do sấm chớp thét gào của cơn mưa cuối Thu, hay là bởi quân khu Hoa Nam đang bị dội bom tiêu diệt.

.
. .

End #13.

14. Chương 14

Chắc có không ít bạn thắc mắc sao tự dưng lại lọt thêm một chương 13, thiệt ra là do thiếu sót của mình, down nhầm bản bị cut H, và chương 13 có một đoạn H nóng khô máu bỏng mắt của anh Gà đã bị mình vô tình bỏ qua.

Ban đầu mình định bổ sung thêm vào chương 13 cũ, nhưng ngẫm lại những bạn đã đọc chương 13 rồi sẽ không được cập nhật nên thiệt thòi, cuối cùng post riêng một bài thế này.

Chân thành cảm ơn bạn Tiểu Tịch đã vì lợi ích của fangirl mà lên tiếng, cung cấp cho mình bản raw đầy đủ

#13.

.
. .

Mông Phong: “Em luôn cứng đầu như vậy, chỉ có anh lúc nào cũng bị em ăn hiếp, em không thể dịu dàng một chút thôi à? Giống như tiểu Minh phòng bên ấy? Anh làm nhiều chuyện đến thế, chẳng lẽ không đáng cho em ngưỡng mộ hay sao?”

Lưu Nghiễn chân thành mà rằng: “Em thật là ngưỡng mộ anh sát đất luôn.”

Mông Phong cười nhạt: “Anh bảo vệ em lấy này, vậy mà một câu cảm ơn em cũng chẳng thèm nói, nếu không có anh thì em đã sớm đi đời rồi.”

Lưu Nghiễn: “À, cảm ơn lắm lắm.”

Mông Phong: “Coi đó, cả lúc cảm ơn mà cũng...”

Lưu Nghiễn: “Anh bảo vệ cho em không phải là đạo lý hiển nhiên sao? Anh yêu em, em cũng yêu anh, anh không bảo vệ cho em thì đi bảo vệ ai? Còn em không cho anh bảo vệ, thì phải tự nguyện theo ai đây? Giống như hai người Trương Dân vậy, nếu một người còn sống người kia sẽ tiếp tục sống sót, mà trong số họ lỡ có một người đã chết, người còn lại sống cũng chẳng có ý nghĩa, loại chuyện thế này còn cần phải cảm ơn hay sao? Quyết Minh có lúc nào nói cảm ơn với Trương Dân không?”

Mông Phong ghen hòng.

“Được lắm, rốt cục cũng chịu thừa nhận là em yêu anh...” – Mông Phong tiếp tục nói – “Lần này không phải nói chơi đấy chứ?”

Lưu Nghiễn đánh trống lảng: “Mà yêu nhau có nhất thiết phải dính lấy nhau không?”

Mông Phong dứt khoát: “Chuyện đó không quan trọng, anh nghĩ bây giờ anh đủ tư cách rồi.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Tư cách gì?”

Mông Phong: “Tư cách được ‘làm’ em!”

Lưu Nghiễn: “Tốt nhất là anh nên đánh nhanh thắng nhanh, không thì Lâm Mộc Sâm lại tới nữa cho coi.”

Mông Phong tức khí: “Gã mà còn đến nữa, anh bắn cho toác đầu!”

Trong phòng bỗng chốc lặng đi hồi lâu, Lưu Nghiễn lên tiếng: “Sao vậy?”

Mông Phong: “Cái gì mà sao vậy?”

Lưu Nghiễn: “Không phải anh muốn qua đây à?”

Mông Phong: “Sao không phải là em qua bên đây?!”

Khi Mông Phong toan đứng dậy thì Lưu Nghiễn đã bước tới chỗ hắn, cậu mặc chiếc áo ba lỗ và quần lót tam giác, cười lên hông của Mông Phong, vươn tay cởi bỏ chiếc quần lính rằn ri của hắn.

Hai người trao nhau ánh nhìn chăm chú, Lưu Nghiễn bỗng nói: “Anh hồi hộp kìa.”

Mông Phong bị chọc đúng huyệt nổ, nổ giận gầm lên một tiếng, thô bạo áp Lưu Nghiễn xuống giường, hung hăng hôn xuống.

Hắn tùy ý hôn, mút, gặm cắn ngẫu nhiên lấy cậu, mãi hồi sau, Lưu Nghiễn xòe tay lùa vào tóc Mông Phong, hành động này phảng phất vỗ về xoa dịu chúa sơn lâm hung bạo, khiến Mông Phong biến thân thành người tình dịu dàng.

Mông Phong say sưa hôn lên khoe môi Lưu Nghiễn, cậu cũng mê mẩn đáp lại nụ hôn nồng của hắn, khi bờ môi rời nhau, Lưu Nghiễn nhìn sâu vào mắt Mông Phong, thấp giọng khẽ hỏi: “Nhớ em không?”

Mông Phong lặng lẽ gật đầu, cơ thể trần trụi dựa vào tường, vật tượng trưng cho giống đực đương ngạo nghễ dựng thẳng giữa hai chân, song hắn không vội vã tiến vào cậu, mà để cho Lưu Nghiễn ngả lưng vào lòng mình: “Để anh ôm em một lát.”

Lưu Nghiễn ngồi lên bắp đùi săn chắc của Mông Phong, áp lưng mình vào bờ ngực trắng kiện.

“Trước tiên phải hầu hạ ông hoàng con thật thoải mái...” – Mông Phong thì thầm bên tai Lưu Nghiễn, một tay lần lên ngực cậu, bắt lấy đầu nhũ mềm mềm rồi nhẹ nhàng xoa nắn, tay còn lại thì vói vào chiếc quần con mông te của cậu, khẽ khàng vuốt dọc vật nhỏ say ngủ trong đó, đoạn khéo léo kéo lộ ra ngoài quá nửa.

Cảm giác đó khiến Lưu Nghiễn không khỏi bật ra tiếng rên rỉ thư thích, cậu chủ động quỳ người lên, để Mông Phong tụt chiếc quần tam giác của cậu xuống, lại rút một chân ra, chiếc quần con hồ hững vất trên bắp đùi nghiêng nghiêng.

Cậu ngửa người về sau tựa lên vai Mông Phong, cảm thụ những ve vuốt tinh tế từ tay hần truyền khắp dương vật. Kỹ thuật tay của Mông Phong luôn rất điêu luyện, đó là điều khiến Lưu Nghiễn vẫn mãi say mê, nghỉ lại tháng ngày mà cậu phải cách xa Mông Phong ở nơi đất khách, cậu thường ôm chăn cọ xát mà nhớ tới bàn tay ấm áp hữu lực ấy.

Ngón cái của Mông Phong liên tục xoa nắn mặt dưới quy đầu, bốn ngón tay vuốt nhẹ các đường gân chạy quanh dương vật, khiến cậu thoải mái đến mức co gập chân lại, hỗn loạn thở dốc từng hồi.

Mông Phong ngậm lấy dái tai của cậu, nhỏ giọng dẫn dò: “Muốn bắn phải nói đấy.”

“Đã muốn... sắp bắn...” – Lưu Nghiễn mất hồn chìm đắm, đôi mắt ngập nước mê mang.

Ấy vậy mà Mông Phong còn chưa chịu giảm lực tay, mãi đến khi Lưu Nghiễn liên tục nài nỉ xin tha, Mông Phong mới duỗi ngón cái miết lên dương vật của cậu, các ngón còn lại nhấn xuống hội âm dưới bùi, một đợt cao trào lạ lẫm mạnh mẽ như sóng biển đổ ập lên thần kinh Lưu Nghiễn, làm cho cậu rùng mình run rẩy.

Hội âm: vùng nằm giữa hậu môn và bộ phận sinh dục; Bìu: ờ, tinh hoàn đó ạ.

Tinh dịch chậm chậm tuôn ra, dọc theo thằng nhỏ dựng sừng sừng từ từ chảy xuôi, Mông Phong vẫn dùng ngón cái ấn khê và đẩy về trước, niềm khoái cảm được bắn tinh một cách thông thả kích thích tuyến lệ đọng tràn nước trên khóe mắt Lưu Nghiễn.

“Aa...a...” – Lưu Nghiễn cả giọng rên rỉ trong lòng Mông Phong.

Đã lâu lắm cậu chưa ‘tự xử’, mà kỹ thuật tay vừa cảm dục vừa gợi tình của Mông Phong khiến Lưu Nghiễn gần như đạt đỉnh cao trào hơn chục lần, sau khi tinh dịch đã tuôn ra mà dư vị còn đang vẩn vít toàn thân.

Cho đến khi tinh dịch của cậu không còn nhiều thêm nữa, Mông Phong mới ra tiếng: “Anh vẫn còn cứng.”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng gật đầu, trải nghiệm vừa rồi trái ngược hoàn toàn với kiểu khoái cảm phun trào nếu được xoa bóp kịch liệt, tựa như cảm giác gần lên đỉnh lại bị cấm trở hoãn lại, buộc nó phải phát tiết một cách thật chậm rãi, thế nên cậu vẫn còn khao khát có được một lần nữa. Mông Phong lại xoáy mắt vào thằng nhỏ vênh vào phủ đầy chất dịch trắng đục, bóng nhưỡng của cậu, khẽ giọng hỏi: “Thoải mái không cưng?”

Lưu Nghiễn “ừ” một tiếng, rồi nghiêng đầu sang, Mông Phong cúi xuống hôn cậu, lại nói: “Nâng chân lên nào.”

Lưu Nghiễn ngoan ngoãn nâng một chân lên, thoáng khép mắt lại, Mông Phong khàn giọng rằng: “Chỉ có lúc trên giường em mới chịu nghe lời như thế... Bình thường không thể dịu dàng chút sao?”

Lưu Nghiễn đáp trả: “Còn anh không thể ga lăng một chút à?”

Mông Phong bao biện: “Em đâu phải con gái, anh ga lăng cho ai xem?”

Lưu Nghiễn giễu cợt nói: “Thế thì đúng rồi, em đâu phải con gái, bảo em dịu dàng sao được?”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Ngón tay...”

Mông Phong bôi hết tinh dịch của Lưu Nghiễn bên miệng ‘cửa sau’, xoa đều, đoạn dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm vào: “Thả lỏng nào.”

Lưu Nghiễn không tự chủ run rẩy thở dốc, từng động tác của Mông Phong rất khẽ khàng và từ tốn, lúc này Lưu Nghiễn chợt nói: “Em còn tưởng anh sẽ trực tiếp vào luôn.”

Mông Phong nghiêng sang bên để cậu xoay người lại, cười lên hông mình. Thằng nhỏ của hắn thô to hàm hấp, ngày trước khi ân ái cùng Lưu Nghiễn, cậu luôn thích trêu hắn là ngựa giống (ý chỉ những kẻ ‘tinh’ lực dồi dào), tặng người chẳng những cao to cơ bắp như Tây mũi lõ, mà cả hàng họ cũng không thua kém.

Lông nách và lông mu của Mông Phong khá rậm rạp, khu tam giác dưới rốn cũng lóe phớt mọc tràn, vật đàn ông ngạo nghễ sừng sững, kiện mỹ mà gợi cảm vô cùng.

Trước đây Lưu Nghiễn đã từng lấy thước dây đo – cỡ chừng 18cm, to đến mức mỗi khi tiến vào đều khiến người ta đau như xé.

Hiển nhiên, Mông Phong ngày đó luôn nóng ruột hấp tấp, bước dạo đầu lúc nào cũng làm qua loa cho xong, vậy nên Lưu Nghiễn chẳng mấy hứng thú cho cam.

Song giờ đây Mông Phong đã biết thực hiện kỹ lưỡng bước dạo đầu, vỗ vỗ bên hông, ý bảo Lưu Nghiễn cười lên, rồi nói: “Lần này để em chủ động nhé.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Anh không xồng xộc vào nữa à?”

Mông Phong: “Em thích anh xồng xộc lắm hả?”

Lưu Nghiễn bèn dùng một tay đỡ lấy khúc thịt ngoại cỡ kia, dương vật của Mông Phong nóng hổi, phần thân trắng kiện, quy đầu to lớn, gân xanh chằng chịt bao quanh, cương cứng như đến mức hạn.

Hai người nín thở nhìn nhau, Lưu Nghiễn cố sức thả lỏng, để quy đầu của hắn nhấm vào ‘cửa sau’ của cậu, dựa vào sức nặng của cơ thể mà dần dần ép xuống.

Khúc thịt của Mông Phong cứng tựa sắt, thâm nhập từng chút từng chút một, Lưu Nghiễn cắn răng chịu đựng, mãi đến khi vào được non nửa cậu mới thấp giọng rằng: “Em không thích anh cứ hùng hục xông vào, đau lắm.”

Mông Phong cũng nhỏ nhẹ hỏi: “Còn bây giờ, em thấy sao?”

Lưu Nghiễn thở ra một hơi, thể nghiệm rõ rệt cảm giác dương vật của hắn thông thả tiến sâu vào trực tràng của mình, mặt cậu ửng hồng, đứt quãng thốt: “Như vậy đỡ hơn trước nhiều, đừng vội di chuyển.”

“Anh muốn em được thoải mái.” – Mông Phong thường thức Lưu Nghiễn vừa làm những động tác phóng đảng mà vẻ mặt lại thẹn thùng xấu hổ, hắn chống tay nhòm người dậy, thì thầm: “Lúc trước anh có lỗi vì đã quá nóng vội.”

“Không sao hết...” – Lưu Nghiễn dần khép mắt, cảm giác phía sau bị lấp đầy vừa chân thực lại quá mạnh mẽ, khiến cho dục vọng muốn lên đỉnh suýt nữa dâng tràn. Mông Phong vươn cánh tay cường tráng vòng quanh eo giúp cậu ngồi thẳng, Lưu Nghiễn liền bật ra một tiếng rên khẽ, thế rồi ôm siết vào nhau.

Lưu Nghiễn ôm lấy đầu Mông Phong, vùi mặt xuống bên tai hắn, đứt quãng thầm thì những câu từ không tròn chữ.

Mông Phong rê tay ve vuốt từ eo lên vai Lưu Nghiễn, hắn còn chưa bắt đầu di chuyển mà Lưu Nghiễn đã sung sướng đến mức nổ tung, họ bất chấp trao nhau những nụ hôn cuồng nhiệt, hôn đến mức chẳng thể thở, đầu lưỡi quấn riết, tưởng như muốn bù lại những tháng ngày cách xa chia lìa.

Lưu Nghiễn gắng sức ngồi xuống, để dương vật của Mông Phong tiến vào thêm sâu, Mông Phong quan tâm hỏi: “Em còn đau phải không?”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Không... Không hề đau, rất... thích.”

Mông Phong bắt đầu chậm chậm đưa đẩy, Lưu Nghiễn ư a rên lên, vài lần muốn kêu thành tiếng, đã bị Mông Phong lấp kín đôi môi.

Hai người bắt đầu từ tư thế ngồi, chậm rãi làm một chút lại nghỉ chốc lát, mãi đến khi Lưu Nghiễn nắn nỉ hắn tiến sâu thêm một chút, dùng cả hai tay ôm chặt bờ vai Mông Phong, lúc này hắn mới đổi sang tư thế khác, để cậu nằm xuống, còn hắn áp lên người cậu tăng tốc di chuyển.

Hai mắt Lưu Nghiễn mờ sương, vừa quay đầu sang chỗ khác đã bị Mông Phong nắm cằm xoay về, đôi lần cậu muốn trốn tránh ánh nhìn của hắn thì Mông Phong lại rút dương vật ra hơn một nửa, chỉ chừa lại quy đầu đưa đẩy trên cột ‘cửa sau’, hắn trầm giọng: “Nhìn anh... ngoan, nhìn anh này.”

Dứt lời lại đâm thật sâu, tiến vào sát gốc, Lưu Nghiễn kêu lớn ra tiếng, Mông Phong bá đạo hôn xuống, lấp kín môi cậu.

Giữa cuộc triển miên Mông Phong không ngừng say đắm hôn lên mũi và khóe môi cậu, dưới hông ra sức đưa đẩy mãnh liệt, đôi mắt Lưu Nghiễn thất thần hướng lên trần nhà, cần cổ ửng hồng kích thích, dương vật bị cơ bụng săn chắc của Mông Phong cọ xát lên xuống, gần như muốn chạm đỉnh cao trào.

“Gọi ông xã đi.” – Mông Phong dừng chuyển động, xoa xoa lọn tóc cậu: “Gọi ông xã, rồi ông xã sẽ thưởng cho em.”

Lưu Nghiễn ngược nhìn khuôn mặt tuần tú mà cương nghị của Mông Phong, bờ môi lạnh lẽ khép mở.

Mông Phong hung hăng đâm vào, Lưu Nghiễn run rẩy bật kêu, liền sau đó là một đợt đâm rút điên cuồng, Lưu Nghiễn vài phen bị đâm đến mức xây xẩm mặt mày. Khoái cảm vô hạn vỡ vụn ập tới từ sau ra trước, cậu lại bắn thêm một lần, lần này là cao trào triệt để, cậu cảm giác được Mông Phong như hóa thân thành dã thú trút hết tinh dịch trong cơ thể mình. Rồi khi giông bão qua đi, Mông Phong ôm trọn bờ vai cậu, vùi mặt trước xương quai xanh của cậu, hào hển thở dốc.

Phía sau của Lưu Nghiễn co rút từng đợt, dư vị sau cao trào vẫn chưa rút hẳn, cậu xoa xoa đầu Mông Phong, nghịch ngợm dùng ngón tay ngoáy vào tai hắn, Mông Phong ngẩng đầu nhìn cậu một cái, đoạn hôn xuống cổ cậu.

Lưu Nghiễn chậm rãi thở dốc, nụ hôn của Mông Phong kéo dài thật lâu, hắn dùng sức mút vào, thỏa mãn in lên cổ Lưu Nghiễn một dấu hôn gợi cảm.

“Cũng tới lượt em chứ.” – Lưu Nghiễn cười nói.

Mông Phong rút dương vật dương vùi trong cơ thể cậu, ngồi trên giường túm cái khăn mặt lau sạch ‘cửa sau’ của Lưu Nghiễn, nơi bị tinh dịch của hắn lấp đầy. Sau đó lại cúi gầm, mặt mày đỏ ửng, không ừ hử một câu, dùng luôn cái khăn mặt đó mà lau chùi tinh dịch dính trên lông mu và thẳng nhỏ.

Lưu Nghiễn nghiêng người vươn tay ôm cổ hắn, hạ môi bên gáy hắn vừa hôn vừa mút, vì da Mông Phong đậm màu, nên Lưu Nghiễn hôn cả buổi chỉ hiện ra một vết hôn mờ nhạt, cuối cùng cắn luôn một phát cho bổ.

“Được rồi được rồi.” – Mông Phong bảo – “Hết như zombie ấy, ngủ đi, hai đứa mình coi như làm lành rồi nha?”

Lưu Nghiễn: “Anh nói xem.”

Mông Phong mỉm cười, trong lòng có chút ấm, lại có chút mất mát không rõ.

Hắn bước xuống đẩy giường của mình kê sát vào giường Lưu Nghiễn, rồi chui lên giường ôm ngang Lưu Nghiễn rúc sát vào tường, kéo chăn, ôm cậu ngủ.

Đêm hôm đó Lưu Nghiễn vẫn mất ngủ như trước, mà lý do thì chẳng bởi đâu xa, chỉ tại Mông Phong chẳng biết dỗ dành lấy một câu ngon ngọt, mới đặt lưng ba phút đã ngáy ầm ầm như kéo bể.

Bốn giờ rưỡi, cơn sốt tình trong người Lưu Nghiễn vơi đi, sau đó vẫn không thể nhịn thêm, thẳng chân đạp bay Mông Phong xuống giường.

.
. .
.

End H.

15. Chương 15

Ngày 25 tháng 8 năm 2012,

Mông Phong và Trương Dân đã trở về an toàn, chúng tôi thu được đợt hàng vũ khí đầu tiên. Lâm Mộc Sâm là người rất có dã tâm. Dã tâm của gã sâu kín mà rõ rệt, trầm lặng nhưng nguy hiểm. Khi mọi người ra sức cố gắng để sinh tồn, thì gã lại không cam chịu chỉ vì mục đích sinh tồn. Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là gã mong muốn giành được điều gì đó sau khi đại dịch zombie này kết thúc.

Một quốc gia? Một chính quyền? Nhưng chuyện này rất viễn vông, người của gã còn quá ít, hơn nữa chỉ là những người bình thường vừa mới thu nạp, trước mắt còn chưa đủ năm chục người đàn ông có sức chiến đấu.

Gã bảo Mông Phong và Trương Dân huấn luyện năm mươi người này, bao gồm cả gã.

Bọn họ tụ tập ở bờ sông dựng bia ngắm bắn, buổi sáng theo Trương Dân luyện bắn, buổi chiều thì để Mông Phong huấn luyện họ, trên mỗi chân đeo một túi cát nặng 10kg, trèo núi lội sông rèn thể lực.

Chị Phương Tiểu Lôi lại đưa ra một giả thiết cực kỳ kinh khủng, nhưng Lâm Mộc Sâm chẳng hề bận tâm.

Chỉ có chúng tôi hiểu rằng chuyện kia có ý nghĩa thế nào – bọn zombie đang dần tiến hóa đến mức có ý thức tự chủ. Vốn dĩ con người có thể tự bảo vệ mình khi dịch zombie bùng nổ bởi vì tất cả lũ zombie không có khả năng suy nghĩ, bọn chúng hành động hoàn toàn dựa trên bản năng sinh tồn: ăn thịt, tấn công hoặc khác nữa. Chúng nó chỉ biết chiến đấu đơn lẻ, không biết cách kết hợp với nhau để tấn công, điều này khiến lũ zombie chia năm xẻ bảy. Chỉ cần không đụng phải số lượng zombie quá áp đảo, từng nhóm người nhỏ nếu được trang bị vũ khí thích hợp vẫn có thể tìm đường trốn thoát.

Nhưng một khi giả thiết tiến hóa được chứng minh, chúng ta không thể tưởng tượng được một đội quân zombie có tổ chức kỷ luật, biết cách vây đánh chính diện, đánh du kích có sức chiến đấu ghê gớm nhường nào. Nếu bọn chúng không đi tấn công loài người nữa, mà chuyển mục tiêu sang các loài sinh vật khác, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Nhật ký của tôi càng viết càng dài, hy vọng tất cả chuyện sẽ không phát triển đến tình huống xấu nhất...

“Lưu Nghiễn.” – Một người đứng bên ngoài gõ cửa – “Ra ngoài cùng huấn luyện.”

Lưu Nghiễn đóng lại quyển sổ tay, nhét nó xuống giường, rồi đáp: “Tôi là nhân viên kỹ thuật cơ mà.”

Người nọ lại nói: “Anh Sâm bảo thế, tất cả mọi người đều phải đi huấn luyện, tập trung ở sân trong.”

Lưu Nghiễn đành phải rời khỏi phòng, ngoài hành lang đứng đầy người đang ngóng cổ nhìn xuống dưới. Lâm Mộc Sâm đeo một miếng giáp lót bằng sắt trên vai trái, tay phải nắm dao găm, hơi khom người.

Trước mặt gã là một con zombie!

Lưu Nghiễn không khỏi kinh hãi, cậu trông thấy con zombie nhắm đánh vào Lâm Mộc Sâm, gã nhanh chóng nghiêng người né đi cánh tay của zombie. Nó lập tức tru lên phần nộ, ngoạm chặt lấy miếng lót vai của gã, Lâm Mộc Sâm liền thụi con dao găm lên, Mông Phong lên tiếng cất ngang: “Dừng lại!”

Lâm Mộc Sâm gấp rút lộn nhào lách người tránh ra, bọn đàn em vây xung quanh đều trầm trồ ca ngợi.

Mông Phong tức khắc phi lên trước, tung một đá khiến con zombie bay tọt vào trong cũi, hai người đứng bên cạnh cấp tốc đóng cửa lại, dùng xích sắt khóa chặt.

“Dao găm đâm không đúng chỗ.” – Mông Phong nhận xét – “Lực tay vẫn còn chưa đủ, nếu đâm từ dưới cầm lên cần phải xuyên qua gáy của nó, như vậy mới có thể giết chết được.”

Dứt lời thì vùng tay đập thẳng lên yết hầu của Lâm Mộc Sâm, dùng sức nhấn tới, đẩy Lâm Mộc Sâm lui mạnh về sau, áp lên bức tường.

Lâm Mộc Sâm gật đầu nói: “Đã hiểu.”

Mông Phong bèn đứng sang một bên.

Lâm Mộc Sâm cất tiếng: “Người tiếp theo.”

Người cuối cùng bước lên, Lâm Mộc Sâm giao nhiệm vụ: “Cậu, rút con dao găm từ trên người nó xuống, rồi chém luôn đầu của nó.”

Người kia mặc một chiếc áo khoác rất dày, đeo miếng lót vai, trên đầu đội mũ kín mít, trông hệt như tướng cướp.

Người canh cửi sắt thả con zombie ra, người kia liền xông lên trước, túm lấy con dao găm rút ra, Mông Phong quát lên: “Chú ý đừng đánh trực diện!”

Người kia liền vọt sang bên cạnh zombie, cầm dao găm chém mạnh qua cái gáy của nó rồi mau chóng nhảy ra, con zombie gục xuống đất, co giật một hồi, bất động.

Những người phụ trách dọn dẹp mang bao tay vào, khâu con zombie dùng để huấn luyện kia bỏ lên xe cút kít(xe rùa) đẩy đi. Người ban nãy tháo mũ xuống, rồi liếc mắt về phía Lưu Nghiễn – đích thị là người mấy hôm trước hùng hồn tuyên bố sẽ tìm Lưu Nghiễn trả thù, Văn Thư Ca.

“Lưu Nghiễn.” – Lâm Mộc Sâm nhắc trông thấy cậu, gã xoay người gọi – “Cậu thấy sao?”

Lưu Nghiễn chỉ hỏi: “Bắt từ chỗ nào thế?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Đạo này hay có mấy nhóm nhỏ vài ba con zombie loanh quanh ngoài kia, máy giám thị cảm ứng được, anh cho người bắt từng con một nhét bao tải vác về đây.”

Mấy tay đàn em đẩy cũi sắt đi.

Lưu Nghiễn quét mắt nhìn lên những người đang đứng ở dãy hành lang phía trên, sau đó nhỏ giọng rằng: “Làm thế này rất nguy hiểm, dễ bị lây nhiễm.”

Lâm Mộc Sâm trả lời: “Trước sau gì cũng phải đối mặt thôi, đầu tiên tập đấu với một con, sau này sẽ tăng dần lên, súng đạn nào phải vạn năng.”

Lưu Nghiễn băn khoăn: “Nếu trong quá trình huấn luyện sơ ý bị cào trúng thì làm sao?”

Lâm Mộc Sâm liền nói: “Anh đã chuẩn bị biện pháp đề phòng an toàn cho cả bọn, cậu nhìn bên kia đi.”

Lưu Nghiễn hướng theo ánh mắt của Lâm Mộc Sâm ngó lên trên, Trương Dân đang vác một khẩu súng bắn tia đứng trên lầu ba, anh vẫn luôn gắt gao dõi theo từng động tĩnh của cuộc huấn luyện ở sân trong.

“Đến như vậy mà còn bị cào phải.” – Lâm Mộc Sâm chậm rãi nói – “Chỉ có thể tự trách mình tới số, cứ để tụi nó thử đi, sớm muộn gì cũng phải chết thôi.”

“Tới phiên cậu thử xem!” – Lâm Mộc Sâm chột lớn giọng.

Mông Phong cản lại: “Cậu ấy là dân kỹ thuật, không cần đâu.”

“Không sao.” – Lưu Nghiễn lên tiếng – “Tôi có thể làm được.”

Trương Dân đang đứng trên cao dùng một tay nắm báng súng, một ngón tay khác lần tới cò súng, cất tiếng nói vọng xuống: “Mông Phong, cứ tin tôi, không có việc gì đâu.”

Lưu Nghiễn đón lấy con dao găm từ tay Mông Phong, khom mình thử thể, lại có hai tay đàn em đẩy một chiếc cũi sắt khác tới, bên trong truyền ra tiếng va đập bang bang, con zombie tựa chừng đang vô cùng cấu tiết.

“Mở cửa!” – Lâm Mộc Sâm phát lệnh.

Dây thừng được tháo đi, cửa lồng sắt mở toang, một con zombie vận âu phục chúm nhui ra ngoài, Lưu Nghiễn nháy mắt nín lặng.

Cậu lùi sau nửa bước, mãi khi con zombie kia ngừng đầu, lão đảo đứng thẳng dậy, ào đánh về phía Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn gấp gấp nhảy tọt ra sau, cậu bâng hoàng trừng lớn đôi mắt vào khuôn mặt vàng vọt hư thối của con zombie.

Trước ngực nó đeo một chiếc kẹp cravat, trên đó có khắc huy hiệu trường của Lưu Nghiễn.

“Thầy?” – Lưu Nghiễn thì thào tự hỏi, giây phút cậu và con zombie kia đối mắt với nhau, tưởng như có tiếng nổ to vang lên trong đầu cậu, trời đất cuồng quay.

Zombie kia không ai khác chính là thầy chủ nhiệm khoa của cậu, người và zombie cứ thế đứng sững trong khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi zombie rống lên một tiếng, bổ nhào vào Lưu Nghiễn!

Mông Phong vội quát: “Đừng mất tập trung!”

Chỉ trong chớp mắt, Lưu Nghiễn gấp người né đi hai tay vung ngang tới của thầy cậu, đoạn chống một tay xuống đất, lấy đà phóng ra một đá, móc vào đầu gối của nó rồi lập tức giật ngược lại, đầu gối zombie bị móc lên, khiến nó mất thăng bằng ngã dúi về sau!

Xung quanh rộn tiếng cổ vũ, Lưu Nghiễn tay siết dao găm, chậm chậm rảo bước vòng quanh khoảnh sân hình vuông, ánh mắt cậu vẫn một mực dán chặt vào zombie trung niên mặc âu phục kia.

Hai mắt nó trợn trắng, khó khăn gượng đứng dậy, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ ô ô, hai tay vung vẩy loạn xạ.

Lưu Nghiễn thu lại con dao, ngờ vực neho neho đôi mắt, bỗng nhiên con zombie xoay người, không thêm bận tâm tới Lưu Nghiễn mà nhào đánh về phía Lâm Mộc Sâm!

Dân tình nhón nháo hãi hùng, Lưu Nghiễn hét lớn: “Chậm đã!”

Nhưng tiếng hét kia đã quá trễ, Trương Dân đứng trên lầu quyết đoán nổ súng, phát đạn bắn bể đầu con zombie.

“Đánh đám bài bản quá nhỉ?” – Lâm Mộc Sâm nói bằng giọng tán thưởng.

Lưu Nghiễn giải thích: “Mông Phong có dạy tôi một chút, vào mỗi đợt nghỉ phép về nhà hồi anh ấy còn đi lính.” – Dứt lời thì thấy cái liếc mắt sang Mông Phong.

Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Vây rất tốt, có khả năng tự bảo vệ mình, anh yên tâm rồi, từ ngày mai ban kỹ thuật các cậu cũng đến tập bắn súng, còn huấn luyện thể lực có thể điều chỉnh cho phù hợp.”

Lưu Nghiễn đáp: “Được.”

Có vài người bước ra thu gom cái xác zombie, Lưu Nghiễn nháy mắt ra hiệu, Mông Phong khẽ gật đầu, thế là Lưu Nghiễn xoay người rời khỏi.

Chạng vạng tối, Mông Phong chống cây súng, ngồi trên tảng đá lớn ven sông, Lưu Nghiễn lúc này cũng rời nhà máy đi tới, cậu cất tiếng hỏi: “Con zombie kia tìm ở chỗ nào vậy? Lâm Mộc Sâm có nói địa điểm cụ thể không?”

Mông Phong đáp: “Không, em biết nó sao?”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Là thầy của em.”

Mông Phong nghe vậy chỉ thở dài, Lưu Nghiễn lại đứng yên đó hồi lâu, cố nén nhịn cảm giác xót xa cuộn cuộn trong lòng, đoạn nhíu mày rằng: “Là đợt đi tản đầu tiên cùng với mấy người Tiêu Vũ.”

Mông Phong tiếp lời: “Tiêu Vũ đã chết, anh kể cho em rồi đấy thôi.”

Lưu Nghiễn day dứt: “Vậy thì tại sao bọn chúng lại... xuất hiện ở bên ngoài?”

Mông Phong: “Anh cũng không biết, em hỏi anh thì anh đi hỏi ai đây? Cũng có khả năng Lâm Mộc Sâm mang theo người xông vào bắt.”

Lưu Nghiễn nghi hoặc: “Gã lớn gan vậy sao? Dám chui đầu vào tận trong trại lính bắt zombie?”

Mông Phong giả thiết: “Biết đâu cũng có một hai con chạy ra từ cống thoát nước, có thể là thầy của em chưa vào trong đó, hoặc trước khi bị biến đổi đã trốn ra, khi thành zombie rồi vẫn cứ lang thang bên ngoài.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, Mông Phong lại nói: “Quân đội sẽ lập tức cho người oanh tạc chỗ đó.” – Nói xong thì móc ra một tờ giấy, chính là văn kiện hôm ấy hân lấy được ở tòa nhà hành chính.

Lưu Nghiễn vội vàng mở ra đọc một lượt: “Sao anh không nói sớm?”

Mông Phong phản bác: “Đưa cho Lâm Mộc Sâm coi có ích gì? Em xem tay Trung úy gửi bức điện tín này cho người nào?! Gã Lâm Mộc Sâm chắc chắn sẽ hỏi, Mông Kiến Quốc này là ai!”

Lưu Nghiễn: “Anh có thể lấp liếm rằng hai người chỉ trùng họ thôi.”

Mông Phong: “Bớt giỡn đi, ông cha làm Tướng, thằng con là lính đặc chủng, em tưởng ai cũng ngu ngốc đấy à?”

Lưu Nghiễn ngẫm thấy cũng đúng, đành phải trả tờ công văn khẩn cấp lại cho Mông Phong: “Đây là thư tay, anh có chắc đã gửi hay chưa?”

Mông Phong: “Cái này nhất định đã được gửi fax đi rồi, người báo tin tự sát mà chết, nếu chưa gửi đi thì sao ông ta lại tự sát cho được? Anh đoán là bên quân đội chưa có thời gian rồi để giải quyết dứt điểm trại tập trung này, nhưng sớm muộn gì họ cũng đến.”

Lưu Nghiễn phóng tầm mắt ra xa, ráng chiều tím đỏ đầy rực rỡ đang trải dần ở cuối trời.

“Cách bảy mươi dặm.” – Lưu Nghiễn lên tiếng – “Nếu ném bom có ảnh hưởng tới chỗ này không?”

Mông Phong nói: “Trừ phi dùng đầu đạn hạt nhân, nhưng diện tích nhỏ như vậy thì không cần thiết, có thể dùng loại bom GBU-28 điều khiển từ xa bằng laser có uy lực xung kích bao trùm 80%. Hậu quả là, đánh sập hơn nửa doanh trại, có khả năng lũ zombie còn sót lại thoát ra ngoài.

Lưu Nghiễn gật đầu: “Phải báo cho Lâm Mộc Sâm biết, cần tăng cường cảnh giới.”

Màn đêm buông xuống, vạn vật rơi vào tĩnh mịch, không khí oi bức, bầu trời vẫn vũ mây đen, mặt đất bị bao trùm trong bóng tối.

Cửa sổ trong phòng ký túc mở toang, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, thân thể trần trụi của hắn nghiêng sang đè lên cậu, ngủ say sưa.

Lưu Nghiễn trong giấc chập chờn thì thoáng cực cực khó chịu, người cậu toát đầy mồ hôi, từng giọt dính dớp hòa cùng mồ hôi của Mông Phong trộn lẫn, chiếc chăn lật tung, trên tủ đầu giường có đặt một ly thủy tinh chỉ còn non nửa nước, chuẩn bị sẵn để nửa đêm tỉnh giấc có khát thì lấy uống.

Hai giờ khuya.

Nước trong ly thủy tinh khẽ sóng sánh, ngay giữa tâm sóng như bị lực gì tác động vào, nảy lên một giọt nước rồi rơi ngược vào trong ly.

Khoảng ba giây sau, giọt nước lại lan tỏa.

Mông Phong chợt mở mắt thức dậy.

Ở phòng bên cạnh, giọng Quyết Minh vang lên: “Ba ơi?”

Trương Dân choàng tỉnh, trong căn phòng nhỏ hẹp vô cùng yên ắng, Quyết Minh mang vẻ mặt nghi hoặc áp tai vào tường nghe ngóng.

Lưu Nghiễn cũng vừa tỉnh giấc, nhào người ngồi dậy, Mông Phong đã cảm giác được điều gì, ra hiệu cho cậu đừng lên tiếng, hắn mau chóng mặc quần áo, đẩy cửa bước ra, cùng lúc đụng phải Trương Dân vừa lao ra hành lang.

“Anh cũng nghe thấy rồi?” – Mông Phong dò hỏi.

Trương Dân nói: “Cái gì vậy nhỉ? Động đất sao? Có cần đánh thức mọi người không?”

Mông Phong đáp: “Trước mắt phải làm rõ nó là cái gì đã...”

Phút chốc cả hai người đồng loạt nín thở, một tiếng vang trầm cực khẽ từ phương xa vẳng tới, cả mặt đất bị chấn động nhẹ đến độ khó phát hiện.

Mông Phong chợt kêu lên: “Lưu Nghiễn! Em đi đâu vậy!!”

Lưu Nghiễn cầm theo ống nhòm, phóng như bay qua hành lang, xông lên sân thượng, Trương Dân kéo theo Quyết Minh, cùng với Mông Phong chạy lên trên. Tiếng hét vang trong đêm yên tĩnh khiến không ít người

tỉnh giấc, đèn phòng liên tiếp bật sáng. Lưu Nghiễn chạy tới sát mép phía Tây của sân thượng, nâng ống nhòm trông ra.

Giữa núi đồi trùng điệp ngợp chìm trong sương mù đêm đen, có một bóng đen đồ sộ như quả núi đang dần dần tiến về phía Đông.

Mọi người trừng lớn hai mắt, hầu như không thể tin nổi những gì đang diễn ra ở phía xa.

Một tiếng ầm nặng nề vang lên, tựa như sấm sét xé toạc mây đen, mặt đất như lún xuống rồi nảy bật lên, Lưu Nghiễn bị giật lùi nửa bước.

“Đó là gì?” – Mông Phong hỏi – “Có phải...quái vật không?”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Anh tự coi đi.”

Rồi cậu giao ống nhòm cho Mông Phong.

Trong bóng tối mịt mù, Mông Phong nhìn thấy một con quái vật cực lớn, thân hình đồ sộ ước chừng cao ba chục mét, nó không có đầu, toàn thân đều là mảnh xác chết. Nhưng nhúc nhác người đã chết lần thứ hai hợp lại thành một người khổng lồ nhấp nháy máu thịt!

Nó không có đầu cũng không có tay, giống như đem tất cả cái xác đứt tay gãy chân nhào lại, nặn ra một tổ hợp xác chết hình người đồ sộ cao lớn. Hai chân nó nặng nề giáng xuống mặt đất, một bước sải ra cả chục mét, vượt qua quốc lộ và rào lưới sắt, tiến thẳng về phía nhà máy!

“Nhắm chừng... tốc độ của nó...” – Lưu Nghiễn gấp gáp – “Nhìn thử mau lên, Mông Phong!”

Trương Dân cũng giơ ống nhòm lên, chỉ vừa liếc mắt nhìn đã shock hoàn toàn.

Mông Phong nói: “Còn khoảng năm phút nữa thôi... sắp tới gần chúng ta rồi! Lập tức kéo chuông báo động! Mau!” – Mông Phong gần như hét toáng lên lao ào xuống sân trong, kéo vang chuông báo động khẩn cấp.

Từng đợt địa chấn mỗi lúc một rõ rệt, mọi người bừng tỉnh giữa giấc ngủ, hoảng loạn như ong vỡ tổ, Lâm Mộc Sâm quát lên: “Zombie ở đâu ra!”

“Chạy khỏi chỗ này!” – Mông Phong hét lớn – “Mọi người mau chạy khỏi đây! Trương Dân! Chuẩn bị tên lửa!”

Mọi người trong nhà máy hóa chất đều kinh hãi ào xuống sân trong, khi chạy ra đường cái có người trông thấy người khổng lồ be bét máu thịt sù sụ như ngọn núi, tức thời ngậy người đứng sững ở ven đường, quên cả việc phải chạy trốn, vô thức ngẩn đầu nhìn ra xa.

“Nhanh đi!” – Lưu Nghiễn quát to – “Đừng có nhìn nữa! Tìm chỗ trốn đi!”

Ầm ầm ầm! Người máu thịt khổng lồ đã tiếp cận nhà máy hóa chất, giáng một cước long trời lở đất, đập sập cái ga ra ở mép ngoài nhà máy, gây ra một loạt tiếng nổ mạnh liên hoàn.

Mông Phong vác súng vừa chạy vừa hét: “Mọi người đã chạy ra hết chưa! Tên lửa đâu rồi!!”

Lâm Mộc Sâm sốt ruột hô: “Không biết! Đừng quản nhiều chuyện thế! Mau bắn đi!”

Trên đường cái đối diện nhà máy, hầu hết mọi người đều trốn vào rừng cây, tiếng súng nổ rất liên thanh, loạt AK thay phiên giương họng bắn đi đoàn, khẩu Gatling sáu nòng nhập cuộc với tiếng nổ đinh tai nhức óc, Trương Dân đeo kính mắt phòng hộ nhảy ra ngoài đường cái.

Mưa đạn bão táp bay về phía người khổng lồ, khiến cho hàng vạn xác zombie hợp lại trên người nó bị bắn nát bươm máu thịt, nhưng trong người nó cứ như chứa một khối nam châm cường lực, tất cả những máu thịt xương cốt vừa rơi xuống lại bị hút ngược trở lại, không mấy may sứt mẻ.

“Ngừng bắn!” – Lâm Mộc Sâm phát lệnh – “Khoan hẵng bắn tiếp!”

Mông Phong kê ngón tay vào cò súng của chiếc tên lửa mini, bốn phía tĩnh lặng, ngẫu nhiên vang lên một vài tiếng súng thưa thớt lác lõng.

Người máu thịt khổng lồ sải từng bước tiến tới, dẫm nát cả con đường quốc lộ cách họ chục mét, rồi cuộc mọi người đều nhìn rõ bề mặt của nó – vô số xác zombie kết chặt với nhau, tạo thành một cái chân cực lớn.

Những con zombie đã chết có bộ dạng dữ tợn khủng khiếp, giống như các bức phù điêu trên cột Phật đài, hoặc quay lưng hoặc hướng ngực ra ngoài, tay chân xen kẽ biến tấu, sít sao liên kề.

Cái chân kia nâng lên cao, biến mất khỏi tầm mắt của họ, hơn chục người đồng thời ngẩng đầu ngóng lên, người khổng lồ dang một bước đạp thẳng lên dãy nhà xưởng của nhà máy, phát ra tiếng nổ mạnh như thiên thạch rơi!

Trong loạt thanh âm gào thét tuyệt vọng của nữ giới, ngọn lửa bùng lên ngàn ngút, ngay lập tức lại bị một đạp dụi tắt ngấm.

“Mục tiêu của nó không phải chúng ta.” – Lâm Mộc Sâm cất tiếng.

Mông Phong buông tên lửa mini xuống, người khổng lồ đi tới nhà xưởng, đạp sập hết dãy ký túc xá công nhân phía Tây, rồi băng qua sân trong, bồi thêm một đạp sập nát khu nhà xưởng phía Đông, tiến tới dẫm bẹp khu vườn trồng lương thực mưu sinh của họ, chậm rãi nhắm về hướng Đông.

Mọi người chết lặng chứng kiến hàng loạt sự việc diễn ra trước mắt, ga ra bị sập, khu ký túc xá quay thành hình vuông nay phá hủy hơn một nửa, chỉ còn trơ lại hai dãy Nam và Bắc, phế tích liêu xiêu sắp đổ, trên những thanh thép nhảy nhua những mảnh máu thịt, đó là vụn xác vương lại của người khổng lồ kia.

Mặt đất rung lên từng hồi, người khổng lồ đã rời đi.

“Quái quỷ...” – Lâm Mộc Sâm như kiệt sức – “Đó là của nợ gì vậy hả?”

Không một ai trả lời được thắc mắc của gã, sấm rền cuồng loạn trên cao, tia chớp bổ xuống chân trời, mưa ào ào trút nước, dập tắt ngọn lửa hừng hực thiêu đốt bên trong ga ra.

Ban tối lơ mơ, Mông Phong bước ra đường cái, hấn bị xối ướt nhẹp, đánh mình trần, chiếc quần rần rí ướt sũng dán cả vào bắp đùi. Trên mặt, trên người, trên dép đầu đầu cũng lấm lem bùn đất.

Mái tóc sũng nước dính bết lại trên trán Lưu Nghiễn, cậu phóng tầm mắt về phương hướng rời khỏi của người khổng lồ.

“Nó tới từ phía Tây.” – Giọng Lưu Nghiễn hòa cùng tiếng mưa rào rào.

“Cái gì ?!!” – Trong trận mưa như trút nước không cách nào trò chuyện bình thường, Mông Phong phải hét to lên.

Lưu Nghiễn cao giọng: “Doanh trại lính! Nó tới từ phía doanh trại! Chỗ đó chắc chắn đã xảy ra chuyện!”

Mông Phong mù mờ gật gật đầu.

Lưu Nghiễn lại tiếp: “Anh nghe có hiểu không vậy hả?! Chuyện này có nghĩa thế nào!?”

Khoảng ba giây sau, đột nhiên trong rừng cây vẳng lên một tiếng gào xé gan xé ruột, mọi người đồng loạt ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Trong bán kính bảy mươi dặm, vì doanh trại bị phá nát nên để sống hết những con zombie còn sót lại, ước chừng trong vòng ba ngày, chúng nó sẽ mò theo dấu vết của người khổng lồ tìm đến chỗ trú thân của họ.

Trương Dân hít sâu một hơi, đoạn cao giọng hét: “Mọi người lùi về phía Đông! Đừng trở lại nhà xưởng! Lũ zombie đã ào tới đây rồi!!”

.
. .
.

End #14.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#15. Lưu vong...

Nỗ bâng hoàng trước sự xuất hiện của người thịt khổng lồ hủy diệt nơi trú ẩn chưa với bột, thì bè lũ zombie đã tràn tới không hề báo trước.

Lâm Mộc Sâm quát lên: “Đứa nào trực ca này đây hả!”

“Giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm!” – Lưu Nghiễn hô lớn – “Nhắm hướng Đông mà chạy! Tìm chỗ nấp! Phòng thủ!!”

Cơn mưa đêm mịt mùng tăm tối, những tia chớp ngẫu nhiên xé toạc không trung chiếu sáng cả trăm dặm, vô vàn zombie lội mưa và bùn lầy tụ tập tới. Từng cái xác sống từ bốn phương tám hướng tự động tiến tới vây quanh nhà máy. Xunh quanh vang lên từng đợt thét gào inh tai, mưa giữa đêm đen giờ tay không thấy năm ngón, tiếng súng liên thanh nổ rất bên tai.

“Đừng chạy về nhà máy!!”

“Cứu tôi!!!!!!”

Trương Dân nói: “Nhóc cưng, con tránh sau lưng ba!”

Mông Phong nâng súng tiểu liên điên cuồng xả đạn như mưa, hét lớn: “Lưu Nghiễn đâu! Lưu Nghiễn em ở chỗ nào rồi!”

Những người có súng đều tự chiến đấu đơn lẻ, Trương Dân quát: “Tập hợp lại! Tránh để lạc đạn ngộ thương người khác!”

Loạt tiếng súng loạn xạ vang dồn, tiếng lựu đạn nổ ầm ầm trong đêm, ngọn lửa hùng hục vừa bốc lên lập tức bị trận mưa ồ ạt dập tắt, giữa đêm khuya không biết đã chết bao nhiêu người, khắp chốn đều là tiếng thét dài thê lương. Mông Phong chừng như tuyệt vọng thét lớn: “Lưu Nghiễn!!!! Mẹ kiếp rốt cuộc trốn xó nào!! Mau biến ra đây cho ông ngay!!!”

Bất thành linh sau lưng va phải một người, Lưu Nghiễn hô lên: “Đây đây! Quả lựu đạn giúp anh thoát thân mới này là nhờ em ném đây nhá!”

Toàn thân Mông Phong như muốn xụi lơ, một tay ôm lấy Lưu Nghiễn, dùng sức day day trán cậu.

Trương Dân hoang mang kêu: “Giờ phải làm sao đây!”

Mông Phong hét: “Vừa đánh vừa rút! Để mọi người tập hợp lại đã!”

Lưu Nghiễn nhét đạn vào súng báo hiệu, một quả pháo sáng bay vút lên cao, zombie đã bớt đi rất nhiều.

Số người còn sống sót dần hướng về phía họ chạy tới, bọn họ nhích lùi từng chút từng chút một, gần đến bình minh sức mưa cũng giảm dần, cây cối, núi đồi chìm ngập trong bóng tối tĩnh mịch, cảnh vật mỗi lúc một rõ nét.

Mông Phong quan sát xung quanh, còn lại đúng mười bảy người, cả bọn đã thoát khỏi vòng vây của lũ zombie.

Lâm Mộc Sâm lao đao kiệt sức, Quyết Minh được bọc trong chiếc áo khoác rần rì của Trương Dân, dầm trong mưa lạnh đến độ phát run từng hồi.

Ngoại trừ bốn người họ, chỉ còn sót lại mười ba người.

Ánh mắt của Lâm Mộc Sâm trống rỗng mà ngỡ ngàng, hoàn toàn không đoán biết trước, chỉ qua một đêm thôi, quốc gia nhỏ mà gã tốn công gây dựng đã bị phá hủy triệt để.

“Bây giờ có thể truy cứu trách nhiệm được rồi.” – Lưu Nghiễn mỗi một tựa người lên một thân cây ven đường, xui người trượt xuống.

Mông Phong cười khổ mà rằng: “Có ích gì đâu.”

Trương Dân hỏi: “Ai phụ trách tuần tra ban đêm?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Không có ở đây, chắc đã chết rồi.”

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Người khổng lồ kia, mọi người có thấy không?”

Mông Phong nói: “Thì sao?”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Thiết bị giám sát hồng ngoại khi phát hiện zombie có nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường sẽ báo nguy (tức là cơ thể zombie vẫn có nhiệt độ ^^), người khổng lồ kia được tổ hợp từ những cái xác zombie đã chết lần thứ hai, chúng nó đã không còn độ ẩm, tựa như tảng đá và cây cối vậy, cho nên không vang lên tín hiệu báo nguy là phải rồi.”

Trương Dân: “Tóm lại nó là thứ quái gì vậy?”

Lưu Nghiễn cười khổ lắc đầu, đoạn cậu hỏi: “Bây giờ tính sao?”

Mười bảy người đồng loạt hướng ánh nhìn về phía Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm quét mắt qua bọn đàn em một lượt, rồi nói: “Phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này.”

“Chiến lược rút lui thế nào?” – Mông Phong thu cây súng máy lại, cúi đầu kiểm tra số đạn còn lại trên màn hình điện tử.

“Ga ra xe đã bị sập rồi.” – Trương Dân lên tiếng – “Đi kiểu gì?”

Lưu Nghiễn liền bảo: “Tôi cảm thấy vẫn còn người sống sót, mọi người có để ý không, lúc mới phát hiện lũ zombie cũng chẳng đông lắm.”

Mông Phong nheo mắt ngẫm nghĩ một lúc, đoạn gật đầu đồng tình.

“Đoán sơ sơ.” – Mông Phong nói – “Đợt trước chúng ta đến doanh trại, bên trong có gần một vạn con zombie, không thể nào chỉ còn số lượng ít như thế.”

Trương Dân thêm lời: “Chỉ có một trường hợp duy nhất, bọn chúng vẫn chưa tấn công toàn bộ, rạng sáng nay gặp phải chỉ là đợt đầu tiên, cũng gần như diệt sạch rồi, bây giờ còn kịp quay về xem xét, biết đâu chừng vẫn có người còn sống.”

Lâm Mộc Sâm bèn nói: “Vậy thì, các cậu trở về cứu người...”

Mọi người quay đầu nhìn chằm chằm vào Lâm Mộc Sâm.

“Gồm những ai?” – Mông Phong lạnh nhạt thốt.

Lâm Mộc Sâm chỉ điểm từng người: “Cậu, cậu, và cậu, vậy đi, mang theo năm người trở lại, ai tự nguyện đi khám thính đâu, bước ra.”

Lưu Nghiễn thừa biết sẽ thế này, nhưng cũng hợp ý của cậu, cậu liền nháy mắt ra hiệu với Mông Phong.

Mông Phong hiểu ý, mở miệng rằng: “Không cần thêm năm người nào nữa, bọn tôi là đủ rồi.”

Lâm Mộc Sâm động viên: “Được, anh tin tưởng khả năng của các cậu, có thể cứu được thì cứu, ngó xem trong nhà máy còn gì sử dụng được không, anh mang theo người lên đường cao tốc tìm xe, khi nào tìm được sẽ quay lại đón các cậu.”

Mông Phong hỏi: “Trên đường cao tốc có xe sao?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Lúc mới chuyển đến nhà máy, anh phát hiện trên giao lộ đường cao tốc đậu ba chiếc container, mà chưa biết có xăng không, khi đó anh sai mấy đứa đi kiểm tra rồi, đều bình thường cả.”

Mông Phong gật đầu, Trương Dân nhìn sang Quyết Minh, rồi lại nhìn Lâm Mộc Sâm, Lưu Nghiễn lập tức thay anh ra quyết định: “Quyết Minh cũng theo chúng tôi đi.”

Trương Dân công Quyết Minh lên, anh đưa khẩu AK cho nhóc cầm. Mông Phong dùng một tay cặp khẩu súng máy, ngó hết như người máy chiến đấu, tay còn lại nắm lấy Lưu Nghiễn, bốn người cùng tiến lên rìa quốc lộ, bước dài bước ngắn chậm rãi mà đi.

“Còn bao nhiêu phát?” – Trương Dân hỏi.

Mông Phong: “Bốn trăm sáu chục phát, số đạn đều ở trong nhà máy, khi về phải nạp vào.”

Trương Dân lại nói: “Vậy chúng ta đi luôn à? Không đợi họ hả? Nếu lỡ họ không đến thì tính sao?”

Mông Phong dò ý: “Lưu Nghiễn?”

Suốt dọc đường đi Lưu Nghiễn cũng không nói chuyện, mãi lúc này mới lấy lại tinh thần, lơ ngơ hỏi: “Sao?”

Nước từ trên dốc cao cuốn theo bùn đất trôi xuống, Mông Phong kéo cậu nhích sang mép đường để tránh bị trượt chân, rồi hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy? Chuyện người khổng lồ à?”

Lưu Nghiễn gật đầu, nói: “Lâm Mộc Sâm sẽ đi tìm chúng ta thôi, toàn bộ tài sản của gã vẫn còn trong nhà máy cơ mà.”

Quyết Minh hắt hơi một cái, nhóc cọ cọ nước mũi lên cổ Trương Dân.

Trương Dân lên tiếng: “Tôi phải về tìm hộp thuốc, loại bệnh vật như cảm cúm nếu để phát sốt thì mệt đấy.”

Cả bọn men theo đường quốc lộ đi suốt một tiếng, trên người Quyết Minh đắp chiếc áo khoác của Trương Dân, nhóc con mơ màng ngủ gà gật.

Lưu Nghiễn và Mông Phong tay nắm tay đứng trước đồng hồ nát của nhà máy, trời đã sáng bạch, mặt đất rải đầy xác zombie cháy đen, nhà xưởng bị lựu đạn oanh tạc thành đồng hồ lớn, dây kỹ túc xiêu xiêu vẹo vẹo.

Trương Dân thả Quyết Minh xuống, để cho nhóc đứng dưới hiên tránh mưa, sau đó anh đi xung quanh tuần tra một vòng, xác định chắc chắn không còn nguy hiểm nào.

“Có ai ở đây không?” – Lưu Nghiễn cao giọng hô.

Bất chợt tiếng súng bùng nổ vang lên, Mông Phong nhắm sau lưng Lưu Nghiễn nổ súng, bắn một con zombie nát bươm.

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, đoạn sải bước vào bên trong.

Mông Phong : “Em đi đâu?”

Lưu Nghiễn nói: “Đi lấy đồ của em, anh không cần lên đâu.”

Mông Phong vẫn để trần nửa người trên lấm lem bùn đất, hấn đứng ở sân trong, một hồi sau, Lưu Nghiễn từ trên lầu ném xuống một chiếc áo khoác cho Mông Phong mặc vào, cậu gom sổ tay và thùng dụng cụ đi xuống lầu.

“Tôi ra bờ sông coi thử.” – Mông Phong bảo – “Trương Dân, anh trông chừng chỗ này nhé.”

Lưu Nghiễn cầm theo thùng dụng cụ vội vàng đi tới nhà bếp, bỗng chốc đứng sững lại.

“Trời ơi...” – Hốc mắt cậu đỏ lên, sống mũi cay xè.

Thôi Tiểu Khôn bị một cây thép cắm xuyên qua ngực, mắt trợn trừng, cơ thể treo giữa không trung, từ phía đầu gối đổ xuống đã bị zombie gặm cắn nát bét.

Lưu Nghiễn gắng kìm nén những giọt nước mắt chực rơi, bước tới vuốt lại đôi mắt còn mở lớn của Thôi Tiểu Khôn.

Trương Dân hỏi: “Là bạn của cậu à?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Bạn cùng phòng, cùng nhau chạy nạn từ hồi đầu.”

Trương Dân thở dài.

Lưu Nghiễn phân công: “Anh đi về phía Đông, tôi theo phía Tây tìm kiếm, năm phút nữa gặp nhau tại chỗ này.”

Trương Dân gật đầu đáp: “Được.”

Lưu Nghiễn đặt thùng dụng cụ bên chân Quyết Minh, dặn dò nhóc đừng chạy lung tung, rồi mới xoay người vòng qua đồng cỏ bắt đầu tìm kiếm người sống sót.

“Có ai không!!!!” – Lưu Nghiễn kêu lên.

Bỗng nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, Lưu Nghiễn gấp rút chạy về dãy nhà phía Nam, một con zombie đang áp vào trên cửa, vói tay vào trong phòng bếp cào cấu loạn xạ, bên trong vang ra tiếng mắng chửi của thím Vu: “Cút đi! Cút đi!!”

Lưu Nghiễn hô to: “Trốn về phía sau!!” – Dứt lời tức khắc nổ súng, một phát chỉ thiên, con zombie kia liền nhào đánh về phía cậu, Lưu Nghiễn cũng không tránh né, xả liên tiếp bốn phát súng, một phát cuối cùng bắn rớt đầu của nó, cái xác không đầu lảo đảo ngã sấp xuống trước mặt Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tiến tới đẩy cửa ra: “Thím Vu? Còn ai trong đó không? Giờ an toàn rồi, có thể đi ra hết.”

Bên trong lại truyền đến tiếng thét.

“Coi chừng!!!!”

Lưu Nghiễn quay phắt lại, một con zombie núp sau hành lang bổ nhào vào cậu, cậu cấp tốc tựa lưng vào cửa bóp cò, trong thời khắc chớp nhoáng, từ trên lầu rớt xuống một cái tủ sắt, đánh rầm một tiếng, nện thẳng lên người con zombie.

Lưu Nghiễn lau lau mồ hôi, cầm súng dôi mắt lên cao, trên lầu ba lấp ló một cái chậu hoa khác.

Lưu Nghiễn vội quát: “Khoan—!”

Quyết Minh ló đầu ra, dò hỏi: “Đã chết chưa?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Con chạy lên trên làm gì vậy hả?” – Trương Dân nghe tiếng súng liền vội vàng lao tới, anh ngẩng đầu kêu lên.

“Tìm đồ.” – Quyết Minh đáp, nhóc con vừa tìm được đồ của mình nên định đi xuống.

Cửa phòng bếp hé mở, hiện ra thím Vu hùng hổ như gà mẹ bảo vệ con và hai cô gái đứng trốn ở trong – chính là Tạ Phong Hoa và Đinh Lan. Cùng với ba người đàn ông bị thương.

“Ra đây hết đi.” – Trương Dân nói, tiện thể bắn nát đầu con zombie bị đè dưới tủ quần áo, anh giang rộng hai tay đón Quyết Minh nhảy xuống, rồi ôm nhóc ngồi vào chỗ của mình.

Lưu Nghiễn hỏi: “Còn ai sống sót không?”

Trương Dân đáp: “Không, vật tư ở hai dãy nhà Nam và Bắc gần như còn nguyên, còn dãy phía Đông, nhà xưởng và ga ra đã bị phá hủy hết rồi. Đợi Mông Phong quay về tụ tập.”

Mông Phong dừng lại ở bờ sông rửa mặt, dòng nước từ đỉnh núi cuộn cuộn chảy xuôi, mang theo cành cây gãy, lá vụn trôi đi. Bỗng hần đường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên ngẩng đầu.

Giữa cánh đồng phía xa, có hai cái xác ươn đẫm, một cái xác đang nằm, cái xác còn lại trong tư thế quỳ.

Mông Phong chợt hô lên: “Ai đó?”

Mông Phong nhanh chóng mang theo khẩu súng máy, lội qua sông đến bờ bên kia.

Mây đen vần vũ, giữa đất trời hư ảo, Phương Tiểu Lô lặng lẽ nằm giữa cánh đồng rộng lớn, mở to đôi mắt trống rỗng, một con zombie khác đè lên thân thể của cô, không hề nhúc nhích.

Mông Phong nhìn trân trợn lên: “Chị Phương Tiểu Lô?!”

Mông Phong cầm súng khê đẩy ra cái xác đang áp lên người cô, zombie lật ngửa người ra, đích thị là Tiêu Vũ đã bị gãy hai chân, một cây dao găm cắm vào đầu của anh ta.

Mà trên cổ, trên vai Phương Tiểu Lôi be bét máu, cô nằm đó không ngừng co giật từng hồi.

Đôi môi cô giật giật, vươn một tay ra, đặt vào bàn tay to lớn của Mông Phong hai chiếc nhẫn, rồi nắm lấy họng súng của hắn, run giọng thều thào.

“Nổ... nổ súng...”

Một tiếng súng đánh gọn vắng xa.

Trong dãy ký túc xá, Trương Dân nâng súng bắn một phát đạn tín hiệu, dưới bầu trời xám xịt hiện ra từng tia sáng xanh lục chói mắt.

Quyết Minh đang ở bên cạnh uống thuốc, Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Nhóc về lấy gì vậy?”

Quyết Minh móc trong áo khoác ra cho cậu xem – một chiếc huy chương, rồi một cái nắp chai (ai nhớ cái nắp chai trà xanh không), và một tấm vải in hình biểu tượng game plants vs zombies.

Bên ngoài đậu lại bốn chiếc container, như Lưu Nghiễn dự đoán, Lâm Mộc Sâm đã quay trở về.

“Sao rồi?” – Lâm Mộc Sâm mang theo người bước xuống.

Lưu Nghiễn nói: “An toàn, các anh có thể chuyển đồ đạc rồi.”

“Chúng ta sẽ rút về hướng nào?” – Mông Phong mặc áo quân phục cũng không cài nút, cứ để phanh ngực, hắn hạ súng máy xuống, quay quay cánh tay nhức mỏi.

Lâm Mộc Sâm không đáp, hỏi ngược lại: “Chỗ này còn ai sống sót không?”

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Tính thêm cả mấy người sau lưng anh nữa, cả thảy là hai mươi ba người.”

Lâm Mộc Sâm để cho đàn em đi vận chuyển đồ đạc, đi lòng vòng xem xét một lượt, rồi quay vào sân trong ngồi xuống chiếu, trải bản đồ ra.

“Phía đông có thành phố S, thành phố Z và tỉnh F.” – Lâm Mộc Sâm nói – “Nghe bảo là chỗ bùng nổ dịch zombie đầu tiên trên cả nước, chắc chắn các cậu không muốn về đó rồi.”

“Miễn đi.” – Mông Phong cau kính gắt.

Chả có ai mong muốn quay về đối mặt những thành phố địa ngục kia cả.

“Không đi những khu vực dịch bệnh trọng điểm.” – Trương Dân lên tiếng – “Tôi đề nghị đến phía Bắc.”

Lâm Mộc Sâm lại nói: “Đi lên đường cao tốc hướng Bắc là ra khỏi tỉnh, nửa tháng trước toàn bộ con đường tới đó đã bị phong tỏa, anh cũng vừa sai người đi xem xét tình hình, toàn là zombie.”

Mọi người đều trầm mặc.

Lâm Mộc Sâm tiếp: “Anh quyết định đi về phía Tây, băng qua dãy núi Nam Lĩnh thì rẽ hướng Tây Bắc.”

Mông Phong ngắt lời: “Nhưng cái đám sứt sẹo kia ào từ phía Tây tới.”

Lâm Mộc Sâm lý giải: “Bọn nó đi theo mé phía Đông, mục tiêu không phải chúng ta, hơn nữa đã rời khỏi rồi.”

Lưu Nghiễn trước sau vẫn chưa ý kiến, Trương Dân liền bảo: “Nếu đi về phía Tây, dọc đường nhất định đụng phải zombie.”

“Đi bất cứ hướng nào cũng có zombie thôi.” – Lâm Mộc Sâm nói – “Kiểu gì mà chẳng phải mạo hiểm?”

Lưu Nghiễn lúc này mới cất tiếng: “Tôi đồng ý đi về phía Tây Bắc, nếu có thể, tôi muốn đến doanh trại lính lấy lại một thứ.”

Mông Phong gật đầu, Lâm Mộc Sâm giao việc: “Chia sáu người một đội, cắt lượt canh giữ trên nóc container, mang theo cả súng, nếu có zombie nhảy ra chặn đường thì diệt gọn, chỉ cần có xe là đi được tất, bây giờ tất cả đi chuyển đồ, kể cả đàn bà con gái cũng thế! Đứng nửa tiếng sau xuất phát!”

Mọi người lập tức tản ra, sáu chiếc xe container nối đuôi nhau đậu dọc đường quốc lộ, họ khuôn tất cả những vật tư có thể sử dụng được lên xe, Lưu Nghiễn nhắm tính sơ số xăng dự trữ, cũng đủ cho cả đoàn xe đi được gần năm ngàn cây số.

Đám đàn em ôm bột mì, gạo và đồ hộp bỏ lên xe, nhét vào sâu bên trong thùng container, thêm cả những thùng thuốc lá và được phẩm, lúc này Lưu Nghiễn mới vỡ lẽ rằng Lâm Mộc Sâm tích trữ được nhiều đến vậy.

Nửa tiếng sau, đồ đạc đã chuyển ổn thỏa, một tay đàn em vô ý va phải thanh thép gãy nên bị trầy da, miệng vết thương lại chuyển sang màu tím đen.

Lâm Mộc Sâm không nói không rằng, xem như chưa phát hiện, vẫn để mặc cho tay đàn em kia làm việc bình thường, mãi đến lúc gần đi mới bảo cậu ta xuống xe, cầm ba bịch bánh quy và ba chai nước khoáng đặt ở ven đường, rồi gã phát lệnh: “Xuất phát thôi.”

Tay đàn em bị vứt bỏ ngơ ngác đứng đực giữa đường, nhìn theo đoàn container khởi hành, băng băng rời khỏi nhà máy hóa chất hoang tàn.

Một kẻ bủn xỉn như Lâm Mộc Sâm mà cũng lãng phí đồ ăn, có điều trước mặt nhiều người như vậy, tay đàn em kia luôn hăng hái tất tả vận chuyển đồ đạc, không cách nào nã một phát súng tiễn cậu ta đi chào ông bà được, đành làm thế mới thỏa đáng.

Bốn người Mông Phong ngồi vào chiếc container sau cùng, trên đường ổ gà ổ chó khiến chiếc xe khê xóc nảy.

Lưu Nghiễn hướng về cuối thùng xe hỏi vọng tới: “Nhà triết học, cô còn đó không?”

Tạ Phong Hoa nhỏ giọng an ủi Đinh Lan đang nức nở không thôi, cô vuốt nhẹ mái tóc rối, dõi mắt ra chỗ Lưu Nghiễn.

“Cậu nhà văn kia đâu?” – Lưu Nghiễn hỏi tiếp – “Bỗng dưng tôi muốn nghe kể chuyện, cậu ta còn sống không?”

Tạ Phong Hoa đáp: “Từ mười hôm trước đã rời đi rồi, trong hành lý của cậu ta có một tập thơ, một cái gối đầu. Suốt dọc đường đi bất cứ lúc nào cũng có thể ngã lưng nằm mơ mộng.”

Lưu Nghiễn nói: “Ừ, lần sau nếu có gặp được người nào biết kể chuyện, chắc nên mời người đó ở lại.”

Ngày 26 tháng 8 năm 2012,

Sau khi chúng tôi vừa ổn định chỗ ở thì gặp phải đợt tấn công đầu tiên của lũ zombie. Xuất hiện một con quái vật cực to chẳng ai hay biết chui ra từ xó nào, tôi và Mông Phong đều gọi nó là người thật khổng lồ, mà Quyết Minh thì kêu zombie kia là “Quân đoàn tai họa”. Bởi vì nó, chúng tôi lại buộc phải bước lên cuộc hành trình lưu vong.

Tôi cần có một người chuyên về sinh học làm cố vấn, nhưng sư tỷ Phương đã chết rồi, người nhà của chị, thân thích, bạn bè tất cả đều bỏ mạng trong cơn đại nạn này; có lẽ mong muốn gặp lại Tiêu Vũ là niềm tin duy nhất giúp chị tiếp tục sống sót. Mông Phong bảo rằng sư huynh Tiêu vẫn nhớ rõ chị, xem ra đây là kết cục mà chị cam lòng đón nhận.

Hy vọng kiếp sau cả hai người vẫn ở bên nhau.

Lũ zombie đã phá hủy nhà máy ở Dụ trấn, chúng tôi cùng với những người ít ỏi còn sót lại tiến về phía Tây Bắc, suốt dọc đường Trương Dân và Mông Phong dựng súng trên nóc container, diệt sạch từng nhóm nhỏ zombie ngẫu nhiên ló dạng ven đường.

Bọn chúng vượt núi lội sông, phần lớn đều tản mác ở ngoại ô, không đi lên quốc lộ, thật sự là cái may trong cái rủi.

Buổi chiều cùng ngày, tôi đến mé Tây Bắc của doanh trại khép kín thuộc quân khu Hoa Nam số 2, thu lại chiếc camera số 3 đã bỏ sót trong đợt hành động trước.

Hồi trước khi thiết kế máy giám thị hồng ngoại, Thôi Tiểu Khôn học bên tự động hóa đã thêm vào một con chip đặc quy tách biệt với máy, bây giờ Thôi Tiểu Khôn đã đi rồi, nhưng phát minh của cậu vẫn còn phát huy tác dụng, trong con chip này lưu lại những sự việc trong vòng năm tiếng sau khi chúng tôi rời khỏi doanh trại. Biết đâu có thể giúp chúng tôi hiểu rõ ngọn nguồn.

Mong rằng linh hồn Thôi Tiểu Khôn có thể yên nghỉ.

Mông Phong quay sang nói với Lưu Nghiễn đang cầm cúi viết nhật ký: “Chị Phương Tiểu Lôi trước khi chết có gửi cho anh một thứ, đưa cho em lưu lại làm kỷ niệm.”

Hắn vươn tay duỗi ra trước mặt Lưu Nghiễn, trong lòng bàn tay có hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh sáng.

Lưu Nghiễn lặng lẽ cầm lấy chiếc nhỏ hơn, rồi vùi chiếc nhẫn còn lại vào bàn tay Mông Phong.

.
. .
.

End #15.

17. Chương 17

#16. Cứu hộ...

Bầu trời trong vắt không gợn mây, hơn chục người ngồi trên nóc container phóng tầm mắt về doanh trại lính nằm ở ven quốc lộ, sáu chiếc xe rì rì băng qua, cảnh tượng trước mặt dần bỏ lại đằng sau.

Doanh trại lính nay đã hoang tàn xơ xác, tường rào bị phá sập một lỗ hổng lớn, bên trong trống hoác, tất cả zombie đều đã chạy thoát hết.

Mông Phong dẫn theo vài người đi thu gom mớ vũ khí còn sót lại trong doanh trại khuân về xe, nhét hơn non nửa thùng container.

Lưu Nghiễn cầm một hộp nhỏ trong tay, xoay tới xoay lui ngắm nghía, khi trời mưa to đã làm ướt vì mạch bên trong, muốn chép những hình ảnh đã ghi lại trong máy thì phải có linh kiện sửa chữa, nhưng điều kiện chỗ này quá thiếu thốn.

Xế chiều, đoàn xe lại tiếp tục lên đường, bên theo quốc lộ, xuyên qua dãy Lĩnh Nam rời khỏi địa phận tỉnh, một mạch hướng lên phía Bắc.

“Ba ơi, con chết mất.” – Giọng nói của Quyết Minh khẽ vang lên trong bóng tối.

“Không đâu.” – Trương Dân nhẹ giọng vỗ về – “Nhóc cưng, thuốc hạ sốt có chút tác dụng phụ thôi.”

Quyết Minh lại nói: “Con khó chịu quá...”

Trương Dân đang dựa lưng vào một cái thùng các tông, vị trí họ ngồi chật chội vô cùng, xung quanh chất đầy bột mì, gạo, thực phẩm đóng hộp và mấy thứ linh tinh, trong không gian nhỏ hẹp của thùng các tông chỉ cách Lâm Mộc Sâm chừng nửa bàn tay, phía đối diện là Mông Phong và Lưu Nghiễn, còn chỗ khuất gió ở sâu trong thì chừa ra cho chị em phụ nữ.

Quyết Minh dầm mưa suốt một đêm, sau đó lại bắt đầu cảm cúm phát sốt, hạ sốt rồi thì cả người bơ phờ uể oải, ăn không vào một miếng nào, chỉ rúc vào lòng Trương Dân, khó chịu cọ qua cọ lại.

“Uống nhiều nước vào.” – Trương Dân ân cần hỏi – “Có nóng không?” – Anh xoa xoa đầu đứa con nuôi, muốn phân tán lực chú ý của nhóc nên bảo: “Con xem vật trong tay Lưu Nghiễn kia, có biết là cái gì không?”

Quyết Minh lúc lắc đầu, nhóc nhìn chăm chăm vào Lưu Nghiễn ở phía đối diện: “Đồng hồ báo thức ạ?”

Lưu Nghiễn nương theo ánh sáng le lói từ cây đèn pin, ngồi lấp rập một cái máy nhỏ hình tròn.

“Là máy dò tìm sự sống.” – Lưu Nghiễn đáp – “Mông Phong tìm được bên trong doanh trại đấy, anh chỉnh sửa nó lại một chút, dựa vào chênh lệch nhiệt độ để kiểm tra sự sống dao động trong cự ly xa.”

“Có thể tìm được zombie không?” – Mông Phong chen lời.

Lưu Nghiễn lắc đầu: “Kỹ thuật của nó khác với camera hồng ngoại, chỉ có thể tìm được người thôi, bán kính tầm ba cây số.”

Trương Dân gật đầu nói: “Ngon đấy.”

Quyết Minh lại không hé răng, toàn thân nhóc đầm mồ hôi, cứ ôm chặt lấy thắt lưng của Trương Dân không rời tay.

Hiện giờ họ đưa ra ba đích đến khác nhau.

Một: dọc theo quốc lộ Tứ Xuyên – Vân Nam băng qua sông, rời khỏi khu phía Nam, tiến vào cao nguyên Thanh Hải, cuối cùng đến Tây Tạng.

Hai: rẽ vào tuyến đường quốc lộ băng qua Cam Túc, tới Tân Cương có thời tiết khô ráo.

Ba: sau khi rời khỏi tỉnh H thì đi thẳng lên hướng Bắc, bỏ qua các khu vực dân cư đông đúc ở vùng Trung Nguyên, hướng về khu tự trị Ninh Hạ của nội Mông Cổ, rồi tìm kiếm những khu vực xung quanh Hồ Hột làm điểm dừng chân.

Những nơi càng hoang vắng thì càng an toàn, bão cát khốc liệt có thể khiến zombie nhanh chóng khô rút, mô liên kết trong cơ bắp dần dần mất đi hoạt tính, dịch tế bào mất nước do bị bốc hơi, mất khả năng hoạt động; còn thời tiết rét lạnh sẽ đông cứng bọn zombie thành cây băng, phá hủy hoạt tính của cơ thể bọn chúng.

Đây là đề nghị của Phương Tiểu Lôi khi chị còn sống, cũng là quy tắc được đề cập tới trong “Sổ tay sinh tồn trong đại dịch Zombie”. Sau khi Lưu Nghiễn và mấy người Mông Phong thảo luận thật lâu, đều cảm thấy đi vào Tây Tạng là an toàn nhất.

Trong khi Lâm Mộc Sâm vẫn khăng khăng theo ý gã, gạt bỏ tất cả đề nghị, quyết định càn quét hết mọi trấn nhỏ ở ven đường, tích trữ hàng hóa tiến về phía Bắc, thành lập căn cứ trú ẩn của riêng gã.

Nhưng một đất nước rộng lớn nhường vậy chỉ trong chớp mắt đã hoang phế, từng thành phố chết nối tiếp nhau hiện ra trước mắt họ, thậm chí không tìm thấy một chút tín hiệu cầu cứu nào.

Cuộc hành trình dài đằng đẵng mà lại buồn tẻ, mấy tiếng trôi qua, cả buổi, suốt một ngày, rồi hai ngày, trên đường đi không mấy may có bóng người nào, máy dò tìm sự sống trong tay của Lưu Nghiễn chưa từng kêu lên một lần. Ngẫu nhiên, bên ngoài rào chắn trên đường cao tốc hoang vu, có thể nhác trông thấy mấy con zombie vươn tay quơ cào, ngoại trừ chúng nó cũng chỉ có bầu trời xanh thẳm ngút tầm mắt và nắng trời như đổ lửa.

Bên trong thùng xe cực kỳ oi bức, khi cả bọn dừng chân dọc đường, Trương Dân liền đưa ra đề nghị đục một cửa sổ mái trên nóc xe.

Không ít thành viên trong đoàn đã bị bệnh – hôm đó sau khi dầm mưa lại tiếp tục bốn ba đường xa, thể lực bị giảm sút, ngay cả Lâm Mộc Sâm cũng ho khục khặc.

Sau khi bắt mạch cho những người suy yếu, Trương Dân bèn nói: “Không khí trong thùng xe không tốt, dễ dàng lây bệnh cho nhau, anh cần phải tìm chỗ nào dừng tạm đã, quét dọn mọi thứ bên trong cho sạch sẽ rồi phun thuốc khử trùng, để mấy người bị bệnh được nghỉ ngơi cho tốt một chút.”

Lâm Mộc Sâm qua loa rằng: “Bệnh vặt không chết đâu, chịu được tất.”

Trương Dân kiên trì: “Trước khi dịch bệnh này bùng phát cũng bắt đầu từ mấy bệnh vật thể này đây, nguồn gốc của nó tận bây giờ còn chưa rõ ràng, làm sao anh biết được nó không phải là virus đột biến từ bệnh cảm cúm chứ?”

Lâm Mộc Sâm rút cuộc cũng bị thuyết phục, gã cho đoàn xe dừng lại ở một trạm xăng ven đường, Mông Phong dẫn đầu xuống trước, mang theo vài người đi xem xét xung quanh.

“Con nghe thấy người ngoài hành tinh đang nói chuyện với mình.” – Quyết Minh nói.

Lưu Nghiễn vừa mới bước xuống xe, cậu nghe nhóc nói thế thì chau mày hỏi: “Người ngoài hành tinh nói gì với nhóc nào?”

Quyết Minh: “Nghe chả hiểu gì cả, cứ ù ù cạc cạc...”

Trương Dân cười bảo: “Nhóc cưng, đó là bởi cảm cúm nên mới bị ù tai thôi.”

Lưu Nghiễn dở cười dở mếu, cậu đỡ Tạ Phong Hoa xuống xe, mọi người tùy ý tản bộ gần đó, Lâm Mộc Sâm thì bịt kín khẩu trang, cao giọng sai khiến bọn đàn em phun thuốc khử độc.

“Coi bộ sắc mặt hơi ề uột nhỉ.” – Lưu Nghiễn nhận xét.

“Cần phải dưỡng bệnh.” – Trương Dân ngồi trên một cái thùng, ôm Quyết Minh trong lòng. Quyết Minh bám người vô cùng, mà Trương Dân làm như mỗi phút mỗi giây cũng không rời nhóc được, chỉ cần hai người không có việc gì là y như rằng dính cứng ngắc lấy nhau như vậy. Mới trông vào thì ngọt ngào đến độ người ngoài đứng xem rụng da gà đầy đất, nhưng cứ dòm miết cũng thành thói quen luôn.

Ấy mà Lưu Nghiễn lại có chút mong muốn bắt chước Quyết Minh, lúc rảnh rỗi cũng để cho Mông Phong nhào tới, ôm ấp thân mật giống như họ vậy. Nhưng kiểu hành động thể này thật không giống cậu xúu nào hết.

Từ xa vẳng lại mấy tiếng súng nổ, Mông Phong sau khi bắn chết ba con zombie liền vác súng bước tới.

Trương Dân cúi đầu nghiên cứu bản đồ: “Tôi muốn đến thành phố bên cạnh xem thử, tìm thêm ít thuốc, trong đoàn xe nào là bị nhiệt phổi dẫn tới ho khan, trúng gió...”

Mông Phong phán: “Mấy thứ này chỉ là bệnh vật vãn, chưa chết đã là may phước rồi.”

Trương Dân ngẩng đầu nói: “Bệnh nhỏ nếu không trị tận gốc dễ dàng phát triển thành bệnh nặng, phong thấp, viêm phổi, mà không chỉ vậy, thậm chí cả viêm khớp. Huống hồ trên người Lâm Mộc Sâm cũng có bệnh.”

“Nhưng muốn đi thì hơi nguy hiểm, chúng ta đâu có xe.” – Mông Phong chần chừ.

“Đầu kia không phải xe hay sao?” – Lưu Nghiễn đánh mắt ra dấu cho mọi người nhìn theo, đằng xa đậu một chiếc xe hàng cỡ nhỏ bẻ hết cửa kính, bên cạnh còn có hai chiếc mô tô.

Mông Phong lại nói: “Không chạy được, không có xăng, cũng chẳng có chìa khóa xe.”

Lưu Nghiễn bèn bảo: “Mò trên xác mấy con zombie anh vừa giết ấy, biết đâu tìm được chìa khóa xe đó.”

Mông Phong: “Em tưởng mình đang chơi game RPG(1) đấy à, anh đã tìm rồi, không có. Hay là tới giết mấy con zombie kia thêm một lần nữa, bòn thêm chút của rơi?”

(1) RPG: role-playing game, hay còn gọi là game nhập vai. Mình không chơi game nên cũng chẳng rành, ai muốn tìm hiểu thì google rất chi tiết ^^

Lưu Nghiễn cười lớn, đoạn chui ra container, bước đến xem xét chiếc Jeep đang đậu bên trạm xăng, cậu đổ xăng đầy bình rồi khom người chui vào ghế lái, rút ra một cái tua vít vặn mở ổ khóa trước, rút ra hai sợi dây điện, bật lửa đốt chảy vỏ nhựa bên ngoài, cuối cùng chập sợi vào nhau.

Brùm brùm, chiếc xe bắt đầu nổ máy.

“Tụi tôi đi lòng vòng quanh đây ngó thử! Tìm thêm ít thuốc! Số thuốc men dự trữ còn quá ít.” – Lúc đánh xe vòng lên đường lớn, Mông Phong quay đầu hướng về phía Lâm Mộc Sâm hô to.

Lâm Mộc Sâm rút điều thuốc trong tay, tỏ vẻ ngờ vực, Mông Phong bồi thêm: “Sẽ về nhanh thôi.”

Bấy giờ Lâm Mộc Sâm mới bảo: “Muốn đi cũng được, nhưng anh chỉ có thể chờ các cậu trong vòng mười tiếng thôi. Tất cả mọi chuyện các cậu tự chịu trách nhiệm đấy.”

Mông Phong nghe gã nói thế thì hơi bất mãn, hần chau mày nói: “Mọi người đều cần thuốc cả, không phải là chuyện của riêng ai, anh...”

“Thôi bớt chuyện đi.” – Lưu Nghiễn ngắt lời.

Trương Dân cũng lên tiếng: “Đi đi.”

Mông Phong quay đầu xe, chạy lên đường cao tốc.

Tiết trời cuối Thu mát mẻ, vừa thoát khỏi thùng container thì khoan khoái hết cả người, bốn bề cửa xe mở rộng, trải nghiệm cảm giác căng gió cực kỳ tuyệt vời, Lưu Nghiễn lấy ra một băng nhạc bỏ vào máy cassette, tiếng hát của Trương Học Hữu ngân vang suốt chặng đường.

Tận cùng phía Nam của tỉnh H, tại thành phố Thanh Dương.

Chiếc xe hàng tàn tàn chạy vào nội thành, gió cuốn bay giấy vụn rải khắp mặt đường, những thùng cactong bị mưa xối ướt nhẹ rồi lại bị nắng trời hong khô cong queo nằm ngổn ngang, có cả chiếc oto đâm sầm vào cột điện bốc cháy đen thui.

Lưu Nghiễn bật chiếc máy dò tìm sự sống trong tay, vẫn không hề có dấu hiệu phản ứng của người sống.

Mông Phong cẩn thận đánh xe vòng quanh rìa nội thành, thành phố lớn này giáp với hai tỉnh lớn nhất nhì Nam Linh, vị trí hiện tại của họ là khu phát triển công nghệ cao ở phía Tây.

Hễ là người khôn ngoan thì sẽ không dại gì trú lại thành phố, mà bản thân Lưu Nghiễn cũng không có suy nghĩ khác người, nhưng trước khi rời khỏi phía Nam cậu muốn tìm kiếm những thiết bị cần thiết.

Mông Phong cho xe dừng lại bên đường lớn, hình như cả lũ zombie đã bỏ chỗ này đi tìm thức ăn.

Hần cùng với Trương Dân xuống xe trước, đi dọc theo phố mua sắm để khám thính tình hình, sau cùng xác nhận rõ ràng không có mấy zombie lui tới, bèn huýt sáo ra hiệu cho Lưu Nghiễn và Quyết Minh có thể đi ra.

Quyết Minh đẩy cửa vang lên tiếng đinh đong vui tai, bên trong tiệm thức ăn nhanh, Trương Dân cầm một chiếc khăn vải chà lau cái quầy dính đầy vết máu khô, rồi nhét cái cánh tay đứt lìa vào dưới gầm, giả vờ bật mở máy thu ngân, chống hai tay lên trước quầy: “Xin chào quý khách, nhóc xinh trai muốn ăn món gì nào?”

Quyết Minh cười vui vẻ, ngửa đầu chăm chú nhìn vào bảng menu bên trên.

“Lấy một phần gà xào cung bảo(2) đi.” – Quyết Minh làm bộ gọi món như thật.

(2): là một món ăn Tứ Xuyên nổi tiếng, nghe đồn ngang ngửa với mì Ý. Chi tiết tại đây

“Ấy không được rồi.” – Trương Dân nghiêm túc đáp – “Chúng tôi dùng dầu ăn kém chất lượng, hơn nữa xem chừng bệnh cảm của nhóc còn chưa có hết, không nên ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ đâu.”

Quyết Minh lại nói: “Vậy nước coca thì sao?”

Trương Dân: “Mấy loại nước có ga đó không tốt cho sức khỏe.”

Quyết Minh: “Ba cháu cũng hay bảo vậy đó, he he, nước trà xanh Khang Sư Phụ(3) có không? hay của Thống Nhất(4) cũng được.”

(3), (4): hai nhãn hiệu nước giải khát của bên Trung ^^

Trương Dân: “Đừng gọi mấy cái đó nữa, nhóc có biết bên trong chứa thứ gì không?”

Quyết Minh: “?”

Trương Dân vờ bày ra bộ mặt hăm dọa: “Đều là chất bảo quản và xăng thơm! Ba nhóc chưa nói cho nhóc biết à?!”

Quyết Minh: “...”

Trương Dân lại chuyển sang bộ mặt thân thiện hòa ái: “Mì trứng sốt cà chua được chứ?”

Quyết Minh: “Dạ... thử một chút cũng được, đừng làm chua quá, bao nhiêu tiền ạ?”

Trương Dân lịch thiệp rằng: “Hôm nay là ngày zombie đại hạ giá, không cần trả tiền, mời ngồi chờ trong chốc lát, tôi sẽ phục vụ cho quý khách ngay lập tức.”

Trương Dân bước vào nhà bếp, Quyết Minh gãi gãi đầu, rồi lại ngồi trên ghế xem tờ rơi giết thời gian.

Lát sau trong phòng bếp bay ra mùi thơm nức mũi, Mông Phong tròn tròn hai mắt.

“Còn xài được cơ à?”

“Trong bình còn gas mà, trứng gà có sẵn trong tủ lạnh, dù bị cúp điện nhưng chưa bị hư, mới để nửa tháng thôi, sốt cà chua với khoai tây vẫn còn dùng tốt.” – Trương Dân giơ chân đạp mở cửa phòng bếp, hai tay bưng đĩa, mặc cả tạp dề bước ra.

“Cái này thì sao?” – Quyết Minh chọc chọc mấy cọng mì xào.

Trương Dân: “Mì sợi bị khô hết rồi, nhưng có thể dùng nồi nấu mềm, còn nữa nha...”

Trương Dân như làm trò ảo thuật biến ra từ sau quầy ba ly cà phê, một ly sữa nóng, nước đun bằng bếp cồn, đường, sữa bột, bột cà phê xay sẵn.

Quyết Minh hạnh phúc dùng bữa.

Nguyên một thau mì trứng sốt cà chua thiệt bự, bốn người ngồi vây quanh cái bàn, Mông Phong cởi bỏ cái bao tay ra, hào hứng nói: “Thầy kệ, ăn trước tính sau.”

“Tay nghề còn xịn hơn cả thím Vu nữa.” – Lưu Nghiễn gật gù khen ngợi.

Quyết Minh tự hào rằng: “Ba tôi cái gì cũng biết hết đó, còn biết xăng thơm chất bảo quản rồi nhiều thứ nữa kìa.”

“Đã thấy rồi.” – Mông Phong cười bảo.

Bốn người nhồi căng bụng, nhắm nháp xong cà phê, thế là cảm thấy thỏa mãn. Mông Phong vác một khẩu súng máy cồng kềnh đảo qua khu phố mua sắm, chợt hỏi: “Em muốn tìm thứ gì?”

Lưu Nghiễn đáp: “Cứ dạo dọc đường coi thử... Cái tiệm đằng kia còn chưa bị khoảng sạch kìa, bán cái gì vậy?”

Cửa hàng linh kiện ô tô, linh kiện điện tử, tiệm kim khí, thứ nào lấy được Lưu Nghiễn đều vét hết, hết thùng này đến thùng khác chất lên xe, xong xuôi thì dùng một tấm ván gỗ chặn kín.

Trương Dân đẩy ra một cánh cửa tiệm, cất tiếng: “Đây là một nhà sách của Tân Hoa xã(5), biển hiệu chẳng biết rớt đâu mất rồi, vẫn chưa bị phá hủy, bảo tồn khá là nguyên vẹn.”

(5): Tân Hoa xã là hãng thông tấn chính thức của Chính phủ Trung Quốc, là trung tâm thu thập thông tin lớn nhất, cơ quan ngôn luận lớn nhất cả nước.

“Tuyệt!” – Lưu Nghiễn hồ hởi – “Cho tôi hai chục phút.”

Cậu lên tầng hai nhà sách tìm được không ít quyển sách, Quyết Minh thì ngồi chồm hổm trong một góc ở tầng hai đọc truyện tranh.

Mông Phong khuôn mặt chông tẹt chí mới bước ra ngoài.

Quyết Minh hô lên: “Ê này, chú chưa trả tiền.”

Mông Phong ra vẻ ngụy biện: “Bạn nhỏ, lấy sách không phải là ăn trộm, người lấy sách sao gọi là ăn trộm được?”

Lưu Nghiễn lật một quyển kỹ thuật máy móc cơ học ly tán xuất bản đầu năm 2011, trên phần tên tác giả còn đề tên thầy chủ nhiệm khoa, khiến cậu không khỏi thờ dãi.

Trương Dân thì gom toàn bộ sách thể loại lý luận Y học và phương thuốc Trung y, đóng vào thùng bỏ lên xe.

“Còn gì nữa không?” – Lưu Nghiễn hỏi dò – “Đi được rồi.”

Trương Dân bèn nói: “Tìm hiệu thuốc đã.”

Những hiệu thuốc lớn quanh đây đã bị quét sạch sành sanh, đặc biệt là kim tiêm, cồn, băng gạc chẳng còn một mẫu.

Trương Dân ngó lên kệ thuốc trống rỗng, anh phi qua quầy thuốc, kéo mở ngăn tủ tìm kiếm thảo dược, sau đó thở phào nhẹ nhõm: “May quá, thuốc Đông y vẫn còn nguyên.”

Anh phân loại thuốc bỏ hết vào vào túi nylon, cuối cùng khuôn bốn bao thuốc trông cồng kềnh nhưng rất nhẹ vắt lên xe, anh còn tìm ra không ít nhân sâm quý hiếm, tiện tay dứt cho Quyết Minh một miếng sâm, rồi nắm tay nhóc đi ra ngoài.

“Lưu Nghiễn!” – Quyết Minh từ xa kêu lên.

Lưu Nghiễn đang tháo gỡ bản mạch trong cột đèn đường, cậu cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Cái gì?”

Quyết Minh: “Đồng hồ báo thức của anh réo kìa!”

Lưu Nghiễn: “Tắt đi!” – Đột nhiên cậu nhận ra cái gì đó bất thường, thế là quay phắt người lao lên xe, chiếc máy dò tìm sự sống lóe lóe đèn xanh, títtítít, kêu vang liên tục.

Lưu Nghiễn chau mày, vẻ mặt ngưng trọng, cậu cầm lấy máy dò tìm hướng theo phương nó chuyển động, chỉ mé phía Đông.

Con số trên màn hình tinh thể lỏng nảy lên, biểu thị thông số khoảng cách, chừng 2,5 km bên ngoài có dấu hiệu sự sống.

“Có đi cứu không?” – Mông Phong hỏi ý.

Trương Dân cũng lên tiếng: “Đạn dược còn bao nhiêu?”

Mông Phong kiểm tra khẩu Gatling sáu nòng trong tay: “Còn đây, trước khi đi tôi đã nhét đạn vào rồi.”

Lưu Nghiễn: “Tôi nghĩ mình nên trở về kêu gọi mọi người tới trợ giúp.”

Trương Dân nói: “Tôi thì thấy mấy người đó chẳng có ích gì đâu, hơn nữa Lâm Mộc Sâm có chịu đi cứu người hay không còn chưa chắc nữa là.”

Mông Phong góp lời: “Gã căn nhân lực, em có chắc thuyết phục được gã không, Lưu Nghiễn?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, chuyện này có vẻ hơi phiêu, lỡ đâu Lâm Mộc Sâm không chờ nổi, hoặc là gã căn bản chẳng muốn chờ thì sao? Khi bị tấn công ở nhà máy hóa chất đường như Lâm Mộc Sâm đã bị dọa sợ mất mật, suốt cả đường đi cũng không muốn dừng xe, như thể liều mạng trốn chết. Trong nội tâm của gã ngập tràn sự sợ hãi, gần như thần kinh.

“Gã sẽ bảo.” – Quyết Minh chen vào – “Đồng hồ báo thức của cậu hư rồi, vứt nó đi.”

Một câu của Quyết Minh đã nói toạc điều cốt kỵ, vì thế khiến Lưu Nghiễn hoàn toàn từ bỏ ý định trở về tìm cứu viện, cậu quyết đoán nói: “Chúng ta đổi sang một chiếc xe khác gọn nhẹ hơn, đi trước xem xét kỹ càng rồi hẵng tính.”

Vừa dứt lời, đằng xa vọng đến một tiếng nổ mạnh.

Lưu Nghiễn liền bảo: “Trương Dân khuôn mấy thùng tôi ghi ký hiệu trên xe chuyển xuống, tôi đi tìm xe.”

Lưu Nghiễn tìm được một chiếc Mitsubishi, Mông Phong nả một phát phá khóa, Lưu Nghiễn nghiêng người ra trước ghế lái, gỡ dây điện ra.

“Em biết anh đang nghĩ gì không?” – Mông Phong đứng canh bên ngoài, dùng bộ mặt tỉnh bơ hỏi cậu.

Lưu Nghiễn đáp: “Anh... bớt giỡn đi, ghìền lái xe xịn lắm à? Chỉ có xe đời cũ em mới xài chiều này được, còn cỡ như Cadillac, Chevrolet hay mấy chiếc Limousine có chức năng phòng trộm trên đường ấy, không phải cứ lấy hai cọng dây điện chạm một cái là... có thể...”

Mông Phong: “Anh đâu có nghĩ đến chuyện đó.”

Hắn lấy súng chọt chọt thất lưỡng ở bên ngoài xe của Lưu Nghiễn, dài giọng: “Cưng à, lúc em nằm sấp như vậy, anh muốn “làm” cái mông của em hết sức.”

Lưu Nghiễn: “...”

Rầm một tiếng, chiếc Mitsubishi đã nổ máy, Lưu Nghiễn phân chỗ: “Anh và Trương Dân ngồi đằng trước, Quyết Minh lại đây giúp anh lắp ráp máy thứ, lên xe!”

Chiếc xe chậm rãi hướng về khu vực phía Đông Nam, sau khi vang lên một tiếng nổ mạnh thì yên tĩnh trở lại. Máy dò tìm sự sống vẫn còn sáng đèn, Lưu Nghiễn gắn nó lên lưng ghế trước, dọn trống chỗ ngồi sau, mở thùng ra, lạch cạch đổ ra một đồng linh kiện.

“Đưa cho em một quả lựu đạn.” – Lưu Nghiễn nói.

“Em tính tháo lựu đạn trên xe đấy à!? Nổ bay cả đám bây giờ!!” – Mông Phong quát lên.

Lưu Nghiễn xoa dịu: “Em đảm bảo không có việc gì, mau nào, ngoan.”

Quyết Minh: “Nổ bay thôi mà, đâu có chết đâu.”

Mông Phong: “Cái đó chỉ có trên phim thôi...” – Lăn lữa mãi, cuối cùng cũng phải giao lựu đạn ra.

Lưu Nghiễn cầm dao găm chọc mở vỏ ngoài, miệng cắn băng dán, quấn vài vòng xung quanh, đoạn ú ớ ra hiệu cho Quyết Minh lấy cái hộp lại.

Cậu mở nắp hộp ra, tiện thể Quyết Minh ăn một ít thịt hộp, còn thừa lại thì đổ hết, lại lấy một hộp đinh sắt lớn dốc vào trong, dưới đáy hộp dùng dao khoét thành sáu cánh hoa xòe ra, bẻ nghiêng ra ngoài.

Quả lựu đạn đặt vào giữa, kéo đầu kíp nổ ra, rồi cậu cẩn thận buộc vào trên cây lau nhà.

Mông Phong từ từ giảm tốc chiếc xe, Trương Dân hít sâu một hơi: “Trời đất.”

Phía cuối đường là một công trình cao hai tầng, bên ngoài có cả trăm con zombie bu đen, cánh cửa sắt bị tông bang bang, méo sập gần nửa.

Trên cửa lầu một của công trình lộ ra hình huy hiệu cảnh sát – đích thị là cái đồn công an.

.
. .
.

End #16.

18. Chương 18

#17. Ly biệt...

“Đây là... cây nấm... tám... lỗ rầm(1) sao?” – Quyết Minh ngờ ngợ.

Lưu Nghiễn: “Nhóc nghĩ sao cũng được, thiệt ra anh thích nấm hủy diệt(2) hơn.”

(1): Vâng, hơi bỉ, nhưng Quyết Minh và Lưu Nghiễn đang nói đến game plants vs zombie đấy ạ. Ví von quả bom tự chế đây mà:

Năm tám lỗ Ảnh Năm hủy diệt Ảnh

Ngoài cửa đồn cảnh sát, chiếc xe tăng tốc lao vút tới, chớp mắt đã đến đích, Mông Phong bẻ ngoặt tay lái, đánh thành một vòng cung tuyệt đẹp, hấn quát to: “Người bên trong nằm sấp xuống!!!!”

Lưu Nghiễn ném tung hộp bom tự chế, đánh sầm vào bên ngoài cửa đồn cảnh sát, Mông Phong gạt cần số, bánh xe quay tròn tại chỗ, một con zombie nhào tới bị cuốn xuống gầm xe nghiền nát.

Một tiếng ầm chấn vang, hộp bom nổ mạnh, trăm cây đinh sắt bên trong phóng ra khắp bốn phương tám hướng, chớp mắt lá thép hình cánh hoa bay vút ra, đinh sắt bị luồng sóng nhiệt nung nóng tựa như lưỡi dao sắc lẹm, tỏa ra bán kính gần chục mét, cắm vào đầu lũ zombie.

Trong phút chốc, zombie ngã như rạ trước đồn cảnh sát.

Mông Phong tức khắc giẫm chân ga, xoẹt một tiếng phóng ào đến cánh cửa sắt, chiếc xe chồm lên hàng rào bị đổ nghiêng, nghiền nát mấy cái xác vương trên đó, lấy đà phi ra xa cả năm mét rồi rơi sầm xuống đất.

Cửa xe xô mạnh ra, khiến một con zombie bám trên cửa bị đánh văng đi, Mông Phong và Trương Dân đồng thời nhào ra khỏi xe, lăn một vòng trước sân, nâng cao họng súng, bắt đầu bắn phá!

Lưu Nghiễn leo sang ghế lái tiếp tục nhấn ga, chiếc xe gào rú tông sập cánh cửa lớn xông vào trong đồn cảnh sát, Lưu Nghiễn đẩy cửa xe thét lên: “Đi mau!”

Cậu vừa dứt lời thì lập tức sững sờ.

Có hàng trăm người tụ tập ngay tiền sảnh.

Nhiều người đến vậy nhất định không thể mang đi nổi, Lưu Nghiễn quét mắt một vòng ra tiếng: “Ai là thủ lĩnh trong đây?”

Mông Phong và Trương Dân vác súng vừa xả đạn vừa lui vào trong, Trương Dân ném ra một quả lựu đạn, sau đó anh cùng Mông Phong thuận đà xoay người nhảy bổ vào đại sảnh đồn cảnh sát, Lưu Nghiễn tức khắc ôm đầu cúi sấp xuống.

Lại một tiếng nổ mạnh vang lên, sóng nhiệt ủa cả vào trong sảnh, hơn trăm người kinh hoảng thét to, cuống quýt tìm gầm bàn núp xuống.

Mông Phong cũng bị bất ngờ: “Nhiều người dữ vậy!?”

Lưu Nghiễn lại tung một hộp bom, Mông Phong hét to lấy hơi, dùng một tay nhấc cánh cửa đổ xuống ban nãy, lật nó dựng đứng lên, phía ngoài đinh sắt bay tứ tung, va đập vào khiến sau lưng cánh cửa hiện ra vết đỏ của đầu đinh, nóng đến mức Mông Phong không kìm được rú lên.

Bên ngoài lặng xuống.

Dân thường núp trong đại sảnh đều đứng dậy, chưa kịp lấy lại bình tĩnh, hoảng hốt đánh giá những người mới tới này.

“Ai là thủ lĩnh đây?” – Lưu Nghiễn lặp lại lần nữa.

“Các anh từ đâu tới?” – Một người tuổi trẻ vận đồng phục cảnh sát chui ra từ dưới quây, cậu ta thả bé gái đang ôm trong lòng ra, cô bé lập tức gào khóc chạy băng qua sảnh, đi tìm cha mẹ của mình.

Mông Phong đáp: “Từ phía Nam tới, vừa vượt qua quốc lộ tỉnh, tôi là Mông Phong.”

“Trương Dân.” – Trương Dân bắt tay với cậu ta.

“Đặng Trường Hà.” – Tay cảnh sát kia nói – “Chỉ còn các anh sống sót thôi sao? Từ đâu có được mớ vũ khí này?”

Mông Phong giải thích sơ sơ xuất thân của bọn họ, rồi lại nói: “Lưu Nghiễn tập hợp mọi người lại đi. Chúng ta phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức.”

Đặng Trường Hà ngó bộ chỉ tầm hai mươi tuổi, còn trẻ hơn cả đám Mông Phong và Lưu Nghiễn, cậu ta nghe vậy liền cắt lời: “Không được, tội tôi không thể đi, đã liên lạc bên quân đội rồi, vài ngày nữa sẽ có người đến cứu viện.”

Mông Phong không khỏi chau mày: “Quân đội lại tới chỗ này sao?”

Lưu Nghiễn kiểm tra một vòng đại sảnh, đồn cảnh sát này chỉ có hai tầng, tầng trệt là chỗ làm các thủ tục hành chính như cấp giấy chứng nhận và giấy phép, còn tầng trên là văn phòng.

Nhóm người chạy nạn vừa có người già con nít, vừa có nam có nữ. Trên mặt đất vương vãi đầy những rác rưởi, từng chiếc bàn được ghép lại với nhau, tấm đệm trải ra ở góc tường, ba lô túi xách ngổn ngang, chứng tỏ họ đã ở đây trong khoảng thời gian khá dài.

Đặng Trường Hà dẫn Mông Phong và Trương Dân lên lầu, trên đó có một cảnh sát lớn tuổi bị thương, và hai cái xác.

Trương Dân tiến tới kiểm tra vết thương của tay cảnh sát kia, dùng đèn pin rọi qua đồng tử, đoạn anh buông ngón tay đang đặt trên động mạch của ông, đứng dậy lắc lắc đầu.

“Họ sẽ không tới.” – Mông Phong nói – “Dịch zombie đã bạo phát gần một tháng, mà bên quân đội ngay cả cái bóng cũng chẳng thấy đâu, không còn thời gian nữa, phải thu dọn đồ đạc lập tức rời khỏi.”

Đặng Trường Hà thở ra một hơi, vẻ như cực kỳ khó xử, Trương Dân lên tiếng: “Này anh bạn.”

Đặng Trường Hà nâng mắt, Trương Dân tiếp lời: “Đoàn xe của chúng tôi đang đậu trên đường cao tốc sẽ không chờ quá mười tiếng, trước chạng vạng là họ sẽ đi rồi, nếu cậu vẫn muốn cố thủ tại chỗ này, chúng tôi cũng không giúp gì được.”

Đặng Trường Hà trầm mặc hồi lâu, rồi hỏi: “Tất cả mọi người đều được đi cùng chứ?”

Mông Phong kiểm tra bốn phía, đứng từ cửa sổ ngó xuống, bên dưới ngập tràn xác chết, ban nãy dùng lựu đạn và bom tự chế của Lưu Nghiễn đã xử hết chín phần, mấy con zombie còn sót lại đang cố vượt qua rào chắn bỏ vào, Mông Phong liền lia súng bắn chết bọn chúng, hẳn cũng không quay đầu, đáp lời cậu ta: “Phải.”

Đặng Trường Hà lặp lại: “Mọi người, không thể bỏ lại ai cả?”

Trương Dân nhấn mạnh: “Tất cả những người chưa bị lây nhiễm.”

“Được.” – Lão cảnh sát nằm trên ghế xoay điềm tĩnh nhắm lại đôi mắt, chậm rãi nói – “Tiểu Đặng, dẫn mọi người đi đi, nhờ vả người khác không bằng tự cứu lấy mình.”

Đặng Trường Hà thốt lên: “Chú Vương!”

Hốc mắt của lão cảnh sát lõm sâu, sắc mặt đen đúa, băng vải trên vai thấm ra vết máu tím đen, ông run rẩy từng lời: “Ráng bảo vệ tốt những người còn sống.”

Trương Dân vội vã xuống lầu, Lưu Nghiễn đang cất tiếng dò hỏi: “Ở đây có ai làm bác sĩ không?”

Không một ai trả lời, họ chỉ gương ánh mắt lạ lẫm nhưng tràn ngập hy vọng nhìn cậu.

Một người vận bộ đồ tây sơ mi dơ bẩn bước ra, cất giọng nói: “Có thể giúp cậu được gì không?”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Chú là bác sĩ?”

Người kia đáp: “Không, nhưng biết chữa bệnh chút ít.”

Lưu Nghiễn nhỏ giọng bàn bạc cùng Trương Dân đôi câu, rồi cậu lại tiếp: “Mọi người xếp thành hàng, đứng trước cửa.”

Dáng người Trương Dân cao to, một cây đèn pin nhỏ nhỏ cặp ngược giữa ngón tay, hốc mắt anh hơi ửng đỏ, Lưu Nghiễn hô lên: “Từng người lần lượt bước tới, đừng lộn xộn. Mông Phong?”

Mông Phong cùng với cậu cảnh sát kia bước xuống lầu. Đặng Trường Hà vươn tay chỉnh chiếc mũ cảnh sát trên đầu cho ngay ngắn, đôi mắt cậu ta sưng đỏ hết cả, hiển nhiên là vừa mới khóc.

Lưu Nghiễn lại nói: “Anh ra canh cửa đi Mông Phong, tránh để zombie lọt vào, người nào đã kiểm tra xong rồi thì bước qua tiền sảnh đi.”

Trương Dân ngân ngấn nước mắt, lần lượt kiểm tra đồng tử của những người chạy nạn, dùng ngón tay bắt mạch cho họ.

“Anh qua bên kia đứng.” – Trương Dân phân phó – “Còn anh, bước tới cửa đi.”

Lưu Nghiễn đánh mất ra hiệu, Mông Phong liền hiểu ý, hẩn trầm mặc trong chốc lát, rồi nói: “Mọi người bước tới phía sau tôi.”

Những người bị lây nhiễm đi tới sau lưng Mông Phong, Lưu Nghiễn chưa nói tiếp theo sẽ phải làm thế nào, mà những người khác cũng không lên tiếng hỏi.

Quyết Minh đang ngồi xổm bên góc phòng cấp giấy chứng nhận, giúp một bé gái chỉnh sửa tươm tất lại váy áo.

Cô bé ngây thơ hỏi: “Anh ơi, các anh tới cứu bọn em phải không?”

Quyết Minh khẽ khàng đáp: “Ừa, người kia là ba anh, bọn anh sẽ mang em đi.”

Cô bé gật gật đầu, cầm con thú bông trong tay đưa cho Quyết Minh, Quyết Minh nhận lấy, xoay qua xoay lại nhìn ngắm.

“Đây là gấu ngựa Amazon à?” – Quyết Minh hỏi.

Quyết Minh lại nói: “Cũng có thể là hóa thạch của một loại sinh vật cổ.”

“Có loại sinh vật đó nữa sao, nhóc cưng?” – Trương Dân đã sớm quen với những phát ngôn gây shock của Quyết Minh – “Bé sang bên cửa đứng đi nhé... Nhóc cưng, con lại đây.”

Quyết Minh nói: “Trả lại cho em nè, ba anh không cho anh tùy tiện nhận quà của người khác. Ba em đâu rồi?”

Cô bé con chỉ chỉ về phía sau đoàn người.

Ba mẹ cô bé đang đứng trong hàng, đều nhìn sang bé và Quyết Minh.

Trương Dân nhìn phớt qua vết lốm đốm bên cổ của cô bé, anh lại nói: “Quyết Minh, lại đây nào.”

Cô bé cố nhét con thú bông vào túi áo khoác của Quyết Minh, Quyết Minh móc ra, cô bé kiên trì nói: “Cho anh đó.”

Quyết Minh bảo: “Ừa, cảm ơn.”

Trong túi áo khoác lính của nhóc nhét một con gấu bông, không ngừng lấp ló cái đầu nho nhỏ theo từng nhịp nhóc bước đi.

Trương Dân lên tiếng hỏi: “Đây là... gì của anh?”

Người đàn ông dìu một bà lão đang bị hôn mê bước tới, Trương Dân không cần xem cũng biết bà đã bị cắn rồi. Miệng vết thương ở ngay trên cổ tay.

“Có thể trị được.” – Người đàn ông tầm bốn mươi tuổi nói – “Bà ấy là mẹ tôi, đầu tối hôm qua, zombie... từ cửa sổ chui vào... mẹ vì cứu tôi nên mới bị cắn...”

Trương Dân chỉ nói: “Bước lại đằng sau người to con đằng kia đi, chúng tôi sẽ nghĩ cách sau. Còn anh thì sao?”

Cha mẹ của bé gái ôm lấy bé, hướng về phía Trương Dân đáp: “Bé tên là Nhu Nhu.”

Trương Dân lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh soi đồng tử của cô bé, đã khuếch tán nhẹ, nhưng trên thân thể bé lại không tìm thấy vết thương.

Mẹ của bé Nhu nói: “Tối hôm qua...”

Ba bé Nhu lập tức liếc mắt.

Trương Dân sờ dọc xuống chân cô bé, trong lòng bàn chân của bé có một vết thủy tinh cứa, đã bắt đầu hư thối. Mẹ bé Nhu biết là không giấu được nữa, đành phải lắp liếm: “Lúc bé đi tiểu đạp trúng thủy tinh, đã đỡ nhiều rồi.”

Trương Dân nói: “Sang bên kia đi.” – Rồi anh không hé thêm lời nào nữa.

Từng người lục tục rời khỏi phòng cấp giấy chứng nhận, Trương Dân nắm tay Quyết Minh dắt lên xe, quay đầu, cho xe chạy ra sân ngoài, Lưu Nghiễn đứng bên cửa cất tiếng: “Bây giờ người nào biết lái xe thì đứng ra, tiến tới từng bước một.”

Hầu hết đàn ông đều đứng dậy, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Đặng Trường Hà, cậu dẫn đầu nhé, mọi người ráng đuổi kịp, theo chúng tôi rời đi, giữ trật tự đừng lộn xộn.”

Trương Dân đánh xe vòng lên đường cái, rồi nhảy lên nóc xe phụ trách việc canh gác.

Gần trăm người chia làm hai nhóm, Mông Phong chặn những người bị lây nhiễm lại phía sau, sau đó hần xoay lưng bước ra ngoài cửa sắt, phóng qua xác lũ zombie, nâng súng làm bộ như lơ đãng chĩa về phía họ mà rằng: “Mọi người đứng đợi chỗ này.”

Lưu Nghiễn dẫn người đi lái xe, lựa ra tám chiếc xe đời cũ, lần lượt kiểm tra bình xăng, bình ắc quy, miễn cưỡng dùng được thì trực tiếp phá mở ổ khóa, khởi động ô tô.

Có những người lái xe lại đây tị nạn vẫn còn giữ chìa khóa, Lưu Nghiễn muốn huy động tối đa số xe có thể, cho họ nối đuôi nhau đậu xe ở ven đường.

Lưu Nghiễn hô lên: “Mọi người lên xe trước đi.”

Trương Dân nói: “Những người ở phía sau Mông Phong bị lây nhiễm hết rồi, riêng người đàn ông trung niên và đôi vợ chồng kia là không bị, nhưng người thân của họ thì... Tôi không dám tách họ ra, cậu coi nên làm sao đây? Nói giờ luôn à?”

Lưu Nghiễn đứng lặng hồi lâu, đoạn hít sâu một hơi.

“Sau khi tôi chết chắc chắn bị dày xuống mười tám tầng địa ngục.” – Lưu Nghiễn nhắm nghiền mắt, thốt từng chữ.

Cậu đi về phía Mông Phong, ngó sang đám người bị lây nhiễm, đều là những gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Lưu Nghiễn nói: “Mọi người đã bị lây nhiễm, có thể sẽ biến thành zombie.”

Một câu vừa thốt ra, đám người lập tức bị kích thích, Mông Phong lùi lại, bảo vệ Lưu Nghiễn sau lưng, giương họng súng chĩa hướng nhóm người đề phòng chuyện bất trắc, tức khắc có người hét thất thanh, cũng có người bỏ chạy vào trong đồn cảnh sát.

“Không không!” – Lưu Nghiễn cao giọng trấn an – “Anh ấy không định nổ súng đâu, đừng có sợ.”

Đám người hơi chút ổn định lại, bỗng một người hô lên: “Chúng tôi phải làm sao bây giờ?!”

Lưu Nghiễn chỉ đáp: “Tôi cũng bất lực, không thể mang mọi người đi cùng, rất xin lỗi.”

Trong phút chốc, tiếng khóc lóc, tiếng nài nỉ van xin ồ ập vang lên, Mông Phong vác súng che cho Lưu Nghiễn chậm rãi lùi ra sau, đôi vợ chồng kia lao tới, khóc ròng nói: “Chúng tôi không bị lây nhiễm! Đừng bỏ chúng tôi lại!”

Trương Dân nói: “Họ có thể đi theo, nhưng cô bé... thì không được.”

Lưu Nghiễn khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, ra quyết định: “Hai người lên xe đi, nhưng con của hai người không được.”

Trương Dân nâng súng chỉ về phía một người đàn ông trung niên: “Anh cũng có thể đi.”

Người đàn ông trung niên kia ôm siết lấy mẹ của mình, từ chối: “Tôi không đi, tôi phải ở với mẹ.”

Trong khoảnh khắc Lưu Nghiễn tưởng như muốn rút nước mắt, Mông Phong ôm bờ vai cậu, thì thầm an ủi, rồi xoay người lên xe.

“Đừng để bọn họ đi!” – Có người cuống cuồng quát lên – “Không thể để họ đi được!!”

Tiếng hò hét kia như một viên đá kích khởi luồng sóng xung động, nhưng chỉ chốc lát ngán ngủi sau, ngay tại cửa lớn đồn cảnh sát vang lên một phát súng chỉ thiên.

Lão cảnh sát dựa người vào khung cửa, nhọc nhằn nói: “Hãy lưu lại cơ hội cho những người còn sống đi, tôi sẽ ở lại đây chiếu cố mọi người.”

Đám người tĩnh lặng, Mông Phong vẫn hướng họng súng máy vào họ, bảo hộ cho Lưu Nghiễn lên xe.

Lão cảnh sát lại nói: “Tiền Hoài Nhân, cậu không bị lây nhiễm đúng không, tôi nghe tiểu Đặng bảo thế.”

Người đàn ông trung niên đang ôm mẹ rưng rưng gật đầu, lão cảnh sát cầm súng xua xua, lại tiếp: “Cậu đi theo bọn họ đi, tôi sẽ chăm sóc cho bà ấy.”

Ông bước xuống bậc thang, đón lấy bà lão trong lòng Tiền Hoài Nhân, giục bảo: “Đi đi, mẹ của cậu cũng hy vọng cậu sống sót mà. Đừng phụ lòng bà.”

“Đi nào.” – Mông Phong lên tiếng.

Người đàn ông trung niên kia bước tới xe bọn họ, rồi lại nấn ná quay đầu ngóng lại, Mông Phong liền đẩy anh ta lên xe.

“Bác tên gì ạ?” – Mông Phong hỏi vọng tới.

Lão cảnh sát cười cười: “Tôi chỉ là một gã cảnh sát nhân dân mà thôi, đi đi, chàng trai, chúc các cậu lên đường bình an.”

Mông Phong khép hai ngón tay đặt trước chân mày, hướng về phía ông làm động tác vẫy chào, rồi cũng theo lên xe.

Cha mẹ của Nhu Nhu đặt bé xuống ven đường, mẹ bé Nhu khóc ngất lên ngất xuống, được người dìu vào trong xe.

“Mẹ ơi...” – Nhu Nhu đứng ở lề đường, ngây ngô gọi to.

“Nhu Nhu!!” – Lão cảnh sát đứng ở cửa đồn hô lên – “Ba mẹ cháu chỉ đi một lúc thôi, lại đây, để bác ôm cháu.”

“Nhu Nhu là bé ngoan, nghe lời bác cảnh sát nào.”

Đoàn xe chạy ra ngã tư, Quyết Minh cầm gấu nhỏ trong tay, hướng mắt ra phía sau xe, cô bé con đứng lạc lõng giữa đường, gào khóc thất thanh.

Bọn họ men theo con đường rồi đi, từng nhóm zombie nhỏ tan xác dưới họng súng liên thanh của Mông Phong, đến khi đi ngang qua nội thành họ dừng chân ban này, Lưu Nghiễn và Mông Phong chuyển sang chiếc xe hàng lúc trước, chắt theo rất nhiều đồ đạc ở phía sau, Trương Dân lại tiếp tục lái xe dẫn đầu. Ba giờ chiều, bọn họ an toàn trở về đường cao tốc, nguyên một đoàn xe rỗng rảnh làm kinh động đám người đang đứng chờ.

Lâm Mộc Sâm chau mày hỏi: “Sao dẫn về nhiều người như thế?”

Lưu Nghiễn xuống xe, chỉ huy mọi người bốc dỡ hàng, cậu đáp: “Đều là những người chưa bị lây nhiễm, đây là lão Đại của chúng tôi.”

“Xin chào!”

“Xưng hô thế nào ạ?”

Lập tức có người rời xe, tiến lên mời Lâm Mộc Sâm điều thuốc, Lâm Mộc Sâm khó chịu gắt: “Sang bên kia hết đi! Lưu Nghiễn, tốt nhất cậu hãy giải thích rõ ràng cho anh, cái đám người này có tích sự gì không hả? Bảo bọn nó yên phận chút đi! Đừng làm rộn!!”

Lâm Mộc Sâm vừa dứt lời, bọn đàn em liền vác súng hùng hổ sấn tới, tạo thành một vòng vây, bấy giờ có người cầm phần thét to, rồi cả thanh âm phụ nữ đua nhau chỉ trích, không khí nháo nhào rối loạn.

Trương Dân và Mông Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý, mỗi người đều tự tì tay lên cò súng.

“Tôi lĩnh năm đũa bên trái.” – Trương Dân chia việc – “Cậu giải quyết tám đũa bên phải.”

Mông Phong thấp giọng nói: “Từ từ đã, cứ chờ Lưu Nghiễn xem sao, nếu không ổn thì xử bọn này sau.”

Ngay từ lúc họ vừa chạm mặt Lâm Mộc Sâm, mâu thuẫn xung đột đã đâm chồi sâu thẳm trong lòng mỗi người, đây vốn là tính cách cố hữu của Lưu Nghiễn và Mông Phong. Mà Trương Dân, Quyết Minh cũng là một loại người như họ. Trong khi Lâm Mộc Sâm lại là loại người trái ngược, có lẽ mâu thuẫn trước sau gì cũng bị kích động nảy sinh, khó lòng tránh khỏi.

Lưu Nghiễn dẹp loạn: “Yên lặng chút đi! Người này là thủ lĩnh của chúng ta, Lâm Mộc Sâm, anh Sâm không có ác ý, chỉ muốn làm rõ xem mọi người có nhiễm virus hay không mà thôi.”

Đoạn Lưu Nghiễn quay sang Lâm Mộc Sâm giải thích: “Tôi tin rằng những người này sẽ có ích. Anh đang cần thêm nhân lực cơ mà, anh Sâm, Mông Phong và Trương Dân cũng không thể ôm hết việc, hoàn toàn không thể tạo dựng một tiểu đội vũ trang bài bản. Anh cần người, càng nhiều người thì lực lượng càng mạnh, có người mới có thể bảo họ cầm súng chiến đấu với lũ zombie, và bảo vệ chính bản thân chúng ta.”

Nhưng Lâm Mộc Sâm không hề bị Lưu Nghiễn gây mê, gã hỏi vặn lại: “Đây là lý do của cậu đấy à?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thật ra tụi tôi cũng không cứu được nhiều, trong lúc gấp gáp cũng chưa kịp xét duyệt, nhưng bây giờ chỉ mới ba giờ mười, vẫn còn dư thời gian, có thể kiểm tra ngay tại đây cũng được.”

Lâm Mộc Sâm hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu đáp ứng: “Được rồi, cậu phụ trách đi, tất cả những người lưu lại phải cho anh một lý do.”

Lưu Nghiễn thấy bước đầu thắng lợi, bèn vui vẻ nói: “Cứ để tôi lo, anh đi nghỉ ngơi đi, tụi tôi còn mang về không ít thứ, biết đâu anh cũng thích sốt cà chua và hoa quả đóng hộp đấy, Quyết Minh, đưa hộp dưa đóng hộp của nhóc đây nào... đừng dòm anh thù hận thế, có đồ tốt phải chia sẻ với bạn bè chứ.”

Hai tay đàn em khuôn tới một cái bàn, Lưu Nghiễn ngồi trên một thùng cac tông nhồi cứng sách vở, cậu lấy ra một xấp giấy: “Lại đây đăng ký một chút, đừng sợ, từ giờ trở đi các bạn đã an toàn rồi.”

Đám người bắt đầu xếp hàng, Mông Phong giống như một vị thần hộ mệnh vĩnh cửu đứng phía sau Lưu Nghiễn, làn da màu đồng khỏe khoắn, ánh mắt sắc bén kiên định cùng với khẩu súng trong tay – đây đích thị là thứ quan trọng nhất.

Tất thấy những chuyện trước mắt đều chứng tỏ một điều, Lưu Nghiễn không phải người dễ chọc.

“Anh tên gì?” – Lưu Nghiễn nghiêm túc hỏi – “Trước kia làm nghề gì?”

“Tự do kinh doanh.” – Người nọ đáp.

Lưu Nghiễn: “Biết tính toán sổ sách, đúng chứ? Anh có thể làm gì cho chúng tôi nhỉ? Ừm... được rồi. Sau này sẽ huấn luyện cho anh dùng súng, cầm tờ giấy này đi tìm Lâm Mộc Sâm đưa tin, lễ phép một chút, nhớ kêu gã là lão Đại đấy.”

Lâm Mộc Sâm leo lên container, ngồi bên cửa hóng mát ăn trái cây đóng hộp, thỉnh thoảng có người bước tới bày tỏ trung thành với gã. Gã nheo nheo mắt, bày ra điệu bộ khinh thường nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận, lại còn uy hiếp phủ đầu: “Làm cho tốt, đừng có gây chuyện.”

Lưu Nghiễn hô: “Người tiếp theo.”

“Anh đã bảo mọi người đều...” – Đặng Trường Hà kìm nén tức giận thốt lên.

“Phải.” – Lưu Nghiễn lạnh nhạt nói – “Tôi xưa giờ đều biết giữ lời.”

Đặng Trường Hà hít sâu một hơi, vẻ như nhẫn nại lâu lắm, Lưu Nghiễn vươn tay: “Xin chào, tự giới thiệu chút nhé, tôi là Lưu Nghiễn.”

Đặng Trường Hà gần giọng: “Tôi chỉ là cảnh sát thực tập, một cảnh sát nhân dân, tôi chưa chắc đã là đối thủ của các người, nhưng Lưu Nghiễn... nghĩa vụ của chúng tôi là phục vụ nhân dân, chú Vương đã nói phải bảo vệ mỗi người tựa như bảo vệ cha mẹ của chúng tôi vậy. Nếu anh...”

Mông Phong cắt ngang: “Cậu còn lắm chuyện hơn cả Lưu Nghiễn nữa, né qua một bên đi, về sau cậu sẽ hiểu rõ thôi, thằng em.”

Lưu Nghiễn cười cười chịu thua, ra hiệu cho Đặng Trường Hà đi báo danh với thủ lĩnh đám xã hội đen Lâm Mộc Sâm.

Trương Dân đang dùng nhiên liệu thể rắn nhóm bếp lò, anh ngoác bảo Đặng Trường Hà bước lại, dặn dò đôi câu.

“Ấy chà, đồng chí cảnh sát!” – Lâm Mộc Sâm ngồi bên mép cửa, thông một chân xuống phởn phơ lắc lư.

Đặng Trường Hà liếc mắt nhìn gã một cái, không hé răng.

Ánh mắt Lâm Mộc Sâm lập tức híp lại, lộ ra tia hung ác, Đặng Trường Hà liền mở lời: “Chào anh Sâm, tôi không giỏi nói chuyện.”

Cậu lấy một khẩu súng từ sau thắt lưng ra, quay nòng súng về phía mình, báng súng thì xoay hướng Lâm Mộc Sâm, thật thà đưa tới.

Một chiêu Trương Dân vừa chỉ dạy thu được hiệu quả mỹ mãn, Lâm Mộc sâm nhận lấy khẩu súng của cậu ta, gã đối với hành động này rất là vừa lòng.

“Tốt tốt, cậu nhóc.” – Lâm Mộc Sâm hài lòng như thế.

Lưu Nghiễn đương tiếp tục: “Anh tên gì? Làm nghề gì?”

Cậu ngược đầu lên, người đàn ông trước mặt đáp: “Ngô Vĩ Quang, tôi là một mục sư, chào cậu, lại gặp mặt rồi.”

Lưu Nghiễn nhận ra đây chính là người lúc ở phòng cấp giấy chứng nhận, biết một ít kỹ thuật chữa bệnh, chủ động đứng ra giúp đỡ cho Trương Dân.

“Xin chào.” – Lưu Nghiễn bắt tay với ông ta – “Mục sư... trong nước có nghề này nữa sao?”

“Có chứ.” – Ngô Vĩ Quang đáp – “Cậu cũng là người theo đạo à? Tôi tốt nghiệp Trường dòng Kim Lăng ở Nam Kinh.”

“Tôi không theo đạo, nhưng bà ngoại của tôi đã từng.” – Lưu Nghiễn biết “mục sư” là một chức vị trong đạo Tin Lành thuộc Cơ Đốc giáo, nhưng khác với linh mục, nhiệm vụ của mục sư là quản lý giáo hội và truyền bá giáo lý Tin Lành, đôi khi họ cũng đảm đương trách nhiệm của tông đồ. (Mình không theo đạo nên không hiểu lắm ^^)

Ngô Vĩ Quang nắm lấy tay của Lưu Nghiễn chưa buông, lại hỏi: “Bà ấy thế nào rồi?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đã qua đời.”

Ngô Vĩ Quang nhẹ nhàng nói: “Vậy thì, tôi nghĩ là bà ấy đã về với Chúa.”

Lưu Nghiễn gật đầu cười cười.

Ngô Vĩ Quang lại siết tay Lưu Nghiễn chặt thêm, ông chân thành rằng: “Hãy kiên cường lên, chàng trai.”

Mông Phong liếc thấy bàn tay của mục sư, lập tức ngứa mắt.

Mông Phong chen lời: “Chú là mục sư à? Bên quản giáo hay bên truyền đạo? Biết làm phép chữa bệnh không? Chữa được những bệnh gì, có tin đồ nào bỏ đạo luôn không?”

Lưu Nghiễn cũng biết về đạo Tin Lành, xưa nay vẫn có thiện cảm với đạo này và cũng hiểu giáo lý sơ sơ, nhưng nếu nói ra thì rất dông dài, nên cậu cũng không giải thích với Mông Phong, chỉ đành bảo: “Đừng nói xàm, Mông Phong.”

“Không sao cả.” – Ngô Vĩ Quang rút tay lại – “Chúa sẽ tha thứ cho những con dân không thể nhìn thấy ngài.”

Lưu Nghiễn nói: “Có thể chú không được phép... truyền giáo trong đoàn, cũng xin tạm thời đừng nói rõ thân phận của chú với Lâm Mộc Sâm.”

Ngô Vĩ Quang đáp: “Tôi sẽ chú ý.”

Lưu Nghiễn còn nói: “Chú biết chữa những bệnh đơn giản, xem như là Tây y đi... không có giấy phép, giúp đỡ cho Trương Dân nhé, có được không?” – Cậu nhìn vào mắt Ngô Vĩ Quang tỏ vẻ trưng cầu ý kiến.

Ngô Vĩ Quang gật đầu đáp ứng: “Cậu là một người có lòng nhân từ, Chúa sẽ phù hộ cho cậu.”

Ông ta nhận lấy tờ giấy rồi đi tìm Lâm Mộc Sâm, Lưu Nghiễn lại nhỏ giọng tiếp: “Những người như vậy không có ý gì đâu, chỉ muốn giúp chúng ta cảm thấy thoải mái hơn thôi, đều là ý tốt cả.”

Cậu tiếp tục: “Người kế tiếp.”

Một người đàn ông nói: “Tôi là Hồ Giác, rất vui được gặp mặt.” – Anh ta xưng tên một công ty có thương hiệu cực nổi trên thế giới, lấy danh thiếp ra đưa cho Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn sững sốt: “Anh là CEO của khu vực Châu Á – Thái Bình Dương sao?!”

Hồ Giác đáp: “Đúng vậy, vợ con và cha mẹ của tôi đều ở nước ngoài, đợt này tôi về bàn bạc hợp đồng, nào ngờ... cậu có biết cách nào để...”

Lưu Nghiễn liền tiếp: “Tôi bảo này, anh thấy chúng tôi giống như có trục thăng hoặc máy bay sao?”

Hồ Giác thở dài: “Vậy phải làm gì bây giờ? Tôi không biết tình hình bên Mỹ thế nào, họ đều ở New York cả, có phải chỉ mỗi Trung Quốc mới xảy ra chuyện này hay không... tôi chỉ sợ...”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ là anh cũng tự xác định được rồi, nếu không cũng chẳng sống tiếp tới tận bây giờ.”

Gần nửa phút trôi qua trong trầm lặng, sau đó Hồ Giác gật đầu, thừa nhận: “Phải rồi, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh học chuyên ngành gì? Tôi phải sắp xếp một lý do để anh có thể lưu lại mà không lãng phí cơm nước.”

Hồ Giác trả lời: “Tôi học bên quản trị, tốt nghiệp đại học Harvard, tôi tin rằng các bạn đang cần một đội phó có thể quản lý được nhiều người, dẹp yên những phiền phức và khích lệ tinh thần đoàn đội, hơn nữa tôi nhớ là cậu mới nói qua, ở đây đã có một thủ lĩnh rồi, người này có phải...”

Lưu Nghiễn giải đáp: “Gã là một tay xã hội đen, anh... ngó bộ anh là một người thông minh, nhưng tôi còn phải nhắc nhở anh, không cần thuyết giáo gã cách quản lý quá nhiều.”

Hồ Giác đảm bảo: “Cậu yên tâm, tôi đã gặp rất nhiều người như vậy, biết phải đối phó thế nào mà.”

Lưu Nghiễn giao cho anh ta một tờ giấy, Hồ Giác liền rời đi.

“Người tiếp theo.”

“Tôi biết nấu cơm” – Người phụ nữ kia nói.

Cô chính là mẹ của bé Nhu.

“Đã có người nấu cơm rồi” – Lưu Nghiễn chần chừ – “Chị... lát nữa có thể đi tìm người tên Ngô Vĩ Quang, ông ấy sẽ giúp chị cảm thấy đỡ hơn một chút.”

Mẹ bé Nhu gật gật đầu, tựa vào trước vai ba bé Nhu, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Nhưng trước mắt chị phải tìm... lý do khác, để tôi suy nghĩ chút đã.”

“Tôi sẽ giúp các cậu quét dọn vệ sinh, chăm sóc trẻ em.” – Thanh âm của cô khẽ khàng nức nở, Lưu Nghiễn chỉ hỏi: “Còn anh?”

Ba bé Nhu đáp: “Tôi chăm sóc cô ấy, cậu bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi làm cái đó.”

Lưu Nghiễn viết hai chữ “Hậu cần” và “Quân dự bị” lên giấy, giao cho ba bé Nhu, để cho anh ta đi tìm Lâm Mộc Sâm bày tỏ lòng thành.

Lần này chỉ có bảy mươi ba người, nhưng Lưu Nghiễn phải bỏ thời gian còn nhiều hơn đợt trước, cậu cũng cố gắng nhớ kỹ tên của tất cả mọi người.

Ước chừng tốn hai tiếng đồng hồ, khi Mặt Trời chìm đằng Tây, Trương Dân đã kịp nấu thuốc xong xuôi, đi phân phát cho mỗi thành viên trong đoàn một chén thuốc.

Lâm Mộc Sâm uống hết chén thuốc lớn, nhắm đến độ nhắm mắt, Trương Dân lại nói: “Phải đục thêm cửa sổ trên thùng xe, để tránh quá oi bức sinh bệnh cảm nắng.”

Lâm Mộc Sâm gật gật đầu, giao cho anh mang thêm vài người đi cửa cửa sổ.

Ánh hoàng hôn rực rỡ, quốc lộ trải dài tít tắp đến tận cuối chân trời, Lưu Nghiễn thu dọn đồ đạc, cho người chuyển lên xe, cậu sửa sang lại giấy tờ trong tay, rồi bước lại chỗ gã báo cáo: “Đã xong.”

Lâm Mộc Sâm: “Lần này nhận bao nhiêu người?”

Lưu Nghiễn: “Bảy ba.”

Lâm Mộc Sâm: “Bỏ lại bao nhiêu?”

Lưu Nghiễn: “Không ai cả.”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng hạ giọng: “Cậu còn thiếu một lời giải thích với anh đấy, này giờ đang làm điều làm bộ đấy à?”

Lưu Nghiễn nói: “Giấy tờ đều nằm trong tay anh hết, anh cảm thấy không muốn giữ lại người nào, cứ việc nói, tôi lập tức đuổi họ đi ngay.”

Lâm Mộc Sâm hít vào một hơi thật sâu: “Ban này anh không để ý, cậu nhận nhiều đàn bà như vậy làm gì? Còn có cả đám con nít choai choai nữa.”

Lưu Nghiễn giải thích: “Trẻ con cũng có thể tham gia huấn luyện, tụi nó đều hơn mười tuổi rồi, biết chạy biết nhảy, nếu có thể sống sót được sẽ không gây cản trở đâu.”

Lâm Mộc Sâm: “Đàn bà thì sao?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Phụ nữ và trẻ em đều là người nhà của những người đàn ông kia. Tôi nói thật, anh Sâm à, tôi thấy sau khi chúng ta rời khỏi chỗ này chắc chắn phải định cư ở một nơi nào đó, không thể nào cứ mãi rong ruổi khắp nơi được, đúng chứ?”

Lâm Mộc Sâm gật đầu, Lưu Nghiễn bổ thêm: “Một khi xảy ra sự cố, phụ nữ thường điềm tĩnh hơn so với đàn ông, khi vượt qua khó khăn cực hạn, các cô có thể bình tĩnh đối phó mọi tình huống, không ít phụ nữ cũng giống như đàn ông, có khả năng cầm súng, điều kiện tiên quyết là, anh đồng ý huấn luyện các cô ấy.”

“Dù gì đi nữa, chỉ có phụ nữ mới tạo thành gia đình của một người đàn ông... Anh nghĩ mà coi, anh Sâm?”

Lâm Mộc Sâm đánh mắt nhìn ra xa, thím Vu đang bắc bếp nấu cơm ở ven đường, mấy chị em vây quanh chỗ thím Vu phụ giúp bà nấu nướng.

“Nếu anh muốn cánh đàn ông ra sức bảo vệ nơi ăn chốn ở.” – Lưu Nghiễn tiếp tục thuyết phục – “Thì phía sau lưng họ phải có gì đó vương bận. Mà vương bận ấy đủ khiến cho họ hy sinh bản thân, dốc lòng bảo vệ vợ con.”

Lâm Mộc Sâm hỏi dồn: “Đằng kia là thế nào? Chuyện quái gì vậy hả? Cậu thu nhận cho anh một thầy đồng nữa cơ à?!”

Ngô Vĩ Quang đang cầm quyển kinh thánh, đứng ở cách đó không xa, giảng đạo cho ba mẹ của bé Nhu.

“Chúa thương xót cho cô bé, nên đã cho triệu hồi cô bé về với ngài, nguyện cho cô bé được yên nghỉ trên thiên đường...”

“Khoan đã, anh Sâm.” – Lưu Nghiễn can – “Đừng tới quấy rầy họ.”

Biểu tình Lâm Mộc Sâm như trông thấy quái vật, gã vươn tay đẩy đẩy liên tục trước người Lưu Nghiễn, Mông Phong vừa mới uống thuốc xong ngó thấy tình hình bất ổn, lập tức sầm mặt, xồng xộc đi về phía họ.

Lưu Nghiễn nhác thấy hấn, lén dùng một tay phẩy phẩy ra hiệu cho Mông Phong dừng lại đây.

“Đó là một mục sư.” – Lưu Nghiễn ôn hòa nói – “Anh Sâm, hiện tại tôi không cách nào giải thích cho anh được. Nhưng tôi lấy nhân cách mình ra đảm bảo, sau này anh nhất định thấy rõ ông ấy đóng vai trò rất quan trọng.”

Lâm Mộc Sâm gắt: “Đảm bảo của cậu là cái đéch gì!! Lưu Nghiễn! Anh đây rất tin tưởng cậu, thế mà cậu không nói không rằng hốt về cả đám người như vậy à! Giờ cậu nghe cho thủng...”

“Tôi cảm thấy cậu Lưu nói khá có lý.” – Hồ Giác bất chợt chen vào – “Anh Sâm, trước kia anh trốn ra trong tay có được bao nhiêu người, có thể cho thằng em biết được không ạ?”

Lâm Mộc Sâm không thèm đáp, Hồ Giác vẫn nói: “Càng nhiều người thì càng an toàn hơn, trong cuộc hành trình lưu vong này, không biết cuối cùng có thể sống sót được bao nhiêu. Mong anh Sâm bớt giận trước, quả thật Lưu Nghiễn cũng hơi tự ý làm việc.”

Lưu Nghiễn đánh mắt qua, Hồ Giác tiếp lời: “Bây giờ còn sống, không đồng nghĩa là sau này họ đều có thể sống sót.”

Lâm Mộc Sâm lúc này mới hé lời: “Ý chú tức là, cứ giữ lại quan sát trước đã?”

Hồ Giác đáp ngay: “Vâng, nhiều người có thể sàng lọc được, huấn luyện cho bọn họ, những người trụ được sau cùng chính là tinh anh. Có thể sống sót hay không, phải dựa vào biểu hiện của chính họ... Mà riêng bản thân tôi thật sự mong muốn cống hiến cho tập thể, mong anh để tôi có được cơ hội này.”

“Ừm.” – Lâm Mộc Sâm tạm thời bị thuyết phục, Lưu Nghiễn và Hồ Giác cũng đều hiểu rõ tính toán trong lòng gã – lần sau nếu đụng phải zombie, Lâm Mộc Sâm nhất định ném người nào gã cảm thấy vướng tay vướng chân ra làm đệm thịt.

“Bảo cái đám đó đừng có gây chuyện.” – Lâm Mộc Sâm hạ giọng dằn dò – “Lưu Nghiễn, trong đám người này, bất kỳ ai có chuyện gì thì cậu phải chịu trách nhiệm hết đấy.”

Lưu Nghiễn lập tức đáp: “Hiểu rồi, nếu họ làm việc chậm trễ thì không cần anh ra tay, tôi sẽ phụ trách giải quyết.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Biết thế thì tốt.” – Dứt lời gã xoay người lên xe, hướng ra đằng xa hô lên: “Bảy giờ khởi hành! Không được lái xe riêng của mấy người, xăng không đủ! Mọi người thu gom đồ đạc, mỗi người chỉ được mang tối đa 2 kg, lên container!!”

Lưu Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, Hồ Giác uống cạn chén thuốc, rồi thấp giọng hỏi dò: “Lương thực của gã có đủ ăn thiệt không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh có thấy lúc gã mở miệng hỏi, tôi bảo cho gã biết là có bảy mươi ba người, ban đầu gã chẳng tỏ vẻ gì cả... Chứng tỏ lương thực dư sức cung cấp cho số người này. Tôi có quen một cô gái làm thủ kho cho gã, cô ấy từng nói tôi hay, lương thực dự trữ của Lâm Mộc Sâm đủ cho cả ngàn người ăn trong hai năm...”

Hồ Giác gật đầu.

“Ở đây chỉ có khoảng trăm người.” – Hồ Giác nhẩm tính – “Một người tiêu thụ 1 kg lương thực mỗi ngày, tính ra mỗi ngày chỉ cần một trăm kg... Cậu có biết khi nào chúng ta sẽ bị đuổi đi hay không?”

Lưu Nghiễn: “Những thứ này đều nhờ vào Mông Phong và Trương Dân vào sinh ra tử giúp gã cướp ra trong đợt công kích của lũ zombie, lấy từ những cửa hàng suốt dọc đường đi, dùng tính mạng mạo hiểm đánh đổi ra được... Anh nhìn mấy chiếc container kia đi, chỉ riêng bột mì đã có ít nhất mấy chục tấn, đó là còn chưa tính đến gạo và mì tôm đâu, thêm cả những thứ cướp đoạt ven đường nữa... Giờ tách ra đi, đừng nói chuyện với tôi quá nhiều, gã bắt đầu không ưa tôi rồi đấy.”

Ngày 30 tháng 8 năm 2012,

Sau khi dừng lại một ngày ở nơi tận cùng phía Nam tỉnh Hồ Nam, chúng tôi lại khởi hành. Tuyển chọn thêm được bảy mươi ba người còn sống sót, bỏ lại ba mươi sáu người đã bị lây nhiễm. Về sau máy dò tìm sự sống cũng không báo động lần nào nữa.

Lâm Mộc Sâm phát lệnh đi đường vòng tránh qua tất cả những thành phố lớn, chỉ dừng chân tại bên cạnh thôn trấn nhỏ.

Một người mục sư tên là Ngô Vĩ Quang dắt theo sáu học sinh trung học gia nhập với đoàn chúng tôi, mấy đứa bé đó ngang ngửa tuổi Quyết Minh, khiến cho đoàn người náo nhiệt hẳn ra. Trong lúc bùng nổ dịch zombie, vị mục sư đã cứu được mười nhóc học sinh chỉ biết gây phiền toái, dôi theo quá trình bốn đứa bé trong số đó lìa đời, ông ấy vừa chúc phúc cho chúng có thể yên vui trên thiên đường, vừa cố gắng thuyết phục những đứa trẻ còn lại hãy lạc quan sống tiếp.

Đây có lẽ giống như quyết định hiện tại của tôi, lưu lại toàn bộ bảy mươi ba người còn sống.

Không biết tôi đã làm đúng hay sai, chỉ có thời gian mới chứng minh được hết thảy, số mệnh xa xăm mà mong lung, tựa như chàng trai một mình độc hành trong cuộc hành trình chưa biết kết cục, chỉ mang theo một tập thơ và một chiếc gối đầu để mơ mộng.

.
. .
.

End #17.

19. Chương 19

#18. Di chuyển...

Cứ thể một mạch tiến thẳng về phía Bắc.

Độ tháng chín, thời tiết chính thức chuyển lạnh, nhiệt độ không khí giảm xuống đến -170C, trải qua mấy trận mưa Thu, tâm tình của những người còn sống rất cuộc có thể lắng dịu trở lại.

Nhờ có Trương Dân kiên trì góp ý, đến chạng vạng mỗi ngày họ đều được dừng chân nghỉ ngơi ở ven đường. Buổi tối lại tiếp tục lên xe, cả ngày lẫn đêm thần tốc Bắc tiến. Không ai biết được mãi đến khi nào mới hoàn toàn dừng lại.

Cơn gió lay động bờ cỏ vàng úa ven đường, trời Thu quang đãng, từ thành phố lớn đến trạm xăng, bến cảng nhỏ, chỉ cần đoàn xe dừng lại thì lũ zombie hiện diện ở mọi ngõ ngách.

Chúng nó hoặc lang thang vô mục đích, hoặc từ trong công trình kiến trúc chui ra, lê lét đuổi theo tiếng động cơ gầm rú, nhưng vĩnh viễn không cách nào đuổi kịp đoàn xe tốc hành.

Ngẫu nhiên có đôi lần máy dò tìm sự sống vang lên, đều ở trong thành phố lớn cách quốc lộ mấy cây số, Lâm Mộc Sâm lấy lý do thiếu an toàn và không đủ lương thực, gã chối bỏ hết thảy đề nghị đi cứu hộ.

Trong lòng những người cùng gã trốn thoát khỏi nhà máy hóa chất đều hiểu rõ – số lương thực dự trữ thừa sức ăn.

Hướng hồ dọc đường đi Lâm Mộc Sâm chỉ cần nhắc thấy bóng dáng trạm xăng và thị trấn nhỏ thì lập tức phát lệnh dừng xe, cướp đoạt sạch bách các kho lương thực, trong vòng mấy hôm, thức ăn của bọn họ chẳng những ít đi mà ngày càng nhiều hơn.

Mẹ bé Nhu lúc trước là một nhà thiết kế thời trang, cô nhận lấy tất cả công việc may vá, bắt đầu bận rộn sửa quần áo.

Cô thường hay ngăn người nhìn theo đầu chú gấu nhỏ lộ ra trước túi áo khoác của Quyết Minh, rồi lại đỏ hồng đôi mắt. Quyết Minh trả gấu nhỏ lại cho cô, nhưng cô không nhận, sau đó cô mang tới mấy bộ quần phục, đo theo vóc người của Mông Phong và Trương Dân để may sửa.

Vài hôm sau, lô quần áo đầu tiên đã sửa xong, trước đó hầu hết cánh đàn ông đều mặc quần phục may sẵn tìm được trong doanh trại, bây giờ mới được bận quần trang vừa người.

Mẹ bé Nhu cười hỏi: “Có vừa không, Quyết Minh?”

Quyết Minh ngồi trên một chiếc ghế đá ở lề đường, nhóc ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi chẳng hể hể gì.

Trương Dân giục: “Nhóc cưng, con phải nói gì nào?”

Mẹ bé Nhu vội nói: “Không sao mà, cậu bé mặc vào trông hoạt bát hơn hẳn.” – Sau đó cô xoay người rời đi.

Quyết Minh đang vận một bộ quần phục màu vàng đất, đội chiếc mũ lính bằng vải, trước mặt nhóc có sáu cậu bé học sinh trung học ngồi chồm hổm.

Một cậu bé béo tròn nhỏ hơn Quyết Minh hai tuổi, mới vừa lên lớp bảy, xấp tới quàng vai nhóc ngó nghiêng, rồi hỏi: “Đây là đồng phục của đội tụi mình á?”

Quyết Minh: “Ừa, chú Mông Phong nói, từ nay anh sẽ quản lý sáu đứa em, phải nghe lời anh đó.”

“Được.” – Một cậu bé học sinh khác cao hơn Quyết Minh nửa cái đầu, thắc mắc – “Nếu nhận anh làm lão Đại, anh sẽ dẫn tụi em đi đánh zombie phải không? Vậy đội của chúng ta gọi là gì?”

Quyết Minh kéo hình logo trên tay áo cho mấy đứa xem, tụi nhỏ đều thấp bé, quần phục đã qua tay mẹ bé Nhu sửa sang lại, cái nào cũng đều có logo kiểu hoạt hình – một đầu nấm màu tím nằm trên một gạch ngang mảnh.

Quyết Minh hô hào: “Chúng ta là đội ‘Nấm nhút nhát(1), không cần xông pha giết zombie, chỉ cần núp sau lưng người lớn là được rồi, nếu có nhiệm vụ gì chú Mông Phong sẽ nói cho anh biết.”

(1): Mình nghĩ cái này vẫn liên quan tới game plants vs zombies, logo của đám Quyết Minh là cây nấm ồm hay chui xuống đất mỗi khi bọn zombie tới gần ^^

Bạn nào không nhớ thì có thể vào đây xem lại.

Cả đám trẻ gật đầu hiểu rõ, một thiếu niên chột hỏi: “Đội chú Mông thì sao?”

Quyết Minh: “Bên chú ấy là đội Bí mật xù, cũng có Hoa ăn thịt và Gai đất, phụ trách chiến đấu ở tiền tuyến; bên đội ba anh thì biết bắn súng, gồm có Cây đậu bắn súng, Cây đậu tiến hóa và Cây đậu súng máy.”

“Người kia thì sao?” – Nhóc béo kiểng chân ngó ra, dưới ánh chiều tà, Lưu Nghiễn đang ngồi trên đuôi container, một chân còn thông xuống lắc lư phỏn phơ, cậu đương cầm cúi lắp ráp một cái máy gì đó.

“Ảnh là Lưu Nghiễn, làm bên kỹ thuật.” – Quyết Minh đáp – “Ảnh xịn lắm nhé, giống như mèo máy Doreamon vậy, có rất nhiều đồ vật mới lạ, hôm đó nhờ vào đồng hồ báo thức của ảnh mới cứu mấy đứa ra được đó.”

Nhóc béo lại hỏi: “Vậy thì ảnh là Hoa hướng dương hai đầu rồi đúng hông?”

Trên ngực áo quần phục của Lưu Nghiễn thêu một đôi mắt to tròn, Quyết Minh giải thích: “Không, ảnh là Crazy Dave, ông chú có cái xe bán hàng hóa ấy.”

Cả đám trẻ nhao nhao cười ồ lên.

Quyết Minh bắt chước lời Trương Dân dạy, nhóc gọi chuyện: “Kể chuyện của mấy đứa nghe đi.”

Quyết Minh lấy chú gấu nhỏ trong túi áo ra, lắc qua lắc lại, ý bảo đội viên tự kể chuyện của mình, trao đổi thân thiết để tăng thêm hiểu biết về nhau.

Trương Dân đang đứng ở đằng xa, anh hứng thú nhìn Quyết Minh và đồng đội của nhóc trau dồi cảm tình với nhau.

“Lưu Nghiễn này.” – Trương Dân gọi.

Lưu Nghiễn vẫn không ngẩng đầu lên, cậu đáp: “Sao vậy?”

Trương Dân tiếp: “Quyết Minh cởi mở hẳn ra, hồi trước ở trường học nhóc con không hề có bạn bè gì cả.”

Lưu Nghiễn từ một tiếng, lại nói: “Có gì đâu, anh cứ để nhóc con kết bạn nhiều hơn.”

Tạ Phong Hoa ngồi trong xe, đang giúp Lưu Nghiễn ghi lại thông số kỹ thuật của linh kiện, bỗng nhiên cô mở miệng nói: “Cảm giác như Quyết Minh quá nhỏ.”

Trương Dân: “Vốn dĩ nhóc con đâu có lớn.”

Tạ Phong Hoa cười cười, giải thích: “Không phải, ý của tôi là, tâm lý của cậu nhóc không giống như một học sinh trung học, một cậu bé mười lăm tuổi lại có tư tưởng và tình cảm như đứa bé mười hay mười một tuổi... Tôi có nghe cậu nhóc kể, khi các anh gặp nhau thì nhóc mới mười một tuổi phải không? Có lẽ trong những năm này, anh luôn bảo hộ giữ gìn cậu nhóc, khiến cho năng lực giao tiếp và kết bạn của nhóc kém phát triển.”

Trương Dân liền rằng: “Thiệt chẳng có cách nào hết, lúc nhóc con đi học không chịu nói chuyện với người lạ, cho rằng bạn học đều... không có thiện ý với nó, khi nhóc mười một tuổi từng bị chấn thương ở đâu, nên mọi người cứ lấy đó mà cười nhạo, tôi đã tìm giáo viên chủ nhiệm nói chuyện biết bao lần, rồi còn chuyển trường học nữa...”

“Không đâu.” – Tạ Phong Hoa nói – “Nguyên nhân là ở anh cả đấy. Anh tựa như một cảng tránh gió vậy, cái này trong tâm lý học gọi là hiệu ứng tường chắn, sự bảo vệ quá nghiêm ngặt khiến cậu nhóc không muốn chủ động trao đổi với người khác, cũng như tự chịu trách nhiệm bản thân.”

Trương Dân: “Vậy tôi phải làm sao đây?”

Tạ Phong Hoa: “Nên tìm cơ hội thích hợp cho cậu nhóc rèn luyện.”

Trương Dân: “Không được, rất nguy hiểm.”

Tạ Phong Hoa mỉm cười, tiếp lời: “Thì đúng, nhưng cứ mãi che chở nhóc ở sau lưng anh cũng không thỏa đáng.”

“Nhà triết học.” – Lưu Nghiễn chen lời – “Tôi thấy như vậy đâu có gì không thỏa đáng, hai người họ có cách chung sống cùng nhau rất riêng. Đôi bên đều tự nguyện, có gì thiệt thòi đâu nào? Cô thấy trí lực của nhóc có kiện toàn không?”

Tạ Phong Hoa chống bút xuống cằm ngẫm nghĩ, rồi cô gật đầu: “Trí lực vẫn bình thường, thậm chí còn được coi là thông minh nữa cơ. Có điều cách tư duy rất rối loạn. Trương Dân, thật lòng anh tính bảo vệ cậu nhóc cả đời hay sao? Việc này rất phi thực tế.”

Trương Dân bèn nói: “Chả có gì phi thực tế cả. Sao lại phi thực tế cho được?”

Giọng điệu của Trương Dân hơi tỏ vẻ không vui, nên Tạ Phong Hoa cũng không tiếp tục tranh cãi gay gắt thêm nữa, cô thức thời gật gật đầu.

Mà Trương Dân dường như còn muốn xác nhận điều gì, giọng điệu của anh trở nên dồn dập khác thường, tiếp tục nói:

“Cả đời thì cả đời, năm mươi năm, sáu mươi năm, tận đến một năm một tháng một ngày một giờ một giây cuối cùng, làm sao phi thực tế?”

“Là tôi lỡ lời.” – Tạ Phong Hoa nhún nhường – “Xin lỗi nhé.”

“Không có gì.” – Tính cách Trương Dân vẫn luôn rất đúng mực – “Giáo viên chủ nhiệm của nhóc con cũng từng nói như thế. Tính ra cô còn nhỏ nhẹ hơn cô ta, cảm ơn sự quan tâm của cô.”

Trương Dân xoay người bước đi, Lưu Nghiễn cười lên, trong ánh mắt toát ra vẻ khoái chí khi rốt cuộc Tạ Phong Hoa cũng nuốt phải quả đắng.

“Đúng là triết học gia à nha.” – Lưu Nghiễn trêu chọc.

Tạ Phong Hoa dở cười dở mếu, lắc đầu bó tay.

“Ba em và mụ dì ghẻ đó...” – Nhóc béo uất hận gắt – “Cứ thể ném em sang một xó, tự bỏ trốn hết.”

Quyết Minh chỉ lẳng lặng nghe, không nói một câu.

Bống có đứa hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nhóc béo quay sang cả đám: “Sau đó em lén đi theo lên lầu, lúc ba em trở về gom đồ, bà nội em từ trong phòng nhào ra cắn chết bà dì ghẻ ở phòng khách, rồi còn cắn ba em một phát nữa, đáng đời bọn họ.”

Quyết Minh lúc này mới hỏi: “Ba em không dắt em theo à?”

Nhóc béo bày ra bộ dạng hung tợn, kể tiếp: “Em trộm chìa khóa, rồi khóa trái ba ở trong nhà, ai biểu ông ta ngày nào cũng đánh đập bà nội hết. Em ném chìa khóa vào cống thoát nước, lúc chạy xuống lầu thì gặp phải mục sư Ngô, từ đó đi chung với họ luôn.”

Quyết Minh gật gật đầu, trong ánh mắt toát lên chút phức tạp.

Lâm Mộc Sâm đã dặn dò trước, Mông Phong đứng từ xa hô vang: “Đội Hoa hướng dương và đội Nấm nhút nhát lên xe trước! Những người còn lại canh giữ, chuẩn bị xuất phát!”

“Mấy đứa nhìn lên bầu trời kia.” – Quyết Minh chợt nói.

Tà dương ngả về Tây, phía chân trời mùa Thu điểm xuyến những vì sao màu ngọc lấp lánh, rực rỡ ngút ngàn.

“Sẽ có người ngoài hành tinh tới cứu Địa cầu, giải cứu nhân loại.” – Quyết Minh tổng kết lại cuộc trò chuyện của nhóc, dắt đội viên leo lên xe.

Lưu Nghiễn vừa nghe nhóc nói như thế, khóe miệng không khỏi run rẩy mất tự nhiên, Trương Dân thì cười lành: “Lý luận của Quyết Minh... thật ra không khác mấy so với mục sư, đều cảm thấy nếu tin tưởng những thứ ở trên bầu trời cao kia thì sẽ được cứu vớt.”

Lưu Nghiễn méo xệch mặt mày, cậu thu lại mấy tờ giấy kiểm tra tập hợp trong đoàn, chỉ huy người lên xe.

Xăng còn đủ chạy thêm ba nghìn km, nhưng lớp xe thì chịu không nổi, đi dọc đường sẽ phải tìm nơi để đổi, tốt nhất là ở thành phố, còn miền cường thì dừng lại tiệm cơ khí ven đường.

Có điều lớp xe đặc thù của container lại không có nhiều, hôm sau đoàn người cẩn thận vòng qua Vũ Hán, leo lên cây cầu lớn trên sông Trường Giang băng băng đi. Sông Trường Giang cuộn cuộn menh mông, xác chết trôi dập dềnh hai bờ sông.

Vượt qua phía Bắc Trường Giang chừng năm ngày sau, họ lại vòng qua dòng sông băng, khi tiến vào địa giới tỉnh Thiểm Tây, một chiếc container đột nhiên bể lốp, rạng sáng bốn giờ, chiếc xe ở sau cùng bấm còi kêu vang rồi tấp ngang giữa đường, sáu chiếc xe tuần tự đậu lại ven đường.

May mà Lưu Nghiễn dự đoán từ sớm, đã cho điều chỉnh trình tự của đoàn xe, nếu không sẽ khó tránh khỏi một vụ tai nạn giao thông liên hoàn.

Giữa đêm, tất cả mọi người đều giật mình tỉnh giấc, nhao nhao bàn tán.

Mông Phong hô lên: “Cứ ở lại trên xe hết!” – Đoàn hấn nhảy xuống chiếc xe ở giữa, ra phía sau kiểm tra, bật đèn pin soi lốp xe.

Lưu Nghiễn nhận xét: “Là do quá tải, anh chất theo rất nhiều thứ, cộng thêm mài mòn quá mức nên mới bị hư hại, đúng theo tính toán cũng là trong vài ngày này.”

Lâm Mộc Sâm nói: “Không có lớp dự phòng, phải làm sao đây?”

Lưu Nghiễn sớm nghĩ tới vấn đề này, cậu chỉ mong dọc đường có thể tìm được lớp dự phòng, nào ngờ cứ đi mãi miết nhưng trong tiệm cơ khí nào cũng hoàn toàn không có lớp xe.

“Chờ tới sáng đi.” – CEO Hồ Giác bước xuống xe, ra đề nghị: “Nếu không muốn vứt xe thì đành phải chờ tới sớm mai đi xung quanh xem thử coi sao.”

Lâm Mộc Sâm chấp nhận đề nghị này, Mông Phong đi sắp xếp người tuần tra, Lưu Nghiễn leo lên nóc xe gần máy dò tìm.

Sáng sớm hôm sau, Mông Phong và Trương Dân mỗi người dẫn theo một đội men theo những con đường nhỏ cắt ngang quốc lộ để khám thính, sắc mặt Lâm Mộc Sâm lúc này rất khó chịu, có vẻ vô cùng sốt ruột.

Mãi đến chạng vạng, cả hai đội người gần như trở về cùng lúc.

“Đằng trước có một khu dân cư.” – Trương Dân tháo bao tay ra, thở ra một hơi rồi tiếp – “Ở đó có mấy tiệm tạp hóa, nhưng đã bị khoảng sạch bách, tựa như một thôn nhỏ, có từng nhóm zombie lác đác lượn lờ, ước chừng khoảng ngàn con, bọn tôi không tiếp xúc trực tiếp.”

Đến lượt Mông Phong: “Dọc theo hướng chúng ta đang đi, đi bộ khoảng bốn tiếng, phát hiện một trường tiểu học Hy Vọng, ở phía Tây quốc lộ, ngay ngã ba đường, ngó sơ qua thì không phát hiện có gì khác thường, có một chiếc máy xúc, đường sá còn chưa làm xong.”

Lâm Mộc Sâm im lặng một chốc, sau đó mới cất tiếng: “Đi về phía Tây, vòng qua đám zombie kia, cho hai chiếc xe đi trước xem sao.”

Buổi sáng ngày thứ ba, hai chiếc container đi tới một công trình kiến trúc đơn độc tọa lạc ở một nơi hoang vắng.

Nơi đây nằm trong vành đai địa chất cao nguyên Hoàng Thổ, mùa Thu bão cát nghiêm trọng, phóng mắt dôi ra xa, trên khắp bình nguyên mênh mông chỉ có mỗi một cái công trình trường học địa phương này.

Cách nơi hoang vu này chừng hai mươi dặm đường, bên kia đồi cát chính là thôn nhỏ mà Trương Dân đã kể.

Bốn phía đều là cát vàng, cánh đồng cát mênh mông vô cùng bằng phẳng, tầm mắt dường như không có điểm cuối, dãy Tần Lĩnh sừng sững ngăn chia giữa trời và đất.

Có một con sông nhỏ ào ào chảy xuôi, xem dòng chảy thì biết là đổ ra sông Hoàng Hà.

Đường ở đây không dễ đi, cách tỉnh Tây An khoảng hai ngày đường xe chạy, đích thị là một nơi khỉ ho cò gáy, đất đai cằn cỗi. Lưu Nghiễn dò xét sắc mặt của Lâm Mộc Sâm, lại cúi kính.

Mông Phong và Trương Dân dẫn người vào kiểm tra trường học đang xây dở, Lưu Nghiễn thì thăm dò bên ngoài. Dường như từ khi Hồ Giác đến đây, Lâm Mộc Sâm bắt đầu nhờ anh ta cố vấn ý kiến. Hồ Giác nói chuyện rất đúng trọng điểm, đề nghị đưa ra khá hợp lý, trong khi Lưu Nghiễn lại quá mức thẳng tính, rõ ràng là Hồ Giác biết làm vui lòng Lâm Mộc Sâm hơn.

Mà điều này thì lại quá hợp ý Lưu Nghiễn, cậu không muốn cứ phải lải nhải giải thích cho Lâm Mộc Sâm mãi, dù gì đi nữa chuyên môn của cậu là kỹ thuật máy chớ không phải là quan hệ xã giao với người khác.

“Cậu thấy chỗ này sao, Lưu Nghiễn?” – Sau khi Lâm Mộc Sâm bàn bạc với vị ‘cố vấn’, lúc này gã mới để mắt tới Lưu Nghiễn, đây là lần đầu tiên gã dò hỏi ý kiến cậu trong mấy ngày gần đây.

Lưu Nghiễn chỉ gật gật đầu, không nói năng gì thêm.

“Chúng ta sẽ định cư ở đây sao?” – Một cậu bé chọt chen tiếng hỏi.

Mấy đứa trẻ con đang chơi đùa lẫn một cái vòng sắt qua chỗ họ đứng, Lâm Mộc Sâm thấy thế bực bội quát: “Quyết Minh! Dắt đội của cháu sang chỗ khác ngay! Đừng có nghịch ở đây!!”

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Tôi muốn vào trong xem một chút.”

“Đi đi.” – Lâm Mộc Sâm vui vẻ rằng – “Mông Phong sẽ bảo vệ cậu.”

Lưu Nghiễn tiến vào trong trường học, ở đây vẫn chưa xây xong, từng bao xi măng chất đồng đẳng sau sân thể dục, những thứ như cầu trượt, vòng treo, xích đu, cả xà đơn cũng dựng vững vàng, nhưng sân bóng rổ còn chưa đổ xi măng, trên đường chạy thì chất từng đồng đá mi.

Những vách tường đã được trát vôi, ngay tại góc lầu một loang lổ những vết máu rợn người và dấu tay đen đúa.

“Ooo!!!!” – Bất chợt có một con zombie phá cửa nhào ra, Lưu Nghiễn nhảy lùi về sau, một tiếng súng nổ đoàng, Mông Phong xuất hiện trên cầu thang, là hắn vừa nả một phát bắn chết toi con zombie.

“Em vào đây làm gì?” – Mông Phong hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Xem xét tình hình.”

Mông Phong bèn bảo: “VẬY theo sau anh.”

Thành viên trong đội chia nhau đi vào trường học hai tầng nhà này, Mông Phong dắt Lưu Nghiễn, men theo cầu thang leo lên tầng hai, giày lính nện từng bước vững vàng trên hàng lang, phát ra tiếng vang dứt khoát gọn ghẽ.

Lưu Nghiễn vịn vào lan can ngẩng đầu nhìn quanh, Mông Phong lại trêu: “Nếu có sự cố bất ngờ, cậu cứ việc hét to sợ hãi rồi ôm ghì lấy tấm lưng vững chãi của trung sĩ Mông Phong.”

“Hừm?” – Lưu Nghiễn hừ giọng, chẳng thèm bận tâm – “Tìm được mấy con zombie rồi?”

Bầu trời tối đen nặng nề trùm xuống bên dưới, Mông Phong đã tuần tra một vòng quanh hành lang, hắn đáp: “Rất ít, cộng thêm cả con zombie mới này nữa chỉ có ba thôi, có một con đội nón bảo hộ, chắc là công nhân. Lâm Mộc Sâm tính định cư ở đây à?”

Lưu Nghiễn: “Ai mà biết?”

Cậu bước vào một phòng học, đẩy cánh cửa sổ khung nhôm ra nhìn xuống sân trường, bên kia sân bóng rổ là dãy phòng học khác.

Trương Dân tuần tra xong mé phía Đông thì mang người tới tụ hợp cùng Mông Phong.

“Báo cáo thương vong đi.” – Mông Phong nói – “Tôi nghe có tiếng người kêu, bị cào trúng sao?”

Trương Dân đáp: “Có một người bị cắn, tôi bảo cậu ta đi tìm Lâm Mộc Sâm rồi.”

“Là người kia phải không?” – Lưu Nghiễn hất đầu bảo họ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên sân bóng rổ, Hồ Giác vận đồ tây dẫn một người bước tới dưới bảng rổ, đứng nói gì đó.

Mông Phong nheo nheo đôi mắt.

Người kia đột nhiên xoay lưng bỏ chạy, Hồ Giác móc súng ra, bóp cò, một phát bắn gục người kia ngay tại chỗ.

Ba người đứng trầm mặc một lúc, Hồ Giác lại rút súng vào túi quần tây, thản nhiên bỏ đi.

Lưu Nghiễn lúc này mới nói: “Tôi không thích chỗ này lắm, cũng không ưa cái cách gã làm việc...”

Cửa bị đẩy ra, Hồ Giác đứng bên ngoài kêu vọng vào: “Lưu Nghiễn, anh Sâm tìm cậu đấy.”

Cả bọn rời khỏi phòng học, Hồ Giác lại nhỏ giọng: “Tốt nhất cậu nên... khuyên gã đôi câu, tôi thấy chỗ này không mấy thích hợp, địa hình quá mức trống trải, giống như một hòn đảo đơn độc vậy.”

Lưu Nghiễn cũng thấp giọng đáp: “Anh chưa phát hiện à, gã rất muốn ở lại trường học này phát triển, nếu không cũng chả bảo Mông Phong kiểm tra cẩn thận làm gì.”

Hồ Giác gật đầu, Lưu Nghiễn lại hỏi: “Cảm giác giết người thế nào?”

Hồ Giác lặng đi một chốc, rồi tiếp: “Thành thật mà nói, kinh khủng. Cậu cũng từng đứng mũi chịu sào rồi mà? Giết bao nhiêu người?”

Lưu Nghiễn: “Không, gã làm đủ cách buộc tôi phải giết người, nhưng tôi vẫn chẳng thèm nghe lời gã.”

Hồ Giác: “Nhưng đồ ăn thức uống của chúng ta đều do gã phát cho cơ mà.”

“Thì đúng.” – Lưu Nghiễn thuận miệng đáp: “Nếu xảy ra chuyện Mông Phong có thể bảo vệ chúng ta, mong là gã an phận một chút.”

Hồ Giác liền cam đoan: “Đừng lo, tôi sẽ phụ trách giám sát gã chặt chẽ. Mà mãi vẫn chưa có cơ hội để nói, cảm ơn các cậu đã cứu tôi.”

Lưu Nghiễn cười cười: “Có gì đâu.”

Mông Phong vỗ vỗ vai Hồ Giác, chêm vào: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được đâu, anh bạn.”

Rồi bốn người cùng bước xuống lầu.

Lâm Mộc Sâm lập tức hỏi: “Lưu Nghiễn, cậu thấy chỗ này ở lại được không?”

Lưu Nghiễn khái quát: “Cũng được, phòng học đầy đủ, sau trường còn có phòng ở nữa, tôi có thể làm thêm mấy cái máy phát điện nhờ sức gió, tạm thời có thể ở được.”

Lâm Mộc Sâm hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, anh cũng nghĩ vậy đấy.”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Chúng ta có thể ở đây trú Đông, nhưng hết mùa Đông thì...”

Lâm Mộc Sâm cười cười, chìa ra một điều thuốc, Lưu Nghiễn liếm liếm môi đón lấy, rồi lại chờ, Lâm Mộc Sâm tự tay đốt thuốc cho Lưu Nghiễn, đoạn gã vươn tay khoác lên vai cậu, rủ rỉ: “Cậu phải hiểu cho anh chứ, anh cũng vì muốn tốt cho mọi người thôi.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Sao lại bảo thế...”

“Không cần phải nói gì cả.” – Lâm Mộc Sâm cắt lời – “Cứ làm cho tốt là được.”

Gã khoác vai Lưu Nghiễn, kéo cậu đi qua sân bóng rổ, Lưu Nghiễn kiệt lực kiểm chế bản thân không ngó tới cái xác vùi trong vũng máu kia.

“Cậu và cả Hồ Giác nữa.” – Lâm Mộc Sâm thủ thủ – “Sau này đều là trợ thủ đắc lực của anh. Cậu không biết xã giao với người khác, anh hiểu chứ, những nhà nghiên cứu như các cậu không thích xã giao, nghe đâu Tiền Học Sâm cũng chưa bao giờ tham gia mấy buổi giao lưu thực tế cả...”

“Là Tiền Chung Thư(2).” – Lưu Nghiễn sửa đúng.

(2) Tiền Chung Thư: là nhà văn, nhà nghiên cứu văn học Trung Quốc nổi tiếng.

Lâm Mộc Sâm lại cười càng thêm thân thiết, tiếp lời: “Ồ cũng là họ Tiền thôi, anh Sâm hiểu chứng tự kỷ của ... mấy nhà nghiên cứu các cậu. Bởi vậy anh cũng biết là, tính cách của cậu không quá hòa đồng, lại dễ xích mích với người khác. Sau này để cho Hồ Giác phụ trách nhân sự, cậu phụ trách kiến thiết, ngôi nhà của chúng ta giao cả cho cậu đấy, anh Sâm tuyệt đối không can thiệp gì hết. Cần bao nhiêu người giúp thì cậu nói một tiếng với Hồ Giác, để bọn nó nghe lời cậu.”

“Được.” – Lưu Nghiễn gật đầu đồng ý.

Lâm Mộc Sâm dùng tay kẹp điều thuốc, chỉ về chiếc máy xúc ở phía xa, lại nói: “Cậu có thể chế cái máy kia thành cần cầu được không? Để chuẩn bị dỡ hàng xuống, nào, anh phụ cậu một tay.”

Lưu Nghiễn ngó cái máy xúc to đùng kia, khóc không ra nước mắt.

Tất nhiên Lâm Mộc Sâm không có khả năng nghiêm túc đi phụ giúp, gã làm chưa được bao lâu thì bọn đàn em kiếm cớ kêu gã đi mất. Trong khi Lưu Nghiễn và mấy người khác công lưng bận rộn tới hơn mười giờ đêm, mệt mỏi lại gia tăng, còn phải dùng máy xúc thay thế cần cầu dỡ từng thùng container xuống.

Ba ngày sau, Trương Dân bắt đầu cho huấn luyện những người còn sống, quy cách vẫn hệt như hồi còn ở nhà máy hóa chất.

Mông Phong và Lưu Nghiễn thì mang người đi ra ngoài, Mông Phong lần lượt cần quét kỹ càng cái thôn nhỏ cách đó hai mươi dặm. Lưu Nghiễn phá ổ khóa trước của xe hơi, xả dây điện chạm mạch với nhau, khởi động ô tô, lái từng chiếc từng chiếc một trở về.

Xe hơi đời cũ, xe máy, rồi xe kéo, trong thôn nhỏ lân cận chỉ có chường đó thiết bị, bởi khu vực Tây Bắc cúp điện thường xuyên nên bình ắc quy và máy phát điện nhiều đến không ngờ.

Lưu Nghiễn như vớ được của báu, nhặt về cả mớ đồ còn xài được và đồ phế thải, những máy phát điện hỏng hóc cần phải sửa chữa đôi chút, xong thì hầu hết đều hoạt động được.

Trải qua gần nửa tháng bôn ba không ngừng, tiến tới vùng địa giới giao nhau giữa ba tỉnh Thiểm Tây, Hà Nam và Hồ Bắc, cuối cùng tất thấy đều đi vào quỹ đạo, có thể coi như là một điểm đặt chân mới.

Lưu Nghiễn vẫn cảm thấy chỗ này không ổn lắm, đó là một loại trực giác không thể diễn tả bằng lời, nhưng tính khí Lâm Mộc Sâm lại bảo thủ cố chấp nên chẳng ai dám dứt đầu ra hớ hênh, giống như Mông Phong từng bảo: “Em phải thuyết phục gã kiêu gì đây? Chẳng lẽ nói là phong thủy chỗ này có vấn đề à?”

Lưu Nghiễn đành phải đi nước nào tính nước đó, cậu bẻ ba cây cột cờ trong trường tiểu học xuống, rồi ghép cánh quạt của hơn chục cái quạt điện lại, bắt đầu thử chế tạo ba cái máy xay gió cao tầm mười mét. Công cuộc này ngốn hết cả tháng trời của cậu, trong khi sức lao động đều bị Lâm Mộc Sâm điều đi huấn luyện hết, ban ngày đã vật lộn huấn luyện đến kiệt sức rồi, nên Lưu Nghiễn cũng không dám gọi ai tới phụ giúp.

Chỉ có mỗi Mông Phong sau khi tuần tra đêm xong xuôi đến giúp, hai người ở trong sân thể dục trống trải, mở máy phát điện loại nhỏ lu bu hàn hàn cắt cắt, bận bịu tới tận hai giờ khuya.

Mãi cho đến ngày lắp đặt máy phát điện, Lâm Mộc Sâm đang bận rộn cũng bớt chút thời gian tới quan sát, gã đứng rất xa, vì sợ máy thử máy móc này đột nhiên phát nổ.

“Cái này xài được không?” – Lâm Mộc Sâm đứng từ xa hỏi tới, gã cảm thấy Lưu Nghiễn lúc này hết như một thằng công nhân da đen.

Lưu Nghiễn tháo bao tay ra, trên tay cậu nổi đầy mụn nước, cậu đánh mắt nhìn gã một cái, rồi đáp: “Không chắc lắm! Hy vọng là được!”

Lâm Mộc Sâm: “Hồi trước cậu đã từng làm cái này chưa?”

Lưu Nghiễn: “Chưa từng, lần đầu tiên làm đấy, đang thử cải tiến.”

Lâm Mộc Sâm: “Ráng đi, anh ủng hộ cậu sáng tạo ra phát minh mới.”

“Khua môi múa mép một hồi là phun ra hai từ ‘ủng hộ’ được ngay.” – Mông Phong bắt mồm lảm bảm – “Ông đây nai lưng ra làm không công hai tháng thì tính thế nào?”

Mông Phong đúc từng ụ xi măng cố định cột kim loại, giúp nó đứng vững trên sườn đồi cát. Từng cuộn dây nhiều vòng đặt bên dưới, vòng đầu tiên nối với máy phát điện chạy bằng dầu diesel để tạo điện từ, phát từ trường mạnh mẽ.

“Anh là nhờ vào sức mạnh tình yêu, mà gã đâu có thương em. Anh không thấy à, ánh mắt gã ngó chúng ta và Trương Dân ấy, đề phòng chỉ kém hơn lũ zombie một xíu xiu thôi...” – Lưu Nghiễn nhỏ giọng phàn.

Mông Phong: “Tại sao?”

Lưu Nghiễn: “Thì sợ tụi mình bị si-đa đó.”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Chuẩn bị bắt đầu rồi, tình yêu, cầu nguyện đi nào.”

Mông Phong: “Cầu nguyện cái gì, tình yêu, cầu nguyện với ai đây? Có cần phải quỳ lạy luôn không?”

Lưu Nghiễn: “Cầu cho đừng thất bại chứ gì nữa, em thật sự rất muốn nhờ mục sư lại đây cầu nguyện giùm em đôi câu...”

Mông Phong phản bác: “Sao đâu chứ, nghiên cứu khoa học không phải đều như vậy cả à? Nếu thất bại coi như rèn luyện thể lực đi. Cũng đâu có gì ghê gớm...” – Dứt lời còn lén bĩu môi với Lâm Mộc Sâm – “Dù sao gã đó cũng chả biết chúng ta làm gì.”

Lâm Mộc Sâm thờ ơ đứng hút thuốc bên sườn đồi cát, từng cơn gió mạnh xốc tới khiến áo khoác của gã bay phấp phật.

Trong tiếng gió quất điên cuồng và tiếng máy phát điện quay vù vù ồn ã, Lưu Nghiễn thét lên giải thích với Lâm Mộc Sâm: “Đây là vòng cung cấp điện thứ nhất! Cần phải dùng máy phát điện bằng dầu diesel tạo từ trường cho cuộn dây, sau khi sức gió kéo cuộn dây xoay tròn sẽ tự sinh ra điện năng truyền về...”

Lâm Mộc Sâm nói: “Không cần giải thích gì hết! Cứ khởi động máy đi!”

Gió lốc vùng Tây Bắc lùa đến cột cờ xiêu vẹo muốn đổ, Mông Phong rút thanh thép khóa trục bánh đà ra (đại để là trục quay đó), Lưu Nghiễn đóng máy phát điện, ngắt đi mạch dây dẫn điện.

Trong nháy mắt, cả bầu trời và mặt đất đều rơi vào tĩnh lặng, rồi đột nhiên ba mươi cánh quạt vù vù kêu to, giữa cơn cuồng phong xoay tròn thành từng vệt hư ảnh, tựa như sao băng nổ rộ trong ánh hoàng hôn đỏ rực, cuộn dây điện từ quay tròn với tốc độ cao, chuyển hóa từ trường thành điện năng, ba bóng đèn hiển thị vụt sáng lên.

Trong những đường dây điện nằm rải rác trên mặt đất, luồng điện chớp nhoáng truyền về phía xa, cả trường học chột lóe lên một cái, rồi nguồn điện dần ổn định.

Sân trường phút chốc được những bóng đèn chiếu sáng rực, bày trẻ con sung sướng hét to, và tiếng hoan hô vang rân trời.

Lâm Mộc Sâm gật gù vừa ý, lái xe điện trở về trường học.

Lưu Nghiễn và Mông Phong tay nắm tay, bàn tay của cả hai đều phồng rộp mụn nước, cùng nhau đi xuống đồi cát, sỏi bước giữa đất và trời, giữa làn gió huyền diệu từ ngàn vạn năm khai thiên lập địa, quay về ngôi nhà ấm áp kia.

Ngày 1 tháng 10 năm 2012.

Ngày tàn đã có tin vui, trong tiếng hoan hô vang dội, chúng tôi mừng đón tia sáng đầu tiên.

Edison đã mở ra kỷ nguyên mới cho loài người khi chiếu sáng đêm đen dằng dặc, trong ngày thứ tư của tuần thứ mười bảy sau khi dịch zombie bùng phát, điện lại trở về với cuộc sống của chúng tôi.

Hiện tại nguồn cung cấp điện chỉ đơn giản là chiếu sáng, hầu hết điện năng đều được tích vào những bình ắc quy, máy phát điện bằng sức gió cần phải bảo dưỡng và thêm dầu đúng hạn. Bước tiếp theo trong kế hoạch là chuẩn bị mắc đường dây cao thế làm ranh giới phòng ngự, hy vọng có thể chống lại được đàn zombie đông đúc.

Có điện và ánh sáng, tức là có hy vọng, con chip cải tiến của Thôi Tiểu Khôn lưu lại rốt cuộc đã phát huy tác dụng. Mỗi nghi hoặc ở trại lính một tháng trước đã có thể làm rõ.

Tôi bật camera lên, đại bộ phận zombie mà Mông Phong và Trương Dân giết chết trong hôm đó đều nằm phân tán, nhưng tựa hồ giữa núi xác đã xảy ra điều gì bất thường. Những cái xác zombie chết lần hai bắt đầu nổi lờ lững không trọng lượng, là đã bay tới tụ lại một chỗ, rồi bị hút lại với nhau.

Càng lúc càng có nhiều cái xác tụ lại, hết đợt này tới đợt khác, mấy ngàn cái xác zombie mất đi khả năng hoạt động, não bộ bị phá hủy dính liền máu thịt với nhau, kết hợp thành một con quái vật sừng sững cao cả chục mét.

Ban đầu nó không có hành động gì, giống như đang hoàn thành sự dung hợp và biến đổi nào đó, thời gian trên camera biểu thị là 5 tiếng sau, người thịt khổng lồ vẫn đứng như thế, rồi lượng điện cạn dần, hình ảnh tắt ngúm.

Chuyện này có nghĩa ra sao? Tôi bật đi bật lại những gì ghi lại trong camera, dù suốt năm tiếng trôi qua tẻ nhạt cũng không hề bỏ sót một giây, cũng đưa cho những người có thể góp ý xem thử, nhưng không một ai hiểu được đoạn ghi hình đó, đều không thể đề xuất ý kiến nào có ích với hiện tượng này.

Tất cả mọi người đều kỳ lạ không thôi, sững sờ trước chuyện lũ zombie lại có thể đột biến sau khi tử vong hoàn toàn.

Vẫn còn một điểm đáng ngờ: loại người khổng lồ này bốn ba đường dài, là muốn đi về hướng nào?

Quyết Minh sau khi xem xong đoạn ghi hình, lại bảo rằng giống như có một đĩa bay trên trời bắn xuống một chùm sáng, khiến cho rất nhiều thi thể chậm rãi bay tới hút chặt vào nhau.

Ý tưởng của nhóc có vẻ độc đáo, nhưng góc quay trong hoàn cảnh đó là cố định, không có cách nào chuyển hướng ra giữa không trung, chúng tôi không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trên bầu trời. Có điều, tôi cảm thấy ở nơi mà camera hồng ngoại không thể quay được, có một “Hạt nhân”.

Mà biết đâu hạt nhân này không thể nhìn thấy bằng mắt thường? Có thể là nó đã tụ hợp tất cả thi thể. Giả thiết về sinh mệnh ngoài Trái Đất rất khó lường tượng nổi, xác suất đúng không quá lớn. Mạnh mỗi cứ thể bị cắt đứt, trước mắt chỉ đành bỏ qua một bên.

Mông Phong tìm thấy không ít hạt giống lương thực ở thôn bên, tôi và Hồ Giác đã cẩn thận bàn bạc, đầu Xuân năm sau có thể gieo tròn thử, tuy rằng mọi người mù tịt chuyện trồng trọt, hoàn toàn chẳng có kinh nghiệm gì, nhưng ít nhất số dự trữ của Lâm Mộc Sâm còn ăn được rất lâu.

Mọi chuyện chỉ có thể làm thử trước rồi mới tính, tôi tin là trước khi lương thực ăn đủ cho mười năm của gã cạn kiệt, sẽ có thể trồng ra được thứ gì đó bổ mồm được.

Mông Phong bảo tuy rằng địa hình nơi này bất lợi vì quá vắng vẻ, nhưng không phải hoàn toàn không thể phòng thủ, chúng tôi và Trương Dân cùng nhau nghiên cứu địa hình và công trình kiến trúc, lập kế hoạch chu đáo. Trong đó cũng tham khảo hầu hết ý kiến của mọi người, chỉ riêng Lâm Mộc Sâm, ngoại trừ việc nói “làm cho tốt” và “ủng hộ cậu”, căn bản chẳng thể góp được ý gì cho ra hồn.

Trong khi cậu cảnh sát trẻ Đặng Trường Hà lại nhắc đến việc dòng điện gây ảnh hưởng thế nào tới zombie.

Cậu ta từng dùng dùi cui điện 2000V chích bay vài con zombie. Dựa vào điều đó, nếu có điện thì dễ dàng rất nhiều, Mông Phong phân tích mật độ zombie, nêu ra chỉ cần có một hàng rào điện bao chung quanh trường học là đủ chống lại một ngàn con zombie tấn công đồng loạt.

Tôi thử thiết kế một cuộn Tesla đặc biệt (cuộn Tesla có thể phóng ra luồng điện cực mạnh), rồi tóm mấy con zombie lang thang qua làm thí nghiệm, hiệu quả rất tốt.

Kết hợp giữa bom đinh sắt, hàng rào điện và cuộn Tesla, muốn bảo vệ chỗ này không quá khó, chỉ mong lần này có thể gây dựng được một ngôi nhà chân chính, tôi không muốn tiếp tục lưu vong nữa.

Không biết trên mảnh đất rộng lớn này có bao nhiêu người còn sống?

Không biết cùng dưới một bầu trời kia, có phải còn rất nhiều người giống như chúng tôi, giữa thời khắc đại nạn cuối cùng vẫn cố gắng sinh tồn, chờ đợi hy vọng xuất hiện.

.
. .
.

End #18.

20. Chương 20

#19. Định cư...

Trương Dân lấy kim tiêm ra, hơ nó qua đèn cồn để sát trùng, rồi chích vào bắp vai một đàn em.

“Cảm ơn anh Dân.” – Người nọ tên Vương Thuật, đi theo Trương Dân huấn luyện mấy bữa nay, sau vài buổi vắc sủng tập bắn thì bắp vai tê buốt không nhắc nổi, Trương Dân đành phải tới kiểm tra cho cậu ta.

Thân là đội trưởng, còn phải đi chăm lo sức khỏe cho đội viên, tính cách Trương Dân vốn hòa nhã nên mấy cậu đàn em đều rất mến anh, nếu so với Mông Phong mặt mày hăm hăm suốt ngày, thì nhiều người thích đi làm thân với anh đội trưởng kiêm tay súng cừ khôi Trương Dân hơn.

Vương Thuật đương nằm sấp trên giường, Trương Dân cầm ống tiêm chích vào.

“Khách sáo làm gì.” – Trương Dân bắt chuyện – “Có quen bạn gái chưa?”

Vương Thuật năm nay mới hai mươi, khuôn mặt còn chưa hết vẻ non nớt mà đã hòa theo đám du hồn các đảng càn quấy phá phách, cậu ta thuận miệng cười bảo: “Anh Dân đừng có chọc em, lúc này còn quen bạn gái gì chứ?”

Trương Dân liền cười: “Tạ Phong Hoa cũng xinh lắm, nghe đồn trong anh em tụi mình, có mấy chàng thích cô nàng ấy đấy?”

Vương Thuật mặt đỏ lừ, hé lời: “Nhóc a Văn thích Tạ Phong Hoa đó, a Văn bồ trai nhất làng rồi, bọn em làm gì có cửa.”

Trương Dân tò mò: “A Văn? Văn Thư Ca hả?”

Vương Thuật gật đầu: “Thằng đấy có nhiều gái theo lắm nhé, mà cái bản mặt cứ đơ ra.”

Trương Dân lại hỏi: “Còn anh Sâm? Cũng không bỏ bịch gì à?”

“Có chứ.” – Vương Thuật rĩ tai – “Vợ của anh Sâm họ Kiều, hồi trước tụi em gọi chị ấy là tiểu Kiều, vì chị không cho gọi là chị Đại, bảo là quá xa lạ.”

Trương Dân thản nhiên tiếp: “Tiểu Kiều à, về sau thì sao?”

Vương Thuật nói: “Vì người quá đông, xe lại thiếu chỗ, không thể mang phụ nữ theo cùng, chị tiểu Kiều làm gương dẫn đầu bước xuống xe. Mấy cô nhóm tiểu Quỷ lén núp trong tấm bạt đằng trước nên mới trốn theo được... Ồi! Anh Dân nhẹ tay chút! Đau!!”

Trương Dân ngừng tay, trầm giọng: “Đúng là Đúng là cái loại...”

Trương Dân thở hắt ra, lần lượt gom kim tiêm cất vào, đoạn dặn dò: “Ngủ một giấc cho ngon vào, tháng sau có nhiệm vụ rồi, đừng có hờ ra là nghỉ tới đàn bà mà ‘bắn súng’, anh nghi chú mày ‘quay tay’ quá độ nên tay phải mới tê liệt luôn đấy.”

Vương Thuật phá lên cười ha hả, Trương Dân thu dọn đồ đạc rồi đi khỏi.

Gần cuối tháng mười, nhiệt độ không khí chớp mắt lại giảm xuống, gió mùa Tây Bắc quét mạnh, điện lực dồi dào là việc tốt, nhưng cho dù có điện chẳng nữa thì nhóm người tị nạn chỗ này cũng chẳng dùng vào việc gì.

Phần lớn công dụng của điện năng chỉ là cung cấp chiếu sáng, còn lại đều nạp bình ắc quy, TV thì không cách nào thu sóng được, Lưu Nghiễn tìm dây mắc ăng ten, lần lượt điều chỉnh hết lần này tới lần khác, mà tất cả mọi kênh đều mờ mờ.

Không riêng gì TV, ngay cả đài radio cũng đứt sóng hoàn toàn, không có lấy một tần số nào truyền ra chút thanh âm.

Nhiệm vụ mỗi ngày của Quyết Minh là ngồi quay kim dò sóng của radio, ngó hệt như người bị tự kỷ vậy, hết xoay kim tí sang trái rồi lại vặn ngược sang phải. Nếu Trương Dân không tìm nhóc trò chuyện, Quyết Minh thật sự có thể ngồi vọc radio như thế nguyên cả ngày.

Có câu đúng người đúng việc, Lưu Nghiễn không thể không phục, người từng học quản trị quả đúng là chuyên nghiệp. Hồ Giác hầu như phát huy hết khả năng của từng người, mục sư và Tạ Phong Hoa đi dạy học, phụ nữ may vá giặt giũ, dọn dẹp phòng ở. Buổi sáng thì huấn luyện bắn súng và rèn luyện thể lực, buổi chiều tập bóng rổ, đến chạng vạng có thể hoạt động tự do, thỉnh thoảng còn lập ra các buổi diễn thuyết cho Lâm Mộc Sâm, cách tầm ba đến năm ngày, trước buổi cơm chiều lại để Lâm Mộc Sâm đứng ra diễn thuyết một lần.

Bày tỏ cảm xúc, trau dồi tình cảm, rồi giảng giải vài ba thứ gì đó, cứ lặp đi lặp lại hòng khích lệ những thành viên trong đội tị nạn của gã.

Tuần đầu trong tháng mười một, lần hành động chính thức đầu tiên được phát động. Vì để nghiệm thu thành quả, Mông Phong và Trương Dân mỗi người mang theo một đội, mỗi đội gồm mười tám gã đàn ông, đi tới thôn nhỏ cách đây hai mươi dặm tìm kiếm vật tư.

Hồ Giác cũng theo xe xuất phát, Lâm Mộc Sâm mưu đồ để anh ta tới hỗ trợ kiểm giám sát mọi việc.

Hồ Giác vừa lên xe liền được mục kiến tận mắt bản lĩnh của Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn chế lại tất cả những thứ có thể chế, cậu dùng bốn chiếc xe tải cỡ nhỏ và chiếc máy xúc gắn ở đầu, cùng với nửa thùng container tạo thành xe bọc thép chuyên dụng vận binh tiên phong, chở cả bọn nghênh ngang nghiền bẹp lối vào ở phía Tây Bắc thôn, rầm rầm ủi sập từng đồng.

“Go go go!!” – Mông Phong hăng hái dẫn đầu nhảy xuống, trợ thủ của hắn bữa nay là chàng cảnh sát Đặng Trường Hà.

“Muốn cực nữa không?” – Trương Dân hồ hởi hỏi, trợ thủ của anh chính là tay đàn em giang hồ từng tuyên bố muốn giết Lưu Nghiễn – Văn Thư Ca.

“Cực chó!” – Mông Phong sáng khoái – “Một gói thuốc lá! Xem bên nào giết được nhiều hơn! Kết thúc rồi đếm!”

Đảm nhận làm phó đội trưởng là một chức vụ đầy chán nản và tuyệt vọng, bởi Lâm Mộc Sâm đã đặt ra một quy củ, nếu đội trưởng hy sinh thì phó đội trưởng có thể lên thay, mà muốn Mông Phong và Trương Dân hy sinh, khả năng duy nhất chỉ có thể chờ cho hai gã quái vật đó chết già mà thôi. (tai họa di ngàn năm =)))

Lính không chính quy trải qua gần ba tháng huấn luyện, rốt cuộc đã có thể triển khai đợt hành động đầu tiên, mục tiêu của bọn họ là xâm nhập cái thôn nhỏ chưa tới năm hecta này, giết chết tất cả bọn zombie trong thôn, hốt về tất tần tật những gì có thể ăn được, bất kể thứ còn sống hay đã chết.

“Có gì còn sống không?” – Quyết Minh ngồi ở ghế phó lái, rất là tò mò.

Hồ Giác đóng mắt nhìn ra cửa sổ xe: “Có, ví dụ bây giờ súc như trâu, dê gì đó bị sống ra ngoài tìm cỏ ăn.”

Lưu Nghiễn bỗng hỏi: “Hồ Giác, trước khi xuất phát Lâm Mộc Sâm nói gì vậy?”

Hồ Giác đáp: “Gã bảo tôi phụ trách giải quyết tốt những hậu quả phát sinh, nếu có người bị lây nhiễm phải xử tại chỗ. Quyết Minh, nhóc có muốn thử lái xe không?”

Nửa tiếng sau khi tiểu đội rời khỏi, thứ quái vật lớn bị Lưu Nghiễn chế lại giống như xe thiết giáp vươn cao cần cẩu trước, ầm ầm nghiền sập hai nhà dân, cán phẳng ngôi nhà cùng với lũ zombie núp bên trong ra bã.

“Véo-!!!” – Quyết Minh cầm vô lăng xoay tít tông loạn xạ, vừa tông lại vừa lờng tiếng, chiếc xe này là thành quả tụ hợp công lực cả đời của Lưu Nghiễn, mình đồng da sắt, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nó đã muốn nghiền nát hơn phân nửa phía Nam cái thôn.

“Được rồi được rồi, trả chỗ cho anh nào.” – Lưu Nghiễn cười bảo – “Suýt chút là nhóc cán chết một con trâu rồi... Ngó xem, có con chó đang sửa nhóc kia.”

Quyết Minh cho dừng xe, mới hỏi: “Có nuôi được không anh?”

Lưu Nghiễn chau mày, đoạn cậu đáp: “Tốt nhất không nên... hoặc có thể đưa cho Lâm Mộc Sâm nuôi một thời gian, anh chỉ sợ trên người động vật cũng có virus, lỡ đâu bị lây thì chết dở. Hồ Giác, mong là đợt này không có ai bị lây nhiễm, bằng không anh lại phải bắn giết.”

“Tôi sẽ không giết người nữa.” – Hồ Giác nói – “Buổi tối hôm đó tôi nổ súng... tôi... suốt cả đêm không thể chợp mắt nổi, trước mặt luôn hiện ra khuôn mặt của người kia, tôi thậm chí còn không biết tên cậu ta là gì... Lúc đó tôi chẳng suy nghĩ gì cả, nhưng bắn xong rồi mới hối hận... Người kia nằm bất động trên đất, máu dần dần tuôn ra, tôi... nguyên buổi tối, trong đầu cứ lặp đi lặp lại mỗi hình ảnh đó...”

Lưu Nghiễn chỉ lẳng lặng nhìn anh ta, không thêm lời nào.

“Cậu ta là Dương Thanh Hòa.” – Lưu Nghiễn mở miệng.

Hồ Giác gật đầu, rồi đáp: “Tôi sẽ ghi nhớ cái tên này. Nhưng cậu không sợ rằng... bọn Mông Phong, cũng sẽ biến thành như vậy hay sao?”

Lưu Nghiễn nói: “Anh đang sợ là, một khi đã có lần đầu, giết một người, rồi người tiếp theo, ngày càng giết nhiều người hơn, đúng không? Nỗi sợ hãi đó cuối cùng biến người ta thành một kẻ máu lạnh coi thường mạng sống, vài người, vài chục người, thậm chí vài trăm người, đều thờ ơ chai sạn. Khi Lâm Mộc Sâm bảo tôi giết đồng đội bị lây nhiễm đầu tiên, tôi đã từng nghĩ như vậy đấy, nên cuối cùng tôi vẫn không xuống tay, Mông Phong cũng không. Giết một người hoặc vài người, chỉ cần bóp cò là xong việc, quan trọng là, về sau anh không còn là con người nữa, không khác gì so với lũ zombie vì sự sinh tồn mà cẩu xé thịt người.”

Hồ Giác gật đầu, thở dài: “Mạng sống đều bình đẳng, không ai có quyền định đoạt sự sống chết của người khác, Lưu Nghiễn, nếu tôi bị nhiễm bệnh, cậu sẽ tặng cho tôi một phát đạn chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên là không. Có điều anh chẳng có người thân ở đây, anh muốn trở về đội tạm biệt với ai nào?”

Hồ Giác ngẫm nghĩ, rồi tiếp: “Cũng phải, tôi chỉ cần ít thức ăn, sẽ tự mình rời đi.”

Gió lạnh rét căm, từng cơn xốc tới, Lưu Nghiễn và Quyết Minh ở trong xe đùa giỡn đến mệt mỏi, sau đó Lưu Nghiễn rúc vào một góc, trùm nón lên mặt lăn ra ngủ. Quyết Minh thì lấy ra một quyển vở nhỏ, bắt chước Lưu Nghiễn viết nhật ký.

Không biết đã bao lâu, bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi, cần cẩu treo phía trước bị phủ lên một lớp sương mỏng, Mông Phong đứng ở ngoài vỗ vỗ lên cửa sổ xe. Quyết Minh lơ mơ ngó ra ngoài một lúc, rồi nhóc mở cửa kính xe, tiện thể lắc tỉnh Lưu Nghiễn.

“Bạn nhỏ, dám xài hàng Hàn Quốc cơ đấy, bọn chú không chơi với nhóc nữa, phải cô lập nhóc thôi.” – Mông Phong chọt chọt quả đầu của Quyết Minh, Quyết Minh lập tức giếm quyển nhật ký có bìa hoạt hình Hàn Quốc vào.

Lưu Nghiễn đồng tình bênh vực: “Cô lập người khác là không tốt nhé, chỉ cần trong quyển nhật ký của nhóc ta không có ảnh chụp nhóm nhạc quái dị gì đó, nên cho cậu nhóc một cơ hội hối cải làm người mới đi.”

Quyết Minh uất ức: “Đừng có ăn hiếp tôi! Tôi méc ba đánh mấy chú bây giờ!!”

Nhóc con vừa dứt lời thì Trương Dân đã trở lại, đột nhiên truyền đến một tiếng thét phẫn nộ đằng trước xe thiết giáp, ba người im bật, đồng thời ngóng ra ngoài.

“Cậu làm gì vậy hả?!” – Trương Dân quát – “Ai cho cậu nổ súng?!!”

Hồ Giác nghe vậy liền chau mày, anh ta đẩy cửa xe ra định đi xuống nhưng bị Lưu Nghiễn ghì lại.

Văn Thư Ca đang cầm súng, đứng một bên chịu mắng, đằng sau là hai tay đội viên, trên người đều bị thương tích, không có ai gục ngã, không một người bỏ mạng, tuy nhiên những vết thương trên tay, trên cổ đã đủ chứng minh vận mệnh của họ sẽ thế nào.

Người bị thương vẫn chưa chết, nhưng ai cũng hiểu rõ một điều, rằng bọn họ không thể sống tiếp nữa.

Về mặt Văn Thư Ca rất điềm tĩnh, Trương Dân còn đương giận dữ thét: “Tôi cho phép cậu nổ súng à?! Trước khi xuất phát không phải đã bảo rồi sao! Có đồng đội bị thương trước tiên phải dẫn người ta về kiểm tra! Ai cho cậu nổ súng giết người tại chỗ hả!! Người đó chưa chắc đã bị zombie cào trúng cơ mà!!!!”

Trương Dân càng nói càng giận, cầm báng súng hung hăng phang Văn Thư Ca mấy phát, khiến cậu ta tức khác té nhào xuống lớp tuyết.

Trương Dân xoay nòng AK, nhắm vào Văn Thư Ca, bấy giờ Mông Phong vội can: “Trương Dân.”

Trương Dân như một con báo săn mồi bị chọc điên, Mông Phong dùng tay ấn giữ nòng súng, Trương Dân mới thở hồng hộc thu súng lại, rồi anh quay về phía Lưu Nghiễn, nhìn cậu với ánh mắt nhờ cậy.

“Có ba người bị thương, tôi còn chưa làm rõ nguyên do thì tên khốn này đã nổ súng bắn chết ngay một người.” – Trương Dân thuật lại.

Trương Dân tiếp tục kiểm tra cho hai người kia, cất đèn pin vào rồi nói: “Cậu không sao hết.”

Người nọ như mới được tái sinh, nức nở khóc rống lên.

“Còn tôi?” – Một người khác hỏi dồn – “Huấn luyện Trương, tôi bị nhiễm bệnh rồi sao?”

Trương Dân xác nhận: “Anh bị cắn, hiện giờ còn chưa rõ lắm...”

Người đó nài nỉ: “Hãy để tôi về từ biệt bà xã, được không, tôi xin anh.”

Trương Dân đáp ứng: “Tất nhiên... Anh lên xe đi.”

“Xung quanh đã điều tra xong chưa?” – Hồ Giác bèn hỏi.

“Xong rồi, có trâu, cũng có heo sống chuồng. Còn có cả lương thực dự trữ, bột mì, mì sợi, trong kho còn có không ít thóc.” – Mông Phong liệt kê – “Những người bị thương chú ý đừng đụng tới gia súc, vậy đi, Trương Dân mang đội của anh chở mớ thức ăn này về trước, đưa cả người bị thương về luôn, đợi xe quay lại thì chở nốt số này. Hồ Giác, anh có ý kiến gì không?”

Hồ Giác liền đáp: “Không, dẫn cậu ta đến sân bóng rổ đứng chờ, tôi sẽ về dàn xếp.”

Trương Dân bần thần gật đầu, mỗi một rằng: “Lên xe đi.”

Trương Dân lái xe phóng ra thôn nhỏ, Mông Phong dẫn Lưu Nghiễn và những đội viên khác đi nhóm lửa, trói Văn Thư Ca lại rồi bỏ cậu ta ở một góc.

Tuyết đổ mỗi lúc một dày, chiếc xe thiết giáp chấp vá lao vút khỏi thôn, giữa cánh đồng cát bát ngát, trận tuyết liên miên phủ lên cao nguyên cát vàng, phóng mắt nhìn ra, cả trời và đất chỉ độc một màu trắng xóa.

Trương Dân không thèm thực hiện chỉ thị của Lâm Mộc Sâm, anh chở hai người bị thương quay về căn cứ, để người bị lây nhiễm kia đứng chờ ở ngoài sân bóng rổ.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, Hồ Giác đi tìm Lâm Mộc Sâm báo cáo, Lưu Nghiễn thì lục tục kiểm tra thiết bị.

Ban đêm, bên ngoài gió tuyết sà sạt thổi, thi thoảng truyền đến tiếng khóc nỉ non, Mông Phong choàng mở mắt, bỗng đứng lại nghĩ ngợi linh tinh.

Hắn cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt Lưu Nghiễn đang nép trong ngực mình, rồi hôn khẽ lên mặt cậu.

“Gì vậy?” – Lưu Nghiễn hỏi – “Hồ Giác xử lý sao rồi?”

Mông Phong liền đáp: “Anh ta để cho người bị thương đứng ở sân bóng rổ sau trường học.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Mông Phong lại nói: “Trương Dân bị cách chức, Vương Thuật lên đảm nhiệm chức vụ đội trưởng. Em có biết anh đang nghĩ điều gì không?”

“Anh đang nghĩ.” – Lưu Nghiễn tiếp lời – “Nếu người bị lây nhiễm là anh, em sẽ làm thế nào, có đúng không?”

Mông Phong ừm một tiếng, Lưu Nghiễn để thêm: “Anh hay thích nghĩ mấy chuyện ‘nếu’ quá đấy.”

Mông Phong biện giải: “Thiệt ra anh rất muốn được thấy em đau lòng, đứng bên ngoài với tay vào, gắng gượng bắt lấy bàn tay đã bị biến thành zombie của anh.”

Lưu Nghiễn phán: “Nếu có một ngày như vậy, anh chẳng cần phải ngại cái quái gì hết, cứ dùng sức cào em vài nhát, thế là tội mình bị nhốt cùng với nhau luôn.”

“Mơ đi.” – Mông Phong trêu chọc – “Anh sẽ không để em dễ chịu vậy đâu, anh sẽ nói là, ‘em phải ráng sống sót, sống cho cả phần của anh nữa, tình yêu’. Trên phim đều nói như thế cả mà?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong vỗ sụ sùi: “Lưu Nghiễn, em hãy sống thật tốt. Yêu thương những người xung quanh, hưởng thụ cuộc sống của chính mình...”

Lưu Nghiễn gắt: “Đủ rồi nha!”

Mông Phong vỗ vỗ Lưu Nghiễn, lại bị cậu hất ra, Mông Phong nhận ra Lưu Nghiễn thật sự tức giận nên không dám giỡn hớt thêm, hần vội đi mặt lại trộm xem cậu.

Sắc mặt của Lưu Nghiễn rất khác thường, khiến Mông Phong cuống quýt không thôi, hần rối rít dỗ dành cậu nhưng Lưu Nghiễn vẫn không thèm hé răng. Mông Phong mới dỗ được vài câu đã buồn ngủ không đỡ được, thế là quay ra ngủ mất đất.

Lưu Nghiễn: “...”

Hôm sau, khi Lưu Nghiễn xuống lầu thì bắt gặp Ngô Vĩ Quang đang giảng đạo cho một người đàn ông, một ông lão và một người phụ nữ.

Lưu Nghiễn đi nhận phần ăn sáng, ngồi xuống đối diện với Quyết Minh trong căn tin mà dùng bữa.

“Bỏ bữa thức ăn không phải là thói quen tốt đâu nhé.” – Lưu Nghiễn nói – “Quyết Minh, bộ nhóc có oán hận gì với thím Vu hay sao vậy, sợ không nuốt được à?”

Quyết Minh phụng phịu: “Tôi ghét khoai tây, rất buồn nôn. Cháo khoai tây hầm có mùi kinh lắm anh không biết sao?”

Bên tai họ chợt nghe thấy thanh âm của Ngô Vĩ Quang: “Thêm mấy chục năm nữa, các bạn có thể gặp lại họ trên thiên đường, nên đừng quá đau buồn...”

Thím Vu vừa phát cơm xong, khi được nghe kể chuyện tối qua bà chỉ thở dài một tiếng, chùi chùi tay lên tạp dề rồi ngồi xuống một chiếc bàn, hỏi thăm một cậu trẻ tuổi: “Anh trai cháu đỡ chưa?”

Người trẻ tuổi đỏ bừng đôi mắt: “Anh cháu bị thương khá nặng, làm cháu sợ gần chết luôn, cùng nhau bỏ trốn tới tận đây, vậy mà giờ chỉ còn sót lại mình cháu, cháu thật không biết phải làm cái gì nữa...”

“Hãy sống tiếp đi.” – Thím Vu chân thành khuyên nhủ: “Con trai này, khi bác còn trẻ thì bác trai sinh bệnh rồi mất, bác không có con cái, càng chẳng có mong muốn dự định gì, cháu trai cháu gái, chị em họ hàng đều ở rất xa. Vất vả lắm mới tìm được việc nấu cơm trong căn tin, nếu giống như cách nói của cháu thì không phải bác đã chết sớm rồi sao?”

“Được sống thật tốt biết bao.” – Thím Vu khẽ xoa đầu người trẻ tuổi – “Phải sống cho bản thân mình, anh của cháu cũng nghĩ như vậy đấy. Đi nói chuyện cùng anh cháu đi, lại đây, bác cho hai củ khoai tây nướng cầm theo, vẫn còn ấm nóng luôn.”

Lưu Nghiễn hạ giọng nói: “Thím Vu mới giống người truyền đạo ấy.”

Quyết Minh hòa theo: “Ừa, thím có thể đổi chỗ cho ông chú kia nha...”

Từ sáng sớm tới giờ Lưu Nghiễn vẫn luôn trầm mặc, ngẫm nghĩ không ít chuyện, cậu vẫn mãi ngỡ ngơ ở đây có gì không ổn.

“Đứng lại đã!” – Lưu Nghiễn gọi với theo một cậu nhóc béo tròn đang cầm đầu chạy trong hành lang – “Em thuộc đội Năm nhút nhát phải không? Có nhiệm vụ cho em này.”

Cậu nhóc béo thở hồng hộc, đi ngược trở về, hỏi cậu: “Crazy Dave (biệt danh của Lưu Nghiễn, đã chú thích rồi nhé ^^), có chuyện gì ạ? Anh muốn tui em thử nghiệm phát minh mới của anh đấy à? Ồ ác vừa thôi! Em không muốn giẫm bồ cào đâu!!”

Lưu Nghiễn vươn tay vẫy vẫy nhóc béo lại gần, nhỏ giọng giao việc: “Đâu nào, cầm tờ giấy này đưa cho đội trưởng Quyết Minh nhé.”

Lát sau, một cô bé học sinh cấp II đi tới, khẽ khàng nói: “Văn Thư Ca đang ở sau sân thể dục, vừa ăn xong bữa sáng ở đó.”

Lưu Nghiễn tư lự một lát, đoạn cậu bước xuống lầu, đội tuyết đi tới sân thể dục phía sau. Ở ngoài bờ rào giam giữ người bị bệnh, Văn Thư Ca đang lẳng lặng đứng đó, không ừ hử câu gì.

Lưu Nghiễn dõi mắt nhìn một hồi, sau lại trở về dãy phòng học.

Vì trận tuyết lớn nên được nghỉ xả hơi một ngày không huấn luyện, ai nấy đều rảnh rang không có gì làm, Ngô Vĩ Quang và Tạ Phong Hoa đang sóng vai ngồi trên bậc cầu thang.

“Mục sư.” – Lưu Nghiễn đánh tiếng – “Tôi cần nhờ chú giúp một tay, chuyện này rất quan trọng đấy.”

Ngô Vĩ Quang bèn đứng dậy, Lưu Nghiễn vừa thì thầm nói với ông ta vài câu, Ngô Vĩ Quang đã lập tức biến sắc.

“Đây...” – Ngô Vĩ Quang thở dài, hỏi lại – “Cậu chắc chắn mọi chuyện đều là thật à?”

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngô Vĩ Quang, cậu nói: “Chú muốn đi thử không?”

Ngô Vĩ Quang trầm ngâm một chốc, sau đó đi khỏi dãy phòng học, hướng một mạch về phía sân thể dục.

Lưu Nghiễn chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong Hoa.

Tạ Phong Hoa hỏi dò: “Xảy ra chuyện gì rồi? Sao hôm qua Trương Dân nổi nóng dữ vậy?”

Lưu Nghiễn cắn môi, gật gật đầu, rồi đáp: “Cậu ta là nguyên nhân chính đó.”

Tạ Phong Hoa tiếp: “A Văn sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cô có biết trước đây cậu ta làm những gì không?”

Tạ Phong Hoa ngẫm nghĩ, lại nói: “Vương Huy đã từng kể tôi nghe rồi, hồi trước a Văn học hành rất lông bông... nên bỏ học luôn. Cậu ta chỉ như một đứa trẻ thôi, bởi vì giáo viên không ưa cậu ta, lại thường xuyên nói móc... khiến cho thành tích của cậu ta càng thêm be bét, cuối cùng trốn học đi theo Vương Huy lẩn lộn, thật ra thiên phú Văn học của cậu ta không tồi.”

Lưu Nghiễn đồng tình: “Ừm, một người trầm tính, những người ít nói thường thường học Văn rất khá, bọn họ dành rất nhiều thời gian để... chiêm nghiệm một ít quan điểm Văn học và Triết lý.”

Tạ Phong Hoa liền rằng: “Tiếc là giáo viên của cậu ta... rõ ràng không thích những bài văn đó, cậu ta chưa từng làm chuyện gì xấu cả. Chúng ta có thể ngẫu nhiên bàn luận với cậu ta về Văn học, Lịch sử hay Nghệ thuật gì đó, hoặc giả lấy chuyện Vương Huy ra làm đề tài, Lưu Nghiễn, chắc là cậu ta... cũng rất áy náy trong bụng, người như vậy vẫn còn hy vọng.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi biết là cậu ta còn có thể sửa đổi, tôi định dựa vào Văn Thư Ca làm bước đột phá, nghĩ cách tách ra khỏi Lâm Mộc Sâm... Gã không chịu hiểu rằng địch nhân lớn nhất của chúng ta là lũ zombie mà không phải gươm mặt lẫn nhau. Mông Phong và Trương Dân đang đi tuần tra, không biết bao giờ mới về. Chờ cho họ quay về thì lập tức chuẩn bị hành động.”

Tạ Phong Hoa hỏi: “Tách ra kiểu gì đây?”

Lưu Nghiễn: “Đợi Mông Phong và Trương Dân về tối, để hai người họ dẫn chúng ta đi, thôn nhỏ kẻ bên có thể ở lại được.”

Tạ Phong Hoa đắn đo: “Liệu có phát sinh bạo loạn hay không? Tôi thấy ở đây có không ít người trung thành với gã... hơn nữa đàn em dưới tay gã đều là những kẻ liều mạng, có hơi nguy hiểm đó, lỡ đâu chúng bắt người làm con tin thì anh tính sao?”

Lưu Nghiễn thở dài: “Nào giờ phải ráng hết sức tránh xung đột với gã cũng vì lẽ đó. Mọi người không thể đem trách nhiệm đặt hết vào tôi được, bộ không có người nào chủ động suy tính hay sao?”

Tạ Phong Hoa lắc đầu: “Xin lỗi, thật ngại, tôi chưa từng tiếp xúc với bọn đầu gấu bao giờ.”

Vừa nghĩ đến chuyện tranh chấp đồ máu, không biết phải chết bao nhiêu người, cô không khỏi rùng mình: “Anh không thể giết sạch những người theo phe gã được...”

Lưu Nghiễn: “Việc này cực kỳ đau đầu, tôi không dám tin tưởng Hồ Giác hoàn toàn, nên không thể tìm anh ta bàn bạc. Giả như sự tình phát triển theo chiều hướng xấu nhất, buộc phải sống mái với Lâm Mộc Sâm, gã nếu thua là phải chết. Nếu giữ lại hơn chục tên đàn em của gã, tuy ngoài mặt thuận theo nhưng chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng, rồi sau này chúng giết những người khác trả thù thì sao? Hay cứ giết hết một lần cho gọn? Gom... cả lũ vào một chỗ, rồi tọng cho mỗi thằng một phát súng nhé?”

Tạ Phong Hoa cắn môi, sự việc vô cùng rối rắm.

“Một nhóm lưu vong nhỏ bằng nắm tay mà cũng phân chia mấy tầng giai cấp.” – Tạ Phong Hoa nói – “Giống như đỉnh kim tự tháp vậy, mọi thứ đều lấy Lâm Mộc Sâm làm trung tâm, tầng thứ nhất là đám đàn em của gã, bọn chúng ngoại trừ tham gia huấn luyện thì rất ít khi phải làm nhiệm vụ gì, cũng chẳng phải đối mặt với nguy hiểm, suốt ngày ngồi mát ăn bát vàng.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Một khi Lâm Mộc Sâm mất đi vị trí thủ lĩnh, bọn chúng buộc phải lao động giống như người khác, mất hết những đặc quyền riêng, tất nhiên sẽ ghi hận. Ta không thể gì súng bắt chúng làm việc, cũng chẳng có cách nào khuyên nhủ cho tốt, thứ mầm độc đó cứ chôn sâu trong lòng, sớm muộn gì cũng bùng phát. Giết bọn chúng sao? Nhốt cả bọn vào một căn phòng, để những người khác đứng ngoài cầm súng nã đạn? Tôi không làm được chuyện như thế... Còn đuổi chúng đi? Nếu có kẻ muốn báo thù, nhất định sẽ mò về gây rối.”

Tạ Phong Hoa trầm mặc, lúc sau mới nói: “Quả tình rất khó xử lý, tầng lớp thứ hai là những người lao động các anh, này thì không có gì để nói; tầng lớp thứ ba chính là chị em tội tôi, chỉ biết tận lực trợ giúp thôi.”

Lưu Nghiễn phân vân: “Có cách nào, vừa khiến Lâm Mộc Sâm yên phận một chút, mà những người còn lại cũng không phải đụng đao đụng búa?”

“Chia rẽ ly gián.” – Tạ Phong Hoa nói nhẹ nhàng – “Khiến bọn chúng lục đục nội bộ với nhau, Lâm Mộc Sâm sẽ không còn dư hơi đi lo chuyện khác. Biết đâu Hồ Giác sẽ có cách đẩy, mà anh phải tin tưởng rằng anh ta sẽ không bán đứng chúng ta trước đây. Tôi sẽ đi tìm a Văn nói chuyện, cậu ta không phải người xấu.”

Lưu Nghiễn gật đầu, lại ngẫm nghĩ về những chuyện có thể phát sinh nếu mâu thuẫn bùng nổ.

Tạ Phong Hoa ngẩng đầu trông ra, chợt nói: “A Văn đi theo mục sư rồi.”

Lưu Nghiễn lập tức men theo sân thể dục đi tới, Ngô Vĩ Quang đang mở quyển kinh thánh, xoa lên đầu Văn Thư Ca, thấp giọng nói đôi câu gì đó. Hai mắt Văn Thư Ca đỏ bừng, bờ vai không ngừng run rẩy, dường như đang khóc.

“Này lực cảm hóa của tôn giáo quả thật kinh người.” – Lưu Nghiễn phán, cậu và Tạ Phong Hoa đang đứng trong hành lang.

Tạ Phong Hoa mỉm cười, cô nói: “Triết học là “tư”(suy nghĩ), mà tôn giáo là “tín” (tin tưởng), khi suy nghĩ lâm vào bế tắc, con người sẽ chuyển sang mong muốn tin tưởng. Tất cả thật ra là chung một bản chất, đều xoay quanh chuyện sống và chết mà thôi.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Nhưng người như Văn Thư Ca, cô cảm thấy cậu ta sẽ bị mục sư cảm hóa chứ?”

Tạ Phong Hoa cười đáp: “Chưa chắc, mỗi người đều có tư duy triết học của riêng mình, anh bắt gặp cậu ấy đứng giữa trời tuyết buổi sớm, không phải là đang “tư” hay sao?”

“Đối với những người đang áy náy, đang sợ hãi, đang rơi vào đau khổ, chỉ với “tư” thì không thể cứu rỗi được, tôn giáo lúc này chính là một liều thuốc hiệu quả.”

“Nhưng với loại người có ý chí kiên định, tâm hồn tĩnh lặng, sẽ không bao giờ bị nó ảnh hưởng.”

Lưu Nghiễn cũng cười: “Thật ra tôi cũng có tín ngưỡng đấy, trong lòng tôi có một vị thần linh, có lẽ so với Chúa cứu thế càng mạnh mẽ hơn.”

Tạ Phong Hoa lại hỏi: “Anh Hồ thì sao? Anh ta có bị suy sụp không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi thấy anh ta có vẻ đuối rồi... làm trợ lý cố vấn gì đó, đúng là chuốc vạ vào thân.”

Từ phía xa, Văn Thư Ca ngược đầu, gương mặt mắt sưng đỏ nhìn về Lưu Nghiễn.

Ngô Vĩ Quang tiếp tục: “Người cũng đã chết, cậu Văn này, cậu có tâm sám hối, nên Chúa đã tha thứ cho cậu. Từ nay trở đi dòng máu thánh thần của Chúa Jesus sẽ rót vào lòng cậu, xua đi lũ ma quỷ trong nội tâm cậu.”

Lưu Nghiễn sai bước về chỗ họ, mục sư khép kinh thánh lại, ông nói: “Cậu Lưu bảo tôi tới đây, lúc này chúng tôi đều tha thiết mong rằng, khi cậu phải đối mặt với tà ác và mằm độc, xin hãy dũng cảm đoạt lại linh hồn của mình.”

Tạ Phong Hoa gọi: “A Văn.”

Lưu Nghiễn cũng nói: “A Văn, cậu không phải là người xấu.”

Văn Thư Ca nhắm đôi mắt, gật gật đầu.

“Cảm ơn.” – Thanh âm của Văn Thư Ca trầm thấp mà khàn khàn.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Bây giờ mong cậu cho tôi biết, trước khi xuất phát, Lâm Mộc Sâm đã dặn cậu thế nào? Còn gì khác nữa không?”

Văn Thư Ca nhìn vào Lưu Nghiễn, đôi môi cậu ta khẽ run rẩy.

Lưu Nghiễn: “Là Lâm Mộc Sâm bảo cậu giết họ đúng không? Cậu hiểu ý tôi mà, a Văn.”

Văn Thư Ca đứng lặng thật lâu, rồi sau đó mới nói: “Không hề, là tự tôi làm thế.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cậu không nhận được đáp án như mong đợi, nhưng cũng thấy rõ Văn Thư Ca đang nói thật.

Tạ Phong Hoa bèn hỏi: “A Văn, tại sao lại làm như vậy?”

Văn Thư Ca: “Tôi... không biết nữa, hôm đó sau khi Hồ Giác nổ súng, gã đã khích lệ Hồ Giác rằng ‘làm rất tốt, trong lúc thế này, chúng ta đang cần nhân tài như cậu vậy’ ... tôi mới nghĩ... phải vươn lên, khẳng định địa vị của bản thân. Tôi thật sự là...ngu muội, Lưu Nghiễn, anh... anh...”

Văn Thư Ca run giọng từng hồi.

Lưu Nghiễn chú mục nhìn thẳng vào đôi mắt cậu ta.

Dài lâu như qua cả thế kỷ, mới nghe thấy Văn Thư Ca tiếp lời: “Anh giết tôi đi.”

Lưu Nghiễn liền nói: “Tôi không có tư cách định tội và xét xử cậu, a Văn này, cậu phải tự định tội và phán xét chính mình, nhưng mong cậu hãy giữ lại tính mạng của mình, bởi vì cậu còn chuyện khác phải làm nữa.”

“Các cậu đang làm gì thế?” – Bất chợt đằng xa vẳng lại thanh âm của một người.

Ba người lập tức cảnh giác làm thinh.

Hồ Giác đang đứng trong hành lang, nhìn ra bọn họ, sau đó tiếp lời: “Lưu Nghiễn, anh Sâm muốn tìm cậu bàn công chuyện.”

Lưu Nghiễn hạ giọng: “Tạm thời giữ bí mật nhé.” – Rồi cậu xoay người chạy lên lầu hai.

.
. .
.

End #19.

21. Chương 21

#20. Mũi nhọn...

Lưu Nghiễn đành phải sửa sang lại quần áo, theo chân Hồ Giác lên lầu, Hồ Giác thấp giọng dặn: “Cậu gặp rắc rối đấy, nguyên nhân cụ thể thì tôi không rõ lắm, nhưng cậu phải ráng cẩn thận vào, đừng để lộ lời.”

Lưu Nghiễn gật đầu tỏ vẻ hiểu được, Hồ Giác đẩy mở cửa phòng của Lâm Mộc Sâm ra, sau đó lập tức rời đi.

“Tìm cậu cả ngày trời, đang làm gì vậy?” – Lâm Mộc Sâm ngồi trên một cái ghế xoay, đưa lưng về phía Lưu Nghiễn, quay mặt ra cánh cửa sổ tuyết rơi đầy trời, trong tay gã đang vọc một khẩu súng.

Lưu Nghiễn đáp: “Đang ngồi tán dóc thôi, hôm nay không phải được nghỉ sao?”

Cậu nghiêng người ngồi lên chiếc bàn làm việc sau lưng Lâm Mộc Sâm, quét mắt nhìn qua hai vật đang bày ra trên mép bàn – quyển nhật ký của Quyết Minh và nhật ký của cậu.

Vốn Lưu Nghiễn có ghi lại những điều thầm bất mãn với Lâm Mộc Sâm trong nhật ký, nhưng như thế vẫn chưa đáng để bị hỏi tội, có điều nhật ký của Quyết Minh thì khó mà biết được.

Lưu Nghiễn không ngừng phán đoán, Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Thế à? Tán dóc với ai, về những cái gì? Anh thấy cậu với những người bạn mới tới này thân thiết quá nhỉ?”

Lưu Nghiễn thản nhiên: “Cùng với mục sư và nhà triết học ngắm trăng sao, bàn chuyện thi từ ca phú, lý tưởng nhân sinh... chúng tôi rất hoan nghênh anh, nếu anh thích thì lúc nào cũng có thể nhập bọn với tụi tôi hết.”

Chiếc ghế xoay đánh một vòng, Lâm Mộc Sâm quay mặt đối diện Lưu Nghiễn, cười rằng: “Anh Sâm kém văn hóa, mấy người trình độ cao như các cậu nói chuyện, anh nghe chẳng hiểu mô tê gì cả, hôm nay có người nhật được hai quyển nhật ký ở hành lang, anh không dám tự tiện lật xem, tôn trọng cái gọi là quyền riêng tư của lớp trẻ các cậu, cậu cầm lấy đi hỏi xem là của ai.”

“Được.” – Lưu Nghiễn nhanh chóng đáp ứng – “Cứ để đó thôi.”

Cậu lấy lại nhật ký, anh Sâm lại bảo: “Mấy bữa nay anh vẫn suy nghĩ mãi, rồi nhờ cậu Hồ cố vấn ý kiến, làm ra hai quyết định.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm.” – Lưu Nghiễn nói – “Hồ Giác là do tôi đề cử cho anh.”

Lâm Mộc Sâm vui vẻ gật đầu: “Người cậu đề cử rất được.”

Lưu Nghiễn còn hỏi: “Phải rồi, Mông Phong đâu?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Đây chính là quyết định thứ nhất mà anh định đề cập tới, lương thực của chúng ta sắp hết rồi.”

Lưu Nghiễn nghĩ bụng thật vớ vẩn, hôm qua vừa mới chở về nào là gạo và mì, trâu, heo, lương thực tiêu thụ đều có tính toán, chia phần một trăm người đâu ra đó rõ ràng, mỗi ngày ăn một trăm kilogam thức ăn, một tấn lương thực đủ cho mọi người ăn trong hai chục ngày, dọn thêm khoai tây thì có thể ăn tới một tháng. Số lương thực Lâm Mộc Sâm cướp đoạt dọc đường chỉ sợ đã hơn trăm tấn, làm sao chỉ vón vện một tháng đã ăn hết cho được? Sợ còn chưa tiêu hết 20% nữa là.

Lưu Nghiễn thừa hiểu tính cách của Lâm Mộc Sâm – thiếu cảm giác an toàn.

Lâm Mộc Sâm liều mạng cắt giảm miệng ăn, đứng ngồi không yên, sợ một ngày nào đó nếu không còn kiếm được nguồn cung cấp, lương thực sớm muộn gì cũng cạn vèo, cho dù có tích trữ lương lương thực cho cả mười năm, cũng không thể xua đi cái ý nghĩ kỳ quái này trong đầu gã.

Mà thậm chí, nguồn lương thực thu vào có dồi dào đến đâu vẫn không thể đập bẹp cảm giác nguy cơ của gã. Nếu muốn giải quyết tận gốc, duy chỉ có một cách, chứng minh cho gã rằng họ có khả năng sản xuất lương thực, hơn nữa số lương thực đó đủ để đáp ứng nhu cầu cho đại bộ phận người.

Lưu Nghiễn liền nói: “Tôi đã bàn trước với Hồ Giác về vấn đề này rồi cơ mà.”

Lâm Mộc Sâm giật giật chân mày, như lấy làm ngạc nhiên, gã hỏi: “Vậy ra chủ ý của Hồ Giác là do cậu nói cho cậu ta biết sao? Hai người thường lén lén hệ như vậy à?”

Lưu Nghiễn thảm than lỗ hớ miệng, bèn vòng vo đánh lảng, vờ bày ra vẻ không vui: “Anh ta không nói cho anh hay sao? Thích lấy ý tưởng của người khác đi tranh công không phải là thói quen tốt đâu.”

Lâm Mộc Sâm nở nụ cười đóng mác hồ ly, gã lắc đầu lên giọng: “Lưu Nghiễn, cậu còn bông bột lắm, chỉ cần đưa ra những đề nghị và ý tưởng tốt cho tập thể chúng ta, là do ai đề xuất, cần gì phải tính toán chi li nào?”

Lưu Nghiễn xuôi xị: “Thôi được, anh Sâm nói rất đúng.”

Lâm Mộc Sâm nhào người dụi tắt điều thuốc, rồi ngã mạnh người tựa vào ghế, bắt chéo hai tay sau đầu, thần nhiên nói: “Không thể ăn không ngồi rồi mãi, Hồ Giác cho rằng, chúng ta cần phải tích cực mở rộng con đường mới.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, dường như có hơi không yên lòng.

Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Xung quanh có không ít tài nguyên sử dụng được, không giống như hồi chúng ta còn ở Dụ trấn. Có thể săn thú trên ngọn núi phía Đông, câu cá trong sông, anh bảo Trương Dân và Mông Phong mỗi đứa mang theo một đội người, đến hai chỗ đó xem xét địa hình, thuận tiện tìm kiếm hồ nước và ruộng đồng.”

Lưu Nghiễn nói: “Thật ra đề nghị này là do tôi nêu ra từ tối qua, chúng tôi đã mang về một bao tải chứa đầy hạt giống, chờ đến đầu Xuân có thể khai khẩn ruộng ở thôn bên, rồi mọi người cùng nhau dời sang đó ở. Tôi đã xem qua, đất đai nơi đó dùng để trồng trọt không vấn đề gì. Tôi nhớ trong số người tuyển chọn đợt trước, có một cậu sinh viên năm tư trường đại học Nông nghiệp Hoa Trung...”

“Vậy thì tốt.” – Lâm Mộc Sâm ngắt lời – “Kế hoạch này và ý tưởng của anh chưa mấy ăn khớp, nhưng trọng tâm thì vẫn thống nhất.”

“Có cái gì chưa ăn khớp?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Lâm Mộc Sâm: “Căn cứ vẫn nên đặt tại đây, phân ra một nhóm người đi khai khẩn, không cần phải đi hết cả bọn.”

Lưu Nghiễn vừa nghe đã hiểu, cậu liền bảo: “Nhưng địa hình và công trình ở thôn nhỏ chưa phù hợp để phòng thủ lũ zombie, tôi cần dùng hầu hết những thứ rào chắn phòng ngự ở đây dời sang bên kia.”

Lâm Mộc Sâm: “Bởi vậy đây là quyết định thứ hai của anh, rào chắn phòng ngự sao có thể dỡ bỏ được? Vất vả lắm mới dựng xong. Cậu phải xây lại cái khác từ đầu, tự mình giải quyết vấn đề này đi, có thể đi tìm bạn bè của cậu cùng nhau định hướng trước. Trong mùa Đông này, cậu cứ việc tận tình nhờ vả Mông Phong ra ngoài tìm kiếm vật tư cho, để đến khi đó khỏi cấp rập. Đến đầu xuân anh muốn tới nghiệm thu đấy.”

Lâm Mộc Sâm “khảy bàn tính” thật kêu, gã định cầm rẽ trong cái trường tiểu học này, chêm chệ như hoàng đế chả cần phải làm gì, cùng với một đám người hầu ngồi mát ăn bát vàng.

Những người còn lại thì đuổi hết sang cái thôn rách nát kia, làm ruộng, chăn gia súc, dâng cơm ngày ba bữa cho gã, nếu cúng thêm ít rượu và thuốc lá thì đúng bài luôn.

Lưu Nghiễn phác sơ kế hoạch, trước mắt thì đây là kết quả tốt nhất rồi, chỉ cần tách ra khỏi gã là có thể giải quyết phần lớn mâu thuẫn.

Còn về cái chủ ý để mọi người lao động nuôi sống bọn Lâm Mộc Sâm, nếu khi Mông Phong quay về nghe được, chắc chắn phi ngay cho gã một đạp.

“Được, không có vấn đề.” – Lưu Nghiễn sáng khoái chấp nhận – “Tôi đi làm liền.”

“Cậu vẫn được phép ở lại đây.” – Lâm Mộc Sâm gật đầu nói – “Cậu rất quan trọng với anh đấy, hãy tự giữ gìn bản thân cho tốt. Mông Phong rất có năng lực, cậu ta thừa sức bảo vệ tốt những người đến sống trong thôn.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Tôi về đây, anh bảo Mông Phong và Trương Dân đi tìm xa lắm không? Đi lại bằng cái gì?”

Lâm Mộc Sâm đáp: “Khoảng một trăm tám chục cây số, do anh tự khoanh vùng trên bản đồ, thì sao?”

Lưu Nghiễn tính nhẩm trong bụng, đi tới nơi, cộng thêm thời gian xem xét xung quanh, rồi quay trở về, cần ít nhất là hai ngày.

“Không gì cả.” – Lưu Nghiễn cười rằng – “Chỉ thuận miệng hỏi chút thôi.”

Khi cậu xoay người toan rời khỏi, Lâm Mộc Sâm bỗng nhiên gọi: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn quay đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm: “Rốt cuộc thì, anh vẫn cảm thấy cậu không thích anh lắm, có phải không?”

“Anh Sâm nói quá rồi.” – Lưu Nghiễn nhếch khóe môi, cậu thật không ngờ rằng Lâm Mộc Sâm vậy mà không kiềm được, thẳng thừng xổ toẹt ra như thế. May mà gã chưa mấy để bụng, nên cậu và Quyết Minh tạm thời còn yên ổn.

Lâm Mộc Sâm nói nhẹ nhàng: “Cậu là nhân tài có thể đào tạo, cần phải nghe lời, có biết chưa?”

Lưu Nghiễn ngả bài: “Anh Sâm, thành thật mà nói, đôi khi tôi quả thật có chút không thoải mái trong lòng.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Không thoải mái cứ nói ra, trong băng tụi anh luôn không cần câu nệ gì cả. Nơi này anh lớn tuổi nhất, ngay từ lúc đầu các cậu tìm tới chỗ anh nương tựa, anh liền xem các cậu như em út trong nhà mà đối đãi.”

Lưu Nghiễn thở dài, tiếp lời: “Anh Sâm, anh tạo điều kiện để chúng tôi có thể tiếp tục sinh tồn, từ lần đầu lưu vong đã tiếp nhận chúng tôi, cho chúng tôi nơi ăn chốn nghỉ, về điều đó, tôi và Mông Phong đều thật lòng biết ơn anh.”

“Nhưng tôi luôn cho rằng con người bình đẳng với nhau, anh là lão Đại của chúng tôi, mà không phải Hoàng đế. Anh cho chúng tôi ăn, cho uống, tôi tin bởi vì trong anh có lòng thương người, sẵn sàng đứng ra chừa chắp từng người một trong lúc chúng tôi không có năng lực tự bảo vệ mình. Chúng tôi cũng tự nguyện cố gắng hết sức, thậm chí hy sinh cả tính mạng khi anh cần, bảo vệ sự an ổn cho anh và người khác để đền ơn.”

“Mông Phong cũng luôn nghĩ như vậy, tuy là anh ấy rất mạnh, nhưng ai có thể đoán đúng mọi điều? Đây là tình nghĩa mà không phải phục tùng, là sự tín nhiệm lẫn nhau mà không phải... như trước kia anh vẫn hay nói đấy, người Trung Quốc ‘nô tính’ từ trong máu thịt, tôi tin là trong số chúng ta không ai có ‘nô tính’ cả.”

“Thế nên nếu một ngày nào đó, trong số chúng tôi có người bị thương, tôi mong là anh có thể chia cho ít thức ăn, cho chúng tôi một cơ hội chào từ biệt cũng như chúc phúc với anh, rồi dõi theo tôi và những người đó rời đi, cùng nói với nhau câu ‘vĩnh biệt người anh em, chúc may mắn’, chứ không phải chia súng vào đầu tôi, thẳng tay nã ngay một phát.”

Lâm Mộc Sâm chỉ lắng lắng nghe, không bình phẩm câu nào.

Lâm Mộc Sâm mở miệng: “Anh sẽ tự xét lại mình, có câu nói thế nào ấy nhỉ? Ba điều phản tỉnh hàng ngày(*), là vậy phải không?”

(*) Nguyên văn: Ngô nhật tam tỉnh ngô thân.

Đây là một câu của Tăng tử (đệ tử Khổng Minh) trong “Luận Ngữ”.

Ta mỗi ngày tự xét mình về ba điều: Vì người khác mưu tính công việc có giữ lòng trung thành không? Cùng bạn bè giao thiệp có giữ lòng trung tín không? Có chuyên tâm học tập không?

Lưu Nghiễn: “Đúng vậy.”

Lâm Mộc Sâm nói thêm: “Sau này có chuyện gì sẽ hỏi ý cậu một chút, phải rồi, nhắc tới chuyện anh bảo vệ cho các cậu ấy, anh bỗng dưng nhớ tới một vấn đề rất quan trọng, là về mục sư Ngô, suýt chút quên bém.”

Lưu Nghiễn: “Mục sư làm sao?”

Lâm Mộc Sâm liền tiếp: “Ông ta có một số hành vi anh không ưa được, ví dụ như lúc nhận suất ăn, ông ta luôn nói ‘tạ ơn Chúa’, rồi cũng xúi những người khác phải ‘tạ ơn Chúa’. Lúc ăn cơm thì nói ‘tạ ơn Chúa

đã ban thức ăn cho chúng con”, trước khi ngủ lại “tạ ơn Chúa đã ban cho chúng con một chốn về yên ổn”...
Mấy kiểu phát ngôn như thế còn nhiều nữa.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lâm Mộc Sâm: “Ông ta hoàn toàn không biết, cho ông ta ăn, cho ông ta ở, chính là anh. Người bảo vệ ông ta là đàn em của anh, vậy mà ông ta lại nói với những người khác rằng Chúa cứu thế bảo vệ mọi người ở nơi này, đó là anh mày đây này.”

Lưu Nghiễn hòa giải: “Đây là thái độ bình thường của các giáo sĩ thôi mà... sao lại nói như vậy, anh Sâm, anh có thể cho rằng “Chúa” mà ông ấy nhắc tới là anh cũng được...”

Lâm Mộc Sâm: “Anh chắc hẳn ông ta không nhắc về anh.”

Lưu Nghiễn thiết đầu đầu, căn bản không thể nào giải thích cho Lâm Mộc Sâm vấn đề này được, ngay lúc mâu thuẫn gần như dịu đi, thì Lâm Mộc Sâm lại lạnh lùng tiếp: “Nếu ông ta thấy “Chúa” đang bảo vệ mình, chốc nữa cậu đuổi ông ta đi, cho ông ta thức ăn trong ba ngày, để ông ta đi khỏi chỗ này mà tìm “Chúa” của mình ấy.”

Lưu Nghiễn chau mày, chăm chú quan sát Lâm Mộc Sâm để xác nhận xem có phải gã đang nói thật hay không.

Lâm Mộc Sâm dùng một tay xoay xoay khẩu súng, thờ ơ rằng: “Cậu cảm thấy xử lý vậy được chưa? Cậu coi đó, anh tự xét lại mình rồi, bắt đầu hỏi ý kiến của cậu mà.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, cậu nói: “Anh Sâm, tôi muốn cầu tình giùm ông ấy.”

Lâm Mộc Sâm bảo: “Hoặc là cậu phải khiến cho ông ta đổi “tạ ơn Chúa” thành “tạ ơn anh Sâm”, vậy là được, thế thì chuyện trước giờ không cần truy cứu nữa.”

“Chuyện này... có vẻ khó.” – Lưu Nghiễn ngập ngừng.

Lâm Mộc Sâm: “Không thì đi bảo với Hồ Giác, kêu cậu ta làm tay mực sư kia cầm miệng luôn đi.”

Lưu Nghiễn mau mắn gật đầu: “Được.”

Lâm Mộc Sâm miễn cưỡng tiếp: “Nếu để anh nghe thêm lần nào nữa, thì ông ta sẽ được gặp Chúa đấy. Thật ra anh từng nghĩ tới cách này này, tặng một phát đạn tiền ông ta đi cho rảnh nợ.”

Lưu Nghiễn gật đầu, không hề phí lời thêm, trước khi cậu rời đi lại nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Hồ Giác đẩy cửa bước vào, Lưu Nghiễn định đi khỏi, Hồ Giác thấy thế bèn bảo: “Lưu Nghiễn, khoan đi đã.”

Lưu Nghiễn đứng lại, Lâm Mộc Sâm giương mắt nhìn thẳng vào Hồ Giác, anh ta liền nói: “Ngoài kia có một chiếc xe mới đến, trên xe có hai người trốn từ Tây An tới.”

Lưu Nghiễn: “Người tị nạn tới đây à?”

Lâm Mộc Sâm nói: “Hồ Giác cậu giải quyết đi, coi mấy người đó có tư cách được lưu lại không?”

Hồ Giác tiếp lời: “Là một nam một nữ, tôi thấy anh nên đi gặp mặt trực tiếp, vì họ mang tới một tin rất xấu.”

“Zombie?” – Lưu Nghiễn lơ mơ đoán ra vấn đề.

Hồ Giác gật đầu khẳng định phán đoán của Lưu Nghiễn: “Từ đầu Đông, tất cả zombie đều dời về phía Nam, một đợt sóng zombie chừng mười vạn con đang đi về hướng chúng ta. Dựa theo nguồn tin của họ, chưa đầy một ngày nữa chúng sẽ tới nơi này rồi.”

Trong văn phòng im bật hẳn đi.

Lưu Nghiễn: “Mười vạn con zombie???”

Hồ Giác: “Mười vạn con zombie.”

Lâm Mộc Sâm chỉ đạo: “Lưu Nghiễn, cậu đi chuẩn bị đi, anh biết cậu nghe hiểu, cậu là người thông minh mà. Hồ Giác, dẫn hai người mới tới kia lại đây, để anh hỏi chút tình hình.”

.

.

.

End #20.

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#21. Trời phạt...

“Thông báo cho mọi người lập tức hành động!” – Lưu Nghiễn vội vàng xuống lầu – “Chuyển tất cả các thiết bị trong nhà kho ra đây, mau lên!!”

Hồ Giác theo sau Lưu Nghiễn chạy băng qua hết sân thể dục: “Có xài được không?”

Lưu Nghiễn vội đáp: “Chắc chắn là được! Hồ Giác! Anh cho người ra ngoài tìm Mông Phong và Trương Dân trở về bằng mọi giá! Nhanh đi! Những người còn lại theo tôi! Khuân đồ ra! Tạ Phong Hoa! Kêu Đinh Lan tới đây! Mở nhà kho!”

Chớp mắt mọi người trong trường đều bị dọa hốt hoảng, nhiều người túa ra khỏi ký túc xá và phòng học, tụ lại ở sau dãy phòng học, đứng xa xa trông về Lưu Nghiễn.

Bàn tay của Đinh Lan phát run, vài phen suýt làm rớt chùm chìa khóa xuống đất, Tạ Phong Hoa bèn chop lấy, mở ổ khóa lớn ra.

Lưu Nghiễn xoay người hô: “Các bạn... mọi người đều ở đây hết hả?”

Hơn trăm người ngơ ngàng ngó chăm chăm vào Lưu Nghiễn, rồi một người cất tiếng hỏi: “Zombie sắp tới rồi sao? Mông Phong đâu?”

Giữa trời gió tuyết lạnh lẽo, cả đám người trở nên bình tĩnh hiếm thấy.

Lưu Nghiễn nói: “Mông Phong đã ra ngoài trinh sát, sẽ trở về ngay lập tức, có một đàn zombie sắp ủa tới từ phía Tây Bắc, bọn chúng đang đi trú Đông, rất nhanh sẽ tràn qua chỗ chúng ta. Trước đó tôi đã dựng xong rào phòng ngự rồi, bây giờ nhờ mọi người phụ giúp một tay, khẩn cấp hoàn thành mọi thiết bị.”

Hồ Giác tiếp: “Đàn zombie chỉ băng qua chỗ này thôi, khả năng có một phần sẽ xâm nhập vào, nhưng chỉ cần nghe theo Lưu Nghiễn, đảm bảo mọi người sẽ không sao hết.”

Lưu Nghiễn cam đoan: “Tôi sẽ ở cùng với các bạn, chờ đợi Mông Phong quay về, hãy tin tôi, tất cả mọi người đều có thể sống sót, mau! Bắt đầu chuyển đồ! Nâng toàn bộ máy phát điện lên mái nhà đi!”

Đám người lập tức tản ra, nghe theo chỉ đạo di vận chuyển thiết bị.

“Lâm Mộc Sâm ở đâu?” – Ngô Vĩ Quang tiến tới hỏi.

Lưu Nghiễn: “Vẫn còn ở trên lầu, nói chuyện với hai người mới đến... Mục sư, chú hãy dắt mấy đứa nhỏ lên tầng trên cùng, ném hết số dây điện trên đó xuống. Anh là Tiền Hoài Nhân đúng chứ, tôi nhớ rõ tên anh mà, giờ anh kiểm thêm ba người nữa, cắt hết đầu từng dây điện rồi móc vào lưới sắt.”

Lưu Nghiễn bận rộn đảo tới đảo lui trong khắp dây phòng học, tình hình nhất thời rối loạn, mọi người ai ai cũng tất tả chạy việc. Cánh đàn ông khuôn hết máy phát điện lên đặt chính giữa sân thượng, ở chỗ đó đã đúc sẵn mười ba ụ xi măng cách đây một tháng.

Đứng ở tầng trên cùng gió lạnh thấu xương, cuồng phong ủa tới như muốn quét rụng cả lỗ tai, Lưu Nghiễn cho người đem từng cây trụ xay gió cao ba mét cắm vào giữa ụ xi măng, hơn trăm cánh quạt bắt đầu tăng tốc điên cuồng xoay tít, khiến mặt sau kéo thành từng vệt lốc tuyết thật dài, tạo nên một khung cảnh hùng tráng.

“Lưu Nghiễn, đây là rào chắn phòng ngự của anh đấy à?” – Vương Thuật trèo lên lầu ra tiếng hỏi.

Lưu Nghiễn quay đầu, vừa thấy là tay sai của Lâm Mộc Sâm liền hỏi ngược lại: “Anh Sâm đâu rồi?”

“Anh ấy cho phép anh mở kho chuẩn bị vật tư, là muốn để anh sửa sang lại ô tô, mở nhà kho chuyển tất cả những chiếc xe bên trong ra, vậy mà anh lại lắp ráp cái mớ quái quỷ gì đây? Lưu Nghiễn, anh giả ngu hay ngu bẩm sinh thế hả?!” – Vương Thuật gằn tiếng.

Lời kia vừa thốt ra, gần chục người đang có mặt trên sân thượng tức khắc dè chừng, Tiền Hoài Nhân chợt chen lời: “Sao lại như vậy? Gã muốn ném chúng tôi lại mà bỏ trốn?”

Vương Thuật quát: “Mười vạn con zombie đấy! Không bỏ chạy còn đợi gì nữa hả! Lưu Nghiễn!! Anh điên rồi à?!”

Thoáng chốc mọi người đều phát hoảng, Lưu Nghiễn trấn an: “Đừng có sợ, tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Vương Thuật liền can cậu lại: “Giờ anh ấy không rảnh gặp anh đâu.”

Lưu Nghiễn gần như không nhẫn nhịn nổi nữa, nhưng đại địch sắp tới ngay trước mặt, Mông Phong và Trương Dân cũng không có bên cạnh, không thể tiếp tục sinh sự được, Hồ Giác ngắt lời: “Anh Sâm đang làm gì vậy?”

Vương Thuật ngập ngừng: “Ảnh đang... thôi đi, Lưu Nghiễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lại có thêm người khác leo lên sân thượng lầu ba, là một người đàn ông khá lạ mặt.

“Chị của tôi đang nói chuyện với anh ta.” – Người đàn ông kia lên tiếng.

Lưu Nghiễn vừa động não là hiểu ngay, đích thị là người mới tới.

“Bình tĩnh đi!” – Hồ Giác cao giọng – “Lưu Nghiễn sẽ không dám đầu chấp chết, lại càng không để chúng ta chôn cùng, hãy tin tưởng cậu ấy!!”

Lưu Nghiễn tiếp tục nói: “Mang tất cả ổ điện và dây điện tới đây, xong rồi mọi người có thể xuống dưới. Vương Thuật, đừng ở đó lằng nhằng, coi chừng tôi bảo Quyết Minh đi mách tội, Trương Dân sẽ đập chết cậu đấy!”

Hồ Giác liếc nhìn đồng hồ, giờ đã là giữa trưa, Lưu Nghiễn quay sang những người còn lại nói: “Cơm vẫn cần phải ăn chứ, cứ yên tâm về ăn cơm đi, lát sau tôi sẽ giải thích cho mọi người hiểu.”

Hồ Giác hiểu ý đưa mọi người xuống ăn trưa, người đàn ông kia chìa tay tới: “Xin chào, tôi tên Đường Dật Xuyên, cậu là Lưu Nghiễn phải không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Phải, khi nào mới gặp Lâm Mộc Sâm được?”

Đường Dật Xuyên lắc đầu, hướng mắt lên dàn máy xay gió ở xung quanh, chỉ nói: “Không rõ nữa, cậu định làm cuộn Tesla với dòng điện hai chiều à?”

Lưu Nghiễn khá là bất ngờ: “Đúng rồi, anh cũng biết những thứ này sao?”

Đường Dật Xuyên bèn đáp: “Tôi làm bên mảng vật lý năng lượng mà, thiết kế này được đấy, có điều còn cần phải tăng cường thêm chút nữa, cuộn dây cảm ứng nếu vận hành không ổn định dễ gây ra nổ mạnh trong diện tích nhỏ.”

Lưu Nghiễn nhẹ nhàng thở phào: “Anh tới đúng lúc lắm, chúng ta đi xuống rồi bàn tiếp.”

Zombie vẫn chưa tràn tới, với sự nỗ lực của Hồ Giác và Ngô Vĩ Quang đã có thể trấn an nỗi sợ của mọi người, mà tất nhiên, người ghi điểm sau cùng vẫn là Thím Vu.

Thím Vu vừa phân phát đồ ăn vừa rằng: “Mọi người coi đó, bữa ăn này vẫn bình thường như mọi ngày thôi, chúng tớ là ai cũng sẽ sống sót thật mạnh khỏe, bằng không thì sao bữa nay lại không có thịt cơ chứ?”

Những lời này hoàn toàn xoa dịu được lòng người, ai nấy tự giác chia nhau ngồi xuống từng bàn trong căn tin, bắt đầu dùng bữa trưa.

Lưu Nghiễn trải bản vẽ ra trước mặt, Đường Dật Xuyên đang đứng khom người ở phía đối diện, cầm bút máy sửa lại mạch điện ở vài chỗ, xong xuôi mới đóng nắp bút lại, anh ta nói: “Làm như vậy có thể duy trì lâu hơn, vì trời tuyết có khá nhiều hơi nước, nên cuộn dây nhất định có thể phát huy tác dụng rất lớn.”

Lưu Nghiễn nhét cơm vào miệng nhồm nhoàm: “Anh nghĩ điện có tác dụng tới lũ zombie không?”

Đường Dật Xuyên ngược mắt nhìn vào Lưu Nghiễn, sau đó gật đầu nói: “Có, tác dụng của điện năng vô cùng lớn, luồng điện cao áp có thể phá hủy trung khu thần kinh của chúng nó chỉ trong chớp mắt, hoàn toàn hủy đi khả năng hoạt động của bọn chúng.”

Lưu Nghiễn nghe vậy như trút được gánh nặng, vấn đề này cậu và Phương Tiểu Lôi cũng đã bàn luận từ lâu rồi.

Thật ra zombie và con người không mấy khác biệt, bọn chúng không hề bắt tử, phần cốt lõi đều nằm trong đại não – đại não hoạt động nhờ điện tích tế bào, thông qua hệ thần kinh trung ương phát lệnh chỉ huy cơ thể hoạt động. Một khi luồng điện phá hủy hệ thần kinh trung ương của chúng, chỉ còn mỗi cái đầu có thể há mở đớp, vậy là hoàn toàn giải quyết được tất.

Ở trên, nôm na hiểu là trong não có điện tế bào nên zombie vẫn hoạt động được, đại não thông qua các neuron thần kinh truyền xung thần kinh điều khiển cơ thể, khi luồng điện cao áp quét qua cơ thể sẽ phá hủy hệ thần kinh trong cơ thể ngoại trừ đại não (vì trong não cũng có điện tích), nên bọn zombie bị tê liệt tay chân, riêng mỗi cái đầu còn hoạt động được thôi ^^

Cuộn Tesla là thiết bị dùng máy biến thế khuếch đại điện áp lên hàng triệu Vôn trong thời gian cực ngắn, tuy nhiên trong lúc bùng nổ đại dịch zombie, hầu hết mọi nơi đều bị cúp điện nên dường như chưa có ai dùng thử chiêu này.

“Chị của anh làm nghề gì?” – Lưu Nghiễn chợt hỏi.

“Chị ấy là diễn viên.” – Đường Dật Xuyên đáp – “Chuyện này kể ra dài dòng lắm... Ở chỗ các cậu, cái người gọi là anh Sâm gì đó chính là lão Đại à?”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tình hình ở đây cũng khá là rối ren, tôi phải đi sửa lại đường dây dẫn ngay, sau khi vượt qua phen này an toàn chúng ta hẵng kể sau vậy.”

Đường Dật Xuyên mau chóng gật đầu nói: “Được, để tôi giúp cậu.”

Lưu Nghiễn: “Có thể nhờ chị anh khuyên nhủ Lâm Mộc Sâm được không?”

Đường Dật Xuyên vừa nghe đã hiểu ngay, anh ta lặng im một lúc, sau đó mới bảo: “Cũng được, nhưng gã ta đã muốn...”

Lưu Nghiễn liền tiếp: “Anh nói chuyện với chị ấy đi, để chị thuyết phục Lâm Mộc Sâm ở lại đây.”

Lưu Nghiễn quay về lấy thêm mấy cái điện trở shunt(*), tháo hết toàn bộ bóng đèn xuống, ngoại trừ mấy bóng ở đại sảnh trường học.

(*) điện trở Shunt: là một thiết bị tạo ra một sụt áp tỷ lệ với dòng điện đi qua nó, để có thể đo được bằng đồng hồ mV. Đại khái là để đo dòng điện trong mạch đó ^^

Cậu tháo mở một cái máy biến thế trên cầu thang sát đại sảnh lầu hai, vừa làm vừa đối chiếu với bản vẽ, dựa theo những chỗ mà Đường Dật Xuyên mới sửa để lắp ráp lại.

“Có cần tôi giúp gì không?” – Tạ Phong Hoa bưng khay cơm tiến tới ngồi xuống.

Lưu Nghiễn ngó vào khay cơm của cô, rồi nói: “Không, cô chỉ ăn có chút xú này thôi á? Sao khác với phần ăn của chúng tôi quá vậy?”

Tạ Phong Hoa nhún vai, đoạn cầm thìa quấy quấy chén canh, sau đó đáp: “Giờ anh mới phát hiện đây à?”

Lưu Nghiễn liền bảo: “Cô đi báo với Hồ Giác rằng, nếu anh ta còn dám phân biệt đối xử, không cho các cô ăn no, tôi sẽ xách anh ta ra thử nghiệm cuộn Tesla đặc biệt của tôi nhé.”

Tạ Phong Hoa cười rộ lên: “Cá chắc anh ta chả biết đó là thứ gì nữa cơ.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Chỉ cần anh ta biết đó là thứ rất đáng sợ thì đủ rồi... cố định cái này giùm tôi cái.”

Tạ Phong Hoa giúp Lưu Nghiễn giữ một cái lò xo, lại nói: “Anh đã gặp cô nàng mới tới chưa?”

Lưu Nghiễn: “Vẫn chưa, cô ta làm sao? Bị lây nhiễm rồi?”

Tạ Phong Hoa đính chính: “Đâu có, cô ấy rất khỏe, anh đoán thử cô ấy là ai nào?”

Lưu Nghiễn nhú mày, đương cầm tua vít cẩn thận vặn mở một con đinh ốc.

Tạ Phong Hoa vừa thốt ra một tên tuổi cực vang dội, Lưu Nghiễn suýt tý đã vuột con đinh ốc lọt vào trong máy biến thế.

“Thiệt hả?” – Lưu Nghiễn ngạc nhiên hỏi.

Tạ Phong Hoa cười mà rằng: “Anh mê cô ấy sao?”

Lưu Nghiễn: “Không ghét, cũng không hẳn là thích. Cô ấy quay rất nhiều phim mà, chính là diễn viên... Trời đất. Tận bây giờ tôi chưa từng nghĩ tới việc được ở chung một tòa nhà với cô ấy.”

Tạ Phong Hoa tiếp tục: “Tôi nghe cô ấy bảo, tên thật là Đường Dật Hiểu, tên kia là nghệ danh thôi.”

Lưu Nghiễn nghĩ ngợi một chốc, rồi nói: “Thiệt ra tôi không mấy quan tâm tới diễn viên ngôi sao gì cả, chỉ thấy bất ngờ quá thôi, nhưng Mông Phong và Trương Dân lại thích lắm đó, tôi nhớ Trương Dân từng nói... hồi trung học rất thần tượng cô ấy, này, cô xác định chính là cô ấy à?”

Tạ Phong Hoa nâng mắt nhìn lên lầu, ý bảo: “Ày, anh nhìn đi, cô ấy bước ra rồi kia.”

Nữ diễn viên kia đang vuốt lại mớ tóc rối, đóng cánh cửa phòng Lâm Mộc Sâm rồi đi ra, cô xách theo một cái túi hàng hiệu, trên cổ vẫn còn lưu lại dấu vết đỏ hằn rõ rệt.

Trong lòng Tạ Phong Hoa và Lưu Nghiễn thừa hiểu đã xảy ra chuyện gì, một chiếc giày cao gót của Đường Giật Hiểu đã mất gót, hiển nhiên là trong quá trình bỏ trốn đã bị rút mất. Lúc đi đường cô vẫn kiểng chân trong vô thức, tựa như gót giày kia vẫn còn đó.

Cô nâng túi xách tao nhã bước xuống, đứng từ trên cao vọng xuống, đánh mắt nhìn qua Tạ Phong Hoa và Lưu Nghiễn, cất giọng hỏi: “Em trai của tôi ở đâu?”

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Chắc đang ở ngoài kia, chị có thể ra ngoài xem thử.”

Đường Dật Hiểu không nói gì thêm mà rời đi.

Lưu Nghiễn đặt máy biến thế xuống bậc thang, nhanh chóng sải bước lên lầu, gõ cửa hai tiếng rồi cứ thế bất chấp đẩy cửa, đi vào văn phòng của Lâm Mộc Sâm.

Lâm Mộc Sâm để cúc áo mở phanh, bộ dáng vô cùng thỏa mãn ngồi hút thuốc trên ghế xoay.

“Chuẩn bị tốt chưa?” – Lâm Mộc Sâm cười rằng – “Đúng ba giờ xuất phát.”

“Không.” – Lưu Nghiễn thẳng thừng – “Không có ai đi đâu hết.”

Nụ cười của Lâm Mộc Sâm tức khắc lụi đi.

Lưu Nghiễn nói tiếp: “Bây giờ nếu đi, chắc chắn chết. Tôi chờ mãi mới có cơ hội giải thích với anh chuyện này. Đàn zombie đang rần rần kéo nhau xuôi Nam, anh muốn chạy về đâu?”

Lâm Mộc Sâm lạnh lùng gằn giọng: “Lưu Nghiễn, cậu nghiêm túc chứ?”

Lưu Nghiễn cam đoan: “Tôi lấy mạng mình ra đảm bảo, sẽ không có ai phải chết. Từ một tháng trước, tôi và Mông Phong đã dựa vào địa hình nơi này để bày ra bố trí cẩn thận chặt chẽ...”

Lâm Mộc Sâm không chờ Lưu Nghiễn nói hết lời đã diên tiết quát: “Thằng này diên chắc rồi! Lưu Nghiễn! Mười vạn con zombie đấy!! Cậu có biết mười vạn con zombie có nghĩa gì không hả!!!”

Lưu Nghiễn không hề tức giận, cậu biết rằng lúc này có nạt nộ nhau cũng không giải quyết được vấn đề, cậu chăm chú giải thích: “Anh Sâm à, cho dù chạy đến chỗ nào cũng chết. Chỉ khác là chết sớm hay muộn thôi, thành phố Tây An gần bảy triệu dân, mà dân cư ở tỉnh Hà Nam gần tới một trăm triệu, những người này sau khi biến đổi thành zombie đã bắt đầu xuôi Nam, dù là một phần mười trong số đó đã tới hai mươi triệu rồi.”

“Bây giờ anh rời khỏi chỗ này, kết quả duy nhất là bị zombie đuổi theo, anh muốn quay lại phía Nam à? Trở về nơi chúng ta đã bỏ đi sao? Lúc trước Mông Phong đã từng đề nghị đi theo tuyến đường bằng qua Tứ Xuyên tiến tới Tây Tạng, nhưng anh lại không chịu tiếp thu, hiện tại đường sống duy nhất đã bị cắt đứt luôn rồi, anh không thể nào bỏ chạy cùng lúc với đợt càn quét của lũ zombie mà trốn vào Tứ Xuyên được.”

Lâm Mộc Sâm không hề rằng, Lưu Nghiễn tiếp lời: “Mười vạn con zombie chỉ là đợt sóng thứ nhất, lũ zombie này không có khả năng tụ tập thành đoàn, nhất định bọn chúng đi rải rác thôi. Mà số lượng đến chỗ chúng ta đầu tiên sẽ rất nhỏ, dự tính từng nhóm khoảng chừng năm nghìn tới một vạn con. Muốn đập tan lần lượt từng nhóm zombie là hoàn toàn có khả năng.”

“Cậu cho là nếu chúng đi theo “từng nhóm”, thì cậu có thể giết hết mười vạn con?” – Lâm Mộc Sâm như thể nghe thấy một chuyện nực cười nhất trần đời.”

“Cứ thử xem sao.” – Lưu Nghiễn lại nói – “Theo chiến thuật bố trí phòng ngự của Mông Phong, tối thiểu có thể tranh thủ được ba ngày để nghỉ ngơi hoãn sức. Chúng ta ở đây chờ thời cơ thích hợp, cho đến khi Mông Phong và Trương Dân trở về thì mấy đợt zombie quy mô lớn đã băng qua trước rồi, sau đó chúng ta sẽ phát động toàn lực phá vây, chống lại làn sóng zombie mà vượt lên phía Bắc, cứ như vậy, áp lực phải đối mặt sẽ giảm bớt gấp trăm lần.”

“Trương Dân là cao thủ chỉ huy đánh du kích, chúng ta nếu du kích được thì du kích, không thể du kích cứ liều mình xả súng bắn phá, càn quét tiến tới. Anh nghĩ lại mà coi, mười vạn con zombie ngáng giữa đường đáng sợ, hay từng đợt hai ba vạn con zombie phân bố rải rác ở bên ngoài đáng sợ hơn?”

Lâm Mộc Sâm trầm mặc.

Lưu Nghiễn còn nói: “Chúng ta phải lợi dụng thiết bị phòng ngự nơi đây giết chết một phần, rồi mới đối đầu với đợt sóng zombie tiếp theo, một khi Bắc tiến thành công, khi đó mới là an toàn thật sự. Ít nhất trong mùa Đông này, rét lạnh sẽ là lực cản lớn nhất ngăn chặn bọn zombie di chuyển, sẽ không cần phải nơm nớp lo lắng sống chết nữa, cứ thế.”

Lâm Mộc Sâm mới mở miệng: “Cậu có chắc làm vậy được không? Tính mạng của tất cả mọi người đều nằm trong tay cậu đấy.”

Lưu Nghiễn thở dài, lựa lời mãi mới lên tiếng: “Anh Sâm, Mông Phong chưa trở về, tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi tin rằng có thể phòng thủ được, tuy vậy bây giờ vẫn còn cơ hội để lựa chọn.”

“Một, anh muốn đi thì đi ngay lúc này, muốn dẫn theo bao nhiêu người, bao nhiêu đồ đạc cũng được, tranh thủ thời gian thông báo di tản. Hối ý kiến những người khác, xem có ai tự nguyện đi cùng anh, muốn đi đâu thì tùy anh, sống hay chết, mọi người cứ thử vận may thôi. Ngoại trừ những bình ắc quy ở trên kia, tôi cũng chẳng cần cái gì thêm. Dù sao máy phát điện và bình ắc quy anh cũng không thể mang đi, coi như là chút đồ chia cho tôi sau quãng thời gian dài đi theo anh vậy. Quen biết nhau chính là duyên phận, tôi chúc anh luôn may mắn, mong là sau này còn cơ hội gặp lại.”

“Hai là, tham gia với chúng tôi, ở lại cùng nhau chống chọi cường địch, chỉ cần cầm cự đến lúc Mông Phong và Trương Dân quay về là chúng ta an toàn rồi.”

Lưu Nghiễn nâng mắt, nhìn chăm chú vào Lâm Mộc Sâm.

“Chọn đi, anh Sâm.”

Lâm Mộc Sâm bắt gặp trong mắt Lưu Nghiễn toát ra một sự tự tin gần như điên cuồng, hai người đứng yên đối mặt nhau thật lâu, cuối cùng Lâm Mộc Sâm chấp nhận: “Được rồi, anh tin cậu, đừng khiến anh thất vọng đấy. Cần anh làm gì nào?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh chỉ cần ngồi đây chỉ huy, ổn định sĩ khí là được.”

Hoàng hôn, ngày 17 tháng 11 năm 2012.

Mọi người như thể sắp sửa đổi đầu với giấc cổ, người thì đứng ở hành lang dõi mắt ra cửa sổ, người lại trốn giữa dãy phòng học nơm nớp cầu nguyện. Lưu Nghiễn leo lên sân thượng, cậu vẫn cảm thấy có chút bồn chồn, bèn quay sang Tạ Phong Hoa bảo: “Gọi a Văn tới đây đi.”

Văn Thư Ca đi tới, vẻ mặt của cậu ta cực kỳ sầu muộn, tựa như một gốc cây sắp héo rũ tới nơi.

Lưu Nghiễn cất tiếng: “A Văn, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp.”

Văn Thư Ca giương mắt nhìn Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn liền nói: “Cậu có thể giúp tôi trông chừng Lâm Mộc Sâm được không?”

Văn Thư Ca gật đầu, Lưu Nghiễn tiếp: “Lỡ như gã định bỏ trốn, cậu phải dùng hết mọi thủ đoạn níu chân gã lại.”

Văn Thư Ca đáp: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Lưu Nghiễn: “Tôi cần một đáp án chắc chắn.”

Văn Thư Ca sửa lời: “Tôi nhất định làm được.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Chẳng việc gì phải đánh đấm cả đâu, cậu chỉ cần bám theo gã, đợi đến thời cơ thích hợp tôi sẽ nhờ người thông báo với cậu, lúc đó cậu khỏi cần theo dõi gã nữa.”

Hồ Giác chau mày hỏi: “Cậu muốn thả gã chạy à?”

Lưu Nghiễn đối mặt với Hồ Giác một lúc lâu, sau đó cậu nói: “Đến lúc đợt zombie cuối cùng tới gần, biết đâu chừng gã sẽ chạy trốn, thế là chúng ta có thể tự rút quân, hoặc tổ chức lại phòng tuyến bảo vệ, gã muốn đem ai theo thì mặc gã, không thiết tới gã làm gì.”

Hồ Giác dẫn đo: “Nhưng nếu gã không chạy trốn thì sao?”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Vậy thì vẫn gọi gã một tiếng ‘Anh Sâm’ như cũ, chuyện gì cứ để sau hẵng tính, mạng sống là do chính gã tự quyết định thôi.”

Hồ Giác gật đầu, Văn Thư Ca lập tức đi xuống tìm Lâm Mộc Sâm.

Lưới sắt cao ba mét vây kín trường học, dưới lớp tuyết bên ngoài còn chôn rải rác hơn trăm quả mìn, tựa như một trận địa mìn bao phủ cả phạm vi một cây số ngoài trường học.

Người cuối cùng đi chôn mìn vừa trở về, bọn họ liền kéo lưới sắt lại, rào kín kẽ. Mười ba cây cột kim loại cao bốn mét dựng lên từng sừng, bao hết xung quanh chỗ tránh nạn. Đó là vũ khí phòng ngự cuối cùng của Lưu Nghiễn – cuộn dây Tesla.

Sắc trời nhá nhem, trên đỉnh cột kim loại xẹt bắn tia điện, tựa như những tinh linh màu xanh lam nghịch ngợm bay múa.

Luồng điện tản ra khắp lưới sắt, mỗi một bông tuyết nhỏ đọng lại trên lưới sắt đều phát ra tiếng nổ lép bép giòn vang.

Những tay lính nghiệp dư vừa trải qua huấn luyện đương cầm chắc súng trong tay, mỗi người cách nhau hai chục mét, đứng thủ phía sau rào sắt kín kẽ.

Lưu Nghiễn đứng trên nóc sân thượng, cầm ống nhòm quan sát phía xa.

“Chú ý! Chú ý! Một đợt sóng zombie lớn đang dần tiếp cận!” – Cậu nhóc béo của đội Năm nhút nhát hô hào.

Quyết Minh cất tiếng: “Cho anh xem với.”

Nhóc đón lấy ống nhòm, phóng mắt nhìn đằng xa, thấy hơn một trăm con zombie đang men theo quốc lộ phía Bắc xuôi Nam.

Quyết Minh thắc mắc: “Sao không giương cờ nhỉ?”

Lưu Nghiễn: “Cờ gì?”

Quyết Minh: “Lá cờ màu đỏ tượng trưng cho “một đợt sóng zombie tấn công” ấy.” (Cậu nhóc lúc nào cũng nhớ tới game hết)))

Lưu Nghiễn: “...”

Từng đợt gió điên cuồng thổi quét, trời đã tối hẳn, chỉ có vài bật trên sân thượng tung mình theo gió phần phật bay múa, trong màn đêm, mơ hồ truyền tới tiếng kêu rên của zombie vọng tới theo cơn gió Tây Bắc, lan tỏa khắp mặt đất.

Lưu Nghiễn phát lệnh: “Bật đèn.”

Một bóng đèn sợi đốt lớn được bật sáng ở trung ương, bóng đèn pha với luồng sáng mạnh phóng thẳng tới rào sắt ở phía xa, soi rõ từng khuôn mặt hư thối của lũ zombie.

Đồng tử khô khốc của chúng nó khe co rút, trên mặt đọng lại một lớp sương trắng, từ mặt phía Bắc chậm chạp lết tới mép trận địa mình.

“Nả súng!” – Lưu Nghiễn hét lệnh.

Loạt súng thứ nhất vang lên, di đoàn liên thanh, ba đội người thay phiên nhau nổ súng, bắn nát đầu lũ zombie rải rác ở vòng ngoài!

“Tiếp tục! Đừng để bọn chúng tới gần phòng tuyến mình!!” – Lưu Nghiễn hô lên.

Zombie mỗi lúc một nhiều, tiếng súng cũng ngày một dày tai, mãi đến khi hơn một ngàn con zombie xông tới, Lưu Nghiễn giơ ống nhòm nhìn ra xa, dưới màn đêm u ám, bầy zombie như sóng biển đổ xô giữa cuồng phong, càng ngày càng dồn dập.

Dùng súng trường không thể tiếp tục giữ vững phòng tuyến, con zombie đầu tiên vừa ào vào trận địa mình, tức khắc nổ âm một tiếng!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp vang dồn, đội xạ thủ thu súng lại. Khoảnh khắc tĩnh lặng ngắn ngủi trôi qua, tiếng nổ càng lúc càng mạnh bạo, tựa như từng trận sấm sét vùn vù trên cao, ánh lửa tóe ra từ trận nổ chiếu sáng cả bầu trời đêm, ngay cả Lâm Mộc Sâm cũng không kiềm nổi ghé bên cửa sổ ngóng ra ngoài quan sát.

Trận công phá rung trời này quá mức âm ỉ, không ai có thể nói chuyện với nhau, tất cả những tiếng kêu la đều bị tiếng nổ mạnh điên cuồng vùi lấp, vô số chân tay bị xé vụn bay tung tóe, văng qua rào phòng ngự, khiến cho mọi người thét to sợ hãi lẫn tránh.

Ước chừng khoảng chục phút sau, mình đã nổ sạch, bên ngoài mới dần yên tĩnh.

Lỗ tai của Lưu Nghiễn vẫn còn ong ong kêu, bị dội đến độ váng đầu hoa mắt.

“Chuẩn bị...” – Lưu Nghiễn thở dồn dập – “Chuyển đợt bom thứ hai lên!”

“Vẫn còn! Chưa diệt sạch!!” – Chợt dưới lầu có người kêu lên – “Càng có nhiều zombie hơn nữa!!”

Ngọn đèn pha soi thẳng, xác chết rải ngổn ngang, càng thêm nhiều đồng loại zombie chậm rãi tiến tới, đến khi tiếp cận rào sắt, mọi người rốt cuộc có thể thấy rõ gương mặt của lũ quái vật đó trong khoảng cách gần.

Một đám zombie thủng lòi ruột, lở loét khắp người, trên xương sườn hư thối bị đinh sắt cắm vào. Khuôn mặt dữ tợn với hàm răng ngoác rộng bệch dưới ánh đèn chiếu rọi.

“Chạy... chạy mau!!!” – Có người bắt đầu sợ hãi.

Đặng Trường Hà bóp cò súng, bắn toác đầu lũ zombie đang tiến tới lưới sắt, cậu ta quát lên: “Không ai được phép lùi bước! Sợ cái quái gì cơ chứ! Bọn nó không thể tới gần được đâu!!”

Khi con zombie đầu tiên chạm vào lưới sắt, tiếng hét tuyệt vọng chớp mắt lan ra khắp dãy phòng học, nhưng sau một luồng điện phóng xèn xẹt, con zombie kia bị điện giật run bắn mình mẩy, rồi dính chặt vào lưới sắt.

Tiếng thét tức khắc nín bật, lại có người khe khẽ reo lên vui sướng, tiếp theo là một tràng hoan hô dậy trời.

Trái tim Lưu Nghiễn đập thình thịch như nổi trống, đây chỉ mới là bắt đầu thôi. Đường Dật Xuyên đang đứng bên cạnh cậu, vẻ mặt cũng rất căng thẳng.

“Sẽ bị đè sập mất.” – Lưu Nghiễn chậm chậm thốt – “Quá nhiều.”

Đường Dật Xuyên: “Đúng, khi lưới sắt bắt đầu biến dạng, cậu phải mở cuộn Tesla lên ngay.”

Lưu Nghiễn gật đầu, giờ khắc này trong lòng cậu vô cùng khẩn trương. Mặc dù ngay từ đầu đã cắm cây cột kim loại của rào sắt ngả ra phía ngoài với góc nghiêng rõ rệt, để tránh việc bị lũ zombie chen ép xô đẩy sập lưới sắt.

Bầy zombie hung nhúc mỗi lúc càng đông hơn, may mà đang giữa trời tuyết băng giá, khiến cho động tác của bọn chúng bị trì trệ hẳn đi. Lưới sắt bắn ra những tia sáng xanh kèm theo tiếng gào thét chói tai, lần lượt dội ngã từng đợt zombie ào tới. Mỗi một lần sóng zombie ngã xuống, khắp sân trường lại vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Mọi người đã không còn thấy sợ nữa, hoặc ngồi trên bệ cửa phòng học, hoặc là chạy lên sân thượng, đóng mắt ra xa, tựa như đang chiêm ngưỡng một cuốn phim điện ảnh hoành tráng.

“Đi xuống hết đi!” – Lưu Nghiễn thúc giục – “Đây chỉ mới bắt đầu thôi! Quay về trong phòng học mau!”

Con người chính là như vậy, một khi nỗi sợ trong lòng lắng xuống, lại bắt giắc nảy sinh sự phấn khích tiềm tàng. Thế nhưng Lưu Nghiễn và Đường Dật Xuyên điều hiểu rõ, số zombie trước mặt còn chưa đến một vạn con.

Tiếp đó, sẽ có gấp bội zombie ào về tòa nhà đơn độc giữa cánh đồng vắng này.

Quét mắt nhìn biển zombie cuộn sóng như vĩnh viễn không thể ngừng, chúng nó ngã nhào hết lớp này tới lớp khác, xác chết chồng chất ở ngoài rào sắt, những con zombie đến sau đạp lên cơ thể bọn chúng, dần dần xô lưới sắt ngả vào trong sân trường.

Càng có nhiều zombie né vòng qua phòng tuyến phía Bắc, giống như đợt sóng triều dâng, tạo thành một vòng vây hình lưới liềm vây xung quanh trường học. Xác chết chất đầy cả ngôi trường, đắp thành đồng cao tới hai mét. Nửa tiếng sau, lưới sắt bị ép đến độ vòng vào trong, khi con zombie thứ nhất vói tay qua rào điện vừa bị Đặng Trường Hà nã một phát chết gục, mọi người lại bắt đầu nhấp nhòm không yên.

“Mở máy phát điện lên, nối vào tất cả bình ắc quy!” – Lưu Nghiễn phóng mắt nhìn đàn zombie một lượt, cuối cùng phát lệnh.

Lưới sắt nghiêng xuống ước chừng bốn lăm độ. Mọi người lại bắt đầu hoảng loạn, thét to: “Làm sao đây! Bọn chúng sắp vào trong rồi! Mau nổ súng đi!”

Lâm Mộc Sâm mình mẩy phát run, gã giật lùi từng bước, rồi phóng vào trong phòng chộp lấy khẩu súng lục.

Trên sân thượng, hệ thống bình ắc quy đồng loạt khởi động, mười hai chiếc máy phát điện phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc, máy xay gió điên cuồng xoay tròn, bóng đèn ở hành lang và đại sảnh leo lét yếu dần.

Đèn pha trên sân thượng đột nhiên bị cháy bóng, thế giới tức khắc ngập trong u tối.

Bóng tối thình lình phủ xuống kích thích loạt thanh âm rít gào khủng hoảng, tuyệt vọng như lọt thỏm vào địa ngục.

Giữa tiếng khóc gào thét ngợp trời, lặng lẽ truyền ra thanh âm cầu nguyện của vị mục sư.

“Chúa Jesus, xin người ban cho con ánh rạng Đông cứu thế, ban cho con dân của ngài hy vọng giữa đêm dài...”

“Đốt lên ngọn đèn trong lòng con, ở những nơi tối tăm ngập tràn, gieo ánh sáng cho con...”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu, bàn tay đang đặt trên nút công tắc không ngừng phát run, cuối cùng khẽ khàng ấn xuống.

Cuộn dây Tesla chính là thiết bị cốt lõi nhất, trực diện phóng ra một quả cầu điện màu xanh nhức mắt, tựa như tia chớp phá vỡ màn đêm, tần số dòng điện ù ù tăng dần lên, tất cả máy phát điện mỗi lúc một kêu vang.

Sau một tiếng nổ inh tai, luồng điện sáng lòa như lưới nhện rần rần lan tỏa!

Tia lửa điện tán loạn ngợp trời, mười ba cây cột kim loại tiếp đất vây quanh trường học bắn ra ánh xanh sáng lòa giữa bóng tối, đồng loạt phát nổ!

Trong đêm đen bất tận, trên mảnh đất mệnh mông, kỳ tích đang nảy sinh.

Hàng vạn zombie vây kín hòn đảo đơn độc giữa đồng trống, ngay trung ương đảo lóe lên một tia điện quang, vòng sáng ở trên cao tản ra với tốc độ chóng mặt, ngay sau đó hóa thành một vòng tròn khổng lồ chói mắt tàn nhẫn quét đi, luồng điện áp hàng triệu Vôn rít gào như cuồng long phần nộ, quét bầy zombie lớp sau đè lớp trước bay tứ tung ra ngoài!

Chỉ vùn vện mười giây, tốc độ lan tỏa của vòng tròn lôi điện càng lúc càng nhanh, bao trùm phạm vi cả mười cây số! Tất cả zombie trong một khắc đã bị điện giật tê liệt!

Tựa như vị Lôi thần phán quyết của phương Tây đã giáng phàm, vị thần khiến giới khoa học chấn động, thi triển luồng sáng thần bí rực rỡ trước toàn thể nhân loại.

Cánh tay thần thánh dẫn dắt cuồng lôi với sức mạnh hủy diệt, cuốn phăng tất cả zombie như vũ bão!

Cuối cùng nổ ầm một tiếng, thế giới lại rơi vào tĩnh lặng, ánh sáng lóa mắt vụt mất, cảnh tượng lần thứ hai chìm trong tăm tối.

Chợt nghe vùn vụt kêu vang, cuộn Tesla lại bắt đầu tụ điện.

Ba giây sau, hơn trăm người thét lên tiếng hoan hô điên cuồng, tưởng như muốn bật tung nóc trường học.

“Chúc mừng, cậu đã thành công rồi.” – Đường Dật Xuyên lên tiếng.

Lưu Nghiễn xụi lơ gật gật đầu, cả người cậu rịn đầy mồ hôi lạnh, hết như vừa mới vớt từ dưới nước lên, trên lưng, trên cổ, tóc tai đều ướt nhẹp.

Cậu gạt công tắc điện, bóng đèn lại được bật sáng, dưới lầu truyền đến tiếng reo hò như điên loạn. Cậu chạy xuống sân thượng, mọi người lập tức ào tới ôm quần lấy cậu, Lâm Mộc Sâm đứng trên cao cất tiếng: “Làm rất tốt! Lưu Nghiễn!!”

Lưu Nghiễn cao giọng nói: “Vẫn chưa xong đâu. Mọi người về vị trí của mình hết đi. Cất lượt nghỉ ngơi. Lập tức thống kê thương vong ngay! Tập hợp! Tất cả tập hợp!”

Đêm khuya, Lưu Nghiễn để một mình Hồ Giác lại trên sân thượng trinh sát, rồi cậu cho mở lưới sắt, phát động toàn bộ xe chạy ra, cậu đã gắn vào đầu xe những gàu xúc, mười chiếc xe phân nhau tiến lên, chậm chậm xúc đồng thi thể zombie đến nơi cuối gió.

Tồn khoảng chừng bốn tiếng đồng hồ, sau cùng mới thống kê được, bọn họ đã giải quyết gần ba vạn cái xác chết.

Số lượng này so với Lưu Nghiễn dự tính còn lớn hơn nhiều, nếu zombie thật sự chỉ có mười vạn, có khả năng sẽ không cần phải di dời.

“Nhanh lên!” – Lưu Nghiễn ló đầu ra khỏi xe Jeep hô lên – “Quyết Minh đừng chơi nữa! Mau xúc bọn nó cho xong đi!”

Quyết Minh đang điều khiển xe thiết giáp, nhào vào mớ chiến trường xác chết ối ối lui, sau khi bị mắng mới chịu chất xác thành một đồng.

Trong lúc đó lại có một bầy zombie nhỏ tiến đến, Hồ Giác đứng trên sân thượng bật đèn báo hiệu, Lưu Nghiễn dùng hiệu điện thế trị số nhỏ phát động cuộn dây, chỉ cần bắn ra một vài tia điện là xử gọn bọn chúng.

Trước bình minh, gió lốc vẫn điên cuồng thổi quét, họ rượt xăng lên núi xác, bật lửa đốt cháy thi thể, sau đó đẩy lưới sắt về vị trí cũ, hàn kín lại những chỗ bị thủng.

Mọi người đều đang tranh thủ giành giật từng giây từng phút, hai đội người thay phiên nhau nghỉ ngơi, chưa được ba tiếng đã bị gọi dậy tiếp tục lao động với cường độ cao.

Lưu Nghiễn thỉnh thoảng lại cầm ống nhòm dõi về phía Tây.

Mông Phong vẫn chưa trở về... Đúng ra thì tận chiều tối mai hẳn mới về đến nơi.

Chỉ mong là người phải đi có thể mau chóng tìm được Mông Phong, càng mong rằng họ sẽ không đụng phải đàn zombie quá đông... Lưu Nghiễn lắc lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ đáng sợ này.

Khi ánh rạng Đông đầu tiên lấp ló sau dãy núi đối diện, bỗng có một chiếc Jeep từ phía Đông tiến dần tới.

Đó chính là đội của Trương Dân, ơn trời.

Cửa xe đẩy mở, một đội viên bị khói đen tỏa ra từ động xác cháy xông đỏ lừ hai mắt, nước mắt không kèm được tuôn trào.

Lưu Nghiễn đứng sững lại.

“Trương Dân chết rồi!” – Người kia từ xa hô vọng tới, không ngừng nức nở – “Không tìm thấy xác! Nên chúng tôi mới về trước! Ở đây bị làm sao vậy!!”

Ầm một tiếng, Lưu Nghiễn tưởng như bị búa tạ giáng vào đầu, trời đất cuồn quay.

Quyết Minh đi tới, dường như chưa nghe được rõ ràng, nhóc ngơ ngác hỏi: “Cái gì cơ? Ba tôi đâu?”

Không một ai đáp lời.

Quyết Minh tiếp tục: “Lưu Nghiễn, anh ta nói gì vậy?”

Nhóc muốn đi đến chỗ chiếc Jeep, nhưng lại bị Lưu Nghiễn ghì chặt lấy.

“Trương Dân... đã chết?” – Hồ Giác bàng hoàng – “Cậu nói gì hử?! Nói lại thử coi!!!”

Tay đội viên kia đưa ra một chiếc mũ lính dã chiến, đích thị là của Trương Dân, còn có một khẩu súng.

“Ở trên núi, cách đây mười kilomet, mới đây chưa bao lâu! Lần đầu đi khảo sát, mọi người xuống xe đi bộ, bất chợt trong hang núi... có một bầy zombie bổ nhào ra, Trương Dân lập tức nổ súng dụ bọn nó rời đi, để cho chúng tôi bỏ trốn.”

“Anh ấy... vừa rút lui vừa xả súng, nào ngờ... chỗ đó có rất nhiều hang núi... Hình như là hầm trú ẩn, có cả mấy cái phòng ở... bên trong... chỗ nào cũng có zombie... chắc là đã trốn vào lánh nạn...”

“Khi chúng tôi trốn tới sườn núi thì ở trên đã không còn nghe thấy tiếng súng nữa.” – Tay đội viên kia tiếp lời – “Tôi... không dám bỏ lại anh ấy, cũng không thể bỏ lại được, cho nên chúng tôi mới... leo ngược lên núi tìm anh ấy, nhưng tìm không thấy... chỉ sót lại khẩu súng... hết sạch đạn. Zombie cũng chết.”

“Đã tìm lại lần nữa chưa?” – Lưu Nghiễn hỏi như vậy.

“Chúng tôi giết không ít zombie.” – Người kia kích động – “Tôi không hề bỏ mặc anh ấy! Chỗ nào cũng tìm hết rồi! Hầm trú ẩn bị anh ấy nổ sập! Lũ zombie bị vùi ở bên trong! Có thể anh ấy cũng vùi chính mình trong đó luôn rồi!”

Quyết Minh chỉ lẳng lặng nghe, không nói một lời.

Người kia lại nói: “Khi chúng tôi leo lên... chợt nghe thấy tiếng thét của anh ấy, rồi bật hẳn đi... còn nhìn thấy trên đường núi... vết máu, và cả... mẫu xương không biết ở đâu, máu chảy loang lổ khắp nơi, có thể đã bị... ăn...”

Sự tĩnh lặng dằng dặc trôi qua, Quyết Minh rót cuộc mở miệng.

“Tôi đi tìm ba.”

“Cháu điên à!!” – Người kia hét lên – “Lúc anh Dân giúp bọn chú trốn thoát, vẫn ráng dặn theo “giúp anh chăm sóc Quyết Minh, đừng để nhóc con đi tìm cái chết”, làm sao mà để cháu đi cho được!!”

Quyết Minh không khóc, lại càng không ngắt xỉu, nhóc bình tĩnh rằng: “Tôi không cần chú chăm sóc.”

“Cháu không được đi.” – Người kia cương quyết – “Anh Dân vì cứu bọn chú nên mới chết, và cháu là người thân duy nhất của anh ấy.”

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Quyết Minh, giờ chỗ nào cũng đầy zombie, nhóc đợi Mông Phong quay về rồi đi được không?”

“Không được.” – Quyết Minh kiên định – “Tôi muốn đi ngay bây giờ.”

Lưu Nghiễn hỏi lại: “Đã suy nghĩ kỹ chưa? Đừng quá kích động, Quyết Minh.”

Quyết Minh đáp: “Không có kích động gì hết, tôi nhất định sẽ đi. Tôi phải nhanh chóng đến xem thử.”

Hốc mắt Lưu Nghiễn hoe đỏ, cậu chỉ nói: “Anh sẽ chuẩn bị ít đồ cho. Nhóc không biết lái xe, đúng không? Để anh gọi người đi cùng nhóc.”

Quyết Minh từ chối: “Tôi có biết một chút, lần trước anh đã dạy tôi rồi, tôi có thể tự lái xe được.”

Lưu Nghiễn đành đáp ứng: “Vây cho nhóc một chiếc xe.”

Quyết Minh: “Cảm ơn anh.”

Lưu Nghiễn xoay người đi lấy một khẩu súng, sau đó nhét đầy đạn vào khẩu AK của Trương Dân, bắt đầu chuẩn bị đồ đạc. Trong bụng cậu thầm suy đoán tình hình – lũ zombie ủa tới từ mé phía Bắc, trong khi Quyết Minh lại đi theo hướng Đông. Chỉ cần nơi này vẫn giữ vững phòng thủ thì sau lưng cậu nhóc sẽ không gặp nguy hiểm gì cả.

Trương Dân và Quyết Minh đều chống cự qua một lần bị lây nhiễm, nên có lẽ Trương Dân vẫn còn sống.

Trong đầu cậu lúc này rối như tơ vò, cậu giao súng cho Quyết Minh, thêm một khẩu súng báo hiệu, kèm theo ba viên pháo sáng, bày cho nhóc cách nhét đạn vào súng, dặn đi dặn lại nhóc con phải cẩn thận hết thấy.

“Nếu tìm được anh ấy.” – Lưu Nghiễn dặn dò – “Thì lập tức bắn lên trời một phát súng, trong túi gồm có máy dò tìm sự sống, một con dao díp quân dụng Thụy Sĩ anh đã sửa lại, còn cả một quả bom cỡ nhỏ, loại bom này cực kỳ nguy hiểm, chưa tới lúc nguy cấp tuyệt đối không được ném bậy. Trên bản đồ đã đánh dấu rõ ràng, nhóc dựa theo đó mà đi, sẽ tìm được nơi Trương Dân đã bị tách ra khỏi họ.

Quyết Minh nhận lấy súng, gật gật đầu, rồi hỏi: “Nếu ba bị cắn, sắp chết luôn thì sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Như vậy cũng bắn đạn báo hiệu.”

“Để làm gì?” – Quyết Minh ngắc đầu hỏi.

Lưu Nghiễn: “Nếu... giả như, Mông Phong đã quay về, và bọn anh có khả năng phá vây, sẽ lập tức đến tiếp ứng hai người.”

Quyết Minh chỉ cúi đầu cầm khẩu súng, không hề ý kiến gì với giả thiết có xác suất cực nhỏ này.

Lưu Nghiễn nhét hết đồ đạc vào trong ba lô, sau đó lại nói: “Cho nhóc thức ăn nước uống trong vòng năm ngày, dây thừng, và cả thuốc men, xăng cũng đổ đầy bình rồi.”

Quyết Minh khề khàng cất lời: “Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh vẫn chưa chúc tôi may mắn đó.”

“Tạm biệt.” – Lưu Nghiễn nhẹ đáp – “Chúc may mắn, cậu nhóc Quyết Minh của anh.”

Quyết Minh tiếp nhận bản đồ, thân thể nho nhỏ leo lên xe Jeep, lao ra khỏi vòng tuyến phòng ngự.

“Đội trưởng ơi!!!!” – Cậu nhóc béo của đội Năm nhút nhát vội lao xuống lầu.

“Đội trưởng! Chúc anh may mắn!!!” – Tất cả đội viên trong đội Năm nhút nhát lần lượt tiến tới chào Quyết Minh.

“Đội trưởng! Cố lên nhé!!” – Đám trẻ hô vang.

Quyết Minh lái xe chạy khỏi trường học, rồi mất hút giữa trời gió tuyết.

.
. .

End #21.

23. Chương 23

#22. Cứu chuộc...

Không phải bạn trẻ nào liều mình đơn độc xông vào trận địa địch cũng đều suôn sẻ, ít nhất thì Quyết Minh không được như vậy.

Nhóc con mới vừa đi hơn nửa đường, chỉ thiếu chút xíu nữa là tới được chân núi, dè đâu xe Jeep lại lọt hố, bánh trước nghiêng vẹo một bên, chết máy. Quả nhiên chứng thực chân lý đào hố không chịu lấp là để hại người mà.

Quyết Minh kéo, đạp, nhấn tất tần tật những thứ có thể trong xe hết một lượt – ngay cả radio và cần gạt nước cũng không bỏ sót, nhưng tất cả đều bãi công.

Nhóc ngồi thừ trong xe một hồi lâu, khê bật thốt: “Ba ơi.”

Rồi nhào người gục trên vô lăng, hé đôi mắt đỏ bừng ngó trân trân đọt tuyết lớn bên ngoài cửa xe.

Mười phút sau, nhóc cầm theo khẩu súng, đẩy cửa xe ra, đạp xuống lớp tuyết dày quá đầu gối, mở bản đồ nhìn sơ qua, sau đó đi thẳng theo hướng quốc lộ.

Buổi sớm tinh mơ, nhóc một mình bước đi, dựa theo ký hiệu ghi lại trên bản đồ mà leo lên núi. Không biết nhờ vào lời cầu nguyện của mục sư hay do người ngoài hành tinh giúp đỡ nhóc, tuyết đã ngừng rơi một cách lạ lùng, cả gió cũng dịu đi nhiều ít.

Một hàng dấu chân cong queo hướng tới mé phía Tây của dãy Tần Lĩnh.

Mất thấy thì gần nhưng thực tế lại rất xa, nhóc vẫn đi một mạch tới giữa trưa, dừng chân nghỉ hai lần, chỉ ăn chút bánh quy, vì nước quá nặng nên ném lại trong xe không đem theo. Quyết Minh đành nuốt ít tuyết cho đỡ khát, chợt trông thấy mảnh vải lằn trong tuyết, nhóc con nổi tính tò mò, thế là thử moi tuyết ra xem, hì hục đào một hồi thì lôi ra cái chân đồng cứng của zombie.

Nhóc ta không biến sắc bình tĩnh lấp tuyết vùi lại, tiếp tục đứng dậy lao đảo đi tới.

Quyết Minh không biết bắn súng, ôm theo một khẩu AK47 nặng tới 4.79 kg thì có ích gì? Vác một thứ nặng gần năm kg với nhóc thật sự là quá sức, cuối cùng nhóc nghĩ ra một cách, đặt khẩu súng lên một cái bao, lại dùng dây thừng buộc túm bao lại, thả xuống tuyết kéo lết đi. Mặt tuyết có lực cản rất nhỏ, rốt cuộc Quyết Minh đã giải quyết được vấn đề quan trọng nhất.

Khi ngọn núi sừng sững hiện ra trước mắt, nhóc chợt phát hiện dấu xe hằn lại trên tuyết, tức thì lần theo vết bánh xe đi thẳng lên trên, biết là đã sắp tới gần rồi.

“Ba ơi!!!!” – Quyết Minh vừa đi vừa gọi.

“Ba!!!!!!!!” – Tiếng gọi văng vẳng vọng ra từ khe núi.

Hơn chục con zombie nghe thấy thanh âm, lập tức lặc lư mò lên khe núi, hướng thẳng tới chỗ Quyết Minh. Quyết Minh còn chưa phát hiện, nhóc băng qua khe núi quanh co, rồi nả một phát súng chỉ thiên.

“Đoàng!” – Nổ súng trong khoảng cách gần khiến chính nhóc cũng bị dọa mất vía.

Chỗ sườn núi cách đó năm trăm mét bỗng dừng bị lở tuyết, hơn cả ngàn tấn tuyết rầm rầm trút từ trên cao xuống, cuốn bay mười con zombie kia lọt xuống đáy cốc.

Ấy mà Quyết Minh vẫn không hay biết gì, dưới chân rất trơn trượt, đành chậm chạp mò mẫm đi từng bước trên dốc núi.

“Ba ơi!!!!” – Quyết Minh tuyệt vọng kêu lên, thanh âm đã muốn lụi dần.

Trước mặt có một vũng máu đóng băng tím đen, nhóc cúi sấp người xuống sờ soạng, tựa như đang thử xác định có phải là của Trương Dân hay không, lát sau lại tiếp tục đứng dậy bước đi.

Cứ thế đi gần cả buổi, Quyết Minh vừa đói vừa mệt lử, thế là ngã vùi đầu xuống tuyết.

“Ba.” – Quyết Minh thầm thì gọi.

Nhóc mở quyển nhật ký ra, ở trang đầu tiên có hình Trương Dân vẽ. Người không gì không giỏi như Trương Dân ngay cả vẽ cũng rất đẹp, một con chó cười tít mắt vươn chân đặt lên đầu một chú gà con, gà con nhà ta đang cầm cuí xem quyển vở đặt ở trước mặt.

Bên dưới còn ghi một hàng chữ: “Mỗi ngày phải kiên trì viết nhật ký, ba sẽ giám sát con đấy.”

Quyết Minh cất nhật ký vào, ăn một cái bánh quy và nuốt thêm chút tuyết, lại đứng dậy.

“Ba!!!” – Quyết Minh bắt lực hô to – “Mau ra đây đi, ba không có chết mà!!”

Nhóc đã đi tới cuối đường, đó là một vách núi sâu hun hút.

Nhóc bèn ngồi xổm xuống, dón mắt xuống bên dưới xem xét, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, cứ ngồi ngẩn người bên vách núi một lúc lâu, sau đó mới xoay người xuống núi.

Nhóc không biết phải đi về đâu. Bỗng phát hiện đằng xa có một hầm trú ẩn bị sập lở, nhóc thử đẩy tảng đá đi, phải gồng hết sức bình sinh mới lặn ra được một khối.

Bên trong đột nhiên vói ra một bàn tay hư thối!

Quyết Minh ngó một chặp, sau khi xác định không phải tay của Trương Dân liền khuân hòn đá đập vài nhát, xương tay gãy nát, nhóc cầm khẩu súng chọt nó tọt vào trong, lấp hòn đá lại, rồi lại tiếp tục đi lên.

Bầu trời tối đen, đường đi gập ghềnh và núi đồi nhấp nhô như hóa thành ác quỷ lẫn quất trong đêm dài thê lương, trơn đôi mắt hung tàn trừng nhóc như hổ rình mồi. Quyết Minh đã gào khản giọng, cũng không gọi nữa, nhóc hết như một kẻ điên cố chấp, cầm theo một cái đèn pin, soi đi soi lại trong từng bụi cỏ ngập tuyết, thậm chí còn đi tới phủi tuyết trên đó xuống, mà tất nhiên, cái gì cũng không có.

Nhóc xử lý xong bụi cỏ này, tiếp tục leo lên tìm kiếm bụi khác.

Cứ đi mãi đi mãi, tuyết đọng trên tán cây bắt chợt đổ ào, Quyết Minh tức khắc té nhào xuống, khuỷu tay va phải tảng đá bên miệng hố đến trầy da.

“Aaaa!!!!” – Quyết Minh lọt thỏm một phát vào trong hang, cái bao bọc theo khẩu AK mà nhóc kéo theo trượt vút trên mặt đất, Quyết Minh thét to không ngừng, balo đeo sau lưng bị mắc nơi miệng hang, khẩu AK văng tới đập vào balo, cách một tiếng kệt cứng vào ngách hang.

Quyết Minh bị treo lơ lửng, hai tay túm chặt lấy dây thừng, hai chân thì giãy đạp loạn xạ. Đèn pin rơi vuột xuống, nện trúng ngay đầu Trương Dân, khiến anh bị choáng tỉnh.

Trương Dân vội ngẩng đầu kêu to: “Có người không! Ai vậy?!”

Anh cúi rạp mình xuống đất nhặt cây đèn pin, rọi thẳng lên trên, chợt run giọng thốt: “Quyết Minh?”

Quyết Minh đương túm dây thừng, đu mình trên không lắc tới lắc lui, nhóc vừa nghe được giọng nói của Trương Dân, đột nhiên “Ồa” một tiếng bật khóc.

Quyết Minh thì gào khóc, Trương Dân lại cười ra tiếng, lát sau anh mới hô lên: “Ai đang ở trên mặt đất vậy! Mau kéo nhóc con lên đi! Sắp rớt xuống tới nơi rồi kìa!!”

Quyết Minh cứ khóc bù lu bù loa, Trương Dân kêu liên tục vẫn không có ai đáp lời, Quyết Minh vừa khóc vừa nấc nghẹn nói gì đó, nhóc dừng lại lấy hơi, rồi lại “Ồa ồa ồa” khóc rống lên.

“Đừng khóc! Nhóc cưng! Nghe ba này! Con đang nói gì vậy!?” – Trương Dân ngồi dưới đất, khó khăn ngẩng đầu hỏi vọng lên.

“Đừng khóc mà! Quyết Minh! Trương Quyết Minh!” – Trương Dân gọi to – “Trương Quyết Minh! Con nghe ba nói nè! Nước mắt của con rớt xuống kìa! Nước mũi cũng nhiều xuống luôn rồi!”

Tiếng khóc của Quyết Minh lúc này mới nhỏ đi một chút, bàn tay siết chặt dây thừng không ngừng phát run.

“Ba!!!!” – Quyết Minh nức nở khóc.

Trương Dân phút chốc đã hiểu rõ mọi chuyện, tức khắc đỏ cay đôi mắt, anh nghẹn lời: “Nhóc cưng, một mình con đi tìm ba có phải không?”

Quyết Minh gật gật đầu, Trương Dân vuốt cánh mũi cay cay, cũng không kiềm nổi mà bật khóc.

Trương Dân sụt sùi hỏi: “Ngoài kia không có ai sao?”

“Dạ.” – Quyết Minh ngân ngấn nước mắt cúi nhìn xuống dưới – “Con không giữ được nữa, giờ nhảy xuống nha ba?”

Trương Dân vội ngăn: “Đừng nhảy! Tuyệt đối không được nhảy! Con trèo lên nổi không?”

Quyết Minh lại giãy thử vài cái, Trương Dân chỉ hướng: “Tảng đá phía bên phải con đạp lên được đó, có thấy chưa?”

Anh cầm đèn pin rọi sang bên trái, Quyết Minh giơ chân lên, vói thử vài lần mới đạp lên tảng đá được, vắt vả bò lên trên, chỗ bị trầy da đang chảy máu, rơi xuống đọng trên cổ Trương Dân.

Trương Dân gắng kìm nén nước mắt, lên tiếng: “Con thử nhìn bên trên lần nữa xem, có ra ngoài được không, nếu không được thì lập tức nhảy xuống, ba ôm con cùng chết.”

“Được.” – Quyết Minh ngừng khóc, nhóc siết lấy dây thừng, không biết kiếm sức lực ở đâu, gồng mình vươn nửa người ra khỏi cái hang sâu nhỏ hẹp kia, rồi chui ra ngoài.

Trương Dân nhẹ nhàng thở phào, mỗi một tựa người vào vách đá, nhắm mắt, lặng đi một lát.

Quyết Minh ở ngoài hang sốt ruột kêu to, Trương Dân vội cao giọng đáp: “Không có gì hết, ba không sao đâu!”

Quyết Minh hỏi lại: “Cái gì? Con không nghe rõ!”

Nhóc ghé tai vào miệng hang, cuối cùng nghe được thanh âm của Trương Dân, lúc này mới yên lòng.

Trương Dân hỏi: “Sao con đến đây được? Quay về tìm người tới cứu được không?”

Quyết Minh: “Xe không chạy được nữa, có người đào hố mà chả chịu lấp, xe lọt vào trống luôn rồi.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân lại kêu to: “Ở bên ngoài không nghe thấy tiếng ba đúng không?”

Quyết Minh thò đầu vào hăn trong hang: “Dạ, giờ thì nghe được rồi!”

Trương Dân bảo: “Hèn chi mấy người kia chẳng nghe tiếng cầu cứu của ba, nhóc cưng, có gì ăn không?”

Quyết Minh liền đáp: “Có! Ba muốn ăn gì? Có mì tôm, bánh quy nè, kẹo cao su với cả đậu phộng...”

Trương Dân: “Gì cũng được tuốt! Ba đói gần chết rồi đây!”

Một gói mì tôm được liệng xuống, nện cái chóc lên đầu Trương Dân. Trương Dân xé bao ra, ngấu nghiến ăn như hổ đói, Quyết Minh lại ném thêm một nắm tuyết xuống dưới, trong miệng Trương Dân đang nhồm nhoàm đầy mì tôm, lại chụp lấy nắm tuyết nhét vào miệng, ăn ngon lành hơn nửa gói mì rồi mới hỏi tiếp: “Của Lưu Nghiễn cho con à?!”

Quyết Minh: “Dạ!”

Trương Dân: “Thằng cu ấy thiệt là bủn xỉn nha, bên trong gói mì không có gia vị gì hết! Mông Phong đâu rồi?”

Quyết Minh: “Có một đợt sóng zombie giương cờ tấn công! Anh ấy không thể bỏ đi được! Nên cho con...”

Quyết Minh vừa sực nhớ ra, tức thì vội vàng phóng đạn tín hiệu lên trời.

Trước đó hơn mười hai tiếng.

9 giờ 25 phút, ngày 18 tháng 11 năm 2012, tại chỗ tránh nạn.

Lại có một đợt zombie tiếp cận, lần này số lượng khủng hơn hẳn, những người đi chôn mìn còn chưa thấy trở về, Lưu Nghiễn bèn bật đèn báo hiệu, thúc giục họ lùi về sau phòng tuyến.

“Mông Phong vẫn chưa về nữa sao?!” – Đặng Trường Hà sốt sáng hô lên.

“Chưa!” – Lưu Nghiễn hét to về phía cậu ta giữa tiếng súng đinh tai nhức óc – “Chắc là không gặp được những người cử ra ngoài tìm anh ấy!”

Đặng Trường Hà tiếp: “Sẽ không gặp chuyện gì chứ!”

Lưu Nghiễn im lặng không đáp.

Hồ Giác liền quát Đặng Trường Hà: “Không có chuyện gì hết! Đừng nói nhảm nhí! Làm tốt nhiệm vụ của cậu đi, nhất định phải phòng thủ vững vàng!”

Lưu Nghiễn nhắm hai mắt lại, tựa lưng vào bên ngoài đại sảnh, Trương Dân không rõ sống chết ra sao, Quyết Minh có khi đã tự tử giữa biển gió tuyết mịt mờ ngoài kia rồi, Mông Phong lẽ đâu không về được... thì những gì cậu đang cố gắng ở nơi đây còn nghĩa lý gì đâu?

“Lưu Nghiễn, nghe này.” – Đường Dật Xuyên thấy tâm tình của cậu khác thường, vội tiến lên khuyên nhủ – “Đừng nhụt chí, chúng ta gần thành công đến nơi rồi, Lưu Nghiễn, ở đây có sinh mạng của hơn trăm người phụ thuộc vào cậu, hãy ráng gắng gượng.”

Lưu Nghiễn gật đầu, thở dốc một hồi, đoạn cậu hô lên: “Vẫn chưa chôn mìn xong đâu! Tập hợp lên sân thượng hết đi, chuẩn bị dùng cách như kiểu ném lao hất văng bọn chúng ra!”

Nói còn chưa dứt lời, Tạ Phong Hoa đã xộc lên lầu, hét hải kêu lên: “Đường Dật Xuyên! Chị của anh bị làm sao kìa!!”

Đường Dật Xuyên nghe mà phát hoảng, tức khắc chạy xuống. Trong đại sảnh chợt nháo nhào rối loạn, Lưu Nghiễn đứng nghe ngóng một chốc, phát hiện có tiếng kêu kinh hãi bất thường, loáng thoáng có người hét “Nhiễm bệnh”, “Chết rồi” gì đó, cậu vội rút súng ra, sải bước chạy vội xuống đại sảnh.

Đường Dật Xuyên quát lớn: “Đừng nổ súng! Đừng nổ súng! Chị ấy không phải bị lây nhiễm, chị ấy vẫn bình thường! Chỉ lên cơn nghiến thôi!”

Bên ngoài liên tiếp vang dội tiếng nổ mạnh, át đi mọi thanh âm, hai ba người đeo súng xua những người khác tránh đi, móc súng ra định bắn gục Đường Dật Hiếu tóc tai bù xù đang lẫn lộn giữa đám đông.

Lưu Nghiễn cất tiếng: “Đừng bắn! Không phải bị lây nhiễm!”

Cô ta quần quai đến độ tự xé rách quần áo của mình, đập đầu xuống đất, nước mắt nước mũi lã lã lem, gào thét điên cuồng, cực giống một con zombie. Đường Dật Xuyên thấy không thể khuyên được, đành phải nhào vào người chị, ngăn đầu khấn thiết cầu xin.

Tiếng nổ ngoài kia rất vang, không ai có thể nghe rõ lời anh ta đang nói, Lưu Nghiễn buộc phải rống to lên: “Đừng có bắn!!!!”

Trong nháy mắt đó mìn vừa nổ dứt, thanh âm của Lưu Nghiễn rõ ràng truyền ra, những người còn lại mới chịu thu súng, Lưu Nghiễn tiếp tục hô: “Hãy ra ngoài phòng thủ đi, cứ yên tâm! Chỗ này chưa cần tới các anh đâu!!”

Đường Dật Xuyên không ngừng run rẩy, ôm chặt lấy người chị của mình, run giọng thốt: “Cảm ơn...”

Vốn đang trong lúc cấp bách, Lưu Nghiễn bị phen rầm trời này dọa đến độ suýt phát bệnh tim, khi quay lại lên lầu thì cậu bắt gặp tay sai của Lâm Mộc Sâm lao xuống dưới, cầm theo kim tiêm chích vào người cô ta.

Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn qua, cũng không nói năng gì thêm, trở lại sân thượng.

Mười giờ hai mươi phút sáng, tuyết ngừng rơi, gió cũng nhỏ đi, gần chục cái máy phát điện quay chậm dần rồi dừng hẳn.

Lưu Nghiễn thâm nghĩ hổng bét, điện năng của rào lưới sắt chỉ có thể duy trì bằng máy phát điện chạy dầu diesel, mà bình ắc quy không thể xài lãng phí, nguồn điện cứ yếu dần, trong khi đợt này số zombie ép lên phòng tuyến rào sắt còn nhiều hơn trước.

“Mục sư đâu rồi!” – Lưu Nghiễn gọi to – “Nhờ chú ấy cầu nguyện đi!!”

Mười hai giờ trưa.

Lưu Nghiễn cầm trong tay máy điều khiển của cuộn Tesla, gió lại điên cuồng xốc tới.

Có thể bắt đầu chuẩn bị cho di tản, cứ theo đà này, số zombie trên đường còn chưa tới hai ba vạn, phần lớn bọn chúng đều lang bạt ở những nơi hoang vắng, muốn lái xe phá vòng vây là hoàn toàn có khả năng.

Nhưng mà Mông Phong vẫn chưa trở về, Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, nên bảo mọi người chuẩn bị lên xe di tản, hay là tiếp tục thủ vững?

“Gọi Văn Thư Ca lại đây.” – Lưu Nghiễn nói với Hồ Giác – “Không cần giám thị Lâm Mộc Sâm nữa.”

Nếu tiếp tục thủ vững hẳn có thể ngăn chặn được zombie, tuy hơi nguy hiểm một chút, nhưng vẫn đang nằm trong khả năng đối phó được.

Cho di tản thì chắc chắn an toàn.

Lúc trước Lưu Nghiễn đã sắp xếp đội hình container đầu vào đấy, xe đã được tân trang lại, rồi cho đội xạ thủ leo lên nóc xe gác súng bắn, như vậy cũng đủ xử sạch bọn zombie bên đường rồi.

Nhưng Mông Phong và Quyết Minh phải tính sao bây giờ?

Hồ Giác vừa đi xuống phát tín hiệu thì Văn Thư Ca đã trèo lên lầu, cậu ta liền nói: “Anh Sâm sợ mất mặt, muốn chạy trốn lắm rồi, anh ấy định lái xe thiết giáp bỏ chạy đấy.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Được rồi, bảo người khác cứ mặc kệ gã... A Văn, còn cậu tính sao?”

Văn Thư Ca đáp: “Tôi ở lại, tôi sẽ bọc hậu cho các anh, bày cho tôi cách dùng mớ thiết bị của anh đi.”

“Không, cậu phải bảo vệ họ.” – Lưu Nghiễn dặn dò – “Cậu leo lên chiếc xe đầu tiên xả súng mở đường, tôi sẽ bọc hậu, lên chiếc cuối cùng, để còn... chờ Mông Phong về.”

Hồ Giác ra tiếng hỏi: “Khi nào Mông Phong mới về?”

Lưu Nghiễn khề khàng lắc đầu, lại tiếp: “Với tình hình hiện tại vẫn còn thủ được, nhưng chưa dám chắc chắn; cũng nên bắt đầu tranh thủ thời gian chuẩn bị di dời đi, Mông Phong còn chưa về, có nên đi giờ luôn không? Anh thấy sao?”

Hồ Giác cũng không có biện pháp nào, nên không dám tùy ý ra quyết định gì.

“Phó mặc cho trời đi.” – Hồ Giác lấy một đồng xu ra – “Mặt trước ở lại thủ vững, mặt sau thì phá vây.”

Hồ Giác tung đồng xu lên cao, còn chưa rơi xuống đất thì dưới lầu đã truyền tới tiếng động cơ rồ rồ, ngay sau đó là loạt súng nổ vang, Đặng Trường Hà hướng lên sân thượng hét to: “Lưu Nghiễn! Lâm Mộc Sâm bỏ trốn!!!! Gã định chạy về phía Tây Bắc!!!”

Lưu Nghiễn cất tiếng: “Tôi biết rồi! Lập tức cho người theo sau hướng xe chạy, bảo vệ chắc chỗ hổng!”

Lâm Mộc Sâm đã có kế hoạch chu đáo từ sớm, gã mang theo đàn em thân tín của mình trèo lên xe thiết giáp mà Lưu Nghiễn đã chế lại, đánh một vòng quanh sân thể dục trước để tăng tốc chiếc xe đến mức cao nhất, ầm một tiếng tông sập hàng rào phía Tây, chạy băng đi!

Cửa đột phá lại nằm ngay ở phía Tây Bắc, xe thiết giáp cán qua số zombie ít ỏi, nghiền ra một con đường máu thịt be bét, cứ thế lao thẳng ra quốc lộ.

Đường Dật Xuyên lúc này chạy ào lên sân thượng, gào lên: “Chị tôi bị gã bắt theo rồi!!”

Phải làm sao đây?

Lưu Nghiễn đẩy Đường Dật Xuyên ra, hô to: “Tập hợp! Tất cả xạ thủ tập hợp về phía Tây Bắc! Bảo vệ lỗ hổng! Tranh thủ thời gian chuẩn bị di tản!!”

“Lưu Nghiễn!!!!!!” – Đinh Lan kinh hãi thét to.

Lưu Nghiễn lao gấp xuống lầu, chộp lấy hai quả lựu đạn, gỡ kíp nổ nhét vào một cái túi, nhằm thẳng một mạch về chỗ hổng phía Tây Bắc.

Lũ zombie như sóng triều tủa về lỗ hổng nát vụn của lưới sắt, mọi người chỉ biết mở mắt trân trân ngó Lưu Nghiễn guồng chân phi thẳng tới chỗ bày zombie, ngay sau đó cậu dùng sức liệng cái túi ra ngoài. Chiếc túi vải vẽ thành một đường cong trên không trung rồi lọt thỏm vào giữa bày zombie, Lưu Nghiễn tức khắc xoay người nhảy bổ, nằm sấp xuống.

Ầm một tiếng nổ vang, bọn zombie bay tứ tung văng cả vào trong sân thể dục, những xạ thủ gấp rút vọt tới, nhằm vào chỗ hổng xả súng như mưa.

Lưu Nghiễn bị sóng xung kích ập vào phun ra một búng máu, cậu khó khăn gượng dậy, chợt nghe tiếng Hồ Giác hét lên: “Mau đóng công tắc nguồn, quay kín lưới sắt lại! Đội xạ thủ yểm trợ!”

Hai người ráng tìm niềm vui giữa nỗi khổ, cùng nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Lưu Nghiễn ho khan không ngừng, cậu trèo lên sân thượng, cầm lấy máy khởi động, ngó xuống bên dưới xem xét.

Hồ Giác mở đồng xu kia ra – là mặt sau, anh ta chỉ chỉ về phía đoàn xe đang đậu ở phía Nam.

Lưu Nghiễn ấn xuống nút khởi động, cuộn Tesla lại bổ sung năng lượng, tia lửa điện lúc này rạng ngời hơn hẳn so với ban đêm, cũng càng thêm trắng lè.

Luồng sáng trắng hội tụ trên mặt đất khiến cho màn trời xám xịt không khỏi chấn động, tầng mây tựa như bị tác động hình thành một vòng lốc xoáy, điện lôi vẫn điên cuồng lao vút quét đi.

Mọi người nhận được mệnh lệnh đều tự giác tập hợp tại sân bóng rổ, xe container phân công nhau chạy đi, những người còn sót lại cũng bắt đầu rút lui.

Một vòng tròn điện quang xao động thổi quét qua hàng vạn zombie, tản ra ở nơi xa tít, năng lượng vẫn chưa hao hết, điện lôi chẳng chịt cứ quay cuồng giữa đàn zombie.

Bên ngoài lại có đợt zombie mới tràn vào.

Hồ Giác đứng phía dưới hô vang: “Ném hết lựu đạn ra đi! Gắng giữ vững! Lưu Nghiễn! Quân tiên phong đã rời khỏi rồi! Giờ rút thôi!!”

Lưu Nghiễn đứng một mình trên góc Tây Bắc sân thượng, dõi mắt về phương xa, Mông Phong vẫn chưa quay về... Trong lòng cậu dâng lên một xúc cảm phức tạp khó hiểu, cậu đã từng tưởng tượng rất nhiều lần phải sinh ly tử biệt cùng Mông Phong, có khi anh dũng ném bom, rồi chết đi; hoặc bị tầng tầng lớp lớp

zombie vây bắt... Bất kể thế nào đi nữa, chưa bao giờ cậu nghĩ tới trường hợp như hôm nay, chia tay mà không hề đoán biết trước.

Anh sẽ trở về chứ?

Hôm trước hai người vừa cãi vã vì một chuyện bé như hột đậu, thế rồi Lưu Nghiễn lại giận dỗi, xoay lưng quay mặt vào vách tường, Mông Phong nằm sau lưng dỗ ngọt vài câu, nhưng Lưu Nghiễn chẳng thèm để ý tới hẳn.

Mông Phong lúc ấy rất buồn ngủ, chưa dỗ xong đã quay ra ngủ như lợn chết.

Bởi vậy Lưu Nghiễn càng thêm tức khí, quyết tâm không bận tâm gì hẳn nữa.

Buổi sáng hôm sau Mông Phong thức dậy trước, có người đứng ngoài cửa nhắc nhở hẳn chuyện đi trinh sát, Mông Phong liền thay quần áo, vận bộ quân phục vừa người khiến hẳn càng thêm anh tuấn. Sau đó hẳn ngồi xuống bên giường, chủ động nghiêng người ghé vào phía trước, hôn khẽ lên môi cậu.

Lúc ấy Lưu Nghiễn cũng đã tỉnh giấc, nhưng lại híp mắt giả bộ ngủ, cậu lén ngắm nghía bộ quân phục trên người hẳn, nhìn hẳn đội mũ, đeo giày lính bước ra ngoài, rồi mới trở mình ngủ tiếp.

Đến tận bây giờ Lưu Nghiễn vẫn cho rằng Mông Phong sẽ trở về ngay sau đó, nhưng trên đời này làm gì có người cảm nhận được giờ khắc sinh ly tử biệt đâu cơ chứ?

Cậu thở dài, tiếp tục khởi động cuộn Tesla, bỗng nhiên động cơ vang lên một tiếng ‘crắc’.

Lưu Nghiễn lập tức ôm đầu thụp người xuống tránh sau bờ tường, một tia điện lôi phóng xẹt qua đỉnh đầu, trực chính vang lên thanh âm gậy vỡ, động cơ bốc khói đen ngút, vậy mà còn chưa phát nổ!

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn mũi phóng điện của trực chính, một cái điện trở bị hư hỏng, điện tích tụ lại đều đảo ngược dòng, mùi nhựa khét lan ra, có mạch điện bị cháy rồi.

Lưu Nghiễn lại ló đầu ngó về phía rào chắn, zombie bị điện giật la liệt, nếu thêm một lần nữa, chỉ sợ là cuộn dây sẽ phát nổ hoàn toàn.

Nhưng một khắc cậu vừa ló đầu ra, lập tức sững người tại chỗ.

Cậu ngơ ngẩn đứng dậy, dưới màn trời xám ngắt phía Tây, có một chiếc Jeep phóng như bay tới.

“Mông Phong.” – Lưu Nghiễn khe khẽ gọi, và dường như dồn hết sức bình sinh, cậu diên cuồng hét lớn: “Mông Phong!!!!!!”

Xe Jeep lao tới nơi thì đánh một vòng cung đẹp mắt, hai song cửa kính bị bắn nát, khẩu Gatling sáu nòng xả đạn như sấm nổ quét vụn lũ zombie chặn đường, ngay tức thì một quả lựu đạn tung ra, trong tiếng nổ ầm vang lại san bằng một mảng lớn.

“Mông Phong!!!!!!” – Lưu Nghiễn vừa rống gọi vừa lao như diên xuống.

Xe Jeep sang số, hiên ngang xông hướng lưới sắt, nhằm vào chỗ có zombie ít nhất ở phía Đông phi thẳng vào, rơi sầm xuống đất.

Mông Phong đập cửa xông tới, hét lớn: “Lưu Nghiễn!!! Mẹ kiếp em dám chơi chiêu xả thân giết địch à! Gan bự lắm rồi đấy! Ngay cả một mống người ra dụ quái vật(*) cho em cũng không có!!”

(*) Nguyên văn là puller: thuật ngữ game, người chuyên dẫn dụ quái vật cho nhóm.

Lưu Nghiễn ào xuống lầu, Mông Phong vừa nâng tay xả súng, vừa lớn tiếng hét giận, súng máy dừng đoàn quân quét tới, nghiền nát từng con zombie xông ra trước. Liền ngay sau đó hẳn vươn tay trái ra, đón lấy Lưu Nghiễn nhào vào ngực mình, ôm siết lấy cậu.

Mông Phong hỏi dồn: “Trương Dân đâu?! Chuyện gì xảy ra vậy hả!? Cái cuộn dây đó kia xài được cơ à?!! Thiệt mẹ nó ngon hết xẩy! Chơi thêm một phát nữa được không!”

Lưu Nghiễn vừa lấy lại tinh thần, đàn zombie lại ào lên, Mông Phong cùng với vài tay đội viên không ngừng bắn phá.

“Nếu xài nữa sẽ nướng chín anh luôn đấy! Không có thời gian giải thích đâu!” – Lưu Nghiễn hỏi gấp – “Ở phía Bắc có zombie không?”

Mông Phong đang bắn giết zombie còn lớn tiếng đáp lời: “Chẳng bao nhiêu!!! Lại sắp di tản rồi sao? Em là nhân viên kỹ thuật đấy nhé! Đừng có mà bốc phét!!”

Lưu Nghiễn: “Dựa theo kế hoạch lập ra ngay từ đầu mà! Em chuẩn bị xong hết rồi! Vậy mà Lâm Mộc Sâm lại bỏ trốn trước... Mất công em còn tưởng cái bộ mặt thấy chết không sờn của gã là thật chứ! Đặng Trường Hà! Hồ Giác! Nhóm người cuối cùng lên xe mau! Dẫn mọi người rời đi!”

Mông Phong: “Lời thề cha đó mà cũng tin được à! Lên xe đi! Bọn anh yểm trợ rút lui!!”

Lưu Nghiễn: “Em suýt chút đã tin là thật! Lần sau còn gặp lại gã thì...”

Mông Phong tức tối thét: “Ông đây bắn nát đầu gã! Mẹ kiếp! Dám gạt ông chạy tới cái hồ lượn tới lượn lui hết nửa ngày, nếu không vì nhớ bà xã bỏ về sớm, bây giờ ngay cả xác cũng chín rục rồi!! Mấy cậu rút quân mau lên! Đồ đặc gì cũng kệ đi! Khi nào quay lại tìm sau!!”

Chiếc xe container cuối cùng phi ra vòng vây, mỗi phía có một xạ thủ gác súng, liên thanh xả súng vào zombie để mở đường, Hồ Giác đứng trong thùng container giục to: “Lưu Nghiễn, mau lên xe!!”

“Mông Phong! Lưu Nghiễn!” – Mọi người đồng thanh quát lớn – “Lên xe!!”

Khẩu súng máy trên tay Mông Phong vẫn không ngừng lên đạn, hắn quay đầu tức khí mắng: “Em ấy không đi đâu hết! Ở lại phụ ông đây bọc hậu cho các người! Mấy người phản ngay!!”

Lưu Nghiễn phá lên cười ha hả, đoàn xe rút đi, đàn zombie bị tách ra một phần, bám theo đoàn xe chạy, thế là số zombie còn lại trong trường học bớt đi rất nhiều, nhưng chúng lại đang dần dần khép chặt vòng vây.

Mông Phong thấy tất cả mọi người đã rời khỏi, bèn hô to: “Em lái xe!”

Lưu Nghiễn phóng vào xe Jeep, chuyển bánh, cuốn một con zombie nghiền nát dưới gầm, rồi đập mở cửa xe, Mông Phong sau đợt nã đạn điên cuồng liền thu súng máy lại, nhảy tọt vào xe, vừa gác khẩu súng lên cửa kính vỡ nát lại tiếp tục một trận xả súng cuồng loạn.

Lưu Nghiễn bẻ ngoặt vô lăng, phi ra khỏi vòng vây.

Đoàn xe đã chạy đi tít tắp, trong khi đàn zombie lại vây kín, tách rời hai người họ và đoàn xe.

“Hồng bét.” – Lưu Nghiễn cất tiếng – “Xông bừa lên được không?”

“Đạn không còn nhiều lắm!” – Mông Phong hô – “Ế, tiêu rồi! Chúng bu lại chỗ bọn mình!! Chạy mau!!!”

Lưu Nghiễn quay đầu xe lao xuống quốc lộ, rồi hỏi: “Chạy hướng nào giờ?!”

Mông Phong: “Hướng Nam... không được! Hướng Tây đi... Mà không, nhắm hướng Đông!!”

Xe Jeep trên đồng bằng hết quẹo bên trái, rồi lại quẹo sang phải, lạng đi lạng lại những mấy lượt, trong xe văng ra tiếng gầm thét giận dữ của Lưu Nghiễn: “Rốt cuộc là hướng nào! Có muốn dừng lại ném đồng xu không đây!!!”

Mông Phong: “Tiền xu chỉ có hai mặt thôi mà! Em đọc nhiều sách quá ngu người rồi! Đi hướng Đông! Lúc này còn muốn cãi nhau nữa à?!”

Chiếc Jeep tăng lên tốc độ cao nhất, xẹt qua mặt đường như tia chớp, nhắm thẳng hướng Đông mà phóng đi.

.
. .
.

End #22.

24. Chương 24

#23. Lở tuyết...

Chiều tối, xe đậu lại ven đường.

Lưu Nghiễn liếc nhìn kim xăng, hai tay vẫn bận bịu bôi thuốc cho Mông Phong.

Trên khuôn mặt đẹp giai của Mông Phong có một vết trầy, Lưu Nghiễn lại không có thùng y tế, đành phải dùng vạt áo nhúng vào rượu Hennessy XO rồi chà lên vết thương của Mông Phong để khử trùng.

Mông Phong đau đến mức không ngớt hít hà, trong lúc đó Lưu Nghiễn kể cho hắn nghe tất cả những chuyện đã phát sinh gần đây.

“Ồ.” – Mông Phong bất cần nói – “Đời còn dài mà, lần sau phải dí theo, ông đây nả một phát bắn bỏ thẳng chửi.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Sao anh về sớm vậy? Nếu theo đúng lịch trình thì phải tới tận giờ anh mới quay về căn cứ mà.”

Mông Phong đáp: “Tại anh nhớ em đó, tối hôm trước em giận dữ còn gì, anh định rồi việc thì trở về dỗ dành em, đỡ phải cãi nhau nữa, nhờ vậy mới bắt kịp không phải sao?”

Lưu Nghiễn nửa cười nửa mỉa gật gật đầu. Cơn gió theo cánh cửa vỡ nát lùa vào trong xe, sau khi thoát hiểm thì thân thể và tinh thần đều thả lỏng hoàn toàn, cậu cảm thấy dường như mình mấy muốn đông cứng bởi trận gió tuyết ngập trời kia.

Mông Phong treo áo khoác lên cửa xe để tạm chắn bớt gió, Lưu Nghiễn ngồi vào hàng ghế sau, cậu lại hỏi: “Giờ đi đâu đây? Đi cứu Trương Dân à?”

Mông Phong nói: “Chưa biết nữa, cứ đi về phía Đông xem sao, mong là Quyết Minh còn sống, chỉ còn chút ít xăng thôi... Giữa trời tuyết mênh mông thế này, phải làm sao giờ?”

Lưu Nghiễn: “Vậy mà anh còn đập bể cửa kính...”

Mông Phong: “Anh không đập bể cửa kính thì sao cứu em được hả! Chẳng nhẽ tung thân chưởng diệt địch à!!”

Lưu Nghiễn: “Anh có thể mở cửa sổ mái ra mà...”

Mông Phong: “Ai còn dư hơi suy nghĩ nhiều như vậy.”

Lưu Nghiễn: “Thôi đi, anh muốn làm dáng cho bảnh thì có, giờ thì chết cồng trong xe luôn... Đừng sấp lại đây! Giờ em không muốn làm! Một chết rồi nè!”

Mông Phong: “Cho hôn cái coi, anh lại cứu em lần nữa chẳng lẽ không được thưởng gì sao?”

Mông Phong chồm tới ôm hôn Lưu Nghiễn một lúc, rồi Lưu Nghiễn ngã lưng xuống dãy ghế sau nằm ngủ, lạnh đến độ phát run lập cập, lát sau Mông Phong chợt lên tiếng: “Này, cưng à, dậy dậy, đằng kia có một chiếc xe kia!”

Lưu Nghiễn choàng tỉnh, vội vàng lao xuống, trận tuyết lớn vùi lấp gần nửa chiếc xe, Lưu Nghiễn liền bảo: “Là của Quyết Minh đó! Mau cầm xăng lại đây!!”

Mông Phong ra sau xe tìm được cái xăng quân dụng, Lưu Nghiễn xúc tuyết hất đi, nhưng bên trong không hề có ai.

“Sao lại như vậy?” – Mông Phong bật hỏi.

Lưu Nghiễn kéo mở cửa xe, ngó vào kim xăng, cậu thở phào: “Còn xăng, may quá, ta đổi sang chiếc này đi, chắc là Quyết Minh đã xuống xe đi rồi.”

Mông Phong xúc sạch mớ tuyết sau đuôi xe, bánh xe lọt vào trong hố.

“Thằng khốn nào đào hố chả lấp thế này...” – Mông Phong nghiêng rằng gồng mình đẩy xe – “Này! Lưu Nghiễn!!”

Lưu Nghiễn: “Gì đó?”

Mông Phong: “Anh đang đẩy xe đây nè.”

Lưu Nghiễn: “Em biết mà, cố lên há.”

Mông Phong: “Em không đến phụ một tay hả?”

Lưu Nghiễn: “Em là dân kỹ thuật nha, sao có thể làm công nhân đẩy xe được?”

Mông Phong uất ức quát lên: “Em không phụ thì thôi đi, ít nhất cũng nhảy khỏi xe giùm cái được không?!”

Cùng lúc đó, ở trên dốc núi.

Nửa tiếng sau khi Quyết Minh bắn đạn tín hiệu ra.

Trương Dân đành nói: “Nhóc cưng, kiểu này chắc họ không đến được rồi, cầu người không bằng tự cứu mình, đừng chờ nữa, để ba nghĩ xem phải làm sao cái đã.”

Quyết Minh thò cả đầu vào trong hang, nhóc hỏi: “Sao ba không đứng lên?”

Trương Dân đáp: “Chân của ba bị té gãy. Đừng khóc! Đã tiếp xương tạm rồi!”

Quyết Minh liền nói: “Con không có khóc, phải chờ bao lâu ba mới trèo lên được?”

Trương Dân: “Gãy xương thì mất cả trăm ngày, chờ đến khi ba có thể tự trèo lên chắc chúng ta đã muốn chết đói trước rồi, con ngó xem xung quanh có zombie không?”

Quyết Minh: “Trong cái hang bên kia có, nhưng đã sập rồi.”

Trương Dân lại bảo: “Thấy chưa, ba thiệt là sáng suốt mà, may mà đã cho nổ hang trước.”

Quyết Minh: “Dạ phải.”

Trương Dân: “Lưu Nghiễn có cho con dây leo núi không?”

Quyết Minh: “Không có.”

Trương Dân: “Khó rồi đây... Con liệt kê xem mình đang có những gì? Chúng ta giải trí chút đi, chơi giải đố nhanh “Làm cách nào để giải cứu ông chú đẹp trai bị nhốt trong hang”, được chứ?”

Quyết Minh lục lọi ba lô, rồi lên tiếng: “Có súng, một cái chai... Hay là lấp tuyết vào hang, sâu bao nhiêu?”

Trương Dân: “Ấy không, hang này sâu lắm, tuyết xung quanh không đủ lấp đầu, hơn nữa chắc chắn ba cũng bị chôn vùi luôn.”

Quyết Minh: “Có súng báo hiệu, dao díp Thụy Sĩ, đây là cái gì? Đồng hồ báo thức à?”

Quyết Minh gơ cái máy dò tìm sự sống vào trong hang, kêu lên títt títt, nhóc ngó ra: “Con quên mất là còn có thứ này.”

Trương Dân: “Nhờ vào sức mạnh tình yêu con đã tìm được ba rồi mà, không sao hết! Còn gì nữa không?”

Quyết Minh: “Nhặt ký, mũ, áo khoác, băng cá nhân, a! Có dây thừng.”

Trương Dân: “...”

Trương Dân: “Dây thừng dùng để làm gì?”

Quyết Minh: “Dây leo núi, hên quá!”

Trương Dân: “Ừa! Hên thật! Con ném dây thừng xuống đây đi! Không không, đừng ném nguyên cuộn dây xuống, cột một đầu dây vào thân cây, ném đầu còn lại xuống. Cột chắc vào nhé.”

Quyết Minh cầm một đầu dây ném xuống dưới, Trương Dân quơ tay vài lần mới bắt được, anh dùng miệng giữ đèn pin, gồng sức leo lên thoát khỏi hang động u tối.

Ước chừng khoảng mười phút sau, Trương Dân rút cuộc trở lên mặt đất, nháy mắt lại xụi lơ ngồi phịch trên đất, anh ngẩn ngơ nhìn về Quyết Minh, cả hai đều tưởng như đã trải qua mấy đời.

“Nhóc cưng à, thật không uống công ba thương yêu con.” – Trương Dân khe khẽ bật thốt.

Anh ôm Quyết Minh ngồi vào lòng mình, cùng nhau ngắm nhìn bầu trời mông lung dịu dàng thả từng bông tuyết mềm mại.

Một tiếng trôi qua, cảm xúc biệt ly đã vơi, lời thề non hẹn biển vừa dứt, ôm nhau khóc mừng cũng nguôi ngoai.

Quyết Minh lại ngồi vọc mãi chiếc dao díp Thụy Sĩ đã được chế lại kia, suýt tý nữa đã bị lưỡi dao hoa quả bắn ra cắt đứt ngón tay, Trương Dân hoảng hốt: “Đừng nghịch nữa, để ba xem thử.”

Anh mở ra mười tám kiểu vũ khí mà Lưu Nghiễn giấu trong con dao, rồi đưa Quyết Minh lưỡi cưa, Quyết Minh đi tới cưa xuống hai nhánh cây, làm thành hai thanh nẹp, dùng dây thừng cố định chân trái của Trương Dân.

“Được rồi.” – Trương Dân cầm khẩu AK, tựa người vào thân cây, lại nói – “Giờ phải tìm thêm cây gậy chống nữa, con đi xung quanh kiểm thử xem, nhớ đừng đi xa quá, ba sẽ ở đây trông chừng cho con, nhóc cưng.”

Quyết Minh ngó quanh quất, rồi leo lên dốc núi, Trương Dân đứng từ xa nói vọng tới: “Ba nhớ trong game RPG (game nhập vai ^^), thường hay giấu đồ vật trong bụi cỏ đấy.”

Quyết Minh liền đáp: “Chỉ có ván cửa thôi, đằng kia có cả phòng ở, muốn vào trong coi thử không ba?”

Trương Dân bảo: “Thôi được rồi! Ba có cách này nè! Đem lại đây cho ba xem. Đừng đi vào phòng ở, rất nguy hiểm. Cứ để đó chờ khi nào bên trong mục hết rồi xông vào sau!”

Mười phút sau, Quyết Minh tỉnh rụi kéo ván cửa đi, Trương Dân thì nằm trên đó, cả hai lê lét xuống núi.

Mười giờ tối, họ đã đến chân núi, vòng qua trạm kiểm soát không có lấy một bóng người, đi lên quốc lộ.

Trương Dân ôm khẩu AK, thỉnh thoảng quay đầu ngó nghiêng, Quyết Minh chợt hỏi: “Có tiếng gì kìa ba?”

Trương Dân bảo: “Đừng lên tiếng.” – Bỗng dưng anh áp tai xuống cánh cửa, cách tấm ván gỗ nghe thấy mặt đất truyền đến từng tiếng nện vang. Tức thì biến sắc.

“Mau tìm một chỗ núp vào... đằng kia.” – Trương Dân gấp gáp – “Nhanh lên, chỗ có hai tảng đá lớn!”

Quyết Minh túm ván cửa kéo lét đi giữa đồng vắng, trong đêm tuyết tỏa ra ánh sáng lơ mơ, giữa không trung hiện lên một vệt xám kỳ dị, Trương Dân vội tắt đèn pin đi.

Dãy đồi núi âm u nhấp nhô nối liền, lại qua một lúc, mặt đất khê khàng chấn động.

“Người khổng lồ phải không?” – Quyết Minh nhỏ giọng hỏi.

“Suyt—” – Trương Dân ra hiệu im lặng, hai người ôm siết lấy nhau giữa khe đá nhỏ hẹp, Trương Dân dùng ngón tay thon dài của mình che kín đôi mắt Quyết Minh, sưng sờ ngẩng đầu nhìn lên.

Quyết Minh vặn mở ngón trỏ của Trương Dân, theo khe hở hé nhìn ra ngoài.

Mặt đất lung lay rung chuyển, lần này đã rõ rệt hơn hẳn, một gã khổng lồ tụ lại từ vô số thi thể ở trên đồng bằng đang chậm rãi tiến về phía họ.

Chiếc Jeep phanh lại bên đường, Mông Phong và Lưu Nghiễn ở trong xe chăm chú nhìn ra trước mặt, đều nín thở.

Mông Phong: “Quay đầu xe không?”

Lưu Nghiễn: “Đừng nhúc nhích, tắt hết đèn đi.”

Trong bóng tối, một gã khổng lồ nện bước xuống đất bằng, phát ra tiếng vang rung trời chuyển đất, chậm rãi di chuyển từ Tây Bắc đến Đông Nam.

Lưu Nghiễn: “Nó tới từ chỗ chúng ta vừa rời đi đấy.”

Mông Phong: “Đừng quay về đó, anh chả muốn quan tâm nói tới từ xó nào, đạn sắp hết tới nơi rồi này.”

Lưu Nghiễn: “Con này với con hồi trước không phải là một.”

Mông Phong nhỏ giọng thì thầm: “Anh biết, nó cũng chẳng thêm để ý tới người sống, rốt cuộc là cái thứ gì vậy?”

Lưu Nghiễn: “Bọn chúng đều đi về hướng Đông Nam, là muốn đi đâu nhỉ?”

Mông Phong: “Sao anh biết được? Biết đâu là đi khai giảng hoặc hẹn hò gì đó...”

Trương Dân ngừng thở, ôm chặt Quyết Minh vào lòng, ngược đầu nhìn.

Bóng đen khổng lồ kia mỗi lần giáng bước đều khiến mặt đất lay chuyển một phen, nó băng qua cánh đồng phủ đầy tuyết, sải bước về phía quốc lộ, dẫm ra từng dấu chân sâu hoắm. Nó lại nâng chân lên, bóng tối tức khắc bao trùm hai người đang núp trong khe đá.

“Aaaa!!!” – Trương Dân run rẩy thét to.

“Suyt!” – Quyết Minh ra dấu im lặng.

Hai người ngược đầu lên, ngõ ngang trợn mắt nhìn bàn chân người khổng lồ giáng xuống. Bàn chân kết chặt từ móng thi thể hạ xuống, dẫm lên khe đá họ đang ẩn núp ngập vào sâu hơn một mét, rớt xuống một cánh tay cháy đen.

Cái chân kia nâng lên ngay lập tức, người khổng lồ rời đi.

“Nó đánh rớt tay trái rồi.” – Quyết Minh nói.

Trương Dân: “Không cần nhắc nó, ba thấy nó không thêm để ý đâu. Nhanh lên, mau chạy khỏi chỗ này, đừng bận tâm cái tay đó nữa.”

Quyết Minh kéo ván cửa ló ra khỏi tảng đá, Trương Dân lên tiếng: “Tìm nơi nào khuất gió, nhóm lửa chuẩn bị ngủ... Không xong, lần này lại có tiếng gì đây?”

Quyết Minh chau mày, mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, còn chấn động mạnh hơn cả khi người khổng lồ băng qua, phen này tựa như tiếng sấm rền liên miên không ngừng.

Quyết Minh quay đầu nhìn, giữa đêm đen, bụi tung mờ mịt như sóng thần cuốn từ trên đỉnh núi xuống, tuyết lở.

“Chạy mau!” – Trương Dân hô – “Không! Nhóc cưng! Con chạy trước đi!!”

Quyết Minh tăng tốc kéo ván cửa trượt nhanh hơn, Trương Dân nhìn sóng tuyết cuộn cuộn ngay trước mặt, vội hét lên: “Con mau chạy trước! Trốn được rồi thì trở về đào ba ra sau! Ba sẽ nổ súng báo hiệu cho con biết chỗ...”

Quyết Minh: “Chạy trốn kịp mà!!”

Trương Dân: “Vạy nhanh lên! Cố lên con!”

Quyết Minh sải chân, kéo ván cửa liều mạng vắt giò chạy, có điều thể lực cậu nhóc không đủ, mới chạy được hơn năm chục mét thì tốc độ mỗi lúc một chậm dần. Tuyết lở tựa như thiên quân vạn mã, sụp trời nứt đất chạy chồm ập tới, trong đôi mắt thăm thẳm của Trương Dân ánh lên một vệt trắng xóa, ngay cả nói cũng không thốt nên lời.

Tuyết lở gào thét nuốt trọn tảng đá mà họ vừa ẩn nấp ban nãy. Quyết Minh thở hồng hộc, càng chạy càng chậm, sau một khom người thở dốc không ngớt. Nhóc quay đầu trông lại, tuyến cuốn đến chỗ cách họ hơn năm mét, dừng lại.

Trương Dân gật gật đầu, thở ra một hơi: “Nghỉ một lát, bữa nay kích thích mạo hiểm quá rồi.”

Quyết Minh thốt: “Ba ơi, con đi không nổi nữa.”

Trương Dân thở dốc rằng: “Ồ tại chỗ này qua đêm luôn vậy.”

Anh đang nói chưa dứt lời, đèn xe bỗng chốc bật lên, chiếu sáng cả một đoạn đường dài, còi xe kêu vang hai tiếng, sau đó chiếc Jeep phanh lại.

Mông Phong xuống xe bước tới, ngó đồng tuyết sập, lại dòm sang Trương Dân và Quyết Minh.

Mông Phong: “Bạn nhỏ, bạn đúng là chúa bình tĩnh đó.”

.

.

.

End #23.

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#24. Trời Đông...

Mông Phong cho xe đậu dưới tán cây bạch dương tránh gió tuyết, bốn người trên xe đã liên tục bốn mươi tám tiếng đồng hồ chưa được chợp mắt, rốt cuộc không gượng nổi nữa.

Mông Phong và Lưu Nghiễn ngồi ở hàng ghế trước dựa sát vào nhau, đắp chung một chiếc áo khoác. Trương Dân thì nằm duỗi người trên hàng ghế sau, gối lên đùi Quyết Minh, Quyết Minh tựa người lên cửa xe. Toàn bộ cửa kính đều kéo kín mít, bật máy điều hòa lên, bốn người mê man chìm vào giấc ngủ.

Ai cũng không còn hơi sức để thay phiên trực ca, cứ đánh một giấc gần mười tiếng, Quyết Minh tỉnh dậy đầu tiên, nhóc liền phát hiện ở bên ngoài có một con zombie.

Trời đã sáng bảnh mắt, zombie áp lên cửa xe, bị đông cứng ngắc, ánh mắt của nó cứ trợn trừng dòm chăm chăm người trong xe, duy trì mãi một tư thế bám cửa.

Quyết Minh vươn một ngón tay ra, nhích sang trái.

Zombie há mỏ, con người khô khốc đảo về bên trái.

Ngón tay Quyết Minh lại nhích sang phải.

Con người zombie lại đảo về bên phải.

Ngón tay Quyết Minh dựng thẳng giữa mặt nó.

Hai con mắt zombie lé vào trong.

Quyết Minh giơ hai ngón tay song song, khi nhóc đang định tách hai ngón ra thì Mông Phong cũng thức dậy.

“Bạn nhỏ, ghẹo zombie là không tốt nhé.” – Mông Phong đánh cái ngáp dài.

Thế là mọi người trong xe đều tỉnh giấc.

Lưu Nghiễn uể oải rướn lưng, cậu quay đầu đánh giá con zombie kia một lúc, rồi nói: “Hầu như toàn cơ thể nó đã bị đông cứng rồi, duy đầu óc vẫn còn tỉnh táo.”

“Ừm.” – Trương Dân khó khăn nâng chân ngồi thẳng dậy, thở ra một hơi, anh chau mày rằng: “Vẫn có trí lực cơ bản, cậu nói xem trong đầu bọn nó đang suy nghĩ cái gì?”

Mông Phong nhún vai: “Ai biết được, lòng zombie như kim đáy biển mà.”

Hắn khởi động ô tô, húc con zombie kia chệt lên thân cây, khiến nó kêu lên những tiếng rất buồn cười, sau đó hắn đánh xe vòng lên quốc lộ, chạy một mạch.

Lưu Nghiễn lấy thức ăn, cậu mở ra một hộp thịt bò lạnh tanh, cùng với bánh mì mà thím Vu đã hấp ba ngày trước có bỏ thêm ít tương ớt, bắt đầu ăn bữa sáng.

Đó là đồ dự trữ Mông Phong đem theo trước khi đi tuần tra, Trương Dân hỏi: “Thức ăn còn bao nhiêu?”

Lưu Nghiễn: “Đủ cho bốn ngày nữa.”

Trương Dân tức khắc tự giác: “Tôi có thể ăn ít một chút.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thời đánh mắt nhìn vào Trương Dân, ra chiều vừa lòng với biểu hiện của anh lắm.

“Tôi đâu có ý định đuổi anh xuống xe.” – Lưu Nghiễn chân thành rằng – “Ấy mà anh thiệt là biết điều đó.”

Mông Phong tiếp tục lái xe, vui vẻ huýt sáo, hắn bắt chước giọng điệu của Lâm Mộc Sâm ra vẻ trịch thượng: “Anh đây rất thích kẻ biết điều, chú em, làm cho tốt vào! Anh Sâm sẽ cất nhắc chú!”

Người trong xe đều phá lên cười ha hả.

“Giờ phải chạy hướng nào? Hay quay về xem thử?” – Mông Phong cho dừng xe ở một lối rẽ, vì zombie quét qua, không còn sót một ngọn cỏ nào ra hồn, nơi nơi đều chằng chịt dấu chân, dọc đường còn thấy đôi ba con zombie bị rét lạnh đông cứng ngắc giữa đồng vắng.

Lưu Nghiễn đắn đo: “Không an toàn lắm, có khi chúng vẫn chưa bỏ đi hết... Huống hồ đoàn xe đã khuôn hết thức ăn nước uống đi luôn rồi, tội mình về đó làm cái gì?”

Mông Phong nói: “Biết đâu có thể tìm thấy cái gì còn sót lại... Mà thôi.”

Hắn cũng tự thấy không mấy an toàn, nhất là dưới tình huống hết đạn cạn lương như lúc này – đây thật sự là hết đạn cạn lương theo đúng nghĩa đen.

Trương Dân cất lời: “Có liên lạc chiến hữu trong đoàn xe được không?”

Lưu Nghiễn lắc đầu: “Không có máy bộ đàm, mà cho dù có, khoảng cách quá xa cũng chẳng thể liên lạc được.”

Trương Dân mở bản đồ ra, đề nghị: “Vậy thì... Ồ, chúng ta chơi trò suy luận nhanh ‘Họ đã đi đâu’ nhé...”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thanh gắt lên: “Tội tôi không phải con anh nhá! Đi mà chơi với Quyết Minh ấy!”

Trương Dân cười ra tiếng, Lưu Nghiễn nói tiếp: “Đi vào thôn nhỏ để tiếp tế lương thực đi, tôi có ý này.”

Mông Phong lấy một cuộn băng ra lật mặt lại, rồi nhét vào cái radio đời cũ trước xe, bản ‘Yellow submarine’ của The Beatles du dương cất lên, sau đó hắn đánh xe chạy vào ngã rẽ, đi về phía Tây, cách đó chừng hai mươi cây số có một thôn nhỏ, là chỗ mà cả bọn đã từng càn quét qua rồi.

Không lâu sau đó đã tới nơi, trước mắt là một đồng trống vắng, cảnh vật vẫn duy trì hết như lúc họ rời đi, Mông Phong đổi sang khẩu AK đi xuống tuần tra lần nữa, Lưu Nghiễn dặn theo: “Tìm trong cái ruộng ở nhà dân coi có gì không.”

Trên nóc nhà có vài con quạ đen đậu lên, con chuột lủi đi trên mặt đất lạnh lẽo.

Một con chuột nhỏ lấp ló trước cái xác zombie nát đầu, đang lục lọi chút thức ăn sót lại trong mớ gạch vụn.

“Anh coi kìa.” – Lưu Nghiễn nói – “Chuột không thèm đụng tới xác chết.”

Trương Dân xuống xe, tay trái anh khoác lên người Quyết Minh, tay còn lại kéo khóa quần ‘xả nước cứu thân’: “Đúng nhỉ, quạ đen cũng chẳng hứng thú gì với chúng nó, không phải động vật chuyên ăn thứ thối rửa thường ăn xác chết sao? Nhóc cưng giúp ba chút nào, nắm tí là được... đừng thờ dài chớ, nước tiểu ra tới nơi rồi.”

Lưu Nghiễn trở lên xe, mù mờ lắc đầu đáp: “Chẳng biết nữa, chắc là tụi nó biết những thứ này không ăn được? Trục giác của động vật rất nhạy bén, khả năng nhận biết nguy hiểm của bọn chúng vốn cao hơn loài người rất nhiều.”

Trương Dân chậm chậm gật đầu: “Vây cũng tốt, ít ra bạn bè của loài người vẫn không bị lây nhiễm. Được rồi nhóc cưng đừng giỡn nữa, đừng có nắm không chịu thả như thế, cứng rồi cứng rồi... Nếu ba kéo khóa quần sẽ kẹt vào mắt! Bỏ ra nào! Nhóc quỷ nhỏ háo sắc này, hừm?”

Thật sự cho tới tận hôm nay, giống loài duy nhất trên Trái Đất bị nhiễm virus chỉ có con người.

Mông Phong ra ngoài khoảng chục phút, sau cùng xách về một thùng đồ ăn lớn.

“Bạn nhỏ, lại ăn thức ăn chứa chất bảo quản này.” – Mông Phong thấy cho Quyết Minh một túi cánh gà.

“A, ngon nè.” – Quyết Minh vui vẻ.

Lưu Nghiễn cười bảo: “Đợt trước tới đây em có giấu lại ít thứ mà.”

“Lúc đó mà cậu đã tính trước rồi sao?” – Trương Dân ngạc nhiên.

Lưu Nghiễn nhún vai đáp: “Đâu có, chẳng qua tôi sợ có ngày gây gổ trở mặt với Lâm Mộc Sâm, ít nhất vẫn còn đường lui, có thể chống chọi thêm vài ngày giữa gió tuyết rét lạnh.”

“Này, chúa bình tĩnh (biệt danh Mông Phong đặt cho Quyết Minh ởchap trước), giờ nhóc có thể chơi trò suy luận nhanh rồi đó.” – Mông Phong làm bộ như thiết trên Quyết Minh.

Quyết Minh ngẫm nghĩ, rồi nhóc nói: “Đến... chỗ này đi.” – Dứt lời thì chỉ tay ra dấu trên bản đồ.

“Chỗ đó là biển rồi.” – Lưu Nghiễn bác bỏ – “Đến đó thì sống kiểu gì đây, thôi để anh...”

Quyết Minh: “Do tôi lật nhầm trang thôi chứ bộ... Ừm tìm thấy rồi, chỗ này thì sao?”

Mông Phong ghé mắt nhìn: “Được, dọc theo quốc lộ tiến Bắc, hy vọng mọi thứ suôn sẻ.”

“Xăng của chúng ta còn đủ chạy chín trăm cây số.” – Lưu Nghiễn tính toán – “Tốt nhất trước khi cạn sạch phải tìm được mọi người, hoặc ít nhất cũng tìm được chút xăng.”

Hai tiếng sau:

Trương Dân khoác một tay lên vai Quyết Minh, lẩm nhẩm hát theo bài hát văng ra từ chiếc radio cũ kỹ, lại còn nhún nhip tới lui.

“Đúng rồi.” – Lưu Nghiễn bất chợt sực nhớ đến cô nàng diễn viên hút thuốc phiện kia, cậu liền mách – “Trương Dân, mấy hôm trước thần tượng của anh tới đây đó.”

Trương Dân: “Cái gì?!”

Lưu Nghiễn bèn kể lại chuyện Đường Dật Xuyên, cả Mông Phong và Trương Dân đều tròn tròn mắt.

Mông Phong bật thốt: “Cô ấy cũng là thần tượng của anh!”

Lưu Nghiễn thấy cho Mông Phong một ánh mắt thờ ơ đầy khinh bỉ, rồi dài giọng: “Ờ.”

Trương Dân tiếc hùi hụi: “Sao không nhờ cô ấy ký giùm tôi cái tên với? Trời ơi! Biết vậy tôi không thêm đi tuần tra rồi!!”

Mông Phong uất nghẹn hùa theo: “Anh cũng thế! Lưu Nghiễn! Sao em không tìm cô ấy ký tên!!”

Lưu Nghiễn đáp lại bằng vẻ mặt miễn cưỡng mà chán ngán.

“Ồ ha.” – Lưu Nghiễn qua quýt.

Trương Dân: “Cô ấy trông thế nào? Người thiết có giống trong phim không?”

Quyết Minh ngu ngơ hỏi: “Mọi người đang nói cái gì vậy?”

Mông Phong kích động giãy nảy: “Lưu Nghiễn em ở ác quá nha! Hai anh đây đều thích cô ấy, vậy mà em để cho cô ấy đi như thế à?!”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Cô ấy cao lắm hả? Có giống như trên mạng nói không?”

Trương Dân: “Lâm Mộc Sâm làm gì cô ấy thế? Cô ấy có nói tới chuyện ly hôn gì đó chứ?”

Rốt cuộc Lưu Nghiễn không nhịn được nữa: “Cô ta bị Lâm Mộc Sâm bắt đi rồi, giờ chắc đang bị một bầy zombie rượt theo đấy, có muốn đi cứu cô ta luôn không?!”

Mông Phong tức khắc nói: “Thôi, anh còn phải chăm lo cho gia đình nữa, nguy hiểm lắm. Anh Sâm sẽ bảo vệ tốt cô ấy.”

Trương Dân: “Ừa, không hợp lý, tôi chỉ muốn một chữ ký thôi mà, đâu thể liều mạng đánh đổi. Mông Phong nói đúng đó, anh Sâm sẽ bảo vệ cô ấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “???”

Lưu Nghiễn: “Cô ta là thần tượng của mấy người đấy! Thần tượng bị zombie đuổi bắt mà mặc kệ luôn sao?! Có cái loại fan cuồng như vậy à?!”

Mông Phong: “Ầy... cảm giác này em không hiểu được đâu...”

Trương Dân: “Đúng đó, khi tôi còn đi lính, chiến hữu nguyên cả đại đội đều thích cô ấy hết...”

Lưu Nghiễn thật tình chỉ muốn vung khẩu AK nã cho mỗi tên một phát rảnh nợ.

Suốt cả tiếng đồng hồ tiếp theo, Mông Phong và Trương Dân bắt đầu tán chuyện cô nàng diễn viên điện ảnh kia, từ bộ phim thành danh của cô ta cho đến tác phẩm đoạt giải thưởng ở Liên hoan phim Berlin, thậm chí cả ảnh nude lúc mới vào nghề cũng không bỏ sót, bàn tán cực kỳ sôi nổi, vui đến quên cả đất trời.

Sau rốt cả bọn phanh lại trước mặt chiếc thiết giáp hồng hóc nằm rục một đồng giữa đại lộ.

Cuộc bàn tán về nữ diễn viên kia của Mông Phong và Trương Dân tức khắc chấm dứt.

Một dấu chân thật lớn hằn sâu giữa đường, cán phẳng hơn nửa đầu chiếc thiết giáp thành tờ giấy.

Súng ống rơi vãi đầy đất, xung quanh còn có không ít zombie bị giẫm bẹp lép. Hai bánh sau của chiếc xe bọc thép vận binh chổng vó lên trời, non nửa thùng xe vẫn còn nguyên vẹn. Lưu Nghiễn bước xuống kiểm tra thùng xe và mảnh vỡ của thiết giáp, đoạn cất tiếng: “Lâm Mộc Sâm đích thị ngồi lên cái xe này bỏ trốn.”

“Loại người khổng lồ đó không chỉ có một con.” – Trương Dân phổng chừng – “Lâm Mộc Sâm cũng xui xẻo dữ lắm.”

Lưu Nghiễn mở ra nắp thùng xe ở phía dưới ngó vào trong, đoạn cậu cười khẩy mà rằng: “Gã không những xui xẻo mà còn ngu ngốc nữa, gã căn bản không biết sử dụng chiếc xe này... Các anh lại đây xem.”

Dưới thùng xe có một bình sắt, trên bình có hai cái nắp hình tròn.

Mông Phong nói: “Nguyên cả đầu xe và động cơ đều bị giẫm bẹp, thế mà lại không bị phát nổ.”

Lưu Nghiễn nói: “Vì em đã cho thiết kế bình xăng nằm ở dưới đáy thùng xe, một khi bị zombie đuổi theo, người trên thùng xe có thể vận mở bình xăng, cho rưới xăng xuống mặt đường, cứ thế vừa chạy vừa tưới, xem chừng đổ đi một phần xăng vừa đủ, thì sau đó... bật lửa, thế là xử lý lũ zombie trên đường rất gọn gàng.”

Lưu Nghiễn vòng ra đầu xe, đánh giá: “Ngay cả súng phun lửa cũng không xài tới, tiếc thật.”

Trương Dân hết chui vào bên trong lại mò ra ngoài xem xét, Mông Phong thì đứng bên cạnh đầu xe bị ép nát, trên mặt đất còn rớt lại một chiếc giày cao gót của Đường Dật Hiểu.

Mông Phong: “...”

Trương Dân: “...”

Lưu Nghiễn: “Các anh có thể nhặt về làm kỷ niệm được đó, cái này còn có giá hơn chữ ký nữa kìa. Nhưng chỉ có một chiếc thôi, các anh phải chia kiểu gì đây? Hay là đi tìm thêm chiếc còn lại?”

Mông Phong tự giác đổi đề tài: “Lâm Mộc Sâm đâu rồi? Lại trốn thoát? Gã lớn mạng thật đấy!”

Trương Dân đứng ngó một hồi, trở về dùng cái chân cà nhắc điều khiển chân ga và phanh cho xe vòng lại, dùng đầu xe Jeep đẩy ra mở vụn nát của xe thiết giáp.

Mông Phong nhắc lên miếng sắt, tìm được hai cái chân máu thịt bầy nhầy, không nhận ra là của ai cả.

Họ gỡ bình xăng trên chiếc thiết giáp xuống, buộc vào lớp dự phòng ở phía sau xe Jeep, rồi lái xe rời đi.

Ngày 22 tháng 11 năm 2012.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi chỗ tránh nạn bị đàn zombie tàn phá. Quyển nhật ký của tôi đã bị mất rồi, nên tạm thời mượn đồ Hàn Quốc của Quyết Minh xài đỡ. Hình minh họa là do nhóc vẽ.

Đồ ăn trong một tháng và số xăng đủ để chạy hai ngàn cây số, một lớp dự phòng, và ba người rưỡi (Trương Dân bị gãy chân), chúng tôi bước vào cuộc hành trình Bắc tiến.

Những chiến hữu di tản không hề có chút tin tức, tôi bắt đầu hơi nhớ họ rồi. [Một đồng người vẽ kiểu chibi tay bắt mặt mừng]

Mùa Đông năm nay tới sớm hơn năm trước, cũng càng lạnh hơn, đây đích thực là băng tuyết ngợp trời, thế giới hoang vu không có lấy một dấu chân, thôn xóm, nhà cửa, toàn bộ bị phủ trong một lớp tuyết dày. Khiến tôi nhớ tới cái thời mà loài người mới xuất hiện ở cuối Kỷ băng hà.

Giữa trời tuyết trắng xóa, đôi khi lại xuất hiện một vài con chim sẻ bay đi kiếm ăn, khi Quyết Minh xuống xe nghỉ ngơi sẽ rải vụn bánh quy cho tụi nó ăn.

Chúng tôi lại thấy một biển chỉ đường, trên đó có một mũi tên, chắc là hướng sơ tán của Chính phủ. Sau khi bàn bạc sơ qua, mọi người (trừ Quyết Minh) nhất trí đi theo hướng mũi tên chỉ về phía Bắc.

Trong mấy ngày này, chúng tôi rong ruổi trên quốc lộ 108, máy dò tìm sự sống vẫn không có phản ứng, chỉ có tụi zombie bị đông cứng như que kem giữa đồng trống. Radio không thu được sóng, biển báo hiệu trên đường bị phủ lên một tầng băng thật dày.

Trên thế giới này, ngoại trừ chúng tôi liệu có còn người nào sống sót? Trời đất trắng tuyết, con đường không biết điểm cuối, nơi nơi đều tĩnh mịch tựa như cái chết, cuộn băng của The Beatles bị Mông Phong lật tới lật lui nghe hơn cả trăm lần, sau rốt quả nhiên bị rối băng luôn.

Đi liên tục mười lăm ngày, chúng tôi tiến vào Tây An, dưới lớp băng bao phủ toàn thành phố, con đường phía Đông Trường An đã bị càn quét sạch bách. May mà trong thành phố còn tìm được ít thức ăn, chúng tôi đổi sang một chiếc xe lớn hơn, tới cửa hàng tiện lợi, tiệm hóa chất và tiệm kim khí, hiệu thuốc, rồi cả nhà kho của Wal-Mart và Carrefour(*) gom đủ nguyên vật liệu.

(*) Wal-Mart và Carrefour là hai tập đoàn siêu thị lớn nhất nhì thế giới.

Chúng tôi không tìm thấy biển báo hiệu có dấu mũi tên trên đường nữa, chắc điểm tập kết cuối cùng là Tây An, nhưng đã bị tấn công rồi.

Mông Phong đề nghị chúng tôi nên ở lại thành phố một thời gian, sau cùng đề nghị này lại bị chính anh ấy bác bỏ. Vì dưới cống thoát nước còn có hàng ngàn vạn zombie ẩn núp, chúng nó vậy mà cũng biết chui xuống dưới đất chống rét.

Tại huyện Lâm Đồng, lăng mộ Tần Thủy Hoàng rộng hàng ngàn dặm đã bị đóng băng.

Chuyện này không đúng.

Đây không giống với mùa Đông phương Bắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thời tiết thế này thật sự rất bất thường.

Tôi thậm chí còn ngờ rằng tất cả mọi người trên Trái Đất đều chết cả rồi, giữa không trung hoang vắng, mặt đất bao la, đồng bằng bát ngát... chỉ có bốn người chúng tôi đánh xe chạy vòng quanh giữa đất trời.

Chúng tôi rời khỏi Lâm Đồng, tiếp tục Bắc tiến.

Ngày 7 tháng 12, rốt cuộc bắt gặp một chiếc máy bay lượn qua bầu trời.

“Máy bay kìa!” – Mông Phong quát to.

Lập tức đập thắng, Mông Phong mau chóng nhảy lên nóc xe, vung vẩy hai tay, hét lớn: “Ê này!!!!!!”

Mông Phong cởi áo khoác diên cuồng vẩy giữa không trung, Lưu Nghiễn nhét đạn tín hiệu vào, hướng lên trời bắn một phát, tia sáng màu lục xẹt xẹt phóng lên cao, sau đó vẽ thành một đường cong, rồi tắt lịm dưới lớp tuyết.

[Hình vẽ phác của chiếc máy bay] Ngày 8 tháng 12, chúng tôi dừng lại ở nơi có máy bay xuất hiện đợi một ngày, Mông Phong giẫm lên tuyết vẽ thành chữ SOS, nhóm lên một đống lửa ngay chính giữa.

Nhưng lại không xuất hiện dấu hiệu cứu hộ nào nữa.

Là máy bay trinh sát? Máy bay ném bom? Hay là máy bay chuyên chở lính nhảy dù hoặc vật tư gì đó?

Mà cho dù thế nào, còn người sống sót là tốt rồi, mọi thứ vẫn có hy vọng.

Gió tuyết cứ lớn dần, tựa hồ có dòng nước lạnh đang chảy xuôi về phía Nam, bây giờ không có dự báo thời tiết, bảo vệ mạng sống mới là chuyện quan trọng nhất.

Chúng tôi men theo chân dãy núi sáu ngọn ở phía Nam đi theo hướng cản gió, đúng lúc bắt gặp một biển báo hiệu có dấu mũi tên bị đông cứng bên đường.

Khi đang định tiến tới để xem xét cẩn thận thì ô tô bị kẹt trong tuyết, gió mạnh quét bay cả biển báo, chúng tôi đành phải bỏ xe cuộc bộ.

Trương Dân khởi rất nhanh, mới đó mà đã chống gậy đi lại được rồi, Mông Phong làm ký hiệu chỗ xe đỗ lại, rồi dắt chúng tôi đi lên trên cao, tìm hang núi trốn vào lánh gió.

Ngày 21 tháng 12, thêm một luồng nước lạnh đã chảy về Nam, thời tiết quang đãng hơn, chúng tôi rời khỏi hang núi, sắp xếp lại hành trang, tiếp tục lái xe tiến Bắc. Lương thực còn cầm cự được gần hai tháng, ăn tiết kiệm chút thì có thể chống chọi đến mùa xuân. Tuy nhiên không hiểu vì sao, tôi có cảm giác như mùa Xuân vĩnh viễn không bao giờ đến nữa.

Đó chỉ là dự cảm mà thôi.

Mãi đến khi chúng tôi đặt chân lên đỉnh núi băng tuyết bao trùm, trông thấy một tháp thu sóng phát thanh cao tầm ba chục mét.

“Lưu Nghiễn! Lại coi này!” – Mông Phong hô lên.

Hắn cào lớp tuyết đi, bên dưới tháp sắt có dấu vết người nhóm lửa để lại. Lưu Nghiễn nhú mày, ngồi xổm xuống dùng tay phủi tuyết ra, cả bọn dường như đã lật tung đất tuyết xung quanh hết một lượt, mới phát hiện ra được một đầu lọc thuốc lá ẩm ướt, một nhánh cây từng cháy hết một nửa và một đoạn dây thừng.

“Dây thừng của lính nhảy dù.” – Trương Dân thốt lên – “Sao lại có lính nhảy dù ở đây?”

Bọn họ đứng trên đỉnh núi phóng mắt ra xa, mây và núi vẫn vút, ráng đỏ hoàng hôn rực sáng ở chân trời.

“Đó là một cái tháp sóng phát thanh.” – Lưu Nghiễn kêu – “Quyết Minh! Bật radio lên!!”

Quyết Minh đang trùm một cái mũ len dày, đeo tai nghe bít kín, nhóc đứng dưới tháp tín hiệu, cần anten kéo dài hết cỡ hướng về đỉnh tháp, vặn nút dò sóng từ phải sang trái, rồi lại chuyển từ trái sang phải.

Trước sau vẫn nín bặt.

“Trèo lên thử xem?” – Mông Phong đề nghị – “Kéo đầu anten lại gần một chút, anh thấy nếu để cho nó chạm vào trên tháp thì...”

“Em thiệt không ưa nổi cái thói ấy của anh nhé, Mông Phong.” – Lưu Nghiễn chán ngán rằng – “Xem hướng dẫn sử dụng trước khi xài thứ gì cũng lãng phí thời gian của anh lắm à?”

Mông Phong: “Ba của anh hay làm vậy lắm mà, lúc tản bộ thì dây anten...”

Lưu Nghiễn: “Cái suy nghĩ của anh và ba anh dưới hoàn cảnh này sai bét rồi, chúng ta đang đứng dưới tháp sóng đây. Nó không có tín hiệu thì là không có tín hiệu! Anh có hướng chỗ nào cũng vậy thôi! Cho dù anh ôm Quyết Minh ngồi lên đỉnh tháp cũng chả thu được tín hiệu gì sất!”

Máu nóng Mông Phong lập tức bốc lên tận đầu: “Làm như bà ngoại của em thì hơn chắc! Lưu Nghiễn! Hồi trước tới nhà em, bà ngoại em ngay cả điều khiển TV cũng không biết xài, cứ chạy tới vỗ đập lên TV! Vỗ TV có thể chuyển kênh à?! Em vỗ cho anh xem coi?!”

Lưu Nghiễn: “Đủ rồi nha!”

Trương Dân phá lên cười bò lăn bò càng, Quyết Minh thì căn bản chẳng nghe thấy hai người kia nói gì, nhóc còn đương chìm đắm trong mở tín hiệu của người ngoài hành tinh, ôm radio tò tò theo sau Lưu Nghiễn.

Mông Phong trở về đánh xe lại đây, cất tiếng hỏi: “Giờ phải đi chỗ nào?”

Lưu Nghiễn: “Không biết, hỏi cái radio của ba anh ấy tình yêu.”

Mông Phong lái xe nói: “Vậy thì... cứ dọc theo chân núi tìm kiếm, ê, xem kia chừng, bên đó có hai người tuyết kia.”

Lưu Nghiễn không thêm ngó, Mông Phong lại vỗ vỗ mặt của cậu, giục: “Quay đầu xem bên kia.”

Có hai ụ tuyết lẻ loi giữa đồng tuyết mênh mông.

Trương Dân nói: “Là tự nhiên mà.”

Mông Phong: “Ừm, vậy đó là nguyên lý vật lý gì thế? Chừng à, giải thích chút đi.”

Xe phanh lại, Quyết Minh tò mò ngó quanh, sau đó nhảy xuống xe lão đảo đi tới. Dưới lớp tuyết đường như còn có gì đó, Quyết Minh quét lớp tuyết đọng ở phía trên ra, đụng tới một cây gì đó dài dài cứng cứng, nhóc bèn túm lấy kéo ra.

Rút được một củ cà rốt.

Quyết Minh: “?”

Mông Phong tròn tròn mắt.

Ba giây sau, Lưu Nghiễn dường như nhận ra điều gì, cậu dè lên tay Mông Phong ấn xuống còi xe, mấy tiếng còi liên tục vang vọng giữa trời tuyết mênh mông.

Mông Phong lục tìm được một cái còi trong thùng tạp vật, hít một hơi thật đầy rồi ngậm còi thổi to.

Ở phía trái chân núi, có một đứa trẻ con đạp tuyết chạy tới.

“Đội... đội trưởng!” – Cậu nhóc béo kia nhác thấy Quyết Minh, tức khắc hét vang – “Đội trưởng Quyết Minh!!”

Mông Phong hít sâu một hơi, nắm tay Lưu Nghiễn cùng xuống xe, nhóc béo đột nhiên rống to một tiếng “Áaa!!!” như gặp phải quỷ, tức khắc xoay mông bỏ chạy.

“Chờ đã!” – Lưu Nghiễn vội hô – “Chạy đâu! Đứng lại đó!!”

Cậu nhóc béo té chổng vó xuống tuyết, rồi lại nhồm dậy co giò chạy mất bóng, cả bọn lập tức nhào lên xe nhấn ga rượt theo, sau khi vòng qua thung lũng núi ngập tuyết thì quang cảnh trước mặt trở nên thoáng đãng, ở phía xa là một nông trường lớn tọa lạc ngay dưới chân núi.

Cậu nhóc béo dắt theo một đám người điên cuồng tóa ra, ai nấy đều cao giọng hét lớn, Lưu Nghiễn xuống xe chạy ào lên phía trước, hét mừng cùng đám người sống sót ôm chầm lấy nhau.

Ngày 22 tháng 12 năm 2012, cuối cùng chúng tôi đã tìm được những chiến hữu thất lạc, thì ra trong lúc chạy khỏi chỗ tránh nạn họ đã để lại mũi tên ký hiệu dọc đường – đây chính là biện pháp do Hồ Giác nghĩ ra.

Lúc trước Văn Thư Ca đã dắt đoàn người vòng qua Tây An tiến lên Bắc, rồi đi vào khu vực phía Nam tỉnh Ninh Hạ, ngay tại ranh giới giao nhau của hai tỉnh tìm thấy một cái tháp tín hiệu cao lớn, trong khi chúng tôi lại đi về hướng Đông, men theo chân núi để tránh gió, thế là đi tắt qua khu phía Bắc.

Ở đây có một quốc lộ, phía cuối quốc lộ là một nông trường lớn, trên biển hiệu ghi dòng chữ “Nông gia nhạc.” (Nhà nông vui vẻ.)

Hồ Giác dẫn đầu những anh em có sức chiến đấu chạy vào diệt sạch mười con zombie bên trong, rồi chôn bọn chúng ở phía Tây nông trường.

Nơi này không quá lớn, nhưng đã tốt hơn nhiều so với chỗ trú thân của chúng tôi trước đó.

Nông trường này tựa núi nhìn sông, mà con sông phía Đông đã đóng băng hoàn toàn, nghe đâu vốn dĩ dùng để xây suối nước nóng, nhưng bởi vì nguồn nước không đủ nhiều nên bị kết băng luôn.

Làng du lịch Nông gia nhạc ở vùng ngoại ô... tựa như một thiên đường vậy.

Trong những ngày chúng tôi không có mặt, bảy mươi chín người đều coi Hồ Giác là lão Đại, Văn Thư Ca làm đội trưởng Đội tự vệ phụ trách bảo vệ mọi người, khi Hồ Giác trả lại quyền nhật ký cho tôi, anh ta quay sang Mông Phong nói một câu.

“Thật may quá, lão Đại của chúng ta rốt cuộc đã trở về.”

.
. .
.

End #24.

26. Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

25. Hồi sinh...

Lưu Nghiễn bước vào nông trường, nơi đây có bốn tòa nhà cao ba tầng, trên nóc mỗi tòa nhà cắm một máy phát điện nhờ sức gió khá đơn giản. Chập choạng chiều, thím Vu bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ tỏa khắp. Trong suốt mấy ngày nay, bốn người họ hầu như chưa được nếm qua chút thức ăn nấu chín nào.

Bên trong căn tin, thím Vu tắt tả soạn cơm, Lưu Nghiễn ngó quanh một vòng, cậu phát hiện tăng thêm gần trăm người, nam có nữ có, mà nữ so ra còn đông đảo hơn nam.

“Tôi còn tưởng là ký hiệu không có tác dụng nữa chứ.” – Hồ Giác nói – “Không có ngày nào yên giấc, may mà các cậu tìm tới đây được.”

Mông Phong phụt ra một mồm cơm: “Ký hiệu?!”

Đặng Trường Hà tiếp: “Không phải các anh dựa vào ký hiệu mới tới đây à?”

Trương Dân ngỡ ngàng đáp: “Không... chẳng lẽ bị tuyệt lập luôn rồi? Các anh để ký hiệu lại ở chỗ nào?”

Hồ Giác dở cười dở mếu: “Chúng tôi băng qua Hán Trung, tới Bửu Kê, trên tất cả các biển báo giao thông đều vẽ chữ và mũi tên, để các cậu đi theo hướng Tây Bắc...”

“Tía nó!” – Mông Phong tức khí hét lên – “Bọn tôi đi về phía Đông Tây An cơ! Quốc lộ 108! Quyết Minh! Cái chiêu nhắm mắt chỉ đường(1) của nhóc mắt linh rồi!”

(1) Nguyên văn là “Tiên nhân chỉ lộ” – là một thế cờ khai cuộc của cờ Tướng, người đi đầu tiên thường đi con Tốt tại ô số 3 hoặc ô số 7, vì trên bàn cờ Tướng có năm quân Tốt giống năm ngón tay, khi đưa con Tốt lên giống như vươn ra một ngón tay chỉ sang thế trận của đối phương nên có cái tên thoát tục như vậy đó))

Mọi người lớn tiếng cười ra rả, Lưu Nghiễn lắc đầu bó tay.

“Cảm ơn sự chỉ dẫn của Chúa Jesus.” – Ngô Vĩ Quang lên tiếng – “Cuối cùng vẫn tìm được nhau.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Hồ Giác thở phào: “Rốt cuộc có thể từ bỏ trọng trách rồi, giao lại cho các cậu đây.”

Lưu Nghiễn nghe vậy cũng không cần khiêm tốn mà rằng: “Sau này có rất nhiều thứ cần anh giúp đỡ.”

Hồ Giác gật đầu cười đáp: “Tôi sẽ không từ chối đâu.”

Những người mà Mông Phong và Lưu Nghiễn đã cứu ra ở chỗ tránh nạn hiển nhiên cực kỳ thân thiết, từng người lần lượt ủa tới tay bắt mặt mừng một phen. Còn một trăm mười bảy người khác được Hồ Giác giải cứu dọc đường hoàn toàn lạ lẫm với họ.

Mông Phong và Trương Dân ăn xong bữa tối, mỗi người chia nhau đi làm thân với những người bạn mới tới, bắt đầu kiểm tra năng lực từng người để sắp xếp đội ngũ.

Lưu Nghiễn thì nhận lấy bản vẽ phân khu chức năng của nông trường và danh sách thành viên, cậu triệu tập mọi người mở một cuộc họp. Hết thấy đều suôn sẻ, không còn những toan tính và chuyên quyền như lúc có Lâm Mộc Sâm, cũng không có bất kỳ xung đột tư tưởng nào.

Chiến lược xây dựng bản đồ nông trại được triển khai, trò chơi chính thức bắt đầu. (Ví von giống kiểu chơi game nông trại)

Sau khi họ kết thúc cuộc họp tại đại sảnh lầu hai của tòa nhà chính, Lưu Nghiễn tổng hợp ý kiến của mọi người, ghi chép lại mọi sở trường của từng người một, bắt đầu kế hoạch kiến thiết lần hai.

Lúc này đây rốt cuộc đã hoàn toàn an toàn, bất kể là thời tiết, địa thế, hay lòng người.

Về thời tiết: đây đích thị là yếu tố quan trọng nhất, bởi giá rét vẫn còn kéo dài rất lâu.

Địa thế: Nông gia nhạc nằm ở nơi thâm sơn cùng cốc yên tĩnh nhất, lại không có con đường giao thông huyết mạch nào băng qua. Lũ zombie trừ phi biết trèo đèo lội suối, còn không thì khả năng nơi này bị tập kích là cực nhỏ.

Lưu Nghiễn chưa rõ hướng đi của đàn zombie, nhưng trước mắt dù có xuôi Nam hay ngược Bắc như chim di trú, bọn chúng đều không thể ‘ghé thăm’ nơi này.

Cách Nông trường ba trăm kilomet về phía Đông là Tây An, về phía Tây là Thiên Thủy, mà đi về hướng Tây Bắc chính là Lan Châu. Đi ra ngoài tầm mười cây số có một trạm xăng dầu, xung quanh có không ít thôn trấn, nhưng đều là những thôn nhỏ có quy mô chưa tới trăm người.

Lòng người: sau rốt, cai quản kiểu bang phái xã hội đen của Lâm Mộc Sâm đã hết thời, ai nấy đều nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng nạn đại dịch zombie này không biết đến bao giờ mới chấm dứt, có thể là ngày mai, cũng có thể là ba mươi năm sau. Con đường phía trước biết đâu sẽ dài đằng đẵng mà đầy khổ ải, nhưng chỉ cần giữ vững lòng tin với nhau, hết thấy mọi thứ sẽ dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn.

Xế chiều, Lưu Nghiễn sắp xếp giấy tờ xong xuôi, cậu đưa cho Hồ Giác: “Mảng nhân sự vẫn giao cho anh. Tôi không biết cách quản lý, chỉ biết chế tạo ‘đồ chơi’ thôi, vất vả cho anh rồi.”

Hồ Giác lớn hơn Lưu Nghiễn mười tuổi, luôn giống như một người anh nho nhã lễ độ, nhưng chưa bao giờ ỷ vào tuổi tác vai vế, anh ta nghe cậu nói vậy liền mỉm cười, nhận lấy danh sách đi phân công sắp xếp. Lưu Nghiễn kéo mở tấm rèm trong phòng đọc sách, bên ngoài tuyết rơi lác đác, Quyết Minh và mấy đứa nhỏ hăng hái chơi ném tuyết, còn Trương Dân, Mông Phong đang cùng trò chuyện với đội viên của mình.

Bắt đầu từ ngày mai cậu sẽ ở lại chỗ này, hai căn phòng trên lầu ba đã dọn dẹp sạch sẽ, là để dành riêng cho bốn người họ.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên, Lưu Nghiễn xoay người, bắt gặp Ngô Vĩ Quang đang đẩy cửa bước vào.

Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi: “Mục sư, nhiệm vụ truyền giáo của chú tiến hành đến đâu rồi?”

Ngô Vĩ Quang đáp: “Tôi không định giảng kinh thánh cho cậu, có điều nếu cậu mong muốn quy y, tôi rất vui lòng được dẫn dắt.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Thôi vậy, trước mắt tôi chưa có ý định đó. Thế nào?”

Ngô Vĩ Quang dường như hơi khó lựa lời, ông ta đắn đo chùng một phút sau, mới lên tiếng: “Qua vài hôm nữa là lễ Giáng Sinh.”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một lúc, đoạn cậu châm chọc rằng: “Mông Phong rất là... chán ghét ngày lễ này. Nhưng tôi dám chắc anh ấy chẳng cản trở gì mọi người đâu.”

Ngô Vĩ Quang xoa xoa mũi, ông nở nụ cười, lại tiếp: “Cậu nên đi xung quanh một chút, tôi nghĩ họ có rất nhiều điều muốn nói với cậu đấy.”

Lưu Nghiễn vui vẻ đáp: “Ừm, tôi đang định làm thế.”

Đến hoàng hôn, tất cả mọi người đều trở về, quả là một ngày bận rộn mà sôi nổi. Mông Phong đeo đôi găng tay hở ngón, đóng nguyên bộ đồ lính, đang đứng trong nhà ăn giải thích sự bố trí phòng ngự ở nơi này cho gần mười tay trai tráng. Những người này là tiểu đội trưởng do hắn tạm thời chọn ra.

Trương Dân thì ôm Quyết Minh ngồi một bên, thân thiết đan chân vào nhau, thi thoảng anh lại chen lời phát biểu.

“Tạm thời là vậy.” – Mông Phong chột lại – “Kế hoạch của chúng ta còn cần phải kết hợp với ‘đồ chơi’ mà Lưu Nghiễn chế ra, lúc đó mới có thể bố trí lại lần nữa, trước mắt mỗi người tự hiểu lấy một phần ý tưởng thế là đủ rồi...” – Hắn nhắc thấy Lưu Nghiễn bước xuống lầu, liền qua loa phân phó: “Giải tán thôi, chuẩn bị ăn tối.”

Bên cạnh nhà ăn có một hành lang xiêu xiêu vẹo vẹo, dẫn tới phòng sinh hoạt chung, kế đó là phòng chơi cờ, bốn tòa nhà vây quanh một hồ nước trung tâm, vườn hoa và núi giả.

“Chủ nhân cũ của nơi này đúng là một người tao nhã có khiếu thưởng thức.” – Lưu Nghiễn nắm đầu ngón tay út của Mông Phong, rồi dùng sức lắc tới lắc lui, cậu cười nói – “Tựa như một bức tranh sơn thủy hòa trong rừng trúc, anh nhìn mà xem.”

Trương Dân và Quyết Minh tay nắm tay, dung dăng dung dẻ đi ở phía sau, Trương Dân ra tiếng: “Ừa, có rừng trúc.”

Mông Phong hòa theo: “Sau này có thể nuôi mấy con gấu trúc ở đây, trước kia Lưu Nghiễn thích gấu trúc lắm nha.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân cười bảo: “Đúng là hợp ý tôi, Quyết Minh cũng rất thích gấu trúc đó.”

Quyết Minh: “Vài bữa nữa là Giáng Sinh đúng hông? Có quà gì hông? Gấu trúc là quà hả ba?”

Mông Phong: “Thôi miễn đi, cái kiểu quà cáp ăn theo phương Tây đó thì hay ho gì chứ, đừng quên nguồn cội dân tộc...”

Lưu Nghiễn: “Mừng lễ giáng sinh và nguồn cội dân tộc thì liên quan gì nhau? Anh đừng có mà bóp méo quan niệm.”

Quyết Minh: “Đúng đó đúng đó...”

Mông Phong: “Dù gì anh đây vẫn cóc thêm quan tâm ba cái thứ ngoại lai. Anh đây không biết Jesus, cũng chả cần biết mẹ Jesus là ai, ở hớ?”

Trương Dân: “Ồ hớ ở hớ?” (=))))

Lưu Nghiễn: “Tại hồi đó anh đi chơi lễ với em về trễ bị mắng, nên mới giận cá chém thớt lên Jesus thì có...”

Mông Phong: “Đã nói với em cả trăm lần là anh đi chuyển tàu tối! Bộ anh xin nghỉ phép dễ lắm á! Anh lặn lội cả ngàn cây số về chơi cái lễ quý quái này với em đây, anh liều mạng chen chân lên toa cuối, lật cả xe, trật luôn đường ray, bị cái đám nhân viên tàu lửa tra tấn cả buổi trời mới trốn ra ngồi xe tối nơi, tận sáu giờ chiều mới được gặp em, mới mười giờ tối đã phải ngồi xe quay về, vồn vện có bốn tiếng đồng hồ thôi, thế mà còn phải ngó sắc mặt của em nữa...”

Quyết Minh: “Méo méo grừ...”

Trương Dân: “Gấu gấu gấu!”

Lưu Nghiễn: “Trung sĩ Mông Phong! Đừng ép em vạch cái bản mặt anh ra nhé! Em ngồi hứng gió lạnh trong nhà ga đợi anh những mười tiếng đồng hồ, trong khi anh lại ngủ gà gật đi lố trạm...”

Mông Phong: “A! Đèn ở đây sáng quá! Có máy chụp hình không vậy?”

Trương Dân: “Chúng ta qua bên kia ngắm đi.”

Quyết Minh: “Con phải đi tìm máy chụp hình chứ.”

Trương Dân và Quyết Minh giả vờ giả vịt, hỉ hả nhảy chân sáo rồi dọt mất.

Nguồn điện tuy không mấy sung túc, nhưng cũng đủ cung ứng chiếu sáng và sinh hoạt cơ bản, chủ nhân hồi trước của Nông gia nhạc rất cẩn thận, có cả bình ắc quy phòng khi cúp điện.

Hôm nay là ngày đầu bọn Lưu Nghiễn trở về, đèn đóm bật sáng lạn khắp sảnh, bản ‘Hey jude’ của Elvis nhẹ nhàng truyền đến từ lầu bên, giai điệu ẩn chứa sự lãng mạn không tả thành lời.

“Chẳng qua vì... anh đã hào hứng cả hai ngày liền.” – Mông Phong tiếc nuối giải thích – “Nghĩ đến việc có thể về gặp em, suốt bốn mươi tám tiếng không cách nào chợp mắt... cho nên trên xe mới...”

Lưu Nghiễn: “Nói sớm không phải là được rồi à, bày đặt sĩ diện hão? Thừa nhận là anh yêu em khó lắm sao? Cũng đâu phải chuyện gì ghê gớm, lại chả mất miếng thịt nào, tại sao lại không làm chứ?”

Mông Phong tức giận nghiêng rằng trèo trẹo, hấn rất muốn túm Lưu Nghiễn đánh đòn cho một trận.

Văn Thư Ca đang lảng lạng đứng bên ngoài. Dáng người cậu ta cao to, kết hợp với bộ quân phục dã chiến, nét mặt đường hoàng mà nghiêm nghị.

Lưu Nghiễn liếc mắt thấy Văn Thư Ca, hình như cậu ta đang đứng đó chờ người, ánh mắt cậu ta vừa chạm phải Lưu Nghiễn và Mông Phong thì lập tức dời đi. Mông Phong nhận xét: “Thằng nhóc này rất khá. Mọi người kể là dọc đường đi cậu ta đã giết không ít zombie, để cho Đặng Trường Hà ở trên xe bảo vệ những người khác, bản thân mình thì đơn thân độc mã xông trận mở đường... Hơn trăm người ở Duyên An và Tây An cũng do cậu ta dẫn người cứu ra đấy.”

Lưu Nghiễn thấp giọng: “Em đi nói chuyện với cậu ta nhé?”

Văn Thư Ca lên tiếng: “Lưu Nghiễn, các anh đã về rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, đánh mắt nhìn qua bên cạnh, thấy Mông Phong đã tháo mũ xuống, ngồi hút thuốc trên xô pha, Lưu Nghiễn bèn nói: “Nghe đâu cậu đã làm rất tốt.”

Văn Thư Ca chỉ hỏi: “Người bị nhốt đó... anh ta sao rồi? Trước lúc rời khỏi anh có đến xem không?”

Ngớ người trong chốc lát, sau đó Lưu Nghiễn mới nhớ ra, thì ra là người gián tiếp chết trong tay Văn Thư Ca ở chỗ tránh nạn.

“Rồi.” – Lưu Nghiễn bịa chuyện vài câu – “Trước khi chúng tôi đi, Mông Phong đã mở khóa thả cậu ta ra, cùng với những người bạn zombie mới gia nhập đoàn quân xuôi Nam.”

Biểu tình của Văn Thư Ca hơi thả lỏng, nhưng vẫn đượm nét muộn phiền không dứt.

Cuối cùng Lưu Nghiễn mới vỡ lẽ, thì ra người mà Văn Thư Ca chờ ở đây chính là hai người cậu.

Văn Thư Ca lại tiếp: “Tôi muốn cho các anh xem cái này, tôi không biết phải quyết định thế nào...”

Lưu Nghiễn quay đầu gọi: “Ông xã!”

Mông Phong cười cười đứng dậy, choàng lên vai Lưu Nghiễn, Văn Thư Ca nhìn họ một cái rồi nói: “Ở bên này.”

Về mặt của cậu ta dường như rất bồn chồn, suốt dọc đường không hé răng. Cậu ta dẫn hai người lên lầu hai, hành lang tận cùng phía Đông của khu du lịch rất ẩm thấp, sàn nhà và vách tường lốm đốm mốc meo, lạnh lẽo mà hoang vắng.

Mông Phong nhìn thoáng qua phía cuối hành lang, tất cả mọi người đều ở lầu phía Tây, vì dãy phía Đông quá xập xệ.

Văn Thư Ca rút ra một chùm chìa khóa, mở cửa phòng 217, dẫn bọn họ bước vào.

Căn phòng tối tăm ẩm ướt không có điện, người đang nằm trên giường đích thị là Lâm Mộc Sâm, phần dưới mình gã đắp một cái chăn hơi mỏng, hai chân bị cột từ phần đầu gối, trên nệm còn vương vài vết máu loang.

Trong phòng rất hôi thối, xem chừng như có người thường xuyên đến dọn dẹp, trên tủ đầu giường còn cắm mấy nhành hoa dại trong lọ thủy tinh.

Lâm Mộc Sâm sắp chết, gã nằm rục trên giường yếu ớt thở khò khè, lồng ngực phì phò như lò thổi lửa.

Văn Thư Ca nói: “Lúc tụi tôi tìm thấy anh ta, thì hai chân đã bị chet dưới xe thiết giáp.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Tôi vẫn nghĩ, khi nào các cậu mới định nói tôi hay.”

Mông Phong chau mày hỏi: “Sao em biết gã còn sống?”

Lưu Nghiễn cười đáp: “Máy xay gió phát điện là do Đường Dật Xuyên thiết kế. Mà anh ta lại không tới kiểm chúng ta hỏi ‘anh chồng’ mình ở đâu, chứng tỏ là đã tìm được rồi, và Lâm Mộc Sâm chắc đã...”

“Gọi Trương Dân tới đây đi.” – Mông Phong ngắt lời – “Để anh ta xem bệnh thử.”

Văn Thư Ca như trút được nợ, bước vội ra ngoài tìm người.

Lát sau Trương Dân đã tới, anh vạch tấm chăn dưới mình Lâm Mộc Sâm ra xem xét.

“Thuốc rất khan hiếm.” – Ngô Vĩ Quang giải thích – “Tôi đành phải cắt chân anh ta.”

Trương Dân nói: “Cho dù cắt chân rồi, chắc cũng không gượng được bao lâu, dưới đùi anh ta đã hoàn toàn hoại tử, cơ thể nhiễm trùng mưng mủ... may mà không bị nhiễm virus.”

Ngô Vĩ Quang đề nghị: “Cậu Trương này, dùng phương pháp châm cứu Trung y kết hợp thuốc bôi ngoài da chữa trị cho anh ta được không?”

Trương Dân chỉ đáp: “Tôi sẽ cố hết sức, có điều rất khó nói trước.”

Mọi người trong phòng đồng loạt trầm mặc, Lâm Mộc Sâm chột mở mắt.

“Lưu Nghiễn.” – Lâm Mộc Sâm gọi.

“Anh Sâm.” – Lưu Nghiễn giữ giọng bình tĩnh.

Lâm Mộc Sâm thều thào: “Anh... cắt một bao đồ... dưới xe container, ngay ổ trục xe... Lấy nó ra... đưa cho... Dật Hiếu.”

Không ai đáp lời gã, Lâm Mộc Sâm lại tiếp: “Tiểu Văn, anh em chúng ta... đến bây giờ, còn bao nhiêu người sống sót?”

Văn Thư Ca đáp: “Sáu người.”

Lâm Mộc Sâm cười tiếc nuối, rồi hỏi: “Vương Thuật thì sao?”

Văn Thư Ca nói: “Trên chiếc xe đó, ngoại trừ anh và Đường Dật Hiếu, còn lại đều chết hết rồi.”

Lâm Mộc Sâm chậm rãi gật đầu, gã bảo: “Sau này, bảo tụi nó nghe lời cậu...”

“... Mà cậu, phải nghe lời Mông Phong, nhận cậu ta làm Đại ca.” – Lâm Mộc Sâm thở dài, hết như vị đầu lĩnh đang nhấn nhủ hậu sự, gãi nhắm hai mắt lại, lúc sau ra tiếng: “Cửa sổ bị thủng rồi, giúp... anh sửa lại một chút.”

Họ rời khỏi căn phòng giam cầm Lâm Mộc Sâm, Văn Thư Ca khóa cửa, rồi lại thở dài.

Mông Phong nán lại, chờ cậu ta cùng đi xuống lầu, hần mở lời hỏi: “Cậu đi theo gã, làm đàn em bao lâu?”

Văn Thư Ca đáp lời: “Năm năm.”

Mông Phong biết là Văn Thư Ca vẫn giữ lại chút cảm tình với vị lão Đại này, hần bồng xoay người khi đi tới chỗ ngoặt, cả hai đứng đối mặt với nhau, Mông Phong nói: “Nghe này, tôi không phải Đại ca của cậu, cũng không cần thiết việc gì đều phải nghe theo tôi.”

Văn Thư Ca gật đầu, Mông Phong tiếp lời: “Mọi người đều bình đẳng, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm với lương tâm của mình là được rồi.”

Ngô Vĩ Quang tổ chức một buổi tiệc mừng Giáng Sinh, Lưu Nghiễn thì làm không ít quà thủ công tặng cho những thành viên mới gia nhập, bày cho họ cách sử dụng dao quân dụng đa năng, và cả cần câu cá – chờ đến đầu xuân là có thể đi câu.

Rồi phát cho mọi người thêm huy hiệu, Mông Phong đã mở rộng biên chế, tính cả những đội đã có sẵn bao gồm đội Bí mật xù, đội Mìn khoai tây (Đặc công chôn mìn), đội Nắm nhút nhát, đội Hoa hướng dương (đội hậu cần), đội Đậu bắn súng (lính xạ thủ), đội Cây bắn dừa hẩu (lính ném lựu đạn), cộng thêm cả đội Nắm hủy diệt – đội lính trách nhiệm tấn công liều chết, đội viên chỉ có một người kiêm luôn chức đội trưởng: chiến sĩ cầm tử Văn Thư Ca.

Mông Phong giao cho Văn Thư Ca một huy hiệu hình Nắm hủy diệt. Trong mấy ngày này, Văn Thư Ca trước sau vẫn không thể hòa nhập với mọi người, không cười, không nói, giống như một tội phạm cá biệt tự cô lập bản thân.

Lúc ăn cơm cậu ta ngồi một mình một góc, đánh bài cũng không bao giờ ham vui, chỉ đối mặt với bầu trời ngập tuyết mà trầm tư nghĩ ngợi. Nhưng hề có việc gì thì cậu ta đều chủ động đi làm, cái chết của hai người kia vẫn để lại bóng ma trong lòng Văn Thư Ca. Trong tiết trời giá rét, cậu ta vẫn hì hục làm việc quần quật từ sáng sớm đến khi tối mịt.

Cậu ta dẫn theo năm tên đàn em cuối cùng mà Lâm Mộc Sâm lưu lại, đến nhà ầm sau vườn lao động.

Trong kho hàng tích trữ một lượng lớn hạt giống, từng túi hạt giống rau củ, hoa quả là do người chủ trước của Nông trường đã chuẩn bị sẵn, chuyên cung cấp cho những vị khách đến Nông gia nhạc gieo trồng giải trí. Những người ở nơi này trước đây đã biến thành zombie hết, gia súc nuôi dưỡng bị bỏ đói nên sống chuồng chạy mất. Nguyên cả đàn gà trốn trong nhà ầm để tránh rét, mổ rau và giun đất sống qua ngày. Rau dưa và cà chua dù không có người bón phân vẫn phát triển tốt tươi, tự nhiên biến thành một vòng tuần hoàn sinh thái tự cung tự cấp.

Đàn vịt ban ngày ra ngoài chạy nhảy, chiều tối lại quay về nhà ầm kiếm ăn, Lưu Nghiễn thật bá phúc sức sống bền bỉ của thiên nhiên, bấy gia cầm đó không cần ai chăm sóc nhưng hầu hết vẫn sống sót tốt.

Phân bón, thuốc trừ sâu đều có đầy đủ. Lương thực cũng dư dả, lúa mì và gạo đóng thành bao lớn chất trong kho lúa đủ cho họ ăn cả một năm. Hệ thống cung cấp nước thông với mạch nước ngầm kề bên, đã được lắp ráp đầu vào đây, rác sinh hoạt thì thải ra một nhánh sông, đổ vào con sông nước thải ở ngoại thành Tây An.

Bên trong Nông trường tự cung tự cấp này, rác sinh hoạt vốn rất ít, hầu hết phân bón đều là phân chuồng của heo và gà. Hạn ghề gây ô nhiễm tác động tới tự nhiên.

Phía sau Nông trường rộng lớn là những thửa ruộng trồng trọt, trải dài đến tận bờ sông. Còn có những xe máy cày hồng hốc, sau khi qua tay Lưu Nghiễn sửa chữa thì toàn bộ đã có thể sử dụng.

Trương Dân dắt người men theo bờ sông phía Đông tuần tra, tìm được trâu và heo sống chuồng, trong một hang núi còn phát hiện ba con heo mẹ gây tơ xương và mấy chú heo con rết run.

Trương Dân bắt tụi nó ôm về, Lưu Nghiễn thấy vậy bèn trêu: “Tìm thêm mấy con chó nữa là hoàn chỉnh nông trại rồi.”

“Em biết làm ruộng à?” – Mông Phong hỏi.

“Không học được sao?” – Lưu Nghiễn đang đọc một quyển sách về kỹ thuật trồng trọt. Đặng Trường Hà đã dẫn dắt mọi người trốn chết nguyên cả chặng đường dài, ấy vậy mà sổ sách này lại không bị thất lạc trong tuyết, Lưu Nghiễn thật không biết nên chê cười chàng cảnh sát này khờ khạo hay nên khen cậu ta khôn ngoan nữa.

Đầu xuân năm sau họ sẽ bắt đầu khai khẩn ruộng vườn, gieo trồng từng thửa lúa mì. Vì có thêm hai sinh viên đến từ trường đại học Nam nông và đại học Nông nghiệp Hoa Tây, nên hết thảy mọi chuyện đều ổn thỏa.

Có một hạt giống tên là hy vọng, đang cắm rễ, nảy mầm, đâm chồi nở hoa trên mảnh đất tách biệt này.

Mông Phong rủ rê: “Đi nào, ra ngoài đắp người tuyết.”

Lưu Nghiễn gạt phắt: “Không rảnh.”

Mông Phong: “Nghỉ ngơi chút đi, em xem, chà? Kia kìa, bạn nhỏ Trương Quyết Minh chơi đùa vui vẻ chưa.”

Lưu Nghiễn: “Không, anh đi mà chơi với cậu nhóc đi, sự học là không ngừng nghỉ, bỏ bê bài vở là không tốt đâu bạn hiền.”

Mông Phong: “Em đừng có ép anh dùng vũ lực đấy nhé.”

Lưu Nghiễn: “Ngon nhào vô! Anh Phong, anh bây giờ làm lão Đại nên bự gan lắm phỏng...”

Mông Phong không nói hai lời, nhào tới ôm chầm Lưu Nghiễn, hét lớn một tiếng lấy tinh thần, nhảy vèo từ lầu hai xuống.

Trong chớp mắt, bóng tuyết từ bốn phương tám hướng bay đến tới tấp, Lưu Nghiễn cuống quýt đu lên người Mông Phong né tuyết, mọi người phá lên cười váng rồi cũng lật đật chạy trốn. Quyết Minh cầm đầu tiểu đội của nhóc hăng máu vây chặn bọc đánh, đại khai sát giới, Lưu Nghiễn vừa rối rít xin tha vừa bỏ trốn, Mông Phong cũng co giò té chạy, bị đuổi riết không tha.

Lưu Nghiễn chụp éch té cái đụi giữa tuyết, Mông Phong đuổi theo, ôm hôn, bị Lưu Nghiễn đẩy ra, lại vồ tới.

“Nhóc cưng!” – Trương Dân cất giọng gọi – “Về thôi nào!”

“Ba gọi về ăn cơm kìa bạn nhỏ!” – Mông Phong quay đầu hét về phía Quyết Minh đương còn sung sức – “Phá đám người khác sẽ bị lừa đá mông đó bạn nhỏ!” – Vừa dứt lời thì bên mặt lại ăn ngay một quả bóng tuyết của Quyết Minh, thế là té gục giữa tuyết cùng Lưu Nghiễn.

Mông Phong cõng Lưu Nghiễn, để lại trên tuyết hai hàng dấu chân cong queo, kéo dài tít phương xa.

“Ông chủ ở chỗ này.” – Mông Phong ngẩng đầu phóng mắt nhìn ra ngôi nhà gỗ thấp thoáng trong rừng cây bạch dương – “Là một tay giàu sụ.”

Lưu Nghiễn vùi đầu trên vai Mông Phong, nhấp nhô lên xuống theo từng bước chân hần công đi, bờ vai hần rất rộng lớn, tấm lưng vững chắc mà đáng tin cậy.

“Ừa.” – Lưu Nghiễn thuận miệng đáp – “Nhìn là biết, chắc còn độc thân?”

Mông Phong lại nói: “Em chưa đi xem mớ tạp vật trong thư phòng à? Hôm trước anh có sắp xếp lại thì phát hiện được một xấp thư tình, là thời ông ta còn trẻ viết cho vợ đó.”

“Ông ta vốn là thanh niên trí thức trong những năm sáu mươi, so với ba mẹ chúng ta còn lớn tuổi hơn.” – Mông Phong cảm khái tiếp lời – “Rời quê nhà đến thành phố dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tới năm chín mươi mấy trở nên thành đạt, rồi kết hôn cùng cô gái kia, không có con cái. Đến lúc có gia tài bạc triệu thì chuyển nhượng công ty cho một xí nghiệp lớn, dẫn bà xã tới nơi này, dựng nên một Nông gia nhạc.”

Lưu Nghiễn khẽ khàng mỉm cười: “Đúng là một cuộc sống lạc thú, người có thể từ bỏ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang là rất hiếm.”

Mông Phong gật đầu: “Anh đọc qua những lá thư tình đó rồi, ông ta vô cùng hoài niệm cuộc sống ở nông thôn thời học sinh, người phụ nữ kia là gái thôn quê, vẫn luôn ủng hộ ông ta gầy dựng sự nghiệp. Nào ngờ đầu mới mở Nông trường chưa được vài năm thì bà chủ đã mất, chỉ còn lại một mình ông ta coi sóc nơi này, rồi thuê thêm vài người làm công, em nhìn phía trước kia.”

Họ đi đến phía sau căn nhà gỗ trong rừng bạch dương, dừng lại trước hai ngôi mộ.

Một ngôi mộ có bia được đúc từ đá cẩm thạch màu trắng, bóng loáng nhưng chưa khắc tên, ngôi mộ còn lại có khắc “Bà xã Nhuế Uyển Uyển.”

“Chắc là dân tệ nạn đã mang virus từ thành phố tới.” – Mông Phong nói – “Ông chủ cũng bị biến thành zombie, sau khi Hồ Giác xử lý ông ta, đi quan sát xung quanh thì phát hiện ra chỗ này. Em coi, ông ta đã chôn vợ mình trước, còn chuẩn bị sẵn một ngôi mộ để sau này chết đi nằm xuống bên cạnh.”

Lưu Nghiễn chỉ hỏi: “Thi thể đâu rồi?”

Mông Phong đáp: “Mấy hôm trước anh có kêu người khuân đến đây chôn xuống.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nắm tay Mông Phong cùng đứng trước mộ bia một lúc, sau đó cậu lên tiếng: “Cảm ơn ông đã để lại Nông trường này, chúc hai người có thể gặp nhau ở thiên đường.”

“Ăn cơm!!!!!!” – Đặng Trường Hà cao giọng hô – “Mông Phong! Lưu Nghiễn! Bữa nay làm tiệc tất niên đây! Về mau lên!”

Mông Phong: “Lúc tới đây anh công em rồi, giờ tới phiên em công anh nhá.”

Hắn chai mặt đu lên người Lưu Nghiễn, cậu phải gồng hết sức mình mới nhấc nổi một bước, loạng choạng tiến về phía trước. Giống như nhóc con Quyết Minh phải cõng một chú Báo hồng(2) siêu lớn, hai chân Mông Phong kéo lê trên đất, Lưu Nghiễn cõng hắn ta đi chưa tới năm chục bước thì ngã xoài giữa tuyết, cứ vậy nằm ngay đơ, giả chết.

(2) Pink panther: trong phim hoạt hình Điệp vụ báo hồng, phim này khá nổi rồi he :p

Ngày 31 tháng 12 năm 2012, đêm giao thừa.

Mông Phong cho người khui bốn mươi bình rượu đế, hai trăm người tụ tập trong đại sảnh ăn uống linh đình, thi oẳn tù tì uống rượu, sau khi no say lại rủ nhau đánh bài hút thuốc, nhấm nháp mấy món vặt cho vui miệng. Rồi cùng chơi trò “Đánh trống chuyển hoa” (3), kể chuyện cười và hát hò nhảy múa.

(3): đây là trò chơi tập thể, nhiều người ngồi quây thành vòng tròn. Người lãnh trách nhiệm đánh trống thì bịt mắt lại. Khi tiếng trống bắt đầu thì mọi người chuyển hoa (hoặc vật nhỏ gì đó), tiếng trống dừng lại và hoa rơi vào tay ai thì người đó phải chịu phạt. (hát hò chi đó).

Vì Trương Dân bình thường rất được nhiều người quý mến, nên anh vừa mời rượu đã bị mọi người thay phiên nhau chúc say khướt, nằm rũ một đống trên sofa.

“Ba...” – Quyết Minh lay gọi.

Mông Phong trêu: “Bạn nhỏ! Ba nhóc xỉu rồi! Lại còn nôn mửa nữa! Nhóc đi chơi với cái radio đi! Tối về phạt anh ta quỳ vỗ mót cho chừa!”

Cánh đàn ông lại nhao nhao khiêng Trương Dân qua nằm một góc.

11h40 tối, Hồ Giác ca một bản tiếng Anh nồng nàn êm tai, Đặng Trường Hà ngồi bên cạnh đệm đàn ghi ta, Trương Dân cũng bị đánh thức trong tiếng hoan hô và vỗ tay rần rần.

“Anh Dân biết đàn không? Góp vui một bài đi nào!” – Chàng cảnh sát chuyển cây ghi ta tới.

Đầu óc Trương Dân vẫn đang quay ong ong, anh đón cây ghi ta, vừa tươi cười vừa đàn một khúc nhạc, chỉ em ngồi bên dưới lại hò reo vỗ tay yêu cầu anh chơi thêm một bản nữa.

“Từ từ đã, để tôi nghĩ xem nên đánh bài gì.” – Trương Dân lúc này đã tỉnh rượu, anh nở một nụ cười bảnh trai, ôm cây ghi ta cũ kỹ tìm được trong đồng di vật, vươn tay lật tìm trong tập nhạc phổ của chủ nhân cây đàn.

“Sắp tới giờ đếm ngược rồi.” – Trương Dân nói – “Còn có năm phút nữa thôi, khỏi đánh nữa nha.”

“Một bài nữa thôi mà ~” – Khán giả đồng thanh nài nỉ.

“Quyết Minh đâu rồi?” – Lưu Nghiễn quay đầu tìm người.

Mông Phong cũng uống khá nhiều, hắt ra tiếng: “Sắp đếm ngược kìa, em gọi Quyết Minh về đi.”

“Kêu a Văn làm ảo thuật đi!” – Tạ Phong Hoa gõ gõ bình rượu, tươi cười đề nghị – “A Văn giỏi ảo thuật lắm đó!”

Lưu Nghiễn xoay người đi lên lầu, Văn Thư Ca trên lầu hai vừa khép cửa bước ra, cậu ta không khóa cửa, đứng thẩn thờ giữa hành lang, đôi mắt ra bầu trời tràn ngập tuyết rơi bên ngoài cửa sổ.

Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi: “Lâm Mộc Sâm có ăn gì chưa?”

Mấy bữa nay bệnh tình của Lâm Mộc Sâm đột nhiên chuyển xấu, mỗi ngày gã ăn uống rất ít, hôm nay là giao thừa, trong khi mọi người ở dưới lầu tiệc tùng say sưa thì Lưu Nghiễn nhờ Văn Thư Ca đem chút thức ăn lên trên.

Văn Thư Ca đáp: “Anh ấy chết rồi.”

Lưu Nghiễn thở dài mà rằng: “Chết rồi... nợ nần khi còn sống coi như trả hết, mong gã có thể an ổn ra đi.”

Văn Thư Ca lại nói: “Mục sư đã tới cầu nguyện cho anh ấy.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cậu tiếp: “Gần đếm ngược rồi đấy, cậu đi xuống đi, Phong Hoa kêu cậu làm ảo thuật dưới kia kìa. Sáng sớm mai Mông Phong sẽ cho người mang gã đi hạ táng.”

Văn Thư Ca liền đáp: “Ừm, Lưu Nghiễn, để tôi biểu diễn một màn ảo thuật cho anh xem nhé.”

Văn Thư Ca lấy ra một đồng xu, tay trái búng lên, tay phải bắt lấy, rồi mở ra, bên trong là một quả bóng tuyết.

Lưu Nghiễn nở nụ cười.

Văn Thư Ca mở lời: “Lưu Nghiễn, chúc mừng năm mới.” – Rồi cậu ta sửa sang lại áo quần, bước xuống lầu.

Lưu Nghiễn đứng bên ngoài cánh cửa kia, nhưng cuối cùng cậu vẫn không đẩy cửa.

“Anh Sâm, tạm biệt.” – Lưu Nghiễn đứng ngoài cửa cất lời, sau đó cậu xoay lưng đi lên lầu ba.

Một cơn gió lạnh ủa tới trên hành lang lầu ba, Quyết Minh đội chiếc mũ len dày và bịt bao tay kín mít, khuôn mặt nhóc con đỏ bừng vì lạnh, vùi mình trong chiếc áo khoác thật dày, nhóc đang ôm cái radio ngồi trên bệ cửa, đầu anten kéo ra hết cỡ, hướng về bầu trời tối mịt ngoài kia.

Từng bông tuyết nhỏ vun lặng lẽ đáp xuống, Quyết Minh hết vặn nút dò sóng sang bên trái, rồi lại chuyển sang bên phải.

Lưu Nghiễn cất tiếng: “Nhóc ở đây chơi radio thật đấy à?”

Quyết Minh: “Hử? Tôi không có uống rượu mà. Ba đã ới ra chưa?”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Xuống dưới đi, đang đếm ngược kìa, năm 2013 sắp đến rồi.”

“Mười —— chín —— tám —— bảy ——”

Tiếng đếm ngược từ dưới lầu vọng tới, Lưu Nghiễn cũng không rời đi, cậu chỉ đứng sau lưng Quyết Minh, lẳng lặng đưa mắt ngắm nhìn bầu trời yên tĩnh.

“Nhóc cưng !!” – Trương Dân từ bên dưới chạy lên.

“Sáu —— năm —— bốn ——”

Một khắc đó, ánh đèn rạng ngời chiếu rọi khắp Nông trường, cây thông Noel rực rỡ sáng bừng giữa trời tuyết.

Mông Phong lần theo bậc thang tròn bước lên trên.

“Ba —— hai ——”

“Một!”

“Hoan hô!!!”

Tiếng reo hò vang vọng giữa đất trời, giây phút tiếp theo, một giọng nam trầm ồm và đáng tin cất lên.

[Nơi đây là chi bộ Trung Quốc thuộc tổ chức cứu trợ liên minh quốc tế, bây giờ là 0 giờ 0 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013, tôi xin thay mặt cho quân đội và Chính phủ Trung Quốc, kêu gọi tất cả đồng bào còn sống sót...]

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh không hiểu đầu đuôi ra sao, nhóc cúi đầu nhìn radio đang cầm trong tay.

[Trong suốt 5 tháng vừa qua, lịch sử loài người đã gánh chịu một thảm họa kinh khủng nhất, sóng phát thanh bị cắt đứt, mọi thành phố trên cả nước đã bị một loại virus tấn công khiến cho...]

“Mông Phong!!!!” – Lưu Nghiễn vội chộp tay Quyết Minh chạy ào xuống, Trương Dân đang phóng lên lầu tức khắc ôm ngang lấy Quyết Minh, lao xuống lầu một.

“Im lặng! Im lặng! Nghe nào!” – Mông Phong hô lên.

Hai trăm người trong đại sảnh lập tức im bật, thậm chí còn không nghe thấy tiếng hít thở, âm thanh duy nhất vang lên là từ chiếc radio trong tay Quyết Minh, Lưu Nghiễn run rẩy điều chỉnh âm lượng tới mức lớn nhất.

[Trong suốt 5 tháng vừa qua, chúng ta dường như không còn chút hy vọng nào, những người bị nhiễm bệnh đã phá hủy quê nhà của chúng ta, đây là đả kích mang tính hủy diệt, nhưng tai ương viễn viễn không thể phá hủy ý chí sinh tồn ngoan cường của loài người.]

[Trong suốt 5 tháng vừa qua, chúng tôi đã thành lập căn cứ cứu viện Thái Bình Dương trên vùng biển Quốc tế, Chính phủ Trung Quốc thành lập tổ chức cứu viện, đồng thời tham gia liên minh quân đội Quốc tế. Toàn thể giới đang điều động nhân viên cứu hộ đến tất cả mọi nơi, cho dù các bạn phải đương đầu với khó khăn thế nào, mong rằng các bạn đừng từ bỏ hy vọng sống sót...]

[Hôm nay là ngày đầu tiên của năm 2013, mãi đến bây giờ, dưới sự đánh đổi bằng cả tính mạng của lực lượng quân đội, các tháp tín hiệu trên cả nước đã được tu sửa, bắt đầu từ lúc 0 giờ 0 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013, mạng lưới tín hiệu bước đầu phủ sóng hầu hết toàn quốc.]

[Nếu bạn có thể nghe thấy đoạn phát sóng này, mong hãy thông báo cho những người còn sống, tránh đi luồng người bị nhiễm bệnh đang xuôi Nam, chuẩn bị vật dụng chống lạnh và lương thực, thuốc men, tiến vào những thành phố ở phía Bắc, đặc biệt phải tránh các tỉnh duyên hải Đông Nam cũng như các đồng bằng miền Trung, đội cứu viện đang lần lượt tìm kiếm những người còn sống sót ở các tỉnh thành...]

Giây phút đó, mọi người đều bật khóc, rốt cuộc sau 5 tháng ròng rã bị tách biệt với thế giới, lần đầu tiên nghe được tiếng kêu gọi của đồng bào, quả thật không có từ ngữ nào diễn tả được tâm tình lúc này.

[Những người sống sót nghe được đoạn phát thanh này xin hãy chuyển lời cho nhau, rồi di chuyển tới tháp tín hiệu cách các bạn gần nhất, xung quanh các bạn an toàn thì buộc lên đỉnh tháp một lá cờ trắng, trường hợp có người bị lây nhiễm lang thang quanh đó và không mấy an toàn thì buộc một lá cờ đen.]

[Các bạn hãy để lại ký hiệu chỉ phương hướng quanh tháp tín hiệu, sau khi ổn thỏa thì rời đi, tìm kiếm nơi trú ẩn trong phạm vi năm mươi kilomet. Khi đội cứu viện tới, sẽ lấy tháp tín hiệu làm trung tâm và tiến hành cứu hộ trong bán kính năm mươi cây số...]

[Nếu các bạn đang an toàn, xin hãy tận lực trợ giúp tất cả những người sống sót chưa bị lây nhiễm, động viên lẫn nhau và kiên cường sống tiếp. Nếu bạn lại hành xử bằng vũ lực đối phó đồng bào còn sống, thừa

lúc hoạn nạn đi cướp đoạt giết chóc, xin bạn hãy dừng tay, cứu trợ hết thảy những người cần giúp đỡ. Bởi đây không là tận thế, chỉ là một đợt thử thách đối với người dân Trung Quốc nói riêng và toàn thể nhân loại trên Địa cầu nói chung.]

[Mong các bạn đừng từ bỏ hy vọng, đồng thời ghi nhớ đạo đức làm người, nhân dân cả nước cùng đồng lòng, đoàn kết góp sức, giúp đỡ nhau, chỗ các bạn đang đứng chính là Trung Quốc, chỉ cần các bạn không vứt bỏ chính mình, quốc gia này vĩnh viễn không bao giờ bỏ rơi các bạn.]

[Công cuộc tìm kiếm cần các bạn phải kiên nhẫn chờ đợi, lập trường và nguyên tắc của chúng tôi là, sẽ không từ bỏ bất kỳ người còn sống nào, bản tin này cách nửa tiếng sẽ phát lại một lần. Chúc mừng năm mới.]

“Chúc mừng năm mới.” – Lưu Nghiễn khe khẽ nói – “Chú Mông.”

End #25.

27. Chương 27

#26. Lạc đội...

Ngày 22 tháng 3 năm 2013.

Ngay khi tôi cho rằng mùa Đông đang dần này mãi không chấm dứt, Quyết Minh lại tạo ra một kỳ tích mà mọi người vẫn hằng mong đợi.

Tính từ lần nhóc con dùng một tấm ván cửa kéo Trương Dân từ trên núi xuống, rồi vào đêm giao thừa vặn radio nghe được giọng nói của ba Mông Phong, phen này đã là lần thứ ba.

Chiều hôm trước nhóc con ra ngoài bờ sông chơi, đương chạy vòng vòng trên mặt băng, làm sao lại giẫm nứt một miếng băng, thế là rơi tòm vào sông.

Tất nhiên là Trương Dân đã tức khắc vớt cậu nhóc lên, xách về ủ trong chăn, nào là uống canh gừng nào là uống thuốc Bắc xua lạnh.

Ấy rồi vết nứt từ hố băng của Quyết Minh lại lan ra hết mặt sông băng, nguyên khối băng khổng lồ nứt toác nổ rầm trời, vỡ vụn hết cả, con sông ngủ say suốt 5 tháng liền bỗng chốc điên cuồng dậy sóng, cuốn phăng từng khối băng vụn xuống hạ du.

Vào đêm, Mông Phong lại khẳng khái bảo rằng anh nghe thấy có tiếng chim đỗ quỳên hót. (chim đỗ quỳên hót báo hiệu mùa Xuân ^^~)

Tới lúc này thì lượng tuyết đọng ngoài kia đều tan hết, tôi mãi vẫn không hiểu được tại sao mùa Đông năm nay lại lạnh như thế. Đến Tết âm lịch, nhiệt độ bên ngoài tụt xuống tận -270C.

Đêm Đông rất dài, vào những đêm rét lạnh nhất, tôi và Mông Phong liền đốt lò sưởi. Anh ôm tôi, chúng tôi cứ thế ngồi cùng nhau ngắm nhìn ngọn lửa tí tách cháy, tỉ tê chuyện tình yêu thời trung học.

Anh nói rất nhiều, và tôi cũng thế. Anh vẫn luôn canh cánh rằng mình không có khả năng đem lại những điều tốt đẹp nhất cho tôi, để tôi hưởng thụ một cuộc sống thoải mái... Anh muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình, khi xuất ngũ sẽ mở một công ty, tựa như Trương Dân vậy. Hoặc gây dựng sự nghiệp to lớn. Không muốn trở thành một thằng làm công ăn lương tầm thường, lại càng không muốn ở nhà ngửa tay xin tiền làm nội trợ.

Thật ra tôi chưa bao giờ bận tâm những chuyện như vậy, cũng chưa từng ghét bỏ gì anh cả.

Huống hồ chi, ngọc nếu không mài làm sao sáng? Nền móng đầu tiên của nền kinh tế quốc dân cường đại, thường bắt đầu từ việc bán bảo hiểm và tiếp thị cơ mà. Dĩ nhiên là tôi không nói cho anh biết mình nghĩ

gì, nhưng Mông Phong vẫn thừa hiểu: anh căn bản không thích hợp làm nhân viên bán bảo hiểm và tiếp thị bất động sản.

Mà mấy chuyện đó giờ cũng chẳng quan trọng nữa, toàn thế giới rơi vào đại dịch đã tác hợp cho tình yêu của chúng tôi, nhưng tình hình lúc này đã biến chuyển, đợi đến khi dịch zombie qua đi thì sao? Có lẽ Mông Phong vẫn phải đi bán bảo hiểm thôi.

Hồ Giác có kể rằng, anh ta từng đại diện công ty tham gia một hội nghị môi trường trong khu vực Châu Á – Thái Bình Dương.

Nội dung của hội nghị xoay quanh lượng khí thải carbon và hiệu ứng nhà kính, người ta cho rằng: vào năm 2012 loài người sẽ lâm vào đại nạn diệt vong, tất cả nhà máy bị hoang phế, trực tiếp tác động đến thời tiết, khiến mùa Đông giá rét kéo dài tới 11 tháng.

Đây là báo cáo về cơ chế thời tiết trong tình huống đột phát của hệ thống khí tượng, có khả năng mùa Đông năm sau sẽ rất ngắn, cứ lặp lại tuần hoàn như thế, chừng mười năm đến hai mươi năm tới sẽ ổn định trở lại. Nếu không còn khí thải giao thông, công nghiệp, nước ô nhiễm tác động đến khí quyển, đại dương, thì môi trường tự nhiên sau cùng sẽ trở về cuối kỷ băng hà, bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông luân phiên kéo đến, mà không phải chỉ có hai mùa trái ngược là khô nóng và giá rét.

Có lẽ khá hợp lý.

Đội cứu hộ vẫn chưa đến, mà mùa Xuân đã tới trước rồi. Đàn zombie sẽ lại ngược Bắc hay sao? Hy vọng là không, chúng tôi cần phải chú ý cẩn thận hơn nữa.

Rèm cửa bay phất phơ giữa gió Xuân, hai cánh cửa sổ rộng mở, nắng trời trải dài trên bàn làm việc của Lưu Nghiễn. Ngày nào cũng phải tới thư phòng khiến cậu cảm thấy phiền phức, nên cứ làm việc luôn trong phòng ngủ.

Bên trái kê một chiếc giường lớn, bên phải chính là chiếc bàn làm việc của Lưu Nghiễn, trên mặt bàn bày đầy những linh kiện và công cụ ngổn ngang.

Trời Xuân khoan khoái, tháng Tư cũng sắp đến, thời tiết dần ấm lên, khí hậu nơi này dễ chịu không nói nên lời, ban ngày ấm áp còn ban đêm mát mẻ.

Cây cải dầu đơm hoa nở rộ khắp núi đồi, cảm xúc khó giải tỏa trong lòng nhiều người mỗi lúc một nhộn nhạo.

Mông Phong thấy nực nên chỉ bận áo thun ba lỗ và quần cộc, bày ra bắp đùi săn chắc, nằm phè trên giường lật tạp chí ảnh. Cặp mông với đường cong hoàn mỹ dưới lớp quần vải xô mỏng mảnh càng thêm nảy nỏ và hút mắt.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Lưu Nghiễn: “Vào đi.”

Mông Phong: “Chờ đã.”

Quyết Minh chỉ nghe hai chữ “Vào đi” của Lưu Nghiễn mà tự động loại trừ câu “Chờ đã” của Mông Phong, nhóc cứ thế đẩy cửa bước vào, Mông Phong cuống quýt cả lên, lật đặt kéo quần đùi, nhét lại ‘cậu nhỏ’ đương sung sức vào đũng quần, mặt mũi đỏ bừng nằm úp sấp trên giường.

Quyết Minh gọi: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn ra tiếng hỏi: “Không phải nhóc đi câu cá với ba à? Sao vậy?”

Quyết Minh nói: “Dạo này tôi thấy ba kỳ cục lắm.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Gì chớ? Bình thường nhóc đâu nói vậy bao giờ, Quyết Minh?”

Mông Phong: “Nhóc phải nói vậy nè, ừ chịu đâu, ba của người ta kỳ ~ lắm ~ cơ ...”

Mông Phong còn chưa nói dứt lời, đã ăn một cú ‘tử điển giáng’ của Lưu Nghiễn ngay đầu, Lưu Nghiễn lại hỏi: “Kỳ làm sao?”

Quyết Minh: “Ba cứ ôm cái cô kia hoài...”

Mông Phong chen lời: “Cô nào? Bạn nhỏ lại đây, nhóc ‘cũng’ thích con gái đúng hông? Tới đây nằm sấp ngắm hình gái đẹp này, cho nhóc một quyển, cô nào cô nấy tươi như hoa nhá.”

Quyết Minh: “Không tới đâu, ba tôi bảo là, nếu nằm úp sấp thì chíp chíp sẽ bị bẹp hoặc bị ép cong mắt.” (má ơi =)))))

Mông Phong: “Tuyệt đối không bẹp chút nào, ba nhóc lừa nhóc đó, không tin nhóc hỏi Lưu Nghiễn thử coi, vừa to vừa thẳng vừa cứng nhé, tối qua em ấy còn cảm động đến phát khóc cơ mà...”

Lưu Nghiễn: “Đừng có dạy hư con nít.”

Quyết Minh: “Mới nãy tôi thấy rồi, của chú cũng đâu lớn hơn của ba mấy đâu. Ngó qua thấy cũng bằng cỡ đó, chỉ to hơn ba xú thôi...”

Mông Phong: “Em thấy chưa, nhóc con thừa biết mấy chuyện này mà, thậm chí còn am hiểu hơn em nữa kìa, đúng không, bạn nhỏ?”

Lưu Nghiễn cắt lời: “Chấm dứt đề tài này ngay! Quyết Minh, là cô nào vậy?”

Quyết Minh nhú mồm đáp: “Là cái cô cứ chảy nước mũi hoài đó.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong đột nhiên nói: “Lưu Nghiễn, Trương Dân đang giúp cô nàng tên Đường Dật Hiểu kia cai nghiện đấy, em có nhớ không?”

Lưu Nghiễn lập tức hiểu ngay, số thuốc phiện mà Lâm Mộc Sâm lưu lại Đường Dật Hiểu đã dùng xong từ mười hôm trước rồi, chú mục sư thu morphine đi sung công làm thuốc giảm đau. Năm vừa rồi bận rộn đủ điều, tuy số người không nhiều lắm, nhưng bớt đi một người cũng chẳng thấm vào đâu, có điều địa vị của cô ta khá đặc thù – là thần tượng của Mông Phong và Trương Dân, cho nên nhận được đãi ngộ khác biệt.

Có điều Lưu Nghiễn không thêm chấp nhặt gì cô ta, bởi vậy không một ai chấp nhặt nốt.

Nhưng khi xài hết thuốc, Đường Dật Hiểu buộc phải cai nghiện, mục sư Ngô Vĩ Quang và em trai của cô ta là Đường Dật Xuyên đều bó tay chịu thua, thế là Trương Dân liền tới phụ Đường Dật Xuyên một tay, giúp chị anh ta cai nghiện. Ngày nào cũng như ngày nấy, hết âm ỉ rồi lại quấy phá, nước mắt nước mũi tèm nhem, cũng may Trương Dân rất khỏe, hầu hết mọi khi đều nhờ anh ôm cô ta ghì lại hoặc là cột lấy.

Quyết Minh vẫn chưa biết gì, bữa qua nhóc đi dạo ngoài hành lang, vô tình bắt gặp Trương Dân đang ôm cô nàng Đường Dật Hiểu nằm khóc vật vạ trên đất trở về giường. Hôm nay Đường Dật Hiểu đỡ hơn nhiều nên tự mình ra ngoài dạo bộ, Trương Dân bèn dắt Quyết Minh ra bờ sông câu cá, Đường Dật Hiểu thấy vậy cũng ngồi theo xuống, cùng trò chuyện với Trương Dân rồi lựa lời cảm ơn anh.

“Cô ấy đang cai nghiện thôi mà.” – Lưu Nghiễn lấy từ trong ngăn kéo ra một ống nhòm, hướng ra bờ sông xem xét – “Nhóc không biết cai nghiện là gì hở Quyết Minh? Chưa tiếp xúc với thuốc phiện bao giờ sao?”

Quyết Minh ngơ ngác lắc đầu.

Mông Phong: “Ba nhóc đúng là coi nhóc như trẻ em chậm phát triển mà... chắc từ khi nhóc 11 tuổi tới 15 tuổi, ba nhóc cũng dạy có mỗi một kiểu thôi, vậy là không được rồi bạn nhỏ à.”

Quyết Minh phản bác: “Vì ba yêu tôi chứ bộ. Nhưng bây giờ là sao vậy? Ba hết thương tôi rồi sao?”

Mông Phong ngó Quyết Minh trân trân, bày ra vẻ mặt ngố tàu: “?”

Quyết Minh: “???”

Sau khi đấu mắt với Mông Phong một hồi lâu sau, Quyết Minh đã hoàn toàn rối mù, không phân biệt nổi Mông Phong nói câu nào là đùa giỡn, câu nào là thiệt nữa.

“Ba của nhóc sẽ không hết thương nhóc đâu.” – Mông Phong thờ ơ tiếp tục lật tạp chí – “Bạn tâm chuyện này không bằng đi để ý gấu trúc của nhóc đi, sao chủ quán còn chưa giao hàng ta —”

“Không có chuyện đó đâu.” – Lưu Nghiễn lên tiếng – “Nhóc coi kia.” – Cậu dứt lời thì chuyển ống nhòm cho Quyết Minh, cậu nhóc cầm lấy nhìn ra bên ngoài.

Đường Dật Hiểu ngồi xuống bờ sông, Trương Dân đang bận quần đùi thể thao, kết hợp với một chiếc áo khoác lửng, để lộ bờ ngực trần cường tráng, dáng người của anh vô cùng cân xứng, cơ bụng rắn rỏi kiên mỹ, dưới chân xỏ một đôi dép kẹp đựng đa đựng đưa, đây chính là bộ đồ sọc xy mà Quyết Minh ưng nhất.

Trương Dân thường có thói quen mở rộng đôi chân, ôm Quyết Minh ngồi trước người mình mà câu cá, thi thoảng lại tán gẫu đôi câu, rồi hôn hôn hít hít. Ban nãy khi Đường Dật Hiểu tới thì hai người đang ôm ấp như vậy, nhưng Đường Dật Hiểu vẫn nghe Quyết Minh gọi Trương Dân là “ba”, nên cô cứ tưởng là cha con ruột, con cái bám cha mẹ là chuyện bình thường, thêm nữa, hầu hết thời gian nếu cô không hít thuốc phiện thì cũng chảy nước mũi cai nghiện, chưa bao giờ dư hơi đi để ý ba tin đồn thổi, vậy nên mãi không hay biết gì.

Vừa trông thấy cô ta bước đến, Quyết Minh liền rời đi.

“Mấy hôm nay ít nhiều gì đều nhờ có anh.” – Đường Dật Hiểu thở dài, cười nói.

“Đâu có.” – Trương Dân lễ độ đáp – “Là em trai của cô tận tâm hơn hết, tôi chỉ hoàn thành chức trách của một bác sĩ mà thôi.”

Đường Dật Hiểu cảm thán: “Không ngờ Trung y cũng có tác dụng lớn đến vậy.”

Trương Dân khiêm tốn mỉm cười.

“Rất nhiều người cho rằng Trung y thuộc chủ nghĩa kinh nghiệm(1).” – Trương Dân nói.

(1) Chủ nghĩa kinh nghiệm: đại để là lý thuyết về trí thức gắn liền với trải nghiệm thực tế.

Đường Dật Hiểu tiếp lời rằng: “Thật ra không đúng. Hồi trước chúng tôi đi quay phim cũng mời người tới cạo gió, lúc đó bị cảm nắng ở Cửu Trại Câu (một khu bảo tồn thiên nhiên nổi tiếng), mấy vị bác sĩ địa phương giải lắm.”

Trương Dân bật thốt: “A, ở Cửu Trại Câu quay bộ phim... “2012” có đúng không?”

Trong mắt Đường Dật Hiểu ánh lên tia vui sướng, cô cười nói: “Anh xem rồi à?”

Trương Dân đáp: “Tôi và Quyết Minh đi coi rạp đó, tôi vẫn luôn... ờm... thích xem phim của cô đóng, vai diễn kia thật sự rất đạt.”

Đường Dật Hiểu cười cười, tiếp lời: “Ai cũng khen anh là một tay súng thiện xạ, làm thủ lĩnh của đội xạ thủ nữa.”

Trương Dân mỉm cười bảo: “Hồi xưa từng đi lính.”

Gió Xuân hây hây thổi, Đường Dật Hiểu cảm thấy thật khoan khoái, hai người cùng hướng mắt nhìn chiếc phao câu phấp phều trên mặt nước, Đường Dật Hiểu cười tự giễu: “Tôi... bộ dạng nhếch nhác nhất đều bị anh trông thấy, chắc phen này bị sụp đổ hình tượng mất rồi.”

Trương Dân cười hiền: “Làm gì có, người nào cũng có lúc gặp cảnh khốn cùng thôi, ai cũng như nhau mà.”

Đường Dật Hiểu nhắm mắt, mím môi khẽ cười: “Cảm ơn anh, Trương Dân.”

Trương Dân: “?”

Đường Dật Hiểu đưa tay vuốt mái tóc dài, cô nói: “Từ nhỏ tới lớn, lần đầu tiên gặp được một người xa lạ không hề mang mục đích gì, thật lòng vươn tay... giúp đỡ tôi. Tôi... thật sự rất cảm động. Không biết phải báo đáp anh như thế nào, mấy hôm nay tôi vẫn luôn nghĩ, có thể làm gì cho anh...”

Trương Dân chợt ý thức được điều gì, anh lập tức đứng dậy: “Chuyện đó, cô Đường à, là con người, khác biệt cơ bản nhất so với loài vật chính là tình thương, luôn giúp đỡ lẫn nhau, đây là chuyện mà tôi phải làm thôi.”

Đường Dật Hiểu ngẫm hiểu ý, bèn cười bảo: “Là tôi lỡ miệng, nhưng đây đều là lời thật lòng của tôi.”

Trương Dân rất là sượng sùng, sau đó không nói lời nào, cứ vậy khuôn xô nước gọi to: “Nhóc cưng — con đâu mất rồi!” – Chạy mất dép.

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Thấy chưa?”

Quyết Minh chả hiểu mô tê gì sất, Mông Phong chen lời: “Thấy cái gì?”

Lưu Nghiễn giải thích một lượt, rồi cậu ngồi xuống trước bàn làm việc.

Lưu Nghiễn lại nói: “Đó chỉ là sự quan tâm của bác sĩ dành cho người bệnh, mà Đường Dật Hiểu còn là thần tượng thời trẻ trai nữa, Trương Dân là một người vô cùng... vô cùng tốt, Quyết Minh, hai người phải quý trọng lẫn nhau đấy.”

Mông Phong phán: “Ồ, với kiểu tư duy của nhóc con, anh dám cá chắc thằng nhỏ chẳng thông được mấy chuyện này đâu.”

Quyết Minh: “?”

Mông Phong không quay đầu, tiếp tục lật xem quyển tạp chí ảnh của hắn: “Em phải nói thế này này: Quyết Minh, ít ra nhóc còn biết vặn radio và viết nhật ký, rồi kéo được tấm ván gỗ nữa, cô nàng kia thì biết cái thứ gì?”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh ngồi im ỉm, Mông Phong vung tay làm điệu bộ “chẳng sá gì”, rồi lại tự sướng một mình: “Nhóc có thể thử núp dưới gầm giường ấy, để ba nhóc chạy đi tìm, cùng chơi trò giải đố nhanh “bà xã bảo bối ở đâu”... Chú đây dám đảm bảo, nếu cô nàng kia mà núp dưới giường, chỉ có nước chờ rục xương ra, ba nhóc tuyệt đối không nhớ gì tới cô ta đâu.”

Quyết Minh ù ù cạc cạc một hồi, bất chợt bóng đèn trong đầu bật sáng cái chốc, nhóc ta ngẫm ra điều gì, thế là đi mất.

Mông Phong lại coi tạp chí, Lưu Nghiễn tiếp tục vẽ nốt bản thiết kế của cậu, làm như chưa xảy ra chuyện gì cả.

Nửa tiếng sau, Lưu Nghiễn bỗng dưng nói: “Anh đi xem mấy loại tạp chí này làm gì, anh có hứng thú với phụ nữ đâu?”

“Anh thích chứ.” – Mông Phong hùng hồn thừa nhận – “Sao lại không thích gái đẹp cho được?”

Lưu Nghiễn: “Anh là lưỡng tính đấy à?”

Mông Phong: “Vốn dĩ anh thích phụ nữ mà, chẳng qua xui xẻo vợ phải em là đàn ông đó thôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong thấy cho Lưu Nghiễn một nụ cười bảnh tớn mà ưa đập cực kỳ.

Lưu Nghiễn làm mặt tỉnh bơ: “Anh biết em đang nghĩ gì không?”

Mông Phong: “Em nghĩ là nếu anh yêu luôn thần tượng, ngày tháng về sau của em sẽ...”

Lưu Nghiễn: “Tầm bậy, em chẳng thèm nghĩ ba chuyện đó, chỉ là, khi anh nằm úp sấp như vậy, tự nhiên em muốn ‘xơi’ cái mông của anh ghê gớm.”

Mông Phong: “...”

Mông Phong nện phịch quyển tạp chí xuống, quát lên: “Nhào zô!”

Lưu Nghiễn tiếp chiêu, chỉ vờ vện hai phút “nhào vô” “nhào vô” đã lăn lộn thành một cục, Lưu Nghiễn đã bắt đầu nài nỉ xin tha. Suốt một tiếng đồng hồ thở dốc không ngớt, cái gì Lưu Nghiễn cũng vượt miệng thốt ra hết, lúc này Mông Phong mới vừa lòng lên mặt: “Phải ngoan ngoan, biết chưa?”

Sẩm tối cùng ngày, Trương Dân quả tình sắp phát điên lên rồi.

“Quyết Minh đâu!” – Trương Dân điên cuồng hét lớn – “Quyết Minh chạy đâu mất rồi?! Hồi chiều đang yên đang lành, rôt cuộc xảy ra chuyện gì?! Lưu Nghiễn!!”

Anh túm lấy Lưu Nghiễn: “Các cậu thấy Quyết Minh không? Mau dẫn tôi đi tìm!”

Mông Phong đồng tình nói với giọng điệu đáng tiếc: “Em ấy bây giờ thân mình còn lo chưa xong, ngay cả đi đường cũng không nổi nữa là.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong háy mắt: “Anh không thấy chân của em ấy à? Thật sự là nhũn như cọng bún rồi.”

Lưu Nghiễn: “Anh có thôi đi không! Coi chừng tôi về bị em cấm cho nát bét bây giờ ...”

Trương Dân: “Mấy người...”

Cuối cùng Trương Dân cũng phát hiện ra, anh gắng hỏi: “Mấy người hòa nhau trên tôi đúng không? Bớt giỡn đi, mau trả con tôi lại đây.” – Anh thở dài một hơi, mệt nhoài ngồi phịch xuống sô pha.

Mông Phong: “Cúi xuống gầm giường của anh ngó thử coi?”

Trương Dân tức khắc phi như bay lên lầu, chạy vào phòng, vén drap lên, quả nhiên – Quyết Minh đang nằm dưới sàn nhà, trước mặt bày ra quyển nhật ký, ngủ say sưa.

Trương Dân: “...”

“Nhóc cưng?” – Trương Dân nhẹ nhàng thở phào, đỡ khóc đỡ mếu gọi – “Dậy nào.”

Quyết Minh tỉnh giấc, nhóc xụ mặt bị Trương Dân kéo ra.

“Gấu trúc của con đâu?” – Quyết Minh hỏi.

Trương Dân chợt nhớ tới mấy lời nói chơi năm ngoái, trợn tròn mắt.

Ba giờ khuya.

Một tiếng vang như sấm rền ẩn núp trong mặt đất vọng tới không dứt, tiếng ngáy của Mông Phong tức khắc nín bặt, hần mở mắt.

Lưu Nghiễn trở mình, Mông Phong ôm cậu ngồi dậy, lay lay.

Lưu Nghiễn bắt chợt choàng tỉnh, Mông Phong chỉ nói: “Nghe đi.”

Lại tiếp tục vang lên tiếng ầm ầm, khung cửa kính lạch cạch khê kêu.

Lưu Nghiễn xoay người xuống giường, cậu đứng trên sàn, nghiêng tai lắng nghe thanh âm truyền tới từ phương xa, Mông Phong cầm lấy ống nhòm nhìn ra, bỗng dưng cửa phòng bị gõ vang.

Trương Dân đi chân trần lại đây, anh hỏi: “Sét đánh sao? Hay là động đất?”

“Không.” – Lưu Nghiễn đáp – “Là tiếng động truyền tới từ bên Tây An.”

Lưu Nghiễn mặc quần áo nghiêm chỉnh rồi chạy lên lầu, phía cuối màn trời tối mịt, chòm sao Orion(2) lấp lánh trên cao, sao chổi kéo một ráng đỏ sáng rực cả nửa bầu trời.

(2) Chòm Orion: là chòm sao đẹp nhất bầu trời với ba ngôi sao gần như thẳng hàng, rất dễ thấy, thường khi nào ngắm sao mình cũng bắt gặp nó hết

Ánh sáng chói mắt chợt lóe rồi tắt lịm đi, tựa như chưa phát sinh bất kỳ điều gì.

“Trong thành phố đã xảy ra chuyện gì rồi?” – Lưu Nghiễn lẩm bẩm tự hỏi – “Hay là bị dội bom?”

“Không có máy bay ném bom.” – Mông Phong ngờ vực – “Chắc là không phải đâu, có khi nào là người của đội cứu hộ?”

Hôm sau, khi Lưu Nghiễn và Mông Phong bàn bạc xong xuôi, hai người quyết định đến Tây An khám thính tình hình. Trương Dân và Quyết Minh cũng muốn nhập bọn, tiện thể đi tìm gấu trúc của bọn họ.

Ngày 25 tháng 3 năm 2013:

Sau khi nhận được tín hiệu phát thanh đầu năm mới, tất thấy mọi người đều có cảm giác biếng nhác. Họ nghĩ là quân đội đã bắt đầu tìm kiếm cứu viện, sớm muộn gì cũng tới chỗ này, chỉ cần kiên nhẫn ngồi chờ là được rồi.

Với tâm lý như thế, những người ở đây thả lỏng cảnh giác trong thời gian dài, tôi thấy đây là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Đất trời đang độ hồi Xuân, nếu lại phát sinh chuyện bất trắc thì sao? Ai dám chắc là đàn zombie sẽ không ngược Bắc? Trên lý thuyết, dưới trận giá rét đã khiến cho đại não của bọn chúng bị tổn thương vĩnh viễn, nhưng đây cũng chỉ là lý thuyết mà thôi. Nếu ý lại hoàn toàn vào quân đội cũng không xong, phải chắc chắn rằng trước khi quân đội đến đây cứu viện, chúng tôi sẽ không bị zombie tấn công thêm lần nào nữa.

Cho dù xác suất là rất nhỏ.

Chúng tôi chồm được một chiếc xe bán bánh mì rồi lắp ráp lại, chạy tới Tây An.

Tường lũy của thành phố cổ trần mình trong từng đợt bão cát mùa Xuân càng thêm hoang tàn, dưới chân tường đọng một lớp bùn đất đen đúa, giống như đồng xà bần, lại giống như đồng rác, xương cốt trắng nhách lờm chớm vươn ra từ đồng bùn đen.

Đó là đồng thi thể sau khi băng tuyết tan rã chất chồng dưới tuyết, xem ra sau khi đại dịch bùng nổ vào mùa hè năm ngoái, thành phố này còn chống cự được một thời gian ngắn.

Nhưng không biết những người may mắn còn sống sót giờ đang ở đâu.

Trong đồng bùn đen đang nảy nở mầm Xuân tươi mới, đâm chồi nảy lộc tốt tươi. Chúng tôi đã đến Tây An ba lần, lần đầu tiên là ngược dòng nước lạnh tiến lên phía Bắc, băng qua quận Bi Lâm, rồi vòng qua mé Tây Bắc của quận Liên Hồ để ra khỏi thành phố.

Lần thứ hai là Mông Phong dẫn đội viên đến tìm đồ tiếp tế, điều tra khu vực phía Tây Trường An.

“Chỗ này từng có người đến.” – Mông Phong ra tiếng – “Anh ngó tòa nhà nổ banh chành kia kìa.”

“Ừm.” – Trương Dân đồng tình – “Đúng là dấu vết bị nổ.”

Càng đi vào khu vực trung tâm, những tòa nhà lớn lại càng thêm hỗn độn, Mông Phong phán đoán: “Tối qua chỗ này bị rải ít nhất là ba trăm ký thuốc nổ TNT.”

Sắc mặt của Trương Dân có vẻ ngưng trọng, chiếc xe đậu lại ở gần khu phố trung tâm.

Mông Phong xuống xe nói: “Lưu Nghiễn ở lại chỉ huy nhé, anh đi xung quanh ngó thử.”

Lưu Nghiễn bật thiết bị liên lạc trong xe lên và lấy bản đồ ra: “Anh định đi đâu?”

Mông Phong: “Không biết dưới trạm tàu điện ngầm sao rồi.”

Lưu Nghiễn: “Xem mấy cái máy bán hàng tự động ấy, nếu tiện tay, tháo giùm em cái thiết bị dò đường của tàu điện xuống, ở ngay đầu xe đó.”

Quyết Minh lên tiếng: “Xuống xe đi dạo một chút được không?”

Lưu Nghiễn nhìn về phía Trương Dân, anh nhận lấy máy bộ đàm: “Tôi dẫn nhóc đi xuống cũng được.”

Lưu Nghiễn trải bản đồ trong tay ra, tỉ mỉ xem xét, chiếc xe này đã được cậu đặc biệt sửa chữa, lớp xe còn gắn thêm bốn vòng răng cưa bên nhọn, ở đầu xe là tấm xúc sắc lêm, ở đuôi xe là bình xăng tự điều khiển, lúc nào cũng có thể nghiêng xuống đổ thêm xăng dầu.

Trên nóc xe còn gắn một cuộn Tesla cỡ nhỏ, tuy là điện năng không mạnh, nhưng vẫn dư sức đối phó từ mấy chục tới gần trăm con zombie.

Gió lùa qua thành phố tan hoang, cuốn bay lá vàng xác xơ rải khắp con phố dài trống vắng bóng người.

Quyết Minh dừng bước trước cửa một trung tâm thương mại, công trình này đã bị nổ phá hơn một nửa, sàn nhà nứt toác trơ ra giữa không trung, bê tông cốt thép tựa như một con quái thú hung tợn, gầm lên từng tiếng rống giận từ sâu thẳm.

Quyết Minh ngó nghiêng nhìn quanh, Trương Dân thì chắc khẩu súng, anh hỏi: “Nhóc cưng, con muốn tìm thứ gì vậy? Về thôi.”

Quyết Minh cầm lấy một lốc pin, nhóc nói: “Lưu Nghiễn muốn cái này.”

“Đi nào.” – Trương Dân giục.

Quyết Minh chau mày, dường như nhóc bắt gặp cái gì, hơn mười con zombie túm tụm lại ở sâu bên trong trung tâm thương mại, liên tiếp kêu gào.

Trương Dân và Quyết Minh đứng bên ngoài, luôn cảm giác được ở bên trong có gì đó rất kỳ lạ, Quyết Minh chợt thấy dưới quầy hàng có một con khỉ đánh trống đồ chơi, nhóc bèn nhét pin vào sau mông con khỉ.

“Nhóc cưng, con muốn làm gì thế?” – Trương Dân hỏi.

Quyết Minh đặt con khỉ xuống đất, bật công tắc lên, rồi Trương Dân lập tức kéo Quyết Minh ra sau cây cột, núp kín.

“Tùng tùng tùng chề chề —”

Con khỉ gõ trống liên hồi, chạy vòng vòng tại chỗ, dưới sức đẩy của bánh xe oai dũng hướng thẳng về phía zombie. Lũ zombie đang vây quanh một thứ gì đó đồng loạt quay đầu, con khỉ đánh trống chao đảo trên đất, chạy thành hình vòng cung, rẽ ngoặt sang hướng khác.

Lũ zombie liền đuổi theo con khỉ kia.

Trương Dân và Quyết Minh ló ra khỏi cây cột.

Quyết Minh đi sâu vào bên trong, Trương Dân ghì chắc khẩu súng theo sau để phòng bất trắc, Quyết Minh quỳ một gối ở trước chỗ bọn zombie vừa xúm lại, vặn bung ra một tấm nhựa, bên dưới chính là khe hở của hộp thang máy.

Trong thang máy có một người đàn ông máu me be bét nằm rục, đang thở đứt quãng từng hơi.

Người kia gần như trần trụi, chỉ còn độc mỗi một chiếc quần lính rằn ri rách bươm, trên ngực, trên hông chẳng chịt vết thương, dựa vào chiếc quần và đôi giày lính có thể nhận biết anh ta là lính – hoặc từng là lính.

“Lưu Nghiễn.” – Trương Dân gọi – “Chạy xe tới đây, tụi tôi phát hiện một người còn sống.”

Trương Dân dò hỏi: “Anh ổn chứ?”

Người đàn ông ra tiếng: “Còn ngáp ngáp... sao các cậu tới được chỗ này? Nghe tiếng nổ nên tìm đến à?”

Quyết Minh chau mày hỏi: “Chú làm gì ở trong đó?”

Người kia đáp: “Chú từ trên cao chục mét... ngã xuống trong thang máy, giờ đang nằm nghỉ.”

Trương Dân nghiêng răng gồng mình đẩy mở cửa thang máy, người đàn ông khó khăn chui ra, anh ta lại hỏi: “Có nước không? Tôi hơi mất nước.”

Quyết Minh lấy bình nước từ trong túi ra, anh ta đón lấy nốc một ngụm, rồi nói: “Cảm ơn nhé.”

Lưu Nghiễn lái xe vòng đến, người đàn ông buông thông cánh tay bị thương chạy ra khỏi trung tâm thương mại, cất tiếng hỏi: “Có gì ăn được không? Cho tôi xin một ít.”

Lưu Nghiễn bóc một gói bánh quy cho anh ta, rồi khui thêm một lon nước tăng lực, người đàn ông vui đầu ăn như hổ đói, ngửa đầu uống sạch lon nước, xong xuôi lại nói: “Mấy cậu phải rời khỏi chỗ này ngay lập tức, cho tôi mượn khẩu súng với.”

Lưu Nghiễn cảnh giác nhíu mày, cậu hỏi: “Anh là người trong đội cứu hộ sao? Anh định làm gì?”

Người đàn ông vừa khôi phục được chút thể lực, lau lau khóe miệng gạt đầu.

“Có một quả bom tịt ngòi.” – Người đàn ông thuật lại – “Nhiệm vụ suýt chút đã thất bại rồi, bây giờ tôi phải làm nốt phần cuối cùng.”

Lưu Nghiễn nhìn qua Trương Dân, Trương Dân khẽ gạt đầu hiểu ý, có thể cho người kia khẩu súng, vì cậu còn chế tạo ra được.

Lưu Nghiễn đưa ra một khẩu súng, người kia nhận lấy rồi vỗ vỗ vai Lưu Nghiễn, mặt mũi thốt: “Cảm ơn cậu.”

Sau đó anh ta liền xoay người chạy đi, Lưu Nghiễn gọi với theo: “Này!”

Người đàn ông hô to: “Mau rời đi ngay! Đừng ở lại đây!” – Anh ta đưa tay vẫy chào, lao đảo chạy vào một tòa nhà phế tích ở khu phố trung tâm.

“Mông Phong, anh có nghe thấy không?” – Lưu Nghiễn nói – “Em phát hiện một người hình như trong đội cứu hộ, anh ta đang chạy về chỗ anh đấy.”

Mông Phong cất tiếng: “Anh men theo trạm tàu điện ngầm, đã gần tới cổng thoát nước rồi, ở đây không có nhiều zombie lắm.”

Lưu Nghiễn: “VẬY Ờ, sao em cứ thấy ở đây nguy hiểm rình rập khắp nơi... anh nên ra ngoài trước đi...”

Mông Phong: “Người của đội cứu hộ muốn làm gì?”

Lưu Nghiễn: “Anh ta muốn phát nổ một quả bom bị tịt ngòi.”

Mông Phong đứng ở cuối đường hầm, nơi đó có một cửa nổi của đường ống thoát nước.

Bảy miệng cống thoát nước giống hệt nhau tụ lại trong vòm cầu, ở chính giữa là một miệng cống lớn, từng dòng nước nhỏ chảy từ trên mặt đất xuống, lọt vào cống thoát nước, rồi nương theo vách vòm chảy xuống miệng cống dưới đáy.

Trong vòm cầu có hơn một ngàn con zombie, bọn chúng đang lượn lờ dưới đáy vòm rộng lớn, không hề phát hiện Mông Phong đang lấp ló bên trên.

Mà ngay chính giữa hệ thống vòm thoát nước, là một máy bơm nước cao ba mét.

Trên đỉnh máy bơm có một quả bom đầu nhọn, chốt phòng cháy tản ra xung quanh, một cọng dây điện bị zombie cắn đứt vướng trên dây cáp.

Trên đỉnh quả bom, đèn đỏ chớp lóe không ngừng.

Mông Phong ghé mắt vào vòng ngắm bắn, lầm bầm rửa: “Tiên sư, bom hạt nhân mini cơ đấy.”

.
. .
.

End #26.

28. Chương 28

#27. Đồng minh...

“Giúp tôi một tay!” – Người đàn ông lao ra từ cống thoát nước, Mông Phong nghiêng người né chỗ, người kia nhảy xuống chính giữa vòm cầu, giương súng bắt đầu bắn xả!

Mông Phong: “Anh định làm gì!”

Người đàn ông hô: “Yểm trợ cho tôi! Tôi phải nối dây lại, cho nổ banh hết lũ zombie ở đây!!”

Mông Phong cũng nhảy theo xuống dưới, tiếng động hai người tạo ra đã kinh động tất cả zombie, Mông Phong phóng từ trên cao ba mét xuống nên bị va đập không nhẹ, hấn thở hồng hộc vài hơi rồi khó nhọc đứng thẳng dậy, chợt một con zombie xông tới ngay trước mặt.

Tiếng súng liên thanh nổ giòn vang, đạn tuôn như mưa, Mông Phong ra sức xoay khẩu súng máy trong tay, liên tiếp lắc người vãi ra luồng đạn hình quạt, tựa lưng vào bộ máy bơm từ từ lùi ra sau.

Người đàn ông lập tức nhảy lên bộ máy bơm, chụp lấy sợi dây điện rồi lao xuống, mau tay nối lại cáp điện, sau đó cả giọng hô: “Rời khỏi đây, mau lên!”

Mông Phong đương không ngừng bắn phá, tiếng súng đình tai nhức óc, hấn không quay đầu mà hỏi: “Cái gì!!”

“Hết sạch đạn rồi! Cho tôi một khẩu súng!!” – Người kia hét lớn – “Chạy theo tôi!!”

Mông Phong rút khẩu súng ngắn sau thắt lưng ném xuống đất, người đàn ông kia vội nhặt lên, ‘đoàng’ một phát bắt đầu bắn tỉa. Sát ngay miệng cống dưới đáy vòm, đầu zombie nổ tung tóe, viên bi thép rời nòng bắn ngã hơn chục con zombie gần đó.

“Khẩu súng này được chế lại rồi?!” – Người kia hỏi dồn – “Cậu là ai? Thuộc đơn vị nào! Mau báo danh!”

Mông Phong quát: “Tôi không tại ngũ! Bớt nhiều sự đi! Chạy mau! Hướng nào!!”

Thanh âm tí tí tí vang dồn, hộp điện tử phóng tín hiệu, từ xa dội lại tiếng nổ mạnh, một luồng lửa điên cuồng bốc lên từ bộ máy bơm trên miệng cống chính giữa, cả vòm cầu bắt đầu chấn động từng hồi, đồng thời lún dần, bê tông và gạch đá ầm ầm sụp nứt, đổ ào xuống bên dưới, đường ống thoát nước to cỡ ba vòng tay người ôm đột ngột gãy đôi, khiến nước thải công nghiệp đen đúa ào ào trút xuống!

“Anh ở đây làm gì?!” – Mông Phong men theo đường ống cống lao thẳng vào trong, dắt cả người đàn ông kia chạy trốn chết, Mông Phong nâng súng bắn mở đường, người kia thì xoay súng bọc hậu.

“Bà nó, khẩu súng ngắn này ai chế ra vậy! Quá dữ !!” – Người đàn ông kia hét lớn – “Tôi là Lại Kiệt! Cậu tên gì!!”

“Mông Phong!” – Mông Phong quát to, sẵn tay móc một quả lựu đạn quăng ra, người kia chống một tay xuống đất, lộn người thành một vòng cung đẹp mắt, vung gót chân đạp tiếp lực cho quả lựu đạn đang bay giữa không trung, khiến nó phi thẳng ra ngoài cống thoát nước như đạn pháo.

Quả lựu đạn nổ tung trời, bên trong cống thoát nước như muốn đảo ngược, tiếng nổ rất trong khoảng cách gần khiến màng tai đau đớn như nứt toác, hai người bị sóng xung kích hất bay cả một mét rồi ngã sầm xuống đất.

“Mông Phong!” – Lưu Nghiễn lo lắng hét – “Anh có sao không!!”

“Không sao...” – Mông Phong giẫy chân quẫy đạp, lồm cồm đứng dậy – “Anh dẫn người kia ra ngoài, Lưu Nghiễn, để ý không gian xung quanh, lún...”

“Cẩn thận!” – Lại Kiệt nhào người xô Mông Phong tránh đi, trên trần cống có một tảng đá lớn sụp xuống.

“Mông Phong!!” – Thanh âm của Lưu Nghiễn truyền tới từ tai nghe, cậu sốt sắng nói – “Chạy theo mé phía Đông!!”

Trong tai nghe lại vọng tới một tiếng nổ vang, ngay sau đó là tiếng Trương Dân hét to – “Lưu Nghiễn, Quyết Minh! Bám chắc vào... tôi phải xông ra ngoài...”

“Là bạn của cậu à?” – Người đàn ông hỏi.

Mông Phong đáp: “Họ đến tiếp ứng trên kia, giờ cần phải tìm được đường ra...”

Lại Kiệt giục: “Bảo họ lập tức rời khỏi trung tâm thương mại ngay! Chỗ đó sẽ bị nổ tung hết!”

Mông Phong biến sắc hét lên: “Lưu Nghiễn! Cấp tốc rời khỏi chỗ đó! Họ chôn bom rồi!!”

Mông Phong và Lại Kiệt bắt đầu chạy trốn dọc theo cống thoát nước, đầu đầu cũng toàn là gạch đá nứt vỡ rơi rớt, khi tránh né gạch rớt xuống lại có zombie rít gào lao ra từ trong góc.

Cùng lúc đó, kíp nổ điện tử đã khôi phục hoạt động, dưới lòng đất phát ra từng đợt liên hoàn nổ, nguyên bầy zombie lớn núp dưới đó trú Đông bị mặt đường nhựa sụp xuống đè ép, Trương Dân quát lên: “Hai người bám chắc đấy!”

Lưu Nghiễn bị xóc nảy đến chóng mặt, chiếc xe bẻ ngoặt sang bên, khúc ngã tư đường và mặt đất ở trung tâm quảng trường phát ra một tiếng nổ, dưới lòng đất dồn dập vang lên từng đợt nổ mạnh, nguyên cả một đoạn đường dài sáu cây số kinh hoàng sụp nứt ầm ầm, lún sâu xuống.

Lưu Nghiễn khó khăn bắt lấy tay vịn, cậu hét lớn: “Mông Phong!!!! Nằm xuống! Em cho phát nổ Tiểu tinh linh(1) !”

Chiếc xe bay lên, Quyết Minh bị hất văng lên không, Lưu Nghiễn vội túm áo cậu nhóc, rồi đẩy nhóc về phía nút điều khiển.

Quyết Minh thét to lên, cặp mông giáng phịch xuống một cái nút.

Bên trong cổng thoát nước, Mông Phong quát: “Nằm xuống!!!!” – Ngay lập tức phi người nằm sấp.

Quả cầu kim loại nhỏ(2) vẫn luôn bay theo phía sau Mông Phong vừa nhận được lệnh điều khiển, tức khắc quay vù vù với tốc độ cao, bay lên giữa không trung, ngay sau đó phát ra tiếng vang nhỏ, tóe ra hàng triệu tấm sắt mỏng như pháo hoa nổ rộ, ma sát với vách tường phóng ra ngoài, nhắm thẳng vào đầu lũ zombie!

(1), (2): chắc quả cầu kim loại này là vũ khí tự chế của Lưu Nghiễn, được cậu đặt tên là Tiểu tinh linh (vì nó luôn bay theo Mông Phong ^^)

Trên mặt đất, Trương Dân đạp mạnh chân ga, tăng tốc chiếc xe lên mức cao nhất, nguyên con xe phi như bay trên mặt đường nứt vụn, phóng lên không một khoảng xa năm mét, băng qua khe nứt ở giữa trục đường chính của Tây An, rồi nện sầm xuống mặt đất bằng phẳng.

Liền sau đó bánh xe quanh vùn vụt tại chỗ, đá vụn đổ vỡ trên mặt đường bị hất văng về cuối đường, phạm vi sụt lún mỗi lúc một lớn dần, mặt đất hoàn toàn bị xẻ làm đôi, một tòa nhà phát ra tiếng nổ rung trời nứt đất rồi sụp đổ.

Tĩnh lặng.

Lưu Nghiễn tìm thấy đường sống trong chỗ chết, cậu đẩy cái thùng dụng cụ đang đè trên người ra, cầm micro lên cất tiếng: “Gọi Mông Phong... gọi Mông Phong...”

Mông Phong đáp: “Còn sống.”

Lưu Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, ô tô đậu lại ven đường, chỗ mà họ vừa dừng chân ban nãy đã biến thành một cái hố sâu hun hút rộng hàng chục ngàn mét vuông, cả tòa thị chính và những tòa cao ốc xung quanh quảng trường đã vùi mình trong đó.

Lại Kiệt vừa kéo Mông Phong ra khỏi đống đổ nát, anh ta hét lên: “Bom hạt nhân còn chưa nổ đâu! Chỉ còn năm phút thôi! Chạy mau!!”

Đợt nổ đầu tiên đã chôn vùi hơn vạn con zombie xuống lòng đất, nhưng càng có thêm nhiều zombie thoát ra từ hố sâu, tản ra tìm kiếm con mồi.

Bắt đầu chỉ có từng nhóm nhỏ lẻ, về sau càng lúc đông hơn, Trương Dân xuống xe xả súng bắn giết, Mông Phong và Lại Kiệt cầm đầu chạy đến chỗ xe đậu, Lưu Nghiễn ra tiếng: “Mau lên xe! Hai người không sao chứ?”

Lại Kiệt đánh mắt nhìn Lưu Nghiễn, Mông Phong bèn nói: “Đây đều là bạn của tôi, căn cứ của chúng tôi ở cách đây ba trăm kilomet về hướng Tây Bắc, lên xe đi.”

Trương Dân chú ý thấy miệng vết thương của anh ta, anh liền ngoắt Quyết Minh lên dây ghế trước ngồi, không nói gì thêm.

“Xin chào, anh bạn.” – Trương Dân mở lời.

Lại Kiệt ngó Trương Dân, không đáp lời, cũng chẳng bắt tay với anh.

Mọi người lên xe, Mông Phong đóng cửa lại, Lưu Nghiễn bật đèn ở dãy ghế sau lên, trong chiếc xe vốn đã ngổn ngang đồ đạc, nay có thêm một người lại càng thêm chật chội.

Trương Dân khởi động ô tô quay đầu xe, zombie ủa tới từ bốn phương tám hướng, ở mé khác của thành phố lại vang lên tiếng nổ mạnh.

Mông Phong giục: “Lập tức rời khỏi chỗ này.”

Lưu Nghiễn mở camera gắn trên xe lên, thu hết khung cảnh trong vòng năm cây số chiếu lên màn hình, zombie từ khắp mọi nơi đang dần dần khép vòng vây.

“Cậu tên gì?” – Lại Kiệt nhếch miệng mỉm cười – “Những thứ này đều do cậu phát minh ra sao?”

Lưu Nghiễn không trả lời câu hỏi của anh ta, cậu chỉ bảo: “Đi về phía Tây, mở ra tất cả hệ thống phòng ngự. Mông Phong lên lái xe đi, Trương Dân lại đây kiểm tra cho anh ta.”

Mông Phong đón tay lái, Lưu Nghiễn khởi động cuộn Tesla trên nóc xe, điện năng bị hút vào, bình ắc quy kêu bùm một tiếng, đồng hồ điện nháy mắt giảm xuống hai nấc, tức khắc càn quét hết lũ zombie gần đó.

Tiếng nổ ù ù liên thanh, Lưu Nghiễn bật chót khẩu súng phun lửa ở đầu xe, ô tô chậm chậm quay đầu, đốt bọn zombie cháy ra than, tốc độ xe càng lúc càng nhanh dần, rồi sau đó xông lên quốc lộ, tăng tốc tới đa, phóng như điện xẹt ra khỏi Tây An.

Một phút sau, đầu đạn hạt nhân phát nổ, ánh sáng trắng chiếu lòa tầm mắt.

Mọi người ôm đầu cúi rạp người, ở phía xa có một cột khói hình nấm bốc ngùn ngụt lên cao, tiếng nổ trời long đất lở, cửa kính thủy tinh của các tòa trung tâm thương mại chớp mắt bị chấn vỡ thành hàng vạn mảnh, rồi bị luồng sóng nổ mạnh cuốn bay tít tắp.

“Không việc gì đâu.” – Lại Kiệt cất tiếng – “Loại bom hạt nhân tân tiến này phóng xạ không mạnh lắm... Đi thôi.”

“Anh bị thương rồi.” – Trương Dân lấy ra một cái đèn pin, ngoắc bảo – “Anh bạn, để tôi kiểm tra cho anh một chút.”

“Cậu là bác sĩ à?” – Lại Kiệt nói – “Chào mọi người, tôi là Lại Kiệt.”

Trương Dân gật đầu, Lưu Nghiễn vẫn đương ngờ vực nghĩa Lại Kiệt.

Lại Kiệt đánh trần nửa người trên, mình mẩy lấm lem bẩn thỉu, anh ta nhận lấy cuộn giấy Quyết Minh chuyển tới, chà lau vết thương toàn thân và bần sinh lăn lộn trong cống thoát nước, cơ thể cân xứng có vẻ cực kỳ rắn rỏi.

Lại Kiệt chỉ mặc độc mỗi cái quần đùi lính rách bươm, đôi giày lính dính be bét máu thịt hư thối, lúc giẫm lên sàn xe thì ị nguyên một dấu giày đen thui.

Trương Dân quan sát đồng tử của anh ta, bắt mạch, rồi bảo anh ta nghiêng người kiểm tra miệng vết thương.

“Không bị lây nhiễm.” – Trương Dân ấn một miếng băng gạc lên miệng vết thương ở bụng anh ta.

Sao thế được? Lưu Nghiễn không khỏi nghĩ bụng, vết thương này vừa dòm đã biết ngay là do zombie cào trúng rồi.

Lại Kiệt cười cười, đáp: “Tất nhiên là không bị lây nhiễm rồi, vì tôi đã được tiêm ngừa vắc xin.”

Câu kia vừa thốt ra, ngay cả Mông Phong cũng không quay đầu trở mắt nhìn anh ta.

Trong xe lặng đi một lúc, sau đó Lại Kiệt tiếp lời: “Trước tiên tôi xin giới thiệu chút nhé: Lại Kiệt, lính cứu hộ chi đội Mười sáu thuộc Tổ chức cứu trợ Quốc tế phân bộ Trung Quốc – đội trưởng của đội Cơn lốc, quân hàm Trung úy, tôi phụ trách tất cả các tháp tín hiệu ở khu vực Tây Bắc, tìm kiếm người sống sót, đồng thời bổ sung lính tráng, và thông báo tín hiệu về khu trú ẩn thứ Ba của vùng biển Quốc tế.

“Ồn trời, các anh rốt cuộc cũng đến.” – Trương Dân cảm thán – “Chúng tôi chờ đợi gần cả bốn tháng rồi.”

Lại Kiệt nói: “Tính sơ sơ thì, trong vòng bốn tháng chúng tôi đã cứu ra hơn 1,7 vạn người, tiêu diệt 150 vạn zombie...”

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “Đội viên của anh đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Chắc chết sạch rồi, cũng không rõ lắm.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “Trong quá trình chúng tôi tìm kiếm cứu hộ ở Tây An đã rà soát hơn nửa thành phố, quận Vị Ương và quận Bi Lâm cũng tìm hết, không có người sống sót. Nhưng tháp tín hiệu ở phía Đông Nam của Tây An có ký hiệu, phải có người còn sống trong thành phố... zombie ẩn núp nhiều vô cùng, chúng tôi phải càn quét từ từ, ba hôm trước tôi phụ trách dẫn dụ ra rất nhiều zombie...”

Lưu Nghiễn: “Và thế là anh bị cuốn đi luôn.”

Lại Kiệt nhướn mày, rồi gật gật đầu.

Quyết Minh: “Chú bị bỏ rơi à? Thật tội nghiệp.”

Lưu Nghiễn: “Nhóc đừng nói toẹt ra như thế, chú ấy sẽ tủi thân đấy.”

Lại Kiệt cười bảo: “Việc này đâu thể trách họ, ngay cả tôi ở đâu họ cũng không rõ, làm sao có thể quay lại cứu tôi được?”

Lưu Nghiễn: “Thế thì, không phải anh nên tỏ chút thành ý gì sao?”

Lại Kiệt ngẫm nghĩ, đoạn lễ độ rằng: “Cảm ơn các bạn đã cứu tôi, nhưng loại vắc xin này cực kỳ quý hiếm, tôi không thể đưa cho các bạn được, tôi chỉ mang theo ba ống, để chuẩn bị...”

Lưu Nghiễn: “Trung úy, anh nghĩ đi đâu vậy, căn bản là chả có ai thèm của nợ đó đâu.”

Lại Kiệt gật đầu tiếp: “Vây thì tốt, mới này tôi thật sự lo sợ là, bốn người các bạn vì giành giật ba ống vắc xin ngừa bệnh mà nổ súng bắn chết người nhà, trong quá trình cứu hộ tôi đã đụng phải mấy tình huống như vậy rồi.”

Mông Phong lên tiếng: “Được rồi, Lưu Nghiễn, nói thế nào thì đây cũng là chuyện tốt, Trung úy Lại, giờ dẫn anh về căn cứ của chúng tôi, rồi mới nghĩ cách tìm đồng đội thất lạc của anh sau.”

Lại Kiệt gật đầu, cầm lấy miếng băng gạc Trương Dân đưa qua, anh ta hỏi: “Đây là gì?”

“Một loại thuốc bột.” – Trương Dân giải thích – “Có thể giúp anh cầm máu.”

Lại Kiệt ngờ ngợ dòm Trương Dân, miếng băng gạc kia dính đầy nước thuốc, mùi hỗn hợp giữa thuốc Đông y và cồn sát trùng, sau rút anh ta cũng phủ băng gạc lên miệng vết thương ở trước ngực, rồi nghiêng người đánh một giấc.

Suốt dọc đường đi không ai trò chuyện, ai nấy đều tự suy nghĩ về chuyện tìm kiếm cứu hộ, Quyết Minh đắp tấm thảm cho Lại Kiệt, anh ta tức khắc trốn to đôi mắt cảnh giác, ngay sau đó lại đổi thành một nụ cười tươi rói với Quyết Minh, vẻ mặt đó như đang biểu đạt một loại thân thiết đầy gian xảo.

Buổi chiều hôm sau, cả bọn về tới Nông trường.

Mới vừa đến nơi Lưu Nghiễn đã dự cảm có chuyện không hay, một đám người tùm tùm bên ngoài Nông trường, ở đằng xa đậu ba chiếc xe lớn, Hồ Giác dẫn đầu, hơn trăm người vây ở ngoài rào sắt, đang tranh cãi gay gắt với một cô gái vận quân phục đứng bên ngoài.

Mông Phong tức tốc phanh xe, cầm súng lên, nhưng bị Lưu Nghiễn ghì tay lại.

Nữ sĩ quan: “Dựa theo lệnh chiêu binh khẩn cấp của Quốc gia...”

Hồ Giác: “Thưa cô, thời đại giờ chả còn pháp luật và chính sách gì ráo.”

Nữ sĩ quan không mảy may lay chuyển: “Ai bảo anh là không có pháp luật? Đây chính là pháp luật, thưa quý anh.” – Cô ta giương tờ công văn ra.

Hồ Giác cũng chẳng thêm nói tới: “Vậy thì dựa theo bản dự thảo về nhân quyền Quốc tế năm 2012, Liên quân được tổ chức và thành lập trong bất kỳ tình huống gì, cũng không thể cưỡng chế thu đoạt đất dân sự, càng không hề hy sinh mạng sống của quần cư nhỏ lẻ để mà...”

“Thủ lĩnh!” – Trên xe có người phát hiện ra Lại Kiệt, vội vàng lao xuống.

“Lưu Nghiễn!” – Hồ Giác cao giọng gọi.

Năm người bước xuống xe, Hồ Giác thấy họ đã trở về, anh ta tức khí hô lên: “Mông Phong!”

“Chuyện gì đây?” – Mông Phong đứng từ xa hỏi vọng tới.

“Họ tự nhận là đội cứu hộ, muốn trưng thu tất cả vật tư ở chỗ này!” – Hồ Giác tiếp – “Bảo chúng ta dọn ra ngoài chờ người của quân đội tới!”

Sự xuất hiện của Lại Kiệt lập tức hấp dẫn sự chú ý của đội người bên kia, anh ta vẫn để trần, xỏ một cái quần lính rách toét, đi về phía người phụ nữ kia, đồng dặc cất tiếng: “Này! Tôi về rồi đây! Còn sống cả chứ?”

Người phụ nữ kia đáp trả: “Lại Tiểu Kiệt! Cậu còn chưa toi cơ à? Người ở chỗ này khó nhằn hơn mấy người trước kia nhiều, tới đây xử lý đi!”

.

.

.

End #27.

29. Chương 29

#28. Kêu gọi...

Lại Kiệt cười bảo: “Ít ra cũng phải tìm bộ đồ cho tôi thay cái đã chứ.”

Đội viên của đội Cận lốc đều bước xuống, Lưu Nghiễn quét mắt nhìn qua, Lại Kiệt, nữ sĩ quan, và một cậu thanh niên ngó bộ không mấy giống lính chiến.

Chỉ vốn vẹn có ba người.

Bên trong Nông trường, mọi người vừa thấy bọn Lưu Nghiễn đã trở về thì nhao nhao cả lên, mãi sau mới dần yên tĩnh lại.

“Mở hàng rào ra đi.” – Lưu Nghiễn ra tiếng – “Họ tới cứu chúng ta đây, quay vào trong nào, Mông Phong sẽ nói chuyện với họ.”

Đặng Trường Hà dẫn người tới hạ hàng rào sắt phòng ngự xuống. Lại Kiệt trông một chiếc áo ba lỗ màu trắng, đón lấy đôi bao tay hở ngón đeo vào, miệng ngâm điệu thuốc, cậu thanh niên kia bước tới châm thuốc cho anh ta.

“Giới thiệu trước nhé.” – Lại Kiệt đứng ở lối vào nông trường, ngâm thuốc cười nói – “Quý cô xinh đẹp này là Ngô Song Song, cậu chàng kia là Lý Nham – lính thực tập... thằng Út và Hòm thuốc đâu rồi?” (chắc là biệt danh ~_~)

Ngô Song Song cười đáp: “Thằng Út đã chết rồi mà? Còn Hòm thuốc vừa ra trận cũng không gượng nổi, bọn tôi đã chôn cậu ấy ven đường, không có ai lái xe, nên móc vào nhau kéo đi.”

Trong mắt Lại Kiệt ánh lên một tia buồn bã, sau đó anh ta bình thản nói: “Ừm, vậy thế này.”

Anh ta đón lấy văn kiện trong tay nữ sĩ quan, đưa mắt nhìn Mông Phong, lại chuyển qua Lưu Nghiễn, dường như đang phán đoán xem lời nói của ai có trọng lượng hơn, cuối cùng anh ta mở văn kiện ra trước mặt Mông Phong, cất tiếng:

“Căn cứ vào pháp lệnh số 371 về việc chiêu mộ thời chiến của Quốc gia, tôi phải tạm thời trưng thu chỗ trú ẩn của các bạn, tập trung tất cả vật tư để tiến hành điều động phân phối lại lần nữa...”

Mông Phong không tiếp nhận văn kiện kia, hần giương đôi mắt mang dịch ý rõ rệt nhìn thẳng vào Lại Kiệt.

Lại Kiệt tiếp lời: “Còn nữa, căn cứ vào điều thứ tư của lệnh chiêu mộ, tất cả quân nhân đang trong nghĩa vụ quân sự và quân nhân đã xuất ngũ, công an, cảnh sát vũ trang đều phải đến gặp tôi báo danh, nhờ cậu đi thông báo một chút, xem xem có bao nhiêu người. Rồi trai tráng vừa độ tuổi cũng dẫn đến cho tôi nhìn xem, để tuyển chọn... tôi muốn người, và muốn cả lương thực dự trữ.”

Lưu Nghiễn lên tiếng: “Cho anh hết rồi thì sau này thế nào? Khi chúng tôi hết thời hạn nghĩa vụ có được quyền lợi gì?”

Lại Kiệt né đi vấn đề của Lưu Nghiễn, anh ta ngó quanh, rồi ngẩng đầu nhìn trời.

Trước khi bốn người họ trở về thì mọi người đang chơi đùa, Quyết Minh quên phứt luôn gấu trúc của nhóc, ào tới nhập bọn chơi đùa. Nhóc cùng với Trương Dân kéo một con điều bay phát phối trong gió Xuân, vừa cười đùa trò chuyện, vừa thư thả chạy lùi ra sau.

Những con điều đủ mọi sắc màu chao lượn giữa bầu trời.

Lại Kiệt hỏi: “Các bạn dự trữ được nhiều lắm nhỉ, có bao nhiêu người, dẫn tôi đi xem thử, được chứ?” – Anh ta mỉm cười vỗ vai Mông Phong, Mông Phong lập tức vươn tay gạt đi, nhưng không từ chối lời đề nghị của Lại Kiệt.

Hắn xoay người đi vào Nông trường, phía sau biển hiệu Nông gia nhạc là một vườn hoa rộng lớn, muôn vàn cỏ cây tươi tốt vươn mình đón ánh Mặt trời, Lại Kiệt dò hỏi: “Phải tốn bao nhiêu thời gian mới phát triển được thế này? Đây là nơi trú nạn rất tuyệt đấy chứ.”

Lưu Nghiễn khê chau mày, Mông Phong vẫn chưa nổi cáu, hắn kiên nhẫn giải thích: “Tới đây từ mùa Đông năm ngoái.”

Lại Kiệt dừng chân ở giữa vườn hoa, anh ta nghiêm túc nói: “Chúng tôi muốn vào Tây An cứu người, tìm kiếm kỹ càng toàn bộ, cứu hết những người còn sống sót ra và thu xếp cho họ ở lại chỗ này. Rồi mới quét dọn lũ zombie sạch sẽ, sau cùng dùng tháp tín hiệu truyền sóng cầu cứu. Chừng mười ngày sau, Trung đoàn cứu viện Quốc gia sẽ tới, dẫn toàn bộ những người tị nạn đến căn cứ ngầm ở vùng biển Quốc tế.”

Lưu Nghiễn ngồi trên bờ rào vườn hoa, Mông Phong châm một điếu thuốc, cả hai người đều không hé răng.

Lại Kiệt tiếp: “Giờ tôi phải tiếp quản nơi này, hãy gọi tất cả mọi người ra đây.”

“Không được.” – Lưu Nghiễn dứt khoát từ chối đề nghị của Lại Kiệt – “Anh phát tín hiệu trước đi đã, tôi phải xác nhận rằng tất cả mọi người được an toàn, hơn nữa anh sẽ không lừa bọn zombie ở Tây An đến đây, mới có thể giao vật tư và chỗ ở lại cho anh.”

Lại Kiệt đáp: “Tôi không có khả năng, Đội cứu hộ quốc gia chỉ đến từng địa phương một lần thôi, vừa tới là đi ngay. Cậu cứ làm căng như vậy thì chúng tôi rất khó xử đấy, người anh em.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Vả lại, anh lấy gì chứng minh những điều anh nói đều là thật? Lỡ đâu anh là phường trộm cướp thì sao?”

Lại Kiệt phì cười, không ngờ rằng cậu lại ngang như vậy, anh ta hỏi vặn lại: “Nếu tôi là cướp đường, có rúng mõ đến mức chui vào cống thoát nước đặt bom lũ zombie không?”

Mông Phong ra tiếng: “Nông gia nhạc là nhà của chúng tôi, không thể giao cho anh được, tuy nhiên anh có thể mang người tị nạn về đây.”

Lại Kiệt đón lời: “Vậy nể mặt nhau chút đi, các bạn hãy gọi lính xuất ngũ và trai tráng có thể chiến đấu với zombie ra đây. Nói thật, sau này quân đội sẽ dội bom cả đại lục để đảm bảo tiêu diệt sạch bọn zombie, sớm muộn gì các bạn cũng phải rời khỏi chỗ này, bằng không sẽ nguy hiểm vô cùng, tôi thật xin lỗi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi cũng rất xin lỗi, nơi đây chẳng cần lính của anh đâu.”

Lại Kiệt nhìn Lưu Nghiễn chăm chú, anh ta khẽ liếm môi, vẻ mặt buồn lõng, bước tới bờ rào ngồi xuống bên cạnh Lưu Nghiễn, tỏ vẻ thân thiết như chiến hữu cùng phe, còn nhếch môi cười bí hiểm với cậu: “Chỉ ít cũng có một.” – Dứt lời thì chỉ tay vào Mông Phong, rồi lại quay sang Lưu Nghiễn tiếp lời – “Cậu là kỹ sư máy móc, còn cậu ta là lính đặc chủng xuất ngũ... Nếu tôi đoán không nhầm thì, cái người gầy gầy cao cao ban nãy... chính là một tay súng thiện xạ?”

“Anh đoán sai rồi.” – Lưu Nghiễn không đổi sắc mặt.

Lại Kiệt nghiêng đầu quan sát Lưu Nghiễn, đoạn anh ta cười như một tên lưu manh chính hiệu: “Thêm nữa, các cậu là gay?”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt nói: “Thiệt ra mới ngó sơ đã biết rồi, nói thật nhé, tôi đây cũng là gay.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Vớ lại, ngay lần đầu gặp mặt, tôi đã thấy thích cậu rồi.”

Lại Kiệt vươn tay ái muội choàng vai Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tức khắc nhảy dựng khỏi bờ rào trốn qua chỗ Mông Phong, Mông Phong điên tiết mắng to: “Mẹ kiếp! Mồm miệng bỏ láo vừa thôi nhé!”

Mông Phong thành linh sấn tới túm Lại Kiệt xóc xuống, rống lên giận dữ, hai người nhào vô đập lộn, Lưu Nghiễn vừa hoàn hồn liền hét lớn cổ vũ:

“Mông Phong! Cố lên! Đập bẹp hắn đi!”

Thoáng cái đã gây náo động cả Nông trường, đám người mới tản ra chưa bao lâu lại bu tới ham vui, Lưu Nghiễn làm đầu têu, mọi người hò hét vang dội tiếp sức cho Mông Phong. Dù chẳng ai biết đầu cua tai nheo ra làm sao, nhưng đội người xa lạ kia đến gây chuyện, mọi người hiển nhiên phải ủng hộ người một nhà rồi.

Lại Kiệt cũng là một tay rất cừ, anh ta tóm áo Mông Phong, hai người điên cuồng vật lộn làm sập hơn nửa giàn hoa, chậu hoa đập bể ráo trời. Tiếp đó lại bị Mông Phong giáng mạnh một đấm té bổ chổng, đè gãy hết mấy cây hoa, tức khắc Lại Kiệt phản đòn vung chân xẹt ngang, gạt Mông Phong ngã nhào.

Trận chiến vừa khơi mào, tiếng la hét xung quanh càng lúc càng náo nhiệt, về phần cấp dưới của Lại Kiệt – nữ sĩ quan và cậu thanh niên vội vàng lao đến bên ngoài bờ rào, chỉ biết trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sau rốt Mông Phong gồng mình tung ra một đấm, đánh Lại Kiệt nằm xoài ra đất.

“Được rồi.” – Lại Kiệt chống khuỷu tay lùi người ra sau, gật đầu bảo – “Cậu có kỹ thuật chiến đấu cực kỳ ưu tú, là lính K3 đúng...” – Lời còn chưa dứt, trên mặt lại ăn phải một đấm của Mông Phong, bấy giờ hoàn toàn tắt đài.

“Đủ rồi, Mông Phong.” – Lưu Nghiễn vừa nghe được một tiếng gãy nứt rất nhỏ khi nắm tay động vào hốc mắt, lúc này cậu thật sự lo sẽ xảy ra chuyện, nên mới ngăn Mông Phong lại.

Mông Phong cũng đụng phải đối thủ, bị đánh đến độ bầm dập mặt mày, hấn gượng đứng dậy, bước tới bậc thang ngồi phịch xuống.

“Anh tên là Lại Kiệt chứ gì.” – Lưu Nghiễn mở lời – “Ồ, giờ chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi đây.”

“Thứ nhất, tạm thời sẽ không giao Nông gia nhạc cho anh.” – Lưu Nghiễn nói – “Nhưng anh cứ thoải mái tiến hành kế hoạch đi cứu người ở Tây An, tôi sẽ xem xét tình hình rồi cung cấp vật tư, tuy nhiên chỉ nằm trong giới hạn mà tôi có thể đảm nhận được.”

“Thứ hai, tôi đã bố trí thiết bị phòng ngự cho nơi này, và uy lực của chúng cực mạnh, các anh có thể cho xe chạy vào trong, được tự do hoạt động trong phạm vi tính từ chỗ tôi đang đứng cho tới bờ sông đối diện. Chỉ cần ở trong khu vực Nông gia nhạc, anh sẽ không phải lo sợ bị zombie cắn giết.”

“Thứ ba, những người sống sót anh dẫn về tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, có bao nhiêu tôi nhận bấy nhiêu.”

“Cuối cùng.” – Lưu Nghiễn nhấn mạnh – “Tôi chả có tí hứng thú gì với anh hết. Anh có thể đi nói chuyện với người khác, xem thử có ai bằng lòng vào đội của anh, nhưng tuyệt đối không được ép buộc nhập ngũ, nếu không tôi sẽ dùng cuộn dây cao thế này tiễn các anh đi châu ông vải đấy.”

Hoàng hôn buông xuống, Lưu Nghiễn đương bồi thuốc cho Mông Phong, Mông Phong tỉ mỉ soi gương, làm râu xuyết xoa.

“Anh ta thiếu người.” – Mông Phong nói.

“Đó là chuyện của anh ta.” – Lưu Nghiễn thản nhiên – “Nếu anh ta có thể thuyết phục được người nào, em sẽ không cản trở.”

Mông Phong chột hỏi: “Em sẽ đi lính chứ?”

Lưu Nghiễn lặng đi một chút, lát sau mới nói: “Không...đi.”

“Thật à?” – Mông Phong hỏi lại.

Sau cùng Lưu Nghiễn bảo: “Nếu anh đi em sẽ đi, nhưng em tin là anh sẽ không theo tên đó, rất nguy hiểm, không phải sao?”

Mông Phong không đáp lời, Lưu Nghiễn thu dọn bản vẽ bày trên bàn, rồi cầm lấy khay cơm của cậu và Mông Phong xuống căn tin ăn tối.

Cấp dưới của Lại Kiệt đang đứng xen lẫn với dân cư của Nông gia nhạc, xếp hàng lĩnh cơm, khi Lưu Nghiễn tiến đến cuối hàng, Ngô Song Song quay đầu liếc nhìn cậu, trong mắt đượm ý cười.

“Anh ấy rất tốt tính, chẳng qua miệng mồm như tép nhảy. Giống hệt một tên mát vậy. Đôi khi ngay cả chúng tôi cũng chịu không xiết.” – Cậu thanh niên quay đầu lại nói với Lưu Nghiễn – “Đội trưởng chỉ muốn kiểm tra thực lực của bạn anh thôi, cho nên mới nghĩ cách chọc cho anh ta tung hết sức lực, anh đừng để bụng nhé.”

Lưu Nghiễn gật đầu, bắt tay cùng Lý Nham: “Cậu là Lý Nham đúng không? Đã cho xe chạy vào chưa?”

Lại Kiệt cầm cặp lồng cơm quân dụng của mình, vừa bước lên đầu hàng, bỗng thốt lên: “A! Lâu lắm rồi mới được ăn món quê hương.”

Thím Vu đưa mắt nhìn anh ta,ặng hỏi: “Cậu là dân miền Nam à?”

Lại Kiệt than thở: “Ngày nào cũng phải nuốt bánh quy, uống nước lọc... thím tốt bụng ơi, cho cháu... thêm xú nữa đi.”

Thím Vu bèn múc cho anh ta một muống thịt kho khoai tây thiệt lớn, Lại Kiệt mới thỏa mãn bưng cơm đi.

Lưu Nghiễn liếc mắt dòm anh ta, Lại Kiệt chen vào giữa mấy tay trai trẻ, muốn ngồi hóng chuyện của họ, tiện thể thi hành chính sách lôi kéo thuyết phục.

Anh ta vừa đặt mông ngồi xuống, mọi người lập tức im bật.

Lại Kiệt mở lời: “Chúc mừng các bạn sắp được rời khỏi đây.”

Một người ra tiếng: “Thật sao?”

Lại Kiệt vừa ăn vừa nói: “Chờ sau khi tôi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ phát tín hiệu cầu cứu về căn cứ, lúc đó quân đội sẽ cho người tới đón các bạn đi.”

Người còn lại tức khắc hỏi: “Đi đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Tới vùng biển Quốc tế, có điều khi đó cần phải xác nhận, đội ba người chúng tôi ít nhất có một người còn sống.”

Có thêm vài người bắt đầu dò hỏi, Lưu Nghiễn không nghe thêm nữa, cậu lĩnh cơm xong thì đi lên lầu, đến ngay đầu cầu thang bắt gặp Ngô Song Song đang cúi đầu múc cơm, cô ngẩng đầu cười bắt chuyện: “Anh chàng đẹp trai?”

“Sao nào?” – Lưu Nghiễn đáp lời.

Ngô Song Song tiếp: “Nơi này rất được, và cậu cũng rất tuyệt.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Lý do?”

Ngô Song Song đáp: “Bởi vì cậu ăn những món giống họ, khi lĩnh cơm cũng xếp hàng nữa.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cảm ơn.”

Đến chín giờ tối, chợt có người tới gõ cửa.

Thanh âm của Văn Thư Ca từ ngoài cửa vọng vào: “Trung úy Lại muốn nói chuyện với anh, Mông Phong.”

“Lại nữa.” – Lưu Nghiễn chán ngán.

Mông Phong buông quyển tạp chí đứng dậy, mặc quần lính vào, đánh ngực trần, xỏ dép đi xuống lầu, hẳn chẳng mấy bận tâm: “Anh về liền.”

Mông Phong bước ra vườn hoa ngợp mình dưới ánh trăng đêm, chỗ đó đậu ba chiếc xe của đội Lại Kiệt, Lưu Nghiễn đứng từ xa quan sát, Mông Phong và Lại Kiệt đang nói chuyện với nhau giữa vườn hoa, cậu không thể nghe thấy được.

Lại Kiệt mở lời: “Mông Phong, tôi quen một người trông rất giống cậu.”

Mông Phong hỏi: “Anh chỉ muốn nói với tôi nhiều đây thôi sao? Nếu anh phun ra ba chữ kia, coi chừng lại bị đập tịt họng nữa đấy, tin không?”

Lại Kiệt cười cười, nghĩa Mông Phong một lúc rồi tiếp: “Làm sao các cậu vẫn sống tới bây giờ thế? Ba cậu cứ tưởng là cậu đã chết rồi cơ đấy.”

“Đừng bày đặt lên mặt.” – Mông Phong lạnh lùng – “Anh chả lớn hơn tôi đâu.”

“Tôi hai chín, sắp ba mươi rồi.” – Lại Kiệt nói – “Lớn hơn cậu năm tuổi nhé. Suốt từ đó giờ, cậu sống sót kiểu gì? Dắt theo bà xã vừa giết zombie vừa chạy trốn chết? Lại đây ngồi đi, thoải mái tâm sự nào.”

Mông Phong ngồi xuống, vươn một chân nhịp nhịp giẫm lên hoa cỏ ướt bùn đất, không khí buổi đêm tươi mát khoan khoái vô cùng.

Hắn vẫn tắt thuật lại những chuyện xảy ra suốt dọc đường.

Lại Kiệt lắng nghe hồi lâu, sau cùng ngắt lời hắn: “Đệt, các cậu rõ ích kỷ.”

“Tôi ích kỷ á?” – Mông Phong tức khắc sững sờ.

Lại Kiệt nhả ra một hơi khói, vứt tàn thuốc đi, đòi hỏi: “Còn thuốc không? Đến phiên cậu mời tôi đấy.”

Mông Phong: “Còn, nhưng làm quái gì phải cho anh?”

Lại Kiệt: “Vì thứ cậu đang ngậm trên miệng là điều dự trữ cuối cùng của tôi rồi.”

Mông Phong móc gói thuốc lá liệng qua, Lại Kiệt bắt lấy, tiếp lời: “Tại sao các cậu không chủ động tiến quân đi diệt zombie?”

Mông Phong: “Mắc gì chủ động đi giết chúng nó? Tôi phải quý cái mạng mình chứ, rồi còn biết bao nhiêu sinh mạng người đè nặng lên tôi nữa...”

Lại Kiệt: “Đây chính là ích kỷ! Giết chết một con zombie sẽ giảm được một người bị lây nhiễm, có thể là người nhà của cậu, người thân, rồi bè bạn. Zombie sẽ ngày càng ít đi. Cậu dắt theo cả đám người núp ở đây làm rùa rút cổ được tích sự gì?! Đợi cho loài người trên toàn thế giới toi hết, sớm muộn gì chúng nó sẽ tìm được cậu. Cậu không cứu người, thì về sau đừng hòng có ai tới cứu cậu! Cậu không biết cảm giác tuyệt vọng khi trên quả đất này chỉ còn mấy người các cậu sống sót hay sao? Cô độc, không còn đồng loại, muốn

có một người để trò chuyện cũng tìm không thấy, khắp đất trời mênh mông quanh quẽ, chỉ còn sót lại vồn vện mấy người các cậu...”

Mông Phong hít sâu, toan phản bác Lại Kiệt thì anh ta đã cười chế giễu cướp lời: “Hay là cậu sợ zombie đấy? Lính xuất thân từ K3 mà đi sợ bè lũ đàn độn đó sao? Cậu lãnh đạo nhiều người như vậy, tại sao không tổ chức một đội dân quân tự vệ chuyên săn lùng, quét sạch lũ zombie quanh vùng lân cận?”

Mông Phong phản: “Tôi hoàn toàn chả có hứng thú.”

Lại Kiệt lạnh giọng: “Rốt cuộc cậu học được những thứ gì từ huấn luyện viên hả?”

Thanh âm của anh ta toát lên sự hà khắc và uy nghiêm, trái ngược hẳn so với hồi chiều, tựa như biến thành một người khác.

“Chắc phải tóm huấn luyện viên của cậu đem đi bắn bỏ.” – Lại Kiệt gần giọng – “Quốc gia để ông ta bồi dưỡng quân nhân, lại dạy ra loại học trò như cậu, Trung Quốc có hàng chục triệu thậm chí là hàng tỷ người đang chờ cậu tới cứu, vậy mà cậu lại ru rú trong cái ổ ẩm cứng của mình, tham sống sợ chết...”

“Tôi đã xuất ngũ rồi!” – Mông Phong giận điên người – “Khi tôi vừa giải ngũ đổi nghề thì Quốc gia ở nơi nào!! Không hề phân phối công tác, chẳng sắp xếp lấy một ngày công cho tôi! Tôi chạy vạy suốt một tháng dưới nắng trời 400C, chỉ vì tìm kiếm một công việc tạm bợ nuôi miệng ăn! Tôi muốn có khả năng nuôi dưỡng bà xã của mình! Không phải cúi đầu khom lưng hổ thẹn với người khác! Quốc gia bảo tôi chờ! Là cái thứ chờ đợi mãi mãi không biết ngày mai! Những thứ này sao anh không nói đi!!”

Lại Kiệt cau tiết quát: “Vậy thì sao! Cậu ghi hận với Tổ quốc à!! Quốc gia này sinh thành và nuôi dưỡng cậu! Chẳng qua chỉ không cho cậu một công việc ngon lành ăn không ngồi rồi! Không để cậu được nở mày nở mặt với bà xã! Để cậu bôn ba dưới nắng gắt một tháng! Rồi ngay khi thảm họa bùng phát, cậu chỉ biết trơ mắt ngồi xem hàng triệu đồng bào giấy dứa chờ chết! Chẳng thêm bận tâm! Cậu là nỗi sỉ nhục của K3!! Khi cậu nhập ngũ đã tuyên thệ cái gì hả! Đúng là sỉ nhục của Tướng quân Mông Kiến Quốc!!!”

“Muốn có sĩ diện thì tự đi giành lấy! Làm người phải tự biết tìm kiếm lợi ích cho mình!! Mẹ kiếp đừng có ăn rồi đi so sánh mình với người khác, so sánh cái đếch gì! Lý tưởng của cậu ở đâu!! Tướng quân Mông gửi cậu vào K3, suốt năm năm huấn luyện không mài dũa cậu thành vàng, mà mài thành thứ rác rưởi nhất chết như nhợc!!”

“Cậu còn mặt mũi đi hỏi tôi Quốc gia ở nơi nào sao? Tôi thật muốn hỏi cậu, tôn nghiêm của một quân nhân đặc chủng như cậu vứt xó nào!!”

Tiếng gào rống giận như sấm sét kinh động cả nông trường, khiến không ít phòng lục tục bật sáng đèn.

Mông Phong hít sâu một hơi.

Lại Kiệt khẩy nhẹ đầu thuốc, từng đóm tàn đỏ rực bay múa giữa đêm đen, anh ta hạ giọng:

“Xin lỗi, không nên quát mắng cậu, là do tôi quá xúc động. Vài ngày nữa sẽ đưa cậu và bà xã tới nơi an toàn. Đảm bảo cả đời này các cậu có thể bầu bạn bên nhau, không bao giờ phải xa cách nữa.”

Mông Phong lặng lẽ đứng dậy bỏ đi.

“Quốc gia ở nơi nào? Đó không phải là một danh từ hư ảo.” – Lại Kiệt thản nhiên tiếp – “Trung sĩ Mông Phong, nó là Nông trường này, là mọi người ở nơi đây, cũng chính là bà xã của cậu nữa.”

“Trải dài từ điểm cực Nam tới điểm cực Bắc của Đất nước (*), là mỗi tấc đất mà cậu đặt chân qua, quê nhà trước mắt bị tàn phá, biến thành một đồng hoang tàn đổ nát, chính là Tổ quốc của cậu.”

(*) Chỗ này mình đã chém bay lời nguyên văn của anh gà mái, vì đụng chạm tới giới hạn lãnh thổ Việt Nam, bạn nào muốn biết chi tiết xin hãy đọc bản raw, mình không muốn dịch ra ở đây ‘___’. Tiện thể, mình không chỉ trích anh gà mái, không biết không có tội, vì sự thật bị bóp méo trước khi truyền bá khắp nơi mà.

Ngày 1 tháng 4 năm 2013.

Giống như trò đùa của ngày cá tháng tư, Lại Kiệt và tiểu đội của anh ta mang theo tin tức bên ngoài tiến vào nơi ở của chúng tôi. Tôi chợt có dự cảm, có lẽ ngày chia ly của tôi và Mông Phong sẽ không còn xa nữa.

Ông ba của Mông Phong đúng là chả tốt đẹp gì... Nếu Mông Phong coi trộm nhật ký của tôi chắc chắn anh ấy sẽ nổi sùng cho coi.

Mẹ tôi từng kể, Mông Kiến Quốc là một tay lăng tử, chính bởi thế nên mẹ của Mông Phong mới bỏ ông ta mà đi. Làm hàng xóm nhiều năm như vậy, nên mẹ biết rất nhiều chuyện về ba của Mông Phong.

Người sống kiểu cà lơ phất phơ có thể làm Tướng quân hay sao? Chắc là được.

Tôi còn nhớ rõ mùa hè thi vào Đại học, cuối năm ba phổ thông, Mông Phong đánh một cú điện thoại cho ba mình.

Nghe đầu đó là lần trò chuyện duy nhất của Mông Phong và ông ba của anh trong suốt ba năm, trò chuyện rất ngắn ngủi, nội dung cực đơn giản. Anh bảo là sau khi làm xong bài thi Đại học, cảm thấy không mấy khả quan, nên hỏi ba anh có thể nhờ vả quan hệ, tìm một Đại học nào đó ở thành phố S cho anh vào học, bởi vì anh muốn ở gần tôi một chút.

Nếu có thể chui lọt vào Trường Đại học mà tôi điền nguyện vọng 1, thì không còn gì bằng.

Anh ngồi xổm ven đường gọi điện thoại, đầu dây bên kia chỉ nói được một câu duy nhất liên cúp cái rụp, sau khi Mông Phong tắt máy, anh dắt tôi băng qua đường đến tiệm TCBY (The Country's Best Yogurt, là thương hiệu sữa chua nổi tiếng) trong công viên ăn uống.

Tôi vẫn cho rằng ba của anh sẽ giúp anh tìm trường Đại học, cuộc trò chuyện ngắn ngủi như vậy, chẳng lẽ không nói nổi một câu “Được rồi” hay sao?

Mà cho dù ông ấy bảo “Không được”, tôi cũng hiểu thành: Ba của Mông Phong chẳng qua chỉ muốn quở trách anh thôi, cho anh nếm thử mùi khổ sở, nhưng vẫn sẽ lo lắng tìm cách cho anh.

Mãi đến khi anh cầm giấy báo nhập ngũ đến tìm tôi, là một buổi tối giữa tháng Tám, chúng tôi đứng dưới lầu gây nhau một trận, làm kinh động hết cả hàng xóm xung quanh. Tôi cãi nhau xong thì bỏ phứt lên lầu, anh ngồi nguyên một đêm dưới nhà, hút hết hai gói thuốc, hôm sau anh lên tàu.

Mông Phong sẽ cùng tôi tới khu tị nạn ở vùng biển Quốc tế chứ?

.
. .

End #28.

30. Chương 30

#29. Manh mối...

Ngày hôm sau:

“Trung tâm tị nạn có gì ở trống?” – Nhóc béo tò mò hỏi.

Lại Kiệt cười rằng: “Cái gì cũng có hết, là do Quốc gia thành lập mà, sau khi vào đó các cháu sẽ an toàn tuyệt đối. Cho đến khi bọn chú xác nhận bên ngoài không còn zombie và virus nữa thì mọi người sẽ được đi ra, một lần nữa gầy dựng quê nhà, bắt đầu cuộc sống.”

Mẹ bé Nhu hỏi: “Có cần chúng tôi đóng góp gì không?”

Lại Kiệt đáp: “Không đâu, hiện giờ hầu hết những người sống ở đó chẳng phải làm lụng gì nhiều, có rất nhiều ngành nghề trong xã hội giờ không có đất dụng võ. Vào thời điểm đặc thù, không cần lao động, nhưng sau khi đến đó, Tổ chức sẽ sắp xếp cho các bạn học tập... để giết thời gian, chia làm hai chuyên ngành là khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, tất nhiên người nào theo chuyên môn tự nhiên sẽ bận rộn hơn bên xã hội một chút. Sẽ bị điều động đi làm công tác nghiên cứu, nhất là bên sinh học, các bạn ở đây chẳng có ai chuyên ngành sinh học đúng không? Người tài như thế giờ quý hiếm như gấu trúc vậy, cần phải bảo vệ chặt chẽ.”

“Không có ai, điều kiện cuộc sống ở đó thế nào?” – Lại có người khác hỏi.

Lại Kiệt liền nói: “Quản lý theo cơ chế quân sự hóa, hai chục người chung một phòng, một ngày ăn ba bữa, không thể lên đất liền, xuất nhập phải báo cáo, đúng chín giờ tối tắt đèn.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lưu Nghiễn từ trên lầu bước xuống, cậu quét mắt nhìn Lại Kiệt một cái.

Đặng Trường Hà cất tiếng: “Tôi vốn là cảnh sát, vậy tôi thì sao?”

Lại Kiệt giải đáp: “Cảnh sát... sẽ được gia tăng huấn luyện, để cậu nhận trách nhiệm phòng vệ. Cụ thể thì chưa biết, còn phải chờ xem bên đó sắp xếp thế nào đã.”

“Anh nhờ người thu xếp một chút được chứ?” – Đinh Lan hỏi.

Lại Kiệt cười lớn: “Tôi không mấy liên hệ với bên Trung ương, chúng tôi thuộc quyền của Quân đội mà, không thể giúp cô được đâu.”

“Có thể sống được là mừng lắm rồi.” – Có người chen lời – “Chẳng lẽ cô còn muốn có phòng đơn kèm phòng tắm riêng nữa á?”

Ai nấy đều phá lên cười, Lại Kiệt tiếp tục kể cho mọi người nghe chuyện ở trung tâm tị nạn.

“Trung úy Lại, anh định khi nào mới đi cứu người đây?” – Lưu Nghiễn ra tiếng hỏi.

Lưu Nghiễn vừa xuất hiện, những người đang vây quanh Lại Kiệt liền tự giác tản đi.

Lại Kiệt đáp: “Tôi cần thêm người.”

Lưu Nghiễn gật đầu, theo phép lịch sự nói một câu: “Cố lên.”

Lại Kiệt cười tự giễu, cứ thế ngồi trầm tư ở nhà ăn suốt cả buổi.

Vào buổi chiều khi Lưu Nghiễn bước ra vườn hoa, cậu bắt gặp Văn Thư Ca đang đứng trước cửa xe rộng mở của đội Cơ lốc, Lại Kiệt đang mở một cái thùng có khóa mật mã, anh ta nói với Văn Thư Ca ở trước mặt: “Đã nghĩ kỹ chưa? Nếu cậu thay đổi ý định, tôi sẽ giết cậu đấy.”

Văn Thư Ca kiên định đáp: “Nghĩ kỹ rồi.”

Lại Kiệt gật đầu, mở thùng sắt ra, Lưu Nghiễn tiến lại gần, cậu phát hiện bên trong thùng toát ra một lớp hơi nước trắng xóa, đó là một thùng lạnh.

Anh ta lấy từ trong thùng ra một ống thuốc và một kim tiêm, xé mở bao bì rồi bảo: “Vươn cánh tay ra.”

Văn Thư Ca xắn tay áo lên, để anh ta tiêm vào.

“Đây là vắc xin ngừa bệnh của các anh à?” – Lưu Nghiễn cất tiếng.

“Ừm.” – Lại Kiệt cũng không giấu cậu – “Tổ chức cứu viện Quốc tế đã nghiên cứu ra nó, quý hiếm cực kỳ đấy.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Có thể ngăn ngừa virus hoàn toàn chứ?”

Lại Kiệt đáp: “Không.”

“Nghe đâu loại vắc xin này được cải tiến từ vắc xin cũ. Khi dịch zombie bùng nổ, vắc xin phòng bệnh đã được bắt đầu nghiên cứu và phát triển...” – Lại Kiệt đẩy ống tiêm một cách chậm rãi, Văn Thư Ca toát mồ hôi đầy đầu, khẽ thở dốc.

“Ráng đi, người anh em.” – Lại Kiệt động viên – “Tôi tin cậu sẽ làm được mà.”

Lưu Nghiễn nheo mắt nghiên ngẫm ống thuốc màu lam kia, Lại Kiệt đẩy kim thật sự rất chậm, anh ta không ngần ngại nói: “Hồi trước, trong số những người được tiêm loại vắc xin cũ, có người chết, có người phòng ngừa được một lần lây nhiễm, nhưng không sinh ra kháng thể...”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi cũng có hai người bạn như thế, sau khi tiêm vắc xin ngừa bệnh đã bị cắn, nhưng vẫn sống sót.”

Lại Kiệt cảm thán: “Tốt số thật nhỉ, hàng vạn người mới có một người... Nhưng chỉ có thể ngăn ngừa được một lần lây nhiễm thôi, bảo họ rằng mà quý cái mạng mình đi.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Chúng lây lan theo cơ chế nào?”

Lại Kiệt thản nhiên đáp: “Người của Trung tâm sẽ giải thích cho cậu... Nghe nói có hai giai đoạn khác nhau. Giai đoạn thứ nhất là virus tiến vào cơ thể cậu, mà cậu còn sống. Giai đoạn thứ hai là sau khi cậu biến thành zombie, hình thái của virus cùng thay đổi theo đó mà biến đổi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Lại Kiệt tiếp lời: “Ở đây có tài liệu miễn phí của Trung tâm tị nạn phát cho, cậu có thể lấy một bản về coi thử.”

“Giai đoạn thứ hai và giai đoạn thứ nhất có gì khác nhau?” – Lưu Nghiễn nói.

Lại Kiệt giải đáp: “Ban đầu virus cũng như các loại bình thường khác, giống như virus cảm cúm vậy, nhưng sau khi con người biến thành zombie, virus lập tức khác hẳn, họ gọi virus trong cơ thể những người chưa phát bệnh là “bào tử”(1), sau khi biến thành zombie thì virus gọi là “vật chủ”, hơi bị trừu tượng, nhỉ.”

(1)Bào tử: dạng kết bào xác của vi khuẩn khi gặp điều kiện không thuận lợi, có khả năng chống chịu lại điều kiện khắc nghiệt của môi trường. (Nôm na giống như virus ngủ đông trong một cái túi vậy đó)

Lưu Nghiễn trầm ngâm không lên tiếng, quả thực rất trừu tượng, bào tử tự do, sau khi tiến vào cơ thể cảm rồi sinh trưởng gọi là vật chủ.

“Rất kỳ lạ.” – Lưu Nghiễn thắc mắc – “Bản thân virus này có khả năng tự sao chép, đồng thời còn có thể sản sinh ra nhiều cá thể virus nữa sao(2)? Hình thái cấu trúc thế nào? Dạng xoắn ốc hay là khối hai mươi mặt đều?”

(2) Virus vốn chỉ có cơ chế sao chép, không có khả năng tự sinh sản bên ngoài vật chủ. Những sinh vật bình thường sinh sản nhờ cơ chế phân chia tế bào, còn virus phải tự lắp ráp bên trong tế bào vật chủ. Điều mà Lưu Nghiễn thắc mắc ở trên là loại virus trong này vừa có khả năng sao chép, vừa có khả năng phân chia tế bào để sinh sản. (Chắc là vậy, mình không chuyên Sinh nên chỉ hiểu được vậy thôi :p)

Lại Kiệt chỉ bảo: “Tự về xem tài liệu đi.”

“Chắc không phải hai dạng đó rồi, đây là một loại vi sinh vật kỳ lạ kết hợp giữa virus và tế bào sinh sản... Thứ này vẫn là virus sao?” – Lưu Nghiễn lẩm bẩm nói.

Lại Kiệt nói: “Tôi nghe họ bảo, con người chưa từng gặp phải loại virus này bao giờ, có thể là một loại sinh vật hoàn toàn mới, chẳng qua cấu tạo khá tương tự với virus thôi.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu: “Sau này Văn Thư Ca sẽ không sợ bị lây nhiễm virus nữa sao?”

Lại Kiệt liếc mắt nhìn Lưu Nghiễn, dường như hiểu ra nghi vấn của cậu bắt nguồn từ đâu, anh ta đáp: “Không, đây là vắc xin đã cải tiến lần hai từ rất nhiều mẫu huyết thanh thí nghiệm. Sau khi tiêm vào, một khi tiếp xúc với virus, cơ thể sẽ lập tức sản sinh kháng thể, và cũng kèm theo những phản ứng khác nữa... Tổng cộng chỉ có ba lần. Khá giống tình thế lưỡng cực đối kháng, virus gây bệnh và kháng thể mới do vắc xin sinh ra, giằng co qua lại trong cơ thể của cậu.

Lưu Nghiễn: “Hết ba lần rồi thì sao? Lại tiêm thêm vắc xin?”

“Cả đời chỉ có ba lần.” – Lại Kiệt nói – “Cộng thêm chính cậu, cả thầy có bốn mạng. Xài hết bốn mạng rồi thì game over.”

Lưu Nghiễn gật gù đầu.

“Virus Oaks, bên Tây đặt tên cho nó cái tên đó.” – Lại Kiệt đẩy đến cuối ống tiêm, Văn Thư Ca bật ra một tiếng gào thét đau đớn rồi xụi người đi, Lưu Nghiễn toan tiến lên đỡ nhưng Lại Kiệt đã nhanh tay ôm lấy Văn Thư Ca.

“Được, xong rồi.” – Lại Kiệt thấp giọng – “Nghỉ một lát đi.”

Anh ta diu Văn Thư Ca lên nằm ở phía sau xe, thu dọn dụng cụ xong xuôi rồi nhìn sang Lưu Nghiễn.

“Tác dụng phụ cũng lớn thật đấy.” – Lưu Nghiễn ngờ vực – “Sẽ không bị đột biến chứ?”

“Có đấy.” – Lại Kiệt cười nói – “Cơ thể sinh ra kháng thể, không chỉ chống lại Oaks, còn giúp miệng vết thương của cậu ta khép lại trong thời gian ngắn với tốc độ nhanh gấp ngàn lần.”

“Giống như zombie sao?” – Lưu Nghiễn mới chú ý thấy vết thương hôm qua của Lại Kiệt giờ đã biến mất rồi.

“Ừm hửm?” – Lại Kiệt gật đầu tiếp – “Khá là giống, nhưng không hoàn toàn, khi tiêm vắc xin vào thì những thể mạnh của người đó sẽ được tăng cường gấp trăm lần, tỷ như cậu chàng Văn Thư Ca này có một đôi tay rất khéo léo, theo cậu ta kể thì trước kia từng là... trộm vặt. Cho nên tôi thấy cậu ta có tư chất riêng.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Sẽ giúp cậu ta càng thêm linh hoạt?”

Lại Kiệt bèn nói: “Khi gánh chịu vết thương chí mạng, cơ thể sẽ tự động chữa lành, trừ phi bị thương quá nặng hoặc ăn một súng toác đầu, còn nếu bị chặt đứt tay, chân, thì... chắc là có thể tái tạo lại. Mà tôi cũng chưa từng thử bao giờ.”

“Cyborg(3).” – Lưu Nghiễn thốt.

(3) Cyborg: Là người nửa người máy, tích hợp công nghệ người máy vào cơ thể. Vốn QT dịch là ‘người nhân bản’, nhưng mình thấy nó không đúng lắm, nên xài cách dịch của google là Cyborg.

“Lính Cyborg.” – Lại Kiệt gật gù – “Và người bị lây nhiễm cũng chẳng phải sợ hãi nữa, ở Trung tâm tị nạn đã sử dụng một loại virus khác... tiêm vào người bị bệnh. Có thể khiến toàn bộ chức năng cơ thể của họ vận hành cực chậm, rơi vào trạng thái hôn mê.”

Lưu Nghiễn khe khẽ thì thào: “Chờ đến khi tìm ra phương pháp, mới bắt đầu... chữa trị cho họ.”

Lại Kiệt vui vẻ gật đầu: “Cũng chẳng có cách nào khác, nhưng nghe nói sẽ gây ra tổn hại nhất định cho não bộ, đến mức độ nào thì không rõ.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Không ngờ anh lại hiểu biết về virus đến vậy.”

Lại Kiệt cười khiêm tốn: “Đúng rồi, nếu không lúc tiêm vắc xin cho lính mới, cậu bảo tôi phải giải thích cho họ thể nào đây?”

Lưu Nghiễn chuyển sang đề tài khác: “Trong quá trình chúng tôi chạy nạn có phát hiện một loại người khổng lồ, được tổ hợp từ xác chết.”

Nụ cười của Lại Kiệt tức khắc tắt ngóm: “Là hình dạng hợp thể của Oaks, các cậu đã gặp bao nhiêu?”

Lưu Nghiễn bắt giác rung mình, Lại Kiệt đang nắm giữ đáp án mà cậu mong muốn bấy lâu.

Tuy nhiên Lưu Nghiễn không hỏi “Nghĩa là sao?”, mà cậu nói thẳng ra: “Bên trong nó, có một thứ gì đó rất quái lạ, điều khiển tất cả zombie đã chết tụ hợp lại một chỗ...”

Về mặt của Lại Kiệt trở nên ngưng trọng, anh ta hỏi: “Cậu đã thấy Huyền?”

“Cái gì?” – Lưu Nghiễn ngạc nhiên – “Cái thứ đó gọi là Huyền à?”

“Không thể nào.” – Lại Kiệt ngỡ ngàng.

Lưu Nghiễn giải thích: “Tôi dùng tia hồng ngoại thăm dò được được nó.” – Cậu nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, sau khi lựa lời dẫn đo mới tiếp – “Mông Phong rưới xăng đốt, cùng với mọi người hợp sức, dùng móc câu móc hết lũ zombie xuống...”

Lại Kiệt tức khắc chụp tay Lưu Nghiễn, kéo cậu áp lên cạnh cửa xe, quát lên: “Đứng yên! Các cậu phá hủy hợp thể của Oaks là chuyện từ khi nào hả?!”

Anh ta cuống quýt lôi giấy quỳ ra, ngậm vào miệng mình cho ướt nước bọt rồi bóp mở miệng của Lưu Nghiễn ra.

Lưu Nghiễn: “!!!”

Lại Kiệt: “Để tôi xem cậu có kháng thể không, đứng yên coi!”

Lưu Nghiễn không ngừng kêu khổ trong bụng, sức của Lại Kiệt không hề thua kém Mông Phong, ghì chặt cậu đến độ không thể phản kháng, cậu buộc phải ngậm lấy miếng giấy quỳ ướt nhẹ nước bọt của Lại Kiệt.

Lát sau Lại Kiệt mới chịu buông cậu ra, rút tờ giấy khỏi miệng Lưu Nghiễn, lấy một bảng so màu ra để đối chiếu với giấy quỳ.

“Không có.” – Lại Kiệt thất vọng rằng – “Cậu không bị ảnh hưởng, không phải là người mà họ muốn tìm...”

Huyền, Huyền của Địa cầu.

Lưu Nghiễn thu được hai từ cực kỳ máu chốt trọng yếu.

Lại Kiệt khép bảng so màu lại, tiện tay bỏ tờ giấy quỳ vào miệng nuốt, rồi nói: “Kể lại nghe thử, sao các cậu gặp được người khổng lồ kia?”

“Sao anh lại nuốt giấy quỳ?” – Lưu Nghiễn ngờ ngợ.

Lại Kiệt kinh ngạc: “Lần đầu tiên gặp mặt tôi đã kết cậu rồi, không phải nói từ sớm rồi à?”

Tên này đúng là đồ biến thái – Lưu Nghiễn rửa thầm trong bụng.

“Bọn tôi...” – Lưu Nghiễn xem xét tia nhìn của Lại Kiệt, cậu lùi ra sau một chút để tránh gã lại làm ra hành động quá khích, đoạn dè chừng nói – “Đang dỡ hàng xuống thì bất chợt xuất hiện một gã khổng lồ, rồi nó lập tức tấn công bọn tôi...”

Lại Kiệt phá lên cười ha hả.

“Cậu đang ba xạo.” – Lại Kiệt cười dứt, đổi sang nét mặt khác, lạnh giọng rằng – “Suýt chút bị cậu dắt mũi.”

Lưu Nghiễn bị lấy tủy, thế là chẳng cần giả vờ thêm nữa, cậu hỏi thẳng: “Huyền của Địa cầu là gì?”

Lại Kiệt giật giật đôi mày, hỏi ngược lại: “Muốn biết sao?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Vậy gia nhập chúng tôi đi.” – Lại Kiệt nói – “Kỹ sư của đội Cơ lốc mới chết không lâu.”

Lưu Nghiễn khề lắc đầu từ chối: “Không.”

Lại Kiệt mỗi một nhếch khóe miệng tiếp lời: “Thế thì tôi đây cũng “không”, tuy lần đầu tiên gặp mặt tôi đã kết cậu rồi, nhưng vẫn không thể tiết lộ cho cậu được đâu.”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt chăm chăm không hé răng, bỗng nhiên lại đổi đề tài: “Bọn zombie có trí lực.”

Lại Kiệt thờ ơ nói: “Ồ, vậy thì sao?”

Lại Kiệt gục gặc đầu, cầm xấp giấy quỳ tung qua hứng lại, ngó chừng như thể còn muốn xơi thêm một tờ nữa.

Lưu Nghiễn chau mày tiếp: “Tụi nó bị đột biến? Hay đã tiến hóa? Có chỉ số thông minh nhất định hay sao? Tương đương với chỉ số thông minh của con người ở độ tuổi nào?”

Lại Kiệt: “Cậu không gia nhập chúng tôi, nên không thể nói, Tổ chức đã hạ lệnh tuyệt mật, tuy lần đầu tiên gặp mặt tôi đã...”

Lưu Nghiễn không thêm nể nang ngắt lời: “Để mọi người biết chuyện thì họ sẽ lo sợ không yên, đúng chứ? Nhưng anh có nghĩ đến việc, nếu bọn zombie cứ tiến hóa theo đà này, cuối cùng sẽ biến thành thứ gì?”

Lại Kiệt: “Xin miễn trả lời.”

Lưu Nghiễn lùi ra sau vài bước phòng hờ Lại Kiệt tức giận tung chưởng, rồi bày ra giọng điệu tiếc rẻ: “Căn bản là anh chả biết quái gì cả, nhiều lắm chỉ học thuộc hết quyển tài liệu bé xíu kia là cùng, virus với mấy thứ linh tinh gì đó cũng do anh học thuộc chứ gì.”

Lại Kiệt: “...”

Lại Kiệt vừa nhấc đứng dậy thì Lưu Nghiễn đã co giò bỏ chạy mất dép.

Ngay phút đó, Lại Kiệt có cảm tưởng như mình vừa bị chơi xỏ.

“Cho dù cậu muốn gia nhập cũng chẳng được đâu nhé, Tổ chức có mệnh lệnh, không thể tiếp nhận bất kỳ thành viên nào thiếu sức chiến đấu, sinh viên mấy cậu trước sau gì cũng bị ép đưa đến trung tâm tị nạn thôi!!” – Lại Kiệt đứng từ xa hô với theo.

Vào đêm, Lưu Nghiễn trần trọc trở mình, Mông Phong cũng chưa ngủ được.

“Anh sẽ đi với em chứ? Đến chỗ tránh nạn ấy, Mông Phong?” – Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi giữa bóng tối tĩnh mịch.

Mông Phong không đáp lời, vẫn ngó chòng chọc trần nhà.

Lưu Nghiễn chỉ cần nghe thấy mấy câu nói của Lại Kiệt, đã có thể đoán chính xác nội dung cả buổi tranh cãi của hai người họ, đại khái là:

“Góp sức cho Tổ Quốc, cứu trợ nhân dân, mấu chốt nằm ở tấm lòng của anh, bất kể anh đang đứng chỗ nào.”

Mông Phong xoay lưng đối mặt với vách tường, thanh âm nặng trĩu truyền tới trong đêm đen.

“Đến căn cứ có thể làm được gì đây?” – Mông Phong nói – “Giúp ba anh canh gác, nhận vài đồng tiền lương, làm một thằng lính cần vụ cho ổng? Nghe có vẻ oách quá nhỉ.”

.
. .

End #29.

31. Chương 31

#30. Chia tay...

Lại Kiệt vẫn chưa chiêu mộ đủ thành viên, mặc dù anh ta đã ra sức vận động hầu hết những người có thể.

Vào buổi chiều cùng ngày, có người đến gõ vang cánh cửa phòng Lưu Nghiễn đang ở.

“Chuyện gì đấy?” – Lưu Nghiễn nâng mắt hỏi.

Đặng Trường Hà bày ra vẻ mặt chùng như bắn khoăn, chốc sau mới nói: “Mọi người bảo tôi tới hỏi ý của anh.”

“Vào ngồi đi.” – Lưu Nghiễn ngoắt bảo – “Lại Kiệt đã nói gì với các cậu?”

Đặng Trường Hà do dự không nói, mãi đến khi Lưu Nghiễn cướp lời: “Cậu biết tính của tôi rồi đấy, không nói thì về đi, đừng làm mất thời gian của nhau.”

Đặng Trường Hà bèn mở miệng: “Lại Kiệt nói với rất nhiều người rằng... Nếu chúng ta không góp sức đi cứu người, anh ta... sẽ không thể gửi điện báo xin trợ giúp, vậy thì... đội cứu viện sẽ không bao giờ đến, mãi cho tới khi anh ta xác nhận nội thành Tây An và khu vực lân cận không còn người sống sót mới thôi. Tạ Phong Hoa còn nghe thấy anh ta nghiêm túc nói với Mông Phong là...”

“Nói gì?” – Lưu Nghiễn kinh ngạc không thôi, cậu khẽ gặng hỏi.

“Anh ta nói: “Tôi thay mặt quân đội và nhân dân thỉnh cầu cậu.”” – Đặng Trường Hà thở dài.

Cậu ta đưa mắt nhìn Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn chỉ nói: “Không phải Văn Thư Ca đã gia nhập rồi sao? Anh ta còn muốn thêm bao nhiêu mới vừa?”

Đặng Trường Hà lắc đầu: “Có thể là tôi, cả anh và Mông Phong, Trương Dân, Văn Thư Ca, mọi người cùng theo anh ta...”

“Không thể.” – Lưu Nghiễn dứt khoát – “Để tôi đi nói chuyện với anh ta.”

Lưu Nghiễn thu dọn lại đồ đạc của mình rồi bước xuống lầu. Tại vườn hoa, Lại Kiệt đang vọc một ống tiêm rỗng, đứng chờ người với xấp giấy quỳ trong tay.

Anh ta lại vừa tiêm hết một ống vắc xin, Lưu Nghiễn khẽ chau mày, là ai?

Lại Kiệt ngả ngón thò tay vuốt mặt Lưu Nghiễn, ra tiếng hỏi: “Thay đổi ý định rồi sao?”

Lưu Nghiễn mau chóng né qua một bên: “Muốn tôi làm gì, cứ nói, anh mới tiêm vắc xin cho ai đấy? Lại dụ dỗ được một người nữa à?”

Cậu toan bước ra phía đuôi xe, Lại Kiệt tức khắc giơ một chân ngăn cậu lại: “Đừng vào đó, có người đang nghỉ ngơi.”

Lưu Nghiễn: “Đó là ai? Tôi nghĩ mình có quyền được biết.”

Lại Kiệt mỉm cười, không giống như Trương Dân và Mông Phong, từ anh ta toát ra sức hấp dẫn chỉ có ở người đàn ông trưởng thành, sắc da ngăm đen, dáng người cân xứng, gầy mà không yếu, tựa như một tay lính lão làng quanh năm suốt tháng trần mình tôi luyện dưới nắng trời gay gắt. Anh ta chỉ lớn hơn Lưu Nghiễn bốn tuổi, nhưng cách ăn nói và làm việc lại hết một tay lão đời già dặn.

Anh ta để tóc ngắn cùn, và rất hay cười, là nụ cười lễ độ cởi mở, rạng rỡ như mặt trời, còn thêm nét lãng tử rất riêng.

“Là một người hùng.” – Lại Kiệt đáp – “Nếu một ngày tôi chết, cậu ấy sẽ là đội trưởng mới của đội Cơ lốc, chỉ cần có đội trưởng, tuyệt đối không bao giờ bị cắt biên chế.”

Lưu Nghiễn lặng đi thật lâu, mãi sau mới ra tiếng: “Anh thắng rồi đấy, tiêm vắc xin cho tôi nữa.”

Lại Kiệt từ chối: “Không được. Cậu phải đến vùng biển Quốc tế, Tướng quân Mông Kiến Quốc đã hạ tử lệnh, tất cả sinh viên, học giả, nhà khoa học, và nhân tài trong mọi chuyên ngành, bất kể lĩnh vực xã hội, kinh tế hay khoa học tự nhiên, đều phải về tập trung ở đó.”

“Các cậu là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ. Chúng tôi tồn tại để bảo vệ các cậu, bởi các cậu chính là tương lai của Tổ Quốc.”

Lưu Nghiễn chau mày rằng: “Tôi không thể gia nhập cùng các anh sao?”

Lại Kiệt cười cười, trong nụ cười ẩn chứa hàm ý, anh ta lắc đầu, rồi tiếp: “Cậu có thể nghĩ thông suốt khiến tôi rất là cảm động, mấy lời lúc trước chỉ trêu cậu cho vui thôi, có Mông Phong là đủ rồi, cậu ta sẽ cố gắng giùm phần của cậu nữa.”

Gió Xuân ngợp tràn, muôn hoa nở rộ khắp mặt đất, Lưu Nghiễn đứng giữa vườn hoa rực rỡ, khe khẽ thở dài.

Ngày 4 tháng 4 năm 2013,

Chúng tôi tổ chức một cuộc đột kích thần tốc, lùng sục toàn bộ Tây An.

Mông Phong không hề nhắc đến chuyện anh đã tiêm vắc xin, mà tôi cũng chẳng hỏi. Thành viên tham chiến bao gồm tôi, Trương Dân, Quyết Minh, Mông Phong, Văn Thư Ca, Đặng Trường Hà, Lại Kiệt và hai đội viên của anh ta.

Lại Kiệt rất bản lĩnh, anh ta dựa vào kinh nghiệm bách chiến của mình lập ra phương hướng tiến công. Hơn nữa số đạn dược và thuốc nổ dự trữ rất dư dả, thậm chí còn có cả bom hạt nhân mini.

Hàng ngon như vậy ở trong tay anh ta thì hiệu quả phát huy còn chưa tới một phần, nhưng đã giao vào tay tôi thì làm sao có thể phỉ phạm thể được?

Tôi sửa lại vài chi tiết phát nổ và hủy diệt, rồi gắn vào bom để thay đổi, lập trình cho rô bốt hình cầu kim loại châm kíp nổ, tránh xảy ra tình huống bị zombie kéo đi mất thêm lần nữa.

Chúng tôi đã cho nổ tung tòa cao ốc cả trăm tầng, rồi bày ra một trận địa mìn bao phủ gần năm chục ngàn mét vuông ở ngay trung tâm Tây An, tiêu diệt hơn một triệu zombie, sau cùng phóng lửa hỏa thiêu, cổ đô của sáu triều đại(1) nay đã biến thành vùng đất hoang phế bốc lửa tận trời, từng luồng khói đen bị gió Bắc cuốn về phía Nam.

(1) Sáu triều đại bao gồm Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần kế tiếp nhau đều đóng đô ở Kiến Khang, tức Nam Kinh, Trung Quốc ngày nay.

Lại Kiệt dùng máy dò tìm sự sống phủ sóng toàn thành phố, tiến hành lùng tìm trên diện rộng, sản phẩm tân tiến mà quân đội giao cho anh ta có thể tiếp tín hiệu từ vệ tinh rất hiệu quả, sau đó tổng hợp thông tin, vẽ ra một bản đồ dạng lưới phức tạp. Mông Phong và Trương Dân đu dù lượn từ trên cao hướng thẳng xuống bầy zombie đông nghìn nghịt ở bên dưới mà oanh tạc, còn chúng tôi dẫn theo cả đoàn người trùng điệp băng ra quốc lộ giữa cơn mưa tầm tã.

Trong khu vực Tây An và Duyên An, hai bờ sông Vị Hà, bao gồm cả Hàm Dương, có tất cả ba ngàn người còn sống sót.

Những người này hoặc là núp trong hầm, hoặc lánh trên núi non hẻo lánh cách biệt, hầu hết đều bằng lòng đi theo chúng tôi, chỉ có một ít nông dân còn khăng khăng bám trụ.

Lại Kiệt nói hết nước hết cái để thuyết phục họ, nhưng cuối cùng vẫn sót lại một nhóm người không chịu rời đi.

Quét mắt nhìn đoàn người không thấy điểm cuối, ai nấy đều khóc than, Lại Kiệt xuống xe cùng đi bộ với họ, vừa an ủi vừa động viên đoàn người tị nạn rằng “Quốc gia sẽ không vứt bỏ mọi người.”

Họ tập trung lại ở bên ngoài thị trấn Vĩnh Vọng, mọi người từ khắp phương trời đã tề tụ lại một chỗ, Hồ Giác trông giữ kho thóc cho phân phát toàn bộ lương thực, dỡ xuống tấm bạt trùm trên nóc nhà ầm ỉ để chia cho nhóm người tị nạn che mưa.

Đoàn người tản ra định cư tạm thời trên khắp ruộng đồng, trên bãi cỏ hoang, trong rừng cây và bờ sông, tất cả những nơi chúng tôi có thể nhìn thấy đều có người ở. Mọi người đều đang than khóc.

Thời khắc đặc biệt nhất là khi Lại Kiệt leo lên đỉnh tháp tín hiệu, gắn chiếc máy phát tín hiệu lên đó.

Mưa Xuân không ngớt, khi đạp chân lên đỉnh tháp Lại Kiệt đã ướt sũng cả người, mọi người tập trung dưới đất đồng loạt ngẩng đầu dõi lên.

Anh ta gắn một thiết bị từ tính lên trên đỉnh chóp tháp tín hiệu, tiếng títtít rất nhỏ khẽ vang, nhưng lại xuyên qua tiếng mưa rào rạt truyền đến rất rõ ràng.

“Đội Cơ lốc gọi Tổng bộ, đội Cơ lốc gọi Tổng bộ...” – Lại Kiệt đứng giữa cơn mưa, cầm máy bộ đàm dò tín hiệu.

“Tổng bộ đã kết nối, là tiểu Kiệt à?” – Một giọng nữ dịu nhẹ vang lên – “Cậu vẫn còn sống, chúc mừng nhé.”

Lại Kiệt uể oải cười rằng: “Mẹ kiếp, tôi sắp ngổm tới nơi rồi đây này, báo cáo công tác, nhiệm vụ ở khu vực Tây An đã hoàn thành, cả thầy có ba nghìn ba trăm bảy mươi lăm người còn sống, sáu mươi chín nhà nghiên cứu khoa học, xin Tổng bộ phái đội cứu viện tới đây.”

Giọng nữ tiếp lời: “Vất vả rồi, Đội trưởng Lại, đợt đạn dược tiếp tế và vật tư sẽ được đội cứu viện đưa đến. Cậu hãy viết một bản báo cáo chi tiết quá trình, rồi giao cho Ngô Song Song đem về. Trong quá trình cứu viện ở tỉnh Hà Nam, đội Phi Long đã bị diệt toàn quân, Ngô Song Song được điều động về Tổng bộ để thành lập một đội mới. Bốn mươi tám tiếng sau đội cứu viện sẽ đến nơi, chúc cậu may mắn, Đội trưởng Lại Kiệt.”

Đầu bên kia ngắt kết nối, Lại Kiệt gật gật đầu, rồi nằm sổng xoài ra đất, mái tóc ướt đầm dính bết trước trán, gương mặt ngăm nhìn không trung lơ nhờ xám đục.

Tối hôm đó, giữa cánh đồng cỏ mênh mông mọc lên hơn ngàn cụm lửa trại, cư dân ở trong thị trấn Vĩnh Vọng sẵn lòng chia sẻ nước ấm và thức ăn cho mọi người. Vị mục sư hòa vào nhóm người, lần lượt khuyến giải những người còn sống sót.

Không một ai chớp mắt, chẳng biết đã qua bao lâu, Mặt trời ló dạng; rồi thật lâu sau đó, Mặt trời khuất bóng.

Lưu Nghiễn không chạm tay tới bất cứ linh kiện nào, những thiết bị ở đây cũng không đem theo, cậu ngồi đực ra trước chiếc bàn, Mông Phong vẫn chưa quay về, hần phụ trách mang người đi tuần tra đợt cuối, phòng những ngày chờ đợi đội cứu viện tới lại xảy ra chuyện gì bất trắc.

Bầu trời hết tối lại sáng, sáng rồi lại tối, cơn mưa vừa trút xuống thì kéo tầm tã suốt mấy ngày trời, chừng như vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt.

Ban đêm Mông Phong cũng không trở về nghỉ ngơi, hần kê một chiếc ghế dựa ở lầu dưới, ngồi hút thuốc. Hết như buổi đêm của nhiều năm về trước, khi hần phải chia tay Lưu Nghiễn lên đường nhập ngũ.

Đến ngày thứ ba:

“Lưu Nghiễn.” – Mông Phong lên tiếng gọi – “Anh có mấy lời này muốn nói với em.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cậu theo chân hần bước ra vườn hoa.

Hai người băng qua cánh đồng cỏ bát ngát ướt rượt, vượt qua nhóm người đứng dầm mình trong mưa đợi chờ hy vọng, vòm trời sùm súp, mơ hồ chỉ cách mặt đất mênh mông trong gang tấc, giống như ngay sau đó sẽ nặng nề đổ ụp xuống.

Biển hiệu của thị trấn Vĩnh Vọng dần bạc màu dưới cơn mưa rả rích, nước đọng trên đó không ngừng nhỏ lách tách xuống mặt đất.

“Phong Hoa.” – Văn Thư Ca toàn thân vận quân trang bước đến.

Tạ Phong Hoa đang ngồi giữa vườn hoa, xới tới xới thửa đất trồng hoa.

“Cậu muốn gia nhập đội Cơn lốc à?” – Tạ Phong Hoa đứng dậy, cô đánh tiếng hỏi – “Ráng lên nhé, a Văn, cậu nhất định sẽ sống sót trở về mà.”

Văn Thư Ca gật đầu, đoạn nói: “Cảm ơn chị, để tôi biểu diễn một trò ảo thuật nhỏ cho chị xem nhé.”

Tạ Phong Hoa mỉm cười, Văn Thư Ca vươn tay trái nhặt lấy một cánh hoa vẫy vẫy, dùng hai tay xoa nhẹ nhẹ, sau khi tách ra, vô số cánh hoa tung bay lả tả rồi khẽ khàng đáp mình xuống mặt đất.

Trương Dân bung dù đứng dưới mưa, Quyết Minh vận chiếc áo lông đen nhánh và quần lửng, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng màu trắng, nhóc đương dõ về bầu trời cao, đôi mắt trong suốt phản chiếu hình ảnh đội phi cơ trực thăng hùng hậu ở phía chân trời.

Cánh quạt xoay tít vù vù vù, nhóm người mòn mỏi đợi chờ dưới mặt đất bắt đầu nhốn nháo.

Giữa ngày mưa bụi thăm thẳm, hơn trăm chiếc phi cơ trực thăng đáp cánh ở cánh đồng trống bên ngoài thị trấn Vĩnh Vọng, Lại Kiệt cất giọng hô lớn: “Đừng chen chúc! Mọi người xếp hàng để được kiểm dịch! Cứ theo trình tự mà làm, ai chưa được điểm danh thì cứ đứng yên đó! Khi đến lượt sẽ gọi tên từng người! Bây giờ bắt đầu điểm danh! Bước lên từng bước một thôi! Ai cũng sẽ được cứu hết! Chúng tôi không vứt bỏ bất cứ người nào cả!!”

Mông Phong dừng lại bước chân, Lại Kiệt ở đằng xa phát tay, ra hiệu cho hần không cần lại đó trợ giúp.

Hần cúi đầu, trông thấy mặt cổ bị giày lính hần lên từng vết rõ rệt, bèn men theo bờ sông chậm rãi bước tới, tiến vào mảnh rừng bạch dương rậm rạp kia.

“Lưu Nghiễn, tội mình chia tay đi.” – Mông Phong ra tiếng.

Lưu Nghiễn không đáp.

“Em sẽ sống sót.” – Mông Phong tiếp lời.

“Còn anh thì sao?” – Lưu Nghiễn hỏi ngược lại.

Mông Phong nói: “Anh đã tiêm vắc xin rồi, nên phải đi theo Lại Kiệt thôi, trạm kế tiếp là ở khu vực Trung Nguyên.”

Lưu Nghiễn: “Em biết, lúc anh đang nghỉ ngơi ở phía sau xe, em đứng ở ngay đầu xe nói chuyện cùng Lại Kiệt.”

Mông Phong: “Anh cũng nghe hết rồi, em cứ luôn như thế, đôi khi giả ngu không phải rất tốt hay sao?”

Lưu Nghiễn không nói gì, từng giọt mưa thấm vào người cậu, đột nhiên cậu cảm thấy rất lạnh, rất lạnh.

Mông Phong bỗng nói: “Em nhìn bia mộ ở đây kìa.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh muốn nói gì với em?”

“Hôm trước anh dẫn em tới đây, là muốn nói cho em hiểu.” – Thanh âm trầm thấp của Mông Phong cứ đều đều từ tốn, lại tăng thêm một phần như mệnh lệnh không thể kháng cự và vẻ cương quyết – “Trên thế giới này, vốn chẳng hề có đạo lý ai rời khỏi ai liền không thể sống nổi.”

Lưu Nghiễn rã rời khép chặt đôi mắt, đoạn vươn tay ra phía trước, nhưng Mông Phong lại lùi đi nửa bước, không để cho cậu chạm tới hắn.

“Em còn tưởng anh sẽ cho em một cái ôm.” – Lưu Nghiễn mở hai mắt, rồi nói.

“Không được đâu.” – Mông Phong từ chối – “Anh chẳng dám chạm vào em thêm nữa.”

Mông Phong nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, hắn không thể gần gũi cùng cậu, thậm chí cả một cái nắm tay cũng không dám. Bởi vì chỉ cần một cái chạm rất khẽ thôi, thì niềm tin vất vả lắm hắn mới gầy dựng được sẽ vỡ tan như bọt biển.

Lưu Nghiễn quay đầu dôi về phía hai nấm mộ kia, Mông Phong lại nói: “Sau khi vợ mất, ông ấy vẫn tiếp tục sống rất nhiều năm.”

“Em hiểu mà.” – Lưu Nghiễn gật đầu rằng – “Em hiểu hết mà.”

Mông Phong tiếp lời: “Chúng ta hãy vì bản thân mà sống tiếp, nhé? Chúc em sau này sẽ hạnh phúc, thực hiện được lý tưởng của chính mình.”

Lưu Nghiễn ngóng nhìn Mông Phong, phát hiện đôi mắt của hắn đỏ lừng – hệt như ngày trước, trong căn phòng trọ nhỏ hẹp chật chội, Mông Phong cũng đã từng nói như thế.

“Em cũng chúc anh hạnh phúc, thực hiện được lý tưởng của mình.” – Lưu Nghiễn khẽ khàng thốt, sau đó xoay người.

Khoảnh khắc ấy, họ như quay lại thời điểm một năm trước, chỉ trong gang tấc ngăn ngủi thôi, bị chen ngang một cánh cửa vĩnh viễn không cách nào mở ra.

Mông Phong xoay lưng rời đi.

Khi Lưu Nghiễn bước ra khỏi rừng bạch dương, cậu bắt gặp những người dân trong thị trấn Vĩnh Vọng đang tuần tự tiến tới kiểm dịch, mỗi chiếc trực thăng quân dụng cỡ lớn đều có thể chở gần hai trăm người, ở khoang sau của trực thăng có bác sĩ đang dùng dụng cụ điện tử đo lường kiểm tra những người lưu vong, và tiêm thêm cho họ huyết thanh kháng thể.

Những đồng đội cùng nhau trốn chạy gần nửa năm trời đang lần lượt ôm Mông Phong chào từ biệt.

“Anh vẫn còn yêu em, Lưu Nghiễn.” – Mông Phong nói – “Nhưng em đừng chờ đợi anh, dù gì chúng ta cũng đã chia tay rồi.”

“Em chẳng chờ anh đâu.” – Lưu Nghiễn xoay người, đáp như vậy.

Mông Phong thở dài, nhìn chăm chăm xuống mặt đất, khuôn mặt nghiêng của hắn vốn rất tuấn tú, nhưng lúc này đây còn hơn hẳn khi xưa, tựa hồ có thêm một loại phong độ khác biệt – khí chất quân nhân. Trời sinh người tài ắt có chỗ dùng, theo đuổi ước mơ và thực hiện hoài bão của chính mình.

Một đầu cán cân chịu tải tình yêu của hắn, mà đầu bên kia lại chịu tải nỗi đau khổ phải chia cách để tình yêu ấy được tiếp tục duy trì.

“Lưu Nghiễn!” – Hồ Giác gọi to.

“Cậu ấy sẽ đi cùng với các anh.” – Mông Phong ra tiếng – “Hồ Giác, cố lên.”

Hồ Giác gật đầu, rồi tiến lên phía trước tiêm ngừa vắc xin. Trương Dân bước tới ôm chặt lấy Mông Phong, hai gã đàn ông đứng ôm ghì lấy nhau giữa mưa.

“Này, còn nhóc thì sao?” – Mông Phong cười hỏi, hắn vươn ngón tay đeo găng tay hở ngón xoa xoa gương mặt Quyết Minh – “Ráng nghe lời ba nhóc, mới có gấu trúc được.”

“Ừa.” – Quyết Minh đáp – “Tạm biệt chú.”

“Cậu sẽ sống sót trở về thôi.” – Trương Dân dặn dò – “Mông Phong, phải chăm sóc cho mình thật tốt đấy.”

“Hai người cũng thế.” – Mông Phong chào – “Tạm biệt nhé.”

Lưu Nghiễn đứng rất xa, ngóng nhìn Mông Phong và bè bạn chào từ biệt, mãi đến khi giữa cơn mưa chỉ còn mỗi mình cậu.

Mông Phong cúi đầu, dán mắt xuống mặt đất, toát ra vẻ cô độc mà vô cùng lạ lẫm.

“Đi nào!” – Lại Kiệt cất giọng – “Nhóm đầu tiên xuất phát, nhóm thứ hai vào đội hình!”

“Trực thăng số 1 cất cánh...” – Thanh âm rè rè của bộ đàm vang lớn, từng cánh quạt lần lượt chuyển động, hơn hai chục chiếc trực thăng quân dụng được khởi động, luồng khí như gió lốc thổi quét khắp biển cỏ, đỉnh tai nhức óc, Lưu Nghiễn đứng giữa cuồng phong vươn một bàn tay che trán.

“Đến lượt các bạn!” – Lại Kiệt hô lớn.

Nhóm người cuối cùng ở thị trấn Vĩnh Vọng lên trực thăng, Mông Phong rút ra một phong thư từ trong túi áo, giao cho Ngô Song Song phải đi theo đội cứu viện trở về, Ngô Song Song nhận lấy rồi cất kỹ, lúc cô đi ngang qua Lưu Nghiễn, bèn nói: “Đi thôi, đến kiểm dịch.”

Chiếc trực thăng cuối cùng vẫn chưa ngồi đầy người, Trương Dân buộc dây an toàn cho Quyết Minh, nhân viên hậu cần phân ra ngồi ở hai bên khoang sau, tất cả thành viên của đội Cơ lốc đều đến tiễn biệt.

“Lưu Nghiễn!” – Lại Kiệt cất tiếng – “Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu! Tôi thay mặt tất cả những người được cứu ra từ nơi này, chân thành cảm ơn cậu!”

Lưu Nghiễn chỉ đáp: “Đừng khách sáo, chuyện tôi phải làm thôi.” – Khi cậu bước lên trực thăng, Lý Nham và Văn Thư Ca cũng đi tới chào tạm biệt.

Phút giây đó Tạ Phong Hoa đột nhiên bật hét lên một tiếng, cởi bỏ dây an toàn lao xuống cabin, cô hét gọi: “Lý Nham!!!”

Lý Nham cũng hét lớn: “Phong Hoa! Sao em lại ở đây!!!”

Tạ Phong Hoa lập tức òa khóc, nhào vào lồng ngực của anh ta, hai người đứng ôm nhau khóc rống giữa cuồng phong thổi quét.

“Đừng chọn rộn nữa!” – Phi công trong cabin hô lên – “Mau leo lên, lại chuyện gì nữa đây?!”

Lưu Nghiễn nhảy bèn nắm bắt tình hình, cậu vội quát: “Chờ chút đi! Để họ nói thêm mấy câu đã!!”

Ngô Song Song ngờ ngợ hỏi: “Cô bé kia... là bạn gái của Tiểu Nham à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, ngỡ ngàng đáp: “Tôi cũng không rõ... cậu ta đến đây suốt mấy ngày, lại chưa từng chạm mặt Phong Hoa lần nào. Trời ạ... thế này thật tàn nhẫn...”

Tạ Phong Hoa và Lý Nham cùng ôm siết, hết khóc lóc rồi lại gọi nhau.

Lại Kiệt ra tiếng át cơn cuồng phong: “Được rồi, lập tức xuất phát thôi! Tiểu Nham! Buông cô ấy ra đi! Nếu không trực thăng sẽ bay đi mất!!”

Tạ Phong Hoa nức nở: “Anh nhất định phải sống sót quay về... Lý Nham... em đợi anh...”

Lý Nham khóc lớn: “Anh biết là em còn sống mà! Anh biết mà! Em cũng phải sống thật tốt!”

“Lên đi!!!” – Lại Kiệt hét – “Có lên không thì bảo!! Ngô Song Song, dẫn cô ấy lên!!!”

Ngô Song Song tháo dây an toàn, dịu cô kéo lên ván cầu, Tạ Phong Hoa khóc lóc đến độ chết đi sống lại, gắng gượng hét về phía ngoài cabin: “Lý Nham! Anh nhất định phải trở về!!”

“Anh sẽ về!!” – Lý Nham đứng trong gió gào to – “Phong Hoa, anh yêu em!!!!”

Chiếc trực thăng cuối cùng gầm rú nhắc mình khỏi mặt đất, Lưu Nghiễn áp người vào cánh cửa sập phía sau nhìn ra ngoài, Lý Nham vẫn còn trần mình giữa trời mưa gió, xa xa là Mông Phong đứng quay lưng về phía cậu.

Hắn thậm chí còn không hề quay đầu lấy một cái, nhưng Lưu Nghiễn hiểu rõ cảm xúc của hắn, hết như tâm tình của cậu lúc này vậy.

Cánh cửa sau cabin chậm chậm khép chặt, trực thăng bay theo hướng Đông, vượt qua mặt đất hoang tàn trước mắt, nhắm thẳng về đại dương thăm thẳm.

Tạ Phong Hoa khe khẽ thút thít, cô tựa vào lòng Đinh Lan, ngơ ngác thốt: “Có thể gặp lại anh ấy, thế là đủ rồi... Tiếc rằng mình vẫn muốn có một đứa nhỏ... giống như Lý Nham vậy...”

Lưu Nghiễn chen lời: “Cô định đả kích những người không có tử cung như chúng tôi đấy à?”

Câu kia vừa phán ra lập tức khiến cả cabin cười ồ, Tạ Phong Hoa cũng nín khóc bật cười, bầu không khí nặng nề đã dịu đi không ít.

“Rồi sẽ có một ngày chúng ta được gặp lại họ.” – Lưu Nghiễn khích lệ – “Nhà triết học, cố lên nào.”

Mông Phong vẫn đứng ngoài thị trấn Vĩnh Vọng, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, hắn nâng tay, hướng ánh nhìn vào chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón áp út.

Trên trực thăng, Lưu Nghiễn dõi mắt nhìn ra Mặt trời rực lửa giữa ánh hoàng hôn ửng đỏ bên ngoài cửa sổ.

“Gọi tổng bộ, gọi tổng bộ.” – Ngô Song Song ghé vào bộ đàm cất tiếng.

“Tổng bộ thu được tín hiệu.” – Một giọng nữ vang lên bên kia đầu dây.

“Đây là đội viên chi viện Ngô Song Song của đội Cơn lốc.”

“Trung úy Ngô Song Song, xin mời báo cáo.” – Giọng nữ đáp lời.

“Trong quá trình tìm kiếm cứu hộ, chúng tôi đã bắt gặp con trai của Thiếu tướng Mông Kiến Quốc, là thành viên xuất ngũ từ K3, Trung sĩ Mông Phong tình nguyện ra chiến trường, Lại Kiệt đã thu nhận, cho cậu ta gia nhập đội Cơn lốc, còn có một phong thư cậu ta nhờ tôi chuyển cho Mông Tướng quân.” – Ngô Song Song tuân tịt báo cáo.

Giọng nữ tiếp lời: “Xin hãy chờ một chút, hiện tại đang xin chỉ thị từ Mặt trận trung ương.”

Một hồi tĩnh lặng thật lâu sau, giọng nữ lại vang lên: “Đạt được chỉ lệnh từ Thượng cấp, chiếc trực thăng vận tải số 16 của các bạn phải thay đổi lộ tuyến, đáp cánh trước ở Mặt trận trung ương thứ Sáu, xin hãy giữ gìn thư từ của ngài thật cẩn thận, Trung úy.”

“Đổi nơi à?” – Trương Dân ra tiếng hỏi – “Mông Phong là con của vị Tướng quân đó thiệt hả?”

“Con nhà tông mà(2).” – Trong mắt Ngô Song Song đượm ý cười – “Trước khi xuất phát tiểu Kiệt đã nhắn nhủ, để các bạn đến khu thứ Sáu, điều kiện ở nơi đó tốt hơn Trung tâm tị nạn nhiều.”

(2) Nguyên văn: Hồ phụ vô khuyến tử ^^

Ngày 7 tháng 4 năm 2013,

Tôi nhớ Mông Phong đến phát điên lên được, không thể cứ mặc cho anh ấy một mình đi đối mặt hiểm nguy khó lường như thế.

Lại Kiệt nói, Mông Kiến Quốc đã hạ tử lệnh, tất cả nhân viên kỹ thuật đều phải đến Trung tâm cứu viện ở vùng biển Quốc tế báo danh. Nhưng tôi thấy trong chuyện này nhất định có dự tính trước, hẳn là họ đang thiếu kỹ sư máy móc.

Nếu không có lấy một tay kỹ sư máy, thiết bị của họ sẽ không thể phát huy được hiệu quả lớn nhất.

Tôi nhất định phải quay về, quay về bên cạnh Mông Phong. Tôi muốn tìm ba của anh để nói chuyện.

Tướng quân Mông Kiến Quốc chắc chắn rất thương con trai của mình, chỉ cần có thể ngồi xuống trò chuyện đôi câu cùng ông ấy, thì mọi chuyện đều trở nên dễ dàng hết.

Em chẳng đợi anh đâu, Mông Phong, bởi rất nhanh thôi, em sẽ về với anh.

.
. .

End #30.

32. Chương 32

#31. Thiên đường...

Trạm chỉ huy số Sáu ở vùng biển Quốc tế.

Đây là một hòn đảo san hô không được đánh dấu trên bản đồ thế giới. Nó tọa lạc ở sát biên giới biển Thái Bình Dương. Từ tháng 4 năm 1984, sau vụ thảm họa Chernobyl nổ nhà máy điện hạt nhân ở Ukraina, thuộc Liên Xô cũ, tổ chức Liên hiệp Quốc tế liền bắt đầu trừ bị những hầm trú ẩn cho loài người.

Giả thiết có một ngày nào đó, năng lượng hạt nhân tương đương với năm chục triệu tấn thuốc nổ TNT bùng phát nổ mạnh, sẽ khiến cho bầu khí quyển và Đại dương bị ô nhiễm trầm trọng, Trái Đất chìm trong mùa Đông vĩnh cửu, ngày tận thế của nhân loại đã kề cận, thì những quần đảo không hiện diện trên bản đồ kia sẽ trở thành chỗ lánh nạn tạm thời.

Tháng 5 năm 2011, nhà máy điện hạt nhân Fukushima của Nhật Bản đã bị phá hủy hoàn toàn trong thảm họa sóng thần, khiến cho các Quốc gia bắt đầu sốt sắng, đồng thời phát lệnh sửa chữa công văn khẩn cấp. Đến khi các chất phóng xạ do vụ nổ hạt nhân xâm nhập vào tầng bình lưu sẽ gây ra hậu quả cực kỳ khủng khiếp, tầng bình lưu sẽ không còn mưa, những hạt phóng xạ này bao phủ che lấp ánh Mặt trời, nhiệt độ của Trái Đất sẽ đột ngột giảm mạnh, suốt mười năm, rồi hai mươi năm, kéo dài đến vô tận.

Sự thật đã chứng minh, loài người cho dù không bị diệt vong bởi năng lượng nguyên tử, thì cũng phải gánh chịu một thảm họa tận thế khác.

Cứ mỗi một đảo sẽ có một chiếc tàu sân bay Varyag(*) và hơn sáu chiếc tàu chiến để bảo hộ căn cứ trú nạn khổng lồ này. Trạm chỉ huy số Sáu ở ngay trung ương quần đảo san hô, luôn phối hợp chặt chẽ với năm Trung tâm tị nạn còn lại. Mỗi Trung tâm tị nạn đủ sức chứa năm triệu người, nhưng phần lớn đều bỏ trống – bởi người sống sót chỉ còn rất ít, hầu hết đều tập trung ở Trung tâm số Một và số Hai.

(*) Varyag là tàu sân bay đa năng của Liên Xô, đã được Trung Quốc mua lại, có chiều dài 323m, rộng 73m, cao 11m và nặng 67.500 tấn. Có thể chuyên chở máy bay, trực thăng và phi cơ.

Cách nơi đây ba trăm hải lý, tàu thăm dò hải dương đã tiến hành khoan thăm dò đồng thời khai thác mỏ dầu.

Bao quanh quần đảo san hô là máy phát điện nhờ sức gió và pin năng lượng Mặt trời, dưới đáy biển có tàu ngầm chạy bằng năng lượng hạt nhân thường xuyên tuần tra. Trung Quốc đã dồn hết tất thảy thành tựu khoa học kỹ thuật và sinh lực vào nơi này, trên mặt biển cho dựng lên một mặt sàn rộng lớn, rồi phân tầng

cho gieo trồng và thu hoạch ở trên đó, còn có cả một nhà máy năng lượng nguyên tử cỡ nhỏ được xây dựng tạm thời để cung ứng điện năng.

Dòng hải lưu chảy qua nơi này mang đến nguồn tài nguyên cá rất phong phú, dưới lòng biển lại có không gian rộng lớn bao la, con người kiến tạo một khu bảo tồn và trung tâm công nghiệp mới – hết như một hồ cá tự nhiên khổng lồ.

Đại dương hầu như cung cấp được tất cả tài nguyên, cũng có thể chứa rác thải sinh hoạt và công nghiệp của 90 triệu dân.

Phân khu vô cùng rộng lớn, đội cứu viện đã tiến tới bên ngoài rìa đảo san hô, mười lăm chiếc trực thăng quay đầu về phía tàu sân bay, riêng một mình chiếc trực thăng số 16 vẫn còn bay trên biển.

Trời quang mây đãng, nắng trời rực rỡ, mặt biển tựa như một tấm lụa xanh thắm mượt mà trải rộng đến vô bờ.

“Rất tuyệt nhé.” – Ngô Song Song chủ động đề cử cho mọi người – “Điều kiện sống thật sự rất tốt, còn có thể thưởng thức không ít hải sản tươi ngon nữa.”

Ai nấy đều cười ồ, chỉ duy Lưu Nghiễn thì nghĩ ngợi đến một vấn đề khác.

Nếu virus bùng phát ở nơi đây... Cậu thật không dám tưởng tượng đến.

Dường như Ngô Song Song đọc được suy nghĩ của Lưu Nghiễn, cô cười rằng: “Đồng thời cũng an toàn tuyệt đối, loại vắc xin họ tiêm cho mọi người trước khi lên trực thăng là một loại huyết thanh, loại huyết thanh này có thể phòng ngừa dịch bệnh phát tán một cách hữu hiệu, sau khi tiến vào phải trải qua một đợt kiểm tra sức khỏe gắt gao, về sau còn kiểm tra định kỳ mỗi ngày một lần.”

Lưu Nghiễn gật đầu, đoạn cậu hỏi: “Kia là gì?”

Cơn gió mang theo hơi biển lùa vào khoang sau trực thăng, Lưu Nghiễn ý bảo mọi người nhìn về phía tòa tháp cao ngất ở trung tâm quần đảo.

“Là khu số Bảy.” – Ngô Song Song giải đáp.

Lưu Nghiễn lại thắc mắc: “Không phải chỉ có sáu Trung tâm cứu viện thôi sao?”

Ngô Song Song gật đầu rằng: “Hiện nay bên dưới quần đảo san hô có một khu vực hình quạt, chính là khu Trung tâm công nghiệp. Hình dạng tựa như đóa hoa chia ra sáu phân khu, khu số Một là nơi kiểm dịch và chữa bệnh cho người sống; khu số Hai và số Ba là Sở thu dụng; khu số Bốn là trụ sở của chính phủ Trung Quốc và các ban ngành điều tiết, khống chế dân sinh, tài nguyên; ở khu số Năm chỉ có một phần rất nhỏ để Đài Loan làm trạm thu dụng, còn phần lớn là để trống đó thôi. Khu số Sáu là Mặt trận trung ương, cũng chính là Sở chỉ huy số Sáu mà họ bảo. Khu số Bảy chính là...”

“Cái tháp cao ngất mà mọi người thấy đấy.” – Ngô Song Song ngoắc bảo mọi người dõi xem, máy bay trực thăng lại tiếp cận gần thêm một chút, để có thể nhìn bao quát toàn cảnh ngọn tháp chọc trời đó, trên đỉnh tòa tháp có một cột thu lôi, bốn cái máy phát điện nhờ sức gió bao quanh đỉnh tháp chậm chậm xoay đều.

“Nó có tác dụng cực kỳ quan trọng, là khu vực của nhân viên nghiên cứu khoa học.” – Ngô Song Song nói – “Kết cấu rất phức tạp, tôi cũng không rõ là có những ích lợi cụ thể gì.”

“Vành đai thăm dò địa chấn.” – Lưu Nghiễn tiếp lời – “Trung tâm kiểm tra tu sửa, Hải đăng của bên Hàng hải, Tháp nguồn phóng tín hiệu đồng thời cũng là trạm cuối tiếp sóng, Tháp viễn trình điều khiển phóng đầu đạn hạt nhân... Cuộn Tesla đặc biệt, chắc chắn... loại cuộn dây thế này mà khởi động thì không biết tráng lệ thế nào đây. Máy triệt tiêu gió lốc, Trung tâm làm nhiễu dòng Hải lưu... Đúng là có công dụng rất trọng yếu, cực kỳ trọng yếu. Có thứ này chống ở đây, thì cho dù quân đội ngoài hành tinh xâm chiếm cũng chẳng phải sợ ăy chứ.”

Lưu Nghiễn lần lượt kể ra hàng loạt tác dụng của mớ thiết bị trên đỉnh tháp, Ngô Song Song nghe thế bèn gật đầu, rồi tiếp: “Có rất nhiều thứ ngay cả tôi cũng không biết.”

“Máy triệt tiêu gió lốc...” – Quyết Minh cất tiếng hỏi – “Là cái gì vậy?”

Đường Dật Xuyên cũng ở trên cùng một trục thẳng với họ, lúc này anh ta mới ra tiếng giải thích: “Khi phóng luồng điện áp cao thể hàng trăm tỷ vôn, thì không khí xung quanh sẽ bị ion hóa ngay tức tức, ngược lại có thể triệt tiêu cơn bão trong phạm vi hàng chục ngàn km².”

Ai nấy nghe xong đều há hốc mồm.

“Có thăm dò người ngoài hành tinh được không chú?” – Quyết Minh thắc mắc.

Lưu Nghiễn ngó Quyết Minh một chặp, lát sau mới đáp: “Người ngoài hành tinh chẳng thích mấy thứ này đâu, họ sẽ cầm súng dùi gà san bằng cả khu số Bảy luôn đấy.”

Quyết Minh: “??”

Chiếc trục thẳng dạo trên mặt biển chừng ba tiếng, sau đó mới đáp cánh xuống một tàu sân bay gần đó.

Ngay tức thì nhân viên y tế đến kiểm tra cho những người mới tới, xong xuôi lại có một chiếc trục thẳng khác chở họ rời khỏi tàu sân bay, tiến về phía nội địa của quần đảo san hô. Khi đến nơi lại tiến hành kiểm tra lần thứ ba, rồi mới đi xuống một cửa hầm.

Bảng hiện thị số tầng trong thang máy không ngừng biến đổi, sau rốt con số dừng lại ở tầng thứ Bảy, có một giọng nữ cất lên:

“Chào mừng các bạn đến khu số Sáu Mặt trận trung ương, sở chỉ huy của Sư đoàn Trung Quốc trực thuộc Quân đội Liên minh.”

Cửa thang máy vừa hé mở, ập vào tầm mắt mọi người là một không gian rộng rãi thoáng đãng và vô cùng sạch sẽ.

Bản đồ của Trung Quốc chiếm trọn một bức tường to lớn, mặt còn lại là bản đồ Thế giới, trên đó chia ra năm gam màu đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương để đánh dấu tình huống dịch bệnh ở các khu vực.

Bấy giờ Ngô Song Song mới ra tiếng: “Rồi nhé, tôi dẫn mọi người đến đây là hoàn thành nhiệm vụ.”

“Trung úy!” – Một vị Trung tá dẫn theo đội người bước tới, Ngô Song Song dậm mạnh gót chân, hướng về phía ông ta làm động tác chào.

“Nghĩ.” – Vị Trung tá kia tiếp lời – “Về chuyện của đội Phi Long, tôi cũng rất tiếc. Nhưng mong cô có thể vực dậy từ nỗi mất mát đó, bởi có nhiệm vụ cấp bách hơn đang chờ cô ở phía trước.”

Ngô Song Song nghiêm cẩn đáp: “Tôi sẽ tuân theo tất cả mệnh lệnh của tổ chức.”

Trung tá bèn nói: “Vậy hãy đi theo tôi, Thiếu tướng Mông và Thượng tướng Chu muốn gặp cô đấy.”

Ông ta vừa dẫn Ngô Song Song rời đi, có một tay Sĩ quan phụ tá tiến đến bảo: “Xin chào các bạn, trước tiên điểm danh đã nhé, tôi là người phụ trách đưa mọi người đến đăng ký ở Sở thu dụng.”

Lưu Nghiễn hiểu rõ, để một Sĩ quan phụ tá của vị trung Tá kia đến tiếp đón họ, chứng tỏ Quân đội rất coi trọng đoàn người mới đến này.

Tay Sĩ quan phụ tá đứng một bên điểm danh, Lưu Nghiễn tiến lên từng bước, đồng thời ngẩng đầu quan sát màu sắc trên tám bản đồ Trung Quốc.

Rõ ràng là, những nơi đỏ đậm đến đen người là khu vực dịch bệnh zombie nghiêm trọng nhất, ba tỉnh miền Đông Bắc đã chuyển sang màu xanh lục, từ Vladivostok (vùng giáp ranh giữa Trung Quốc và Nga) kéo đến lưu vực Hắc Long Giang đã hiển thị màu vàng “nguy hiểm”.

Phần lớn khu vực màu xanh dương đều tập trung ở đảo nhỏ, vùng ven biển và khu Nội Mông Cổ, số liệu được ghi lại rõ ràng: 36%, góc phải phía dưới còn có một khoảng ghi chú, thành phố cấp II, thôn làng và các biểu đồ thống kê.

Ngay cả Tân Cương cũng có không ít khu vực màu đỏ nguy cấp, vùng duyên hải Đông Nam kéo đến Trung Nguyên, trung tâm bồn địa Tứ Xuyên dày đặc những điểm đỏ, riêng Đài Loan đã nhuộm trọn màu đỏ.

“Nơi có mật độ dân số đông nhất.” – Lưu Nghiễn lẩm thầm – “Và vùng duyên hải Đông Nam... suốt dọc đường ven biển đều là màu đỏ hết, kéo sâu vào nội địa, vậy chứng tỏ điều gì?”

Trương Dân cũng không kềm được ngẩng đầu trông lên, rồi nhận xét: “Cả vùng duyên hải là khu vực dịch bệnh nghiêm trọng, có thể do vấn đề dân cư.”

“Trương Dân này, có khi nào, virus của đợt dịch bệnh zombie này là do nước biển kéo tới?” – Lưu Nghiễn liên tưởng đến việc cậu, Mông Phong và bọn Trương Dân đều bỏ trốn từ các thành phố ven biển đến đây.

“Cậu tỉnh thật đấy.” – Tay Sĩ quan phụ tá đánh mắt nhìn sang Lưu Nghiễn – “Nhưng mong cậu hãy giữ miệng. Tướng quân Mông đã đặc biệt chỉ thị trước, nếu lỡ cậu nói ra những điều không nên, chúng tôi sẽ khó xử lắm.”

Lưu Nghiễn gật đầu ra chiều hiểu rõ, Sĩ quan phụ tá đã điểm danh xong, anh ta gấp danh sách lại và hướng về phía Quyết Minh mỉm cười thân thiết.

“Cậu bé đã học xong chín năm giáo dục bắt buộc chưa?” – Tay Sĩ quan dò hỏi – “Vẫn thiếu một năm đúng không?”

Trương Dân ra tiếng: “Cháu đã tốt nghiệp cấp II, ở đây có trường học chứ? Nhóc con vẫn cần phải học tiếp.”

Sĩ quan liền đáp: “Độ tuổi thiếu niên mười sáu mười bảy đã có không ít người nhập ngũ rồi. Ở đây không có trường cấp III, nhưng đến tháng 9 có thể thi tuyển sinh, theo tôi nào.”

“Trong mỗi tầng, có rất nhiều chỗ cần phải ngồi xe mới đi được.” – Tay Sĩ quan lên xe quét thẻ cho họ, trong phương tiện giao thông đặc biệt của Quân đội có hệ thống nhận dạng danh tính cực nghiêm ngặt.

Cấp độ an toàn của tay Sĩ quan này rất cao.

Chiếc xe hoạt động cùng cơ chế với tàu điện ngầm vẫn thông dong chạy tới trên lối đi thoáng đãng, đây chính là trạm cung cấp vật tư chuyên dụng của Quân đội, Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Chiếm bao nhiêu diện tích lận?”

Sĩ quan phụ tá liền đáp: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ.”

Lưu Nghiễn lại hỏi tiếp: “Chỉ có một lối thang máy thôi sao?”

Tay Sĩ quan mới bảo: “Không, chiếc thang máy mà các bạn xuống vừa rồi là lối vào, trong khu số Sáu có tất cả ba chục thang máy lớn nhỏ đủ kích cỡ, trong đó có sáu chiếc thang máy cỡ lớn. Nhưng các bạn vẫn chưa được thông qua hệ thống nhận diện danh tính, cho nên xin đừng tùy tiện đi lại.”

“Khu căn cứ ngầm hình lục giác.” – Lưu Nghiễn nhắm đoán – “Sẽ được chia làm sáu phân khu đúng không?”

Tay Sĩ quan gật đầu tán thưởng, đoạn nói: “Những tầng khác cũng phân chia như vậy.”

Chừng một tiếng sau, Sĩ quan phụ tá đã dẫn mọi người tới Trung tâm đăng ký, bắt đầu kiểm dịch y tế lấy lệ, đến tận những bốn lần kiểm tra, Lưu Nghiễn cùng mọi người lại tiếp tục xếp hàng đón nhận cuộc hành xác, sau rốt mỗi người mới được đi đăng ký sở trường và nghề nghiệp.

Cha con Trương Dân và Lưu Nghiễn cuối cùng đã bị tách ra.

Đường Dật Xuyên được phân cùng một chỗ ở với Lưu Nghiễn, còn bên Tạ Phong Hoa thì được dẫn đi nơi khác. Trước khi rời đi, Trương Dân chào tạm biệt Lưu Nghiễn: “Nhớ giữ liên lạc nhé!”

Lưu Nghiễn gật đầu rằng: “Tôi sẽ tới tìm anh!”

“Hai người các anh.” – Một phụ nữ đeo kính xem xét tỉ mỉ bản đăng ký của hai người, rồi nói – “Tiền sĩ Đường Dật Xuyên, anh chính là người có tên trong danh sách nhân tài đặc biệt của Trung tâm cứu viện, anh vẫn còn sống sót, quả thật là điều may mắn lớn lao.”

Đường Dật Xuyên cùng bắt tay, đoạn cô ta tiếp lời – “Có điều, tôi không ngờ anh lại trẻ đến thế.”

Đường Dật Xuyên cười bảo: “Tôi đã gặp nghề bốn chục rồi đấy.”

Người phụ nữ nói thêm: “Anh cần tới khu số Bảy báo danh ngay lập tức, không thể chậm trễ dù chỉ một phút, ơn trời, Viện trưởng Viện nghiên cứu Năng lượng của Tây An chắc chắn sẽ kích động khốc thét mắt thôi.”

Đường Dật Xuyên tươi cười bất đắc dĩ, người phụ nữ kia giao cho anh ta một thẻ mã vạch, lại nói: “Dùng thẻ này để đi xe, mã số U7031, xuống xe trước cửa trụ sở văn phòng Mặt trận khu số Bảy, chủ tịch Lâm sẽ đưa anh đi nhận dạng danh tính và kiểm tra đo lường đồng tử, tôi đã lưu thông tin cá nhân của anh vào hệ thống rồi.”

Đường Dật Xuyên bảo: “Cho tôi xin một ly cà phê trước đi đã... Uống cà phê chỗ này có cần trả tiền không nhỉ?”

Người phụ nữ nở nụ cười, kéo ngăn tủ lấy cho anh ta một chiếc ly giấy, Đường Dật Xuyên liền giới thiệu: “Anh bạn này là... Lưu Nghiễn, chính cậu ấy đã cứu mạng chị em tôi, là một cậu chàng rất quả cảm đấy...”

Người phụ nữ kia ngắt lời: “Tiến sĩ Đường, nếu anh còn chần chừ ở đây nữa thì tôi sẽ bị trách phạt mất.”

Đường Dật Xuyên cười rộ, sau đó ôm siết lấy Lưu Nghiễn, rồi nói: “Người anh em, chúc cậu may mắn. Tôi sẽ khắc ghi những ngày đã qua ở thị trấn Vĩnh Vọng.”

“Tôi cũng vậy.” – Lưu Nghiễn đáp lại cái ôm thân tình ấy.

Đường Dật Xuyên băng qua hành lang thuần một sắc trắng, rót tách cà phê, vượt qua cánh cửa thủy tinh trong suốt, có một binh sĩ dẫn anh ta đến văn phòng.

“Nói về chuyện của cậu nào.” – Người phụ nữ kia xoay người mời Lưu Nghiễn tiến vào ngồi.

Bốn phía văn phòng đều là vách tường sơn màu trắng ngà, các mặt tường đều tự phát sáng, trần nhà sáng sủa và sạch sẽ, bên ngoài cửa sổ, có một con sông màu lam trong suốt đương lượn qua rừng san hô rậm rịt.

Trong mắt Lưu Nghiễn tràn ngập vẻ hiếu kỳ, những thứ mà cậu được tiếp xúc ở nơi đây đều lạ lẫm mà mới mẻ, tựa như được bước chân vào Thế giới tương lai vậy.

Hệt như một thiên đường giải trí, hoặc là cảnh tránh gió, cảnh tượng hải hùng khi zombie càn quét trên mặt đất cứ như một giấc mộng xa xăm, không thể chạm tới cậu lúc này.

“Trung Quốc phải bỏ bao nhiêu thời gian mới xây được căn cứ thế này.” – Lưu Nghiễn nâng tách cà phê, cảm khái mà rằng.

“Hơn hai chục năm đấy.” – Người phụ nữ đáp – “Khu số Sáu và khu số Bảy mới được xây dựng, bởi vậy những gì cậu thấy đều rất tân tiến.”

Lưu Nghiễn gật đầu, người phụ nữ lại tiếp: “Hồ sơ diện tử của cậu được truyền tới rồi này, để tôi xem nào, tốt nghiệp trường chuyên cấp III ở thành phố Z, vào học chuyên ngành vật lý ở một trường kỹ thuật có tiếng ở Quảng Châu, sinh viên trao đổi với trường đại học Bauhaus (ở Đức)... sau khi về nước tiếp tục học lên thạc sĩ... Mẹ của cậu là một vị anh hùng liệt sĩ...”

Lưu Nghiễn thẳng thốt: “Bà ấy đã qua đời rồi sao, vậy mà tôi vẫn chưa hay biết.”

Người phụ nữ cũng nhận ra điều gì, nhưng nhất thời đã lỡ lời, chỉ đành an ủi cậu: “Cậu... vẫn có những chuyện quan trọng hơn để hướng đến.”

Lưu Nghiễn mỉm cười, cậu nói: “Không sao đâu, tôi cũng chuẩn bị tâm lý rồi, cô coi đó, tôi... không sao hết. Giờ cô sẽ sắp xếp công tác cho tôi luôn chứ?”

Người phụ nữ gật đầu: “Ừa, cậu có kế hoạch gì chưa? Cậu sẽ tiếp tục học xong thạc sĩ hay là có mục tiêu khác nữa?”

Lưu Nghiễn không đáp.

Người phụ nữ đề nghị: “Cậu có ba lựa chọn, đảm nhiệm chức vụ trợ giảng cho trường đại học Bách khoa Quốc gia, đồng thời học xong thạc sĩ.”

Lưu Nghiễn: “Cái khác thì sao?”

Người phụ nữ tiếp: “Liên minh châu Âu đã thành lập một trường đại học mới ở Đại Tây Dương, giảng dạy thiết kế máy, tự động hóa và kiến trúc, có cả chế tạo vũ khí chống lại zombie. Nếu cậu đồng ý, với chuyên

ngành không bắt buộc, Quân đội vẫn có thể cử cậu đi chuyên tu, đến năm 2014 sẽ điều về, rồi trực tiếp tiến vào khu số Bảy làm công tác nghiên cứu khoa học.”

Lưu Nghiễn: “Còn lựa chọn nào nữa không?”

Người phụ nữ: “Mặt trận trung ương còn có một Trung tâm nghiên cứu Quân đội hoàn toàn độc lập, ở đó khá là thoải mái. Tài nguyên được cung cấp vô hạn lượng, chỉ cần không phải là vật nguy hiểm, cứ việc điền vào danh ngạch là được nhận tùy ý. Cậu cũng có thể tìm Tiến sĩ Ngụy để báo danh, giờ ông ấy rất cần người... Có điều tôi thấy như vậy rất lãng phí tài năng, tôi muốn đề cử cậu đến căn cứ ở Đại Tây Dương học thêm một ít rồi quay về, đây chính là một cuộc chiến trường kỳ mà. Sau chiến tranh còn cần nhiều nhân tài kiến thiết lại đất nước, cậu thấy sao?”

Lưu Nghiễn vẫn trầm mặc.

“Tôi muốn gặp Thiếu tướng Mông Kiến Quốc.” – Lưu Nghiễn bất chợt ra tiếng.

Người phụ nữ hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Cô hơi ngờ ngợ, rồi lập tức lấy lại tinh thần, cười đáp: “Cậu không thể gặp ông ấy được đâu, ông ấy bận rộn ghê lắm, sao thế? Nếu muốn cảm ơn ông ấy vẫn còn nhiều cơ hội mà.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Những tay lính đặc chủng đánh đổi tính mạng để cứu người ở ngoài kia, không phải họ đang rất thiếu kỹ sư máy hậu cần hay sao? Trước khi tôi đến đây đã từng nghe một vị đội trưởng kể, kỹ sư máy của họ đã hy sinh rồi.”

Người phụ nữ giải thích: “Kỹ sư máy là do bên Quân đội điều phối, họ chỉ cần tuyên thệ sau khi nhập ngũ hoặc vào trường quân đội. Mà lý lịch của cậu đã vượt xa tiêu chuẩn rồi, quy tắc của tổ chức là quý trọng nhân tài, tuyệt đối không thể lãng phí đẩy cậu lên tiền tuyến được, đó chính là tổn thất cực lớn.”

Lưu Nghiễn trầm ngâm hồi lâu, sau đó cậu mới mở lời: “Trung tâm nghiên cứu của Quân đội ở đâu? Giờ tôi sẽ đi báo danh.”

Người phụ nữ bèn hỏi: “Cậu đã chắc rồi chứ?”

Lưu Nghiễn được phân đến một phòng ký túc đôi, quả thật như lời Ngô Song Song từng nói, điều kiện ở nơi này rất tuyệt.

Cậu dùng mã vạch đổi lấy thẻ từ, muốn ra vào, ăn cơm, báo danh, tất cả đều phải dùng đến tấm thẻ này.

Quét thẻ một cái, rồi ghé mắt vào, quét hình đồng tử một lượt, thẻ là giải quyết xong vấn đề nhận dạng danh tính.

Bạn cùng phòng của cậu cũng là một anh chàng tầm hai mươi tuổi, vừa nhìn là biết mới tốt nghiệp đại học chưa bao lâu. Phòng của hai người cậu ở tầng mười lăm, trong tầng này hầu hết đều là người nhà của quân nhân và nhân viên chính phủ. Viện nghiên cứu tọa lạc ở tầng mười tám, ấy vậy nên mấy tay trai trẻ vẫn thường đùa nhau rằng, mỗi ngày thức dậy đều phải chịu đầy xuống mười tám tầng địa ngục.

Tầng thứ mười chín là khu vực độc lập của Quân đội, khác với bộ phận nghiên cứu hóa kỹ thuật tách biệt của khu số Bảy, đây đích thị là một căn cứ tuyệt mật.

Quân đội và khu số Bảy có cùng một trình độ kỹ thuật, nhưng chia ra nghiên cứu phát triển riêng biệt, và tồn tại những quan niệm tư duy khác nhau.

Tầng thứ Bảy, tầng thứ Tám, tầng thứ Chín lần lượt là trụ sở của Lục quân, Hải quân và Không quân, ở đó dựa theo quân hàm phân ra các khu vực lớn, tầng thứ Mười là sân huấn luyện của lính đặc chủng K1 – K3. Nghiêm cấm tùy tiện đi lại bằng thang máy, khi bước vào cần quét thẻ một lần. Bảng điện tử trong thang máy sẽ hiển thị số tầng mà bạn muốn tới, khi đến đúng số tầng, trong hành lang còn có một cánh cửa, quét thẻ mới qua được.

Người không phận sự sẽ bị chặn ở ngoài – đây chính là kết quả sau vài lần thử nghiệm của Lưu Nghiễn, cậu giở hết ngón nghề cũng không cách nào lọt vào tầng thứ Bảy, chỉ đành thất thểu xuống tầng thứ Mười tám đi làm.

Điều kiện làm việc thoải mái đến không ngờ, mỗi người đều có một bàn máy công tác lớn với nhiều chức năng, chính là máy gia công CNC. Chỉ cần đem bản vẽ scan lưu vào máy tính điều chỉnh, là có thể tạo ra được một khuôn mẫu thật, thuận tiện cực kỳ.

Vật liệu chỉ cần điền vào danh sách là dễ dàng lĩnh được, trên bảng đen có dán nhiệm vụ mà bên Quân đội cần hoàn thành.

Hầu hết những sản phẩm cung cấp đều do cá nhân hoàn thành, chế tạo các loại vũ khí và trang thiết bị riêng lẻ, hoặc điều chỉnh và đổi mới. Lưu Nghiễm sau khi báo danh thì đi làm quen đại khái các phân đoạn làm việc, mỗi thứ đều quan sát một lượt, có rất nhiều thứ cậu vẫn chưa hiểu được nguyên lý. Muốn hợp tác hoàn thành công việc theo nhóm cần phải trình danh sách nhân viên trước, đợi phê duyệt mới được tiến hành.

Mà ở nhà xưởng này cho dù không làm việc cũng chả có vấn đề gì to tát, thực tế phần lớn mọi người đều ăn không ngồi rồi, bọn họ nếu không ngồi ngẩn người trước màn hình điện tử thì cũng xúm nhau tán dóc chuyện phiếm.

Nhóm nhân viên kỹ thuật riết đã thành thói, tốn cả nửa ngày trời mới mày mò được một cái linh kiện nhỏ xíu. Vị Tiến sĩ họ Ngụy là kỹ sư trưởng ở nhà xưởng, ông ta vẫn thường dùng cái loa tự chế của mình quát rống, thúc giục bọn họ làm việc.

Lưu Nghiễm chẳng hề quen biết một ai ở đây, cậu bước tới bảng đen kéo xuống một tấm bản vẽ trục bánh đà, bắt đầu chế tạo khuôn đúc. Trong lòng cậu vẫn mãi trầm trồ suy tính, phải làm cách nào để đường hoàng rời khỏi chỗ này.

Sớm biết thế thì đã tỏ thái độ kiên quyết phải ở lại... Có điều nếu làm vậy, không chừng Lại Kiệt và Mông Phong càng thêm mạnh tay, tóm cậu nhét thẳng lên trục thẳng luôn.

Trên đường từ thị trấn Vĩnh Vọng đến khu số Sáu, cậu cứ một mực tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng cũng đều phí công.

.
. .
.

End #31.

33. Chương 33

#32. Vượt ngục...

Lưu Nghiễm chế tạo xong linh kiện của mình rất sớm, trong lúc chờ đến giờ cơm trưa thì nhàm chán nhét mấy thứ linh tinh vào một quả cầu rỗng. Cậu rút phần kim của đinh ghim(1) ra, đập bẹp đầu của nó, dùng đá mài cho sắc cạnh rồi nhét bừa vào.

(1) Đinh ghim ^^:

images

“Cậu đang làm gì đấy?” – Đúng lúc tiến sĩ Ngụy đi lướt qua bèn thấy sang một ánh nhìn quái lạ – “Lính mới à?”

“Em là Lưu Nghiễm.” – Lưu Nghiễm lễ độ đứng dậy – “Chào tiến sĩ ạ.”

Tiến sĩ Ngụy gạt đầu bảo cậu ngồi xuống: “Ừa, làm xong khuôn linh kiện rồi hả? Cho tôi xem thiết bị cậu đang làm thử nào, nó có công dụng gì?”

“Đây là một robot bom đa năng.” – Lưu Nghiễn cầm quả cầu vừa cỡ lòng bàn tay lên – “Chia làm hai tầng, tầng trên dùng lá thép vụn nhét đầy, tầng dưới đặt vào một cục pin năng lượng cao, mạch cảm biến nhiệt và một cái camera hồng ngoại mini, rồi khoét một lỗ nhỏ ở đây...”

“A!” – Tiến sĩ Ngụy bật thốt – “Được đấy, cậu dùng cách nào để đảm bảo... à tôi hiểu rồi, dựa vào trọng lực bánh đà, có thể giữ cho góc độ của camera luôn hướng về phía trước, khá lắm, lại có thể tiết kiệm nguyên liệu nữa.”

Lưu Nghiễn gật đầu tiếp lời: “Bên dưới cho thêm bột than hoạt tính, rồi trộn thêm một ít dung dịch nitroglycerin (là một chất lỏng không màu, rất dễ nổ)... vì không được ký nhận các chất nguy hiểm hơn. Em đã thử lắp nó hoàn thiện, sau đó dùng điều khiển để kích nổ, từ dưới phần đáy sẽ phun trào ra một lượng khí lớn, sinh ra phản lực đẩy mạnh quả cầu bom xoay tròn trên không với tốc độ cao. Tốc độ góc () có thể đạt tới 6000rad/s chỉ trong nháy mắt, vỏ ngoài sẽ bị nứt vỡ, toàn bộ thép vụn sẽ phóng hết ra ngoài...”

Tiến sĩ Ngụy: “...”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, đoạn cậu lại giảng giải: “Lực nâng và lực quay sẽ triệt tiêu lẫn nhau khi quả cầu bom cách mặt đất một khoảng chừng 160m, lúc này những mảnh thép vụn được phóng ra hết như những đầu đạn, có thể bắn vào đầu lũ zombie, tiêu diệt được một bầy đông đúc quanh đó.”

“Rất tốt.” – Tiến sĩ Ngụy tán thưởng – “Cho tôi mượn cái này chơi thử đi! Trao đổi nhé, tôi cho cậu xem thứ khác.”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Chờ đã, em định đem nó cho Tướng quân Mông Kiến Quốc xem thử, thầy thấy được không, Tiến sĩ?”

Tiến sĩ Ngụy lại bảo: “Ông ấy chả bận tâm mấy thứ này đâu, cậu theo tôi.”

Lưu Nghiễn khắp khởi hy vọng, bèn đứng dậy theo tiến sĩ Ngụy vào trung tâm nhà xưởng, chỉ bắt gặp một con robot có hai cánh tay móc cực lớn.

Lưu Nghiễn ngán ngẩm rũ đầu xuống (cậu chàng cứ tưởng được gặp bố chồng cơ =)), Tiến sĩ Ngụy hồ hởi rằng: “Cậu thấy cái này thế nào? Đừng trưng cái mặt đó ra chứ, chàng trai trẻ, phát biểu ý kiến chút đi?”

Lưu Nghiễn lơ đãng đáp: “Dạ... cánh tay của robot này được thiết kế rất thú vị...” – Cậu vờ đánh ra một chiêu Đường Lang quyền (là chiêu thức võ thuật bắt chước động tác của con bọ ngựa), mặt không đổi sắc mà ba xạo – “Quả là một phát minh vĩ đại đấy ạ.”

“Ngó lại xem?” – Tiến sĩ Ngụy tỏ ý bảo cậu tiến tới – “Đến gần mà coi?”

Lưu Nghiễn chau mày quan sát một chặp, đoạn bất chợt thốt: “Đây là robot làm việc dưới đáy biển sao?”

Tiến sĩ Ngụy tức khí: “Tất nhiên! Cậu chỉ nhận ra có thể thôi à!!”

Lưu Nghiễn tiếp tục nhận xét: “Vỏ kim loại bên ngoài dùng công nghệ đúc tiên tiến nhất... đầu súng laser, cánh tay robot có thể chịu được lực nén gần cả hai trăm tấn? Chỉ số kháng lực là bao nhiêu? Tiến sĩ, cái này do thầy thiết kế sao? Dùng để làm gì vậy?”

Tiến sĩ Ngụy mới đáp: “Tìm một số thứ ở trong rãnh biển.”

Lưu Nghiễn theo hỏi: “Là cái gì?”

Tiến sĩ Ngụy: “Hợp thể của Oaks (2).”

(2) Đã đề cập tới ở chương 29, là tên gọi tạm thời loại virus của dịch zombie trong truyện ^^

Lưu Nghiễn ngỡ ngàng: “Oaks...”

“Thầy muốn bắt quái vật khổng lồ đó sao?!” – Lưu Nghiễn kinh hãi gặng hỏi – “Để làm gì cơ chứ?”

Tiến sĩ Ngụy giải thích: “Là bên khu số Bảy yêu cầu, tôi cũng chẳng rõ nữa, cậu đã gặp thứ đó rồi à?”

Lưu Nghiễn ngạc nhiên rằng: “Tụi nó sẽ không vùng vẫy chống cự hay sao?”

Tiến sĩ Ngụy nhún vai đáp: “Tôi chỉ ước chừng sức nặng của chúng thôi, rất khó nói trước, cậu có thấy chỗ nào cần hoàn thiện thêm không?”

Người máu thịt khổng lồ ở dưới rãnh biển sao? Bọn chúng đến rãnh biển làm gì? Lưu Nghiễn lảng máng nhớ tới quái vật khổng lồ vượt hàng ngàn dặm đường thẳng tiến về phía Đông Nam... Bọn chúng muốn rời khỏi lục địa, hướng về phía biển, rồi lại lặn xuống rãnh biển? Ở đó có cái gì?

Lúc này Lưu Nghiễn không hề qua loa lấy lệ, cậu đi một vòng quanh con robot trực vớt, rồi từ tốn nhận xét: “Em không thấy có gì cần phải hoàn thiện hơn nữa.”

“Ừm...” – Tiến sĩ Ngụy liền bảo – “Tôi sẽ đưa em bản vẽ một phần cánh tay robot, tối nay về nghiên cứu lại nhé, gắn thêm cho nó vài linh kiện nhỏ để phòng bất trắc.”

Lưu Nghiễn yêu cầu: “Em cần có phần mềm để tạo khuôn mẫu chính xác...”

“Chuyện nhỏ!” – Tiến sĩ Ngụy sáng khoái đáp ứng – “Trong phòng làm việc có một chiếc laptop, tôi sẽ mở mật khẩu kết nối mạng cho em, sau khi truy cập có thể tải dữ liệu từ kho dữ liệu bên Quân đội.”

Lưu Nghiễn gật đầu, tiến sĩ Ngụy một phần bản vẽ rồi cuộn lại nhét vào áo cậu, ông bảo: “Được, người trẻ tuổi nhiệt tình có khác, cậu đi ăn tối đi.”

Lưu Nghiễn rời khỏi tầng mười tám, lên căn tin quân đội ở tầng mười bảy ăn cơm, thức ăn ở đây cực hết sẩy – nào là cá hồi, tôm he, sò biển, bào ngư, cua Huỳnh đế, cá hổ chiên, canh ốc biển, súp nhím biển... hải sản muốn món gì là có món đó, còn rau củ chỉ độc mỗi rong biển và giá đỗ.

Khẩu phần của mỗi người chỉ giới hạn trong bốn món, cộng thêm bánh ngọt Spirulina (làm từ một loại tảo xoắn) là món tráng miệng. Lưu Nghiễn hết như một tên tội phạm rắp tâm vượt ngục, đầu óc lúc nào cũng lo nghĩ kế hoạch bỏ trốn, cứ lơ lơ đãng đãng. Xử hết bữa cơm cậu lại gom đồ đạc trở về ký túc, bắt đầu tập trung nghiên cứu bản vẽ.

Bạn cùng phòng của cậu đã về.

Cậu chàng ấy gọi là Liêu Hưng Nghiêu, chuyên viên sửa chữa máy tính ở một phòng máy, vừa thả hết đồ đạc liền đánh úp trên giường viết lập trình. Lưu Nghiễn ở đây đã gần một tháng, tuy chưa từng gặp mặt hai người Trương Dân, nhưng lại kết thân được với Liêu Hưng Nghiêu.

Ở chung cùng người này khiến Lưu Nghiễn nhớ đến những ngày tháng có Thôi Tiểu Khôn, nhớ đến chiếc Jeep cũ kỹ cậu mượn mỗi khi về nhà, cả chiếc PSP làm bạn Thôi Tiểu Khôn khi còn ở trường và suốt quá trình lưu vong, tưởng niệm có chút buồn thương.

“Ừầy, chú em.” – Lưu Nghiễn gọi.

“Sao đấy?” – Liêu Hưng Nghiêu hậm hực – “Tôi mới bị ăn mắng đây này, bọn quân nhân ấy rất một lũ khốn, thẳng nào thẳng nấy cứ như vua như chúa. Chỉ giỏi ỷ vào kỷ luật quân đội mà chèn ép người khác...”

“Bớt nói bậy đi.” – Lưu Nghiễn ngắt lời – “Chú giúp tôi hack hệ thống nhận dạng danh tính ở tầng bảy được không?”

Liêu Hưng Nghiêu phát hoảng, vội hỏi: “Này chú định làm gì hả?!”

Lưu Nghiễn thần nhiên đáp: “Tôi chỉ muốn vào đó tìm người thôi, nhưng không vào được, xài đủ mọi chiêu rồi.”

Liêu Hưng Nghiêu can: “Sao được, hệ thống đó do đàn chị thiên tài của tôi thiết lập cơ mà, đừng có mớ giữa ban ngày, chị ấy sẽ đập chú bẹp gí đấy.”

Lưu Nghiễn đành thở dài.

Liêu Hưng Nghiêu lại hỏi: “Thế chú muốn tìm ai?”

Lưu Nghiễn nói: “Chú nhờ người chuyển lời giúp tôi được chứ? Tôi muốn gặp Tướng quân Mông Kiến Quốc.”

Cậu đương xem xét bản vẽ, ngẩng đầu nhìn Liêu Hưng Nghiêu qua chiếc bàn ăn đặt giữa phòng, Liêu Hưng Nghiêu giật nảy: “Gì?! Chú quen ông hả? Tìm ông để chi?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi muốn xin rời khỏi chỗ này, lên tiền tuyến giúp sức cho bạn mình.”

“Dở hơi vừa thôi!” – Liêu Hưng Nghiêu gạt phắt đi – “Ngoài đó cực kỳ nguy hiểm, chú muốn đâm đầu chịu chết à? Nơi nào cũng đầy rẫy zombie hết. Ờ thấy tôi nắm đậu phộng coi.”

Lưu Nghiễn ném đậu phộng qua, đoạn cậu tiếp: “Chú đến khu số Sáu từ khi nào?”

Liêu Hưng Nghiêu ngẫm nghĩ một chốc, lại nói: “Thật ra thì, khi đó tôi còn chả biết mô tê gì, buổi tối đang ngủ ngon lành, tự dưng có người gõ cửa đánh thức mẹ con tôi dậy, bảo chúng tôi lên trực thẳng, cứ thế một mạch tới đây.”

Lưu Nghiễn: “Bởi vậy, chú chẳng biết bên ngoài đã trải qua những ngày tháng thế nào đâu.”

Liêu Hưng Nghiêu tiếp tục hỏi: “Chú muốn lên tiền tuyến à? Tại sao?”

Lưu Nghiễn vẫn một mực vui đùa đọc bản vẽ, thuận miệng đáp: “Bạn tôi đang thiếu một kỹ sư máy, tôi muốn đi hỗ trợ anh ấy.”

“Chú biết không?” – Liêu Hưng Nghiêu tỏ vẻ thông cảm rằng – “Lính trên tiền tuyến có bốn cái mạng, nhưng nhân viên hậu cần chỉ có một mạng mà thôi.”

“Tại sao?” – Lưu Nghiễn chau mày hỏi.

“Vắc xin phòng bệnh rất mắc.” – Liêu Hưng Nghiêu giải thích – “Chẳng có phần của chú đâu, tôi nghe mấy người kể, đợt dịch bệnh mới bùng phát, đã hy sinh vô vàn lính tráng, nên bây giờ rất khát người. Họ đã phái một phần binh sĩ đến những vùng ven biển tiêu diệt zombie, rồi thêm một phần theo bảo vệ mấy nhà khoa học, đến Châu Nam Cực điều tra. Còn lại thì điều đi cứu người. Lính tráng vừa phải cứu người, lại phải bảo vệ nhân viên kỹ thuật hậu cần, làm sao kham nổi, đã chết không ít người rồi. Một liều vắc-xin những sáu triệu đô la Mỹ (gần 130 tỷ d @@), do tổ chức Liên hiệp Quốc cung cấp, nhưng cấp kiểu gì cho đủ?”

“Mắc dữ vậy trời?” – Lưu Nghiễn nghe mà phát hãi.

“Chú có biết đội Cơn lốc không?” – Liêu Hưng Nghiêu chợt hỏi.

Lưu Nghiễn liền đáp: “Chính đội Cơn lốc đưa tôi tới đây mà.”

Liêu Hưng Nghiêu từ tốn gật đầu, rồi tiếp: “Lúc đó kỹ sư của họ núp trong một cái gara ở thành phố, đội trưởng thì dẫn người đi làm nhiệm vụ, nhưng có rất nhiều zombie mò vào theo ống thông gió, cậu ta hoảng hốt gọi cứu viện loạn cả lên, còn phát cả tín hiệu cứu viện về căn cứ. Nhưng suốt bốn tiếng đồng hồ, mãi vẫn không bỏ trốn được, khi đội trưởng quay về, cậu ta đã bị lũ zombie xâu xé sót lại mỗi cái đầu be bét máu.”

Lưu Nghiễn: “...”

Liêu Hưng Nghiêu khuyên nhủ: “Ồ yên chỗ này đi thôi, mạng sống là ba mẹ cho, sao có thể đánh cược được. Giờ chẳng có nhân viên kỹ thuật nào muốn lên tiền tuyến nữa, cho dù quân đội bắt buộc họ cũng nhất quyết không đi. Ai muốn đi nào? Chả có ma nào hết.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Quân đội bắt buộc mà họ không đi cho được à?”

Liêu Hưng Nghiêu cười khẩy: “Có đi rồi cũng đào ngũ thôi, hết mấy người bỏ chạy rồi, có điều trước sau gì cũng chết. Kỹ sư máy các người tên nào tên nấy rất ngon, cứ thế lái xe chạy biển, tìm chỗ trốn hơn mười mấy ngày.”

“Giáo dục lòng yêu nước...” – Lưu Nghiễn cảm khái – “Thật như nước đổ đầu vịt.”

“Mạng sống là của mình mà.” – Liêu Hưng Nghiêu nói – “Thứ khác chỉ là vợ vẫn thôi, hiểu chưa? Hiện giờ Quân đội không dám ép buộc điều người nữa, sau khi nhân viên kỹ thuật mà họ bồi dưỡng đã hy sinh hết rồi, chỉ còn nước tìm người trong dân thường đẩy đi, hoặc để cho mấy tay lính đặc chủng kia tự xử, ai bảo trong lúc chấp hành nhiệm vụ bọn họ không bảo vệ nhân viên hậu cần làm chi?”

“Bây giờ toàn thế giới cần nhất là kỹ sư máy, mạng lính đặc chủng rẻ rúng như bèo, Tổ quốc nuôi bọn họ là để bán mạng mà. Quốc gia vừa muốn tiết kiệm tiền, vừa muốn bảo người ta đi chịu chết...”

Lưu Nghiễn chen lời: “Nhân viên kỹ thuật hậu cần chỉ cần trốn trong xe thôi, chẳng phải chiến đấu trực diện với zombie, nên không cần tiêm vắc-xin cũng được mà.”

“Thì đúng.” – Liêu Hưng Nghiêu tiếp – “Nhưng có ai mà không sợ chứ? Một mình ngồi chết dí trong xe, ở ngoài bị zombie vây kín, nếu là tôi thì tôi cũng sợ nữa ấy. Dù có cho tiêm vắc-xin, thêm ba cái mạng thì cũng có lúc xài hết, kiểu gì đều phải chờ chết, có thêm bao nhiêu mạng vẫn thế thôi.”

Lưu Nghiễn lại thở dài, Liêu Hưng Nghiêu bồi thêm: “Giờ mấy tay đội trưởng đối với kỹ sư máy cứng như trứng, hững như hoa ấy, bởi chẳng ai muốn đi nữa, lên tiền tuyến đồng nghĩa với cái chết, thế thì ai mà ham? Hiểu không?”

“Hiểu rồi.” – Trong lòng Lưu Nghiễn không khỏi dâng lên một nỗi xót xa.

Chương trình giáo dục tư tưởng đến đây là chấm dứt, tắt đèn, đi ngủ.

Trong bóng đêm, giọng Lưu Nghiễn lặng lẽ vang lên: “Chú không hiểu được những ngày họ phải trải qua, như thể đi xiềng dây treo giữa vực sâu hun hút... không có điểm cuối.”

Ngày 25 tháng 4 năm 2013.

Tôi không thể không thừa nhận rằng, khi nữ cán bộ kia bảo sẽ cử tôi đến Liên minh Châu Âu chuyên tu, lòng tôi đã dao động trong khoảnh khắc.

Nếu đem so sánh nơi đây và ngoài kia, quả thật như hai thế giới khác biệt. Bầy đàn zombie, cuộc lưu vong, trong những ngày ở đây dường như đã cách tôi xa xôi đến lạ, ký ức tưởng như đã là chuyện của kiếp trước.

Chỉ có hình bóng của Mông Phong, vẫn hiển hiện từng khắc.

Khi cuộc chiến chấm dứt, tôi sẽ phải theo quân đội đến ngoài kia gầy dựng lại quê nhà, mà anh cùng Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lí Nham... đã muốn vui thân nơi đất mẹ.

Nhưng hiện tại không đi, chờ đến ngày được đặt chân về quê hương, tôi cũng chỉ còn lại nỗi tưởng niệm Mông Phong, dày vò suốt một đời.

Ngày hôm sau có khách tới chơi, chính là bạn cũ của Lưu Nghiễn – Hồ Giác.

“Rốt cục đã tìm được cậu rồi.” – Hồ Giác cười khở.

“Trông anh cũng ngon lành gớm nhỉ (3).” – Lưu Nghiễn trêu.

(3) Nguyên văn là “Nhân khuông cầu dạng”: Ý chỉ bề ngoài gọn gàng chỉnh chu, nhưng bên trong mục nát hoặc nội tâm yếu đuối.

Lưu Nghiễn đương mặc một bộ đồ vải kaki màu lính, trong khi Hồ Giác thì Tây trang trắng thơm, tóc tai lượt là, trông vô cùng phơi phới, trên áo còn dùng ghim cravat hàng hiệu.

Anh ta đưa mắt nhìn quanh phòng Lưu Nghiễn một lượt, trò chuyện đôi câu, rồi từ túi áo vest móc ra một xấp vàng chóa, đặt lên bàn, đoạn nói: “Anh cảm ơn cậu đã chiếu cố suốt đoạn thời gian đó, đây là lòng thành báo đáp cậu.”

“Sao lại nói thế.” – Lưu Nghiễn dờ cười dờ méu – “Đây là gì?”

Cậu cầm một miếng lên soi dưới ngọn đèn, là một lá vàng, không lớn lắm, kích cỡ chỉ bằng nửa ngón tay, rất mỏng.

Hồ Giác ngạc nhiên hỏi: “Cậu không biết á? Đây là tiền mới được lưu hành toàn thế giới.”

Lưu Nghiễn cuối cùng đã hiểu, cậu bèn nói: “Các anh vẫn còn kinh doanh được à?”

Hồ Giác cười rằng: “Nơi nào có người thì nơi đó vẫn còn kinh doanh được, cậu không xem mấy quảng cáo trong thang máy sao?”

Khóe miệng Lưu Nghiễn run rẩy, cậu gật đầu như già tởi, Hồ Giác giải thích: “Bây giờ số vàng dự trữ đã trở thành tiền tệ duy nhất được lưu hành, mỗi lá vàng tương đương với hơn 1,700 nhân dân tệ, cậu cất đi, muốn mua gì đó thì lấy ra xài.”

Lưu Nghiễn từ chối: “Tôi chẳng cần dùng đâu, tất cả mọi thứ đều được Quân đội chi trả rồi.”

Hồ Giác vẫn một mực kiên trì, Lưu Nghiễn đành phải đem xấp vàng lá kia cất vào, Hồ Giác lại tiếp: “Cậu giúp anh chuyện này nhé?”

Lưu Nghiễn biết ngay là anh ta có việc muốn nhờ, bèn đáp: “Chuyện gì? Nói nghe xem.”

Hồ Giác liền thậm thọt: “Giúp anh làm máy nghe trộm, hiện tại tài sản của công ty đã bị chuyển nhượng toàn bộ, mà thị trường phát triển cũng chẳng có bao nhiêu, ngoại trừ khu số Bảy và khu ký túc nhân viên, cơ hồ không thể tìm được thứ anh muốn.”

Lưu Nghiễn: “Anh cần máy nghe trộm để làm gì?”

Hồ Giác đáp: “Trong tuần này Thượng tướng muốn mở một cuộc họp, chi tiết cụ thể rất phức tạp, Tổng giám đốc bên anh muốn ngáng chân đối thủ, bọn Baidu (là mạng xã hội trực tuyến tìm kiếm thông tin) khôn kiếp, suốt ngày chỉ biết đăng sách lậu, hệt như một đám giặc cướp vậy. Bọn anh muốn nghe lén báo cáo hồ sơ dự thầu của chúng. Vì đấu thầu lần lượt nên không thể biết được nội dung của nhau, chỉ được đơn độc thảo luận với Tượng tướng. Bọn anh phải nhăm vào bản báo cáo của bên đối thủ cạnh tranh, để còn kịp điều chỉnh nội dung, cậu hiểu chứ?”

Lưu Nghiễn chỉ hỏi: “Họp ở đâu?”

Hồ Giác: “Ở ngay khu này, tầng thứ Bảy sở chỉ huy Lục Quân, cậu làm được không?”

Lưu Nghiễn nghĩ bụng quả là cơ hội trời cho: “Được, chế máy nghe trộm là nghề của chàng mà, đảm bảo tuyệt đối không bị Quân đội phát hiện đâu. Có điều anh dẫn tôi vào tầng bảy được không? Tôi muốn gặp lão cha mắc dịch của Mông Phong.”

Hồ Giác chỉ cần ngẫm sơ sơ đã có thể đoán được đại khái sự tình, anh ta liền đáp ứng: “Chuyện nhỏ, cứ bảo cậu là trợ lý của anh, nhưng phải mau lên đấy, chiều nay là họp rồi. Nhân viên công ty của bọn anh vừa đến đây, đang chờ tại phòng tiếp khách ở lầu Ba.”

Lưu Nghiễn bảo: “Ok, anh ở đây đợi tôi.”

Lưu Nghiễn phóng như bay về nhà xưởng, cầm bản vẽ đã sửa chữa lại nộp lên, sau đó lục tìm mấy cái linh kiện làm máy nghe trộm đơn giản, cả bữa trưa cũng không đi ăn, khi cậu quay về ký túc thì Hồ Giác vẫn còn ngồi chờ.

“Nghe được chưa?” – Lưu Nghiễn đứng ngoài tường thử giọng.

“Hơi nhỏ tiếng.” – Hồ Giác vui vẻ rằng – “Nhưng vậy là đủ xài rồi! Đi nào!”

Hồ Giác để Lưu Nghiễn thay bộ vest vào, rồi mới dẫn cậu lên tầng ba đăng ký, báo cáo lại danh tính thêm lần nữa, nhận một chiếc thẻ thông hành tạm thời, quét đồng tử một cái rồi ra bên ngoài chờ.

Giám đốc của công ty Quốc tế kia là một ông lão, còn tự thân đến bắt tay với cậu. Lưu Nghiễn được thân thiết mà đâm có chút kinh ngạc, bởi ông lão này chính là người đã trực tiếp đối đầu với Warren Buffett (tỷ phú chứng khoán Mỹ), và là người đã từng hợp tác với Bill Gates cơ mà.

Mọi người chỉnh trang lại y phục, sau đó theo chân Tổng giám đốc đi xuống tầng bảy.

Tim của Lưu Nghiễn đập như trống dồn, mồ hôi rịn đầy lưng, cầu Hồng Kiều từ bên cạnh thang máy vượt qua cả khu số Sáu, dẫn thẳng đến tòa tháp trung tâm.

Họ ngồi chờ trong phòng nghỉ bên cạnh Hồng Kiều, có hai tay binh sĩ đứng canh ở cửa.

Hồ Giác nghiêng người kê vào Tổng giám đốc thăm thì khe khẽ, anh ta lấy máy nghe trộm từ áo vest ra, dùng cơ thể chắn tầm nhìn, đưa ra một chiếc tai nghe, ông lão vẫn làm bộ nhắm mắt nghỉ ngơi, lén cầm chiếc tai nghe nhét vào tai trái, rồi vén mái tóc hoa râm che khuất.

Chiếc máy nghe trộm thì bị dán lên tường ở chỗ khác.

“Tôi ra ngoài một lát đây.” – Lưu Nghiễn ra tiếng.

Hồ Giác chỉ dặn dò: “Đừng đi xa quá, nhớ về sớm chút.”

Lưu Nghiễn rời khỏi phòng chờ, phía bên trái cầu Hồng Kiều là đại dương xanh thăm vô bờ, ngoài bức tường thủy tinh trong suốt, hàng ngàn hàng vạn con cá đường khoe mình chiếu xạ ánh Mặt trời rực rỡ, hình thành nên một khung cảnh cực kỳ tráng lệ.

Phía cuối cầu Hồng Kiều là lối dẫn đến khu số Bảy, bên phải còn có một loạt phòng kề nhau, trên cửa có gắn phù hiệu quân hàm.

Văn phòng của mười một vị Tướng quân đều ở đây, tim Lưu Nghiễn không khỏi đập dồn, chỉ cần tùy tiện mở ra một cánh cửa, đều có thể gặp được những vị quân nhân có quân hàm cao. Nhưng Mông Kiến Quốc sẽ ở trong văn phòng nào đây?

Một bông lúa một ngôi sao(4)... Lưu Nghiễn quyết định thử vận may, nếu không ổn thì kiếm chuyện chọc cho một vị Tướng quân phải ra mặt, chỉ cần gây náo động là được rồi.

(4) Là ký hiệu quân hàm của Thiếu tướng:untitled

Lưu Nghiễn tiến về phía một cánh cửa trong số đó, cảnh vệ đứng bên ngoài lập tức chặn hỏi: “Cậu là ai?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi đến tìm Tướng quân Mông Kiến Quốc.”

Tay cảnh vệ liền bảo: “Tướng quân Mông không rảnh, không hẹn trước sẽ không được gặp, về lại chỗ của cậu đi.”

Lưu Nghiễn biết mình đã đoán đúng, vận may của cậu đúng là rất tốt, bên trong cánh cửa này đích thị là văn phòng của Mông Kiến Quốc.

Đúng lúc đó, một vị Sĩ quan phụ tá vừa đẩy cửa bước ra, đang định đi về phía phòng chờ, phát hiện Lưu Nghiễn đứng đó liền dừng chân.

“Có chuyện gì đây?” – Vị Sĩ quan phụ tá kia cất tiếng hỏi.

“Chuyện nhà.” – Lưu Nghiễn đáp – “Tôi đến tìm Tướng quân Mông Kiến Quốc, nói về con trai của ông ấy.”

Sĩ quan nhíu mày nói: “Cậu là gì của ngài ấy?”

Lưu Nghiễn chắc mẩm mình đã thắng thế, cậu bèn nâng tay trái của mình lên, giơ ra chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, cười rằng:

“Tôi là con dâu của ông.”

Oimeoi =))))))

.
. .

End #32.

34. Chương 34

#33. Trở về...

Bên trong văn phòng trải thảm nhung đỏ, trên ba bức tường đều dựng kệ trưng đầy mô hình vũ khí lớn nhỏ và huân chương, kỷ niệm chương, bao quanh chiếc bàn làm việc hình tròn rộng gần hai mét là bức tường thủy tinh sáng rõ.

Sau bức tường thủy tinh có một bày cá đạo quanh, tia nắng Mặt trời len qua từng gợn sóng khúc xạ xuống lòng biển, hình thành nên một khung cảnh thiên nhiên tráng lệ.

Trên bàn có đặt một khung ảnh, bên trong là tấm hình chụp chung của Mông Phong hồi nhỏ với vợ chồng Mông Kiến Quốc. Cậu nhóc Mông Phong đương bày ra vẻ mặt cáu kỉnh gắt gỏng, rõ là khó chịu.

Lưu Nghiễn ngồi xuống, hướng ánh nhìn vào Mông Kiến Quốc đang ngồi sau bàn làm việc.

Ông ta giống Mông Phong như tạc, hai cha con nhà này quả là đúc ra từ một khuôn, từ đôi mày anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đến khóe môi cương nghị và hình dáng khuôn mặt.

Chỉ có một điểm khác biệt: Mông Phong thừa hưởng đôi mắt từ người mẹ đã bỏ nhà trốn đi của hắn, ẩn hiện một nét nhu tình, trong khi đôi mắt của Mông Kiến Quốc lại ánh lên vẻ sắc bén như mắt ưng.

Nếu đôi mắt họ không khác nhau, Lưu Nghiễn suýt đã cho rằng Mông Phong được nhân bản vô tính từ tế bào của Mông Kiến Quốc.

Vào giờ phút này, cảm giác mà người đàn ông hơn bốn mươi tuổi trước mặt gây ra cho cậu, tựa như đang đối mặt với một Mông Phong trưởng thành chín chắn. Mặc dù đã gấp nghe năm mươi, nhưng ông vẫn không hẳn chút già cỗi, phong thái cương nghị anh tuấn của Mông Phong được hiển hiện rõ nét ở người cha của anh, hóa thành sự quả cảm lão luyện trên sa trường, kinh qua thăng trầm thế sự, đúc kết thành phong độ quyết đoán của bậc quân nhân.

Mông Kiến Quốc.

Lưu Nghiễn nghe đến tên người này khi ông vẫn còn ở cấp Trung tá, lúc đó Mông Phong không đủ điều kiện để xét vào trường quân đội. Bà nội của Mông Phong vì chuyện này mà gây với con trai của mình một trận nảy lửa, thậm chí còn gói ghém chuyển ra khỏi khuôn viên dành cho cán bộ quân nhân, đến sống tại một khu nhà bình dân.

Đôi khi Lưu Nghiễn thậm chí còn đoán chừng, Mông Phong là con rơi con rút của Mông Kiến Quốc.

Cậu đã từng gặp Mông Kiến Quốc vài lần trước đó, vậy cho nên, Mông Kiến Quốc cũng nhận ra cậu.

Hiện tại, khi phải đối mặt với một người đàn ông giống hệt Mông Phong, những lời soạn sẵn trong đầu từ trước bỗng dưng đều tắc nghẽn.

“Cho cậu ba phút.” – Mông Kiến Quốc vận quân phục trắng thơm, nghiêng người ẩn lên chiếc đồng hồ đếm giờ.

Kim giây tíc tắc quay đều.

Lưu Nghiễn mở lời: “Với người nhà mà Tướng quân Mông cũng giới hạn thời gian như thế sao?”

Mông Kiến Quốc lạnh lùng rằng: “Cậu cho rằng đeo một cái nhẫn kim cương là thật sự biến thành con dâu của tôi đấy à?”

“Tất nhiên là không rồi.” – Lưu Nghiễn đáp – “Nếu chú muốn, cháu sẵn sàng gỡ xuống tặng chú, một chiếc nhẫn thì chứng minh được gì đâu?”

“Cậu tới đây chỉ để nói tôi nghe cái này thôi?” – Mông Kiến Quốc thản nhiên – “Hai phút ba mươi giây.”

Lưu Nghiễn liền hỏi: “Khi tụi cháu chặt vật trốn chết giữa đại dịch zombie, chú đang làm gì?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Tôi vẫn đang bảo hộ các cậu.”

Lưu Nghiễn: “Sự bảo hộ của chú chẳng ra trò trống gì hết, tụi cháu suýt chút đã toi mạng ráo trời.”

Mông Kiến Quốc: “Tôi bảo hộ không chỉ riêng hai người cậu, nếu trong tình huống như vậy bỏ mặc Tổ quốc và nhân dân mà đi tìm con trai mình, tôi mới chính là tội đồ. Hai phút mười lăm giây.”

Lưu Nghiễn: “Giờ chú lại chia rẽ tụi cháu, trong lúc anh ấy ở tiền tuyến không có kỹ sư máy, hàng triệu người đang chờ anh ấy đến cứu trợ. Anh ấy phải tiến sâu vào nơi dịch bệnh nghiêm trọng nhất, lại chỉ có vốn vẹn ba chiếc xe, bốn đội viên, Lại Kiệt thậm chí còn không biết cách dùng phần lớn thiết bị trong đó, xin chú hãy điều cháu đi, đến giúp đỡ họ.”

Mông Kiến Quốc: “Cậu là nhân tài, nơi đây có nhiều người cần cậu hơn. Mỗi người đều có đất dụng võ, hai phút.”

Lưu Nghiễn: “Nhân tài?! Hồi trước chú hạ lệnh nổ súng bắn chết những nhân tài tay không tác sát, bọn họ có đất dụng võ không?!! Với chú, con trai mình có chút tài cán nào không hả?!”

Rốt cuộc Mông Kiến Quốc buộc phải hướng ánh mắt chú mục vào Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Nếu một ngày con trai chú hy sinh, là bởi cái uy danh hào “cha nào con nấy” của chú đấy! Mông Phong vì không muốn làm muối mặt chú, phải sống chết liều mạng nơi tiền tuyến, còn chú lại ngòn an ổn ở hậu phương, chờ tin báo tử, để cháu đoán xem, chú đã viết diếu văn chỉnh tề luôn rồi phải không? Chú vì Tổ quốc mà hy sinh cả con trai, đổi lấy vinh quang đầy mình, hào quang chói lọi, cháu nghĩ tới lúc đó, Chính phủ sẽ lại tặng cho chú một chiếc Huân chương chứ gì?”

Mông Kiến Quốc: “Cậu thôi cái kiểu xác xược ấy đi, Lưu Nghiễn! Lính K3 là những anh hùng sẵn sàng hiến thân vì Tổ Quốc! Chính nó tự nguyện tiến vào hàng ngũ bộ đội đặc chủng!!”

“Vốn dĩ anh ấy chẳng hề tự nguyện!!” – Lưu Nghiễn giận dữ thét – “Chú còn nhớ rõ cuộc gọi của anh ấy vào cái ngày biết kết quả thi đại học không? Là anh ấy đang cầu xin chú đấy!! Xin chú tìm cho anh ấy một trường đại học!! Nhưng chú lại để anh ấy nhập ngũ! Thế là anh ấy nghe lời chú đi làm lính! Sau khi giải ngũ lại mòn mỏi chờ chú tìm giùm một công việc! Rồi bây giờ ngay cả một nhân viên kỹ thuật chú cũng chẳng chịu điều đi cho anh ấy!! Chú đã chia rẽ chúng cháu những ba lần! Chú nhẫn tâm mở mắt nhìn đứa con của mình đi chịu chết hay sao?!”

Mông Kiến Quốc cũng quát: “Rõ ràng nếu hồi trước tôi không đưa nó vào K3, thì giờ nó còn sống nổi không hả?! Cả cậu có sống được tới giờ không? Nồng cạn ngu xuẩn! Đến cả lý tưởng của bản thân cũng chẳng biết ném xó nào, sao đáng mặt thằng đàn ông! Nó thích loại người như cậu, sa ngã trong thứ tình yêu trẻ nít, chính là sự sỉ nhục của tôi!!”

“Anh ấy không phải là nỗi sỉ nhục của chú!” – Lưu Nghiễn không chịu nhún nhường – “Chú mới là nỗi sỉ nhục của anh ấy!!”

“Chờ sau khi anh ấy chết rồi.” – Lưu Nghiễn chột thấp giọng – “Mẹ của cháu và mẹ của Mông Phong, sẽ ở trên trời nhìn xuống chú. Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ(*), mà ngay cả đứa con của mình cũng chẳng yêu thương, cháu không biết chú có thể yêu nhân dân nổi không đây, chú Mông?”

(*) Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ: là triết lý trong Nho giáo của Khổng Tử, trước tiên phải tu dưỡng đạo đức bản thân, yên bề gia thất, rồi mới có thể cai trị đất nước và thống nhất thiên hạ.

Một tiếng “Đinh!” vang lên gọn ghẽ, đồng hồ đếm giờ dừng quay, ba phút đã hết.

Mông Kiến Quốc chỉ nói: “Có yêu thương nó hay không, tôi chẳng cần phải giải thích cho cậu biết, giờ thì rút được rồi đấy!”

Lưu Nghiễn: “Chú chẳng cần giải thích gì với cháu hết, vì đã có cơ hội sẵn ngay trước mắt chú rồi đấy, hãy điều cháu lên tiền tuyến, cháu biết các chú đang thiếu kỹ sư máy.”

Mông Kiến Quốc lắc đầu từ chối, rốt cuộc Lưu Nghiễn buộc phải tung tuyệt chiêu: “Chú mà không điều cháu đi, coi chừng cháu ở lại gây rối đấy nhé.”

Mông Kiến Quốc bỗng chốc cười rộ, chế giễu rằng: “Cứ việc thoải mái.”

Lưu Nghiễn đề thêm: “Đừng coi thường cháu, nếu chú không muốn suốt ngày nhìn thấy một đám robot cúc áo chạy loạn từ tầng mười tám lên phát nổ ở mọi nơi, hoặc là đường giao thông trong khu ký túc xá ở Trung tâm bị phá hỏng, rồi vũ khí kiểu mới của các chú đột nhiên dư ra mấy linh kiện kỳ quái... Đứng rồi, tiến sĩ Ngụy rất thích cháu, nên đã cho cháu cùng thiết kế lại con robot trực vớt hợp thể của Oaks. Cháu

chỉ cần giữ vài chiêu cũng đủ khiến cho các chú sứt đầu mẻ trán rồi, mà nếu Mông Phong chết đi, cháu sẽ đem toàn khu số Sáu chôn cùng với anh ấy, chú có tin không?”

Mông Kiến Quốc gần giọng: “Nếu vậy tôi sẽ nả một phát xử cậu trước.”

“Cứ thoải mái.” – Lưu Nghiễn khiêu khích – “Chú tốt nhất là xử cháu ngay bây giờ luôn đi. Đến cả Gia Cát Lượng cũng có lúc phán đoán sai lầm mà.”

“Cậu tưởng tôi không dám à, Lưu Nghiễn?” – Mông Kiến Quốc rút ra một cây súng, không thèm để mắt tới cậu, chỉ chuyên chú lắp đạn.

“Tôi đi.” – Lưu Nghiễn cười đáp – “Mông Phong sẽ báo thù cho cháu, trong khi anh ấy liều mạng trên tiền tuyến, chú ở hậu phương lại cầm súng tiễn cháu quy tiên, chờ anh ấy trở về rồi, cháu nghĩ màn kịch ‘phụ tử tương tàn’(cha con tàn sát lẫn nhau) sẽ hấp dẫn lắm đây.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Lưu Nghiễn bổ sung: “Không thì chú cũng có thể nhốt cháu lại, đợi sau khi cháu uất ức tự sát, cũng vừa lúc Mông Phong tới báo thù cho cháu.”

Suy tính trong bụng Mông Kiến Quốc đều bị Lưu Nghiễn mò trúng hết.

“Cho cháu một tờ lệnh điều binh.” – Lưu Nghiễn lại tiếp – “Chuyện sau này sẽ không cần chú bận tâm nữa, mẹ cháu đã mất rồi, trên đời này cũng chẳng còn người thân nào nữa, chú và Mông Phong chính là người thân duy nhất của cháu. Cháu sẽ tự chịu trách nhiệm với mạng sống của mình, mà cháu thấy, chắc chú cũng chẳng muốn thừa nhận có người thân như cháu đâu nhỉ.”

Mông Kiến Quốc nói: “Kỹ sư máy chỉ có thể tự móc tiền túi ra mua vắc-xin phòng bệnh, cậu không mua nổi đâu. Đi cũng là chịu chết thôi, những kỹ sư máy không một ai còn sống quay về cả.”

Lưu Nghiễn: “Không sao, chỉ cần được chết cùng Mông Phong là cháu đã mãn nguyện rồi.”

Mông Kiến Quốc yên lặng thật lâu, thật lâu sau, mãi đến khi tay Sĩ quan phụ tá đến gõ cửa, Lưu Nghiễn mới ra tiếng: “Ba ơi, ba yêu vợ mình chứ? Giờ mẹ có còn sống không? Ba không nhớ mẹ hay sao?”

Đã lâu lắm, Mông Kiến Quốc mới được nghe tiếng gọi thân thương kia, nhẹ nhàng chạm vào đáy lòng ông. Tuy vậy ông vẫn cứng miệng: “Tôi chưa hề thừa nhận cậu là vợ thằng Mông Phong đâu đấy, cậu chỉ được gọi tôi là chú.”

Lưu Nghiễn tỉnh bơ rằng: “Đây là truyền thống gia đình mà, là sự lễ phép, chứ con cũng chẳng muốn gọi như thế đâu, chúng ta cứ chờ coi.”

Mông Kiến Quốc: “...”

“Tôi chẳng thấy cậu có chút xíu lễ phép nào ở đây cả, mà tôi cũng không định nhận cậu làm thành viên trong gia đình.” – Mông Kiến Quốc kéo ngăn bàn, lấy ra một tờ điều binh, cầm con dấu đóng lên, rồi ký tên ở bên dưới, sau đó thấy qua cho Lưu Nghiễn. Chính thức nhận thua.

“Rồi một ngày ba sẽ có ý định này thôi.” – Lưu Nghiễn phản đòn – “Bởi vậy, con đã nói chúng ta cứ chờ coi.”

Sĩ quan vẫn tiếp tục gõ cửa, công việc của Mông Kiến Quốc quả là bù đầu, Lưu Nghiễn nhận lấy tờ giấy gấp gọn, không nói thêm lời nào mà xoa người rồi đi.

“Cầm theo ít chocolate cho nó.” – Tiếng Mông Kiến Quốc dằn dò vang lên sau lưng Lưu Nghiễn – “Hồi trước nó thích ăn lắm.”

Lưu Nghiễn đáp: “Dạ được, nhưng con muốn đến khu số Bảy một chuyến.”

“Cái này thì tôi không giúp được.” – Mông Kiến Quốc đáp – “Cậu đâm đầu tự tử có khi còn thực tế hơn đấy, đừng giữ mấy trò vật vãnh của cậu ra dọa tôi, ngay cả tôi cũng không thể tiến vào khu số Bảy.”

Lưu Nghiễn đành nói: “Vậy thôi, chào ba, thật ra Mông Phong vẫn luôn yêu ba, cảm ơn giấy phép đặc biệt của ba, thế nên con cũng yêu người, thừa ba.”

“Đừng có buồn nôn thế!” – Mông Kiến Quốc bất chợt gắt lên, Lưu Nghiễn đang vui trong bụng nên không kìm nổi mà bật cười, ra chiều rất khoái chí khi đạt được mục đích.

Lưu Nghiễn bước ra khép cửa lại, sau đó ngồi đợi ở phòng chờ một hồi, mãi đến khi Hồ Giác và mấy vị nhân viên cấp cao kia họp xong.

“Cậu muốn ra tiền tuyến sao?” – Hồ Giác hỏi khế.

Lưu Nghiễn đón lấy điều thuốc, hai người dừng chân trước bức tường thủy tinh ngăn cách nước biển trong lòng cầu Hồng Kiều.

“Tôi phải giúp Mông Phong.” – Lưu Nghiễn bình thản đáp.

Hồ Giác liền bảo: “Anh nghe đâu có một loại vắc-xin có thể ngăn ngừa virus Oaks, nhưng số lượng rất ít, cậu thân với Mông Kiến Quốc lắm đúng không? Giúp anh lấy được chứ?”

Lưu Nghiễn nhìn sâu vào hai mắt Hồ Giác.

Hồ Giác: “Tiền chứ gì, một tá (mười hai mũi) bao tiền?” (Mình thật muốn đổi là “Nhiều một chục?” cho nó chợ búa =)))

Lưu Nghiễn: “Sáu triệu đô la Mỹ một ‘mũi’, chỉ có thể phòng được ba lần lây nhiễm, anh muốn nhiều ‘mũi’?”

Hồ Giác trợn tròn mắt: “Trời đất!! Sáu triệu đô la Mỹ?!!”

“Ồ hớ?” – Lưu Nghiễn vẫn chú mục Hồ Giác, cậu từ tốn gật đầu.

“Có nhiều lấy nhiều!!” – Hồ Giác mừng muốn phát cuồng – “Có thể mua được bao nhiêu? Cậu đi hỏi giúp anh...”

Lưu Nghiễn oanh liệt té bổ chổng.

“Em đã làm anh rồi đại ca Hồ...”

“Không, cậu cứ từ từ, là mệnh lệnh từ sếp tổng của anh, chỉ cần nói anh biết phải tìm ai mua là được ...”

“Mông Kiến Quốc hận muốn giết em luôn rồi kìa! Mới này còn rút súng ra...”

Lưu Nghiễn và Hồ Giác vừa cự nự vừa rời khỏi tầng bảy. Sau đó Lưu Nghiễn đi nộp tờ điều binh, rồi vào nhà xưởng kéo hết bản vẽ xuống photo lại, cậu cất kỹ những bản vẽ có ích, tiện tay đưa luôn một chiếc máy tính bảng, kết nối mạng, tải về một đồng dữ liệu cậu thấy hữu dụng, cứ thế cầm đi, quay về ký túc xá thu dọn hành lý.

Màn đêm buông xuống, Lưu Nghiễn bấy giờ mệt phờ người, không bao lâu nữa sẽ xa rời nơi đây. Cậu thả mình xuống giường, và mơ về mẹ.

Cảnh trong mơ là bệnh viện không một bóng người, zombie kéo đàn lũ lượt ào tới, điên cuồng ngấu nghiến, cơ thể của mẹ, xương cốt, và cả linh hồn đều bị cắn xé nát vụn.

Chợt một chùm sáng xanh lam chiếu rọi trước mắt, tựa như đại dương mênh mông vô bờ, kéo thân hình tàn tạ của mẹ cuốn vào biển sâu.

“Lưu Nghiễn.” – Giọng nam xa lạ chợt vang lên, vươn một bàn tay xoa xoa đầu cậu – “Dậy đi, đã chín giờ rồi!”

Lưu Nghiễn đương nằm mơ được xoa đầu càng thêm thoải mái, bàn tay to lớn ấm áp khiến cậu ngỡ như được cha đánh thức, cậu mơ màng hé mắt, khắp người đau nhức rệu rã, mồ hôi thấm ướt hết cả drap giường. Có một người đàn ông chưa gặp mặt bao giờ đang chêm chệch ngồi trên giường cậu.

“Anh là...”

“Huyền luyện viên của K3.” – Người đàn ông tự giới thiệu – “Trịnh Phi Hồ.”

Lưu Nghiễn lơ mơ gật đầu, Trịnh Phi Hồ bảo: “Chín giờ rồi.”

Lưu Nghiễn tức thì tỉnh ngủ, cuống quýt đi tìm quần áo, Trịnh Phi Hổ lại nói: “Đừng gấp, chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

“Anh cũng đi cùng tôi à?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Trịnh Phi Hổ ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, nét mặt nghiêm cẩn và đoan chính, toàn thân từ trên xuống dưới đều gọn gàng chỉnh chu, anh ta đáp: “Tôi phụ trách dẫn cậu lên mặt đất.”

Anh ta đưa một bộ quần áo đã xếp gọn sẵn cho Lưu Nghiễn, là quân phục màu vàng đất, ở trên còn thêm quân hàm tạm thời của Lưu Nghiễn – đó là quy định của Quốc gia, tất cả những người tự nguyện quay về đất liền đều được đề bạt vào biên chế, để người nhà ở hậu phương nhận được một phần tiền trợ cấp.

Lưu Nghiễn thăng cấp thành Thượng sĩ, tất nhiên cậu cũng chẳng thèm để bụng ba cái chuyện quân hàm đó, nhưng bộ quân phục này rất vừa người, vì nó được chuẩn bị riêng cho kỹ sư máy. Cậu đeo giày vào, bỗng phát hiện trên tay áo mình có một huy hiệu nhỏ.

Trịnh Phi Hổ là mẫu người kiệm lời nghiêm túc, lúc này chợt nói: “Mông Phong và Lại Hiểu Kiệt đều là học trò tôi dẫn dắt, đội Con Lốc luôn lập được chiến tích lớn. Lần này cảm ơn cậu tình nguyện ra tiền tuyến trợ giúp tụi nó.”

“Anh là...” – Lưu Nghiễn trôn trối há hốc miệng – “Anh là huấn luyện viên của Mông Phong?!”

Trịnh Phi Hổ gật đầu.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu xem xét anh ta một chặp, lại phán: “Ngó bộ không giống chút nào.”

Trịnh Phi Hổ thản nhiên bảo: “Mặc vào rồi đi.”

Lưu Nghiễn đã thu dọn ba lô xong từ tối qua, khi cậu đứng dậy cánh tay bỗng dưng nhức nhối, cả cánh tay trái tê rần vừa đau vừa buốt, hết như truyền dịch mà vận tốc độ ống truyền đến mức nhanh nhất, dạ dày như muốn đảo ngược, choáng váng mặt mày.

Trịnh Phi Hổ nói: “Đây là phản ứng bình thường thôi, trong một ngày sẽ tự hết, cậu đừng lo.”

Lưu Nghiễn ngờ hoặc: “Cái gì mà phản ứng bình thường?”

Trịnh Phi Hổ không hé thêm lời nào, bước chân Lưu Nghiễn như đạp trên xóp lún, chao đảo không đứng vững, cậu lại hỏi: “Rốt cuộc là bị làm sao? Chắc tôi bị sốt rồi...”

“Để tôi công cậu.” – Trịnh Phi Hổ đề nghị.

Lưu Nghiễn vội bảo không cần, nhưng cứ lảo đảo lảo đảo lết vào thang máy, cuối cùng vẫn không gượng nổi, thế là để cho Trịnh Phi Hổ công cậu, kéo theo một rương hành lý, lên mặt đất.

Ánh Mặt trời choáng ngợp tầm mắt, gió biển hây hây, Lưu Nghiễn vừa được thấy nắng trời thì tức khắc thoải mái hơn hẳn, cũng chẳng chóng mặt buồn nôn nữa.

“Anh chính là tay huấn luyện viên ác quỷ đó hả?” – Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi.

Trịnh Phi Hổ chỉ hỏi lại: “Tụi nó đều gọi tôi vậy à?”

Lưu Nghiễn cười rằng: “Mông Phong từng gọi thế, thì ra anh cũng là thầy của Lại Kiệt.”

Trịnh Phi Hổ gật đầu nói: “Vốn dĩ gọi là Lại Hiểu Kiệt, về sau đổi tên thành Lại Kiệt, vì thằng ấy lớn tuổi hơn Mông Phong, nên coi như là đàn anh của nó. Cả hai đứa đều là học trò của tôi.”

Lưu Nghiễn gật đầu vỡ lẽ, Trịnh Phi Hổ không thích nói nhiều, nên Lưu Nghiễn cũng chẳng hỏi gì thêm.

Anh ta dẫn Lưu Nghiễn lên tàu sân bay Varyag, lại nói: “Đây là chiếc tàu sân bay lâu năm nhất ở Trung Quốc, tên gọi Varyag.”

Lưu Nghiễn cũng đáp: “Phải, được hạ thủy vào năm 1988, tính đến giờ đã hai lăm năm rồi.”

Trịnh Phi Hổ gật đầu, rồi tiếp: “Lên trực thăng đi thôi, chúc cậu bình an, hãy gắng sức bảo vệ mấy đứa nó.”

Lưu Nghiễn trèo lên cabin phía sau trực thăng, Trịnh Phi Hổ tự tay giúp cậu cài dây an toàn, đoạn cất giọng: “Cậu em, bảo trọng nhé.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh cũng gắng lên, huấn luyện viên.”

Đôi mắt Trịnh Phi Hổ ửng đỏ, anh ta gật gật đầu, Lưu Nghiễn lúc này mới chú ý tới quần hàm của anh ta là cấp Trung tá.

Trịnh Phi Hổ nhảy xuống trực thăng, rồi cao giọng hô: “Xuất phát!”

Chiếc trực thăng phụt khí ồ ồ khởi động, đây là một chiếc phi cơ chiến đấu F5 đời cũ đã được tân trang, hành khách chỉ độc mỗi mình Lưu Nghiễn, phi công ngồi trước ghế lái cả giọng báo hiệu: “Ngồi cho chắc đấy! Cậu nhóc!”

Luồng gió mạnh ủa qua đường băng, đàn hải âu giạt mình tung cánh bay vút. Hồ Giác, Trương Dân và Quyết Minh chạy lên tàu sân bay, họ muốn đến đưa tiễn người bạn nhưng đã quá chậm trễ.

Lưu Nghiễn hô lớn giữa trận gió rít: “Tôi sẽ quay trở về !!!!!”

Trịnh Phi Hổ hướng về cậu làm động tác chào, phi cơ trượt trên đường băng mỗi lúc một nhanh, đến tận cùng con tàu Varyag, chợt đánh ầm một tiếng, lao vút vào trời xanh, biển rộng, mây trắng, tất thấy mọi cảnh vật chớp mắt bị ném lại phía cuối bầu trời, chỉ còn lại một chấm đen nhỏ xíu.

Lưu Nghiễn tưởng như đất trời đảo lộn, suýt chút đã nôn ra hết, tay phi công ngồi trước ghế lái quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

Sắc mặt Lưu Nghiễn xanh mét như tàu lá, vội gật đầu như bầm tỏi, tựa lưng vào ghế thở lấy sức.

Tay phi công lại tiếp: “Ba tiếng nữa là tới nơi được chỉ định, chú em nhảy dù bao giờ chưa?!”

“Chưa!” – Lưu Nghiễn đáp – “Chúng ta đáp cánh ở đâu?”

“Không đáp cánh!” – Phi công bồi thêm – “Trực tiếp nhảy dù luôn! Thả cậu xong thì anh đi liền!”

Lưu Nghiễn: “...”

“Đời có bao giờ nhảy dù đâu!” – Lưu Nghiễn kêu lên – “Té chết mất!”

Tay phi công bèn nói: “Không sau đâu! Giờ thiết bị đều được tự động điều khiển rồi! Có thấy đai an toàn của cậu không? Ở trên có đồng hồ đo độ cao đó!”

Lưu Nghiễn liếc nhìn, bây giờ đang cách mặt đất hai chục ngàn mét, phi công giải thích: “Khi tôi hạ thấp cao độ rồi thả cậu xuống, dù sẽ tự bung ra...”

Lưu Nghiễn như nghe được chuyện hài nhất trần đời: “Anh muốn tôi nhảy dù vào bầy zombie á?”

“Có người tới đón mà! Cậu cứ việc yên chí!” – Phi công an ủi rằng – “Thời tiết, hướng gió, và độ cao đều do máy tính tự động tính toán, cậu chẳng cần phải lo! Điểm chạm đất sẽ không lệch quá năm chục mét đâu!”

Lưu Nghiễn hét thảm: “Lỡ đâu máy móc bị trục trặc thì sao?! Dù nhảy không bung ra được thì sao?! Không có dù dự phòng hả???”

Phi công đáp tỉnh bơ: “Đó không phải nghề của cậu à? Thế thì sợ gì nữa? Cậu chưa từng được huấn luyện, có biết xài dù dự phòng không?! Không biết thì đời hỏi làm gì! Hệ số an toàn cao lắm đấy!”

Lưu Nghiễn tuyệt vọng than trời: “Chính bởi vì tôi làm nghề này, nên mới biết hệ số an toàn không đáng tin đó!!”

“Trời ơi.” – Tay phi công đâm bực mình – “Sao cậu lắm chuyện thế! Không có chuyện gì hết! Tất cả đều được máy móc tính toán, cực kỳ khoa học rồi! Tôi sẽ thả cậu ở trung tâm thành phố Đăng Phong, mọi thành viên của đội Con lốc đang chờ đón cậu đấy...”

Lưu Nghiễn: “Máy móc cũng có lúc sai sót chứ bộ, huống chi sai số đến những năm chục mét! Lỡ đâu ngoài năm chục mét là bầy zombie thì sao hả?!”

“Đã bảo không sao mà!” – Tay phi công lớn giọng gắt – “Lo cái gì! Tôi đã chở hơn ba ngàn nhân viên kỹ thuật hậu cần rồi...”

Nghe được câu này thì Lưu Nghiễn mới an tâm hơn một chút, mà tay phi công còn tiếp lời: “... nhưng té chết chưa tới mười người!”

Lưu Nghiễn: “...”

Phi công: “Đùa đấy! Ăn sáng chưa?”

Lưu Nghiễn xin chào thua.

Tay phi công lại nói: “Ăn nhiều vào! Cho có sức nhảy dù!”

Lưu Nghiễn: “...”

Chiếc phi cơ xuyên qua biển mây trắng xóa, từ căn cứ ở vùng biển Quốc tế đến nơi đội Cơn lốc đang làm nhiệm vụ chỉ tốn ba tiếng đi đường, tay phi công bắt đầu hạ thấp cao độ, kéo bộ đàm gọi: “Đây là phi cơ Ngân Ưng, gọi Lại Tiểu Kiệt, gọi Lại Tiểu Kiệt...”

Giọng nói của Lại Kiệt từ bộ đàm truyền tới, kèm theo cả tiếng súng đi dưng inh tai nhức óc, anh ta hét lớn: “Cái gì, nói mau! Ông đang chìm trong biển zombie đây này! Sắp cho phát nổ rồi, mọi người mau chạy đi!!”

Lưu Nghiễn: “...”

Phi công: “Tôi chở nhân viên hậu cần đến vị trí của các cậu!”

Lại Kiệt quát: “Chết tiệt! Nhè lúc này mà đến! Ném đại đi, chúc thằng nhóc xui xẻo kia gặp may! Đừng rớt vào ổ nằm vạ con zombie!!”

Sắc mặt Lưu Nghiễn thoát cái trắng bệch, cậu hét lớn: “Ê khoan đã! Mấy người kia đang làm nhiệm vụ hả!! Mẹ kiếp tôi sẽ toi mất!!!!!!”

Tay phi công phát lệnh: “Thả dù!”

Lưu Nghiễn còn chưa dứt lời, ầm một tiếng khoang trực thăng mở toang, bắn tọt cậu ra ngoài.

“Chúc may mắn há...” – Giọng của tay phi công âm vang, chiếc phi cơ chao cánh lượn một vòng đẹp mắt giữa không trung, đảo mình lao vút đi.

Lưu Nghiễn đã không thể nghe được gì nữa, gió rít vù vù thổi quét khiến hai mắt cậu đỏ lừ chảy cả nước mắt, cảm giác vô trọng lực nháy mắt bao phủ toàn thân cậu, trời và đất đảo ngược, xuyên qua từng tầng mây mù, cảnh tượng trên mặt đất mỗi lúc càng thêm rõ nét.

Nhà cửa nhỏ như hộp diêm, đường sá chỉ cỡ ngón tay, ngọn lửa hừng hực nuốt chửng thành phố Đặng Phong, từng luồng khói đen bị gió Tây cuốn về phương xa, chiến trường hóa thành địa ngục Tu La.

Mặt đất xoay tít hút cậu xuống dưới, Lưu Nghiễn như một đầu đạn lao vút, nỗi sợ khiến hai con ngươi bắt giác khô co rút lại.

Dù nhảy vẫn chưa bung ra... trong lòng Lưu Nghiễn dâng lên một nỗi kinh hoàng tột độ.

Còn chưa bung dù! Lưu Nghiễn vói tay ra sau mò mẫm, ba lô vẫn bình thường như cũ, máy đo cao độ tít kêu liên hồi, đèn đỏ chớp lóe không ngừng.

Bỗng chốc một tiếng bùm vang lên từ sau lưng, tán dù đã mở ra.

Lưu Nghiễn rớt cuộc thử phào, cảnh vật ngày càng rõ ràng, cậu thấy một tòa nhà cao cỡ chục tầng, bên dưới là bầy zombie đông nghịt nhúc.

Trên sân thượng, có bốn người đang vác súng máy, lần lượt xả súng vào bầy zombie lũ lượt tràn lên.

Không phải chớ... Lưu Nghiễn từ trên cao đang dần rơi xuống, thấy thế lại bắt đầu phát hoảng, nếu điểm đáp lệch hơn năm chục mét... rơi tọt xuống bên dưới tòa nhà... cậu sẽ biến thành điểm tâm của mấy vạn zombie mất.

Khoảng cách mỗi lúc một gần hơn, cậu thấy Mông Phong tung một quả bom dính vào căn phòng nhỏ ở sân thượng, mọi người lập tức xoay lưng nhảy úp sấp, quả bom nổ ầm vang, ánh lửa chói mắt khuếch tán xung quanh, khiến cho lối lên sân thượng bị đánh sập hoàn toàn.

Lưu Nghiễn đang bay về giữa sân thượng, đầu óc ù ù mất phương hướng, tầm nhìn mờ mịt tối tăm, bất chợt có một vòng tay mạnh mẽ ôm trọn lấy cậu.

Cuối cùng cậu chỉ nghe được những thanh âm mơ hồ không rõ.

“Hội chứng nhảy dù đây mà... thư giãn đi anh bạn trẻ...”

“Lưu Nghiễn? Sao lại là em?!!”

.
. .

End #33.

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#34. Hỗn chiến...

Mông Phong: “Chắc chắn là lén bỏ trốn rồi, chẳng biết mượn tên của ai nữa, mau liên lạc với căn cứ tổng cổ em ấy về...”

Lại Kiệt: “Không, tôi thà tin rằng tổ chức gửi cậu ấy đến. Hướng gì nhiệm vụ ở đây còn chưa hoàn thành, căn bản không thể nào liên lạc với căn cứ tới đón người được, chờ cậu ấy tỉnh lại rồi tính sau.”

Mông Phong: “Không được! Tôi đã gửi thư cho ông rồi cơ mà...”

“Tự mình chia tay rồi, Mông Phong.” – Lưu Nghiễn chống tay ngồi dậy.

Lưu Nghiễn xem xét bàn tay trái của Mông Phong, chiếc nhẫn kim cương kia đã không còn.

Thế là Lưu Nghiễn cũng thuận tay gỡ nhẫn của mình xuống, cậu lạnh giọng rằng: “Tôi xin gia nhập đội Cơn Lốc để giúp đỡ Lại Kiệt thôi.”

Dưới bầu trời xám ngắt, những tòa nhà nhấp nhô bốc khói đen kịt, lúc này toàn thành phố đã bị nhấn chìm trong tiếng kêu rên ngợp trời. Lưu Nghiễn chậm chậm mở mắt, Mông Phong liền im bật, đoạn hẩn bước đến mép sân thượng ngo xuống dưới.

Lại Kiệt, Mông Phong, Văn Thư Ca, Lý Nham, mặt mũi cả bốn tên đều bị khói hun đen nhẻm, người ngợm bần thiêu. Mông Phong bận một chiếc ba lô, lộ ra hai cánh tay săn chắc cường tráng, sắc mặt mỗi mệ.

Khoảnh khắc gượng gạo phút chốc trôi qua, cũng nhờ Lại Kiệt mở lời.

“Cảm giác được nhảy dù thế nào?” – Lại Kiệt cười bỉ – “‘Ướt’ chưa?”

Lưu Nghiễn tức khắc nhận ra điều gì, vội vàng kéo dây nịt, dưới quần đã ướt đẫm một mảnh.

“Tôi cứ sợ sẽ ngã xuống lâu ấy chứ.” – Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi nói – “Kỹ sư máy Lưu Nghiễn đến báo danh với anh, có văn kiện đã được bên khu số Sáu ký tên, đây này, dấu mộc của Tướng quân Mông Kiến Quốc.”

“Ông để em tới sao?!!” – Mông Phong giận dữ quát ngang.

“Khỏe không người anh em?” – Lý Nham cười hỏi – “Có mang theo vũ khí bí mật gì không đây?”

“Không.” – Lưu Nghiễn ngồi dậy, đội mũ lại cho ngay ngắn – “Chỉ có mấy con robot nhỏ thôi, bắt tay làm việc nào, tôi phải làm những gì? A Văn, lâu ngày quá nhỉ, cậu biểu diễn ảo thuật cho tôi coi được chứ?”

Lưu Nghiễn cười chào hỏi, Văn Thư Ca vươn bàn tay trái mang găng hở ngón bắt lấy tay cậu, kéo cậu từ dưới đất đứng dậy.

“Giờ thì chưa được.” – Văn Thư Ca mỉm cười đáp – “Sau này còn nhiều thời gian mà, chào mừng anh, mè�o máy.” (Biệt danh của Lưu Nghiễn do máy nhóc con đặt đó ^^)

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Giờ tính sao?”

Lại Kiệt: “Trước tiên phải nghĩ cách rời khỏi đây, do tôi không chú ý cấu trúc của tòa nhà này, không ngờ ở bên dưới còn có tầng hầm chứa cả đàn zombie, hình như chúng nó có thể trao đổi với nhau, có một con phát hiện ra Mông Phong, thế là cả bầy đều xúm tới, bọn tôi đành phải theo cầu thang chạy vọt lên sân thượng.

Lưu Nghiễn nhìn lướt xuống bên dưới, lặp lại: “Có thể trao đổi với nhau?”

Văn Thư Ca đứng trong gió dôi mắt ra xa: “Bây giờ zombie trong khắp thành phố đều ủa về chỗ chúng ta.”

Mông Phong chen lời: “Không phải em xin lắm à? Lấy vài cái chong chóng tre đi, cửa thần kỳ càng tốt.”

Lưu Nghiễn thấy cho Mông Phong một cái liếc mắt, đoạn cậu đáp: “Không đủ thiết bị, thiếu máy phóng ra lực từ trường của lỗ đen(lỗ đen vũ trụ) và máy gia tốc hạt, ngày mai anh đến Geneva(1) cầm mấy thứ đó về cho tôi đi, tiện tay gỡ thêm cánh cửa chống trộm, là có thể làm một cái cho anh ngay và luôn.”

(1)Geneva: là một thành phố ở Thụy Sĩ. Các nhà khoa học ở Geneva đã từng phát hiện ra một lỗ đen có thể nuốt trọn một hành tinh lớn gấp 15 lần sao Mộc. Và ở Geneva có một phòng thí nghiệm đặt máy gia tốc hạt. Chắc là Lưu Nghiễn muốn dùng lỗ đen kết hợp với máy gia tốc để tạo ra cửa thần kỳ, hút người từ nơi này đến nơi khác

Cả bọn: “...”

Đồng hồ của Lại Kiệt réo títtít vang dồn.

Lưu Nghiễn ngó qua, rồi hỏi: “Cái gì đây?”

Lại Kiệt đáp: “Bom hẹn giờ.”

Lưu Nghiễn: “Còn bao lâu?”

Lại Kiệt: “Mười bảy phút hăm hai giây.”

Lưu Nghiễn nhảy dựng: “Sao anh không nói sớm hử?!!”

Lại Kiệt: “Giờ báo cậu biết vẫn chưa muộn mà! Nghĩ cách gì đi, chúng ta phải biến khỏi chỗ này trong mười bảy phút nữa, phóng sang tòa nhà đối diện ấy.”

Mười phút trôi qua.

“Tới đây.” – Lưu Nghiễn lấy mớ vải còn sót lại của chiếc dù nhảy, thêm cả mấy thanh thép chế thành cái dù lượn đơn giản, cậu ngoắt một người tới thử.

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lưu Nghiễn: “Đâu phải thiết kế nào cũng xài công nghệ cao, mấy người phải tập làm quen đi. Thiết kế vĩ đại nhất đều được chấp vá từ đồng rác đó biết chưa, cái này mà đặt ở triển lãm Berlin có khi bán được mấy triệu đô đấy.”

Văn Thư Ca ra tiếng: “Mắc hơn cả Rolls-Royce(hãng siêu xe của Anh) cơ à, đã mua bảo hiểm chưa thế? Để tôi thử cho, hy vọng đừng bị đụng hỏng...”

Mông Phong lại nói: “Nếu đụng hỏng cậu đền không nổi đâu, để tôi, mọi người cứ chờ ở đây.”

Mông Phong nắm lấy tay cầm của dù lượn, sai chân chạy về trước lấy đà rồi lao xuống, kéo theo dây thép nhảy khỏi sân thượng cao năm chục mét, lướt về phía tòa nhà năm tầng ở đối diện, bên dưới là bầy zombie ùn ùn như núi.

Mông Phong dần tiếp cận mái nhà bên kia, lại bắt chột va vào viền mái.

Lưu Nghiễn cầm ống nhòm theo dõi gắt gao, trái tim như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Mông Phong sai tay bắt lấy bờ rào của sân thượng, nhanh chóng trèo lên.

Lại Kiệt lúc này mới phát lệnh: “Chỉ còn bảy phút, chuẩn bị——”

Tòa nhà đối diện phóng lên một phát súng tín hiệu, ra hiệu dây thép đã cột chắc, Lại Kiệt dứt điểm: “Rút quân!!”

Trong tích tắc, Lưu Nghiễn và Lý Nham lần lượt đu lên dây thép, tung chân đập mạnh vào thành sân thượng, siết chặt nắm tay trượt xuống bên kia, tiếng súng liên thanh nổ rất trước mặt, Mông Phong đứng trên tòa nhà đối diện bắt đầu bắn yểm trợ, xử gọn lũ zombie chục chờ xông tới.

Lý Nham vừa đặt chân đến nơi tức khắc rút súng, sóng vai cùng Mông Phong bắn phá, bảo vệ Lưu Nghiễn ở sau lưng, một chốc sau Lại Kiệt và Văn Thư Ca cũng lần lượt đu tới.

Lại Kiệt liền bảo: “Chúng ta còn đúng năm phút, lập tức rút khỏi đây!”

Giữa tiếng súng inh tai nhức óc, Mông Phong nhanh tay giắt móc cáp ném đi, dây thép buông xuống vẽ thành một đường vòng cung, hần tiện tay bắn nốt mấy con zombie rơi giữa không trung, những người khác thì nả súng phá cửa sân thượng.

“Mau lên!” – Lại Kiệt giục mọi người chạy xuống lầu.

“Em chế ra cái thứ như cùi bắp!!!” – Mông Phong tức khí hét – “Suýt chút đã hại ông đây té cắm mặt xuống rồi!!”

Lưu Nghiễn đang lao xuống cầu thang mà vẫn không quên gân cổ cãi lại: “Do anh quá nặng đấy! Nếu đổi cho a Văn là hợp lý rồi! Ai bảo anh thích đu dù lượn làm gì!!!”

Đang chạy tới cầu thang lầu ba, bất thành linh một con zombie tông cửa, gào rú bổ tới!

“Coi chừng!” – Lý Nham húc vai đẩy Lưu Nghiễn ra, gương súng nả một phát trúng ngay đầu con zombie kia.

Lưu Nghiễn: “Cho tôi một cây súng với!”

“Em bắn vào phe mình mất!” – Mông Phong phản đối – “Vì tánh mạng cả bọn, cấm em đụng tới súng!”

Lại Kiệt ào xuống lầu hai, móc một quả bom hẹn giờ gài vào lan can cầu thang, rồi lập tức quát lớn: “Xong ra!”

Mông Phong tức tốc thu súng, hét rống một tiếng lấy hơi, tay trái ôm gọn Lưu Nghiễn chạy nhào lên trước, vung khuỷu tay phải chỏ mạnh vào cửa sổ kính.

“Choang!” – Cửa thủy tinh bể vụn, Mông Phong và Lưu Nghiễn dẫn đầu phóng ra ngoài, nhảy xuống khoảng sân trống sau tòa nhà.

Bíp! Bíp! Bíp! Bom kích nổ, Lại Kiệt kéo đội viên còn lại bay vọt ra.

Ầm ầm nổ rung trời, luồng lửa dữ tợn phụt ra, tất cả cánh cửa ở tầng hai đều bị chấn bể tung tóe, mảnh vụn thủy tinh bay đầy trời.

Mông Phong che chắn cho Lưu Nghiễn, ngã đập mạnh xuống đất, khi hần còn đương choáng váng thì Lưu Nghiễn đã trở mình đứng dậy, chộp luôn khẩu AK của Mông Phong, không thèm ngấm nả liền hai phát súng, bắn trúng một con zombie đang lao tới, lực chấn viên đạn khiến nó bị hất ngược ra sau.

Lại Kiệt xông lên chĩa súng hạ gục con zombie vẫn còn cựa cựa kia, đoạn anh ta hét lớn: “Còn có ba phút thôi! Chạy mau!!”

Ai nấy gấp rút vắt giò lên cổ chạy trốn chết, lao ra khỏi sân sau của tòa nhà kia, Lưu Nghiễn lại hỏi: “Rốt cuộc anh chôn bao nhiêu quả bom! Đến đây là phạm vi an toàn rồi!!”

“Vẫn chưa đâu!!!” – Lại Kiệt cầm đầu cầm cổ vừa chạy vừa hét – “Lên xe núp! Thứ kia nguy hiểm lắm đấy!!”

Chiếc xe đậu cách đó hai trăm mét, Mông Phong ném một quả lựu đạn mở đường, Lại Kiệt liền quát: “Biến!!!”

Tiếp đó anh ta lùi phắt ra sau, xoay người tung chân đá ngang, Lưu Nghiễn bị gạt trúng ngã dúi về phía trước, Văn Thư Ca lập tức túm lấy áo rồi nhấn cậu nằm sấp xuống đất, cả hai phối hợp ăn rơ cực kỳ.

Trong lúc Lưu Nghiễn đang quay mòng mòng, mọi người đã nhất trí hành động, đồng loạt nhảy chồm về phía trước rồi xoay lộn nhào.

Trong khoảnh khắc đó quả lựu đạn liền phát nổ, khiến một đám zombie bị hất bay tứ tán, luồng sóng xung kích quét qua một giây sau cả bọn mới lộn vòng xong, Lại Kiệt nắm áo Lưu Nghiễn kéo cậu đứng dậy, rồi cười bảo: “Đẹp mắt đấy! Chạy tiếp nào!!”

Mọi người lại tiếp tục guồng chân chạy vội.

Lưu Nghiễn quả tình choáng váng hết mặt mày, ngay cả mình đang làm gì cũng không hay, bên tai chỉ còn tiếng súng nổ rất dồn vang, sau rốt cậu bị Lại Kiệt ném vào thùng xe.

Mọi thành viên đội Cơ lốc đều nhào lên xe, ngồi trong thùng xe mà hồn hển thở, Văn Thư Ca lại giương súng xả thêm hai phát đạn bắn nát đầu con zombie bám riết, rồi nhanh chóng đóng chặt cửa xe.

Thùng xe phía sau giống như khoang sau trực thăng, hai bên đều có băng ghế. Ai nấy vừa chui vào trong thì chẳng còn sức nói chuyện, đều tự tìm chỗ ngồi xuống, bám chắc vào tay vịn.

Lưu Nghiễn thở dốc mãi một hồi mới phát hiện chẳng có ai tới lái xe, cậu mù mờ chẳng hiểu ra sao.

“Mười hai, mười một, mười...” – Lại Kiệt trông như một hành khách đi tàu điện ngầm, với một tay cầm chắc vòng nắm trên đầu, cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay mà đếm ngược, đoạn anh ta ngược mắt hỏi: “Thượng sĩ Lưu Nghiễn, cậu không tìm cái gì bám vào à? Đừng trách tôi không nhắc trước đấy nhé.”

Lưu Nghiễn: “?”

“Ba, hai, một...”

Quả bom chôn trong tòa nhà mười tầng lập tức phát nổ.

Lưu Nghiễn quay đầu, phóng mắt theo dõi tình cảnh xảy ra phía trước đầu xe.

Một tiếng “Bùm!” vang dội, sóng âm khuếch tán xung quanh, luồng khói hình nấm bốc lên cao, toàn bộ cửa kính của tòa nhà bể nát thành vô số mảnh bay tứ tung, tiếp theo đó, từ tầng trệt tới sân thượng, xung lực cực mạnh nhổ bật tòa nhà lớn, bê tông cốt thép như giấy nhào bị phá vụn.

Hàng vạn con zombie giữa trận nổ mạnh đã hóa thành hơi nước.

Ánh sáng chói lòa tỏa khắp, hệ thống cảm ứng trên cửa kính xe được bật lên, tức khắc chuyển sang màu tối. Lưu Nghiễn vội quay đầu nhắm tịt mắt lại, mặt đất ầm ầm chấn động, sóng xung kích từ điểm nổ bắt đầu khuếch tán, hết như một luồng khí vô hình lao vọt tới, chiếc xe của đội Cơ lốc bị hất bay chổng vó.

Bấy giờ Lưu Nghiễn mới vỡ lẽ, cuống quýt với tay muốn nắm tay vịn, lại được vòng tay mạnh mẽ của Mông Phong ôm lấy.

Chiếc xe bị hất nhào một vòng, rồi rơi mạnh xuống đất đánh rầm, xung quanh lại trở về tĩnh lặng.

“Hộc... hộc ...” – Lưu Nghiễn đứt quãng thở không ngớt.

Lại Kiệt giới thiệu: “Xe của chúng ta chống phóng xạ đấy.”

Lưu Nghiễn xụi lơ ngồi xoài một bên, ngay cả sức lực để nói cũng chẳng còn.

Nửa tiếng sau, Lưu Nghiễn vừa nhấp hết một ly cà phê, rồi bắt đầu làm quen mớ dụng cụ bên trong xe.

“Tôi đi lái chiếc xe khác đây.” – Mông Phong ra tiếng.

“Mặc đồ chống phóng xạ vào đi.” – Lưu Nghiễn bật máy thăm dò chất phóng xạ lên – “Trong bán kính hai mươi cây số vẫn còn nhiễm bụi phóng xạ, nhưng khá loãng.”

Mông Phong không hé thêm nửa lời, lẳng lặng mặc đồ chống phóng xạ vào rồi rời khỏi xe.

Cách đây nửa tháng, đội Cơ Lốc đã bị hư mất một chiếc xe, trong tay Lại Kiệt chỉ còn hai chiếc. Loại xe với nhiều công năng vừa làm căn cứ vừa là phương tiện di chuyển này, đã được đo ni đóng giày chế tạo ra ngay khi tàu sân bay chở họ đổ bộ lên vùng ven biển, sau đó máy bay quân sự câu những chiếc xe chở đến ven biển giao cho từng đội trưởng, vậy nên giờ không thể bổ sung thêm nữa.

Trong mỗi đội, một chiếc xe được dùng để bốc xếp và vận chuyển vật tư, một chiếc dành cho đội viên nghỉ ngơi, chiếc còn lại dành cho kỹ sư máy bố trí máy móc thăm dò và giám sát gì đó làm căn cứ chỉ huy. Mà bây giờ chỉ còn có hai chiếc xe, Lại Kiệt bèn khuôn một đồng màn hình tinh thể lỏng với dây nhợ lằng nhằng, mớ dụng cụ điện tử đủ các thể loại, rồi thùng dụng cụ, linh kiện gì đó nhét hết vào xe nghỉ ngơi, khiến cho cả thùng xe chật ních.

Lưu Nghiễn phát hiện trên màn hình theo dõi bị dính vết máu khô đen, cậu chẳng nói chẳng rằng, chỉ dùng cờ lê và kềm làm giá treo, cố định từng cái màn hình lên vách thùng xe, rồi phun dung dịch tiêu độc lên lau khô sạch sẽ.

“Có một cái hộp sắt nữa.” – Lưu Nghiễn cất tiếng hỏi – “Đâu mất rồi?”

“Có cả nùi hộp sắt ấy.” – Lại Kiệt đáp – “Đây, cái này, cái này nữa, cậu cứ lấy xài thoải mái.”

Lưu Nghiễn: “Tôi đâu nói mấy cái hộp thế này, lúc trước các anh đều gỡ hết mọi thứ trên chiếc xe hỏng kia xuống rồi phải không? Chiếc hộp đó dạng hình thang... Lý Nham, trước khi tôi đến đây thì ai làm kỹ sư?”

Lý Nham liền bảo: “Tôi không biết, tôi chỉ phụ trách giữ cho mấy thứ này đừng bị hư hóc gì thôi, chớ có biết sử dụng cái gì đâu.”

Lưu Nghiễn: “Tất cả đều gom vào đây hết hả? Không phải chứ, sao còn thiếu rất nhiều bộ phận...”

“A!” – Lại Kiệt chột hô lên – “Có mấy cái không có chỗ chứa, anh vứt tất.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Để anh coi... Nhớ rồi, cái hộp sắt mà cậu bảo choáng chỗ lắm, nên anh ném luôn, phải cái hộp tháo từ đỉnh xe xuống đúng không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Ừa, anh ném chỗ nào?”

Lại Kiệt: “Chắc là ở Ninh Hạ, hoặc Cam Túc hay Thiểm Tây gì đó, chỉ có thể ở ba chỗ đó thôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lý Nham hỏi: “Cái đó quan trọng lắm à?”

Lưu Nghiễn thiết muốn chế ngay một cuộn Tesla phóng điện giật chết toi Lại Kiệt.

“Đó chính là hộp tín hiệu liên kết với anten ở ngoài xe đấy! Mấy người giữ lại anten mà vất mất cái hộp...” – Lưu Nghiễn dở cười dở mếu giải thích.

Lại Kiệt đi lái xe, Lưu Nghiễn treo sáu màn hình theo dõi lên, rồi tháo huy hiệu điện tử của chúng ra, nguyên lý cơ bản của loại huy hiệu này là dựa vào năng lượng pin bên trong nó phóng ra sóng vô tuyến về xe chỉ huy, hiển thị lên màn hình theo dõi, đồng thời chúng cũng được gắn thêm loa mini và bản mạch, để đội viên có thể dùng liên lạc với nhau.

Do đã sử dụng lâu nên bị hư hỏng gần hết, tuy vậy Lại Kiệt vẫn gom chúng cất lại.

Dụng cụ không quá mức tinh vi, nên Lưu Nghiễn chỉ tốn gần bốn chục phút là sửa ngon lành.

Xong xuôi lại phát huy hiệu cho mọi người, ai nấy đều cảm tưởng như vừa trút được gánh nặng.

Máy móc thiết bị hầu như đã bị Lại Kiệt vứt hết non nửa, may mà Lưu Nghiễn có mang theo một ít bản vẽ lấy từ nhà xưởng ở khu số Sáu và thùng dụng cụ vạn năng của cậu, thế là cậu bắt đầu lấy cái này lắp vào cái nọ chế tạo thiết bị. Lưu Nghiễn cầm đầu vào làm việc, lại vừa nghĩ bụng may mà cậu tới đây, kỹ sư bình thường chỉ biết bảo dưỡng và sửa chữa, nếu dụng phải thiết bị thiếu hụt linh kiện thì cũng đành bó tay.

“Các anh chôn bom hạt nhân ở bên dưới, mà chạy lên lầu để làm gì?” – Lưu Nghiễn vừa lắp ráp lại hộp tín hiệu vừa hỏi.

Văn Thư Ca đáp: “Tại lũ zombie bao vây tấn công, không phải đã nói với anh rồi à?”

Lưu Nghiễn nhặt giọng: “A Văn, tôi không tin là mấy người gốc đến vậy đâu, khai thật đi.”

“Được rồi.” – Lý Nham đang nằm trên ghế lật một quyển kinh Phật nhặt được dọc đường, cười bảo – “Vì phi cơ thông báo muốn thả kỹ sư máy xuống, nếu không xác định được điểm rơi thì sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm.”

Lại Kiệt ngắt lời: “Đừng vớ vẩn, chả can hệ gì đến chuyện đó hết.”

Lưu Nghiễn lập tức vỡ lẽ, cậu nói: “Là vì tôi... à không, vì kỹ sư máy mới đến, nên mọi người mạo hiểm liều mình chạy lên sân thượng đứng chờ, phải không? Nếu người mới tới không biết làm dù lượn thì sao? Chẳng phải bỏ mạng hết cả bọn à?”

Lại Kiệt lo tập trung lái xe, không hé nửa lời.

Lý Nham cười lành: “Đã là chiến hữu thì phải vào sinh ra tử cùng nhau chứ.”

Văn Thư Ca cúi người chùi giày, tiện lời bảo: “Sếp kiểu gì cũng có cách thoát thân thôi, cứ yên tâm. Không thể nào để bọn mình chịu chết đâu.”

Lại Kiệt thở dài thú nhận: “Lúc đó thiết đúng là bó tay toàn tập!”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt chạy xe tiến vào chân núi Thiếu Thất(2) tìm kiếm những người còn sống sót trong thôn làng. Mông Phong dường như cố tình tránh chạm mặt Lưu Nghiễn, hần chủ động nhận nhiệm vụ lái chiếc xe chở vật tư, mà Lưu Nghiễn lại chẳng thêm bận tâm, dù sao giường nệm đều ở trong đây, thế nào đến tối cũng phải mò về thôi.

Nhất định phải tìm Mông Phong làm cho ra nhẽ, chắc chắn, Lưu Nghiễn hạ quyết tâm sẵn sàng.

(2) Núi Thiếu Thất: là một trong hai ngọn núi thuộc núi Tung Sơn, ngọn núi này cũng là nơi tọa lạc của Thiếu Lâm Tự (ngôi chùa trong rừng gần đỉnh Thiếu Thất) ^^

~Ngày 29 tháng 4 năm 2013,

Tôi thuận lợi đến được tiền tuyến, tay cũng sắp không viết nổi nữa, vì đầu ngón tay đã phỏng rộp hết cả.

Rốt cuộc đã điều chỉnh xong những thiết bị cơ bản nhất, trang bị của đội Cơ lốc hầu như tập trung toàn kỹ thuật tân tiến nhất của Trung Quốc, chỉ nhắm đoán sơ sơ, hai chiếc xe này tương đương năm triệu Đô la Mỹ. (gần 110 tỷ đ)

Lại Kiệt bảo, khi đội Cơ lốc vừa thành lập, anh ta còn chưa lên làm đội trưởng.

Hồi đầu, kỹ sư của họ là một nhân viên kỹ thuật cao cấp trong quân đội, vào tháng Mười năm trước, trong hành trình tìm kiếm cứu hộ đã không may nhiễm virus qua đời, về sau lại lần lượt thay đổi mấy tay kỹ sư, mãi đến khi tôi gia nhập.

Tôi là kỹ sư thứ sáu của đội Cơ lốc.

Những người được điều đến lúc trước, dụng phải những thiết bị hư hỏng này chẳng tay nào biết sửa chữa. Để phục hồi toàn bộ máy móc dụng cụ như trước, phát huy hiệu quả lớn nhất, tôi đây tuy có lòng nhưng không đủ sức, chỉ đành phải làm quen dần, từ từ học tập thêm.

Hôm nay tôi đã trở thành đội viên chính thức, cho nên Lại Kiệt kể rất nhiều chuyện từ trước khi Lý Nham nhập đội.

Cuộc chiến đối đầu lũ zombie vô cùng khốc liệt, từng đội viên cứ lần lượt ra đi. Trong trận chiến giằng co hơn mười tháng trời, tử trận nhiều nhất chính là quân nhân. Khi vắc-xin phòng bệnh còn chưa được nghiên cứu xong, bảy mươi ba tiểu đội lính K3 đã phải liều mình vật lộn với zombie. Nguồn nhân lực theo đó giảm mạnh, rồi đến hiện giờ, đội tìm kiếm cứu hộ buộc phải bổ sung lính tráng từ những người còn sống sót đã cứu được.

Anh ta nói với tôi, đừng tưởng tình thế trước mắt thuận lợi tốt đẹp, thực tế vẫn đang là thời khắc u ám nhất trước bình minh, dường như không thể kiếm thêm người đủ sức chiến đấu nữa.

Quá trình tìm cứu đã hoàn thành được 37%, chờ đến khi đạt được mức 100%, tàu sân bay quân sự sẽ tiếp cận bờ biển, điều động từng hạm đội phi cơ thả bom oanh tạc, xối tung toàn bộ đất liền, tiêu diệt triệt để tất cả bọn zombie.

Tuy nhiên khu số Bảy vẫn kiên trì cho rằng, họ đã tìm được nguyên nhân bùng nổ đại dịch zombie, chỉ cần cho họ thời gian. Nếu như có thêm thời gian, nhất định có thể tạo ra vắc xin phòng bệnh, tìm hiểu rõ ràng cách thức virus lây nhiễm.

Trong khi đôi bên không ai chịu nhường ai, Mặt trận Trung ương lại phát hiện zombie bắt đầu có hiện tượng biến dị, không thể chần chừ thêm nữa. Thế nhưng Khu số Bảy lại tỏ thái độ vô cùng cương quyết, ném bom oanh tạc toàn bộ đất nước sẽ hủy hoại hoàn toàn môi trường sống của chúng ta, tạo thành một thảm họa thiên nhiên khác. Họ còn nhờ Liên hiệp quốc ra mặt can thiệp, tuyệt đối không thể sử dụng chiến lược “vườn không nhà trống” để giải quyết trận đại dịch zombie này được.

Mà ban kỹ thuật độc lập của quân đội lại trình lên bản báo cáo chỉ rõ, cho dù thảm thực vật trên đất liền bị chết gần hết, thì rong biển và các loài sinh vật có màu xanh lục trong đại dương cũng đủ cung cấp khí oxy cho số người còn sống, thái độ của họ cũng rất cứng rắn: phải tiến hành ném bom oanh tạc, nếu chờ cho bọn zombie tiến hóa trở nên thông minh hơn, có tư tưởng độc lập và chiến lược hoàn thiện, thì thảm họa diệt vong chân chính sẽ ập xuống đầu chúng ta.

Vấn đề này rất khó quyết định, ba của Mông Phong hầu như đã gây rách lòng gần hết viện sĩ viện hàn lâm (thành viên của Hiệp hội khoa học, được kết nạp chứ không phải được bầu), bởi bọn họ cứ nghĩ cách làm chậm trễ tiến độ công cuộc tìm cứu. Định kéo dài thời gian thực thi kế hoạch Trường dạ (đêm dài).

Phía Mặt trận Trung ương lại cực kỳ giận dữ, cho rằng khu số Bảy đang đem tính mạng của người dân ra đùa giỡn, vì mục đích lớn nhất của đội cứu hộ chính là cứu người.

Nhưng khu số Bảy vẫn khẳng định một khi khai triển kế hoạch Trường dạ, mặc cho quân đội cứu ra được bao nhiêu người, cuối cùng lại đi oanh tạc hủy hoại toàn bộ địa cầu, khiến cho tất cả sinh vật đều chôn cùng loài người.

Không chỉ riêng Trung Quốc nảy sinh vấn đề, ngay cả trong Quân đội Liên minh cũng xảy ra tranh cãi, phe tư tưởng hành động trước đại nạn diệt vong xung đột với phe chủ nghĩa bảo vệ môi trường, hai bên đối chọi gay gắt rồi cuộc rơi vào thế giằng co.

Cuộc hỗn chiến giữa hai phe phái khiến cho toàn thể phân bộ quân nhân thuộc Liên minh cứu viện Quốc tế trên thế giới, bao gồm cả K3 chúng tôi, phải rơi vào một tình thế vô cùng khó xử – quá trình cứu hộ tiến triển càng nhanh chóng, thì chiến dịch ném bom oanh tạc Trường dạ càng mau đến gần, trong khi tốc độ cứu người không thể nào chậm trễ, hàng ngàn hàng vạn người dân lưu vong đang chờ đợi chúng tôi...

Lại hướng chỉ, không một ai biết trước virus sẽ tiến hóa theo hướng nào.

.
. .
.

End #34.

36. Chương 36

#35. Sao trời...

Trong ngọn núi này chắc hẳn có không ít thôn làng, bởi vì số người lưu vong rời đi từ các tỉnh lớn như Đàng Phong, Trịnh Châu hầu hết đều trốn vào trong núi. Lại Kiệt suy đoán rất chuẩn, dọc theo núi Thiếu Thất họ đã phát hiện mấy ngọn tháp tín hiệu, trên đỉnh đều treo vải trắng.

Sắc trời đã chập choạng tối, Lại Kiệt lật xem bản đồ kế hoạch, chuẩn bị để hôm sau triển khai công cuộc tìm cứu.

Chạng vạng cùng ngày, cả bọn cho dừng xe bên ngoài một thôn nhỏ trên sườn núi, nơi đây chỉ có gần chục hộ dân, Mông Phong vác súng máy nhảy xuống xe, xử lý gọn ghẽ bọn zombie ở trong đấy. Đa số bọn chúng đã chạy lên núi, chỉ còn mười mấy con lượn lơ lác đác quanh ruộng vườn.

Lưu Nghiễn bước đến bên cạnh miệng giếng nhỏ, cậu múc lên một gàu nước rồi dùng thuốc thử kiểm nghiệm nguồn nước, kết quả là an toàn.

Thế là cậu thoải mái dùng nước giặt giũ quần áo, lát sau bỗng giặt mình quay đầu lại, cậu phát hiện một con zombie nhỏ xíu.

Là một đứa trẻ với cái đầu hư thối đến mức lộ ra cả xương sọ, nó đứng ở mé sau lan can ngó Lưu Nghiễn chằm chằm, không nhào tới, cũng không hề kêu gào.

Lưu Nghiễn cảnh giác nheo mắt lại, mau chóng móc súng lục ra, con zombie nhỏ kia thấy thế liền bước lùi ra sau.

“Trời đất...” – Lưu Nghiễn không khỏi rợn hết da đầu, cậu lảo bảm thốt – “Nó biết suy nghĩ sao? Rốt cuộc là cái quái gì đây?!”

Chợt tiếng súng “đoàng đoàng” vang dồn, cái đầu của con zombie nhỏ bị nổ văng tung tóe, Lưu Nghiễn ngược mắt nhìn ra, bắt gặp Mông Phong đang giương súng đứng cách đó không xa.

“Em định chạy lại ôm nó nựng một cái nữa à?” – Mông Phong gắt – “Lần sau mà thấy zombie phải lập tức hô hào lên, nhớ chưa?”

Lưu Nghiễn không đáp lời, Mông Phong lại tiếp: “Nghe đâu có vài tay lính tráng vì vậy mà khiến cả đội hy sinh đó, nhất định phải cảnh báo cho mọi người, có biết không?”

Lưu Nghiễn lúc này mới nói: “Biết rồi, lại đây, phụ em giặt đồ đi.”

Mông Phong vác bản mặt súng sĩa tiến tới, cũng không đón lấy gàu nước từ tay Lưu Nghiễn, hần lạnh giọng rằng: “Tụi mình chia tay rồi mà, là chính em nói đấy nhé, mấ mớ gì anh phải giúp em giặt đồ, lại là quần lót nữa chứ?”

Lưu Nghiễn gân cổ: “Là anh nói thì có! Lúc ở ngoài thị trấn Vĩnh Vọng chính miệng anh hô lên như thế, đừng làm bộ mất trí nhớ với em!”

Lưu Nghiễn qua quýt giặt cho xong mớ quần áo rồi vắt khô, trong đầu vẫn mãi nghĩ về hành động vừa rồi của con zombie nhỏ, bọn chúng biết suy nghĩ, đã có thể phán đoán kẻ địch nên sẽ không mù quáng bỏ nhào lên tấn công nữa.

Vậy thì nguyên nhân khiến bọn chúng không tấn công bừa bãi là gì? Lưu Nghiễn không khỏi nghi ngờ, zombie vốn đã chết rồi, chẳng lẽ chúng nó còn sợ chết nữa hay sao? Ý thức sợ hãi trước cái chết lần thứ hai cho thấy điều gì? Chúng đã tiến hóa đến độ có bản năng sinh tồn ư? Vậy rốt cuộc chúng là người sống hay người chết đây?

Mông Phong xem xét toàn bộ thôn nhỏ, gom được rất ít vật dụng, sau đó cả bọn nhóm lên một đồng lửa bên ngoài thôn, bắt đầu ăn tối.

Chỉ có mấy lon đồ hộp và một mớ bánh quy, họ dùng bánh quy mà xúc thịt hộp ăn.

Mười giờ sáng Lưu Nghiễn mới đặt chân đến Đăng Phong, dạo quanh một vòng trung tâm thành phố rồi được thưởng thức màn trình diễn nổ bom hạt nhân hoành tráng, tiếp đó lên xe ngồi du ngoạn phong cảnh núi non, bữa trưa trên xe là bánh quy kẹp thịt hộp, Lưu Nghiễn còn tưởng là ăn tạm lót dạ thế thôi.

Nào ngờ buổi tối cũng là bánh quy kẹp thịt hộp, Lưu Nghiễn thiết chẳng còn gì để nói, nếu cậu vẫn không lên tiếng kháng nghị, chắc sáng mai, bữa trưa, bữa tối, rồi sáng mốt, bữa trưa... đều ăn một món trường kỳ luôn quá.

Lưu Nghiễn ăn được nửa chừng, lại đứng dậy bước tới chiếc xe chở vật tư mở cửa xem, phát hiện bên trong nhét đầy thịt hộp kho tàu và bánh quy.

“Mấy anh...” – Lưu Nghiễn ngớ ngàng – “Không có lấy một người biết nấu ăn à?”

Cả bọn lắc đầu.

“Cậu thì sao? Cậu là hậu cần mà.” – Lại Kiệt thản nhiên rằng – “Anh nhớ là hậu cần phải lo vụ cơm nước chứ.”

“Thôi quên đi.” – Lưu Nghiễn xiu xuống – “Coi như tôi đây chưa nói gì cả nhé.”

Ánh lửa bập bùng hắt lên đường nét khuôn mặt Lưu Nghiễn, Mông Phong ngồi cách đó rất xa, tự xử hộp thịt của mình, chợt Văn Thư Ca lên tiếng: “Anh mới ăn có một ngày thôi, tôi đã ăn gần một tháng rồi này, đúng là thím Vu làm cơm ngon nhất.”

Lưu Nghiễn cười rộ, lấy nước vừa nấu sôi đổ vào cốc quấy cà phê uống.

Lý Nham lại hỏi: “Ở Trung tâm tị nạn thế nào? Phong Hoa có được ăn ngon không?”

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Cũng tạm được, cậu chưa tới đó sao? Đồ ăn ngon lắm đấy.”

Lý Nham: “Chưa tới bao giờ, nghe người bên Trung đoàn cứu trợ bảo là điều kiện trong đó tốt lắm, họ có sắp xếp công tác cho cô ấy không?”

Lưu Nghiễn nghĩ ngợi chốc lát, rồi ba xạo cười rằng: “Có, họ để cô ấy dạy môn tư tưởng đạo đức, công việc cũng nhẹ nhàng lắm.”

Lý Nham: “Vậy thì tốt, biết đâu lại dạy ra một đám người ma mãnh ấy chứ. Mấy người ở một phòng? Cô ấy còn ở cùng với Đinh Lan không?”

Lưu Nghiễn kiên trì dối cho trót: “Ừa, hai người đó được ở cùng một phòng, chừng chục mét vuông.”

Lý Nham nhẹ nhàng thở phào: “Ôn trời, cuối cùng yên bụng được rồi.”

Văn Thư Ca nhận xét: “Phòng ở lớn như vậy, đúng là điều kiện sống rất khá.”

Lưu Nghiễn nhớ ra Văn Thư Ca cũng chưa được đến khu tị nạn, vốn dĩ cậu ta có thể cùng đến đó, nhưng lại tự nguyện từ bỏ cơ hội ấy, gia nhập đội Cận lốc đi cứu người, xem ra chỉ hơn nửa tháng ngắn ngủi mà Lại Kiệt đã huấn luyện cậu ta ngon lành rồi.

Văn Thư Ca hỏi tiếp: “Được ăn những món gì? Công việc hàng ngày ra sao? Kể chi tiết nghe đi. Anh Dân và Quyết Minh sống thế nào?”

Lưu Nghiễn: “Ừm... tôi không ở cùng với hai người họ, nhưng phòng ốc rất thoáng đãng, đại sảnh cũng đẹp nữa, qua bức tường thủy tinh có thể ngắm nhìn cảnh vật trong lòng biển, vào ban ngày nắng trời khúc xạ xuống... ừm, cực kỳ tráng lệ. Hai cha con Trương Dân chắc được ở cùng một phòng rồi, ngày ngày đều quần quít với nhau.” – Dứt lời cậu liền đưa mắt nhìn Lại Kiệt.

Lại Kiệt nhún vai rằng: “Đừng nói anh, anh đây còn chưa được tới đó đâu.”

Lưu Nghiễn nhắc lại: “Vậy mà lúc trước anh bảo, hai mươi người ở cùng một phòng, quần túc theo kiểu quân đội...”

Lại Kiệt chỉ đáp: “Thì nghe mấy người kia đồn thôi, anh vừa rời khỏi Quân khu Thành Đô đã bị triệu tập đến vịnh Đại Bằng(vịnh biển Đông, nằm giữa Hồng Kông và Trung Quốc) rồi. Tối giờ vẫn chưa được đến vùng biển Quốc tế nữa.”

Lưu Nghiễn bèn tiếp lời: “Ồ rồi, đại khái thì... đi làm theo giờ hành chính (9h sáng – 5h chiều), ăn cơm ở căn tin, có cá, tôm, mực viên, tôm hùm, cá hổ, bào ngư, súp nhím biển, rong biển... bánh ngọt tảo xoắn, sashimi, sò biển, hàu, cua Huỳnh đế...”

Cả bọn: “...”

Văn Thư Ca nghe Lưu Nghiễn kể mà phần khích cực kỳ, rồi lại ngó xuống thịt hộp trong tay mình.

Lưu Nghiễn: “Món hải sản nào trên đời cũng có hết... Ấy, là do các anh tự chuốc thêm vào thân đấy nhé, đừng trách tôi à.”

Lý Nham cười bảo: “Phong Hoa thích hải sản nhất mà, giờ thì cô ấy được ăn phủ phê rồi.”

Đến cả Lại Kiệt cũng không nhịn được, một tay thì cầm bánh quy múc thịt hộp kho tàu, mà vẻ mặt như thể muốn rửa tã đời thịt hộp vậy.

Lưu Nghiễn cảm thông an ủi: “Anh cứ tưởng tượng cái này là hải sản đi. Ăn xong nhớ nộp vỏ hộp đây, để tôi làm bom.”

Văn Thư Ca lại hỏi: “Điều kiện tuyệt vậy mà anh còn quay lại làm gì?”

Lưu Nghiễn cười trù, Lại Kiệt tặng Văn Thư Ca một đám, làm mặt nghiêm túc: “Còn phải hỏi? Rành rành ra đây cơ mà?”

Lưu Nghiễn không nói gì thêm, cậu chỉ đưa mắt trông về Mông Phong ở phía xa.

Mông Phong đang ngồi xoay lưng về phía họ, trông hệt như một con gấu ẩn mình trong bóng đêm cô độc, cúi đầu cạy mở cái hộp, không hé lấy nửa lời.

Lại Kiệt cả giọng hô: “Vốn dĩ Lưu Nghiễn quay về đây, là vì tình yêu! Thế mà cũng không hiểu à!?”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt: “Cậu ấy chết mê chết mệt anh đây rồi! Nên mới bằng lòng từ bỏ hết thấy, theo anh xông pha khói lửa!”

Lưu Nghiễn tức mình hét lên: “Anh câm họng ngay! Tôi thêm vào cái đồ càn rỡ lăng lơ nhà anh!”

Mọi người phá lên cười ồ.

Mông Phong bấy giờ mới nhấc mông đứng dậy, cầm vỏ hộp đã ăn xong ném xuống bên chân Lưu Nghiễn, rồi nói: “Nộp lên đây.” – Trên tay hắn dính đầy dầu mỡ, rõ ràng vừa mới cạy rời nắp hộp thịt kho tàu ra, để khi Lưu Nghiễn làm bom không bị cắt trúng tay.

Mông Phong quay đi tìm nước rửa sạch tay, chợt Lại Kiệt ra tiếng: “Phó đội trưởng Mông, cậu thấy đúng không hả?”

Mông Phong ừm một tiếng, chỉ nói: “Bọn tôi đã chia tay rồi, anh cứ theo đuổi cậu ấy thoải mái.”

Lưu Nghiễn bỗng nhớ ra chuyện gì, bèn chen lời: “Tôi chính thức cảnh cáo anh nhé, đội trưởng Lại Kiệt, nếu anh dám lợi dụng chức vụ quấy rối tôi, tôi sẽ...”

Cậu nói xong liền gơ tay, để lộ ra chiếc huy hiệu lấp lánh trên tay áo.

Lại Kiệt chớp mắt bật phắt dậy, phản xạ có điều kiện co giò bỏ chạy, sau khi giật lùi mấy bước mới lấy lại tinh thần, gặng hỏi: “Cậu... người kia, cậu quen người kia sao?”

Lưu Nghiễn: “Tất nhiên rồi, bộ đồ này là người đó tặng tôi mà. Chúng tôi rất thân thiết đấy.”

“Là ai?” – Mông Phong tức khắc giật nảy xoay người, mặt mày hăm hăm hỏi gắt: “Tổn công đưa em đến khu tị nạn, vậy mà em dám lén phét với thằng nào hả?!”

Lưu Nghiễn: “Trịnh Phi Hổ.”

Mông Phong thoát cái trắng bệch cả mặt, hét lên một tiếng suýt thì bỏ ngửa ra đất, Lưu Nghiễn còn giương tay áo vẫy vẫy với hắn.

“Sao hai người... lại quen nhau được?” – Mông Phong ráng lấy lại bình tĩnh – “Em biết thầy huấn luyện à?!”

“Không thể nào.” – Lại Kiệt chen vào – “Thầy ấy...”

Lưu Nghiễn miêu tả bộ dạng của Trịnh Phi Hổ một lần, cậu bảo rằng: “Rất bảnh, lại chín chắn, phong độ hơn người nữa.”

Mông Phong đưa hai ngón tay ngoắc ngoắc, hạ giọng bảo: “Ông có vợ rồi, chắc chắn chỉ xem em như con của mình thôi... Ừm... sư nương tốt lắm mà.”

Lại Kiệt hỏi: “Ông nói gì với cậu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Gì đâu, ờm, tại tôi ngủ quên, trước khi xuất phát, ông xoa đầu tôi, rồi đưa cho tôi bộ quần áo, bảo là may riêng cho tôi...”

Lại Kiệt kinh ngạc thốt: “Ông. sờ. đầu. cậu. á?!”

“Ồ hớ?” – Lưu Nghiễn bắt đầu gom mấy cái vỏ hộp, đem đi rửa sạch, cậu kể tiếp – “Còn công tôi ra ngoài, công lên tới phi cơ lận...”

“Em bảo sao!?” – Mông Phong phát cuồng thét lên – “Ông còn công em hả?!”

“Sau khi đưa tôi lên phi cơ còn dặn dò.” – Lưu Nghiễn nhắc lời – “ ‘Hai thằng nhóc Mông Phong và Lại Kiệt ấy, nếu tụi nó dám ăn hiếp cậu, nhớ nói tôi hay’. Sau đó còn làm động tác chào với tôi nữa.”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lưu Nghiễn rửa vỏ hộp xong thì bước lên xe, vươn một ngón tay chỉ vào Mông Phong và Lại Kiệt, hống hách đe dọa: “Tôi cảnh cáo mấy người nha, đừng ép tôi đi tố cáo đấy.”

“Không thể nào.” – Lại Kiệt khó tin lắc đầu nguầy nguậy.

Sắc mặt Mông Phong vẫn trắng bệch, đứng tại chỗ mà phát run không ngừng, hình tượng rần rở mạnh mẽ thoáng chốc biến mất hoàn toàn. Ông bà có câu ‘vỏ quýt dày có móng tay nhọn’, ký ức suốt năm năm bị Trịnh Phi Hổ uốn răn ở K3 nhớ lại liên phát hải, đến giờ nghe thấy cái tên kia vẫn tưởng như sấm rền bên tai.

Lại Kiệt trông có vẻ khá hơn, nhưng vẫn không nhịn nổi mà thềm run rẩy.

“Có khi nào... thật ra Lưu Nghiễn là con ruột của thầy huấn luyện?” – Lại Kiệt đoán bừa.

“Sao vậy được!” – Mông Phong tức tới hô to – “Thầy huấn luyện mới ba lăm, Lưu Nghiễn hai lăm rồi, anh thấy ai mười tuổi để con được chưa?!”

Lại Kiệt hỏi vặn: “Thế phải giải thích kiểu gì?”

Mông Phong bảo: “Vô lý! Em ấy làm sao mà quen thầy huấn luyện được! Chắc chắn là dóc tổ rồi!!”

Lưu Nghiễn không thêm phản ứng lại hai người kia, cậu leo lên xe gỡ lựu đạn chế thành bom, sửa lại cả một đồng lớn, rồi cầm hai vỏ hộp đổ đầy đất, nhổ thêm mấy cây cỏ linh tinh trồng vào, thế là được hai chậu cây cảnh đặt trên bệ làm việc.

Tám giờ tối, hai chiếc xe đậu bên ngoài thôn nhỏ, tiếng gió vù vù thổi đến, xuyên qua sườn núi tối đen thăm thẳm, tiếng zombie mơ hồ kêu rên vắng vắng giữa dãy núi chập chùng, hết như hồn hoang quỷ mị.

Mọi người thay phiên trông coi xe vật tư, đến lượt Lý Nham đi ngủ ở khoang điều khiển, Lưu Nghiễn bật hết các máy quan sát lên, theo dõi được tình huống trong phạm vi mười dặm.

“Đã an toàn.” – Lưu Nghiễn ra tiếng – “Nghỉ ngơi được rồi.”

Lính tráng chẳng có trò gì để giải trí, tám giờ được tự do hoạt động, mười giờ tắt đèn. Mông Phong mở băng ghế dự bị ra, tạo thành giường tầng như kiểu trên tàu lửa.

Trong chiếc xe đối diện, Lý Nham ngồi trong khoang điều khiển ngắm hình chụp của bạn gái.

Trong xe bên này, Lại Kiệt đang ngồi ở tầng giường dưới chơi bài, Văn Thư Ca nằm ở tầng trên, ngóng trần xe suy nghĩ mông lung, thế là Lưu Nghiễn cũng trèo lên một cái giường tầng trên khác.

“Ê này.” – Mông Phong vừa ra ngoài giếng xối nước lạnh tắm táp xong bước vào, đầu trùm một chiếc khăn bông, chỉ mặc độc một cái quần lót tứ giác – “Đây là giường của anh.”

“Giờ là của em rồi.” – Lưu Nghiễn thản nhiên nói.

Cậu nằm úp sấp trên giường, lấy chiếc máy tính bản chôm được ở nhà xưởng ra, cắm điện vào, bắt đầu nghiền ngẫm quyển ebook “Nghiên cứu và ứng dụng của súng phản lực”.

[Để tính tích phân ta có thể đổi sang vi phân d , $\arctan(y/x)$]- Giọng nữ khô khan đều đều vang lên.

“Đổi sang quyển khác được không.” – Mông Phong đương nằm sấp lật một quyển tạp chí ảnh – “Anh muốn ném cái máy tính của em khỏi xe lắm rồi đấy.”

Lưu Nghiễn vươn ngón cái ấn lên màn hình cảm ứng, đổi sang quyển “Ba ngàn công thức nấu các món ăn ngon tại gia.”

[Chặt cá hổ tươi thành từng khúc, nhúng trong hỗn hợp bột mì và trứng, rồi chiên tới khi vàng rộm...]

“Thương giùm cái đi~” – Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Mông Phong không hện mà cùng rơi lệ đầm đìa.

Đây là lần đầu Lưu Nghiễn được trải nghiệm cuộc sống tập thể trong quân ngũ, các chiến hữu đều rất dễ chung sống, Văn Thư Ca vốn kỹ tính, sau khi được Lại Kiệt huấn luyện đã dần hình thành thêm khí chất người lính, còn Mông Phong vẫn luôn giữ thói quen như thời nhập ngũ.

Vừa đến mười giờ, Lại Kiệt liền tắt đèn, Lưu Nghiễn cũng không xem sách, tắt máy rồi đi ngủ.

Trong màn đêm, thanh âm của Lại Kiệt cất lên.

“Lưu Nghiễn, bạn trai cũ của cậu cho phép anh theo đuổi cậu rồi nhé.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt để thêm: “Đến giường của anh ngủ này? Anh chân thành thăm thiết mời cậu đó.”

Lưu Nghiễn: “Mấy người đi lính mà buổi tối còn có cái thói nói mớ, không sợ bị Trịnh Phi Hổ...”

Lưu Nghiễn vừa thốt ra cái tên Trịnh Phi Hổ, hai chiếc giường dưới tức khắc truyền tới chấn động rõ rệt, Mông Phong và Lại Kiệt đều khẽ khàng phát run theo phản xạ có điều kiện.

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Không sợ bị ổng tát tai à?”

Mông Phong: “Ủầy, đội trưởng, nếu anh mà đi hện hò với cậu ta, tôi cá chắc chưa được vài hôm anh sẽ hối hận ngay.”

Lại Kiệt nghiêm túc hỏi: “Tại sao?”

Mông Phong nói kháy: “Mấy người như vậy, trong đầu toàn là công thức, cơ học, vi tích phân...”

Lưu Nghiễn đáp lại: “Anh mà cũng biết vi tích phân cơ đấy, đúng là không thể trông mặt đoán người được.”

Mông Phong không để ý đến Lưu Nghiễn, thao thao tiếp lời: “Mấy người đó chỉ biết có ‘lý luận’ thôi, mà lý luận là gì? Trong khoa học, lý luận chính là một cách nhìn logic, trong cách nhìn đó, bất kể anh hỏi cậu ta cái gì, câu trả lời nhận được đều là ‘trên lý luận’ hết! Cậu ta vừa không nói đúng, cũng chẳng bảo sai, kiểu gì cũng phải chừa đường lui cho mình. Vậy nên ‘trên lý luận’ là một chuyện, trên thực tế lại là chuyện khác nữa, vừa thấy tình hình không ổn liền dễ dàng sửa lời, chẳng cần phải chịu trách nhiệm gì.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Tỷ như, anh nói với cậu ta rằng ‘anh yêu em’, cậu ta sẽ gật đầu, đáp ‘biết rồi’. Mà nếu anh hỏi tiếp ‘em có yêu anh không?’, thì cậu ta chỉ biết trả lời kiểu ‘chắc vậy’ hoặc ‘trên lý luận là như thế’.”

Lại Kiệt: “Không sai, ‘trên lý luận’ của cậu ta là yêu đấy. Còn trên thực tế thì sao?”

Văn Thư Ca chột chen miệng: “Hồi hai anh còn ở K3, buổi tối tắt đèn rồi vẫn thường nói đùa với nhau thế này à?”

Lưu Nghiễn: “Nói đùa kiểu này thật nhảm nhí, tôi thà xem ảo thuật còn hơn, a Văn, cậu có thể biến ra ít tôm hùm được không?”

Lại Kiệt: “Không hề, anh trên khóa thăng nhóc Mông Phong mà, hồi trước đâu quen nhau.”

Lưu Nghiễn: “Lúc trước hai người này cũng thế hả? Khổ thân cậu, a Văn nhỉ.”

Văn Thư Ca liền đáp: “Đâu có, lúc trước rất yên tĩnh đó chứ, hôm nay có anh nên hai người họ mới khác thường như vậy.”

Mông Phong một mực làm lơ, chỉ khe khẽ thốt: “Lý luận và thực tế, luôn luôn không giống nhau...”

Lưu Nghiễn bật một phần mềm trong máy tính lên, rồi đe: “Tôi báo với thầy huấn luyện Trịnh Phi Hổ thật đấy, kể chuyện mấy người hè nhau ăn hiếp tôi nha.”

Lại Kiệt hùng hổ: “Anh đây cóc sợ! Ông là cái đinh gì! Đánh còn không lại anh nữa ấy!”

Mông Phong cũng hòa theo: “Đúng đó, bọn này cóc sợ ông! Trò giỏi hơn thầy mà, giờ ông không dám chọc vào bọn này đâu, hiểu chưa? Ông chỉ là con hổ giấy thôi!”

Lại Kiệt ăn theo: “Con hổ rởm...” (nguyên văn là ‘con Phi Hổ’ cơ =)))))))))

Lưu Nghiễn nhấn nút repeat, chiếc máy tính liền phát ra thanh âm rè rè: [Tôi báo với thầy huấn luyện Trịnh Phi Hổ... Anh đây cóc sợ... Ông là cái đinh gì... Đúng đó... Trò giỏi hơn thầy... ông không dám chọc vào bọn này đâu...]

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Mông Phong tự giác ngậm miệng, Lưu Nghiễn phát lại tuyên ngôn hào hùng của Lại Kiệt và Mông Phong những hai lần, đoạn cậu tắt máy, thế giới trở lại yên tĩnh.

Lưu Nghiễn vừa mệt vừa buồn ngủ, chưa mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ sâu mê man, không biết cậu ngủ được bao lâu, tiếng ngáy của Mông Phong cũng dừng hẳn.

Lưu Nghiễn tức thì tỉnh giấc, Mông Phong trở mình, Lưu Nghiễn cảm thấy giác quan của mình hình như đã mạnh hơn nhiều, hay bởi trùng hợp?

Mông Phong lại trở mình thêm lần nữa, ngủ không mấy yên ổn, Lưu Nghiễn nhắm mắt lại, cậu chỉ thấy ngoài kia tĩnh mịch vô cùng, tiếng côn trùng khe khẽ rả rích. Khoảnh khắc cậu khép đôi mắt, mảnh trời đất tĩnh lặng bên ngoài cửa xe, bầu trời tựa như biển tĩnh tú, từng thân cây ngọn cỏ, tất cả đều hiển hiện rõ trong đầu cậu.

Cậu cảm giác được, có người đang nói chuyện, nhưng không phải nói với cậu.

Hệt như một luồng sóng vô tuyến, phát ra từ sâu trong ngọn núi Thiếu Thất, phủ sóng trên phạm vi cả ngàn dặm. Giờ phút này, suy nghĩ của cậu thanh tĩnh lạ thường, như bắt được một luồng tin tức với tần suất vừa đủ để nghe thấy, nhưng không cách nào phiên dịch rõ nghĩa.

Mông Phong chột rời giường, dòng suy nghĩ của Lưu Nghiễn bị động tác khê khàng của hắn cắt đứt.

Mông Phong xuống giường xỏ đôi dép kẹp, gãi gãi đầu, lẹ xep bước vội khỏi xe đi tiểu.

Lưu Nghiễn vẫn lẳng lặng nằm trên giường, đoạn tin tức xuyên suốt giữa trời đêm đã biến mất, nơi phương xa như có thứ gì đó, đang dần tụ tập lên ngọn núi Thiếu Thất.

.
. .
.

End #35.

37. Chương 37

#36. Khác biệt...

Lưu Nghiễn nằm thêm một chốc, vẫn chưa thấy Mông Phong trở lại.

Cậu khẽ khàng trèo xuống giường dưới, bất chợt trượt chân, suýt tí ngã ngửa, may mà Lại Kiệt lẹ làng túm lấy cổ chân của cậu.

“Tôi ra ngoài một lát.” – Lưu Nghiễn đứng vững – “Anh chưa ngủ à?”

“Cậu không có dép kẹp, lấy của anh mà đi.” – Lại Kiệt nói vậy, mắt vẫn mở ngó chăm chăm lên ván giường tầng trên.

Lưu Nghiễn bước xuống xe, thấy Mông Phong đang đứng dưới tầng cây, dãy núi u ám nhấp nhô bao quanh, dải ngân hà rực rỡ vắt ngang trên đỉnh đầu.

Lưu Nghiễn ra tiếng: “Lâu rồi không gặp, Mông Phong.”

Mông Phong thản nhiên hỏi: “Ông già đó nói gì với em?”

Lưu Nghiễn đáp: “Bảo em mang chocolate cho anh, còn nói...”

Mông Phong ngắt lời: “Chocolate thì đưa đây, vài hôm nữa em về đi.”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Đừng cứng đầu như thế, anh chờ mà xem.”

“Em mới phải chờ xem đấy.” – Mông Phong quay người lại, hấn đương đánh trần, trên người chỉ bận mỗi chiếc quần đùi màu lính, từng thớ da thịt màu đồng dưới ánh sáng dịu nhẹ của dải ngân hà lấp lánh càng thêm cường tráng mà ấm áp.

Lưu Nghiễn vô thức vươn tay lên, Mông Phong lập tức gạt tay cậu tránh đi, hấn lạnh giọng nói: “Cảnh cáo em nhé, đừng có giả trở lưu manh.”

“Anh không đùa đâu.” – Mông Phong tiếp lời – “Sao em lại quay về? Nếu em còn ở đây, anh sẽ không cách nào tập trung chiến đấu. Anh rất sợ, sợ em chết đi, cũng sợ anh phải chết, anh không dám liều mình xông lên, chỉ biết giật lùi trong nỗi sợ. Còn tiếp tục như thế, hai ta thật sự sẽ chết cùng nhau đấy.”

Lưu Nghiễn: “Anh cũng biết sợ hay sao? Nhưng khi chúng ta cùng nhau bỏ chạy từ Dụ trấn...”

Mông Phong: “Lúc đó không giống bây giờ! Trước kia chỉ cần lánh nạn an toàn, giờ phải chủ động chiến đấu cùng bọn zombie! Em có biết người yêu cũ của Lại Kiệt không? Người đó... Ai đấy!!?”

Mông Phong hô to: “Có địch!” – Rồi mau chóng che chắn Lưu Nghiễn ở sau lưng, thoát cái Lưu Nghiễn đã kịp phản ứng, cậu vội xoay người chạy lên xe, Mông Phong chậm rãi lùi dần về sau. Khoảnh khắc đó tất cả mọi người trong xe đều choàng tỉnh, Lý Nham ở trong xe vật tư bật đèn xe lên, hai luồng đèn pha chiếu rọi đêm đen. Lại Kiệt chạy chân trần lao xuống xe, Lưu Nghiễn ném ra ba khẩu súng, ai nấy đều phản ứng nhanh nhẹn chụp lấy một khẩu.

Ngay giây tiếp theo, Lưu Nghiễn lập tức đóng cửa sau của thùng xe, bật tắt cả thiết bị phòng ngự lên.

Chỉ vồn vẹn chưa đầy mười giây, đội hình chiến đấu bố trí vô cùng hoàn mỹ. Lại Kiệt chụp được một khẩu súng ngắn, của Mông Phong là khẩu súng máy, Văn Thư Ca dùng khẩu AK, cả ba phối hợp ăn ý hết chỗ chê.

Lại Kiệt vừa mở chốt an toàn trên khẩu súng vừa con dư hơi giờn hốt: “Cậu coi đó, tiểu Nghiễn thiết tha quá đi, không muốn trở thành gánh nặng của tụi mình đây mà.”

Mông Phong không đáp lời, chỉ bảo rằng: “Trong lùm cỏ bên kia có kẻ địch.”

Lại Kiệt phát lệnh: “Tấn ra bao vây.”

Giọng nói của Lưu Nghiễn chợt truyền ra từ chiếc loa phóng thanh: “Trên màn hình hồng ngoại hiển thị là một con người... không phải zombie... Người trong bụi cỏ mau bước ra đây! Nếu không sẽ nổ súng! Tôi cho năm giây thôi! Năm! Bốn!”

Loa phóng thanh được vặn tới mức to nhất, khí thế của Lưu Nghiễn tức thời áp đảo xung quanh, Văn Thư Ca thu súng lại, không khỏi mỉm cười.

Từ bụi cỏ vang lên tiếng loạt xà loạt xoạt, đoạn một người lộ mọ chui ra, giơ cao hai tay, là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Thế là Mông Phong và Văn Thư Ca đều hạ súng xuống, leo lên xe đi ngủ. Cậu bé kia cả người lem luốc, bận một chiếc quần vải màu xám rách bươm, ngó bộ giống như dân sống trong núi, bên chân còn kéo theo một bao bố to tướng.

“Tôi là người sống nha, anh hai.” – Cu cậu dùng chất giọng địa phương đặc sệt – “Có chi ăn khôn?” (Có gì ăn không?)

Lại Kiệt cầm giấy thử kiểm tra cho cu cậu, anh ta dò hỏi: “Có đây, em tên gì nào? Chỗ trú ẩn của các em ở đâu?”

Anh ta kiểm tra lưỡi của cu cậu, lại xem xét mạch máu phía sau tai, sau đó mới quét mắt qua cái bao bố to bên chân nó, rồi hỏi: “Trong đó có gì vậy?”

Về mặt cu cậu trở nên vô cùng kỳ quặc, lập tức đáp: “Lý Canh Bảo, có đựng cái ni.” (Có đựng cái này)

Lại Kiệt mở bao bố của cu cậu ngó vào, bên trong là hai thi thể bị bắn vỡ đầu.

“Em kéo theo thứ này làm gì?” – Lại Kiệt hỏi – “Là người nhà của em hả?”

Lý Canh Bảo không trả lời mà chỉ cười ngu ngơ, Lại Kiệt quay về cầm hai hộp thịt cho nó, rồi bảo: “Em cứ ngủ ở đây đi, mai dẫn bọn anh tới chỗ trú ẩn của em nhé.”

“Dạ được!” – Lý Canh Bảo vội đáp.

Sáng sớm hôm sau, ai nấy trưng bộ mặt uể oải ngáp dài ngáp ngắn rồi giường, mỗi cu cậu Lý Canh Bảo dậy từ sớm chuẩn bị xong xuôi ngồi chờ bên giếng. Lưu Nghiễn và Lý Nham mỗi người lái một xe, bắt đầu đi tìm kiếm những người sống sót.

Ngày 30 tháng 4 năm 2013,

Xe chúng tôi lăn bánh men theo con đường khúc khuỷu ghập ghềnh bên sườn núi, Lý Canh Bảo dùng chất giọng Hà Nam⁽¹⁾ đặc sệt kể cho chúng tôi nghe, họ là những người bỏ trốn vào núi sớm nhất khi trận đại dịch zombie bùng nổ. Khi đó, số người trốn vào núi ước chừng mấy vạn, hồi xưa tỉnh Đảng Phong cũng từng bùng phát một trận ôn dịch trên quy mô lớn, dân cư xung quanh thành phố tiện đường chạy nạn lánh vào núi Tung Sơn.

(1) Hà Nam: là một tỉnh miền Trung của Trung Quốc, vậy nên mình sẽ chọn giọng miền Trung nước mình để chuyển nghĩa cho phù hợp với giọng địa phương của cậu nhóc Lý Canh Bảo nhé ^^

Chùa chiền trên núi đều chủ động cứu tế, chữa trị cho dân chạy nạn, nhưng lần này không ai biết được đó loại bệnh gì, dân địa phương cứ tưởng là ác quỷ cần quấy, khiến người ta trúng tà. Các thầy chùa cũng không hiểu nguồn cơn căn bệnh do đâu, chỉ đành dựa theo phương pháp dân gian mà chạy chữa cho mọi người.

Nhưng số người lại quá đông, trong núi cũng trải qua mấy đợt virus bùng phát, zombie lang thang tiến sâu vào núi, khiến cho càng nhiều thôn xóm bị lây nhiễm hàng loạt. May mà đến mùa Đông khu vực Trung Nguyên vẫn có tuyết rơi, sau khi luồng khí lạnh quét qua, có hơn một vạn người còn sống.

Họ chia nhau trú ngụ trong hang động, hầm trú ẩn trong núi có từ trăm năm trước, và đền chùa hoang. Sau đó cử người ra ngoài dò la tin tức, các thành phố lân cận còn đang bị zombie tàn phá, rồi đợt sóng zombie

từ phía Bắc xuôi Nam trú Đông. Những người ra ngoài kéo về càng nhiều virus, lây lan khắp cả vùng núi. Ở nơi mà chúng tôi chưa biết đến, có gần hai mươi vạn con zombie đang lẩn quất dưới núi sâu, mà lũ zombie đó lại phân tán rải rác, không có cách tập trung để tiêu diệt một lúc. Chúng tôi lái xe đến giữa trưa, chạy dạo vòng vòng thôi cũng đụng phải gần trăm con zombie.

Cu cậu Lý Canh Bảo cứ âm à âm ờ, ngôn từ biểu đạt không mấy lưu loát, miễn cưỡng lắm chỉ nghe hiểu được phân nửa. Vậy mà hai thằng cha Mông Phong và Lại Kiệt còn độc mồm độc miệng trêu thằng cu là dân quê mùa nữa...

Lại Kiệt ngồi ở phía đối diện, tò mò rướn cổ ngó sang.

Lưu Nghiễn lập tức đóng bốp quyển nhật ký lại, cậu thấy cho Lại Kiệt ánh mắt dè chừng.

Lại Kiệt làm bộ vô tội mếu: “Mông Phong, cậu ta dám viết bậy vào nhật ký kia, bảo là bọn mình trêu chọc thằng cu dân quê. Bộ có chuyện đó nữa hả?”

Mông Phong: “Nói thật, tôi ghét nhất cái thói đó của Lưu Nghiễn đấy, chuyên môn bêu xấu người khác trong nhật ký...”

Lưu Nghiễn không kèm nổi gắt lên: “Mấy người vừa phải thôi nha! Tôi viết nhật ký thì liên quan đẽck gì tới mấy người hả! Đây là nhật ký của tôi mà!”

Lại Kiệt: “Cưng nè, nhật ký của cưng có kể về anh nhiều không?”

Mông Phong: “Bớt nói mớ đi ông anh, em ấy nhắc tới tôi có vài câu thôi, ông được làm khách mời là may lắm rồi đấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

“Anh dám đọc trộm nhật ký của em? Khi nào?” – Lưu Nghiễn chụp lấy một cái điều khiển từ xa, lạnh giọng hỏi.

Mông Phong trưng ra bản mặt tỉnh ruồi, vờ hát lảm nhảm, làm bộ giả điên.

Lưu Nghiễn liền khởi động điều khiển.

Trên sườn núi, có hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy bon bon, bất chợt chiếc chạy đằng trước xẹt ra tia điện quang tán loạn, nguyên cả chiếc xe nổ xòen xẹt liên hồi, chốc sau Lại Kiệt và Mông Phong ở trong xe bị điện giật sùi cả bọt mép, mình mẩy run rẩy ngã vật xuống ghe.

“Điện áp hai chục ngàn Vôn, trang bị phòng trường hợp xe bị tập kích.” – Lưu Nghiễn thần nhiên – “Rất hiệu quả đấy, sau này cứ núp trong xe là an toàn rồi.”

Lại Kiệt co giật biến tướng hết mặt mày, chỉ đủ sức run rẩy giơ cao ngón tay cái với Lưu Nghiễn.

Giữa trưa cùng ngày, họ chạy đến một ngã ba giữa núi, con đường phía trước xe không thể đi tiếp, mà theo như lời Lý Canh Bảo, muốn đến chỗ trú ẩn của những người sống sót phải đi bộ chừng ba tiếng nữa.

Lại Kiệt ra tiếng: “Xa thật, bên trong khe núi thì trực thăng không thể hạ cánh được. A Văn, chạy xe lên đỉnh núi đi.”

Văn Thư Ca thăm dò địa hình xung quanh, rồi tìm thấy một tảng đá lớn bằng phẳng bên đỉnh núi, bèn cho xe dừng sát tảng đá này. Lại Kiệt lập tức gọi mọi người xuống xe, phóng mắt nhìn ra, phát hiện gần đấy có một tháp tín hiệu.

“Chọn chỗ này làm cứ điểm đi.” – Lại Kiệt nói – “Lưu Nghiễn ở lại trông nhà, đợi bọn anh về nhé.”

Đội viên tự phân chia súng ống, Mông Phong bận chiếc áo ba lỗ, rồi quần thêm hai băng đạn to bắt chéo trước ngực, vác một khẩu súng cối(2) dài cồng kềnh trên vai, nom hết như chiến binh tương lai vậy.

(2) còn gọi là pháo cối, nôm na là để nã đạn pháo đấy, cái này là mình đoán thôi, vì súng ống dịch qua QT khá khó hiểu, nếu sai sót mong mọi người góp ý^^”

Lưu Nghiễn ý kiến: “Tôi thấy anh nên bảo thằng nhóc về gọi đám người kia tới đây thì hơn.”

“Không được.” – Lại Kiệt phủ quyết – “Biết đâu có người bị nhiễm bệnh, cậu coi đó, thằng nhóc còn kéo xác chết theo bên mình cơ mà.”

Lưu Nghiễn dẫn đo: “Không, tôi vẫn cảm thấy chỗ này chẳng mấy an toàn.”

Lại Kiệt bèn bảo: “Cần để một người lại bảo vệ cậu sao? Nếu cậu cứ ở trong xe, không mở cửa thì nhất định chẳng có chuyện gì đâu.”

Lưu Nghiễn: “Ý tôi không phải thế, tôi chỉ sợ các anh gặp nguy hiểm thôi.”

Mông Phong sốt ruột cắt ngang: “Em bớt nhiều sự đi, nghe lệnh đội trưởng là được rồi!”

Lưu Nghiễn: “Trong núi này zombie nhan nhản ra đầy! Tôi vừa thử nghiệm chiếc máy cảm biến mới, khắp núi chỗ nào cũng có, chỉ sợ số lượng gần cả trăm vạn con!”

Lại Kiệt hô lên: “Thượng sĩ Lưu Nghiễn!”

Lưu Nghiễn im bật, Lại Kiệt tiếp: “Đây là mệnh lệnh, tôi ra lệnh cho cậu ở lại đây, những người khác theo tôi chấp hành nhiệm vụ, bình thường đùa giỡn thế nào cũng được, nhưng đến thời điểm mấu chốt, cậu phải tuân theo mệnh lệnh, nếu không mặc cho cậu tài giỏi đến đâu...”

Lưu Nghiễn làm lơ không thèm đếm xỉa.

“Nghe đây!” – Lại Kiệt thật sự nổi giận, túm áo Lưu Nghiễn rồi ghì cậu vào thân xe: “Nghe cho rõ! Nhìn thẳng vào tôi, mắt phải nhìn thẳng vào tôi! Đừng có cái kiêu căng đầu bất chấp mệnh lệnh cấp trên!” – Anh ta vươn tay chọc mạnh vào người cậu, lạnh giọng đe – “Tôi chẳng cần một kỹ sư máy không chịu quản chế, hoặc nghe lệnh tôi, hoặc cuốn gói trở về, cậu chọn lấy đi. Hiểu chưa!?”

“Đã hiểu.” – Lưu Nghiễn rút cuộc lên tiếng.

Lại Kiệt giao cho cậu một khẩu súng báo hiệu, rồi dặn dò: “Nếu phát sinh chuyện gì, cho dù chỉ có một con zombie lộ mặt ra thôi, cũng phải phóng đạn tín hiệu lên trời, và đừng quên bật bộ đàm lên, tôi sẽ phái người quay về hỗ trợ cậu.”

“Máy cảm biến của anh rà soát được nhiều zombie dữ vậy sao?” – Lý Nham bỗng hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi tăng biên độ đồng bộ hóa của vệ tinh, khiến nó phủ sóng gấp nhiều lần, tuy vậy độ chính xác cũng giảm xuống đáng kể, vẫn chưa chắc chắn thật sự có nhiều zombie đến vậy hay không.”

Lại Kiệt ngắt lời: “Chuyện này trở về rồi bàn sau, các đơn vị xuất phát!”

Mông Phong kêu Lý Canh Bảo dẫn đường, mọi người lập tức men theo con đường quanh co nhỏ hẹp đi xuống núi.

Văn Thư Ca đi sau chót, cậu ta nán lại vỗ vai Lưu Nghiễn, an ủi rằng: “Ảnh không có ác ý gì đâu, đừng để bụng.”

Lưu Nghiễn tỏ vẻ không có việc gì, tiến bước mấy người họ, đoạn leo lên xe chờ.

Cậu đeo tai nghe, rồi cất tiếng: “Từ chỗ các anh đến mục tiêu đã định ước chừng năm cây số, dự tính khoảng ba giờ chiều sẽ tới nơi.” – Cậu vừa dứt lời thì mở nhạc lên nghe, bắt đầu lấy linh kiện ra lắp ráp.

Mông Phong lại nói: “Lưu Nghiễn, tuyệt đối không được bước xuống xe, có nghe thấy không?”

Lưu Nghiễn không đáp lời, không khí rơi vào tĩnh lặng, các đội viên lần đầu được đeo bộ đàm nên không mấy thói quen, vả lại Lưu Nghiễn cũng mới bị khiển trách, đâm ra mọi người đều có chút ngượng ngạo, không ai mở miệng nói chuyện.

“Vẫn loa to lên xú.” – Lại Kiệt bỗng hỏi – “Cậu đang nghe bản nào đấy?”

Lưu Nghiễn tháo tai nghe xuống đặt micro sát bên loa nhạc, khúc dân ca trong trẻo ngân vang, giọng hát của Tôn Yến Tư thoáng đượm nét sầu cảm, màn trời âm đạm phủ quanh núi non, cây cối rậm rạp toát lên vẻ lạnh lẽo u ám, điệu nhạc u uẩn hòa làm một cùng cảnh vật xung quanh.

“Lưu Nghiễn, em đang làm gì vậy? Nói gì đi.” – Giọng nói của Mông Phong từ trong tai nghe đặt ở một bên truyền tới.

Lưu Nghiễn bèn đáp: “Sửa lại một chiếc máy thăm dò kiểu mới, sau chuyện tối qua, tôi muốn làm một cái camera có thể phát hiện con người tiếp cận.”

Văn Thư Ca cười bảo: “Đúng là mèo máy nhỉ.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Cái này nghe có vẻ phức tạp, nhưng thực tế lại rất đơn giản, chỉ cần tăng mức nhiệt của bước sóng ngắn lên, rồi bố trí lại phạm vi phủ sóng là xong... cũng gần hoàn thành rồi.”

Văn Thư Ca lại hỏi: “Ngày nào cũng chong mắt vào mấy cái bản mạch này, anh không thấy chán hả?”

Mông Phong nói: “Xời, sở thích của em ấy cũng tẻ nhạt lắm bạn hiền à, người ta thích vậy mà.”

Hai giờ chiều.

Lưu Nghiễn đã lắp ráp xong một chiếc camera ống kính góc rộng, cậu xuống xe tìm vị trí cố định, rồi bật công tắc lên.

Camera vừa mới khởi động đã kêu títt vang dồn, Lưu Nghiễn chau mày quay đầu, cậu quét mắt nhìn một lượt quanh đỉnh núi, vắng vẻ không một bóng người.

Mỏm đá rộng lớn này chính là một đàn tế trời thời cổ đại, tọa lạc ở đỉnh núi Tung Sơn sừng sững, bên dưới là biển mây là đà, mênh mông ngút tầm mắt.

Hồng bát! Lưu Nghiễn vội quay về lấy súng báo hiệu.

“Giơ tay lên!” – Đằng sau có người lạnh lùng cất giọng – “Xoay người lại, lộn xộn tau bắn bỏ đấy!”

Lưu Nghiễn chậm chạp giơ tay lên, xoay người, trước mặt cậu là một gã đàn ông đang giương khẩu súng sẵn đã lên đạn.

Tiếng phổ thông của người này khá chuẩn, bộ dạng không mấy giống dân địa phương, gã lại nói: “Móc chìa khóa xe ra, ném xuống đất.”

Lưu Nghiễn đáp: “Xe dùng điều khiển, không cần chìa khóa, anh tên gì? Từ đâu tới? Định làm gì?”

Gã đàn ông gắt: “Bớt nói nhảm đi! Điều khiển từ xa ở mô?” (ở đâu)

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Ồ trong xe ấy, trên bàn làm việc có một cái điều khiển, đem lại cho tôi đi.”

Gã đàn ông liền đe: “Đừng có bày trò, lại đây, bước qua bên ni.” – Gã quơ khẩu súng sẵn trong tay chỉ vào Lưu Nghiễn, ra hiệu cho cậu bước ra sau xe, đoạn gã quay người leo lên xe, một tay vẫn cầm súng sẵn, nghiêng đầu dò xét, rồi cầm lấy chiếc điều khiển nằm trên bàn.

Lưu Nghiễn mới nói: “Nút màu đỏ là khởi động hệ thống năng lượng của xe, nút màu xanh để mở cửa trước, nhưng đầu tiên phải ấn cái nút màu hồng đã, nếu không sẽ bị báo động...”

Cậu còn chưa dứt lời, gã đàn ông đã vội ấn nút màu đỏ, tức khắc bị điện giật bùm bùm ngã chổng vó trong xe, chết ngất.

Lưu Nghiễn thông thả bước tới, cất súng báo hiệu vào chỗ cũ, cậu lên xe lấy một cái còng tay từ trong ngăn kéo, còng gã đàn ông vào một thanh trụ ngang ở trong xe, sau đó cậu đun nước nóng xối lên đầu gã.

Gã đàn ông bất tỉnh.

Lưu Nghiễn tra khảo: “Tên gì?”

“Bọn mi là ai?!” – Gã đàn ông giãy dụa kịch liệt – “Thả tau ra!”

Lưu Nghiễn: “Đến cả bọn tôi là ai cũng chả biết, mà còn dám mò lại đây đánh cướp à, gan bự ghê nhỉ, ha ha ha.”

Gã đàn ông quát lên: “Mau thả tau ra! Nếu không mi sẽ phải hối hận!!”

Lưu Nghiễn liền ấn nút điều khiển, gã đàn ông lại bị điện giật lăn quay bất tỉnh, bên trong xe chỉ có mỗi chiếc ghế trước bàn làm việc là được cách điện.

Tiếp tục xối nước, gã đàn ông lại tỉnh dậy.

“Tên gì?” – Lưu Nghiễn lặp lại câu hỏi.

Gã đàn ông: “Lý... Lý Hàm Khải.”

Lưu Nghiễn hỏi tiếp: “Ở đâu?”

Lý Hàm Khải lập tức đáp: “Zombie sắp kéo tới nơi rồi! Mau vào núi cứu người đi! Toàn bộ zombie ở phía Đông Nam đang ồa tới đây!!”

Lưu Nghiễn ngay tức khắc nhào đến bàn làm việc cả giọng gọi: “Gọi cả đội, Mông Phong? Có nghe thấy không?”

Trong tai nghe không có tiếng người đáp lời, chỉ vắng vọng tiếng zombie gào rú rần trời.

Mãi một lúc lâu, giọng nói của Lại Kiệt mới truyền tới.

“Nói đi.”

Lưu Nghiễn vội nói: “Tôi bắt được một người, gã bảo rằng toàn bộ zombie ở mé Đông Nam đang kéo tới ngọn núi này!!”

Lại Kiệt sầm giọng: “Đã biết, lập tức quay lại ngay.”

Lúc này, bốn người Lại Kiệt, Mông Phong, Văn Thư Ca và Lý Nham đang đứng trên một chiếc cầu treo, ở vách núi bên kia là một thôn làng bỏ hoang.

Bên dưới cầu treo hơn chục mét là một khe núi hẹp, bên trong khe núi chứa gần ngàn con zombie đông nghẹt chen chúc lẫn nhau. Lý Canh Bảo ngồi xuống mở bao bố ra, lôi một cái xác zombie đã chết ném xuống dưới.

Thoắt cái, lũ zombie bên dưới kêu gào lớn hơn, tranh nhau cướp đoạt cái xác.

Người đứng trên cầu treo chỉ thấy lạnh toát mình mẩy, trong khi Lý Canh Bảo vẫn thản nhiên như không cột bao bố lại, rồi nói: “Dân làng tui ở bên đó.” (Dân làng tôi ở bên kia)

“Thứ quái gì đây...” – Lại Kiệt như không tin nổi – “Các em đã nuôi... lũ zombie này bao lâu rồi?”

Lý Canh Bảo ngờ nghệch cười toe, đáp: “Có cách chi mô, chẳng có chi cho bọn hăn ăn cả, cái khác không chịu, đành phải ra ngoài làng đi kiếm... Ồi! Dì ơi! Có người tới cứu chúng ta rồi!”

Trong làng có hơn ngàn người, ai nấy đều cảnh giác dè chừng quan sát bọn Lại Kiệt.

Lại Kiệt cất giọng: “Chúng tôi là người của đội tìm kiếm cứu hộ Quốc gia, ở đây có cả thầy bao nhiêu người, lập tức kêu gọi ra đây tập trung! Chúng tôi theo chỉ thị của Quốc gia đưa mọi người đi tị nạn!”

“Bọn anh cần thêm nữa tiếng nữa.” – Mông Phong nói – “Lưu Nghiễn, tình hình bên đó có sao không?”

Lưu Nghiễn căng mắt nhìn chăm chú vào tấm bản đồ được vệ tinh truyền lại, cậu phóng to lên vài lần, quả thật bọn zombie trong khu vực ba trăm kilomet đang đổ dồn về phía cứ điểm của bọn họ.

“Theo tốc độ này, xem ra chỉ còn khoảng hai mấy tiếng nữa thôi.”

“Đủ rồi!” – Mông Phong nghe vậy tức khắc hô lên – “Toàn bộ đến khoảng đất trống này tập hợp! Không cần phải mang theo đồ gì hết! Mau lên!”

Lại Kiệt xuất văn kiện ra, Văn Thư Ca và Lý Nham vác súng đi gõ cửa từng nhà. Bên sườn núi tập trung hơn cả ngàn người, đám đông ồn ào nhốn nháo, mặt mày lo lắng, ngôn ngữ khác biệt càng thêm khó khăn cho công cuộc di tản.

Trên cao là một ngôi chùa treo trên vách núi, Lại Kiệt ngẩng đầu trông lên, đoạn anh ta nhảy lên con đường nhỏ hẹp cheo leo, gõ vang cái chuông lớn ở chính giữa ngôi chùa.

Mông Phong vác khẩu súng cồi trên vai không ngừng cả giọng hò hét, thúc giục mọi người mau chóng khởi hành, trong số đó có không ít dân địa phương, họ sốt sắng nói gì đó không rõ. Mông Phong thấy vậy bèn hỏi: “Có người quản lý không?! Đứng ra giúp tôi cái!”

Bỗng một cô gái tóc tai bù xù vội hô lên: “Tôi tôi! Các anh là bộ đội phải không?”

Mông Phong: “May quá, cô tên gì?”

Cô gái kia đáp: “Tôi tên Tôn Hiểu Nguyệt, là hướng dẫn viên du lịch đưa khách tới đây, bây giờ sao rồi? Phải đi tản đến chỗ nào?”

Mông Phong giải thích: “Cô hãy dẫn mọi người đi lên đỉnh núi đi, men theo con đường trong núi Thái Thất Sơn mà leo lên, đồng đội của chúng tôi đang chờ tiếp ứng ở đó, ngay lập tức sẽ có phi cơ trực thăng tới đón mọi người đến chỗ tị nạn.”

Tôn Hiểu Nguyệt liền chạy vội vào một nhà dân, lấy ra chiếc loa chuyên dụng của hướng dẫn viên, cô hô hào: “Bà con cô bác! Quân đội đã cho người tới đón chúng ta! Mọi người hãy đi theo họ! Chúng ta sắp được an toàn rồi!!”

Cô dùng tiếng phổ thông và tiếng địa phương thông báo hai lần. Văn Thư Ca dẫn đầu bước qua cầu treo rồi đi, Tôn Hiểu Nguyệt thì lần lượt kiểm kê từng người dân di tản. Chốc sau lại có người chen tới hỏi: “Phải đi đến chỗ nào đây?”

“Vùng biển Quốc tế!” – Mông Phong đứng giữa đám đông hỗn loạn hét về phía người đó – “Đến căn cứ cứu viện của Quốc gia!”

“Tôi muốn đi Hương Cảng... là Hương Cảng ấy, không thì đưa tôi tới Thâm Quyển(3) cũng được...” – Người đàn ông trung niên kia dùng giọng Hồng Kông cuống quýt nói – “Anh bạn, cho anh đây! Giúp tôi liên lạc với Y Hạ! Tôi phải về Hương Cảng...” – Nói xong vội vàng tháo nhẫn vàng vòng vàng dúi vào tay Mông Phong.

(3): Hương Cảng còn gọi là Hồng Kông, Thâm Quyển là tỉnh lân cận đó, chắc người này muốn từ cảng Thâm Quyển đi tới Hồng Kông ^^

“Không thể tới đó được!” – Mông Phong cả giọng đáp, tiện tay nhận dây chuyền với nhẫn vàng nhét luôn vào túi áo – “Chứ phải đi vùng biển Quốc tế, chỗ đó mới là an toàn nhất!”

“Hồng Kông đã biến mất! Bị đạn hạt nhân san bằng rồi! Trung sĩ Mông Phong!! Cậu đang làm trò gì thế hả! Tôi phải báo cáo cấp trên khiển trách cậu!!” – Lại Kiệt tức giận thét to.

Mông Phong nhận hối lộ bị người bắt gặp, đành phải trả vòng với nhẫn lại cho tay thương nhân Hồng Kông, rồi đẩy đẩy ông ta: “Đi mau đi mau!”

Đoàn người rùng rần bắt đầu lũ lượt kéo nhau di tản.

Lý Canh Bảo đi sau cùng, cu cậu còn đẩy theo một chiếc xe rùa, Lại Kiệt gắt lên: “Cái gì đấy! Đừng đẩy chen vào!!”

Lý Canh Bảo đáp: “Là ông nội tui đó!”

Lại Kiệt và Mông Phong kinh ngạc đứng sững trước xe rùa, trên xe có một con zombie già bị trói bằng dây thừng, miệng của nó trào đầy máu tươi, trợn trừng nhìn Lại Kiệt, đầu và gáy của nó đã muốn hư thối, trên người còn bị dán thêm mấy cái bao tải.

Mông Phong xốc bao tải lên thử ngó qua mình mấy con zombie, ngay lập tức liền đàn trở lại.

“Ông ấy đã không còn là người nữa.” – Lại Kiệt nói – “Bỏ xe rùa lại đi, Lý Nham, tới kiểm tra xem cậu nhóc này có nhiễm virus chưa.”

“Em đưa...” – Lý Nham gần như phát nôn, Lý Canh Bảo đang cầm nửa cánh tay của trẻ con đút cho ông nội của cu cậu. Anh ta thấy thế bèn vội kéo Lý Canh Bảo sang chỗ khác, cầm dụng cụ dò xét cu cậu từ trên xuống dưới.

Lại Kiệt rút súng chia vào cái đầu hư thối quá nửa của ông lão, chẳng nói chẳng rằng nả ngay một phát.

Lý Canh Bảo nhảy mắt gào khóc điên cuồng, khiến cho đoàn người tị nạn đều quay đầu ngóng lại, Văn Thư Ca lập tức giơ súng hướng lên trời, “Đoàng!” một phát chỉ thiên.

“Đừng nhìn! Đi tiếp đi!” – Cô hướng dẫn viên Tôn Hiểu Nguyệt lớn tiếng hô – “Cứ kệ họ đi!”

Lại Kiệt đẩy xe rùa xuống vách núi đen ngòm, đoạn quát lên: “Đám người ngu ngốc! Còn mấy người như thế nữa?!”

Mông Phong sững sờ nhìn về hướng sâu trong thôn làng, cả buổi không thốt nổi một chữ.

Trên đường núi có một đội người đẩy xe rùa trôi không ít zombie, người đẩy xe có nam có nữ, có già có trẻ đủ cả. Lại Kiệt vỗ lên cậu nhóc đương gào khóc thảm thiết, xoay người hét: “Tìm một người biết tiếng phổ thông tới đây, để tôi hỏi chuyện!”

Tôn Hiểu Nguyệt còn bận rộn sắp xếp người di tản, cô trông thấy Lại Kiệt giết một con zombie, vội vã chạy ngược trở lại, kêu lên: “Đừng nổ súng lung tung!”

Mông Phong bước lên con đường sau núi, lần lượt đi tới từng chiếc xe rùa mà nổ súng, nhất thời khiến hàng loạt người tuyệt vọng khóc rống, thậm chí còn có người xông ra muốn liều mạng với Mông Phong.

“Mi giết em gái tau...” – Tiếng gầm vang vọng giữa núi cao.

Mông Phong giận dữ mắng to, giẫy dụa tránh khỏi đám dân làng không biết phải trái.

Lại Kiệt giữ chặt lấy Tôn Hiểu Nguyệt khi cô toan chạy lướt qua: “Chuyện gì thế này? Họ nuôi zombie trong làng hả?! Cô có biết tại sao không?”

Tôn Hiểu Nguyệt liền đáp: “Những zombie đó khác với bọn zombie dưới khe núi, tụi nó không ăn người thân! Lúc trước có thầy lang bảo là bị trúng tà đấy!!”

Lại Kiệt không kiềm nổi văng chữ: “Trúng tà cái đếch gì! Bọn họ không biết đã đành, các cô từ thành phố tới mà cũng không biết à?!”

Tôn Hiểu Nguyệt phân bua: “Biết làm sao được, căn bản là tụi tôi không thể ngăn cản dân làng, chỉ có thể chuyển tới ngôi chùa sau núi. Bây giờ anh... trời đất ơi, muốn giết hết luôn sao?!! Đừng làm thế!!”

Lại Kiệt gắt: “Phải giết hết! Ngày nào họ cũng bắt người đi nuôi lũ zombie đó hả?!”

Tôn Hiểu Nguyệt sầm mặt: “Không, hầu hết đều ăn thịt tươi, gà, vịt cũng ăn, người... xác của đồng loại cũng ăn nốt.”

Lại Kiệt tức khắc quát to: “Mông Phong! Mặc kệ bọn họ! Giết hết đi!!”

Lại một tiếng súng nổ vang, Lại Kiệt lảng lảng đứng đó, Tôn Hiểu Nguyệt bèn hỏi: “Có chữa khỏi được không? Anh xem cậu bé kia...”

Lý Canh Bảo ngồi bệt dưới đất, tuyệt vọng khóc thảm thiết.

Lại Kiệt: “Chúng nó tiến hóa nhanh vậy sao?”

Tôn Hiểu Nguyệt tiếp: “Nhưng khi đói bụng sẽ vô cùng hung tợn, chỉ khi cho chúng nó đồ ăn mới chịu yên tĩnh lại.”

Lại Kiệt nói: “Phải giết sạch mới được, trên người chúng nó toàn là virus. Các người lớn mạng thật đấy, sống cùng bọn zombie lâu như vậy mà vẫn chưa bị cắn.”

“Đi! Đi mau!” – Mông Phong thô lỗ quát lớn, bận rộn dùng một tay chặn người xông tới trước, không khỏi lảo đảo lùi về sau.

Lại Kiệt rút khẩu súng ngắn ra, giương họng về phía vách núi hung hãn nả một phát.

Dân làng trên đường núi điên cuồng hét to, ngay sau đó đất đá bị viên đạn bắn nát bay tung tóe, phút chốc đều im bặt.

Lại Kiệt hét lên: “Lập tức rời khỏi đây! Ai còn không chịu đi ông đây bắn bỏ!!”

Sẩm tối cùng ngày, trên đỉnh núi đã tụ tập đầy đủ tất cả dân làng.

Lưu Nghiễn thả Lý Hâm Khải ra, cu cậu Lý Canh Bảo vừa nhác thấy liền há giọng khóc to: “Chú ơi!!!” – Rồi bổ nhào vào lòng người chú.

“Bị sao vậy?” – Lưu Nghiễn đứng từ xa hỏi vọng tới – “Lại đây em coi nào.”

Mông Phong đang bị đám dân làng dùng gạch đá, gậy gỗ đánh cho u hết cả đầu, lại còn không ít dân làng gào trời khóc đất, vì mất đi người thân muốn lao tới cứu xé.

Lưu Nghiễn không khỏi phá lên cười, nhưng cậu lại phát hiện Mông Phong chỉ vung tay tìm cách tránh né, không dám đánh trả, lúc này Lưu Nghiễn mới quát lên: “Làm gì đấy! Không được đánh nữa!!”

Mông Phong bị xô đẩy lùi dần ra sau, muốn bị đẩy xuống núi tới nơi rồi, tình hình hỗn loạn vô cùng, Lưu Nghiễn bắt đầu thấy không ổn, bèn mau chóng khởi động cuộn Tesla đặc biệt lên, tức thì hàng loạt tia chớp điện liên hoàn phóng ra, giạt cho cả đám người nằm sóng xoài đầy đất.

Trên đỉnh núi lại yên tĩnh như cũ.

“Lưu Nghiễn! Cậu làm gì thế hả!” – Lại Kiệt tức tối hét – “Sao lại làm ra chuyện thế này được!!”

Bất thành lĩnh Lưu Nghiễn bị Lại Kiệt tát cái bốp vào đầu, huyết Thái Dương nhức ông ông, từ trán tới chân mảy ngứa đỏ cả lên.

Lại Kiệt kêu: “Hướng dẫn viên Tôn, cô bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đi.”

Mông Phong đến trong xe hút thuốc, đội viên lục tục tập trung cùng nhau, bấy giờ Lại Kiệt mới ra tiếng: “Mở cuộc họp nào, anh đã hỏi bọn họ rồi, hầu hết mọi người đều tập hợp tới đây.”

“Mới này cậu phóng điện.” – Ngón trỏ của Lại Kiệt như muốn chọc đến yết hầu của Lưu Nghiễn – “Nếu có người té xuống núi chết thì cậu tính sao hả? Cậu có chịu trách nhiệm với mạng người đó được không?!”

Lưu Nghiễn cãi bướng: “Bất cần ẩn nhằm nút thôi mà, tôi chỉ định phóng điện hù bọn họ chứ bộ.”

Lại Kiệt gắt: “Còn ở đó ba xạo!”

Lưu Nghiễn mới đó đã bị túm đuôi, buộc phải ngoan ngoãn nhận sai, Lại Kiệt tiếp lời: “Sau này nhớ kỹ cho anh! Bất kể dưới tình huống gì, cũng không được đả thương người dân! Tình hình này anh vẫn còn không chế được, chưa đến lúc phải dùng tới vũ lực.”

Mông Phong nói: “Anh đừng mắng Lưu Nghiễn, là do tôi xử lý không tốt.”

Lại Kiệt: “Thôi đi, đang lúc khẩn cấp, không phạt các cậu. Tình hình bây giờ thế này...”

Lại Kiệt tóm lược kể lại những gì anh ta đã chứng kiến được, các đội viên đều đại khái thâm hiểu, đội trưởng muốn kể chuyện này cho Lưu Nghiễn nghe là chính.

“Cậu thấy sao?” – Lại Kiệt hỏi dò.

Lưu Nghiễn đáp cụt lủn: “Không biết.”

Lại Kiệt: “Chẳng phải bình thường cậu rất có sáng ý hay sao?”

Lưu Nghiễn im như thóc.

Lại Kiệt thiết muốn nổi đóa, thừa biết Lưu Nghiễn đang làm mình làm mẩy, anh ta lại đánh mắt qua Mông Phong, tức mà không biết trút vào đâu cho được.

Lại Kiệt trầm giọng hỏi: “Lưu Nghiễn, đến giờ cậu vẫn cho rằng mình làm đúng đấy hả?”

“Em ấy không nhập ngũ.” – Mông Phong vội ra tiếng – “Anh không thể dùng luật lệ quân ngũ mà áp đặt lên em ấy được, Lưu Nghiễn, đừng có hậm hực, giờ không phải lúc để giận dữ.”

Lưu Nghiễn im lặng một chốc, đoạn cậu quay người leo lên xe.

“Hạ lệnh đi sắp.” – Văn Thư Ca cất tiếng – “Có zombie mò tới? Mau lên kéo không kịp.”

Lại Kiệt không nói gì, lát sau mới bảo: “Mông Phong, cậu lên xem coi thiết bị thăm dò trực trực kiểu gì.”

Anh ta còn chưa dứt lời, Lưu Nghiễn đã bước xuống xe ném một tấm bản đồ qua, trên đó dùng bút lông đỏ vẽ khái quát phạm vi và mũi tên chỉ hướng.

Mông Phong lại hỏi: “Em có chắc không? Hay là kiểm tra lại lần nữa đi?”

Lại Kiệt nói: “Lưu Nghiễn, cậu phải đảm bảo thông tin này không sai sót gì đấy.”

Lưu Nghiễn chả thèm đếm xỉa tới anh ta, xoay ngoắt bỏ lên xe, đóng sầm cửa lại.

Một tay Lại Kiệt quơ quào trong vô thức, Lý Nham tinh ý cầm cái vỏ đồ hộp chuyển qua, Lại Kiệt liền chop lấy chơi thiết mạnh xuống đất, thở một hơi xả giận.

“Mông Phong.” – Lại Kiệt tiếp tục hỏi – “Cậu có ý gì hay không?”

Mông Phong xem xét bản đồ một hồi, lại phóng mắt nhìn xuống chân núi.

“Số thuốc nổ còn lại không đủ.” – Mông Phong nói – “Bom hạt nhân mini cũng xài mất rồi, mà cho dù còn cũng không thể dùng ở chỗ này được, nhiệm vụ hàng đầu là dẫn toàn bộ người ở đây rời đi an toàn.”

“Được.” – Lại Kiệt chốt – “Cứ theo mục tiêu đó, đỉnh núi này cũng thích hợp để làm sân bay. Giờ phải tranh thủ thời gian đem máy phát tín hiệu gắn lên ngọn tháp tín hiệu ở đỉnh núi đối diện, gọi tổng bộ tới đón người.”

Mông Phong từ tốn gật đầu, tiếp lời: “Nổ sập hết các con đường dưới chân núi, khiến cho núi sạt lở.”

Văn Thư Ca lại nói: “Nhưng sau khi tổng bộ đón người đi hết rồi, bọn mình phải rút quân kiểu gì? Chắc chắn zombie sẽ vây kín dưới chân núi. Đừng nói anh muốn kỹ sư mèo máy sửa xe thành phi cơ trực thăng đấy nhé...”

“Tôi chả tài cán thế đâu.” – Lưu Nghiễn lạnh giọng cắt tiếng qua loa phóng thanh.

“Để trực thăng câu hai chiếc xe chở đi.” – Lại Kiệt vươn ngón trỏ quay tròn trên đỉnh đầu, miệng thì kêu “vù vù vù” bắt chước tiếng cánh quạt trực thăng – “Giờ bắt tay luôn, ai cũng có việc đây, a Văn gắn máy tín hiệu thông báo với tổng bộ, Mông Phong đi chôn thuốc nổ đánh sập đường đi lên núi, Lý Nham phân phát thức ăn cho họ.”

Mông Phong lập tức lên xe lấy thuốc nổ, ở Đãng Phong họ đã xài hết tám phần mười, số còn lại không được bao nhiêu. Lại Kiệt dặn dò: “Nhớ chừa lại một con đường nhỏ, đề phòng trường hợp xấu.”

Lưu Nghiễn không tỏ thái độ gì, chỉ chong mắt vào màn hình theo dõi mà ngẩn người, trên bản đồ hiển thị, cách cứ điểm ngoài hai mươi kilomet chỉ chít toàn điểm sáng.

Lại Kiệt ngồi sau xe hút thuốc. Mãi đến khi sắc trời tối đen, Văn Thư Ca mới quay về, dưới chân núi cũng vọng tới tiếng nổ mạnh, mặt đất chấn động từng hồi.

Mông Phong cầm đồ ăn bước vào đặt lên bàn làm việc, rồi bảo: “Ăn tối này, đưa cho anh mấy hộp bom đỉnh mà em mới chế luôn đi.”

Lưu Nghiễn nói: “Trên giá đó, tự lấy đi, chỉ có hai chục cái thôi.”

Mông Phong lấy bom rồi xuống xe, đi ra con đường núi, cứ cách hai trăm mét lại chôn một hộp bom.

Màn đêm che phủ lên vạn vật, mọi người trên đỉnh núi lục tục thấp nển, từng điểm lửa nhỏ leo lét lay động trong gió núi, hết như một nghi thức tế trời đầy long trọng.

Họ cùng nắm tay nhau thê lương than khóc, cầu nguyện cho những người thân đã chết dưới tay Mông Phong được yên nghỉ.

Văn Thư Ca quỳ một gối xuống đất, trước mắt cậu là bấy trẻ con lóc nhóc.

“Đừng khóc nữa, nín đi nào.” – Văn Thư Ca dỗ dành – “Để anh làm ảo thuật cho mấy đứa coi nhé.”

Lưu Nghiễn quay đầu nhìn ra bên ngoài xe, Văn Thư Ca lúc này trông giống như một nhà ảo thuật điển trai trên sân khấu, tay trái giơ cọng cỏ đuôi chó (còn gọi là cỏ sâu róm, tên sao thì hình dạng hết như vậy ^^), dùng ngón tay phải chạm vào phần đầu xù lông của nó, cọng cỏ đuôi chó lập tức kêu te te te.

Tụi nhỏ đều cười ồ thích thú, có đứa còn vươn tay đụng vào, cọng cỏ liền im bất không kêu nữa.

Văn Thư Ca: “?”

Cậu ta lại chạm lên cọng cỏ, tiếp tục kêu te te.

Tụi nhỏ: “???”

Cậu ta cầm cọng cỏ, để tụi nhỏ lần lượt sờ vào, cỏ đuôi chó không ngừng rung rung, vừa rung lại vừa kêu te te.

Lưu Nghiễn chau mày không hiểu tại sao, trong khi bọn trẻ con đều bị chọc cười nắc nẻ, sau rốt Văn Thư Ca cũng phá lên cười, cậu ta hé miệng, chìa ra chiếc còi nhỏ giấu trên lưỡi.

“Xời—!” – Lũ trẻ cười văng lao nhao không dứt.

Lưu Nghiễn cũng chào thua, lắc đầu cười mỉm.

Trong đêm tối, Lại Kiệt bước đi giữa rừng nên lập lòe sáng, lần lượt kiểm tra tình huống của từng người, và ghi chép lại tên tuổi của họ.

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Anh còn mấy mạng nữa?”

“Liên quan quái gì nhà em?” – Mông Phong trở mình, xoay mặt vào vách xe mà ngủ.

Lý Nham nằm ở chiếc giường tầng trên sát bên, đang vọc một con dao găm, chen lời: “Sếp có hơi quá khích một tí, anh đừng để bụng với anh làm gì.”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi biết mà.”

Lý Nham lại hỏi: “Anh có biết chuyện của thằng Út(4) không?”

(4) Nguyên văn là (lão tiểu): theo mình tìm hiểu nghĩa là đứa con nhỏ nhất trong nhà hoặc là thành viên nhỏ nhất, nên mình quyết định gọi cậu kỹ sư đó là Út ^^

Lưu Nghiễn: “Là tay kỹ sư bị ăn sạch còn sót mỗi cái đầu đó à?”

Lý Nham dở cười dở mếu: “Ai bảo anh thế? Không phải vậy đâu.”

.
. .
.

End #36.

38. Chương 38

#37. Cô đảo(1)...

(1) Đảo đơn độc.

Lý Nham: “Lúc đó đang cần nhân lực, thằng Út còn chưa học xong trung học đã lên tiền tuyến.”

Lưu Nghiễn bắt chợt hỏi: “Cậu được triệu tập khi nào?”

Lý Nham đáp: “Từ sớm lắm, tôi biết đánh võ chút chút, có tham gia câu lạc bộ võ thuật hồi còn học ở Học viện hành chính. Khi di tản khỏi trường đi theo một chiếc xe cảnh sát vũ trang, một anh cảnh sát nhận

được mệnh lệnh, dẫn tôi với mấy đội viên trong câu lạc bộ đi cứu hộ ở ven biển, zombie đông lắm, bạn bè tôi đều bị lây nhiễm hết, sau cùng anh cảnh sát kia nhốt tôi vào kho hàng để tôi khỏi bị lây nhiễm. Tôi chờ ở trong đó suốt hai tháng trời, may là có đồ ăn, mãi sau Lại Kiệt đi tìm kiếm cứu hộ mới phát hiện ra tôi. Vì muốn đền ơn anh cảnh sát kia đã hy sinh vì tôi, nên tôi hỏi sếp mình có đủ điều kiện tham gia đội hay không? Anh bảo là tạm được, dù sao giờ cũng thiếu người, thế là tôi liền gia nhập đội Cơ lốc.”

Mông Phong chen vào: “Cậu ta là em trai của Lý Tung đó.”

“Cậu là em của Lý Tung á?!” – Lưu Nghiễn sững sốt hỏi.

“Ừa.” – Lý Nham xác nhận – “Các anh đã gặp anh Hai của tôi rồi đúng không?”

Lưu Nghiễn chỉ thở dài, Lý Nham lại nói: “Bọn Lâm Mộc Sâm cũng chết hết, anh tôi đúng là tệ hại, suốt ngày chỉ biết lêu lổng với gã.”

Lưu Nghiễn an ủi rằng: “Biết đâu lại chẳng có việc gì, không phải cậu cũng tìm được Tạ Phong Hoa rồi đấy thôi.”

“Ừ.” – Lý Nham bần thần tiếp lời – “Tôi chỉ còn hai cái mạng thôi, nên sếp không cho tôi làm những chuyện quá mức nguy hiểm. Chỉ cần còn sống sót, trước sau gì cũng sẽ gặp lại.”

Lưu Nghiễn hỏi: “A Văn thì sao?”

“Bốn mạng.” – Lý Nham đáp – “Sau khi rời khỏi thị trấn Vĩnh Vọng vẫn chưa đụng phải nguy hiểm gì nhiều.”

Lưu Nghiễn: “Còn Lại Kiệt?”

Lý Nham: “Không biết nữa, anh chưa nói bao giờ. Hồi trước thằng Út không tiêm vắc xin, sếp bảo là kỹ sư máy không đủ điều kiện để được tiêm, thằng nhỏ là kỹ sư máy thứ năm của đội Cơ lốc, lúc nào cũng thích theo đuôi sếp cả.”

“Bao nhiêu tuổi?” – Lưu Nghiễn chợt nhớ ra điều gì, gặng hỏi.

Lý Nham đáp: “Chắc là mười bảy, không nhớ rõ lắm, lúc nhảy dù xuống suýt thì ngã chết.”

Mông Phong than thở: “Cũng xấp xỉ tuổi Quyết Minh, mẹ kiếp, đời thật khôn nạn.”

Lý Nham thở dài, lại nói: “Thằng nhỏ đó thích sếp, cứ trèo lên giường sếp miết. Lưu Nghiễn, cái giường mà anh đang ngủ là của thằng Út đấy, có mấy đêm tôi nghe được, nó chờ lúc nửa đêm tưởng bọn tôi ngủ say hết rồi, mới khê khàng mò mẫm leo xuống, muốn ngủ chung với sếp.”

“À.” – Mông Phong phán – “Thằng nhỏ là ‘loại đó’ ”.

Lý Nham: “Thật ra tôi thấy bình thường mà, chẳng phải lúc trước các anh cũng là ‘loại đó’ à?”

Mông Phong hùng hồn đính chính: “Anh mày không phải nha, sau khi chia tay Lưu Nghiễn anh đây liền thích nữ giới.”

Lưu Nghiễn chẳng đếm xỉa tới Mông Phong, cậu lại hỏi: “Tiếp đó thế nào?”

Lý Nham tiếp tục kể: “Sếp bảo là không có hứng thú gì với thằng Út, bắt nó cút đi chỗ khác, nhiều khi còn đạp thằng nhỏ xuống giường, hoặc xoay lưng ngủ thẳng. Vậy mà thằng Út vẫn cứ thích làm phiền sếp, chuyên gây chuyện giật gân, mỗi lần bọn tôi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thằng Út luôn thích vờ vịt hô hào rằng nó đang bị zombie bao vây, có một bầy zombie bu kín ở ngoài xe, cực kỳ nguy hiểm, khiến sếp phải quay về cứu nó bằng được.”

Từ đáy lòng Lưu Nghiễn chợt dâng lên một nỗi thương cảm khôn cùng, cậu liền hỏi: “Lại Kiệt chưa bao giờ quay về hay sao?”

Lý Nham nói: “Mới đầu chúng tôi đều phát hoảng, nhưng khi trở về lại thấy chẳng có việc gì, nhiều lắm chỉ có một vài con zombie, lái xe cán chết là xong chuyện rồi, cho dù có đông hơn chỉ cần thằng nhỏ khóa chặt cửa thì zombie cũng không vào được. Thế là sếp chẳng thêm màng tới nó nữa. Sếp nói nó quá mức nhất

chết, nên muốn làm thân với anh để lừa lấy vắc xin phòng bệnh rồi bỏ trốn, bảo tội tôi cũng đừng bận tâm đến nó làm gì.”

“Về sau, có lần chúng tôi đang ở Vũ Hán, khoảng tháng Mười hai, muốn tiến vào một trường Đại học càn quét zombie, tiện thể đánh sập luôn cây cầu ở bên ngoài. Sếp cho đậu xe dưới một hầm gara, để thằng Út ở lại tiếp ứng.”

Lưu Nghiễn và Mông Phong đều lặng thinh, trong đêm tối chỉ còn giọng kể của Lý Nham rành rọt vang lên.

“Tôi còn nhớ buổi tối trước ngày đó, thằng nhỏ lại bò lên giường sếp, nài nỉ ‘anh Kiệt hôn em đi’, sếp tức khắc đập nó xuống giường, bắt nó leo lên trên mà ngủ. Hôm sau nó lại nói vào máy bộ đàm liên lạc với cả đội rằng: anh Kiệt hôn em đi. Sếp mắng: tởm bỏ mẹ, anh về đập chết cậu đấy nhé. Lúc đó chúng tôi đang băng qua cây cầu sắt, nên tín hiệu âm thanh của bộ đàm không mấy rõ ràng, cứ rè rè đứt quãng, sếp còn tưởng là bị hư rồi. Sau đó lại nghe thằng Út không ngừng la hét ‘cứu em, cứu em với, anh Kiệt mau về đi, em sắp chết rồi, muốn gặp anh...’ Sếp lại mắng ‘phần, đừng giở trò cũ rích này nữa, vắc xin không có dư cho cậu đâu, biết điều giùm đi’”

Lưu Nghiễn nói: “Cậu ấy đã chết?”

Lý Nham đáp: “Ừm, bọn tôi đều có lỗi với nó, thằng Út bị mắng thì không hó hé gì thêm, tội tôi đi thêm một khúc nữa, sếp mới cảm thấy có chút bất thường, bèn hỏi nó có việc gì không, thằng nhỏ liền bảo là không sao hết. Mà lúc đó chúng tôi cũng bị một bầy zombie bao vây, không cách nào chạy thoát thân, hai đầu cầu toàn là zombie, phải nhờ chỉ huy từ xe căn cứ mới được. Giọng nói của thằng Út không ngừng phát run, hướng dẫn đường đi cho bọn tôi, để chúng tôi phân công nhau đi chôn bom rồi tụ hợp sau, lúc đó tôi còn nghĩ cũng may nhờ nó vẫn bình tĩnh như thế, chứ không mọi người đã bỏ mạng ở trên cầu hết.”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay về, thấy trước cửa xe có một con zombie nằm sấp, ổ khóa trên cửa thì bị phá hỏng.” – Lý Nham tiếp – “Trong xe còn có một con khác, cả hai con đều bị thằng Út giết chết, thằng nhỏ nằm sổng xoài dưới bàn làm việc, đã chết vì mất máu quá nhiều. Trên người nó còn bị zombie cắn lỗ chỗ, súng nắm chặt trong tay, trên cổ, dưới đất, mặt ghế... khắp nơi nhuộm đầm máu. Bắt đầu từ hôm đó, sếp dần trở nên khác thường.”

Sự trầm mặc bao trùm.

Lý Nham thở dài một hơi, lúc sau lại hắng giọng tiếp lời: “Sếp cho rằng... là do mình hại chết thằng Út, đâm ra có hơi gần gũi, ba hồi tỉnh táo ba hồi lên cơn, mấy ngày đầu anh còn lầm bầm suốt, nghĩ là thằng Út vẫn còn sống, lúc ăn cơm cũng để thêm một hộp thịt trên bàn làm việc. Anh đừng để bụng với anh ấy, trong lòng mọi người cũng chẳng dễ chịu gì cho cam.”

Mông Phong ra tiếng: “Chuyện gì cũng đã qua rồi, con người dù sao cũng phải hướng về phía trước thôi.”

Lý Nham: “Ừa. Lưu Nghiễn, a Văn vẫn bảo anh nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng lòng dạ rất tốt, cho nên đừng chấp nhặt với sếp nữa nhé.”

Mông Phong lại nói: “Mười bảy tuổi đầu, vẫn là một đứa trẻ thôi, thật tội nghiệp...”

Lưu Nghiễn thở dài đánh thượt, đoạn cậu bảo: “Thôi đừng bàn nữa, ngủ đi, tờ mờ sáng còn phải thay phiên trực nữa đấy, tôi thà rằng chưa từng nghe kể chuyện này còn hơn.”

Ba giờ sáng, Lưu Nghiễn nghe tiếng Lại Kiệt đi vào thay ca, Mông Phong lục tục ra ngoài tuần tra, ý thức của cậu có chút tỉnh táo, rồi lại vì cơn buồn ngủ mà dần dần mơ màng, làm biếng không muốn mở mắt.

Lại Kiệt ngồi trên giường một chốc, đoạn đứng dậy giúp Lý Nham giém kỹ chăn, buổi đêm giữa núi cao khá lạnh lẽo.

Lát sau, anh ta lại lấy một tấm chăn ở giường dưới, đắp kín lên người Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn mơ hồ cảm nhận được Lại Kiệt vẫn đứng bên giường, nhìn chăm chú vào cậu đang nằm ở giường trên.

Độ cao của chiếc giường vừa vặn ngang tầm ngực của Lại Kiệt, anh ta vươn tay, khẽ khàng xoa đầu Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đang nằm sấp mà ngủ, một bên mặt vùi xuống gối, nét mặt say sưa tựa như một đứa trẻ con chưa hiểu chuyện đời, bàn tay của Lại Kiệt lướt qua mái tóc ngắn của cậu, mang đến cho cậu một cảm giác rất dễ chịu, giống như ngày được Trịnh Phi Hồ đánh thức, có một cảm giác an toàn đến lạ.

Tám giờ sáng, các đội viên đội Cơ lốc đều thức giấc, lúc Lưu Nghiễn xuống giường bèn thò tay xoa xoa đầu Lại Kiệt, anh ta nổi óa nạt: “Dám hỗn với anh à!”

Lưu Nghiễn ngó xuống sàn, xuất hiện thêm một đôi dép Doreamon(2), thấy vậy lẳng lặng xỏ chân đi.

(2) Chính hấn ==))

doreamon

Sương mù phủ kín núi non, vạn vật chìm trong màn sương trắng xóa, thỉnh thoảng có tiếng chim sẻ kêu ré lên, vắng vọng từng hồi giữa núi rừng.

Mông Phong ngồi ăn sáng ở tít mé phía Đông của mỏm đá (chính là đàn tể trời thời cổ trên đỉnh Tung Sơn đã nhắc tới ở chương 36) , những người dân tị nạn còn đang ngủ say trên mặt đất, Lại Kiệt bước xuống xe cất tiếng gọi: “Này Lưu Nghiễn, về thay quân phục vào đi, người của tổng bộ sắp tới rồi đấy.”

Lưu Nghiễn nói: “Vội gì, anh có biết viết báo cáo chiến đấu không?”

Lại Kiệt móc trong túi áo ra một tờ báo cáo viết tay nhăn nhúm, Lưu Nghiễn liếc mắt đọc qua, chữ viết chẳng thua gì gà bới, Mông Phong chê: “Còn xấu hơn chữ anh.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt mới bảo: “Cười gì, không giống với mấy cậu nữa, đi thay đồ mau.”

Lưu Nghiễn xem tờ báo cáo một lúc, rồi nói: “Tôi thấy nên bổ sung thêm vài chỗ.”

Lại Kiệt kêu mọi người tới tập hợp, Lưu Nghiễn cầm máy tính bản kê lên đùi, dựa theo báo cáo chiến đấu của Lại Kiệt mà nhập vào máy, cậu vừa gõ chữ vừa nói: “Trong này anh có nhắc tới một vấn đề, là bọn zombie không kiêng ăn thứ gì cả.”

Không ai đáp lời cậu, Lưu Nghiễn vẫn chưa đưa ra kết luận cụ thể, cậu suy luận xâu chuỗi các chi tiết lại, lập tức giải thích: “Nên bọn chúng vẫn còn sót lại một chút ký ức.”

Mông Phong: “Phải, vậy em muốn nói gì?”

Lưu Nghiễn: “Bọn chúng không nhất định phải nhắm vào loài người làm thức ăn, mà còn ăn thêm những loài khác nữa, mặc kệ là sống hay chết, dân làng đút cho chúng ăn cái gì thì chúng nuốt cái đó.”

Mông Phong chậm chậm gật đầu, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Theo đó mà phỏng đoán, bọn zombie khác thì sao? Nếu chúng nó không tìm thấy người sống, liệu có cắn xé lẫn nhau hay không?”

“Cậu muốn lợi dụng điều này khiến cho bọn zombie tự tàn sát nhau à?” – Lại Kiệt chau mày hỏi.

“Đây chỉ là giả thiết thứ nhất thôi.” – Lưu Nghiễn nói – “Sau khi cắn nuốt nhau, sẽ tạo thành kết quả thể nào. Đây là điều mà anh đã không nhắc tới trong báo cáo của mình. Giao cho nhóm nghiên cứu ở Khu số Bảy phân tích.”

“Có lý.” – Lại Kiệt tán đồng – “Viết thêm vào đi.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Giả như lũ zombie không tìm thấy thức ăn, ngoại trừ việc tự cắn nuốt nhau, chúng sẽ ăn thứ gì khác nữa không? Điều này rất quan trọng.”

Lời này vừa thốt ra, cả bọn đồng thời ý thức được một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Lưu Nghiễn gõ chữ như bay, vẫn không ngừng nói: “Zombie còn ăn được những thứ gì? Đuổi chim bắt cá? Hay là thú rừng? Nếu như bọn chúng cào hoặc cắn một con động vật nhỏ... Như con sóc chẳng hạn, rồi con sóc này chạy thoát, thì sẽ thế nào? Nó có giống như loài người, cắn giết đồng loại? Sau khi đồng loại chạy thoát, sẽ cắn những con khác nữa? Giống như đợt đại dịch zombie bùng nổ lần đầu tiên của loài người không? Còn nếu zombie ăn thực vật thì sao?”

Mông Phong nói: “Anh nghĩ Khu số Bảy đã đưa ra giả thiết này rồi. Và trước mắt vẫn chưa có chỉ thị đặc biệt nào.”

Lưu Nghiễn: “Đặc tính của bọn chúng cũng chưa hoàn toàn rõ rệt, ngoại trừ vật mẫu zombie mà các đội cứu hộ gửi Trung đoàn đem về nghiên cứu, cộng thêm những bản báo cáo giống như của chúng ta, còn cách nào để tìm hiểu phương hướng tiến hóa của lũ zombie?”

“Được đấy.” – Lại Kiệt quyết đoán – “Điểm đó cực kỳ quan trọng, tuy không biết những đội khác có gặp phải vấn đề như chúng ta không, nhưng nhất định phải ghi thêm vào.”

“Ghe—!” – Lý Nham đâm nhẹ một cú vào vai Lại Kiệt – “Sếp, rốt cuộc anh cũng được thăng chức rồi nhá!”

“Vớ va vớ vẩn.” – Lại Kiệt với vẻ nghiêm túc rằng – “Có sống sót trở về hay không còn chưa biết chừng, viết đi, Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn chui vào xe in bản báo cáo. Lúc này dưới chân núi zombie tụ tập ngày một đông, bọn chúng chen chúc dưới đó nhưng không có đường leo lên, chỉ còn sót lại duy nhất một con đường cực kỳ nhỏ hẹp.

Phần lớn zombie chưa kịp trèo lên núi đã bị đồng bọn chen lấn rút xuống dưới, trong phút chốc, trên sườn núi cheo leo cao hơn trăm mét liên tiếp vang lên tiếng vật thể nặng nề rơi xuống khe sâu.

“Tôi nghi ngờ trên ngọn núi này.” – Lưu Nghiễn giao bản báo cáo ra – “Trên máy thăm dò biểu hiện hơn một triệu cá thể nhiễm bệnh, chắc ít nhất gần non nửa là động vật rồi.”

Ai nấy nghe xong đều nín lặng.

Mông Phong mau chóng lấy lại tinh thần, hấn hỏi ngược lại: “Vậy lúc tụi mình vào núi, sao bọn zombie động vật không tấn công?”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Đây chính là một trong những điểm nghi vấn... Vốn dĩ tôi không nói sớm, là vì chưa rõ lý do tại sao zombie động vật không tấn công? Rất quái lạ... không sao hiểu nổi. Có thể chúng chẳng hứng thú với loài người, giống như những người bị lây nhiễm đợt đầu, không hề để ý tới các động vật khác. Đốt núi có được không?”

Lại Kiệt trầm ngâm một hồi, mới nói: “Không được, giờ là thời điểm giao mùa Xuân – Hè, lại dày đặc sương mù, căn bản là không đốt nổi.”

Mông Phong lại bảo: “Kệ đi, cứ chú ý canh chừng động tĩnh dưới chân núi, mọi người lấy thêm nhiều xăng một chút, tưới xuống con đường núi đó, để tiện châm lửa bất cứ lúc nào. Rồi tháo súng phun lửa trên xe xuống, đặt ở sườn núi, dù gì đội cứu viện cũng sắp đến, một khi họ có mặt thì mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều.”

Mọi người lập tức bắt tay hành động, Lưu Nghiễn lên xe điều chỉnh cuộn Tesla đặc biệt, vặn công suất của máy phát điện đến mức cao nhất để làm nóng, để phòng trường hợp xấu.

Mười giờ sáng.

Trên chóp đỉnh Tung Sơn, sương mù dày đặc dần tan đi dưới nắng trời gay gắt. Giữa trùng điệp núi non, lần đầu tiên trong suốt mấy ngày qua, Mông Phong cho phát nổ quả mìn thứ nhất chôn dưới đường đi, tiếng chấn động ầm vang, hơn trăm con zombie bị nổ bay, rồi mất hút dưới khe sâu.

“Không có nhiều như dự đoán.” – Mông Phong ghé mắt nhìn xuống dưới núi rồi ước chừng – “Cùng lắm chỉ mười vạn con.”

Một khi vượt qua số lượng giới hạn, Lưu Nghiễn cũng không cách nào đoán biết được cụ thể bao nhiêu – vì bọn zombie đông đúc luôn tụ lại một chỗ, có mười vạn hay hai chục vạn, thậm chí trăm vạn hay hơn ngàn vạn, cậu nhìn vào căn bản chẳng thể phân biệt được.

“Ừa.” – Lưu Nghiễn nghe hấn ước đoán như vậy rất khâm phục, thật lòng ngợi khen – “Mười vạn con, anh giỏi thật đấy.”

Mông Phong lại tưởng Lưu Nghiễn đang đá đểu mình, hấn thu súng vào, lạnh mặt hỏi: “Em không xía xói anh vài câu thì chết đấy à?”

Lưu Nghiễn: “...”

Tiếng vù vù vù chấn động màng tai, hơn chục chiếc trực thăng quân sự cỡ lớn tấp mình dưới ánh Mặt trời rực rỡ, gió rít cuộn cuộn nổi lên, khiến cát bụi tung bay tứ phía đỉnh núi, Lại Kiệt dẫn dò mọi người rảo thủ vững, anh ta đứng giữa cuồng phong mà hô lên: “Tùng tốp đáp xuống! Mau lên! Đừng tắt động cơ!!”

“Lại Tiểu Kiệt!” – Một tay phi công hét – “Đến nhận vật tư của mấy người này! Cậu gan cùng mình rồi! Khắp núi đầy rẫy zombie không à!!”

Lại Kiệt hô to: “Nhanh tay nhanh chân lên! Không có thời gian điểm danh nữa! Bắt đầu kiểm dịch đi!! Người nào xong lập tức đưa lên trực thăng!!”

Vật tư thả xuống bị ném phịch dưới đất, tay phi công hét rầm lên: “Là Trinotrotoluen (còn gọi thuốc nổ TNT) mà kỹ sư mấy người xin đấy!! Cẩn thận giùm tôi cái đi!”

Lưu Nghiễn toát mồ hôi lạnh hết cả lưng, vội chạy tới ôm thùng khuôn vào trong xe.

Mỗi lượt có hai chiếc trực thăng hạ xuống, cánh quạt quay gầm rú liên hồi giữ cho chân trực thăng không chạm hẳn xuống mặt đất. Dưới chân núi zombie vây đen, qua một lúc Mông Phong lại cho phát nổ một quả bom, tim gan của mọi người như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Hai chiếc trực thăng đến đầu tiên giờ đã lên đường, sau khi rời khỏi đỉnh núi lại có hai chiếc khác thay phiên. Bỗng nhiên có mấy con zombie bò lên gần tới nơi, khiến đám đông rối loạn cuống quýt.

“Đừng sợ!” – Tôn Hiểu Nguyệt cả giọng hô – “Mọi người đừng sợ! Áááá!!!!!!” – Chợt có một con zombie vượt qua rào sắt, tiếng thét bất thành linh khuếch đại ra loa, đám người phút chốc vỡ òa kinh hãi, thi nhau cầm đầu chen về phía trực thăng.

Mông Phong nhanh nhẹn nâng tay gạt khóa nòng khẩu súng cối, tiếng kim loại vang lên, bóp cò súng liền phóng ra một quả pháo!

Mông Phong khom người ra sau để triệt tiêu lực phản chấn, một vệt lửa đạn xoẹt ra, bắn lùi mấy con zombie kia bay khỏi đỉnh núi, hết như con điều đứt dây rớt tòm xuống vực.

“Anh tên gì!” – Lưu Nghiễn quát lên – “Im lặng chút đi!!”

Lại có thêm hai chiếc trực thăng khác đáp tới, người người vội chen chân xô lấn, Văn Thư Ca vác súng đứng ngăn giữ ở phía trước, rống to: “Còn chen nữa là tôi nổ súng đấy!!”

Phải bắn lên trời mấy phát chỉ thiên mới khiến đám đông dần yên tĩnh lại, trong khi bọn zombie dưới chân núi ùn ùn kéo lên như không bao giờ giết sạch được, mãi đến lúc chiếc trực thăng chở người cuối cùng quay đầu bay đi.

Cánh quạt gầm vang, chiếc trực thăng vận tải bay tới hạ móc cáp xuống, Lại Kiệt phát lệnh: “Lưu Nghiễn lên xe đi! Những người còn lại đón dây cáp...”

Trong khoảnh khắc đó, từ sâu trong núi rừng đột ngột tràn ngập luồng khí xao động không yên.

Trên cao ngàn dặm, không khí đặc quánh, giữa bầu trời xám xanh mịt mờ, hình thành một cảnh tượng do những đám mây đen vần vũ tụ thành vòng xoáy quay tít mù, thoát cái đã thu hẹp quỹ đạo—

Rồi vụt biến mất giữa đồng tử đen thẳm của Lưu Nghiễn.

“Có nguy hiểm!!!!!!” – Lưu Nghiễn theo bản năng gào to lên – “Mau tìm chỗ trốn!!!”

Hàng vạn chim chóc kinh hãi phát ra tạp âm inh tai lao vút khỏi rừng cây, nhằm thẳng vào đội ngũ trực thăng giữa không trung! Tiếng huyền não ré vang hết như vũ khí sắc bén xâu xé linh hồn, bầy zombie khắp ngọn núi hoảng sợ gào thét liên hồi.

Ánh Mặt trời chớp mắt bị che khuất, đàn chim đông nghìn nghịt phóng qua đỉnh đầu của bọn họ, chỉ sót lại những tia sáng yếu ớt len qua. Lại Kiệt nổ súng lên trời đồng thời quát to hạ lệnh rút quân, chiếc phi cơ trực thăng mau chóng cất cánh bay cao, cánh quạt tức khắc bị đàn chim sề vây bám, dội ra tiếng nổ chấn động.

“Lưu Nghiễn!!!!!!!” – Mông Phong điên cuồng rống gọi.

“Mặc áo chống đạn vào! Đội nón phòng hộ!!” – Lại Kiệt quát lên – “Hai tay bảo vệ mặt!!!!”

Lưu Nghiễn dùng cả hai tay che đầu trốn dưới gầm xe, khắp nơi toàn là lông chim bay tán loạn và tiếng súng nổ dồn, cậu chớp thời cơ nhảy vọt vào xe, ném thùng vũ khí ra ngoài, rầm một tiếng áo giáp nón mũ rơi rớt đầy đất.

Bốn tay đội viên từ các hướng khác nhau xông vội tới, đánh lặn một vòng rồi chộp lấy mũ giáp mặc vào.

Tất cả trực thăng đều kiệt lực phi lên. Giữa trời cao chợt phát ra tiếng thét thảm thiết, lũ chim sẻ lách qua khe hở cánh cửa chưa được đóng kín bay vọt vào trong khoang trực thăng, tiếng va đập hỗn loạn kêu vang, lại có người rớt xuống, còn chưa kịp chạm đất đã bị hàng vạn con chim sẻ xâu xé thành mảnh vụn!

Lưu Nghiễn kinh hãi theo dõi khung cảnh diễn ra bên ngoài xe, thời khắc đó, những loài chim bị nhiễm virus trong khắp núi rừng đã muốn quây thành một cơn lốc khổng lồ, phóng thẳng lên cao!

Mông Phong và Lại Kiệt mỗi người vác một khẩu súng phun lửa, phút chốc luồng lửa thiêu đốt ngập trời, phừng phừng bắn lên trời cao.

Chiếc trực thăng chở người bay sau cùng bất thành linh phát ra tiếng nổ lớn, động cơ trên đỉnh trực thăng nổ mạnh, đâm sâu vào vách núi đá, rồi hóa thành một quả cầu lửa bốc khói cuộn cuộn rơi xuống vực thẳm.

Bất chợt vang “Ùỳnh!” một tiếng, vòng tròn sóng âm khuếch tán, quét bay lũ chim đông nghịt trên trời, liền sau đó chín chiếc phi cơ trực thăng đồng loạt phóng điện, phá không bay vút đi.

Chiếc trực thăng vận tải lọt lại sau cùng buộc phải đáp xuống, đàn chim liền đổi chiều tấn công về phía đỉnh núi, từ bốn phương tám hướng bổ vào chiếc trực thăng, khắp tầm mắt toàn là máu thịt vụn vỡ và lông chim tứ tung, Lại Kiệt vội quát to với tay phi công: “Mặc kệ tội tôi đi! Anh rút mau!”

Lưu Nghiễn ấn một nút trên cái điều khiển, “Xoẹt!” một tiếng, luồng điện liên hoàn tức khắc diệt sạch lũ chim zombie vây quanh xe. Lại Kiệt vẫn không ngừng hô to, đội viên tức tốc chạy về xe cản cứ để viện trợ.

Lưu Nghiễn run lấy bẫy gấp rút gỡ ra mạch điện của chiếc radio, nối vào nguồn của bình ắc quy, quần vãi vòng rồi dán chặt bằng băng keo, tiếp đó vặn mở dòng điện.

Từ loa phóng thanh liên tục truyền ra thanh âm inh ỏi, hết như khi thử micro trên sân khấu, chính là tiếng hú rít chói tai gây khó chịu vô cùng. “Uuu—” chấn động màng nhĩ không dứt.

Lưu Nghiễn khuếch đại đến mức tối đa, rồi vặn mở bình ắc quy, ré vang tiếng rít dài bén nhọn, tần số âm thanh cao đến độ ù tai.

“Em đang làm trò gì vậy hả!” – Mông Phong gắt lên – “Dùng cuộn Tesla đi!!”

“Lũ chim quá đông! Cuộn Tesla không hiệu quả!!” – Lưu Nghiễn cả giọng đáp, ngón tay vẫn từ từ xoay tròn nút vặn, bên ngoài là tiếng va đập không dứt như mưa xối, mỗi lúc một dồn dập, mỗi lúc một mạnh bạo, song cửa kính điên cuồng rung lắc dưới sự va đập mãnh liệt không dứt của đàn chim.

Trực thăng vận tải không chọi nổi hàng chục triệu con chim nên buộc phải cất cánh, chuyển hướng Đông Nam rời khỏi khe núi, nhưng bởi sự tấn công va đập của lũ chim mà nghiêng lệch sang một bên.

Chớp mắt cánh quạt đập trúng vào vách đá, rắc một tiếng trực quay bị gãy đôi, cánh quạt vùn vụt lao ngược về phía mỏm đá trên đỉnh núi.

“Nằm xuống!!!!” – Mông Phong gồng mình thét to.

Cả bốn người đồng thời nhảy bổ nằm úp, chiếc trực thăng đâm vào núi nổ mạnh, biến thành một quả cầu lửa khổng lồ chói mắt, luồng khí nóng hất cánh quạt bay tới, xẹt qua đầu cả bọn lao vút qua mỏm đá, rồi cắm phập xuống mặt đất bên cạnh.

Luồng điện ù ù mỗi lúc một kêu vang, đàn chim ngập trời bỗng chốc mất đi mục tiêu, từ khắp mọi hướng đồng loạt ủa xuống mỏm đá!

Ngón tay Lưu Nghiễn không ngừng run rẩy, tần số dòng điện cuối cùng đã chạm mức tối đa, tiếng rít sắc nhọn như muốn đâm xuyên màng nhĩ, vang dội từng hồi giữa núi rừng rộng lớn. Liền sau đó lũ chim sẻ phát ra tiếng kêu ré chói tai, nhốn nháo bay tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Trong tích tắc, đàn chim zombie phủ kín trời đã tiêu tán sạch sẽ, trên mỏm đá trống trải, chỉ còn sót lại tiếng hú rít liên hồi phát ra từ chiếc xe căn cứ.

Ba giây sau, Lưu Nghiễn tắt máy khuếch đại thanh âm, mọi thứ lại rơi vào tĩnh lặng.

“Nói thật nhé, tôi thấy qua phen này... cơ may thắng cược của anh cũng muốn tiêu rồi.” – Mông Phong thở hồng hộc phàn.

Lại Kiệt lão đạo gượng đứng dậy, gỡ áo giáp và mũ phòng hộ xuống, chán nản đáp: “Mẹ nó, anh mày chỉ có số làm cu li suốt kiếp thôi, thiếu chút đã bỏ mạng ở đây luôn rồi.”

Họ đối mặt với khoảng rừng núi mênh mông bát ngát xung quanh.

Dưới bầu trời xám xịt ảm đạm, khắp núi đồi vây kín zombie, trực thăng vận tải đã rơi tan nát, mà đội ngũ trực thăng cũng rời đi hết.

Chỉ còn sót lại một mỏm đá đơn độc trên đỉnh cao chót vót, hệt như một hòn đảo cô độc trôi nổi giữa biển zombie vô tận.

.
. .
.

End #37.

39. Chương 39

#38. Phá vây...

“Cũng may hàng tiếp tế vừa tới tay.” – Lưu Nghiễn kiểm kê – “Có năm ký thuốc nổ TNT, hai mươi ngàn viên đạn súng máy, năm ngàn viên đạn súng lục xoắn ốc cải tiến, một trăm hai mươi quả lựu đạn, mười hai băng đạn súng trường NATO (là loại đạn do các nước trong khối NATO(đặc biệt là Mỹ) sản xuất, dùng cho súng trường), đạn của súng lục thông thường...”

“... Mười quả mìn định vị, một đầu đạn hạt nhân mini, tất cả máy móc thiết bị đều hoạt động bình thường, bảo cáo hết.”

“Có thể liên lạc với Tổng bộ nữa không?” – Văn Thư Ca phóng mắt nhìn xuống bên dưới.

“Bị hư rồi.” – Lại Kiệt nói – “Cậu ngó cái tháp tín hiệu mà coi.”

Ở phía đối diện đỉnh núi, ngọn tháp tín hiệu cong vẹo gãy làm đôi. Mông Phong cũng quét mắt nhìn xuống núi, đoạn ra tiếng: “Zombie mỗi lúc một đông thêm, từ các thành phố lân cận ủa hết về đây.”

Lại Kiệt đương ngồi trên rương đạn dược, chống tay suy tư vuốt cằm.

“Mà tại sao bọn zombie đều tụ tập lại chỗ này?” – Lại Kiệt nheo mắt ngờ hoặc – “Anh thiệt không hiểu nổi, sao bọn chúng biết được trên núi có người?”

Mông Phong cũng nói: “Lũ zombie này rất quái lạ, mấy người có chú ý thấy không? Bọn chúng khác hẳn so với lúc trước. Tuy vẫn còn lộn xộn, nhưng dường như chúng đang tuân theo một trật tự nào đó, không tùy tiện chen chúc trèo lên núi, giống kiểu đang xếp hàng ngay ngắn... cứ như chúng tự nhận biết được, chen lấn sẽ bị té xuống.”

Đến tận phút này mọi người mới lơ mơ nhận thấy lời Mông Phong nói rất có lý, biết đâu chừng trong bầy zombie này có một con lãnh đạo, nếu không làm sao bọn chúng có thể tự giác leo núi như đang xếp hàng cho được. Vốn theo bản năng, bọn chúng chỉ biết chen lấn xô đẩy, lũ zombie ở phía sau vì muốn tiến tới gần thức ăn hơn, sẽ dồn đẩy khiến đám đằng trước rớt xuống núi.

Có điều giả thiết này quá mức hoang đường, gần như bác bỏ tất cả mọi cái nhìn của con người về zombie từ trước tới nay. Nhưng xem bọn zombie dưới chân núi đang tuần tự leo lên, giống hệt một đội quân có kỷ luật, nếu bảo không có một cá thể đứng ra kiểm soát bầy đàn là chuyện hết sức phi lý.

Lại Kiệt hỏi: “Cậu cho rằng đây là một đội quân?”

Mông Phong đáp: “Thầy huấn luyện từng nói, hễ địch nhân có trật tự, thì nhất định có một thủ lĩnh đang chỉ huy. Chọn vùng trống trải sau lưng bọn chúng... ném ra một mồi nhử, anh nghĩ chúng có xoay người lại không?”

Không một ai đáp lời, lát sau Lại Kiệt mới hạ ống nhòm xuống.

Mông Phong tiếp: “Giả sử có thủ lĩnh zombie, thì nó chắc hẳn ở phía sau. Nếu ném người vào đó, con thủ lĩnh ắt phải khẩn trương, gấp rút triệu tập quân lính quay lại bảo vệ mình, có khi toàn bộ zombie trên con đường nhỏ hẹp đều chạy ào về cùng nên.”

Lưu Nghiễn bận rộn điều chỉnh độ phóng đại của máy quan sát hồng ngoại, cũng đề ra nghi vấn: “Nhưng anh làm sao biết được, thủ lĩnh zombie chưa chắc đã tồn tại đó sẽ có cách suy nghĩ giống như con người? Hơn nữa, tới tận giờ vẫn chưa hề phát hiện con zombie nào đặc biệt khác thường cả.”

Lại Kiệt: “Cậu tin vào loại giả thiết này sao?”

Mông Phong bèn hỏi ngược lại: “Bằng không phải giải thích thế nào?”

Lại Kiệt không đáp lời.

Lưu Nghiễn không khỏi trầm nể phục cách đào tạo chiến thuật của K3, bởi trông vẻ mặt của Mông Phong lúc này khá là chắc chắn.

Lưu Nghiễn đón lấy ống nhòm ngắm xuống dưới núi, đoạn lẩm bẩm nói: “Biết đâu nó giống một con zombie rất bình thường, chẳng mấy khác biệt với những con còn lại, chỉ còn cách thử đi tìm nhược điểm của nó. Mà giả như không có con thủ lĩnh thì sao?”

Mông Phong liền nói: “Vậy thì chia làm hai mũi tấn công, kiếm đường máu, tôi sẽ xả súng phía sau đàn zombie, còn mọi người lao xuống núi, sau đó tụ hợp ở nơi vắng zombie.”

Lại Kiệt chậm chậm gật đầu.

Zombie dưới chân núi mỗi lúc một nhiều thêm, bây giờ cho dù có dùng thuốc nổ mở đường xuống núi thì bọn zombie theo đó cũng sẽ bủa tới đông hơn. Nơi đây không có công sự che chắn, lại chẳng có cao ốc để dụ địch phá nổ, một khi bị zombie vây kín là hết đường thoát thân, chỉ còn nước ngồi trong xe chờ chết mà thôi.

Lại Kiệt đắn đo một lúc, rồi nói: “Mông Phong, cậu học chiến thuật đến nơi đến chốn hơn anh mà. Bất kể đàn zombie này là một đội quân hay không, cũng phải dẫn dụ chúng nó rời đi, giảm bớt áp lực khi phá vây.”

Mông Phong bổ sung: “Đúng, bọn zombie trong thung lũng đều tụ về con đường núi phía trước, chúng ta sẽ thả một mồi nhử ở khu đất trống sau thung lũng, ít ra sẽ có một phần xoay người đuổi theo mồi nhử, bất luận thế nào, đều dễ dàng cho mọi người nhân cơ hội mà phá vây.”

Lại Kiệt chốt: “Được, bọn mình cực một phen đi, anh sẽ làm mồi nhử. Chuẩn bị lái xe xuống núi nào.”

Mông Phong phản đối: “Không được! Để tôi đi, đường núi rất hẹp, không thể để Lưu Nghiễn lái xe, chắc chắn sẽ lật xe mất. Tôi làm mồi nhử, anh lái xe đi.”

Lại Kiệt kiên quyết: “Anh sẽ đi, cậu ở lại đây bảo vệ mọi người. Đưa anh bộ đồ dơi(1) nào.”

(1) Ừm, dịch sát nghĩa đúng là đồ dơi, lục nát gg vẫn kg tìm thấy thông tin gì, mình đoán nó là bộ đồ bó sát may bằng vật liệu đặc biệt, có gắn thêm cánh dưới nách giống dạng con sóc bay, dễ dàng vận động.

Văn Thư Ca chen lời: “Lần nào anh cũng đi làm mỗi, phải chờ lượt cho tụi tôi chứ.”

Lại Kiệt gầy gòn: “Đây là mệnh lệnh!”

Lưu Nghiễn cắt ngang: “Đừng có tranh nữa, hay để tôi đi cho.”

Mông Phong: “Giờ này mà còn nói chuyện đùa vớ vẩn thế à?! Bớt lằng nhằng đi! Đội trưởng, kỹ thuật của anh tốt nhất, anh phải lái xe, tôi làm mỗi nhử, nếu không tôi sẽ lái xe đâm xuống vực đấy! Dù gì cũng chẳng có ai chờ tôi quay về cả.”

Lưu Nghiễn dài giọng: “Anh đáng thương thật đấy trung sĩ Mông Phong! Thôi thì bây giờ đi nhảy vực luôn điiiiiiiii...”

Mông Phong chẳng thèm bận tâm tới cậu, leo thẳng lên xe thay đồ.

Lưu Nghiễn bật tắt máy dụng cụ theo dõi lên, mở mìn quét mắt nhìn qua sáu màn hình hiển thị. Trên đó gần như giống hệt nhau, nhưng nhúc nhúc những vết vàng lơ lơ hình người.

Cậu bỗng chốc chú ý tới chỗ sát mép màn hình, có một bóng người rất thấp bé, không hề động đậy.

Trong chớp mắt Lưu Nghiễn thấy lạnh toát sống lưng, cậu quay đầu gọi: “Mông Phong.”

Mông Phong vừa cởi nút áo trong, lộ ra cơ ngực màu đồng khỏe mạnh, hằn khe như nếp mây, hỏi: “Sao thế?”

“Anh xem này.” – Lưu Nghiễn nói ngắn gọn.

Mông Phong trông bộ đồ dơi vào, rồi mới bước tới nhìn màn hình hiển thị.

Khi Lưu Nghiễn quay đầu lại lần nữa, bóng người thấp bé trên màn hình đã biến mất.

“Quái lạ...” – Lưu Nghiễn bật thốt – “Rõ ràng mới nãy còn ở đây mà.”

Mông Phong hỏi: “Em phát hiện cái gì à?”

Lưu Nghiễn không đáp lời hắn, cậu mở một phần bản đồ ra, đối chiếu với phạm vi giám sát trên máy, xác định là chỗ sườn núi sâu nhất.

Lưu Nghiễn mù mờ khó hiểu, khi cậu nghiêng đầu, bờ môi vô tình kề sát môi Mông Phong.

Mông Phong chăm chú nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, khuôn mặt tuần tú hơi hơi đỏ ửng. Mà Lưu Nghiễn còn mãi mê suy nghĩ chuyện tình, bất giác liếm nhẹ môi.

“Gì đấy?” – Mông Phong vẫn chú mục vào mắt cậu, khẽ giọng – “Đừng quyến rũ anh mãi thế.”

Lưu Nghiễn lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Em ngờ là phát hiện ra nó rồi, nhưng nó lại biến mất, chắc chỉ ở trong phạm vi khu vực này thôi.”

“Xa quá.” – Lại Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau cả hai – “Không cách nào ném bom tới được, cậu chắc chắn là ở đây chứ?”

Lưu Nghiễn không dám đoán bừa, nhưng Mông Phong lại bảo: “Cứ thử xem sao, kêu mọi người lên xe đi.”

“Có phải anh muốn thử tìm ra nó trước.” – Lưu Nghiễn nói – “Biết đâu sẽ bớt rắc rối hơn nhiều đúng không?”

Mông Phong gật đầu, Lại Kiệt chợt hỏi: “Lỡ không phải thì sao?”

Mông Phong không chần chừ đáp: “Em ấy bảo là đúng mà.”

Lưu Nghiễn tức thì hô lên: “Ê này, em đâu có khẳng định như thế!”

Mông Phong nhìn Lưu Nghiễn, trong mắt ánh lên thần sắc rất đỗi quen thuộc. Lưu Nghiễn lặng đi một hồi, sau đó cậu nói: “Được rồi, em thấy có nhiều khả năng là đúng đấy, nhưng mà anh...”

Mông Phong vênh mặt dùng ngón tay chọc chọc cậu, giễu cợt rằng: “Đừng có sợ, tụi bọn mình chia tay rồi, nhưng anh vẫn còn tin vào chút tài khôn vặt ấy của em...”

Lưu Nghiễn: “Anh đừng ở đó nhần đi nhần lại chuyện này mãi thế! Em hoàn toàn chẳng ý kiến gì hết, tự em nhớ rõ những gì mình đã nói, chờ mà xem!”

Mông Phong: “Em chờ đó đi!”

Lại Kiệt cắt ngang: “Chấm dứt mấy chuyện riêng này ngay! Bàn việc chính!”

Mông Phong liền bảo: “Đội trưởng lái xe căn cứ, Lý Nham lái xe vật tư, Lưu Nghiễn phụ trách truyền tin và quan sát màn hình theo dõi, còn a Văn sẽ bảo vệ xe căn cứ đi mở đường. Lưu Nghiễn tả sơ sơ cái thứ kia coi nào.”

“Ừm, vệt sáng hình người ... cao chưa được một mét, là máy hồng ngoại thăm dò được, em cũng không thấy rõ tướng mạo của nó, em nghĩ chắc là một đứa trẻ con, nó vẫn đứng bất động ở tít trong rừng sâu núi.”

“Nhiều đó đủ rồi.” – Mông Phong nói – “Xuất phát nào.”

Lại Kiệt cho quay đầu xe, vào lúc này, mỗi một phút một giây đều cực kỳ quý báu, Mông Phong chốt lần cuối: “Chờ khi tôi giải quyết con thủ lĩnh xong sẽ chạy về hướng Tây, mọi người xuống đón tôi tụ hợp, rồi chúng ta sẽ nghĩ cách xông ra ngọn núi này...”

Lưu Nghiễn bất chợt hỏi: “Anh còn bao nhiêu mạng nữa?”

Mông Phong ngồi trên ghế phó lái, đáp có lệ: “Khi nào về sẽ nói cho em biết, đi thôi!”

Lại Kiệt khom người dùng sức xoay mạnh vô lăng, chiếc xe căn cứ gầm rú lao tới đâm ngã rào sắt phóng xuống núi.

Khoảnh khắc xe vượt qua khúc cua gấp, Mông Phong tung mình nhảy khỏi cửa xe, hết như một mũi tên màu đen bắn vọt vào khe núi.

“Cố lên!!!” – Cả đội đồng thanh hô to.

Mông Phong đâm đầu lao xuống vực sâu thăm thẳm, hần nhắm đếm từng giây, liền sau đó dang rộng hai tay hai chân, tấm vải màu đen của bộ đồ dơi bung ra, căng phồng bay phần phật giữa cuồng phong, cả người hần giống hệt một con diều đen cỡ lớn, bay thẳng về phía đàn zombie ở rừng Tây ngọn núi.

Xe căn cứ thỉnh thoảng chần động mạnh, đâm vào lũ zombie đang chen cứng đường núi, Văn Thư Ca tức tốc nhào lên ghế phó lái, bật vòng ngắt hồng quang kê sát mắt, kéo cần điều khiển của súng máy ra nhấn nút bắn liên hoàn.

“Bám chắc vào!” – Lại Kiệt quát lên.

Giây lát tiếng súng liên thanh nổ rất vang dồn, bọn zombie chặn đường bị hất văng xuống núi, dọc đường máu thịt xả tung tóe, Lại Kiệt sống chết đánh mạnh vô lăng sang bên trái, tiếng ầm ầm nổ vang, chiếc xe căn cứ quẹt vào vách đá liên tiếp xẹt ra tia lửa, nghiền thành một con đường máu thịt bầy nhầy.

Lưu Nghiễn bị xóc nảy đến choáng đầu hoa mắt, lúc này từ bộ đàm truyền tới giọng nói của Mông Phong: “Tôi đáp đất rồi! Zombie ở đây đông như kiến ấy! Rốt cuộc nó ở chỗ nào! Lưu Nghiễn! Chỉ huy tình hình đi!!”

Vệt sáng hình người cao lớn màu đỏ trên màn hình chính là Mông Phong, chỉ chút những vệt vàng lơ lửng xung quanh là bọn zombie với nhiệt độ cơ thể thấp đang vây chặt, trên tay Mông Phong giương khẩu Gatling sáu nòng, chớp mắt đó, ở trong xe lẫn ngoài xe, và cả ống nghe bộ đàm đâu đâu cũng là tiếng súng bắn phá.

“Coi chừng sau lưng anh kia!” – Lưu Nghiễn hét lớn cảnh báo.

Mông Phong móc hộp bom đinh ném vọt ra xa, liền lập tức lăn tròn một vòng trên đất, tiếng nổ rầm vang khiến bộ đàm ù ù chấn rung, đinh sắt bắn tóe ra xung quanh, Lưu Nghiễn tiếp tục nhắc: “Trên đầu!”

Zombie càng lúc càng đông, bọn zombie trong núi cứ nhắm hướng Mông Phong mà điên cuồng ồa tới, Lưu Nghiễn chợt phát hiện: “Ồ sau cây! Nó ở sau...”

Tích tắc đó, xe căn cứ chột đảo mạnh, Lưu Nghiễn bị đập gáy vào vách xe, bánh xe sau bên phải bị trượt khỏi đường núi, gầm xe ma sát đất đá với tốc độ cao phát ra tiếng vang điếc tai nhức óc, chỉ còn ba bánh xe bám trên mặt đường, cứ thế hồng một bánh mà lao nhanh xuống núi!

Lại Kiệt xoay tit vô lăng, quát to: “Lý Nham cẩn thận đấy!”

Chiếc xe vật tư ở đằng sau vừa chớm tới đúng vị trí đó liền cấp tốc phanh gấp, rồi cũng nảy bật lên tại chỗ, hai chiếc xe rầm rộ trình diễn cùng một tư thế nghiêng nát con đường núi, đất đá rơi rớt lả tả xuống vực sâu.

“Nghe không rõ!!!” – Mông Phong vẫn hét gọi – “Lưu Nghiễn!!”

“Cái cây...” – Lưu Nghiễn hô lên – “Nó trốn mất rồi! Cẩn thận mé bên trái của anh!!”

Năm, sáu con zombie nhảy bổ vào người Mông Phong, hấn nghiêng rằng đá bay con chính diện, lộn nhào một vòng núp sau tảng đá, gác cao súng máy, tựa lưng vào vách núi mà xả súng điên loạn, vỏ đạn văng tóe như mưa. Giọng nói của Lưu Nghiễn vẫn liên tục truyền đến từ bộ đàm: “... Phía trên... bên phải của anh.”

Mông Phong tức khắc quay ngoắt đầu trông lên, thấy một con zombie bị cụt hai chân đang dùng tay bấu vào đá dần dần leo lên, từ cành cây chuyển sang một tảng đá nhô ra trên vách núi.

Tay phải Mông Phong vẫn không ngừng bắn phá, tay trái thì rút khẩu súng lục bên hông ra, cùng lúc bắn tĩa, “Đoàng!” một phát nả bể đầu con zombie tàn phế kia!

Nháy mắt đó, khắp quả núi vang vọng tiếng kêu rên ngộp trời của lũ zombie, hàng vạn con chim sẻ kinh hãi bay tán loạn. Đồng tử của Lưu Nghiễn bất chợt co rút kịch liệt, cậu tựa hồ cảm nhận được điều gì đó rất khác thường.

“Anh thành công rồi!!!!” – Lưu Nghiễn hét to – “Mau rời khỏi đó ngay!!”

Con zombie thủ lĩnh bí ẩn vừa chết, quân đoàn zombie dưới thung lũng và trên đường núi đứng khựng trong chốc lát, liền sau đó trở nên nháo nhào cuống cuống, bọn chúng tự hành động theo bản năng, không ngay ngắn tụ tập dưới thung lũng nữa, mà dần dần tản ra xung quanh tìm kiếm con mồi. Mông Phong hô lên: “Yểm trợ cho tôi! Để tôi thoát thân!!”

Lưu Nghiễn vội hét: “Lại Kiệt! Cầm lái cho vững!!”

Chiếc xe căn cứ đã hai phen suýt trượt khỏi đường núi, Lưu Nghiễn cố sức muốn kéo cần điều khiển trên nóc xe nhưng không cách nào với tới, mấy bận khó khăn lắm mới gần chạm tới lại bị xóc nảy ngã dúi xuống.

Lại Kiệt đương gồng mình lái xe khổ không tả nổi, anh ta la toáng lên: “Cậu tự đi mà nghĩ cách!”

Lưu Nghiễn vung tay mò bừa, vớ được một cọng móc cáp liền tung lên móc chặt vào cần điều khiển, rồi dùng sức giật mạnh xuống.

Cuộn Tesla đặc biệt lập tức khởi động, hàng loạt tia chớp xẹt phóng liên hoàn, hết như sóng biển cuộn cuộn đổ ập xuống núi. Kết hợp với tia điện quang quét qua lũ zombie, Mông Phong đập vào núi đá lấy đà nhảy bật lên, băng qua luồng chớp điện thứ nhất.

Nguyên chiếc xe nổ rất inh tai nhức óc, quá nửa thân xe nghiêng ngả chực rớt khỏi đường chạy, đương lao mình xuống dốc của đứng, Lại Kiệt dùng một tay lái xe, xoay tit vô lăng sang bên phải, liền sau đó lại điên cuồng bẻ ngược sang trái, đâm bay cả lan can đường.

Lý Nham cũng quát lên: “Không điều khiển được nữa! Tôi sắp té đến nơi rồi!!!”

Xe vận chuyển bám theo sau chột của gấp, khiến hơn nửa chiếc xe bị văng khỏi đường.

Cùng lúc đó Lại Kiệt phát lệnh: “Nhảy khỏi xe!!!!”

Lưu Nghiễn phối hợp ăn ý cực kỳ, cậu tung một đập đá bung cửa đuôi xe, Lý Nham tức tốc đập lên cửa bên hông xe, tung người phi tới.

Lý Nham đang lao giữa không trung thì chiếc xe chở vật tư đã rớt xuống núi, Lưu Nghiễn vội ném móc cáp ra, đoạn dùng sức giật mạnh kéo cậu ta vào thùng xe, khiến cả hai ngã đè lên nhau.

Xe vật tư bay khỏi khe núi, một rương sắt cỡ nhỏ văng ra quay tròn giữa trời, Văn Thư Ca tức tốc móc súng giương qua cửa sổ nả một phát.

Viên đạn bắn trúng ổ khóa của rương sắt, đánh “choeng” một tiếng, rương sắt bị lực bắn đẩy úp ngược xuống, nắp rương bật tung, năm ống sắt chứa bên trong bị hất tứ tung khắp hướng.

Văn Thư Ca hét toáng: “Mông Phong! Anh sắp tiêu rồi! Chạy nhanh chân lên!!”

Mông Phong nhác thấy nguyên con xe vật tư đang bổ xuống đầu mình, liền mắng to: “Cái đệt!!!!” – Ngay lập tức rặn hết sức lực từ thời bú sữa mẹ mà liều mạng chạy biến. Xe căn cứ lao xuống sườn núi, trong chớp mắt chiếc xe bẻ cua lần hai, Mông Phong xông lên đường núi rồi nhảy vọt vào thùng xe, Lý Nham lập tức đóng chặt cửa sau, Lại Kiệt đạp mạnh chân ga khiến mọi người bị mất đà ngã dúm về đuôi xe, chiếc xe được đẩy lên tốc độ tối đa trong chớp mắt, phóng đi như bay.

Xe vật tư đâm xuống đất, phát ra tiếng nổ rầm trời vọng tới từ sau núi.

“Rốt cuộc không cần phải ăn bánh quy kẹp thịt hộp nữa.” – Mông Phong thở phào một hơi.

Khoảng chục giây sau, năm ống sắt chứa dung dịch Trinitrotoluene (thuốc nổ TNT) rơi vào luồng lửa, khắp thùng lũng phút chốc nổ rung trời chuyển đất, sóng xung kích nháy mắt cuốn theo hơi lửa mãnh liệt phụt khỏi khe sâu, liền sau đó chiếc xe căn cứ bị hất bay như tên bắn.

“Thuốc nổ TNT của tôi cũng mất sạch luôn rồi.” – Lưu Nghiễn đẩy Mông Phong đang đè trên người cậu xuống, chán ngán thốt.

Lại Kiệt ngồi thở dốc một hồi sau, mới cả giọng rằng: “Chúc mừng, làm rất tốt! Giờ chỉ còn mỗi một chiếc xe, sau này cũng không cần thay phiên trực nữa! Toàn bộ thành viên thoát hiểm thành công!!”

Ngày 5 tháng 5 năm 2013,

Chúng tôi rời khỏi vùng Trung Nguyên, tiến vào tỉnh Sơn Đông, cần phải tìm ngay một tháp tín hiệu khác, để gửi cấp báo tình hình chúng tôi đã gặp được tới Trung tâm cứu viện ở vùng biển Quốc tế.

Lũ zombie đã muốn tiến hóa thành một quần thể, còn xuất hiện cả con thủ lĩnh. Dựa theo mô tả của Mông Phong, con thủ lĩnh kia là một zombie tàn tật cụt hai chân, bộ dạng chẳng mấy khác biệt so với zombie bình thường, không to cao, khoảng khắc bị bắn một phát bẻ đầu cũng không nảy sinh biến dị nào.

Vậy chúng nó dùng cách gì để trao đổi với nhau đây? Chẳng lẽ giống như cơ chế của một đài phát sóng và hàng triệu máy thu sóng? Ý thức có thể trao đổi và ảnh hưởng lẫn nhau hay sao? Quả tình khó lòng mà tưởng tượng nổi.

Chỉ có cách nối với đài phát sóng trên các tháp tín hiệu của khu số Bảy, mới có thể truyền liên lạc theo chỉ định được. Tuy nhiên tình huống trước mắt cực kỳ gay go, chúng tôi đã mất xe vật tư, đồng nghĩa với thức ăn cũng mất sạch, đành phải men theo quốc lộ đi về mé phía Đông, tìm kiếm cửa hàng và nhà dân để mót của rơi.

Những cửa nả đó gần như đã bị càn quét sạch bách, mà càn hongg bét nữa là, xằng sắp cạn veo luôn rồi.

Sắc trời chập choạng, Lại Kiệt đương cầm lái, bốn người còn lại trong thùng xe, chia nhau ngồi ở hai bên, Lưu Nghiễn và Văn Thư Ca ngồi bên trái, Mông Phong và Lý Nham thì ngồi bên phải, cứ thế lắc la lắc lư, ai nấy đều mang bộ mặt thảm hết chỗ nói, bụng cứ réo ùng ục, không một ai hé răng.

“Giờ em lấy chocolate ra được rồi đó.” – Mông Phong mở miệng nói.

Lúc này Lưu Nghiễn mới sực nhớ, cậu mau chóng lôi ba lô dưới gầm ghế lên, đưa ra bốn thanh chocolate bị.

Mông Phong ném một thanh lại cho Lưu Nghiễn, còn ba thanh cũng chia đều cho các chiến hữu, riêng hắn thì ngả lưng tại chỗ lim dim ngủ.

Lưu Nghiễn bóc vỏ ra, bẻ một miếng nhỏ, Mông Phong bèn khê há miệng, Lưu Nghiễn cầm miếng chocolate, nhắm ném thật lâu.

Lưu Nghiễn nâng ngón tay lên một chút, Mông Phong cũng ngược cầm lên theo, miệng há to như khi phát âm chữ “A”.

Lưu Nghiễn khom mình xuống, Mông Phong lại hạ người thấp một chút, cứ thế lặp đi lặp lại vài ba lần.

“Em muốn chơi thì mau lên đi chứ!” – Mông Phong cả giận gắt.

Lưu Nghiễn cầm nguyên thanh chocolate bự liệng luôn vào mặt Mông Phong, không thèm ừ hử gì thêm.

Mông Phong gặm một miếng nhỏ, rồi chơi qua, đập vào mặt Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn ném qua, Mông Phong ném lại, qua qua lại lại một hồi, Lưu Nghiễn điên tiết: “Anh!”

Mông Phong cũng tức khí hét lên: “Sao hả! Anh đã hết thương em rồi! Đừng hòng anh sẽ nhường nhịn em như trước nữa!!” – Hai người cứ vậy ở trong không gian chật hẹp mà đẩy tới xô đi, loạn như cào cào.

“Đừng đập lộn nữa coi!!” – Lại Kiệt ở ghế lái quát vọng lại.

Văn Thư Va vội can ngăn: “Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, để tôi làm ảo thuật cho hai người xem nhé.”

Lưu Nghiễn nhún đầu Mông Phong xuống, tức tối hét: “Mau lên! A Văn, làm ảo thuật thôi hử ta biến mất dạng luôn đi! Vất đến Siberia càng tốt!!”

Mặt trời khuất mình dưới dãy núi chập chùng, chỉ còn chừa lại một vệt sáng đỏ rực, trên con đường quốc lộ hun hút phóng mắt không thấy điểm cuối, khói bụi giăng giăng.

Chiếc xe tấp vào ven đường, Lại Kiệt đã bắt gặp cái tháp tín hiệu đầu tiên, trên đỉnh tháp có treo một mảnh vải màu đen phát phơ, dưới chân tháp chìm trong yên tĩnh.

Ở bên đó có rất nhiều lều lán nhỏ dựng tạm bợ, máu me vương vãi, súng trường nằm ngổn ngang dưới đất, trên cánh đồng phía xa còn có mấy xác chết la liệt. Chắc là nhóm người sống sót này sau khi nghe được thông báo từ radio, sợ bỏ lỡ thời gian không gặp được đội cứu hộ nên hạ trại ngay dưới chân tháp tín hiệu để chờ đợi.

Thế nhưng đội cứu hộ còn chưa kịp tới, lũ zombie đã mò đến trước, xem xét số lều trại và vật tư trong doanh địa thì có khoảng một trăm người, tất cả đều bỏ mạng.

Lại Kiệt xót xa thở dài, đoạn nói: “Đưa máy phát tín hiệu cho anh.”

Mặt trời xuống núi, ngọn gió đầu Hạ không biết cuốn tàn tro từ chốn nào tới, lừng lờ đầy trời. Lại Kiệt đang ở trên đỉnh tháp gắn máy phát tín hiệu vào.

Lưu Nghiễn bật máy thu sóng lên, nó phát ra tiếng kêu rè rè nhiều sóng.

“Gọi Tổng bộ, gọi Tổng bộ, đây là kỹ sư máy Lưu Nghiễn thuộc đội Cơn lốc.” – Lưu Nghiễn cất tiếng.

Không có ai đáp lời.

Lưu Nghiễn im lặng một hồi, bỗng nhiên trong lòng cậu dâng lên một loại dự cảm xấu.

Lại Kiệt trèo xuống dưới, bốn người quây thành một vòng tròn, Lưu Nghiễn đứng chính giữa.

“Gọi Tổng bộ, nếu nghe được xin hãy trả lời.”

Đáp lại là sự tĩnh lặng đến khủng hoảng.

“Chắc máy bị hư?” – Lại Kiệt ngờ ngợ.

Lưu Nghiễn: “Không hư đâu, vẫn kết nối được, chức năng phát và thu sóng đều bình thường, hơn nữa tin tức đã truyền đi rồi. Gửi đi là đèn màu xanh, thu vào là đèn màu đỏ nên chứng tỏ bên kia không có tín hiệu.”

“Anh chính đúng tần số chưa?” – Văn Thư Ca chợt hỏi.

“Máy này là hàng đặc chế mà.” – Lưu Nghiễn giải thích – “Chỉ có một tần số.”

Lại Kiệt: “Hay do anh gắn chưa chặt?”

Lưu Nghiễn: “Không phải, chẳng cần kiểm tra làm gì, truyền đi được thì sao lại không thu vào được?”

Mông Phong hấp tấp: “Em đứng gần xú nữa đi, kéo dây anten quay về phía...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Đã nói bao nhiêu lần rồi! Khoảng cách xa gần chẳng liên quan gì sất, dù anh có cột em vào cái tháp đó luôn cũng chả ích gì! Anh còn muốn lôi ba anh và bà ngoại em ra tranh cãi thêm một lần nữa phỏng?!!”

Mông Phong: “Này em dễ mất bình tĩnh quá đấy bạn hiền, ngoại trừ lý do này thì phải giải thích làm sao? Chẳng lẽ tháp phát sóng của Tổng bộ bị hỏng à? Hay em định nói anh biết là có một đàn zombie tròng phao con vịt(2) bơi tới vùng biển Quốc tế, nhổ bật cái tháp phát sóng mất rồi...”

Lưu Nghiễn: “Có thể lắm chứ, ông ba ki bo nhà anh đó, chưa bao giờ chịu xì tiền ra mua bồ cào(3) với xe vệ sinh bể bơi(4) cả...”

(2), (3), (4) cả ba thứ này đều nằm trong game Plants vs zombie ^^

Phao con vịt: phao của zombie khi bơi vào bể để tấn công chủ nhà.

1357439756605550451_574_574

Bồ cào: tiêu diệt zombie ngay tại chỗ (1 lần), mua ở Shop với giá 200\$ cho ba ván chơi.

Rake2

Xe vệ sinh bể bơi: mua với giá 2000\$, đặt ở cuối bể bơi, khi zombie bơi bằng phao con vịt đến cuối làn bể bơi sắp tiếp cận cửa nhà, xe vệ sinh sẽ kích hoạt và hút sạch zombie trong làn bơi đó.

Pool_Cleaner

Lại Kiệt chen lời: “Không phải chứ. Cậu đừng dọa anh sợ đấy.”

Vẻ mặt của mọi người nhất thời chuyển sắc, đều nghĩ tới cảnh tượng Tổng bộ ở vùng biển Quốc tế bị zombie tấn công.

Lưu Nghiễn tức mình gắt: “Đừng nghe Mông Phong nói mò, có vắc xin và cả huyết thanh nữa, sẽ không bùng phát dịch bệnh ở đó được... Có thể do bão Mặt trời(5), khiến tháp phát tín hiệu ở Tổng bộ bị trục trặc.”

(5)Bão Mặt trời: Trên bề mặt của Mặt trời có những vết đen, khi đạt tới năng lượng vừa đủ thì gần những vết đen đó xảy ra nổ lớn gọi là bão Mặt trời, giải phóng các hạt điện tích electron và proton mang năng lượng cao. Sản sinh ra những dòng điện tích, phóng xạ – gây ra bão từ ở Trái đất (do sự tương tác của Mặt trời với từ trường của Trái đất), và cả cực quang.

Và bão từ ở cấp độ nhẹ chỉ nhiễu sóng từ trường vậy thôi (như lời Lưu Nghiễn nói.)

Lại Kiệt cầm lấy máy thu sóng bão: “Để anh thử xem sao.”

“Gọi Tổng bộ, Đội trưởng Lại Kiệt của đội Cơ lốc gọi Tổng bộ...”

Ai nấy nghe mà dở cười dở mếu.

“Đổi người gọi thì khác gì nhau?” – Văn Thư Ca thắc mắc.

“Anh còn tưởng là chức vị cao thấp sẽ được đối xử khác chứ.” – Lại Kiệt chán chường nói, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định này.

Chín giờ đêm, mãi vẫn chưa chờ được hồi đáp, sấm rền chớp giạt, trời bắt đầu trút mưa.

“Được rồi.” – Lại Kiệt nói – “Giờ không thể liên lạc Tổng bộ, không nhận được nhiệm vụ tiếp theo, nên chẳng cách nào chấp hành, thế thì những đội khác chắc cũng dừng phải vấn đề này thôi. Trước mắt các cậu cứ bình tâm lại đã, rồi mới nghĩ cách thăm hỏi tin tức sau.”

.

.

End #38.

40. Chương 40

#39. Nguy cơ...

Tại Khu số Sáu thuộc Mặt trận trung ương, tầng thứ mười bốn, bao gồm trường học và các trụ sở hành chính công cộng.

Trương Dân nắm tay Quyết Minh đến lớp dự bị đại học – vào tháng Tám tổ chức thi đầu vào, đến tháng Chín khai giảng. Phần đa học sinh trong lớp này là con cái của quân nhân hoặc công nhân viên chức, dân thường chiếm số ít.

Với thân phận hiện tại của Trương Dân đáng lẽ không được vào ở khu số Sáu, nhưng Ngô Song Song đã dẫn họ tới đây, và Mông Kiến Quốc cũng gửi giấy xuống. Trương Dân vốn dĩ là lính xuất ngũ, nên anh làm một tờ đơn nộp lên trên, cam kết một khi cần thiết sẽ nhập ngũ làm nghĩa vụ, bất cứ lúc nào cũng có thể điều binh, nhưng mỗi ngày vẫn được trở về thăm con trai.

Đồng thời, Trương Dân cũng nộp đơn khác xin mở một phòng khám Trung y nho nhỏ ở khu số Sáu, làm từ thiện không thu phí, chỉ cần Quốc gia đảm bảo cái ăn chỗ ở cho anh và Quyết Minh là đủ.

Hai lá đơn này vẫn còn chưa thông qua, nhưng đơn xin nhập học của Quyết Minh đã giành được một cơ hội có thể đến trường, tất nhiên chỉ mới là cơ hội mà thôi.

Tại Trung tâm tị nạn dưới lòng biển, mỗi tầng đều có sức chứa hơn một triệu người, không gian vô cùng rộng lớn. Trương Dân và Quyết Minh cũng được phân vào ở cùng tầng với Lưu Nghiễn, tầng mười ba.

Anh mỗi ngày đều đưa Quyết Minh đi học, rồi đến căn tin công cộng bên ngoài trường học ngồi chờ, giữa trưa anh đi đón nhóc ra ăn cơm.

Sau bữa trưa, Trương Dân ra công viên tìm ghế đá ngồi xuống, Quyết Minh gối lên đùi anh nằm ngủ một giấc, buổi chiều lại tiếp tục lên lớp, buổi tối tan học ra ăn cơm rồi về nhà.

Hôm nay Trương Dân đi mua một ly cà phê, ngồi trong căn tin, tiện tay lật tìm tạp chí miễn phí – một chồng báo nặng trĩu, đem đi lót ổ gấu trúc cũng còn dư.

Trương Dân đã hứa với Quyết Minh, sau khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh, bất kể kết quả thế nào, đều đi nhận nuôi một con chó chow chow(1) màu trắng chưa có chủ, rồi nhuộm đen hai hốc mắt của nó và nuôi trong ký túc xá.

(1) Chó Chow chow: một giống chó cổ của Trung Quốc, có bộ lông dày như sư tử và vẻ ngoài lại giống gấu, nên còn có tên gọi là “hùng cẩu” (chó gấu). Và anh chàng này là một loài quý tộc với giá không rẻ chút nào: 1000-8000 USD. Hèn chi Quyết Minh xách về sơn đen làm gấu trúc rôm =)))

chow05

Anh tùy ý lật báo ra xem, tiêu đề ghi: [Bộ chỉ huy Mặt trận trung ương đã đạt được bước tiến triển đầu tiên, số người được đội ngũ cứu hộ tìm thấy chạm mốc hơn một triệu người]

Lại lật tiếp, là ấn bản của tuần báo Giáo dục tư tưởng chính trị, ngôn luận hàm ẩn sự bất mãn đối với Trung tâm nghiên cứu khoa học ở Khu số Bảy.

Thời báo Tin tức Quốc tế: Khoảng 90% lãnh thổ toàn thế giới đã bị đại dịch xâm lấn.

[Các quốc gia ở Châu Phi và Châu Mỹ La tinh đang di chuyển sang Châu Nam Cực]

[Người dân Châu Phi đã rời khỏi Mũi Hảo Vọng(2), di tản về hướng Châu Nam Cực, một con thuyền lớn chở đầy người đã bùng phát bệnh dịch trên đường đi, khi đến thềm băng Ross Ice Shelf(3) thì hoàn toàn mất liên lạc, nửa tháng sau theo dòng hải lưu dạt vào quần đảo Queen, khiến cho bệnh dịch zombie xâm lấn sang cả Châu Nam cực, may mà nhiệt độ không khí cực rét lạnh, bọn chúng từ Cực Dương chậm chậm tiến về Đông Nam Cực, lây lan cả vùng Vincent Heights.]

(2) Mũi Hảo Vọng: là mũi đất hoang dã và nhiều đá ở Cộng hòa Nam Phi, ở rìa phía Nam của bán đảo Cape.

(3) Ross Ice Shelf: là một thềm băng thuộc Nam Cực.

[Ba ngày sau khi Mỹ tuyên bố sự nghiên cứu vắc xin phòng bệnh tiến vào giai đoạn đột phá, phòng nghiên cứu Alaska đã bùng nổ virus dịch bệnh, toàn bộ nhân viên khoa học đều chết...]

[Hiện tượng thí nghiệm virus một cách vô nhân đạo ở Ấn Độ lọt vào sự công kích kịch liệt của Liên minh Châu Âu.]

[Kim Jong Nam (lãnh đạo của Bắc Triều Tiên) mang theo số lượng lớn đầu đạn hạt nhân đổ bộ vào Trung tâm cứu viện ở Bắc Thái Bình Dương, phát sinh tranh chấp cùng Nhật Bản.]

[Sự xuất hiện của virus Oaks, có phải là tàn dư còn sót lại của biệt đội 731(4) trong cuộc chiến tranh Phát xít Nhật?]

(4) Biệt đội 731: là một đội quân hóa học của Đế quốc Nhật, là lực lượng mật phục vụ nghiên cứu về chiến tranh sinh học và hóa học, đóng quân tại Cáp Nhĩ Tân- Trung Quốc. Bắt người dân Trung Quốc để thí nghiệm sinh hóa học; và rải vi trùng dịch hạch, thực phẩm bị nhiễm bệnh khắp khu vực dân cư để nghiên cứu tác động. Lấy cơ thể người sống để thử tính năng vũ khí.

[Nhà văn Stefan Zweig(một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và viết tiểu sử nổi tiếng người Do Thái), người ủng hộ tư tưởng Đức Quốc Xã...]

Trương Dân giở sang trang khác, bên dưới tiêu đề là từng cột chuyên mục đa dạng. Nội dung bên trong toàn là chuyện tự thuật của người dân sống sót sau đại nạn, kể lại những tháng ngày hãi hùng, sau thì nhắc nhở tất cả mọi người ở Trung tâm tị nạn hãy quý trọng giờ phút hiện tại, cổ vũ niềm tin với tương lai.

Chuyên mục giải trí là chuyện chạy nạn của những ngôi sao nổi tiếng, kéo tít: [Đường Dật Hiểu trở về bình an, hàng vạn fan khóc nức.]

Trương Dân: “...”

Tình hình các nước khác đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, trong khi ở đất nước chúng ta mọi chuyện đều tốt đẹp – dạng tin tức kích lệ tinh thần, chẳng có gì hay ho, liếc mắt ngó sơ là hết.

Phía đối diện có một phụ nữ vẫn dùng ánh mắt soi mói dòm Trương Dân, thế là anh càng lật tung xấp báo lên, rồi chợt ngưng mắt trước một trang báo.

Trong đó có một bài chuyên mục ở góc nhỏ.

[Sơ lược thông tin nghiên cứu từ Khu số Bảy, nguyên nhân căn bản của việc bùng nổ virus có thể do Trái Đất tự mình thanh tẩy.] Bên dưới chuyên mục còn trích ra những bình luận của các nhà khoa học thuộc Quân đội, ngôn từ quyết liệt, từng bước phản bác lý luận của của Khu số Bảy.

Trương Dân nhác thấy người viết bài và biên tập là Tạ Phong Hoa, không khỏi mỉm cười, xem ra cô nàng ấy đã tìm được một công việc khá ngon lành.

Chiếc TV màn hình mỏng trên tường căn tin bắt chợt phát tin.

MC nữ: “Tướng quân Mông này, có thể bữa nay ngài sẽ phải đối mặt rất nhiều vấn đề khá phiền toái đấy ạ, ngài phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé.”

Người đàn ông cất giọng: “Lần nào cô cũng bảo thế, có lúc nào khác đi không?”

MC nữ cười nói: “Tổ nghiên cứu môi trường tự nhiên và văn hóa cổ đại thuộc Khu số Bảy đã chỉ ra, mầm mống virus mà dòng hải lưu đã cuốn tới, có thể đã tồn tại từ 9.5 triệu năm trước ở Kỷ băng hà, ngài có nhận định gì về vấn đề này?”

Giọng nam trầm vang: “Chúng tôi đã nhận được hàng tá báo cáo từ Khu số Bảy rồi.”

Trương Dân lúc này mới ngẩng đầu ghé mắt, khoảnh khắc đó anh tưởng như có một loại ảo giác, người đang ngồi trong phòng phỏng vấn kia chính là Mông Phong.

Đường nét khuôn mặt khá tương tự, nhưng khí chất giống đến mức không thể giống hơn được nữa, Trương Dân lập tức biết ngay người này là ai.

Mông Kiến Quốc dùng tay làm một động tác mô tả khoa trương, thanh âm trầm ồm mà điềm tĩnh: “Mở báo cáo đó chất đóng trên bàn làm việc của tôi ấy, sắp chạm tới trần nhà luôn rồi.”

Khán giả ồ cười.

“Mỗi một giả thiết đều có cách lập luận hoàn toàn khác nhau, các nhà thiên văn học thì cho rằng đó là rác phế liệu thí nghiệm mà người ngoài hành tinh xả xuống Địa cầu; trong khi các nhà khảo cổ lại giải thích đây chính là nguyên nhân gốc rễ khiến người Maya biến mất; các nhà sinh vật học đưa ra thuyết tiến hóa đào thải của tự nhiên; các nhà tâm linh học thì... ày, đừng hỏi tôi, tôi cũng chả hiểu sao họ lại lọt vào Khu số bảy được, bọn họ giải thích đại dịch này là thứ bị thoát ra từ chiếc hộp Pandora.”

Đoạn nói chuyện này khiến cho cả căn tin rộn tiếng cười. Mông Kiến Quốc vừa qua tuổi bốn mươi, nhưng vẫn giữ được vẻ phong độ tuần tú, hòa nhã mà hùng dũng, là một vị tướng quân cực kỳ có sức hút.

Vào thời điểm thế này, để ông đứng ra làm người đại diện cho phía Quân đội là vô cùng thỏa đáng.

Mông Kiến Quốc tiếp lời: “Vẫn còn giả thiết lạ đời hơn nhiều, tôi nhớ có một nhà di truyền học lập luận rằng, loại virus này có ý nghĩa với loài người, là nhân tố thúc đẩy sự tiến hóa, khiến loài người trở thành một giống nòi khác, mở ra Kỷ nguyên mới cho Trái đất. Nôm na là, anh ta định cho chúng ta tiêm virus vào người luôn đấy.”

Khán giả lại được một phen cười ngặt, MC nữ cười hỏi: “Vậy tướng quân Mông thì nghĩ sao? Bản báo cáo nào mới xác định đúng nhất về tình hình trước mắt?”

“Trước khi quan tâm đến lập trường của phía Quân đội.” – Mông Kiến Quốc đáp – “Tôi thật lòng mong là, Khu số Bảy trước khi trình báo cáo lên hãy thống nhất xong mâu thuẫn nội bộ của họ đã. Tôi cũng không muốn mỗi lần cánh cửa Hồng Kiều mở ra, đều khuôn ra một chồng lớn... tư liệu hết như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.” (có một cây cầu Hồng Kiều bắc ngang giữa tòa tháp Khu số Bảy và các khu còn lại, nhắc cho bạn nào quên ^^)

MC nữ cười nói: “Sắp tới đây tướng quân Mông sẽ áp dụng kế hoạch nào? Nghe rằng đội cứu hộ đang phải đối mặt với rất nhiều phiền toái chưa từng có?”

Mông Kiến Quốc suy nghĩ một hồi, mới đáp: “Mọi thứ đều đang tiến triển, tình hình vẫn nằm trong tầm khống chế của Quân đội, xin hãy yên lòng dõi theo.”

“Trương Dân?” – Người phụ nữ ngồi ở đối diện anh run giọng gọi.

Sự chú ý của Trương Dân vẫn đang bị thu hút bởi chương trình trên TV, lúc này bất chợt có người gọi tên, anh giật mình quay đầu ngay tắp lự.

“Chị dâu?” – Trương Dân ngỡ ngàng thốt.

“Chú còn sống... Trương Dân?!” – Người phụ nữ kia đứng phắt dậy, hỏi dồn: “Sao chú tới được đây! Ai đưa chú đến?!”

Người phụ nữ này đúng là vợ của Vương Bác – Tiểu Lị, Trương Dân cũng đứng dậy, người phụ nữ bật khóc tiến tới ôm anh, Trương Dân nhè nhẹ vỗ vai chị trấn an, rồi tìm bàn ngồi xuống, sau đó đi mua cho chị một ly cà phê.

Tiểu Lị ngược đôi mắt đỏ hồng nức nở hỏi: “Anh của chú và San San đâu?”

Trương Dân: “Em... Thôi nói về chị trước đi, chị có một người thôi à? Chị dâu, em cứ tưởng là chị chết rồi, sao chị lại ở đây?”

Tiểu Lị bèn đáp: “Hôm đó chị cãi nhau với lão Vương nên bỏ về nhà mẹ, cùng ngày nghe được thông báo ở bên ngoài bùng nổ dịch chó dại, cũng chẳng rõ tình hình thực tế ra sao, chị không liên lạc với lão Vương được, đành phải theo bạn bè lên xe di tản.”

Trương Dân an ủi rằng: “Vậy là mừng rồi, anh Vương...”

“Ông chết rồi đúng không?” – Tiểu Lị cầm nước mắt, run giọng hỏi – “Còn San San?”

Trương Dân đành thuật lại chuyện lúc anh gặp được Vương Bác, tóm lược quá trình phát bệnh, sau rút chỉ thở dài.

“Em theo mấy người bạn chạy nạn.” – Trương Dân kể chi tiết – “Cuối cùng được quân đội đón tới đây, mới phân đến hồi tháng Tư này.”

Tiểu Lị bi thương dán mắt vào ly cà phê, không thốt lấy một lời.

Trương Dân lại hỏi: “Bạn của chị là quân nhân à?”

Tiểu Lị đáp: “Ảnh là Lữ đoàn trưởng thuộc Quân khu Hoa Nam.”

Trương Dân tức khắc hiểu được, anh thở dài không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu.

“Chuyện trước kia, cứ cho qua đi.” – Trương Dân khẽ trầm ngâm, rồi mới tiếp – “Hãy sống thật tốt, chị dâu à.”

“Chú đang chờ Quyết Minh tan học hả?” – Tiểu Lị lau nước mắt, lại hỏi.

Trương Dân mỉm cười gật đầu, anh nói: “Chị thì sao?”

Tiểu Lị đáp: “Con gái của anh bạn đang học lớp bổ túc, hôm nay nó thi phân ban, chị tới... đón con giúp ảnh.”

Lời còn chưa dứt, bỗng có một người bước tới sau Tiểu Lị, cất tiếng gọi: “Tiểu Lị.”

Tiểu Lị cuống quýt bật dậy, vội hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Người vừa tới là một tay sĩ quan độ chừng bốn mươi tuổi, xem dáng dấp rất phong độ, Tiểu Lị vội giới thiệu, Trương Dân nhất thời vẫn chưa nghe rõ, anh đứng dậy bắt tay với người đó.

“Xin chào, Thượng tá Dương.”

Tiểu Lị tiếp tục giới thiệu: “Đây là bạn của em, cũng là em trai của Vương Bác, Trương Dân.”

Đôi bên trò chuyện dăm câu, sĩ quan Dương mới hỏi: “Con của cậu đang học trong này sao?”

Trương Dân cười đáp: “Nhóc gọi Trương Quyết Minh, là con nuôi, ừm... tôi là người giám hộ.”

Sĩ quan Dương nhìn qua đồng hồ, cũng sắp tới giờ tan học, ông ta bèn đứng dậy, Tiểu Lị lau hết nước mắt, đoạn thấp giọng hỏi: “Sao anh đến đây?”

Sĩ quan Dương giải thích: “Không có việc gì phải xử lý, nên anh về sớm, em sao vậy? Khó chịu ở đâu à?”

Tiểu Lị gật gật đầu, nức nở đáp: “Lão Vương và San San...”

Sĩ quan Dương thở dài, khẽ khàng xoa đầu chị, hai người càng thêm nhỏ giọng hơn. Trương Dân thì bước tới đứng chờ ở cửa lớp, chốc sau con gái của sĩ quan Dương bước ra. Mấy người liền đi tới đứng ở mé hành lang, sĩ quan Dương nhắc con gái chào hỏi Trương Dân.

Cô bé xấp xỉ tuổi Quyết Minh, đang đeo tai nghe điện thoại nghe nhạc, chỉ nghiêng đầu liếc nhìn Trương Dân một cái, rồi hướng ánh mắt hoài nghi về phía Tiểu Lị, im im không bật ra nửa chữ.

Trương Dân chủ động chào hỏi cô bé, không được đáp lại nên cũng đứng yên.

Sĩ quan Dương thấy vậy liền dạy dỗ con bé, Trương Dân vội hòa giải êm chuyện. Bọn họ lại tiếp tục đứng đợi thật lâu, Tiểu Lị vốn định buổi chiều đi dạo trò chuyện cùng Trương Dân, nhưng hiện giờ chắc phải hủy kế hoạch.

Trương Dân để ý thấy cô bé con nhà sĩ quan Dương không thể kiên nhẫn chờ thêm nữa, anh thức thời mở lời: “Hay mọi người cứ đi ăn trưa trước, tôi ở đây chờ Quyết Minh được rồi.”

Sĩ quan Dương cười rằng: “Không không, đi cùng đi, có gì đâu. Con của cậu tên Quyết Minh à?”

Tiểu Lị thoáng vẻ bất an, cô bé con nhác nghe thấy tên liền kéo tai nghe xuống, ngơ ngợ nhìn Trương Dân một cái, mới hỏi: “Chú là ba của Quyết Minh á?!”

Trương Dân lịch sự cười rằng: “Ừa, hai đứa học cùng một lớp hả? Nhóc con nhà chú có hòa đồng với bạn bè trong lớp không?”

Cô bé đáp ngay: “Tốt nhất là tìm bác sĩ xem bệnh cho bạn ấy đi, cháu nói thiệt đó.”

Trương Dân: “...”

Sĩ quan Dương vội trách mắng: “Dương Vũ San! Con nói năng cái kiểu gì vậy hả?!”

Dương Vũ San vẫn đáp: “Bạn đó nói chuyện... kỳ cục lắm, không giống người bình thường chút nào. Thầy xếp bạn đó ngồi bàn cuối, mà bạn đó cứ hệt như u hồn ấy, chẳng nói chẳng rằng. Hỏi bài mà bạn đó cũng chẳng thèm đứng dậy. Mọi người chăm chú nghe giảng chép bài, còn bạn đó ngồi ngay đơ ra, hôm bữa suýt tỵ còn đánh nhau với bạn khác nữa.”

“Không đánh thật đấy chứ?” – Trương Dân liền hỏi – “Quyết Minh chưa biết đánh nhau bao giờ.”

Sĩ quan Dương an ủi: “Mấy đứa trẻ con đánh nhau là chuyện thường mà, không sao đâu. Gây nhau một trận là yên lành thôi.”

Trong lòng Trương Dân dấy chút buồn lo, không khỏi thở dài.

Chợt điện thoại của sĩ quan Dương reo lên, đó là máy truyền tin đặc chế của quân đội, ông ta vừa bắt điện thoại, chợt sắc mặt ngưng trọng, đáp lời: “Vâng, được.”

Sĩ quan Dương cất điện thoại vào, rồi nói: “Là thế này, ba có nhiệm vụ khẩn cấp phải đi chấp hành ngay, Vũ San, con đi ăn với dì và chú Trương Dân nhé, tối ba về.”

“Này! Ông ba!” – Dương Vũ San giận dỗi gọi với.

Sĩ quan Dương lúc này không còn lòng dạ nào để ý con gái, hình như đang có chuyện rất nghiêm trọng, gấp rút chạy đi lái xe.

Hai giây sau, toàn Khu số Sáu vang đồn tiếng thông báo.

[Mời toàn thể nhân viên về đội tập hợp, điều động binh lực lâm thời, Đội trực vớt và Đội bọc thép tập hợp trước 12 giờ.]

“Không có chuyện gì chứ?” – Trương Dân nhảy bèn phát hiện ra điều bất thường.

Tiểu Lị bèn nói: “Không có gì đâu, họ thường thường vẫn vậy... Vũ San? Vũ San!!”

Dương Vũ San dứt hai tay vào túi quần, lững lững men theo hành lang rồi đi, Tiểu Lị vội đuổi theo: “Con đừng đi lung tung! Ba con về đội báo danh rồi, con phải nghe lời dì, Vũ San!”

Trương Dân lại đứng chờ ở cửa lớp thêm một lúc, rốt cuộc Quyết Minh cũng bước ra, theo sau lưng nhóc chính là thầy giáo.

“Anh là phụ huynh của bạn Trương Quyết Minh phải không?” – Thầy giáo kia ra tiếng hỏi, lấy một bài thi giơ lên.

Trương Dân gật đầu, anh biết lần này Quyết Minh lại gây chuyện rầy rà rồi.

Trương Dân đón lấy bài thi có số điểm rất khá, chính bản thân anh cũng khó lòng mà tin tưởng được.

Nhưng khi thầy giáo kia khéo léo lựa lời ám chỉ Quyết Minh gian lận thi cử, Trương Dân lập tức đáp: “Không phải thầy xếp nhóc con xuống bàn cuối ngồi à? Trái phải hai bên chẳng có bạn học ngồi cùng, vậy thì gian lận kiểu gì?”

Thầy giáo kia không phản đối anh ngay, vốn dĩ thầy đặc biệt giữ Quyết Minh ở lại, yêu cầu nhóc giải lại mấy câu cuối trong đề thi một lần nữa, ai dè Quyết Minh chẳng buồn đếm xỉa gì tới thầy giáo.

Thầy giáo liền phán: em làm không được chứng tỏ em gian lận, em không được về, gọi điện kêu phụ huynh tới ngay.

Trương Dân nào phải quân nhân, hiển nhiên không được cấp điện thoại, Quyết Minh không giải thích nửa lời, cứ đứng đực giữa văn phòng giáo viên, bộ dáng lơ đãng như chả bận tâm.

Thầy giáo răn dạy Quyết Minh gần nửa tiếng đồng hồ, nhóc không đáp lời lại chẳng xê xích gì, hệt như đang nói chuyện với cái cọc gỗ. Mà thầy giáo cũng muốn ăn cơm lắm, sau rốt hết cách, đành phải ‘tiễn’ nhóc con về.

“Ngay cả con gái của Thượng tá, đi học ở chỗ tôi mà phạm lỗi cũng bị phê bình như bao bạn khác, ngài Trương à.” – Thầy giáo nói như thế.

“Thưa thầy.” – Trương Dân không nể nang ngắt lời anh ta – “Hồi tôi đi lính mặc dù chỉ là một tay sĩ quan cấp Ủy, nhưng con trai của tôi được giáo dục chẳng can hệ gì tới quân hàm đó cả. Khi thầy coi thi, học trò ở bên dưới có quay cóp gian lận, không lẽ thầy hoàn toàn chẳng hay biết gì?”

Anh thầy giáo kia chỉ biết tức tối ngậm họng, quả thực, tuy bậc giảng hơi cao, nhưng có nhiều giáo viên như vậy, làm sao lại không biết động tĩnh trong phòng thi cho được? Với lại trong phòng học còn bố trí cameras, đúng là Quyết Minh không hề mang tài liệu quay cóp.

Nhưng việc này nói ra căn bản chẳng có ai tin, nên trách nhiệm đâu phải thuộc về một mình anh ta.

Chừng chục phút sau, Trương Dân tay cầm bài thi.

“Nhóc cưng.” – Trương Dân nhỏ nhẹ hỏi – “Sao con không giải thích rõ ràng?”

Quyết Minh đeo cặp sách tà tà bước đi, Trương Dân xoay người đi kiệu thụt lùi, bước đối diện với Quyết Minh, nhóc bèn đáp: “Thầy chẳng tin con, nên con không làm lại bài cho thầy xem.”

“Con muốn nói gì thì phải nói ngay.” – Trương Dân bảo – “Nhóc cưng, ba dặn con biết bao lần rồi...”

Quyết Minh: “Ừ, vậy gấu trúc ba hứa đâu?”

Trương Dân lại nói: “Chuyện gấu trúc tính sau, con không thể cứ làm thỉnh mãi như vậy, biết chưa? Đổi trường học mới, thì không được giống như hồi trước nữa...”

Trương Dân cứ đi kiệu thụt lùi, không để ý nên vấp phải thanh lan can té giật ngã ra sau, còn hất đổ luôn cái thùng rác bên cạnh, phát ra tiếng loảng xoảng nháo nhào, ngã sóng soài ra đất.

Quyết Minh: “...”

Trương Dân nằm bẹp giữa đồng vỏ chai vỡ hộp, đưa tay làm một động tác khích lệ: “Phải chủ động, nhiệt tình hòa đồng với thầy cô và bạn bè!”

Quyết Minh cười váng: “Há há há há!!!!”

Trương Dân: “Như bây giờ vậy đó.”

Trương Dân bắt đầu đi lồm cồm đứng dậy, dựng thùng rác lên, rồi cùng với Quyết Minh gom nhặt rác nhét vào thùng, xong xuôi mới nắm lấy tay Quyết Minh nói: “Thôi vậy, đi ăn nào, chiều nay ba con mình đến Trung tâm động vật xem thử.”

Hai cha con ăn xong bữa trưa, Trương Dân đang đứng ở ngã ba chờ xe, Quyết Minh thì cầm theo một gói tôm chiên, vừa ăn vừa đứng trước bức tường thủy tinh cao lớn, ngắm nghía khung cảnh đại dương bên ngoài.

Có một con cá thần tiên(2) lượn ngang, chu miệng hôn cái chóc, rồi bắt chợt ngoắt đuôi bơi đi.

(2) Cá thần tiên (Angle Fish) là cái con này =))ca-than-tien-peru

“Xe đến rồi kìa, cho ba một con tôm với.” – Trương Dân giục – “Lên xe nào, nhóc cưng.”

Trên xe gần như chật kín chỗ, Trương Dân ngồi xuống trước, rồi mới ôm Quyết Minh ngồi trên đùi anh, đi xe đến cụm thang máy gần nhất của tầng Mười bốn, lên tầng Mười hai xin nhận nuôi động vật, rồi mới lên thẳng mặt đất, ngồi thuyền tới Khu số Ba nhận chó nuôi.

Chắc cũng tốn cả buổi chứ không ít.

Xe vừa đi được nửa đường thì dừng lại.

Đèn đỏm cả tầng Mười bốn đột ngột tắt rụp, trong xe phút chốc rộ lên tiếng thét cùng hô hào.

Đèn xanh bật sáng toàn Khu số Sáu.

[Cảnh báo, nguồn năng lượng cung ứng tạm thời bị ngắt để hỗ trợ ngọn tháp trung tâm của Khu số Bảy, quá trình này có thể mất từ 1 đến 2 tiếng, tất cả thang máy ngừng hoạt động, mong quý vị kiên nhẫn chờ đợi.]

Khắp nơi chớp lóe ánh sáng màu lục leo lét, trong xe thì ầm ĩ nhốn nháo, Trương Dân bèn bước xuống xe. Bên ngoài bức tường thủy tinh to lớn sừng sững, có một tia sáng mỏng mảnh khúc xạ xuống từ mặt biển.

Quyết Minh: “Lại không có gấu trúc nữa rồi.”

Trương Dân: “Có chứ, chờ đến lúc có điện là được mà, chắc bên tháp Trung tâm đang làm nghiên cứu gì đó.”

Trong mắt Quyết Minh hiện lên một đầu xúc tu khổng lồ màu xám, quét ngang trọn bức tường thủy tinh cao lớn, rồi cuộn tròn trong lòng biển.

Tôm chiên ăn sạch sẽ, Quyết Minh dốc ngược túi lắc lắc mấy cái, thản nhiên nói: “Bạch tuộc.”

Trương Dân rút điều thuốc cúi đầu châm lên, không ngẩng đầu mà ừ hừ: “Ừm, bạch tuộc, hồi trưa mới ăn mà.”

“Lớn lắm.” – Quyết Minh miêu tả – “Ba xem kìa.”

Bốn cái vòi bạch tuộc khổng lồ dài chừng sáu chục mét lướt qua trước mặt nhóc, những giác hút trên thân vòi đã bắt đầu hư thối, những vòi xúc tu lượn lờ nhẹ thả mình trôi theo dòng nước biển, trên giác hút của xúc tu còn khảm vô số đầu người biến dạng hung tợn.

Khi Trương Dân ngẩng đầu lên, con bạch tuộc khổng lồ hư thối kia đã mất dạng.

“Lớn cỡ nào?” – Trương Dân chẳng nhìn thấy gì, song vẫn thuận miệng hỏi.

Quyết Minh: “Rất lớn.”

Trương Dân phì cười: “Rất lớn là bao nhiêu?”

Quyết Minh mô tả: “Rất lớn là rất lớn đó, giống hệt con tàu ngoài kia á.”

Trương Dân cười giải thích: “Đó là tàu sân bay, mà làm gì có bạch tuộc lớn như vậy chứ.”

Quyết Minh khẳng khái: “Có, ba nhìn đi, lại có một con nữa kìa, hai con luôn. Chắc là người ngoài hành tinh rồi, người bạch tuộc tấn công.”

Trương Dân: “...”

Gần chục con bạch tuộc dài cả trăm mét tản ra trong lòng biển, chúng nó lom lom hướng ánh mắt đen ngòm vào những con người bên trong bức tường thủy tinh. Liền sau đó, một con bơi lên trên mặt biển, một con khác vươn vòi xúc tu lên, quất sầm vào bức tường thủy tinh.

Trên tường thủy tinh lập tức hằn rõ một vết rạn ngang cỡ chục mét.

Không khí trong đại sảnh phút chốc nổ tung, tất cả mọi người có mặt đều hét to điên loạn.

End #39.

Lời tác giả: người ngoài hành tinh là đùa đấy, đừng mờ tôi thấy bạch tuộc giống người ngoài hành tinh lắm...

Căn cứ theo nghiên cứu, bạch tuộc là giống loài có ít sự tương đồng với con người nhất Trái đất.

Nó có hai hệ thần kinh, một là trên đầu, hai là các hạch thần kinh trải đều toàn thân.

Cái loại động vật có hai hệ thần kinh, tưởng tượng ra khắp cơ thể nó toàn là tế bào thần kinh, ngộ ghê ha.

Bạn nhỏ Quyết Minh rất là hiếu kỳ với cái vòi bạch tuộc bị đứt rời kia nha, mà cái vòi này đang suy nghĩ gì nhỉ? (o)?

Chúa bình tĩnh Vs Chúa bạch tuộc

Vì sao bạch tuộc xuất hiện, tới chương kế, ông chú Mông xui xẻo bị nhốt ở đáy biển sẽ giải thích cho các bạn nhé.

41. Chương 41

#40. Trường không(1)

(1) Bầu trời bao la.

Lúc này tại doanh trại lâm thời của đội Cơn lốc,

“Đội trưởng, tôi thấy chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc với nhau.” – Mông Phong chuyển qua một điều thuốc.

Lại Kiệt đón điều thuốc, ngồi dạng chân trên ghế gấp Mazar(2), chống tay lên đùi, bên cạnh có một con ngỗng hoang lạc bạch đi tới đi lui, miệng nó còn ngậm miếng giấy quỳ, dáo dác ngó quanh quất.

(2) Ghế Mazar: nhỏ gọn và tiện mang theo, khuyến mãi thêm tướng ngồi bảnh tớn

1

Lại Kiệt xoa xoa đầu con ngỗng, thờ ơ đáp: “Nói.”

Mông Phong liền tiếp: “Là vậy, vợ của anh hy sinh, tôi đây cũng thấy rất đáng tiếc. Nhưng anh không thể vì mất vợ rồi mà đi ngậm nghe vợ người khác chứ.”

Lại Kiệt phản bác: “Chả phải hai người đã chia tay rồi à? Chính mồm cậu bảo anh có thể theo đuổi người ta còn gì, hơn nữa anh đã có vợ đâu nào? Anh đây vẫn còn độc thân nhá.”

Mông Phong bao biện: “Tại hồi trước tôi tưởng anh đùa, nên cũng nói chơi cho vui vậy. Trên quả đất này có biết bao nhiêu là kỹ sư máy, anh không thể... Anh biết mà, em ấy vẫn còn yêu tôi, anh tội tình gì phải như thế? Đã không chiếm được cơ thể em ấy, lại không có được cả trái tim, sau cùng vẫn tự làm tổn thương bản thân mình thôi.”

Lại Kiệt: “...”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “Thực lòng mà nói, đội phó Mông này, sao anh chẳng thấy người ta thích cậu chút nào nhỏ, mà nữa, cậu cũng có thích người ta đâu, suốt ngày nhảy đi nhảy lại hai người đã chia tay chia chân.”

Mông Phong tăng hắng một tiếng, rồi tiếp: “Ồ anh nói đúng đấy, quả thiệt là tôi chẳng thương gì em ấy nữa, đừng mờ em ấy vẫn khẳng khăng không chịu cắt đứt với tôi. Giờ mặc kệ em ấy thích sao cũng được, tôi đây chỉ muốn tốt cho anh thôi, người như em ấy á, anh mà yêu phải nhất định sẽ hối hận đấy...”

Lại Kiệt nghiêm túc rằng: “Không sao hết, nếu cậu từ bỏ rồi, cứ để anh thay cậu đi an ủi em ấy.”

Mông Phong: “Tự tôi biết đi an ủi, anh đừng ép tôi bạo lực lên nhé, đội trưởng.”

Lại Kiệt: “Cậu mà đánh bây giờ thì con ngỗng này sẽ bị dọa bay mất.” – Dứt lời bèn vươn tay rút mẫu giấy quỳ từ miệng con ngỗng đương quạc quạc kêu, nhìn thử một chút rồi lật bảng màu ra so sánh – “Tôi nay cả bọn nhện đói hết đấy.”

Mưa lất phất bay, Lưu Nghiễn đứng dưới tháp tín hiệu, thử điều chỉnh máy thu sóng trong tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên.

Tiết trời vẫn se se lạnh, cậu mặc thêm một chiếc áo khoác có nón màu đen, tóc tai dầm ướt, sắc mặt hơi tái.

Cơ thể cậu vốn không cường tráng bằng Mông Phong và Lại Kiệt, lúc trước một mạch chạy trốn chết, mãi đến lúc tới được thị trấn Vĩnh Vọng thì điều kiện ăn ở mới được cải thiện tốt hơn. Rời khỏi căn cứ ở vùng biển Quốc tế, gia nhập vào đội Cơ lốc thì ngày ngày chỉ có bánh quy thịt hộp với viên vitamin, cậu cũng khó lòng gượng được, sắc mặt tái nhợt ốm yếu thấy rõ.

“Người ta vì cậu, không quản ngàn dặm xa xôi lặn lội đến chỗ chúng ta chịu khổ, chẳng lẽ cậu không xót chút nào sao?” – Lại Kiệt hỏi.

Mông Phong bước về phía Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn hẩn một cái, xoay người đi thẳng.

Mông Phong gọi với theo: “Anh có chuyện muốn nói với em, đứng lại đó!”

Lưu Nghiễn: “Trung sĩ Mông Phong à, tôi sắp chết đói đến nơi rồi, chả có sức để cãi vả với anh đâu, hơn nữa tôi đây là Thượng sĩ mà anh chỉ là Trung sĩ thôi nhé, anh hô tôi đứng lại thì tôi có thể tát tai anh bất cứ lúc nào đấy, cảm ơn.”

Lưu Nghiễn leo lên xe, chui vào chỗ của mình, quần áo ướt lạnh dán rịt vào người, phía đối diện Văn Thư Ca ngồi ôm một chân, đang tán chuyện phiếm cùng Lý Nham.

Lý Nham cho Văn Thư Ca xem hình chụp cắt trong ví tiền của mình: “Cậu nhìn này, đôi mắt của Phong Hoa rất đẹp, trong veo à.”

“Ừa.” – Văn Thư Ca đáp – “Người cũng rất tốt, lại dịu dàng nữa, mừng cho anh.”

Lý Nham cười cười: “Giờ không biết dạy dỗ thế nào rồi, cô ấy thích trẻ con với động vật nhỏ, rất có lòng nhân ái. Phải không, Lưu Nghiễn?”

Lưu Nghiễn đáp: “Phong Hoa được yêu thích lắm đấy, mà cũng có thể vì trong trấn Vĩnh Vọng có ít nàng trẻ trung xinh đẹp quá.”

Văn Thư Ca thản nhiên rằng: “Tương lai sẽ là một người mẹ tốt, đứa trẻ nào được làm con của hai người thật hạnh phúc.”

Rồi không ai nói thêm nữa, Lý Nham lẩm nhẩm hát, Lưu Nghiễn thì vừa đói vừa lạnh, cậu rúc vào trong góc hệt như một con mèo ngủ nước.

Mông Phong leo lên xe ra tiếng hỏi: “Sao em không thay đồ đi?”

Lưu Nghiễn: “Hôm bữa giặt xong cất trên xe vật tư, giờ mất luôn rồi, a Văn, lấy giùm tôi cái chăn với.”

Văn Thư Ca rướn người kéo cái chăn ở trên nóc xe xuống ném cho cậu, Lý Nham chột nói: “Đó là chăn của thằng Út thì phải, hình Doreamon đấy, hồi trước thằng nhỏ tự mang theo.”

Mông Phong hơi chướng mắt, giơ chân đá văng cái chăn, khom người cởi đồ của mình, đoạn giữ lấy Lưu Nghiễn toan lột phẳng áo khoác của cậu ra.

“Làm cái gì đấy?!” – Lưu Nghiễn gắt – “Đừng giờ trò dè xồm nhá!”

Hai tên ở giường bên kia phá lên cười, Mông Phong cởi nốt áo ba lỗ, chìa ra: “Thay đi, kéo cảm lạnh bây giờ.”

Trên bờ ngực trần của hắn lộ ra tấm thẻ inox, Lưu Nghiễn đã từng thấy dạng thẻ như vậy, là thứ dùng để xác nhận thân phận khi hy sinh. Dùng một sợi dây mảnh đeo tấm thẻ inox lên cổ, những anh lính nhập ngũ thường thường vẫn để nó ngoài áo, nhưng Mông Phong lại giấu vào trong ngực.

Mà xỏ cùng tấm thẻ inox chính là một chiếc nhẫn kim cương sáng lóng lánh.

Mông Phong lại nói: “Đói lắm phải không, ăn chút chocolate lót dạ đi.”

Lưu Nghiễn trông áo của Mông Phong vào người, rộng rinh mà lại rất ấm, còn vẫn vít độ ấm cơ thể hắn và cả mùi vị thân thuộc.

Mông Phong bẻ một miếng chocolate dứt cho cậu, hắn để Lưu Nghiễn nằm gối lên đùi mình, luồn tay vuốt nhẹ mái tóc âm ẩm của cậu.

Lưu Nghiễn vừa nhấp nháp chocolate, vừa ngược mắt nhìn lên khuôn mặt của Mông Phong.

“Anh biết em đang nghĩ gì không?” – Lưu Nghiễn khẽ hỏi.

Mông Phong liền đáp: “Nhớ tới chuyện hồi trước anh mua chocolate cho em?”

Lưu Nghiễn: “Không, em ăn chocolate thì nhớ ngay tới người đã bảo em mang chocolate theo, bản mặt rất là bố đời đó...”

Mông Phong: “À, là ba anh... Này Lưu Nghiễn! Em đừng ở đó mà được đằng chân lân đằng đầu nhé, bố lão vừa thôi! Tưởng anh không hiểu là em đang chửi xéo anh à!!”

Lưu Nghiễn khoa tay mô tả: “Anh nói chính xác đấy, chính là cặp chân mày giống anh này, cái miệng này, trưng ra biểu tình ‘ông đây vô đối’, cái dáng vẻ ‘chúng mày phải nghe lệnh ông’, với cả ‘giờ ông rất bận cho mày ba phút nói xong thì phần’...”

Mông Phong: “Đừng ở đó mà dùng phép tu từ ẩn dụ với so sánh! Đây chính là cốt khí, khí khái anh hùng, khí phách, sẵn sàng xung trận! Hiểu chưa? Có biết bao nhiêu là người thích anh đấy...”

Lưu Nghiễn: “Thôi bớt nổ đi ông tướng, anh học hết cấp ba thì dứt đầu nhập ngũ, sau khi xuất ngũ thì rúc trong nhà mở một cửa hàng online trên Taobao(là Website bán lẻ có uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc) suốt hai tháng mà toàn bị khách hàng phản hồi xấu, thật ra là chơi Ma thú(một game online) đến level max rồi mới ra ngoài phơi nắng, chẳng gặp gỡ được mấy người, vừa khoải nằm lý ở nhà lại còn ngốc, trừ việc biết đánh đấm ra... có cái quái gì để người ta thích...”

Mông Phong cau tiết: “Còn chả phải là do em à! Anh mở cửa hàng Taobao thì xúi dại anh khi trả lời cho khách hành phải nói ‘cưng ơi cưng’! Hại anh như thằng dở hơi ba hoa! Đừng có mà lên mặt nhá, trong quân doanh có rất nhiều lính mới, mấy đứa trẻ trai mười tám đôi mươi hể mở miệng ra là gọi đàn anh ngọt xớt, không dưng nửa đêm còn mò lên giường của anh kia kìa, em phải may mắn lắm vì anh đây bền lòng kiên định, nếu không á...”

Lưu Nghiễn đốp chát: “Bọn nó tấm tia ‘đóa hoa cúc’ của anh thì có, đừng ảo tưởng mình tốt lành lắm. Anh phải may mắn vì giữ được bền lòng kiên định, nếu không á, đi lính năm năm trời thì ‘phía sau’ cũng mất luôn. A Vãn này, mau làm ảo thuật đi, biến ra một cảnh hoa cúc cho Mông Phong xem.”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn bỗng cảm thấy vẻ mặt Mông Phong hơi khác so với lúc thường.

“Anh đang nghĩ phải phản pháo kiểu gì đúng không?” – Lưu Nghiễn xĩa xối.

“Tùy em muốn nói gì cứ việc, sau rốt anh cũng chẳng nói lại em.” – Mông Phong thuận miệng đáp – “Cứ hiểu thế đi.”

Đoạn Mông Phong lại trầm mặc suy tư, lơ đãng xoa nhẹ đầu Lưu Nghiễn.

Lúc này Lại Kiệt lên xe cất tiếng: “Ăn cơm nào.”

Nguyên một con ngỗng luộc trắng trơn, nằm gọn trong chiếc mũ giáp bằng kim loại, miệng vẫn còn ngậm tờ giấy quỳ.

Mỗi người thủ sẵn cà mèn và dao díp Thụy Sĩ, Lại Kiệt xẻo một cái đuôi ngỗng còn chưa vặt sạch lông cho Lưu Nghiễn, rồi nói: “Cho cậu một đuôi ngỗng, đuôi còn lại cho a Văn, ở đây hai người nhỏ nhất mà.”

Thịt ngỗng nấu hơi nhừ, cũng chẳng có mùi vị gì, dù vậy thì cả bọn vẫn gặm cắn ngon lành, bởi đói bụng cả ngày rồi, vất vả lắm mới có thịt ăn, mà nhai kỹ vẫn cảm thấy rất thơm ngọt.

Lưu Nghiễn vừa ăn vừa báo cáo vật tư dự trữ: “Chúng ta còn mười hai ngàn viên đạn súng liên thanh, sáu khẩu AK, tám trăm viên đạn súng lục, hai trăm quả lựu đạn, một quả bom hạt nhân mini, tất cả thiết bị đều hoạt động bình thường, có thùng dụng cụ, nhưng hết vật liệu. Xăng chỉ đủ chạy ba trăm hai chục cây số nữa, lương thực còn đúng hai thanh rưỡi chocolate, mất liên lạc với Tổng bộ, phải dùng điện tiết kiệm lại, tiếp theo tính sao đây? Ngồi đây chờ hả?”

“Cứ tiếp tục lên đường như lúc trước.” – Văn Thư Ca ra tiếng đề nghị – “Vừa đi vừa bổ sung vật tư, chúng ta phải có cái mà bỏ mồi chứ.”

“Hơi bị khó.” – Lại Kiệt nói – “Giờ không giống với lúc trước, đa số của nả trong các khu dân cư đều bị khoắng sạch rồi.”

Mông Phong bỗng hỏi: “Ở đây là khu vực cứu hộ của đội nào?”

Lại Kiệt trầm mặc một chốc, đoạn đáp: “Là đội Thiên Lang, ngày mai chúng ta bắt đầu tiến vào bán đảo Sơn Đông, dọc đường vừa kiểm vật tư tiếp tế vừa quan sát tìm cứu.”

Ngày 6 tháng 5 năm 2013,

Chúng tôi đã hoàn toàn mất liên lạc với Căn cứ, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ có nguồn bệnh mang virus về căn cứ? Mong là không, nếu có đủ khả năng thành lập Trung tâm cứu hộ ở vùng biển Quốc tế, thì nhất định phải có các biện pháp phòng hộ chặt chẽ, chắc sẽ không phát sinh loại tình huống này.

Để đảm bảo xăng đủ dùng, ngoại trừ các thiết bị như máy quét Rada và Radio, tất cả máy móc còn lại trong xe tạm thời tắt hết. Chúng tôi men theo quốc lộ tiến vào Sơn Đông, trạm dừng chân thứ nhất là Tế Nam.

Trên đường lác đác tìm thấy mấy chiếc xe hư hỏng vì tai nạn giao thông, xăng trong bình đã muốn cạn đáy, nhưng cũng miễn cưỡng xài tạm, nhiên liệu của xe căn cứ là đặc chế, có độ tinh khiết cao như xăng dầu dùng cho hàng không. (máy bay, trực thăng các loại)

Tôi tháo một động cơ biến đổi xăng trên cái xe hỏng, rồi gắn sau đuôi xe căn cứ để làm động cơ phân luồng(3). Sử dụng xăng 97(4) làm quay động cơ tua-bin mini, biến động năng thành điện năng, tạm thời có thể bật tắt cả các thiết bị lên.

(3) Động cơ phân luồng: cái này là mình chém, hiểu đại khái thế này: không khí hút vào từ miệng hút, rồi được nén lại ở buồng nén, sau đó được đốt cháy ở buồng đốt bằng dầu máy bay, khí cháy phụt ra với tốc độ và áp suất lớn, khí phụt ra làm quay các lá tua bin ở phần tua-bin, khí tiếp tục đi qua ống thoát để giãn nở và tăng tốc, dùng trong các động cơ phản lực máy bay.

(4)Xăng 97 có độ tinh khiết cao gần bằng dầu máy bay nên Lưu Nghiễn tận dụng làm nhiên liệu thay thế. Đến khi tua-bin quay, thay vì phụt khí ra, Lưu Nghiễn sẽ sử dụng động lực quay biến đổi thành điện năng(chắc vậy^^', tìm hiểu toát mồ hôi hột)turbopan-lowbypass

Mông Phong cho tôi một chiếc nhẫn vàng, nghe đâu là ‘lột’ được trên người một tay thương nhân Hồng Kông, còn dặn dò tôi nhất định không được hé cho Lại Kiệt biết.

Lính đặc chủng mà cũng đi nhận hối lộ cơ đấy...

“Em lại bôi nhọ anh trong nhật ký đấy hả?!” – Mông Phong tức tối lên án – “Lưu Nghiễn! Em đừng có đụng ai cũng chửi mắng như thế!”

Lưu Nghiễn đóng nhật ký cái bộp, diên tiết quát: “Tôi bôi nhọ ai trong nhật ký thì liên quan gì nhà anh! Đây là đồ cá nhân mà, huống hồ tôi không hề đánh giá hành vi của anh là tốt hay xấu nhá!”

Mông Phong: “Xóa ngay hai dòng cuối cho bố, nếu để Lại Kiệt xem trộm được quyền nhật ký này thì bố toi à!”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt đang ngồi trên ghế lái cũng quay đầu lại góp vui: “Sao thế? Ê Lưu Nghiễn, cậu đừng bôi nhọ Mông Phong mãi thế, thỉnh thoảng cũng bôi nhọ anh đây này.”

Mông Phong: “Người ta đâu có thích anh, mắc gì phải bôi nhọ anh!”

Lưu Nghiễn chẳng thèm đếm xỉa tới hần nữa, cậu nói: “Giờ có thể mở tất cả các thiết bị lên rồi, đủ duy trì trong vòng bảy mươi hai tiếng, giờ mọi người tính sao đây? Đầu tiên phải giải quyết vấn đề nhiên liệu, tiếp đó là lương thực và đạn dược. Phải đi về hướng nào? A Văn, cậu thử phát tín hiệu gọi đi, coi quanh đây có đội nào không.”

Văn Thư Ca tháo ống nghe xuống: “Cho dù có chẳng nữa, họ bắt được tín hiệu không?”

“Tỷ lệ rất thấp, nhưng cứ thử xem sao.” – Lưu Nghiễn ngồi trên bàn làm việc, lấy chiếc nhẫn vàng đập dẹp, rồi dùng kim điện nung nóng kéo nó thành sợi.

Văn Thư Ca ghé vào micro cất giọng: “Đây là tín hiệu từ đội Cơn lốc. Gọi các đội cứu hộ ở bán đảo Sơn Đông, chúng tôi đang lâm vào cảnh khốn cùng, đội Thiên Lang, đội Phi Long, đội Tiểu Hùng, đội Liệp hộ... Chúng tôi rất cần được viện trợ, bất cứ đội cứu hộ nào nhận được tín hiệu này xin hãy lập tức trả lời. Ưu đội phó, ca một bài đi?”

Mông Phong sáng khoái đáp: “Muốn nghe bài nào?”

Lý Nham hòa vui: “Hát một bài hát một bài luôn.”

Mông Phong tăng hăng, nhận lấy micro, đoạn nói: “Bà xã chọn bài nha.”

Lưu Nghiễn: “...”

“Đang phát tín hiệu cầu viện cơ mà.” – Lưu Nghiễn ngán ngẩm – “Mấy người tưởng là hát Karaoke đấy à?”

Mông Phong: “Đừng nghiêm túc dữ vậy bạn, mình dám cá gần đây chẳng có mống chiến hữu nào đâu, mà có cũng chẳng mở radio trùng hợp như vậy, dù mở radio lại chưa chắc bắt đúng tần số này.”

Lưu Nghiễn: “Đừng vờ đáng yêu nữa bạn, cái xác bạn cao 1m85 nặng tới 78kg, đâu phải bạn nhỏ Quyết Minh.”

“Tới một bài đi.” – Lại Kiệt chen lời – “Hát ‘Chia tay vui vẻ(5)’, hoặc bản gì của Candy Lo ấy... à đúng rồi, ‘Làm ơn chia tay(6)’ đó.”

(5) Chia tay vui vẻ – Lương Tịnh Như: [Link](#)

(6) Làm ơn chia tay – Candy Lo: [Link](#)

“Đúng rồi đúng rồi!” – Lưu Nghiễn tức khắc ủng hộ – “Đội phó hát ‘Làm ơn chia tay’ đi!”

Mông Phong: “...”

Mông Phong tự quyết: “Tôi hát bài ‘Cây phong(7)’ của Jay Chou nhé, mong là Jay Chou vẫn sống sót, nào, mọi người cho tràng pháo tay đi.”

(7) Cây Phong – Jay Chou: [Link](#)

Lưu Nghiễn: “Ồ vậy cũng được lắm, anh sẽ đại biểu cho tất cả mọi người ở đây, mồm đủ to đấy, khi hát chắc giống...”

Mông Phong: “E hèm! Xin cảm ơn, tiếp theo đây tôi sẽ vì mọi người trình bày...”

Loa phóng thanh: “S.O.S! S.O.S! Đây là đội Thiên Lang! Có ai nghe thấy không?! Nghe rõ xin hãy trả lời! Có phải Tổng bộ ở Trung tâm trên biển đó không?! Rốt cuộc ở đó đã xảy ra chuyện gì?!”

Ai nấy trước tiên đều ngẩn ra, liền sau đó Mông Phong tức tốc đáp lời: “Các bạn đang ở tọa độ nào! Báo kinh độ và vĩ độ đi!”

Đầu bên kia vẫn nói: “Tôi là kỹ sư máy Tiểu Quân của đội Thiên Lang, gọi Tổng bộ xin hãy trả lời...”

Lưu Nghiễn nhào tới chụp lấy micro: “Đây không phải Trung tâm ở vùng biển Quốc tế! Là xe căn cứ của đội Cơ lốc, các bạn đang ở chỗ nào?!”

Người kia ngạc nhiên: “Sao các bạn lại ở trên tần số của Trung tâm trên vùng biển Quốc tế?!”

Lại Kiệt nhảy vào: “Lý Đình Quân! Chú nói việc chính cho anh! Anh Lại Kiệt đây! Không phải chú đang kêu cứu à?!”

Người kia thốt lên: “A! Thì ra là anh Tiểu Kiệt, lâu quá không gặp! Là vậy, đội trưởng Vương Dương bị vây ở sân bay Diêu Trường (tỉnh Tế Nam), anh không biết đâu... Ở đây zombie đông như kiến ấy, đạn được của họ đã cạn kiệt rồi, tình hình hiện giờ cực kỳ éo le... Các anh đang ở đâu đấy?”

Lại Kiệt tức tốc nhấn mạnh chân ga, xe căn cứ vùn vụt tăng tốc, phóng như điện xẹt nhằm hướng sân bay, anh ta hô lên: “Lưu Nghiễn, nói với cậu ta 30 phút nữa chúng ta chạy tới. Kêu cậu ta báo cáo chi tiết tình huống bên kia đi.”

Từ loa phóng thanh vang lên: “Tốt quá! Giờ hoàn toàn đứt liên lạc với Tổng bộ rồi, sao các anh có thể...”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi gỡ một cái máy phát sóng trên đỉnh tháp tín hiệu xuống, rồi gắn máy điều tần lên nóc xe để phóng luồng tín hiệu mạnh, bán kính bao phủ không lớn nhưng...”

Bên kia reo lên: “Anh thông minh thật đấy! Sau này tôi cũng phải tháo một cái, nhưng mà cái máy đó những mười vạn Tệ lận nha, sao anh nỡ lòng xuống tay được...”

Lại Kiệt không nhịn nổi quát ngang: “Đừng nói chuyện tào lao nữa! Báo cáo tình hình đi!!”

Lưu Nghiễn: “Đúng đó, báo tình huống bên các cậu đi!”

“Ồm, bọn Dương Vương tạm thời vẫn ổn, chẳng qua lúc trốn thoát khỏi bọn zombie chạy theo đường băng nên bị mắc kẹt trong thang lên máy bay, chúng tôi cả thấy có bốn đội viên, các anh thì sao? Súng ống có đủ xài không?” – Lý Đình Quân tiếp – “Anh cứ gọi tôi là Tiểu Quân, anh là kỹ sư máy của đội Cơ lốc à? Anh tên gì?”

Lưu Nghiễn đáp lại: “Bên tôi cũng đủ người! Bốn tay lính chiến cộng thêm tôi nữa, cậu có thể gọi tôi là...”

Lại Kiệt giục: “Báo cáo tình hình chiến đấu! Mông Phong nói chuyện với cậu ta đi! Thằng nhóc này bà Tám có tiếng đấy, đừng để nó dối bề tôi!”

Mông Phong thế chỗ: “Có một mình cậu thôi hả? Giờ đang ở đâu?”

Tiểu Quân: “Tôi ở phòng phát thanh của sân bay, khi họ tiến vào đường băng an toàn thì bị chặn đường, từ quầy vé đến tận sảnh chờ máy bay đều nhúc nhúc bọn zombie! Rất nhiều con đã hư thối gần hết! Khi các anh chạy vào phải cẩn thận chút, chúng đều là hành khách chờ máy bay chạy nạn từ hồi năm ngoái, ước chừng mấy vạn con...”

“Tía ơi... mấy vạn con lận.” – Lại Kiệt bật thốt – “Chẳng biết số đạn được của chúng ta có đủ dùng không nữa. Hỏa lực bên họ còn nhiều ít?”

Mông Phong: “Hiểu rồi, chúng tôi sẽ chạy tới phòng phát thanh ngay, cậu có đảm bảo thông tin liên lạc được không? Đến lúc đó cậu phụ trách chỉ huy còn bọn tôi lao vào cứu người, đạn được còn bao nhiêu?”

Tiểu Quân: “Được, trước mắt tín hiệu rất ổn định, ban nãy tôi nghe rất rõ, là anh đang chuẩn bị hát đúng hông? Thiệt ra giọng anh được lắm đó, trầm mạnh, lấy hơi tốt, giọng to...”

Mông Phong hể hỷ: “Tất nhiên rồi, để tôi hát cho cậu nghe một...”

Lại Kiệt cáu tiết thét: “Đừng để nó dối bề tôi nữa coi!! Báo cáo bản đồ hướng đi!”

Tiểu Quân: “Hết sạch đạn rồi! Một viên cũng chẳng còn! Trong khẩu súng lục tôi phòng thân chỉ còn một viên thôi, để dành tự sát, các anh thì sao? Đạn được có đủ không?”

Lại Kiệt mất hết bình tĩnh: “Muốn chết tới nơi còn lắm chuyện như thế, để anh nói chuyện với nó, Mông Phong tới lái xe.”

“Lý Đình Quân chú mày nghe đây!” – Lại Kiệt điên cuồng rống vào micro – “Báo cáo địa hình cho anh ngay! Chạy tới cổng rồi này!!”

Tiểu Quân: “Vào cổng chính rồi đâm thẳng vào sảnh chờ.”

Mông Phong lái xe phóng về phía sân bay, hấn hô lớn: “Ngồi vững!” – Liền sau đó, chiếc xe căn cứ đột ngột tăng tốc trước khi lao tới cửa chắn, đánh ‘ầm’ một tiếng đâm nát vụn bức tường thủy tinh, nghiền bánh xông vào đàn zombie đông nghịt, Lưu Nghiễn kéo cần khởi động cuộn Tesla đặc biệt, xòen xoẹt nổ vang, điện quang khuếch tán tứ phương.

“Queo sang trái! Tôi thấy các anh rồi!” – Tiểu Quân nói vội – “Băng qua khu kiểm an tới đây!”

Đâu đâu cũng là bọn zombie hư thối, chỉ chớp mắt bọn chúng ủa nhau xông tới chiếc xe căn cứ trong sân bay. Mông Phong đánh mạnh vô lăng, Văn Thư Ca nhảy lên ghế phó lái phía trước xả súng phun lửa, chiếc xe căn cứ dọc theo đoạn đường phi thẳng lên, phóng qua quây kiểm an, đâm ngã nhào máy bán hàng tự động bên cạnh, khiến lon Coca lăn lóc đầy trên đất.

Tiểu Quân hô: “Đi thẳng đến hết đường! Tôi ở văn phòng trên lầu ba!!”

Xe căn cứ hề gặp gì tông đó, dọc đường đã đánh bay tất cả các vật dụng trong phòng chờ máy bay, sau đuôi xe còn bị vướng dây điện của máy bán hàng tự động, cứ thế kéo theo cái máy kênh cang lao vút về phía cuối hành lang, liền sau đó đánh lượn sang bên, quay thân xe hướng ra hành lang, Văn Thư Ca tông cửa phi xuống, xả ngay bốn phát súng đùng đoàng diệt gọn lũ zombie vây quanh.

Mông Phong bước khỏi xe, vác khẩu Gatling sáu nòng, nhắm về phía lầu ba nả súng liên hoàn, xác thịt rơi rớt tứ tung, Lại Kiệt đá tung cửa xe sau quát lớn: “Lên lầu!!”

Lại Kiệt và Lý Nham dẫn đầu, Lưu Nghiễn theo sau, Mông Phong và Văn Thư Ca đi cuối bắn yểm trợ, cả bọn chạy ào lên lầu ba, xông vào văn phòng.

Kỹ sư máy của đội Thiên Lang cũng xem xem tuổi Lưu Nghiễn, đeo một cặp kính mắt, thấy bọn họ bước vào thì nhẹ hết cả người: “Ôn trời.”

“Kể chi tiết nghe coi, tình hình sao rồi?” – Lại Kiệt mở lời.

Tiểu Quân: “Là thế này, tối qua bọn tôi xác định hai hướng đi, một là đi theo hướng Đông tới vịnh Giao Châu(phía Nam bán đảo Sơn Đông), hai là băng qua giữa núi Thái Sơn. Thật ra tôi ủng hộ đi theo đường biển, vì phong cảnh sẽ...”

“Nói việc chính!” – Ai nấy đều đồng thanh gắt lên.

Dây thần kinh lý trí của Lại Kiệt rốt cuộc đứt cái phứt, anh ta móc ngay súng lục dí vào đầu Tiểu Quân.

“Ấy ấy... anh Tiểu Kiệt đừng hung dữ vậy chứ, rồi rồi... chúng tôi vẫn liên tục gọi về Tổng bộ, nhưng không thu được tín hiệu gì, sếp sợ là bên đó gặp nguy hiểm nên định tìm một chiếc Boeing bay về vùng biển Quốc tế xem sao, súng đạn vốn không còn bao nhiêu, khi vào tới sân bay lại đụng phải vô số zombie, dùng hết sạch đạn thì cũng bị vây nhốt ở thang lên máy bay...”

DSCI0038

Lại Kiệt thu súng vào: “Vừa hay, bọn anh theo cùng luôn, anh cũng thấy hơi lo. Mông Phong mở đường, hai cậu đi giữa, a Văn với Lý Nham bọc hậu, đi theo bọn anh, mau!”

Toàn bộ lũ zombie trong sân bay đồng loạt ủa về phòng chờ máy bay. Mông Phong vác súng máy mở đường, Lại Kiệt dùng khẩu súng ngắn bắn tỉa, trong khi Lưu Nghiễn với Tiểu Quân mỗi người lùm một lon Coca, dưới sự yểm hộ của các chiến hữu vừa nốc Coca vừa guồng chân chạy vội xuống lầu.

“Bảo này!” – Mông Phong gào lên giữa tiếng súng gầm đĩnh tai nhức óc – “Em quá đáng vừa thôi nhá!”

Lưu Nghiễn vọt sang bên, dùng một tay cầm máy tính bản đập lệch đầu con zombie toan bổ vào Tiểu Quân: “Tôi đâu biết bắn súng! Uống xú Coca thì ảnh hưởng gì tới anh!!”

Cả bọn nhào tới cổng đăng ký số 13, có cánh cửa bị đánh vang rầm rầm, chọc ra một cây đao.

Tiểu Quân hô: “Đội của tôi đang ở trên cái thang đó! Nhìn kìa, họ đang đập cửa!”

Lại Kiệt không ngừng xô đẩy: “Đừng nhào tới đó! Anh có cách khác! Chạy khỏi đường băng rồi nói sau!”

“Cẩn thận!” – Văn Thư Ca hét lên, nả liền hai phát súng bắn đứt dây cáp treo pano quảng cáo, tấm bảng rớt sầm xuống, đè bẹp lũ zombie.

Mông Phong dẫn đầu quét sạch bầy zombie đang chen chúc dưới cầu thang, đoạn thu súng máy, hòng súng bốc khói nóng rất, hắn chop lấy bàn tay đang cầm lon Coca của Lưu Nghiễn nốc tù tì mấy ngụm, quát to: “Mau tranh thủ thời gian!”

Mọi người phóng vào lối thoát hiểm, Lại Kiệt giục: “Chạy nhanh lên nhanh lên! Cho anh uống với, ề Lưu Nghiễn cậu phân biệt đối xử! Đau lòng quá đi!!”

Văn Thư Ca đuổi sát phía sau an ủi: “Sếp đừng buồn, để em làm ảo thuật cho anh xem nhá.” – Dứt lời thì lắc một cánh tay, giữ trong tay áo ra một lon Coca đưa cho Lại Kiệt.

Lại Kiệt trợn trừng mắt.

“Rốt cuộc mấy người hốt bao nhiêu lon!” – Lại Kiệt rống – “Nộp hết ra đây!”

Suốt cả lối đi thoát hiểm hầu như không có zombie, Lưu Nghiễn vội vàng chạy xuống cầu thang, Tiểu Quân bám gót theo sau thốt lên: “Ầy mừng quá, tôi còn định trước khi chết đi lấy một lon Coca uống cho bồ...”

Lưu Nghiễn: “Đáng lẽ cậu nên chui theo lối thông gió, rồi ném cái móc cáp xuống cầu máy bán nước tự động lên.”

Tiểu Quân: “Chà, anh thông minh thật đấy... Ủa, đôi dép Doreamon anh đang đi là của thằng Út...”

Mọi người đang cưa xuống thang bộ, Mông Phong giương súng bắn nát đầu con zombie xông lên, đoạn kéo giật Lưu Nghiễn về, để cậu chạy vào lầu một.

Lưu Nghiễn vừa né khỏi bàn tay chop tới của người bên cạnh vừa nói: “Cậu cũng quen Út hả? Tôi gấp quá nên quên đổi giày, đeo luôn đôi dép này đi...”

Tiểu Quân đáp: “Khi bọn tôi chấp hành nhiệm vụ ở Lệ Giang thì gặp đội Cơ lốc, vào trung tâm thương mại thuận tay cầm hai đôi, tôi cũng có một đôi bata nữa, mà để trên xe quên mang xuống, còn nữa...”

Lại Kiệt ngao ngán: “Vậy nên anh mới phát hãi khi các cậu bảo muốn đi tìm đội Thiên Lang.”

Văn Thư Ca lao nhanh xuống lầu: “Em hiểu mà.”

Mông Phong: “Đội trưởng của họ chắc bị ‘tra tấn’ gần chết... giờ tôi mới thấy Lưu Nghiễn không lắm lời xúu nào.”

Tiểu Quân: “Mấy liên lạc huy hiệu của các anh vẫn xài tốt hả? Của bọn tôi đã hư từ ba đời...”

Lưu Nghiễn: “Vốn cũng hư rồi, nhưng được tôi sửa lại, sao cậu không sửa chúng đi?”

“Qua đường này!” – Mông Phong tức tối hét – “Hai người chạy nhằm hướng rồi!!”

Lưu Nghiễn và Tiểu Quân đồng thời khụy chân trước xuống rồi xoay ngược người lại, bám gót Mông Phong chạy ra đường băng sân bay.

Lại Kiệt chạy sau chót, Văn Thư Ca nhắm bắn một phát súng bẻ nát đầu con zombie vọt ra dưới chân cầu thang, lại nói: “Tôi không biết Lưu Nghiễn cũng lắm lời thế đấy...”

Tiểu Quân: “Tôi chẳng dám gõ bậy gõ bạ, tại sếp bảo mỗi cái máy huy hiệu trị giá những mười lăm ngàn Đô la Mỹ, làm hư đền không nổi đâu...”

Lưu Nghiễn: “Thật ra phần lớn huy hiệu bị hư là do hai mạch khuếch đại hoặc bị đoản mạch(chập mạch), cậu chỉ cần tháo ra rồi sửa bản mạch lại một chút, rồi hàn cầu chì, sau này nếu còn hư nữa thì thay cầu chì là được. Nhưng phải gắn cho chặt vì khi mấy người kia chạy nhảy dễ dàng bung ra khiến mạch bị đứt...”

Tiểu Quân: “Tại tôi đầu rành bên điện tử, tôi học lý luận Vật lý mà... Sau này anh chỉ tôi sửa một lần nha...”

Mông Phong cắt ngang: “Có biết là đang chạy trời chết không hả?! Hai người đừng tám chuyện nữa coi! Muốn banh đầu rồi đây này!!”

Bốn tay đội viên yểm hộ hai tên kỹ sư máy lao vụt ra đường băng, Lại Kiệt xoay người tung lựu đạn rồi thét lên: “Nằm xuống!!”

Ai nấy đều bổ nhào nằm sấp xuống, quả lựu đạn phá đứt cầu thang lên máy bay, Tiểu Quân quỳ rạp trên đất vẫn thao thao: “Anh tới Lệ Giang bao giờ chưa?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chưa, khi tốt nghiệp cấp ba định đi với Mông Phong, mà cãi nhau nên...”

“Anh nên tới đó một lần, tuy là du khách zombie hơi nhiều, nhưng cảnh vật đẹp lắm...” – Tiểu Quân luôn mồm – “A! Sếp ơi sếp!! Mừng quá đi mất!!!”

Cái thang lên máy bay kia gãy đứt đoạn ở giữa, khiến ba đội viên Thiên Lang té rớt xuống đất.

“Tôi sắp đánh sập cái cửa đó rồi chứ bộ!!” – Vương Dương oang oang – “Coca ở đâu ra vậy? Cho tôi miếng với!!”

Lại Kiệt túm cổ áo Tiểu Quân, lôi cậu ta ném qua cho Vương Dương, bàn giao: “Hốt bà Tám của đội anh về đi, tôi sắp phát khùng rồi đây.”

Mông Phong ném súng qua, thành viên đội Thiên Lang đón lấy, Vương Dương và Lại Kiệt bắt đầu bàn chuyện rút quân, đội viên vừa nhận được súng liền gấp rút chạy bổ về phía đường băng, bầy zombie ở lâu một dần bủa ra từ cổng đăng ký số bốn.

“Đi hướng nào! Có nhiên liệu không?” – Lại Kiệt hô lên.

Vương Dương đáp: “Có! Mới nãy đã đổ đầy dầu rồi, bên kia có một chiếc Dash 8(8), lúc quay về đón Tiểu Quân thì bị vấp nhót!”

(8) Dash 8: Một dòng máy bay chở khách tầm trung, từ 37-80 ghế, chi tiết tham khảo tại đây

“Đi đi đi!” – Lại Kiệt giục – “Mấy người K1 các anh chắc phải biết lái máy bay chứ... Nhanh lên! Đừng để Lưu Nghiễn với Tiểu Quân sập vào nhau! Sẽ bị day hụt mất!”

Mông Phong túm chặt Lưu Nghiễn, ghé sát vào tai cậu hét lên: “Không được chơi với thằng đó!”

Mọi người guồng chân chạy về chiếc Dash 8 chở khách cỡ nhỏ nằm giữa đường băng phía xa. Lại Kiệt tung ra ba sợi móc cáp móc lên cửa khoang máy bay, Lưu Nghiễn và Tiểu Quân chưa được huấn luyện, mỗi người chậm chạp bò lên một sợi, những người còn lại gấp rút leo lên sợi còn lại, sau khi thu cáp thì tự giác kéo kỹ sư máy của đội mình vào cabin, nhanh nhẹn đóng cửa.

Lũ zombie chen trong sân bay nhất loạt tủa về đường băng, Vương Dương ngồi trên cabin trước, hỏi gấp: “Ai biết lái máy bay! Xung phong một người đi!”

Mông Phong: “Đừng dòm tôi, tôi không biết đâu, hồi đi học lơ mơ không nghe giảng.”

Lại Kiệt ra tiếng: “Cứ thử xem sao, trước kia học được gì anh trả lại cho huấn luyện viên hết sạch rồi.”

Lại Kiệt ngồi trên ghế phó lái, Vương Dương lần lượt ấn lên một đồng nút, cánh quạt gầm rú quay vút, Tiểu Quân còn đương bận rộn lục lọi đồ ăn trong khoang phi hành đoàn, một tay đội viên Thiên Lang thần nhiên tóm lấy cổ áo của cậu ta rồi ném vào chỗ ngồi, cấp tốc cường ép cài chặt dây an toàn cho cậu ta.

Máy bay âm âm khởi động, bản đồ điện tử sáng lên, đèn trong cabin tắt phụt, âm thanh điện tử réo vang, chiếc máy bay bắt đầu lướt đi trên đường băng.

Tiểu Quân: “Woa woah woah!! Nhiều zombie quá đi, trời đất ơi, ban nãy đâu thấy nhiều dữ vậy, chắc là hành khách đi máy bay, bệnh dịch bùng phát ở sân bay...”

Lưu Nghiễn lịch sự đáp lời: “Ừa... cũng có lý.”

Hai người ghé vào tay vịn nhìn xuống cửa kính, quan sát bầy zombie đông nghịt bên dưới. Máy bay nổ ầm một tiếng, lao vút qua đỉnh đầu bọn zombie, bánh xe của phi cơ đâm gãy đỉnh tháp phát sóng, xông vào tầng mây, bay ra biển Đông Nam mênh mông.

Lưu Nghiễn kéo cái bàn nhỏ ở tay vịn ra, phóng mắt nhìn lên nóc khoang máy bay, đoạn mở cánh cửa nhỏ trên đỉnh khoang ra, lấy xuống một hộp dụng cụ.

Bên trong có một cái tua vít đơn giản, cờ lê nhỏ, kìm, búa và một cây kim khâu, Lưu Nghiễn rút kim ra, chà xát ngón tay ra hiệu: “Đưa cái huy hiệu cho tôi.”

Cậu nhận máy huy hiệu của đội Thiên Lang, để lên bàn nhỏ bắt tay sửa chữa, tiếp đó lấy sợi vàng ròng trong túi áo ra, bẻ lấy một đoạn để làm cầu chì, cậu gắn vào huy hiệu rồi nói: “Xài tạm đi, sau khi về cậu đổi cái cầu chì khác là được.”

Tiểu Quân: “A, thì ra là vậy, hiểu rồi hiểu rồi, lần sau tôi sẽ... Anh cũng dạn tay ghê nhỉ, linh kiện mắc tiền vậy cũng ném luôn...”

Lưu Nghiễn chú tâm sửa chữa, chỉ gật gật đầu, trên ngón áp út là chiếc nhẫn kim cương vừa mới đeo lại, viên kim cương lóng lánh phản xạ ánh Mặt trời rực rỡ ngoài cửa kính.

“Các anh sướng thật đấy.” – Tay đội viên Thiên Lang nói với Mông Phong – “Kỹ sư máy của đội anh rất kiệm lời.”

“Đúng đấy.” – Mông Phong thản nhiên đáp – “Ba tôi đặc biệt phái cậu ấy đến cho tôi mà, anh biết đó, trên đời này, không ỷ lại mấy mối quan hệ thì khó sống lắm.”

Mấy người kia nhất tề ném cho Mông Phong ánh mắt khinh bỉ kẻ con ông cháu cha.

.
. .

End #40.

42. Chương 42

#41. Khốn cảnh.

Trước mười giờ, tại căn cứ Trung tâm cứu viện trên vùng biển Quốc tế.

“Gọi Mặt trận trung ương, gọi Mặt trận trung ương... Sonar(máy định vị bằng sóng âm) phát hiện dưới lòng biển có sinh vật biển khổng lồ đang tiếp cận... số liệu cụ thể đã truyền đi đúng lúc...”

“Cho phóng ngư lôi(là một loại đạn tự di chuyển trong nước, có thể có điều khiển hoặc không), huy động các tàu sân bay Varyag và USS Ning để tập trung chỉ viện, đóng tất cả các đường ống tuần hoàn dưới nước, thông báo cho Khu số Bảy chuẩn bị chào thu sóng...”

“Gọi Mặt trận trung ương, Trung tâm khí tượng gửi báo cáo tới.”

“Thông báo Khu số Bảy, chuẩn bị máy triệt tiêu gió lốc...” – Mông Kiến Quốc phát lệnh – “Thượng tá Hạ Huy hãy lên đài giám sát, chuẩn bị khởi động máy phòng ngự...”

“Gọi Mặt trận trung ương, Khu số Bảy trình báo cáo khẩn, yêu cầu tạm thời đình chỉ hoạt động của trạm phát điện hạt nhân cỡ nhỏ...”

Các lệnh báo ồ ập kéo tới như sóng triều, khiến Mông Kiến Quốc có chút mất kiên nhẫn.

Tuy rằng Quân đội nắm quyền điều khiển mọi thiết bị trên đỉnh tháp Khu số Bảy, chỉ cần khởi động đại đội phi cơ từ Khu số Sáu là có thể dựng nên một loạt phòng ngự tự động, nhưng chỉ thế thôi vẫn chưa đủ. Bởi Khu số Bảy có quyền lợi ngăn chặn mệnh lệnh tấn công quân sự bất cứ lúc nào, điều này khiến Mông Kiến Quốc vô cùng căm tức.

“Không được.” – Mông Kiến Quốc đổi ý – “Tôi phái Thượng tá Hạ Huy tạm thời tiếp quản đài giám sát ở Khu số Bảy.”

Liền sau đó, nguyên tòa nhà Khu số Sáu khẽ chấn động, tiếng cảnh báo vang lên dồn dập.

Thanh âm “Ồ—e—” chói tai văng vọng khắp căn cứ Mặt trận trung ương, Mông Kiến Quốc quyết đoán: “Phát lệnh, điều động tất cả các chiến sĩ lên mặt biển!”

Bên trong Hồng Kiều người người tất bật tới lui, toàn bộ đèn xanh trong Khu số Sáu đều chuyển sang màu đỏ, không ngừng chớp tắt. Các sĩ quan có quân hàm từ Thiếu tướng trở lên đều tức tốc đẩy cửa ra ngoài, ngay cả Thượng tướng Chu Duy Hạp cũng vội vã bước khỏi văn phòng.

Mông Kiến Quốc cùng họ trao đổi ngắn gọn tình hình, trong lúc đó lại một đợt chấn động truyền khắp.

“Ồ—e—ò—e—” – Đèn báo động màu đỏ xoay tít, khắp đại sảnh u tối lóe lên những tia sáng yếu ớt, toàn Khu số Sáu như muốn nổ tung.

Phần lớn những người dân cư trú nơi đây đều tới trước khi đại dịch zombie bùng phát, hầu như chưa từng đụng phải tình huống khẩn cấp thế này, Trương Dân mau chóng ra quyết định: “Nhóc cưng, mình về đi! Mọi người đừng hoảng sợ!! Hãy đi tới phía thang máy!!”

“Ồ—e—ò—”

Tất thấy chuông báo động đều đổ dồn, nơi nơi đều là người nhà của quân nhân cuống cuống tháo chạy khóc thét.

“Con đứng đây chờ ba nhé nhóc cưng!” – Trương Dân gấp gấp dặn dò, đoạn anh phóng ào lên xe, thử điều khiển các thiết bị, nhưng nguồn điện đã bị ngắt nên không cách nào di chuyển.

Lại thêm một tiếng nổ ầm vang, tòa căn cứ Khu số Sáu hơi nghiêng sang một bên, mặt sàn bỗng trở nên dốc hơn, liền sau đó nguyên cả chiếc xe trượt dài về phía sau, Trương Dân vừa mới ý thức được tình hình đã bị hất xuống hàng ghế chót.

“Ba!!” – Quyết Minh gào lên.

“Con đứng yên đó!!” – Trương Dân vội hét.

Sàn nhà nghiêng về hướng Tây, tạo nên một góc ba mươi độ so với mặt nước biển, Trương Dân lao qua dãy ghế, nhằm ra phía cửa xe, thế nhưng cả chiếc xe chóng vánh trượt về cuối đường, càng trượt càng nhanh hơn, sau rốt đánh ầm một tiếng, tông sầm vào một căn tin công cộng, cửa kính vỡ vụn.

Quyết Minh mới chạy lên trước được vài bước đã trượt chân tại chỗ, nhóc a a thét to đầy hưng phấn, như kiểu đang chơi cầu tuột bay thẳng xuống tìm Trương Dân. Ngay sau đó vang lên mấy tiếng nổ rầm rầm không ngớt.

“Báo động! Báo động!” – Giọng nữ cất lên từ chiếc loa phóng thanh trung tâm – “Nước biển tràn vào, đã dựng lên các tường chắn an toàn và cho mở cửa thoát hiểm, các vị hãy rút lui về các lối thoát hiểm cách mình gần nhất.”

Hơn một ngàn bức tường cách ly dày nặng đồng loạt rầm vang nhô lên từ mặt sàn, vút lên khảm chặt vào trần nhà, lũ lù bất động.

Quyết Minh trượt được nửa đường thì đâm thẳng vào một bức tường cách ly, khiến đầu nhóc sưng chù vù như bánh bao.

“Ba ơi!” – Quyết Minh gọi to.

Trương Dân bị rơi một cú khá nặng, anh gượng người đứng dậy, cách đó chừng ba chục mét, một bức tường trong suốt ngăn cách Quyết Minh bên trong. Trương Dân gắng sức bò lên, rồi guồng chân chạy vội tới bức tường cách ly.

“Con chạy sang đằng kia đi!” – Trương Dân hô lên – “Đằng kia kia!”

Trương Dân quay đầu nhìn sang bên mé, hai người họ đã bị vây trong hai khu cách ly riêng biệt, mà các lối thoát hiểm cũng ở hướng đối ngược nhau.

Quyết Minh không thể nghe được tiếng Trương Dân nói, nhóc đành phải dựa vào khẩu hình phát âm của anh mà đoán biết, Trương Dân sốt sắng vỗ vỗ lên tường thủy tinh, chỉ chỉ sang bên kia.

Quyết Minh cũng gật gật đầu, chỉ phía sau lưng Trương Dân.

Trương Dân: “?”

Trương Dân dùng sức lắc đầu, chỉ hướng bên trái.

Thế nhưng Quyết Minh vẫn liên tục chỉ đằng sau Trương Dân, đôi mắt trong suốt phản chiếu vô số tạp vật đương ập đến như vũ bão.

Trương Dân: “...”

“Ầm!” một tiếng nổ vang, quây căn tin, tủ lạnh, cả chiếc TV treo tường to lớn đều đua nhau trượt tới, toàn Khu số Sáu lại từ từ nghiêng ngược về hướng Quyết Minh, bàn ghế, xe, bồn hoa, một đồng vật dụng loạn xạ đập cả vào tường thủy tinh.

Trương Dân may mắn lọt thỏm giữa khe hở, anh hốt hải thở dốc không ngừng.

Quyết Minh chậm chậm tiến về hướng tường thủy tinh, nhưng sàn nhà vẫn nghiêng về phía nhóc. Cả khuôn mặt Trương Dân cũng muốn ẹp chặt lên tường, anh vươn ngón tay đếm ra hiệu: “Một, hai, ba...” – Rồi tức khắc mở miệng phát âm – “Chạy!”

Quyết Minh và Trương Dân cùng lúc quay đầu, chạy thẳng về hai lối thoát hiểm ở hướng trái ngược nhau.

Trời rung đất chuyển, nước biển chảy ngược trở lại, đèn cảnh báo trong Khu số Sáu bị tắt, đến tiếng còi hú cũng dứt hẳn.

Trong lối thoát hiểm nhỏ hẹp bất chợt tối um, người người thăm thiết kêu gào tuyệt vọng, không ít người điên cuồng đâm đập trên các bậc cầu thang, có vị quân nhân chưa kịp chạy thoát ra ngoài hét lớn: “Bình tĩnh!! Bình tĩnh đi!!!”

Quyết Minh bị lấn ép giữa cầu thang chật hẹp, người từ tầng Mười chín lao lên đua nhau chen chúc, xô đẩy, nhóc bị đẩy đập đầu vào tường hết mấy bận.

Tầng Mười.

“Mọi người đừng hoảng hốt!” – Một người hô lên – “Hãy tuân tự rút lui!!! Lên tầng Chín!”

Lại thêm một tiếng nổ mạnh, tòa căn cứ theo đó nghiêng dần trong tiếng khóc la và gào thét, cuối cùng đổ hẳn sang một góc chín chục độ, đám người trên cầu thang cao hơn hai chục mét bị hất rơi xuống dưới, đập mạnh lên tường, chết ngay tại chỗ.

Thân người nặng nề chất chồng lên nhau, Quyết Minh vốn bị chẹt trong góc giờ thành ra ở trên cao nhất.

“Mở cửa ra mau!!!” – Có người hét lớn với Quyết Minh.

“Ồ.” – Quyết Minh đáp với bộ mặt tỉnh queo.

Trên trán nhóc bị tông đến chảy máu trầy da, rướn tay muốn bắt lấy nắm cửa thoát hiểm, nhưng với tới với lui vẫn không nắm được.

Bên dưới lại có người kinh hoàng rống to, ầm một tiếng, không biết là thứ gì chọc mở cửa tầng Mười một ra, đám người chồng chất lên nhau dần rơi xuống dưới.

“Á á á á!!!!” – Giọng nữ thống thiết quát to, khoảnh khắc đó không khí đều bùng nổ.

Quyết Minh cúi đầu nhìn xuống, nhóc hoảng hốt trông thấy có một thứ gì đó chui vào trong, cuốn mấy chục người kéo phăng ra ngoài.

Liên theo đó, nước biển rò rạt chảy xộc vào, người người như muốn cuồng loạn. Khi Quyết Minh vặn mở được cánh cửa, mực nước ầm ầm phụt lên, hàng trăm người cứ thế bị nhấn chìm trong hành lang nhỏ hẹp, người đè lên người, không thể giẫy dụa, cũng chẳng cách nào trốn thoát.

Quyết Minh mặt mũi lấm lem máu leo vào tầng Mười, sàn nhà vuông góc lại bắt đầu nghiêng đi, nhóc toan bắt lấy khung cửa nhưng vượt tay, tòa nhà nghiêng dần khiến nhóc mất đà trượt dài trên hành lang, cuối cùng lại đâm vào cửa.

Toàn Khu số Sáu bị đảo lộn 1800, nước biển lại trào ngược ra ngoài, có thêm không ít người trong lối thoát hiểm bị cuốn đi, tiếp đó các cánh cửa đóng sầm do áp lực nước, ầm ầm một hồi, đoạn rơi vào tĩnh lặng.

Tứ bề tối đen.

“Có ai không?” – Quyết Minh cất tiếng hỏi dò.

Trong hành lang vắng lại tiếng rên rĩ, Quyết Minh đứng dậy, lúc này mới phát hiện mình đang đứng trên trần nhà, nhóc bèn mò mẫm xung quanh, cẩn thận bước đi.

“Có ai đó không?!” – Quyết Minh lại hô.

Có không ít người kiệt sức nằm rục giữa hành lang, bỗng một người đáp: “Có... có, cháu tên gì?”

Hệ thống cung cấp điện bị ngắt, giờ tay không thấy rõ năm ngón, cánh cửa sau lưng chợt đẩy mở, ánh đèn pin quờ quạng chiếu vào, Quyết Minh hoảng sợ quay phắt lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

“Bác Mông?” – Quyết Minh chau mày thốt.

“Cháu biết bác à?” – Mông Kiến Quốc ngẫm lại, chắc là nhóc con đã thấy mình trên TV, ông thở ra một hơi – “Tình hình mọi người sao rồi? Còn sống chứ?”

Đèn pin quét dọc hành lang.

“Tướng quân Mông!” – Lập tức có người cục cựa đứng dậy.

Mông Kiến Quốc ra hiệu cho người đó ngồi yên, ông lia ánh đèn về phía cánh cửa thoát hiểm, đoạn nói: “Mọi người hãy giúp đỡ lẫn nhau, kiểm tra vết thương cho người quanh mình rồi sơ cứu đơn giản. Cháu tên gì? Đi với bác.”

Quyết Minh báo tên rồi theo chân Mông Kiến Quốc vào văn phòng, bên trong cũng tối om om, hai người đứng trên trần nhà, Mông Kiến Quốc cầm đèn pin chiếu vào sàn nhà trên đỉnh đầu.

Trên đó có một lỗ nhỏ, Mông Kiến Quốc hỏi: “Cháu có thò tay vào đó được không?”

Quyết Minh liền đáp: “Được ạ.”

Mông Kiến Quốc chông ghế trên bàn làm việc, trèo lên đứng, rồi kéo Quyết Minh lên cùng, vịn cho nhóc đứng vững trên vai mình, ông giữ chặt chân nhóc: “Cháu thử đi, vói tay vào, trong đó có một cái cần gạt, ban nãy bất ngờ cúp điện nên nó cũng bị kẹt, nhờ cháu lôi nó ra giùm bác nhé.”

Quyết Minh thò cả cánh tay vào cái lỗ nhỏ kia, nhóc nói: “Ồ trống có bạch tuộc không hả bác?”

Mông Kiến Quốc cười cười, lại hỏi: “Cháu thấy bạch tuộc rồi à?”

Quyết Minh dạ một tiếng, Mông Kiến Quốc cũng ừ đáp lời: “Đúng là có bạch tuộc, rất phiền phức... Cháu đừng tới chưa?”

Ngón tay Quyết Minh móc được một cái tay nắm, nhóc bèn chăm chăm lôi nó ra khỏi hốc, luồng điện ù ù tức tốc vang vọng ở nơi nào không rõ, gây nên từng trận từng trận chấn động. Mông Kiến Quốc bấy giờ tiếp lời: “Xoay ngược chiều kim đồng hồ một góc 1800.”

Tay nắm được xoay về vị trí cũ, phát ra tiếng “ùng”, bóng đèn sáng choang, một giọng nữ vang lên: “Tầng căn cứ bộ đội đặc chủng, hệ thống điện lực khẩn cấp của K3 đã khởi động.”

“Cảm ơn nhiều.” – Mông Kiến Quốc như trút được một hơi, khắp không gian đều được chiếu sáng, trần nhà và cạnh sàn lóe lên những ngọn đèn mờ mờ, cả tầng Mười tạm thời lấy lại ánh sáng.

Ông đỡ Quyết Minh xuống, rồi bước tới kệ sách tìm lấy một đầu micro, cất giọng: “Đăng nhập vào hệ thống đầu cuối.”

Hệ thống đầu cuối: là thuật ngữ trong ngành mạng máy tính để chỉ máy tính kết nối với internet. Ở đây, ta có thể hiểu là ông chú Mông bắt đầu truy cập vào mạng nội bộ của lính đặc chủng ^^

“Đây là hệ thống độc lập của K3, xin hãy khai báo khẩu lệnh của ngài.” – Giọng nữ qua xử lý điện tử đều đều thông báo.

Mông Kiến Quốc cũng không dè chừng Quyết Minh đang đứng bên cạnh, ông báo ra một chuỗi mật mã, nhưng giọng nữ lại nói: “Từ chối khẩu lệnh, quá trình nghiệm chứng thân phận của chỉ huy Trịnh Phi Hồ thất bại.”

Mông Kiến Quốc trầm ngâm một chốc, rồi tiếp: “Xin truy cập vào hệ thống vũ khí Trung ương, tầng K3 cần sử dụng vũ khí loại nhỏ.”

Giọng nữ điện tử: “Thông qua khẩu lệnh.”

Bên kệ sách đột nhiên bắn ra một chiếc hộp nhỏ, ở trong có không ít súng ống đạn dược sắp xếp chỉnh tề.

Mông Kiến Quốc lấy đạn lắp vào súng, Quyết Minh thì đứng một bên rướn cổ dò xét chung quanh, Mông Kiến Quốc hỏi nhóc: “Cháu biết dùng súng không?”

Quyết Minh nghe vậy gật đầu, Mông Kiến Quốc liền đưa cho nhóc một khẩu, ông dặn thêm: “Đừng tùy tiện nổ súng đấy.”

Mông Kiến Quốc cởi áo khoác quân phục ra đưa cho Quyết Minh, để nhóc mặc vào, mà ông chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đã ẩm mồ hôi, còn bên trong là lớp áo ba lỗ.

Ông đeo một khẩu súng trường bắn tỉa sau lưng, cầm một khẩu pháo tự động cỡ nhỏ gắn lên cánh tay trái, co duỗi năm ngón tay để thử độ linh hoạt, rồi vươn tay phải cầm micro xuống: “Xin hãy phát sóng ra toàn bộ tầng lầu.”

8955066

súng trường bắn tỉa

Giọng nữ điện tử: “Từ chối khẩu lệnh.”

Mông Kiến Quốc: “Phản hồi nguyên nhân.”

Giọng nữ điện tử: “Cấp bậc cơ mật quá thấp.”

Mông Kiến Quốc tức khí chọi bay micro, tiện tay đâm nát luôn cái thiết bị đầu cuối (là thiết bị dùng để kết nối hệ thống mạng), bồi thêm một câu chữ thề.

“Sao vậy bác?” – Quyết Minh thắc mắc.

Mông Kiến Quốc tức tối: “Khu thứ Bảy rõ toàn lũ đàn, đã nói bao nhiêu lần đừng thiết lập độ an toàn cơ mật quá cao rồi... Quyết Minh, cháu theo sau bác.”

Khi Mông Kiến Quốc bước vào hành lang, câu đầu tiên hỏi ra chính là: “Có lính K3 ở đây không?”

“Tướng quân Mông!” – Có người tức tốc đứng dậy ra tiếng – “Giờ phải làm sao đây?”

Mông Kiến Quốc quét mắt nhìn qua, không bắt gặp lính đặc chủng, tất cả đều là người nhà quân nhân mà thôi, ông chỉ nói: “Có bị thương nhiều lắm không? Cậu này, đi thống kê sơ lược tình huống người thương tật giùm tôi nhé.”

Dọc hai mé hành lang nằm la liệt người bị thương, phần lớn vẫn còn khả năng hành động, cả thấy là hai mươi chín người, trong đó học sinh chiếm hết phân nửa. Một điều hiển nhiên là, khi sự cố phát sinh, bậc

làm cha mẹ luôn để cho con mình chạy thoát trước tiên. Mông Kiến Quốc lần lượt xem xét từng người, ông có thể gọi tên hầu hết trong số đó.

“Dao Mẫn.” – Ông quỳ một gối xuống trước mặt người phụ nữ, nhìn xem mắt cá chân của cô.

“Kiến Quốc.” – Người phụ nữ đó nhẹ nhàng thở phào – “Sao anh lại ở đây?”

Mông Kiến Quốc không đáp lời, cạnh bên có một cậu bé con chừng mười tuổi khẽ gọi: “Bác Mông ơi.”

Mông Kiến Quốc xoa nhẹ đầu cậu bé, thấy vết thương của cô không mấy nghiêm trọng, nên cũng yên tâm.

Cô lại hỏi tiếp: “Phi Hồ đâu rồi?”

Người phụ nữ này chính là vợ của Tổng huấn luyện viên K3 Trịnh Phi Hồ, và cậu bé bên cạnh là con trai của hai người. Mông Kiến Quốc lúc này mới đáp: “Hồi trưa khi phát sinh sự cố, cậu ấy đang ở trên đảo nhỏ chỉ huy binh lính, bây giờ chắc vẫn còn trên đó.”

Lý Dao Mẫn gạt đầu, đoạn hướng ánh mắt vào nhóc Quyết Minh đứng phía sau Mông Kiến Quốc.

“Giờ không có thuốc men gì cả.” – Mông Kiến Quốc nói – “Cô có đứng lên được không, thử xem nào?”

Lý Dao Mẫn vịn tường loạng choạng đứng dậy, Mông Kiến Quốc lại quay sang một người phụ nữ khác ra tiếng: “Nhờ phu nhân đỡ cô ấy một chút, cảm ơn.”

Người phụ nữ kia nom có vẻ bất an không yên, còn dắt theo một cô bé theo bên người, Quyết Minh bỗng cảm thấy người này trông rất quen mắt.

Người phụ nữ ngờ ngợ hỏi: “Quyết Minh à?”

Quyết Minh gật gật đầu, nhóc chau mày: “Sao cô lại ở đây, không phải cô đã chết rồi ă?”

Đây đích thị là Tiểu Lị – vợ của Vương Bác, chị nghe vậy thì lúng túng chuyển đề tài: “Ba cháu đâu rồi?”

Quyết Minh lắc lắc đầu, Tiểu Lị bước tới dìu bà xã của Trịnh Phi Hồ, rồi ngẩng đầu nói với Mông Kiến Quốc: “Tướng quân, Dương...”

Mông Kiến Quốc cũng nhom người đứng dậy, đáp: “Phu nhân Dương, đại tá Dương hiện đang ở trên Thi Lang (tên gọi khác của tàu sân bay Liêu Ninh), chắc vẫn an toàn thôi. Được rồi, mọi người hãy đi cùng tôi, các cháu học sinh thì theo sau Quyết Minh, cậu nhóc sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ các cháu.”

Quyết Minh bắt gặp một cô bé với vẻ mặt khó chịu đứng cách đó năm mét, nhóc biết cô bé tên là Dương Vũ San, vì ở đây có không ít học sinh đều là bạn học trong lớp, nên phần đa nhóc đều quen biết.

Quyết Minh dắt cậu con trai của Trịnh Phi Hồ, cất tiếng: “Mọi người tới đây tập hợp.”

“Cậu thì làm được trò trống gì cơ chứ.” – Dương Vũ San cười khinh khỉnh.

Quyết Minh đáp lạnh tanh: “Chờ đó rồi thấy, đồ ngốc.”

Ai nấy đều cười ra tiếng.

Mông Kiến Quốc bấy giờ ra hiệu cho mọi người di chuyển, ông dẫn đầu đi trước, đeo một tròng kính quét hình hồng ngoại mini, khuôn mặt cương nghị mà trầm ổn, ánh mắt liên tục dò xét quanh hành lang, trông hệt như một con báo săn mồi thận trọng giữa đêm đen.

Dương Vũ San chột hỏi: “Bác ơi, sao bác lại ở đây mà không lên mặt đất chỉ huy? Bác có biết bao nhiêu người chết dưới này rồi không?”

Mông Kiến Quốc đẩy mở một cánh cửa, ông không quay đầu lại đáp lời: “Bác ở lại sơ tán, tuyên bố các mệnh lệnh khẩn cấp, có điều trung tâm chỉ huy ở tầng Bảy đã bị nước biển phá hủy, bác buộc phải theo lối thoát hiểm nhào xuống tầng Mười, thông báo mệnh lệnh cho mọi người, nếu không sẽ có thêm rất nhiều người chết nữa. K3 và Khu số Bảy có thể liên hệ trực tiếp với nhau.”

Dương Vũ San chưa thôi: “Thế nhưng khi chạy trốn không phải nên chạy lên trên hay sao? Bác là Tướng quân mà, phải vì Tổ quốc mà giữ gìn tính mạng bản thân chứ, chạy lên tầng Sáu...”

Mông Kiến Quốc: “Tuy nhiên vào tình hình lúc đó, cần có một quan chỉ huy cấp Thiếu tướng trở lên ở lại, dẫn đường cho dân thường và binh lính cùng lên mặt đất, triển khai tổ chức phòng ngự. Dù gì đi nữa cũng cần có một người hy sinh yểm trợ, nếu các Tướng quân đều chạy hết thì ai đến thông qua kiểm tra khẩu lệnh an toàn, rồi chỉ huy binh lính sơ tán đây?”

Mông Kiến Quốc nói còn chưa dứt, trông kính nhắm hồng ngoại bắt chợt báo nguy, Tướng quân tức tốc giương cánh tay đeo khẩu súng pháo, nả ầm một quả pháo!

Cánh cửa tận cuối hành lang rộng mở, bên ngoài là một đại sảnh, trong nháy mắt đó dường như có thứ gì bay vút tới, Mông Kiến Quốc vội quát lên: “Lùi ra sau!”

Đám người cả giọng hét to, liều mạng chạy ngược về sau, một đầu xúc tua đột nhiên xộc tới, Mông Kiến Quốc vẫn đứng vững bất động, trở tay rút khẩu súng trường sau lưng, kéo chốt an toàn, giương súng nổ ngay một phát!

“Đoàng!”, tiếng súng bắt đầu nổ vang khiến ai nấy đều hoảng hốt, đầu đầu cũng ngập tràn tiếng hét inh tai, vòi xúc tua vụt cuốn tới, trong lúc đó Mông Kiến Quốc vẫn điềm tĩnh như không, vững vàng kéo bệ khóa nòng, bóp cò.

“Đoàng!” – Lại thêm một phát súng.

Xúc tua vung đến trước mặt, Mông Kiến Quốc cúi đầu kéo khóa nòng, không lùi nửa nước, dứt khoát bóp cò súng.

Liền lúc đó sau lưng ông vang lên ba phát súng “Đoàng! Đoàng! Đoàng!” liên tiếp, xúc tua văng ra, súng trường bắn tĩa và súng lục đồng loạt nả trúng vòi xúc tua thô to như khúc gỗ, chất lỏng sền sệt phụt ra đầy tường, sau đó nó rớt phịch xuống đất cách Mông Kiến Quốc chừng năm mét, rồi rút đi như chớp.

Mông Kiến Quốc tán thưởng: “Trương Quyết Minh, kỹ thuật bắn súng được đấy, ba cháu là ai?”

Quyết Minh chỉ gật gật đầu, thu súng.

“Trương Dân ạ, không biết ba đi đâu rồi.” – Quyết Minh trả lời.

“Cùng tới đại sảnh thôi, luôn đi sau bác hai chục bước nhé, nếu bác bỏ mạng nửa đường, thì Trương Quyết Minh phải phụ trách dẫn đường, ở trên tường có bản đồ đấy, cháu đã biết chưa?” – Mông Kiến Quốc căn dặn rõ ràng.

Quyết Minh gật đầu, rồi hỏi: “Dẫn tới chỗ nào?”

Mông Kiến Quốc: “Đến phòng chữa bệnh của K2 đi, ở đó chờ cứu viện từ mặt đất. Còn bây giờ, chúng ta hãy dừng cảm mà thận trọng cùng nhau kê vai chiến đấu, tiếp tục bước tới.”

.
. .
.

End #41.

43. Chương 43

#42. Biển sâu...

Buổi chiều ngày 9 tháng 5 năm 2013.

Chúng tôi đã tiếp cận Trung tâm cứu viện của Liên minh Quốc tế Thái Bình Dương, Tổng bộ cứu viện của Trung Quốc tại vùng biển Quốc tế.

Tôi trông thấy một cảnh tượng đang diễn ra trên mặt biển...

“Ngồi vững!” – Lại Kiệt hô lớn vào loa phóng thanh – “Bảo vệ các kỹ sư!”

Cao độ dần giảm xuống, Dash 8 vốn là một chiếc máy bay cỡ nhỏ, vừa xuyên qua tầng mây lập tức chao đảo dữ dội, trời đất tối sầm, Lưu Nghiễn vội đóng quyển nhật ký rồi kêu lên: “Mau liên hệ tổng bộ!”

“Luồng tin bị chặn rồi!” – Vương Dương cả giọng đáp – “Dưới kia là bão nhiệt đới(1)!”

(1) Bão nhiệt đới: là các cơn bão xuất hiện ở vùng nhiệt đới, hình thành từ những vùng áp thấp trên các đại dương.

Chiếc máy bay đột nhiên lật cánh, Lưu Nghiễn suýt chút đã bị hất văng ra ngoài, may mà Mông Phong kịp thời vươn một tay ôm lấy, mau mắn cài chặt dây an toàn cho cậu.

Gió lốc như muốn thổi tung máy bay, cơn bão cấp 12 hung bạo càn quét trên bầu trời vùng biển Quốc tế. Dưới màn trời đen kịt, đỉnh tháp của Khu số Bảy phóng ra một luồng điện khuếch tán rộng khắp, khiến không khí trong nháy mắt bị ion hóa dưới điện áp hàng trăm triệu Vôn.

“Rốt cuộc mấy người đó đang làm cái quái gì vậy!!” – Lại Kiệt rống lên.

Lưu Nghiễn quát: “Chắc chắn máy triệt tiêu gió lốc bị hỏng rồi!”

“Tía má tui...”

Mọi người đều chứng kiến cảnh tượng bên ngoài cửa kính máy bay, đây mới chân chính là địa ngục trần gian.

Hàng vạn vòi xúc tua khổng lồ thi nhau vẩy vùng giữa nước biển xanh đen u ám, luồng điện trên đỉnh tháp vừa quét qua chỉ khiến chúng rụt vòi ngụp xuống trong phút chốc, đổi lại có thêm càng nhiều xúc tua ngoi lên mặt biển.

Tàu sân bay Varyag bị vô số vòi cuốn thô to tứ phía quần riết, cuối cùng gãy đôi rồi chìm dần xuống lòng biển, hàng ngàn máy bay chiến đấu gồng mình giữa cơn bão, băng qua luồng sáng xoay tròn giữa đất trời xám xịt được phát ra từ cuộn Tesla đặc biệt, rồi đảo cánh ném bom tới tấp.

“Gọi Tổng bộ, gọi Tổng bộ, đây là đội Thiên Lang và Cơn lốc! Đừng ngộ thương người nhà!!!” – Vương Dương hét lớn.

Chiếc máy bay hủy diệt vừa phóng tới gần vội tức tốc đảo mình giữa cuồng phong, giương cánh bay đi, để lại một đoạn tín hiệu.

“Tình hình rất xấu! Các anh phải hạ cánh xuống biển ngay! Để tôi dẫn đường cho!”

Máy bay chở khách Dash 8 nối đuôi chiếc máy bay hủy diệt kia lao vút qua trăm dặm biển đen, cách mặt biển chỉ tầm hai chục mét, hai chiếc máy bay hết như lá vàng khoan thai thả mình giữa đất trời mênh mang, một mạch bay vòng qua mé phía Đông của quần đảo san hô.

Khói đen cuộn cuộn, trên mặt biển phát sinh tiếng nổ long trời lở đất, hơn chục vòi xúc tua quần lên nhau, cùng xộc vào nhà máy năng lượng nguyên tử loại nhỏ. Khói mù dày đặc, ánh lửa xâm tràn mặt biển, sóng biển ngợp trời đánh ập vào bờ, phá sập hai đầu cầu nối của quần đảo san hô.

Đỉnh tháp trung tâm phóng ra hàng ngàn tên lửa định vị, xoay vút nhằm hướng mặt biển.

Trên biển rộng mịt mờ, thủy lôi bị kích nổ phụt lên một cột nước chọc trời phá vỡ mặt biển, bắn thẳng về phía chân trời.

Tia chớp điện rào rạt lan tỏa khắp đại dương, ánh sáng chói lóa xuyên qua cửa kính mắt bay, chiếu trực tiếp lên mắt gây đau đớn khó chịu.

Thanh âm của Lại Kiệt vọng ra từ giữa cabin, anh ta quát lớn: “Chuẩn bị nhảy dù! Vương Dương! Trông cậy vào anh đấy!!”

Vương Dương không đáp nửa lời, lái chiếc Dash 8 băng qua mưa bom lửa đạn, chống lại bão lốc điên cuồng, những sấm rùng chớp giạt và sóng biển cuộn cuộn, theo sát chiếc máy bay hủy diệt tiến vào khu vực bên

trong quần đảo san hô, sóng biển trong này cao chưa tới năm mét, máy bay hủy diệt lướt trên mặt biển rồi cất cánh vút cao, rời khỏi nơi này.

Chiếc máy bay chở khách vượt qua tất cả mọi cạm bẫy hung hiểm của vùng biển xung quanh như một kỳ tích, có điều trước khi đáp cánh lại bị tia chớp đánh trúng đuôi cánh, kéo theo một luồng khói đen lao xuống mặt biển.

Chính bởi thế nên trong cabin rung lắc dữ dội, ai nấy khom người cúi đầu, mãi đến khi bóng tối phủ kín ngoài kia, máy bay chìm ngập trong biển, rồi lại chậm chậm nổi lên.

“Mặc áo cứu sinh vào!” – Vương Dương ra tiếng – “Mau lên!”

Mực nước bên ngoài ngập tới cửa sổ, máy bay chở khách dập dềnh chìm nổi, Lại Kiệt và Vương Dương lao khỏi phòng điều khiển, đoạn mở bung cửa sổ thoát hiểm khiến nước biển chớp mắt xộc vào. Cả bọn giãy dụa giữa nước biển lạnh buốt và cơn giông cuồng bạo mà cố sức ngoi lên mặt biển, bầu trời trên cao kia như tái hiện khung cảnh hủy diệt thế giới của các vị thần viễn cổ.

Màn trời tối tăm mịt mù, tiếng nổ lớn vang dồn, lôi thần điều khiển sấm sét kéo ngợp chân trời, ngọn lửa đỏ màu máu, âm chấn của trận nổ đập mạnh vào màng nhĩ.

Gió lốc tát sóng biển cuốn bọn họ hất sầm vào bờ đảo, Lại Kiệt bấy giờ mới nói: “Đợi lệnh tại chỗ! Tôi đi tìm người báo danh!”

Cùng lúc đó, tại Mặt trận trung ương ở Khu số Sáu.

Trong đại sảnh vắng vẻ tĩnh lặng vô cùng, chỉ có tiếng nước “tí tách” không ngừng truyền tới. Bốn phía le lói sáng, các bóng đèn dự bị tình huống khẩn cấp ở trần nhà và sàn nhà toát ra ánh sáng tù mù.

Mông Kiến Quốc bước đi trên sàn nhà trơn trượt ẩm ướt, cẩn thận tiến tới từng bước một, ngón tay ấn lên tròng kính quét hình hồng ngoại trên mắt trái, bốn tuyến định vị títtít di động trước tầm nhìn, ông đưa mắt ngắm quanh, sau cùng dừng lại trên vết máu ở góc tường.

Đằng xa bỗng vang lên một tiếng ‘phịch’, Mông Kiến Quốc nín thở, nghiêng tai nghe ngóng.

Thanh âm đó truyền tới từ rất xa, mấy tiếng liên tiếp vắng lại, liền đó là một tiếng thét kinh hãi.

“Kiến Quốc.” – Lý Dao Mẫn bắt an hỏi – “Cái gì vậy?”

Mông Kiến Quốc giơ ngón tay ra dấu ‘suyt’, lắc lắc đầu. Sau khi ông xác nhận khu vực đại sảnh an toàn mới thu súng lại, lấy thẻ thông hành quét qua máy quét hình đồng tử ở một bên, đoạn ghé mắt vào để quét đồng tử, nửa bên mặt đeo tròng kính hồng ngoại hướng ra ngoài, nom bánh không chệ vào đâu được.

“Hộc... hộc...”

Tiếng thở vắng ra bên kia tường, nghe hết như tiếng người khò khè vật vã giãy dụa.

Những người đang đứng trong đại sảnh không khỏi lạnh toát cả sống lưng.

“Cứ chờ ngoài này.” – Mông Kiến Quốc đẩy mở cánh cửa phòng y tế, cúi đầu quét mắt qua trần nhà dưới chân, tròng kính hồng ngoại títtít báo nguy không ngừng, hiện ra một đường máu kéo dài ở khu trần nhà dưới hộp đèn.

Bóng đèn trắng toát chiếu khắp phòng y tế, ở sâu trong góc phòng có tiếng người đứt quãng thở dốc.

Mông Kiến Quốc giật tấm bình phong ra, bắt gặp dưới giường bệnh có một người nằm vật trong vũng máu, một bên cơ thể của cô đã bị lột da gần hết, hấp hối thở dồn, Mông Kiến Quốc quyết đoán rút con dao dập Thụy Sĩ đâm thẳng vào ngực cô, khiến cơ thể đầm máu kia co giật một hồi.

Ông xoa nhẹ lên mắt cô, dựng bình phong lên che lại, rồi mới nói: “Vào đi.”

Máu chảy loang ra dưới chân bình phong, có người vừa dợm bước vào đã thét diên lên, Mông Kiến Quốc vội trấn an: “Đừng sợ, ở đây tạm thời an toàn rồi, lấy băng gạc và thuốc ra. Nghỉ ngơi cho lại sức, mười phút nữa hãy đi tiếp.”

Mông Kiến Quốc đứng tại cửa canh chừng, trùng hợp nghe được một đoạn đối thoại.

Quyết Minh: “Anh là Trương Quyết Minh, tên em là gì?”

Bé trai: “Trịnh Kỳ ạ.”

Quyết Minh gật đầu: “Ba em đâu rồi? Muốn làm một điều không anh bạn nhỏ?” – Nhóc thò tay vào cặp móc ra một gói thuốc lá của Trương Dân. (Bắt chước ba Trương Dân kết tình huynh đệ =))))))

Trịnh kỳ: “Ba đi làm nhiệm vụ rồi... Em không hút đầu anh bạn lớn.”

Mông Kiến Quốc bồng chen lời: “Trương Quyết Minh, cháu mà dạy Trịnh Kỳ hút thuốc coi chừng bị ba thằng bé đánh đòn đấy nhá.”

Quyết Minh giương mắt nhìn lên Mông Kiến Quốc, Mông Kiến Quốc chần chừ giây lát, hồi sau mới bảo: “Cảm ơn.” – Dứt lời đón lấy một điếu thuốc, Quyết Minh đem bật lửa ra châm cho ông, rồi ‘Cạch’ một tiếng đóng nắp lại.

“Trịnh Kỳ này.” – Mông Kiến Quốc thấp giọng hỏi dò – “Tuần trước... à không, tuần trước nữa, có một người tới nhà cháu phải không?”

Trịnh Kỳ bất ngờ khó hiểu, Mông Kiến Quốc rút một hơi thuốc, vung tay miêu tả: “Tướng tá cao cao, mặc đồ vest, tóc vuốt ngược ra sau...”

Mắt Trịnh Kỳ sáng lên, cậu bé cười đáp: “Dạ đúng rồi, chú đó tên là Hồ Giác.”

Mông Kiến Quốc nheo mắt lại, ra vẻ dăm chiêu gật nhẹ đầu. Quyết Minh chẳng hiểu ra làm sao, nhóc cũng quen Hồ Giác, nhưng mà không biết Mông Kiến Quốc có ý gì.

Mông Kiến Quốc không hỏi gì thêm, chỉ gật gật đầu, lúc này Lý Dao Mẫn từ trong phòng bước ra, vết thương trên cổ chân của cô đã đỡ hơn. Cô ôm lấy đứa con mười tuổi của mình vào lòng, tựa lên khung cửa nói: “Em đã nhìn qua một cái áp kế(dụng cụ đo áp suất), bây giờ chúng ta đang ở dưới mặt biển bốn kilomet.”

Mông Kiến Quốc khề mím đôi môi cương nghị, không đáp lời.

“Mọi người nghĩ sao về chuyện này?” – Mông Kiến Quốc chậm rãi hỏi – “ Là do ảo giác của hội chứng biển sâu, hay thật sự có thứ gì đó ngoài kia? Chẳng cách nào liên lạc với bên ngoài, tầng thứ Mười đã bị phong bế hoàn toàn rồi.”

Lý Dao Mẫn đáp: “Em cũng không rõ lắm, nguyên nhân của chuyện này là gì đây? Mà tình hình bây giờ khá là bất ổn.”

“Một loại sinh vật dưới lòng biển từ thời tiền sử.” – Mông Kiến Quốc nói – “Tôi đang xem dở báo cáo của Khu số Bảy thì xảy ra chuyện, thứ đó chắc đã xâm nhập toàn Khu số Sáu... Cô bảo tình hình gì cơ?”

Lý Dao Mẫn tiếp: “Hội chứng biển sâu, tâm lý của họ hiện giờ không quá ổn định.”

Mông Kiến Quốc quay đầu xem qua, Hội chứng biển sâu đích thị là nỗi ám ảnh của hầu hết nhân viên khi tập lặn, người mắc phải hội chứng này sẽ bực dọc vô cớ, xuất hiện ảo giác, không tự chủ mà phóng đại những nỗi sợ hãi nào đó của bản thân.

Ông dụi tắt điếu thuốc, trong phòng bắt đầu có vài người nức nở khóc, Mông Kiến Quốc không khỏi cảm thấy đau đầu, dùng tay tháo nút cổ áo sơ mi. Nhiệt độ mỗi lúc một lạnh thêm, trong khi hệ thống điều hòa trung tâm đã ngưng hoạt động, ông đưa áo của mình cho một người phụ nữ vừa khóc vừa run rẩy vì lạnh. Ông chỉ mặc mỗi chiếc áo ba lỗ, bước ra đại sảnh nhìn quanh một vòng, lại nói: “Đi tiếp thôi, đến căn tin ngồi chờ.”

Rời khỏi đại sảnh, vừa đặt chân ra hành lang liền thấy một vệt máu trượt dài, hình như là thi thể của một người nào đó đã bị kéo tới cánh cửa cuối đường, đằng sau cửa đích thị là nơi mà họ đã nghe thấy tiếng thét cách đây mười phút.

Mà muốn đến được căn tin thì buộc phải băng qua chỗ này, có người đứng sau ngăn ngại ra tiếng: “Tướng quân, hay cứ ở lại đây, còn định đi chỗ nào nữa?”

Mông Kiến Quốc dứt khoát: “Không được, mặt bằng đại sảnh trung tâm không tiện cõ thủ, cậu nhìn đi, lỗ thông gió, khe đèn âm trần(2), đều là những tai họa ngầm. Tuy các cánh cửa hành lang đều dày chắc, nhưng vẫn rất nguy hiểm, vì lối thoát hiểm đã ngập tràn nước biển. Chúng ta phải băng qua sân huấn luyện dã chiến mô phỏng để đến căn tin, ở đó mới là nơi an toàn nhất.”

(2) Khe đèn âm trần: những khe sáng tạo độ sâu cho trần nhà như hình bênmau-tran-thach-cao-dep-dai-sanh-ideehouse

“Nhưng sau cánh cửa kia có quái vật!” – Lại có người nóng nảy chen lời – “Không thể qua đó được!!”

Mông Kiến Quốc cam đoan: “Tôi sẽ bảo vệ các bạn.”

Người nọ gắt lên: “Mình ông thì làm được cái quái gì hã! Ở đây có hơn hai chục mạng người đấy!!”

Mông Kiến Quốc bỗng dừng bước, quay đầu nhìn thẳng vào người nọ, dường như cảm nhận được một sự uy hiếp vô hình, anh ta sợ sệt rụt lùi ra sau, không dám hó hé gì thêm.

“Mong cậu hãy ráng theo kịp, đừng tự ý hành động.” – Mông Kiến Quốc chẳng chút bận tâm.

Họ dần bước về phía cuối hành lang, nơi đó có một cánh cửa, Mông Kiến Quốc rút thẻ quẹt qua khe, ánh đèn xanh lóe sáng. Từ sau cửa vang lên tiếng trầm đục khe khẽ, chứng tỏ ‘thứ đó’ vẫn còn hiện diện.

Quyết Minh đi tới trước, nhóc bắt lấy tay cửa song song với mặt đất toan đẩy ra, nhưng Mông Kiến Quốc đã vươn tay đè lại nắm tay của Quyết Minh.

Quyết Minh nói: “Cháu mở cửa, bác cầm súng xử nó.”

Mông Kiến Quốc chỉ hỏi: “Cháu năm nay bao nhiêu?”

Quyết Minh: “Mười sáu ạ.”

Mông Kiến Quốc: “Bác đã bốn mươi sáu rồi, cho nên phải để bác mở cửa, cháu lùi ra sau đi, chuẩn bị giường súng bắn nó.”

Hành lang yên tĩnh trầm lặng, Mông Kiến Quốc đẩy cửa ra, bên ngoài trống không vắng ngắt.

Quyết Minh lùi lại, giây phút họ vừa mới rời khỏi, từ đại sảnh phát ra tiếng nổ toác gãy nứt.

Nháy mắt đó.

Đèn chùm gắn trần đại sảnh dưới chân nổ tung, kính cường lực vỡ nát vụn, một vòi xúc tua xộc cuốn vào!

“Nằm sấp xuống!!!” – Mông Kiến Quốc vội quát, đồng thời xoay ngang người, dang rộng hai chân tạo thành thế tản vững chắc, tay trái cầm khẩu pháo mini, tay phải giường súng trường bắn tỉa, hiên ngang khẩu cò cùng một lúc!

Người người sợ hãi la hét, cả hai đầu hành lang đều xuất hiện xúc tua thò tới bọc đánh đám người kẹt bên trong!

Quyết Minh xoay người nhảy bổ, tiện đà kéo theo Trịnh Kỳ đương luống cuống không biết trốn đi đâu nằm sấp xuống, nhóc dùng thân mình che chắn cho cậu bé, nhanh nhẩu rút súng, ngẩng đầu nhắm.

Vòi xúc tua sau lưng đã bị Mông Kiến Quốc nả pháo văng xa cả năm mét, còn một cái xúc tua ở cánh cửa cuối hành lang quần mình lao tới, bốn tiếng súng liên tiếp âm vang, Mông Kiến Quốc không cần nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ bị vây đánh hai mặt, xả súng đi đoàn không dứt, bắn vòi xúc tua còn lại rút phịch xuống đất, co giật liên hồi.

Đám người lánh nạn cuống cuồng nhồm dấy té chạy về phía Mông Kiến Quốc, Quyết Minh rút lui sau cùng, nhóc giường cao hòng súng, bắn trúng vòi xúc tua còn cục cựa nảy lên trong đại sảnh.

Mông Kiến Quốc được yểm trợ sau lưng nên lập tức xoay người, hai tay giơ thẳng trước mặt, tay phải bắn một phát súng đánh bay vòi xúc tua đang phóng tới, liền đó vung tay trái xuống đất, bật ra đầu dao nhọn giấu trong khẩu pháo gắn trên cánh tay, ông hét lớn một tiếng lấy tinh thần, sải chân lao vụt lên dùng hết sức bình sinh tung ra một quyền, “Choeng!”, đóng ngập vòi xúc tua dính cứng ngắc lên vách tường!

Chất dịch nhầy nhựa bắn đầy tường, xúa tua tuy bị dao nhọn đóng chặt vào tường nhưng vẫn còn sức vùng vẫy điên cuồng.

Mông Kiến Quốc buông lỏng nắm đấm, vươn tay khỏi thân khẩu pháo, mau chóng hạ lệnh: “Lập tức ra khỏi cánh cửa này!”

Vòi xúc tua trong đại sảnh như một con rắn khổng lồ uốn mình trườn tới, Quyết Minh ngờ hoặc lùi dần ra sau, nhóc vừa mới liếc nhìn ‘cái thứ’ dính cứng trên tường đã bị Mông Kiến Quốc túm áo kéo khỏi cửa, rồi đóng sầm lại.

“Nó không có đầu sao?” – Quyết Minh hỏi – “Chỉ có vòi.”

“Ừm.” – Mông Kiến Quốc nheo nheo mắt, gạt đầu bảo – “Chỉ có vòi xúc tua, không có đầu... nhưng vẫn hoạt động được, đúng là quái lạ.”

Đương lúc trò chuyện, đằng sau lại nghe tiếng thét to, Mông Kiến Quốc liền xoay người rời khỏi hành lang đại sảnh, đây là sân huấn luyện mô phỏng của K3, trên vòm mái trống hoác rải rác những xác chết biến dạng, phần đầu bể dập nát, cổ gãy lòi hết xương tủy, máu vấy ra đầy đất. (Chương 41 có miêu tả, nguyên Khu số Sáu đã quay ngược 1800, nên những người vốn ở trong sân huấn luyện bị té chết gãy cổ)

“Áp lưng vào tường mà đi.” – Mông Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn lên nóc, bên trên ba chục mét vốn là mặt đất, rừng cây nhân tạo rậm rạp bị dốc ngược. May mà trần nhà và mặt đất đã đảo lộn, bằng không nếu phải băng qua khu rừng này sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Trên mái vòm trung tâm với độ cong nhỏ, ngoại trừ vài cái xác chết thì không còn gì khác. Mông Kiến Quốc dẫn mọi người đi tới mép vòm, trên cao là một cánh cửa.

“Có cái hòm nè.” – Quyết Minh phát hiện một cái hòm ở trên kia rớt xuống – “Áo chống đạn, đèn pin, ấm đun nước...”

Đây chính là hòm dự trữ của đội viên K3, Quyết Minh lục tung nó lên, rồi nhận xét: “Có rất nhiều thứ xài được.”

“Cháu đang chơi trò truy tìm kho báu đấy à?” – Mông Kiến Quốc bật cười hỏi – “Trong đó có dây thừng không?”

“Dạ có.” – Quyết Minh đáp – “Chắc còn dùng được, trong trò RPG(game nhập vai) đều có mấy thứ này, tiếc là không có băng từ lưu trữ(3)...”

(3) Băng từ lưu trữ: hay còn gọi là băng cassette (cái này nghe quen thuộc hơn ha ^^), loại băng có tráng một lớp từ tính trên bề mặt, lớp từ tính này có nhiệm vụ lưu trữ dữ liệu trên mặt băng, có thể lưu khối lượng thông tin khổng lồ.

Mông Kiến Quốc đón lấy cuộn dây thừng, ném móc câu gắn chặt vào cánh cửa trên đầu, đoạn thoăn thoắt leo lên.

“Bác ấy có leo lên nổi không nha?” – Một đứa bé ngây ngô hỏi.

“Tất nhiên rồi.” – Lý Mẫn Dao cười rằng – “Tướng quân Mông từng được nhận huân chương Anh hùng cơ mà.”

Dương Vũ San hừ mũi một câu: “Bây đặt bắt chúc trai trẻ sánh anh hùng.”

Trịnh Kỳ thốt lên: “Oai ghê chưa, coi kìa.”

Có người trêu ghẹo cậu bé: “Có oai hơn ba cháu không hả?”

Trịnh Kỳ liền đáp: “Cũng ngang ngửa ạ.”

Lý Mẫn Dao cười bảo: “Phi Hồ vẫn lấy Tướng quân Mông làm gương đó, anh cứ nói xem?”

Trong khi bên dưới còn khe khẽ tán chuyện với nhau, Mông Kiến Quốc đã leo tới cánh cửa trên cao, ông vịn cửa quét thể nhận dạng, chậm chậm đẩy mở cánh cửa rồi nhảy lên khung cửa, chừng một phút sau ông mới cất tiếng: “Lên đây đi, trẻ con lên trước, tới phụ nữ, cuối cùng là đàn ông.”

Đám người dần lục tục trèo lên, lúc này Tiểu Lị bỗng gọi Quyết Minh: “Cháu leo trước đi, Trương Quyết Minh.”

Quyết Minh từ chối: “Cháu phụ trách bọc hậu, mà cháu cũng không còn là trẻ con nữa.”

Sau khi tất cả mọi người đều đến căn tin, Mông Kiến Quốc mới kéo Quyết Minh lên. Khá nhiều người trong số họ không biết leo dây, lại thêm chẳng đủ sức, tuy Mông Kiến Quốc cường tráng xốc vác, nhưng một mình ông kéo lần lượt hơn hai mươi người lên cao ba chục mét cũng mệt thở hơi tai.

“Chỗ này an toàn rồi.” – Mông Kiến Quốc đóng cửa lại – “Đây là khu căn tin tách biệt của K3, dành riêng cho huấn luyện viên bộ môn sinh tồn dã ngoại. Bên tay trái là thang máy thoát hiểm duy nhất, chỉ có một đường ra, trần nhà cũng không có lối thoát, lỗ thông gió rất nhỏ, cho nên mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi.”

Căn tin khá gọn nhỏ, song vẫn dư sức chứa hơn hai mươi người. Mông Kiến Quốc xem đồng hồ, giờ đã vào khuya, họ đang ở vị trí cách mặt biển 4470m.

Bên cạnh mặt đồng hồ mà ông đeo lóe một chấm sáng, liên tục phát ra tín hiệu cầu viện tới mặt biển, thế nhưng hiện tại vẫn không có người đến cứu viện, chứng tỏ chuyện trên mặt biển còn chưa giải quyết xong.

Nhiệt độ không khí mỗi lúc một lạnh, Tiểu Lị và Lý Dao Mẫn đã vào nhà bếp căn tin tìm thức ăn. Mãi đến giờ Mông Kiến Quốc mới được thở phào một hơi, đầu tóc hơi rối, ông dựa lưng vào tường ngồi xuống.

Quyết Minh ôm chân ngồi kế bên ông, rảnh rỗi lục lọi túi xách, sát cạnh họ là cái lỗ thông gió duy nhất trong căn tin.

Mông Kiến Quốc đổ mồ hôi như xối, thấm ướt cả chiếc áo ba lỗ trắng, ẩn hiện đường nét cơ bắp khêu gợi. Ông mệt lử tựa người lên tường, châm điếu thuốc.

“Bác—” – Dương Vũ San chỉ lên cái bảng cấm phía sau ông – “Ở đây cấm hút thuốc mà.”

Mông Kiến Quốc đành phải dụi tắt.

“Trương Quyết Minh, cháu đang nghĩ gì đấy?” – Mông Kiến Quốc thuận miệng hỏi, ông đang ngồi lấp đạn, khẩu pháo gắn tay tháo xuống để trên sàn, còn có một khẩu súng bắn tỉa và một khẩu súng lục.

Quyết Minh không ngẩng đầu lên, đôi mắt ửng ửng đỏ, nhóc lấy chú gấu nhỏ trong túi xách ra đưa cho Trịnh Kỳ.

Trịnh Kỳ nắm ngang cổ gấu nhỏ lắc qua lắc lại, vui vẻ chơi một mình.

“Cháu nhớ ba.” – Quyết Minh khẽ giọng.

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Lần cuối cháu gặp ba trong hoàn cảnh nào?”

Quyết Minh bèn kể lại tóm lược, Mông Kiến Quốc nghe vậy liền bảo: “Chắc vẫn còn sống thôi, cháu đừng nghĩ nhiều quá.”

Quyết Minh: “Cháu biết ba còn sống, có điều vẫn chưa thoát ra ngoài mà đang suy tính nghĩ cách tới cứu cháu đây.”

“Ừm.” – Mông Kiến Quốc nói – “Cha con máu mủ, quả thật có một mối liên hệ ăn ý rất kỳ diệu, hãy tin vào bản thân mình.”

Quyết Minh: “Nhưng cháu đâu phải con ruột của ba.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Mông Kiến Quốc hao phí cả nửa ngày vất óc hòng biểu đạt an ủi, rất muốn nói mấy lời đại loại như sẽ đoàn tụ gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Trên mặt biển, tại sàn hạ cánh của tàu sân bay Liêu Ninh. (hay còn gọi là Thi Lang như đã chú thích ở chương 41)tau-san-bay-d

Bọn Lại Kiệt vừa mới đáp cánh, Trịnh Phi Hồ từ xa hùng hổ sấn tới, miệng không ngừng lầm bầm nói gì chẳng rõ.

Ai nấy tức tốc lẫn như trạch, còn sót mỗi Lưu Nghiễn và tiểu Quân ngơ ngác đứng đó, Trịnh Phi Hồ quát tướng lên: “Ai cho mấy cậu trở về!? Có nhiệm vụ không lo chấp hành mà chạy tới vùng biển Quốc tế làm cái quái gì!! Tổng bộ đã cho phép các cậu quay về chưa hả?!!”

Vương Dương xoay mông vắt giò chạy trốn, thành viên đội Thiên Lang đều biến mất tăm, Lại Kiệt vừa chạy vừa hét lớn: “Thưa huấn luyện viên! Xin nghe tôi giải thích!!”

Trịnh Phi Hồ nhoáng cái đuổi theo, từ sau lưng tung ra một cước trời giáng, Lại Kiệt bị đập bay thẳng ra ngoài, ngã chêm bẹp một đồng, nằm trên đất cả buổi chẳng cách nào cựa cựa.

Mông Phong ngó trái liếc phải toan kiếm một công sự ẩn núp, ngờ đâu Trịnh Phi Hồ vừa bật người nhoáng cái đã phóng tới trước mặt, Mông Phong cam chịu nhắm tịt mắt, trên bụng ăn ngay một cước, té vào kho trực thăng, lăn nhào một vòng, đứt bóng.

“Giỏi ăn vậy! Đứng dậy hết cho bố!”

Trịnh Phi Hồ lướt qua mọi người, gầm rống rung trời nứt đất, tùy tay tung một quyền đánh bay Văn Thư Ca, tóm áo Lý Nham ném vào tới chỗ Lại Kiệt, còn bồi thêm một cước cho mỗi người, khiến Lại Kiệt vừa mới gượng đứng lên đã bị đập nằm sải ra đất run lẩy bẩy.

Lưu Nghiễn: “...”

Tiểu Quân: “...”

Tiểu Quân nép sát rạt vào tường, dè dặt nhích người từ từ kiểu cua bò, rồi nhón chân chạy biến vào kho trực thăng bên kia. Vương Dương rét run, núp ở lối thoát hiểm ngoắt ngoắt cậu ta chạy tới, đoạn túm áo tiểu Quân xách lên, vèo một cái chạy bạt mạng, đi tìm huấn luyện viên K1 báo danh.

Trịnh Phi Hồ chuyển bước về phía Lưu Nghiễn, cậu thấy vậy chân muốn nhũn ra như hai cọng bún.

“Lưu Nghiễn.” – Trịnh Phi Hồ không đập Lưu Nghiễn mà giơ tay ra hiệu, giọng điệu âm trầm – “Qua bên kia.”

Đội viên đội Cơn Lốc lập tức tự giác tập hợp, Lưu Nghiễn đứng nép sau lưng Mông Phong nhưng vẫn bị Trịnh Phi Hồ túm áo tha ra, bắt cậu đứng cuối hàng.

“Nghỉ.”

Cả bọn chớp mắt làm động tác nghỉ, cực kỳ đều nhịp.

“Chuyện tự ý vi phạm mệnh lệnh!” – Trịnh Phi Hồ cất tiếng – “Trước mắt tôi chưa truy cứu! Tới đúng lúc lắm, giờ đang có nhiệm vụ cần giao cho các cậu... Nghe cho rõ! Cậu kia, nhìn đi đâu đấy! Tên gì!!”

Trịnh Phi Hồ vươn tay bóp yết hầu của Lý Nham, quát to: “Nghe rõ đây!”

Lưu Nghiễn xem mà trắng bệch cả mặt mày, gần như có thứ ảo giác nghe thấy tiếng xương cổ gãy nứt, Trịnh Phi Hồ nói tay, Lý Nham toát mồ hôi đầy đầu thở dốc không ngớt, run rẩy gật đầu như bầm tỏi.

“Tình hình ngoài kia các cậu đã thấy rồi đấy.” – Trịnh Phi Hồ tiếp lời – “Chúng ta hiện đang gặp phải một nguy cơ vô cùng nghiêm trọng, có thứ gì đó đã phá hủy nhà máy năng lượng nguyên tử, máy phát điện nhờ sức nước và sức gió hầu như hư hỏng toàn bộ. ‘Thứ đó’ lại còn mò lên thấp...”

“Là bạch tuộc sao?” – Lưu Nghiễn chen lời.

Mông Phong tức khắc vươn tay che chắn khuôn mặt Lưu Nghiễn.

Song Trịnh Phi Hồ chỉ liếc nhìn Lưu Nghiễn một cái, rồi đáp: “Đúng vậy, kỹ sư, vì cậu không phải là lính K3, nên tôi không áp đặt khuôn phép của quân nhân lên người cậu. Nhưng mong cậu phải tôn trọng tôi, sau khi nghe tôi nói dứt lời mới đặt câu hỏi, tôi sẽ chờ thời gian giải đáp cho các cậu.”

Mông Phong nhẹ nhàng thở phào.

Lưu Nghiễn còn chưa hay biết mình mém chút đã ăn một tát, chỉ mù mờ gật đầu.

Trịnh Phi Hổ lại nói: “Hiện giờ toàn bộ Khu số Sáu đã chìm xuống lòng biển, hơn nữa còn bị đảo ngược, ta cần có một đội người đến chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Chiều theo tính nghiêm trọng của vấn đề, vốn dĩ phải cử lính đặc chủng đi chấp hành. Tôi phải chỉ huy cứu nguy tại nhà máy nguyên tử, bảo vệ nhân viên kỹ thuật đi phong bế lò phản ứng, còn tất cả lính tráng ngoài kia đều bận trông chừng lũ quái vật tấn công, không cách nào điều động.”

Căn cứ ở vùng biển Quốc tế cách thêm lục địa không xa, ngày trước khi chuẩn bị xây dựng đã khảo sát tổng hợp tất cả điều kiện thuận lợi – nguồn khí thiên nhiên dưới đáy biển, mỏ dầu cung cấp năng lượng cho hệ thống vận hành, dòng hải lưu, luồng cá, khoáng sản dưới đáy biển và thêm nhiều yếu tố khác. Ở phía Đông Bắc còn có một rãnh biển sâu bảy ngàn mét.

Lúc bắt đầu kiến tạo căn cứ, không một ai biết trong rãnh biển chứa đựng thứ gì, máy Sonar dò tìm cũng cho ra kết quả an toàn.

Lưu Nghiễn nghe giải thích xong đã thâm nhận ra, khả năng cao trong rãnh biển này ẩn mình không ít sinh vật tiền sử.

Và thực tế cũng chứng minh, cá nhà táng, sứa khổng lồ hay bạch tuộc ..vv.. đều là sát thủ đại dương, bình thường sẽ không chủ động tấn công con người, hơn nữa với kích thước chênh lệch quá xa như vậy cũng bất hợp lý.

Tuy nhiên lúc này đây, chỉ trong một đêm, từ rãnh biển sâu hơn bảy ngàn mét tràn ra cả trăm con bạch tuộc tiền sử khổng lồ, Trịnh Phi Hổ đặc biệt nhấn mạnh, loài sinh vật to lớn này không biết nguyên do nào đã bị lây nhiễm virus, mà còn có tính công kích cực mạnh.

Khi cá thể bị lây nhiễm đầu tiên nổi lên mặt nước, Khu số Bảy đã bắt đầu bố trí phòng ngự, bắn nát hoàn toàn đầu bạch tuộc. Nhưng họ đã quên đi một điều quan trọng – bạch tuộc là giống loài có ít sự tương đồng với con người nhất Trái đất.

Nó có hai hệ thần kinh và xúc giác, đồng nghĩa với việc bạch tuộc có hai đại não, một cái nằm trên đầu, cái còn lại chính là hạch thần kinh trải đều toàn thân. Vậy nên, cho dù đầu bị bắn nát bấy, tự mình xúc tua vẫn còn có ý thức, duy trì hành động.

Cả bọn đứng nghe không rét mà run.

Bạch tuộc bao vây tấn công quần đảo san hô, khi bay về căn cứ, từ trên không họ đã chứng kiến tận mắt cảnh tượng xúc tua nhúng vấy vùng, sôi sục cả đại dương.

Bọn chúng phá hủy nhà máy hạt nhân, tạo ra trận nổ liên hoàn rung trời, máy triệt tiêu gió lốc trên đỉnh tháp bị bẻ gãy, Khu số Bảy buộc phải khởi động cuộn Tesla đặc biệt mới tranh thủ được chút thời gian ngăn ngừa để thở.

Liên sau đó, một cơn bão lại hình thành ngay trên mặt biển, cơn bão nhiệt đới cấp mười hai này chớp nhoáng đã lan rộng, sức gió cũng ngày càng mạnh hơn.

Tiếp theo tàu sân bay Varyag lại bị trăm vòi bạch tuộc quần riết đến mức gãy đôi, cuối cùng chìm sâu xuống biển.

Từ bầu trời đến mặt biển, rồi cả bên dưới lòng biển, đây chính là một trận chiến tranh vô cùng gian khổ, mà trước đó 24 tiếng đột nhiên xảy ra tai nạn phá hỏng cấp điện của nguồn phát điện nhờ sức nước, cầu Hồng Kiều của Khu số Sáu và cầu sắt của quần đảo san hô bị năm con bạch tuộc khổng lồ quần gậy.

Cơ sở Mặt trận trung ương đảo mình trong nước biển, rồi chậm chậm chìm dần, may mà lực đẩy Acsimet cân bằng với trọng lực, giảm bớt phần lớn áp lực nước. Trong lúc chìm xuống, tầng căn cứ Mặt trận trung ương quay lên trên, còn tầng đầu tiên đảo ngược xuống dưới, cách mặt nước biển cỡ ba ngàn mét, khó khăn lắm mới dừng lại ngay bên cạnh rãnh biển, lung lay chực đổ.

“Áp lực nước sâu 4400m.” – Trịnh Phi Hổ nói – “Đã gần tới mức cực hạn, nếu rơi vào rãnh biển, áp lực nước biển sẽ ép Mặt trận trung ương thành một đồng sắt vụn, bây giờ phải tức tốc phái lính đặc chủng xuống dưới đó, mở ra thiết bị khẩn cấp.

“Tất cả nguồn năng lượng đều bị ngắt, cả Khu số Sáu chỉ còn mỗi nguồn điện khẩn cấp của K3 hoạt động tốt. Các cậu sẽ được đưa xuống dưới bằng tàu ngầm, thiết bị khẩn cấp đặt tại Trung tâm Điện tử và CNC(4) của tầng Một, các cậu phải bật nguồn điện lên, thông qua khẩu lệnh rồi mới bắt tay khởi động thiết bị khẩn cấp.”

(4) CNC: dùng máy tính để số hóa và điều khiển máy móc với mục đích sản xuất các thiết bị kim khí phức tạp, sử dụng các chương trình viết bằng ký hiệu chuyên biệt. Gọi tắt là Máy tiện kim loại được điều khiển bằng máy tính.

“Loại thiết bị khẩn cấp này chuyên dùng trong trường hợp căn cứ bị chìm.” – Trịnh Phi Hồ giải thích – “Chiếu theo nguyên lý khí nén...”

Lưu Nghiễn lại chen lời: “Tôi đã từng xem qua nguyên lý này ở xưởng sản xuất, sau khi công trình đảo ngược sẽ bung mở túi khí khổng lồ, nhờ đó Mặt trận trung ương có thể nổi lên mặt biển.”

Trịnh Phi Hồ: “Chính xác, chú ý là phải bật túi khí ngay khi Khu số Sáu đảo ngược hoàn toàn, nếu chờ cho tầng đầu tiên chạm đáy biển trực tiếp kích hoạt túi khí, lúc đó áp lực khí nén không thể thổi căng lên được.”

Trịnh Phi Hồ tiếp lời: “Các cậu chỉ có thể vào bằng đường ống thải rác của Trung tâm nghiên cứu sinh hóa Quân đội ở tầng Mười chín. Rồi theo lối thang máy tiến vào sân huấn luyện của K3 ở tầng Mười, sử dụng khẩu lệnh an toàn của tôi để thông qua cửa chính, đến Trung tâm CNC tại tầng Một, dùng một con chip mà lát nữa tôi sẽ giao cho các cậu, tái khởi động hệ thống khẩn cấp. Sau đó máy tính sẽ hướng dẫn cho các cậu phải làm gì tiếp theo. Có thắc mắc gì, bây giờ có thể hỏi.”

Lại Kiệt mở đầu: “Trong đó có còn bạch tuộc zombie không?”

Trịnh Phi Hồ: “Tôi cũng không chắc.”

Lại Kiệt: “Khoảng bao nhiêu người còn sống?”

Trịnh Phi Hồ thản nhiên đáp: “Còn bao nhiêu người sống sót chẳng ảnh hưởng gì tới các cậu.”

Lại Kiệt: “Chỉ có vài người bọn tôi thôi sao? Vậy rất nguy hiểm...”

Trịnh Phi Hồ lạnh giọng: “Nếu không nguy hiểm thì vớ đại một đội lính mới bất kỳ cũng có thể chấp hành nhiệm vụ rồi, cần gì đến học trò của Trịnh Phi Hồ tôi?”

Lại Kiệt vốn định xin thêm một tiểu đội đến trợ giúp, có điều Trịnh Phi Hồ lại nói như thế, chứng tỏ hiện giờ rất thiếu người.

Mông Phong bất chợt ra tiếng: “Ba tôi đang ở đâu?”

Trịnh Phi Hồ: “Không biết.”

Mông Phong tức khắc chau mày hỏi: “Ông ấy bị nhốt trong Khu số Sáu sao!?”

Trịnh Phi Hồ: “Ông ấy là Tướng quân duy nhất ở lại chỉ huy cục diện, Khu số Bảy đã nhận được tín hiệu cầu viện từ đồng hồ của ông ấy, nhưng không thể xác nhận còn sống hay không.”

Mông Phong tĩnh lặng một hồi, chốc sau mới thốt: “Vẫn còn sống.”

Trịnh Phi Hồ nhìn vào Mông Phong, ánh mắt toát lên chút hàm ý khó tả thành lời, liền đó ông nói: “Cũng có thể đã chết, Trung sĩ Mông Phong.”

Đội viên không một ai dám hé lời, Trịnh Phi Hồ liền tức giận nạt lớn: “Cậu xuống đó để làm nhiệm vụ chứ không phải đi cứu người! Hiểu chưa! Hay để tôi truyền tín hiệu cho Tướng quân Mông bảo ông ấy tự sát trước! Để tránh liên lụy các cậu!”

Mông Phong nghiêm nghị đáp: “Đã hiểu.”

Trịnh Phi Hồ: “Tốt.”

Mông Phong lại nói: “Ông ấy còn sống, tôi biết.”

Trịnh Phi Hổ lạnh mặt: “Cứ cho là vậy đi. Chỉ thị hết! Tất cả bên phải — quay! Đội trưởng Lại Kiệt, dẫn đội viên của cậu đi chinh đồn trang bị! Cho các cậu năm phút! Hết năm phút tàu ngầm sẽ đưa các cậu xuất phát!!”

.
. .

End #42.

44. Chương 44

#43. Canh gác ...

Tại tầng Mười tám thuộc Khu số Sáu:

Nước biển nhoáng cái đã ập vào tầng Mười ba. Các bức tường thủy tinh của tầng Mười ba, Mười bốn và cả tầng Bảy của Mặt trận trung ương đều vỡ nứt, theo quá trình chìm sâu xuống, sức nén từ áp lực nước dần tăng lên, những vách ngăn cong vẹo biến dạng, liên tiếp phát ra tiếng nổ âm ỉ, móp méo nứt gãy.

Luồng nước khổng lồ xộc vào lối thoát hiểm, những người chạy nạn chen lấn trên cầu thang bộ chưa kịp trốn đã bị nhấn chìm, xương cốt gãy nát, xoang đầu bị áp lực chấn động.

Trong tích tắc nước biển tràn vào Trương Dân vội xông lên tầng Mười ba, giờ phút đó nơi nơi đều là người chen ép, xô đẩy trong cầu thang, đoàn người phát cuồng chen lên, bất chợt trên cao phát ra một tiếng nổ mạnh.

Trương Dân nghĩ bụng hỏng bét, anh tức tốc bật nhảy lên, nghiêng người lộn xuống dưới tay vịn cầu thang, từ tầng Mười bốn nhảy xuống tầng Mười lăm, rồi từ tầng Mười lăm lộn xuống tầng Mười sáu. Khắp nơi người chật như nêm, tiếng nổ trên đầu mỗi lúc một gần thêm, nước biển cuộn trào mãnh liệt như một con quái thú khổng lồ rít gào lao thẳng xuống, Trương Dân phóng người về trước rồi guồng chân chạy ào vào đường thông hơi tầng Mười sáu, chỉ một giây sau đó luồng nước thốc tới đẩy bắn anh đi, sau vài cú va đập trong đường ống thông hơi nhỏ hẹp mới rút ra, ngã xoài trên đất.

Tiếng nước biển ầm ầm đổ vào tầng Mười sáu, Trương Dân chật vật đứng dậy chạy ào qua hành lang.

“Cảnh báo! Cảnh báo!” – Giọng nữ điện tử vang lên – “Khởi động hệ thống khẩn cấp, đóng tất cả các đường thông hơi, xin hãy rút lui từ lối thoát hiểm gần nhất.”

Trương Dân lao ra khỏi hành lang, tới khúc cua chợt có người thét to, anh va sầm vào một cô gái.

“Tôi xin lỗi.” – Trương Dân kéo cô gái đứng dậy, đoạn ngạc nhiên hỏi: “Phong Hoa?”

Lối thông hơi vừa đóng kín, luồng nước tức khắc ngừng chảy vào tầng Mười sáu.

Cô gái kia đích thị là Tạ Phong Hoa, đứng giữa dòng nước ngập tới đầu gối mà không ngừng phát run.

“Trương Dân?” – Tạ Phong Hoa hỏi dồn – “Sao anh lại ở tầng Mười sáu? Lối thoát hiểm có đi được không?”

Trương Dân ngẩng đầu nhìn lên, nơi Tạ Phong Hoa vừa chạy ra là Trung tâm Truyền thông của Mặt trận trung ương, anh thở dồn dập đáp: “Không đi được nữa, bị ngập nước hết rồi.”

“Anh đi với tôi!” – Tạ Phong Hoa kéo Trương Dân chạy bỏ về phía thang máy cuối hành lang, quệt thê bước vào, lại nói – “Đây là thang máy chuyên dụng loại nhỏ của Trung tâm Truyền thông... để các phóng viên chuyển tư liệu.”

Trương Dân vừa bước vào trong liền nhấn điện chuông lên mấy cái nút thang máy.

“Chỉ còn một mình cô thôi sao?” – Trương Dân lại hỏi.

Tạ Phong Hoa thở gấp: “Lối thoát hiểm ở phía Bắc bị nước tràn vào, chỉ còn cửa ở phía Nam, nên mọi người đều đổ xô về lối đó! Nào ngờ có một con quái vật chui vào... Quyết Minh đâu rồi?”

Sắc mặt Trương Dân tái nhợt, lo lắng đáp: “Không biết, bọn tôi chạy hai hướng khác nhau... nhóc con đi về phía Nam, cầu trời, chắc chắn không có việc gì.”

Trương Dân lại tiếp: “Chỉ cần Quyết Minh được an toàn... thì tôi...”

Tạ Phong Hoa vội trấn an: “Anh đừng sốt ruột, nhất định không sao đâu. Tất cả chúng ta đều trốn thoát từ Dụ trấn cơ mà, lẽ nào còn sợ chút rắc rối này? Phải không?”

Tạ Phong Hoa cười cổ vũ, Trương Dân cũng mỉm cười.

Trên đỉnh đầu đột ngột phát ra tiếng vang lớn, thang máy ngừng chuyển động.

Trong vài giây thang máy “ùng” một tiếng rơi tự do, Tạ Phong Hoa hoảng hốt hét to, Trương Dân lập tức hô lên: “Vịn chắc vào!”

Dây cáp bị đứt, thang máy cỡ nhỏ từ trên cao chục mét ù ù rơi xuống, rớt “bùm” vào nước, nhờ có nước biển tản bớt xung lực, Tạ Phong Hoa chỉ bị ngất đi, còn Trương Dân ho phụt ra một búng máu.

Buồng thang máy chậm chậm chìm xuống nước, mực nước dâng lên, dòng nước giá lạnh bao trùm khiến Tạ Phong Hoa giật mình tỉnh lại.

Trương Dân thở hào hển ngẩng đầu nhìn lên, nước biển lạnh buốt xương tủy, càng lúc càng dâng cao, anh ngược nhìn một hồi, chợt tung một quyền bạt tung bảng đèn của thang máy, leo lên nóc rồi ôm Tạ Phong Hoa đỡ lên.

Tạ Phong Hoa choáng váng mặt mày, lảo đảo gượng đứng trên đỉnh thang máy.

Tứ bề nước cuốn ào ào, Trương Dân nghiêng rặng tháo một thanh thép từ trong thang máy ra, cạy mở cánh cửa trên cao rồi bò vào tầng Mười tám – Viện nghiên cứu chế tạo máy của Quân đội Trung Quốc.

Tạ Phong Hoa ho khan không ngớt, cánh cửa thứ hai vừa mở được nửa chừng thì cúp điện.

Hai người họ băng qua tầng Mười tám, bước vào ký túc xá nhân viên, Trương Dân nhìn quanh một vòng, thử tìm cách mở nguồn điện.

“Đã khởi động hệ thống điện khẩn cấp của Viện nghiên cứu chế tạo máy.” – Một giọng nữ cất lên.

Toàn bộ đèn đóm trong tầng lầu đều sáng lên, giọng nữ đều đều: “Bật cơ chế phòng ngự.”

Xung quang vọng lại tiếng ầm ầm vang, hơn trăm cánh cửa liên tiếp đóng lại.

Đầu ngón tay Trương Dân giật giật trong vô thức, anh nói: “Bây giờ... tôi tới thang máy xem thử, có thang máy chuyên dụng...”

Anh toan nhấc lên nút thang máy, ngón tay còn chưa chạm tới thì đằng xa đột ngột phát ra một tiếng động, đèn điện tắt ngóm.

Trương Dân: “...”

Tạ Phong Hoa: “...”

Trương Dân: “Không phải chấp điện đâu, tôi... còn chưa đụng tới cái nút nữa mà. Hình như hệ thống cấp điện bị hỏng rồi, phen này phiền to.”

Tạ Phong Hoa gượng sức gật đầu một cái: “Tôi... có thể làm chứng. Anh không phải bồi thường nhiều lắm đâu.”

Khu số Sáu, tầng Mười:

Một đám trẻ tự động vây đến trước mặt Quyết Minh, nhóc vừa lắp đạn vào súng lục theo cách Mông Kiến Quốc mới dạy, vừa nói: “Mấy đứa ngồi xuống đi.”

Chừng mười đứa học sinh dựa tường ngồi xuống, Mông Kiến Quốc chỉ nhìn bọn nhỏ không nói gì.

“Ba cháu đâu rồi?” – Mông Kiến Quốc xoa xoa đầu Quyết Minh.

Quyết Minh đáp: “Đang nghĩ cách cứu cháu.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Ba ruột hả?”

Quyết Minh lắc đầu, Mông Kiến Quốc tiếp: “Còn mẹ cháu thì sao?”

Quyết Minh nói: “Không biết, ba kể là tự ba nhặt cháu về.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, đoạn bảo: “Lúc con bác bằng tuổi cháu, không trầm tính được như cháu mà rất xốc nổi. Coi trong túi áo cháu đi.”

Quyết Minh vẫn còn đang mặc chiếc áo khoác rộng thùng thình của Mông Kiến Quốc, vừa dày lại ấm áp bền chắc, nhóc rút tay vào túi áo, mò được một bức ảnh bèn lấy ra nhìn xem.

Trong ảnh là Mông Kiến Quốc thời trẻ, đang công kênh Mông Phong trên vai mình.

Quyết Minh nghiêng đầu xem xét Mông Kiến Quốc, giơ tấm ảnh ra so sánh.

Mông Kiến Quốc biết tông nhóc đang nghĩ gì, ông mỉm cười: “Thành ông già rồi.”

Nhưng Quyết Minh lắc đầu nói: “Bây giờ bác đẹp hơn trong ảnh nhiều.”

Mông Kiến Quốc năm nay bốn mươi sáu, thành thực, ổn trọng, luôn nho nhã lễ độ – đặc biệt là với phụ nữ. Phong độ bậc này quả thực là sát thủ đồn tim biết bao thiếu nữ, ông và Mông Phong đều kiên nghị đáng tin, tuy nhiên không hề bông bột xốc nổi như Mông Phong trẻ tuổi.

Quyết Minh tiếp lời: “Chú Mông Phong đã bảo vệ rất nhiều người.”

Cuối cùng Mông Kiến Quốc đã nhớ ra, khi đó Ngô Song Song cầm thư của Mông Phong tới, lời lẽ trong bức thư lạnh lùng như nói với người xa lạ, yêu cầu cha của mình đối xử tử tế với những người bạn đồng hành suốt quá trình đào vong, đối lại hẳn sẽ xung phong lên tiền tuyến, quyết tử vì Tổ quốc.

Mông Kiến Quốc đọc bức thư này thật lâu, chăm chú xem kỹ danh sách trong đó, sau cùng tự mình viết giấy giới thiệu giao cho Bộ dân sinh sắp xếp, lúc đó cũng có tên của hai người Trương Dân và Quyết Minh.

“Đây là điều mà nó phải làm.” – Mông Kiến Quốc nói như vậy.

“À.” – Quyết Minh đáp.

Yên tĩnh.

Chốc sau Quyết Minh mở lời: “Bác muốn cháu kể chuyện của chú ấy lắm chứ gì.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Quyết Minh ra điều kiện: “Nếu bác tặng cháu một con gấu trúc, cháu sẽ kể tất tần tật những việc trải qua từ khi cháu gặp chú ấy. Chắc hẳn bác rất muốn biết con trai mình đã làm gì, đúng không?”

Mông Kiến Quốc: “Có phải cháu học được chiêu này từ một người tên là Lưu Nghiễn?”

Quyết Minh: “Không thì một con chó Chow chow(đã chú thích ở chương 39) cũng được, lớn lớn một chút.”

Mông Kiến Quốc: “Vậy cháu kể đi, gấu trúc thì bác không dám đảm bảo, một con Chow chow chỉ là chuyện vặt.”

Quyết Minh khoác tay lên vai cu cậu Trịnh Kỳ, bắt đầu hồi tưởng tỉ mỉ từng việc từ khi biết Mông Phong ở thị trấn Vĩnh Vọng.

Cùng lúc đó, tàu ngầm đã lặn xuống biển sâu, cầu nổi vươn ra, “rầm” một tiếng gắn chặt vào đáy tòa công trình Khu số Sáu.

“Bắt đầu hành động!” – Lại Kiệt mặt mũi bầm dập ra hiệu, ba tên đội viên cũng mặt mũi dập nốt tức tốc chuẩn bị vũ trang sẵn sàng.

“Chúc các anh thành công!!” – Loa phát thanh trong tàu ngầm phát ra tiếng cổ vũ.

Lại Kiệt dẫn dắt đội viên chạy qua hành lang gấp khúc, mở nắp đường ống rác thải, luồng khí ù ù dội vang, lượng rác khổng lồ chậm chậm dồn xuống, cầu nổi của tàu ngầm cũng rời đi.

Cánh cửa ầm ầm khép lại, Mông Phong tung ra một loại đèn chiếu cỡ nhỏ bám vào trần nhà.

Mọi người ngẩng đầu nhìn quanh, không gian cao chục mét được bao bọc bởi bốn bức tường sắt, chúng đã bị nước biển ăn mòn hoen rỉ loang lổ. Tuabin điện thải rác bám bụi chồng chất.

Dưới chân là một lớp nước bùn sền sệt, Mông Phong vừa tiến ra một bước, giày lính vô tình giẫm phải một cái ống nghiệm, phát ra tiếng rắc gọn nhẹ.

“Ồ cái đệt...” – Văn Thư Ca vừa mới dùng họng súng đi khêu vật gì đó vướng trên lá tuabin, hóa ra là một cánh tay người đứt lìa.

“Đừng chộn rộn.” – Lại Kiệt chấp tay sau lưng, hai chân dang ngang, vóc người thon dài dưới ánh đèn toát lên vẻ kiên cường mà to lớn, anh ta dùng kính hồng ngoại nhìn quét chung quanh.

Lưu Nghiễn ra tiếng: “Ở đây không được rồi, phải đổi chỗ khác thôi, theo ống tuabin tiến vào trong.”

“Lên nào.” – Lại Kiệt phát lệnh – “Mông Phong dẫn đầu, anh bọc hậu.”

Mọi người lần lượt chui qua cánh quạt tuabin, đó là một đường ống tròn sâu hút, bên trong ẩm ướt trơn trượt, chẳng có bao nhiêu phế liệu sinh hóa, mùi nước khử trùng cực kỳ gắt mũi.

Người chủ quản từng nói đường ống chính sẽ phân ra mười sáu đường ống phụ. Lại Kiệt chọn cái thứ sáu, từ đây thông lên một căn phòng thí nghiệm gần thang máy nhất ở tầng Mười chín. Bên trong đường ống rất yên tĩnh, không biết từ đâu vọng tới tiếng nước tí tách đều đều, mỗi một tiếng vang nhỏ trong bóng tối cứ hệt như quái vật gặm cắn tinh thần mỗi người, đè nén lên thần kinh vốn đang cực độ căng thẳng.

Lại Kiệt bỗng mở miệng phá vỡ không khí khẩn trương này.

“Mấy cậu có từng đến Hương Cảng chưa?”

“Chưa hề.” – Mông Phong khinh khỉnh đáp – “Tới giờ bố vẫn không thèm đặt chân tới đó, có cơ hội phải đi nước ngoài chứ.”

“Chứ không phải bây giờ đã xuất ngoại rồi à.” – Văn Thư Ca ở cuối đội chen lời – “Tụi mình đang ở vùng biển Quốc tế mà.”

Cả bọn cười vang.

Lại Kiệt tiếp: “Hồi đi lính anh vẫn muốn tới Hương Cảng mua một con Iphone 5, nhưng chưa có dịp, mà cũng chả có tiền.”

“Sau này thì sao?” – Lý Nham cười hỏi.

Lại Kiệt chăm chú quan sát sâu bên trong đường ống thải, dưới ánh sáng của đèn lạnh(*) dẫn bước tiến tới, miệng vẫn nói: “Mãi sau mới có một lần được đi, mà hồi đó các cậu còn chưa nhập đội Cơn lốc đầu...”

(*)Đèn lạnh: hay còn gọi là đèn LED (Light emitting diodes – đèn đi-ốt phát quang), gọi là đèn lạnh vì LED có ưu điểm của nó là khối lượng nhẹ, tuổi thọ cao, cường độ sáng lớn và rất thời trang. Ánh sáng của LED khá lạnh, mang ít nhiệt nên khó cảm nhận sự nóng lên của nó.

Có thể vài bạn thắc mắc sao người ta thường dùng đèn lạnh chiếu sân khấu, studio, đó còn gọi là đèn Kino Flo được tạo ra từ những bóng LED nhé ^^

Đây là một trong những chức trách của đội trưởng lính đặc chủng, Mông Phong cũng từng được huấn luyện – lúc thi hành nhiệm vụ trong một không gian kín, đội trưởng cần phải thỉnh thoảng bắt chuyện để giảm áp lực tinh thần cho các đội viên.

Văn Thư Ca và Lý Nham, Lưu Nghiễn đều chưa trải qua huấn luyện chính quy, cho nên những lời của Lại Kiệt quả thật giải tỏa bớt cảm giác khẩn trương của họ.

“Khi đại dịch zombie bùng phát, trạm đầu tiên của đội Cơ lốc chính là Hương Cảng.” – Thanh âm của Lại Kiệt vọng trong đường ống sâu hun hút – “Nơi đất chật người đông, tới sáu triệu dân, zombie nhan nhản khắp nơi... những chốn mà các cậu nghĩ ra được đều có zombie. Cảng Victoria, rồi Trung Hoàn(những địa danh nổi tiếng ở Hồng Kông)... đông nhưng nhúc, người cầu cứu rất nhiều, nhưng bọn xác thối càng nhiều hơn. Bọn anh trú tại quân doanh của lính cảng, ga tàu điện ngầm Tân Giới... cảnh tượng ở đó siêu hoành tráng.”

“Tiếp đó sao nữa?” – Văn Thư Ca hỏi.

Lại Kiệt: “Đội Cơ lốc có năm thành viên, hy sinh ba người, bao gồm cả đội trưởng. Trận đánh đầu tiên suýt chút nữa đã bị diệt toàn quân. Lưu Nghiễn, cậu ra nước ngoài rồi chứ gì, có biết Ấn Độ bao nhiêu dân không, cái nơi bé như lỗ mũi ấy, khi dịch zombie bùng nổ đích thị là địa ngục trần gian chép trong kinh Phật...”

“Mông Phong này, ước mơ của anh là gì?” – Văn Thư Ca chuyển đề tài.

Mông Phong liền đáp: “Trước đây từng nghĩ, có cơ hội kiếm nhiều tiền, rồi dắt bà xã đi du ngoạn khắp mọi miền đất nước, thưởng thức phong cảnh, hưởng thụ cuộc sống.”

Lý Nham cười rằng: “Tính ra như bây giờ cũng gần giống vậy.”

Mông Phong cười tán đồng: “Ừa, đã đi được khá nhiều nơi rồi.”

Trong bóng tối, Lý Nham dùng khuỷu tay thúc nhẹ Văn Thư Ca một cái, lại hỏi: “A Văn, của chú thì sao?”

Văn Thư Ca thì bảo: “Chả có gì đặc biệt muốn làm hết.”

Lưu Nghiễn: “Hay cậu thành con chiên của Thiên Chúa rồi?”

Văn Thư Ca cười đáp: “Thiên Chúa là ai? Tôi chỉ tín ngưỡng chính mình thôi. Còn anh, Lý Nham?”

Lý Nham nói: “Sau này an ổn hết rồi, sẽ cùng Phong Hoa tìm một nông trại, giống như thị trấn Vĩnh Vọng ấy, trồng trọt chăn nuôi, trải qua những tháng ngày nhàn nhã yên bình.”

Lại Kiệt đi tới cuối đường ống thải rác, cất tiếng: “Rồi sẽ có cơ hội đó thôi, hai người đều là nhân viên ngoài biên chế, sau khi ba lần hiệu lực của vắc xin mất đi, Quốc gia sẽ cấp một khoản tiền lớn để các cậu trở lại sinh sống bình thường. Tất cả sẵn sàng tinh thần nào, anh sắp đánh bật nắp đường ống đây.”

Tấm ngăn của ống thải rác vừa mở ra, Lại Kiệt tung người nhảy xuống, lộn nhào một vòng rồi đứng dậy, anh ta nhìn quét bốn phía, liền đó Mông Phong cũng nhảy theo xuống, hai người tựa lưng vào nhau xem xét tỉ mỉ một lượt.

Trên đỉnh đầu là những bàn thí nghiệm sinh hóa được sắp xếp chỉnh tề, vì chúng được gắn cố định vào sàn, lúc này đảo ngược đầu dưới chân trên, trần nhà ngổn ngang những đĩa Petri, ống nghiệm và cốc Bêse nát vụn, căn phòng thí nghiệm biến thành một không gian vô cùng kỳ quặc.

Không có cách nào mở nguồn điện lên nữa, Lại Kiệt bèn tung một chiếc đèn phát quang bám lên cao, khiến cả căn phòng thí nghiệm được bao phủ trong ánh sáng lục.

“Tạm thời an toàn, chui ra được rồi đây.” – Mông Phong nói.

“Cậu ngó bên kia kìa.” – Lại Kiệt hướng hòng súng chỉ về cánh cửa mở toang – “Hình như có thứ gì đó vụt qua.”

Bên mép khung cửa dính dớp chất dịch nhầy, Mông Phong móc dao găm ra cạo thử một chút: “Là thứ quái vật kia, sao đi tiếp giờ?”

“Anh đây thật muốn nhìn tận mắt.” – Lại Kiệt ngạo mạn nhếch mép.

“Nó chui vào từ ống thải rác.” – Lưu Nghiễn nói – “Tôi nghĩ là ở đây không an toàn lắm đâu... Đổi chỗ khác được không vậy?”

Lại Kiệt ra hiệu cho mọi người đứng chờ, riêng anh ta với Mông Phong tiến tới khám thính phía sau cánh cửa. Lưu Nghiễn đặt cái rương lên chiếc ghế xoay chân cao rồi mở ra, sơ đồ mặt bằng của tầng Mười chín

khác biệt quá lớn so với tầng Mười tám, hơn một ngàn phòng thí nghiệm liên kết chi chít như tổ ong, vây quanh hệ thống máy chủ Trung ương khổng lồ.

Bỗng dưng Lưu Nghiễn cảm giác được điều gì, cậu quay phắt lại dò xét.

Bốn góc tường bừa bộn những trang thiết bị, chuyên môn của cậu chẳng chút liên quan tới Sinh học, nên phần lớn máy móc đều không biết tên, nhưng một khắc đó, cậu cảm giác được trong bình sắt kín mít kia có một thứ gì đó.

“Đây chẳng phải là thói quen tốt đâu nhé, Lưu Nghiễn.” – Mông Phong ra tiếng – “Bỏ cái của nợ đó xuống đi, em bị nhiễm trò RPG(game nhập vai) à, vừa mở ra bản đồ mới thì rúc xó tường kiểm vật phẩm.”

Lưu Nghiễn buông cái bình đó ra, xoay người lấy ra một cái máy thăm dò cỡ nhỏ, mở lên.

Tít tít tít tít, máy thăm dò báo lại có nhịp đập của sự sống, bên trong chiếc bình sắt có phản ứng sinh mệnh yếu ớt.

Lưu Nghiễn lại nhặt nó lên, đặt ở giữa phòng, đổi sang dùng máy quét phóng xạ. Cậu vừa liếc thấy ảnh quét hiển thị trên màn hình thì sau lưng liền ứa rượ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái mét như tàu lá.

“Anh phát hiện cái gì à?” – Lý Nham chột hỏi.

“Một phôi thai.” – Lưu Nghiễn run giọng đáp.

Trong phòng thí nghiệm tĩnh lặng đến rợn người, tiếng báo hiệu của máy thăm dò sự sống dứt hẳn.

“Đã bị tia phóng xạ giết chết mất rồi.” – Lưu Nghiễn vội bảo – “Mau rời khỏi chỗ này, đây không phải là những thứ tụi mình nên biết...”

Lại Kiệt nghe vậy lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, phần lớn các cánh cửa đều khóa kín, Mông Phong phá bung một trong số đó, là phòng làm việc hành chính, hất lật ngửa cái xác đầm máu nằm dưới bàn, đầu đã bị xé đi.

Mông Phong túm lấy chân cái xác lôi ra ngoài, vứt qua một bên. Lại Kiệt xả súng đoàng đoàng bắn nát rãnh đèn huỳnh quang ở trần nhà dưới chân, xác định vị trí lỗ thông hơi, sau đó Văn Thư Ca móc ra mấy cái khóa, khóa chặt lỗ thông hơi đó lại.

“A Văn ở lại bảo vệ Lưu Nghiễn.” – Lại Kiệt phân công – “Thiết lập cứ điểm tạm thời tại đây, Lý Nham theo bọn anh tìm lối đi!”

Văn Thư Ca lật cái bàn lại ngay ngắn, đoạn khóa trái cửa, Lưu Nghiễn bày rương sắt ra bàn, khởi động máy định vị.

Xuất hiện ba điểm sáng tiến vào lối đi tầng Mười chín, Lưu Nghiễn dán mắt vào màn hình mà không hé lời.

Văn Thư Ca thì đứng một bên, cúi đầu lật lật cái bóp của mình, rút ra một tờ giấy nhìn chăm chú.

“Cái gì đó, a Văn?” – Lưu Nghiễn liếc mắt nhìn qua, không quay đầu mà nói – “Mông Phong, anh đã tiếp cận cầu thang chính A rồi đấy, chú ý sau lưng anh có một hành lang rất dài, đừng để bị tập kích. Lại Kiệt coi chừng lỗ thông hơi trên đầu kia.”

Văn Thư Ca dùng một tay đè xuống cái mic gắn trên huy hiệu liên lạc, rồi đáp: “Thư.”

Lưu Nghiễn: “Ai đưa cho cậu vậy? Lý Nham, tốt nhất cậu nên đi nhanh lên, bạch tuộc là động vật máu lạnh, không thể dò tìm ra nó được đâu.”

Văn Thư Ca tiếp: “Của một người bạn, có nhất thiết phải biết không?”

Lưu Nghiễn nhún vai rằng: “Hỏi cho vui ấy mà, tại tôi tò mò thôi, cậu có quyền không trả lời mà.”

Văn Thư Ca lại nói: “Anh thử đoán xem?”

Lưu Nghiễn dùng ngón cái gạt micro xuống, cười tinh quái: “Tạ Phong Hoa.”

Văn Thư Ca: “...”

“Sao đoán hay vậy? Phong Hoa đã kể chuyện của tôi với anh à?” – Văn Thư Ca chau mày hỏi.

Lưu Nghiễn nhủ bụng: tại cậu đề cái mic xuống, không muốn để những đội viên khác nghe hai đứa nói chuyện, Lại Kiệt với Mông Phong thì rõ là chẳng thêm bận tâm chuyện này rồi, khả năng duy nhất cũng chỉ có bạn gái của Lý Nham thôi.

Tuy vậy Lưu Nghiễn vẫn không nói toẹt ra, cậu thuận miệng đáp: “Ừm.”

Văn Thư Ca khẩn trương hỏi gấp: “Thế cô ấy nói gì về tôi?”

Lưu Nghiễn cười cười: “Cậu phải bật mí trong thư viết những gì trước đã.”

Văn Thư Ca đáp: “Đâu có gì đặc biệt.”

Lưu Nghiễn: “Cô ấy cũng chẳng nói gì đặc biệt về cậu hết.”

Văn Thư Ca: “...”

Hồi sau, Văn Thư Ca mới bảo: “Cô ấy chỉ cổ vũ tôi thôi. Hồi còn ở thị trấn Vĩnh Vọng, anh biết rồi đó, tôi đã... phạm những sai lầm nghiêm trọng.”

Lưu Nghiễn: “Cậu đã chuộc lỗi từ lâu rồi mà, a Văn, đừng nghĩ về mấy chuyện cũ nữa.”

Văn Thư Ca gật đầu, đoán hỏi: “Phong Hoa nhắc tôi à? Cô ấy nói sao?”

Lưu Nghiễn phen này đích thị là tự lấy đá đập chân mình, may hồn Mông Phong cứu bồ kịp lúc.

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong hô lên – “Anh tìm được đường ra rồi! Mọi người hãy tập hợp về chỗ tôi..... Không xong!!”

Tiếng súng đi đoàn đòn vang, máy liên lạc truyền tới thanh âm đinh tai nhức óc, liền sau đó là tiếng lựu đạn nổ tung rõ mồn một.

“Mông Phong!!!” – Lưu Nghiễn hét to.

Mãi một lúc giọng của Mông Phong mới truyền tới: “Không sao, thứ vừa nãy em mà thấy sẽ thích lắm... bạch tuộc nướng than... mọi người lại đây tập hợp đi, lên tầng Mười tám.”

Lưu Nghiễn mau chóng thu dọn rương sắt, cùng Văn Thư Ca rời khỏi phòng hành chính, Lại Kiệt và Lý Nham cũng tiến về chỗ Mông Phong.

Tại tầng Mười tám:

Tiếng súng và tiếng nổ rung động toàn Khu số Sáu, sàn nhà trên đầu khê rung lắc, bụi rơi lả tả xuống dưới, Trương Dân ngẩng đầu nhìn lên.

“Có ai không!!!” – Anh gọi to.

“Chắc có người tới cứu tụi mình rồi.” – Tạ Phong Hoa khắp khởi nói.

Trương Dân lại nhìn quanh nghe ngóng, Tạ Phong Hoa tiếp: “Hình như vọng tới từ phía Nam?”

Trương Dân liền đứng lên nói: “Đi xem thử.”

Ký túc xá công nhân độc lập ở chỗ sâu nhất của Viện nghiên cứu, cửa vừa đóng được phân nửa thì cúp điện, Trương Dân khó khăn cúi người chui qua, rồi kéo Tạ Phong Hoa ra ngoài, đây quả thật là một không gian vô cùng rộng lớn, chính giữa đặt một robot khổng lồ, hai cánh tay của nó sừng lại giữa không trung.

Tầng Mười:

Mông Kiến Quốc chau mày cảm nhận rõ rệt chấn động truyền đến dưới chân.

“Có người?” – Một người chợt hỏi – “Họ tới cứu chúng ta đúng không?”

Mông Kiến Quốc liền đáp: “Đúng là có người tới, nhưng chưa chắc là cứu chúng ta.”

“Tại sao!” – Người khác nhảy dựng lên.

Mông Kiến Quốc nói với Trịnh Kỳ: “Có thể là ba của cháu đấy, họ phải lên tầng thứ nhất mở túi khí khổng lồ lên, để Khu số Sáu nổi lên mặt biển, lúc đó tất cả chúng ta mới được cứu.”

Quyết Minh hỏi: “Giờ chúng ta phải làm sao?”

Mông Kiến Quốc lắc lắc đầu ngón tay, ý bảo những người ở đối diện bình tâm lại: “Hãy kiên trì chờ đợi.”

.
. .

End #43.

45. Chương 45

#44. Truy sát...

“Rốt cuộc cô ấy nói gì về tôi thế?”

“Đừng hỏi nữa mà, tha cho tôi đi, tôi chỉ thuận miệng nói bừa vậy thôi.” – Lưu Nghiễn đỡ khóc đỡ mếu đáp.

“Tôi không có giỡn đâu.” – Văn Thư Ca bám riết không tha – “Nói cho tôi biết đi, anh hai Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn: “Thế cậu làm ảo thuật cho tôi xem trước đi.”

Văn Thư Ca: “Vậy anh phải đứng lại đã chứ, anh không xem sao tôi biến ảo thuật được?”

Văn Thư Ca một mực theo đuôi Lưu Nghiễn hỏi luôn mồm, hai người băng qua dãy hành lang, bất chợt Lưu Nghiễn dừng bước, cả hai đồng thời ngoái đầu nhìn, trong phòng máy Trung ương ẩn hiện một khối cầu sáng màu lam hấp dẫn ánh nhìn.

“Gì kia...” – Lưu Nghiễn chau mày.

Phòng máy điều hành Trung ương:

Trong khi tất cả nguồn điện đều đã bị cắt, vậy mà máy vi tính trong phòng thí nghiệm còn phát ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt.

Là một nguồn sáng? Hay đèn lạnh? Lưu Nghiễn tiến gần bàn điều khiển, cậu thậm chí còn không xác định được thể tích của khối cầu sáng đó lớn bao nhiêu, nó không giống bóng đèn tròn có một viên sáng mờ mờ, nhìn từ xa thấy như chỉ phát sáng đều ở vùng trung khu, nhưng sau khi tới gần lại cảm thấy nó lan tỏa toàn bộ không gian, tâm nguồn sáng là một điểm, mà điểm này lại toát ra thứ ánh sáng chói mắt rực rỡ cả trăm triệu oát, mãnh liệt bao phủ vùng trung tâm.

“Túm lại là cô ấy nói gì?” – Văn Thư Ca dai dẳng – “Anh nhìn này, tôi làm ảo thuật cho xem...”

“Lúc này rồi.” – Lưu Nghiễn ngắt lời – “Mà cậu không thèm bận tâm tới thứ quái lạ trước mắt đây à? Làm ảo thuật cái gì.”

“Ồ.” – Văn Thư Ca ngẩng đầu, ngó khối cầu sáng màu xanh nhạt kia.

“Cái gì đây?” – Cuối cùng Văn Thư Ca cũng tạm thời buông tha, cậu ta chuyển hướng sang bàn điều khiển.

Lưu Nghiễn ngược mắt xem xét nhãn hiệu dán bên mép bàn: “Rạng đồng 5000A, họ đặt bộ siêu máy tính⁽¹⁾ của Viện nghiên cứu ở đây.”

supercomputer⁽¹⁾ Một siêu máy tính là dạng máy tính vượt trội trong khả năng và tốc độ xử lý. Siêu máy tính hiện nay có tốc độ xử lý hàng nghìn teraflop (một teraflop tương đương với hiệu suất một nghìn tỷ phép tính/giây) hay bằng tổng hiệu suất của 6.000 chiếc máy tính

hiện đại nhất hiện nay gộp lại (một máy có tốc độ khoảng từ 3-3,8 gigaflop).

Có thể hiểu siêu máy tính là hệ thống những máy tính làm việc song song.

Cậu thử mở bảng điều khiển trên đầu, đoạn lần lượt ấn nút bật nguồn điện dự trữ, đến khi nhấn lên nút cuối cùng thì “ùng” một tiếng, màn hình hiển thị trước mặt vụt sáng.

Một đường sáng điện chạy từ phải sang trái, những đường cong zic zac nhảy nhót liên hồi, tràn ngập cả màn hình.

Phần dưới màn hình là một đường khép kín màu lục đang thông thả uốn lượn chuyển động. Đường cong này xoay tròn bất quy tắc, chuyển động cong hai chiều tạo thành một đồ thị ba chiều.

Lưu Nghiễn bấm phím thu nhỏ, đồ thị vụt cái lùi đi, càng lùi càng xa, trong không gian mô phỏng ba chiều, vô số đường cong màu lục chuyển động không ngừng mơ hồ cấu thành một hình cầu.

Cậu quay đầu nhìn vào nguồn sáng màu lam to lớn kia, thứ đó dường như toát ra vẻ cấu kính, phẳng phất đang bài xích hai người họ.

Văn Thư Ca cũng cảm giác không mấy dễ chịu, liền bảo: “Ta đi thôi.”

“Lưu Nghiễn!” – Chợt Mông Phong gọi to – “Em muốn bọn anh đợi tới khi nào hả? Tưởng mình đang hẹn hò chắc?!”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Đến ngay!”

Cậu tìm lại cảm xúc ngọt ngào khi đối diện nguồn sáng xanh, nhấn phím print, in ra một bản vẽ đồ thị sóng điện, thuận tay gấp lại cất kỹ, đoạn mau chóng sải bước tiến về phía Mông Phong tập hợp.

“Chui vào chui vào!” – Lại Kiệt thúc giục – “Nhanh tay nhanh chân đừng phí thời gian nữa!”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi phát hiện một thứ rất quái lạ... ủa Mông Phong đâu?”

Lại Kiệt: “Chui vào trước rồi, đừng dong dài!” – Anh ta túm lấy tay Lưu Nghiễn ngăn cậu móc bản in kia ra, dè dặt cậu dúi vào trong đường ống, ý bảo cậu theo chân Lý Nham tiến vào lối thoát nhỏ hẹp đó. Cả đội cúi lom lom người bước đi, Lưu Nghiễn nói: “Đây là... đường ống thông tin giữa tầng Mười tám và Mười chín, nhọc công anh mò ra cho được.”

Bên người họ là một sợi cáp quang lớn, tất cả các máy tiện CNC đều nối vào đường dây chủ dẫn lên tầng Mười chín rồi gắn cố định vào máy chủ Trung tâm. Lúc này đường ống thông tin bắt đầu dốc xuống.

Mông Phong chui xuống tận cùng mới dừng lại, tung vài đấm lên nắp ống, đoạn chặt vật xoay người, ôm chặt sợi cáp quang rồi vung chân đạp.

“Nè cứng, đoán thử xem...” – Mông Phong nói – “Bên dưới là chỗ nào, ya!”

“Phòng ký túc của tiến sĩ Ngụy.” – Lưu Nghiễn đáp – “Mong là ông còn sống.”

“Bang! Bang!” – Mông Phong gõ hết sức mà đạp, tiếng vang phát ra từ nóc ký túc xá của tầng Mười tám.

Trương Dân kinh ngạc ngẩng đầu, Tạ Phong Hoa nín thở bước lùi ra sau.

Lại thêm một tiếng nổ, lần này phát ra từ đầu khác của ký túc xá, Trương Dân và Tạ Phong Hoa đồng loạt xoay người, dõi mắt về phía cánh cửa.

Một vật thể dính nhớp đang cố lách vào khe hẹp bên dưới cánh cửa, liền sau đó cả chục vòi xúc tua chậm chạp đẩy ra cánh cửa đầu tiên.

“Áaaa!!!” – Tạ Phong Hoa kinh hoàng hét to.

Dưới sắc đèn xanh lục thăm đậm, các vòi xúc tua nhưng nhúc không ngừng chèn vào khiến cánh cửa biến dạng, Trương Dân lui dần ra sau, che chở Tạ Phong Hoa sau lưng, anh hoang mang: “Tính sao bây giờ?”

Phía trước là những vòi xúc tua khổng lồ, bọn chúng dường như đều có khả năng nhận biết, đầu xúc tua lèn qua hơn nửa cánh cửa, phần gốc to lớn bị mắc kẹt bên ngoài, thế nhưng cánh cửa lại dần dần biến dạng, vòi xúc tua dài hơn ba chục mét mỗi lúc một gần thêm, thậm chí đã vung tới sát mặt Trương Dân.

Tiếng “bang bang” phía sau chợt ngừng bật.

Trong đường ống, Văn Thư Ca đi cuối đội bỗng lên tiếng: “Hình như tôi nghe thấy giọng của Tạ Phong Hoa.”

Lý Nham liền hỏi: “Cái gì?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong quay đầu nói: “Đạp không ra.”

Lưu Nghiễn sốt ruột hỏi: “Đạp tiếp đi. Ốc vít lỏng ra rồi, ngó là biết mà, đừng làm biếng nữa.”

Mông Phong: “Chân muốn gãy rồi này!”

Lưu Nghiễn bèn ném ra một quả mìn hẹn giờ, títt títt vang dồn, bên trên hiển thị thời gian còn 59 giây.

Mông Phong bị dọa đến mất hồn mất vía, muốn chạy cũng chẳng có chỗ núp, hấn hét toáng lên: “Lưu Nghiễn! Mẹ kiếp em định ám sát chồng đấy hả!?” – Vừa nói vừa điên cuồng đạp loạn lên nắp đường ống.

Chỉ trong nháy mắt đã đạp văng nắp, Mông Phong vượt chân té văng ra ngoài, cùng lúc đó vòi bạch tuộc đã chui tọt vào trong, uốn mình lao vụt đến chỗ Trương Dân và Tạ Phong Hoa!

Văn Thư Ca bám dai hỏi: “Rốt cuộc cô ấy nói gì hả...”

Lưu Nghiễn: “Bây giờ cậu có thể tự đi hỏi người ta rồi đó. Mông Phong! Cẩn thận!”

“Nguy hiểm! Nằm úp xuống!!” – Mông Phong quát to.

Trương Dân chớp mắt lẫn người tại chỗ, kéo Tạ Phong Hoa đẩy ra sau một cỗ máy ở góc tường, đoạn hô lên: “Ném cho tôi khẩu súng!!”

Mông Phong nhắc súng máy xả đạn vòng quanh, tiếng súng inh ỏi như muốn phá thủng màng nhĩ. Bọn Văn Thư Ca và Lý Nham liền tiếp nhảy từ trên cao xuống, Lưu Nghiễn trượt khỏi đường ống, trở tay kéo bật rương vũ khí, lần lượt lấy từng khẩu súng ném xuống dưới.

Vòi bạch tuộc càng ngày càng nhiều, Mông Phong bắn một vòi xúc tua khổng lồ nát như mặt rỗ, chất dịch nhầy nhụa văng tung tóe, sinh vật thân mềm kia rớt xuống đất mà vẫn không ngừng co giật.

“Cẩn thận đấy!” – Lại Kiệt quát lên, dùng súng bắn tĩa trong trường hợp này là vô dụng, tất cả mọi người đều đổi sang súng máy liên thanh. Trương Dân cũng mò được một khẩu AK, núp sau cạnh cửa bắt đầu xả từng nhát súng “Đoàng! Đoàng!”.

Xúc tua càng chen chúc nhiều thêm, trong giây phút đó khắp ký túc xá đều bị thứ vòi ma quỷ chiếm cứ, hết như có một con bạch tuộc khổng lồ bở ra vô số vòi cuốn của nó nhất loạt chen vào ký túc, mỗi một vòi bạch tuộc đều to lớn như cột điện, chúng cuộn vòng trên không rồi vung quật ra, Lại Kiệt bị hất bay ngang ra ngoài.

“Áp sát về phía đội trưởng!” – Mông Phong hét – “Thu hẹp phạm vi! Chúng đông quá! Phải làm sao đây!!!”

Lại Kiệt gượng mình đứng dậy, nhanh nhẩu né đi vòi xúc tua vung qua đầu, đám giắc hút đó dai như đĩa đói, cứ một mực nhắm vào đầu anh ta mà nhào tới.

“Trở lại! Quay về tầng Mười chín!” – Lại Kiệt ra lệnh – “Có đứa nào còn bám trên đó không?! Ném sợi dây xuống tiếp ứng coi!!”

“Lưu Nghiễn!!” – Mông Phong gọi to, nhưng hấn vừa ngoái đầu nhìn liền sững người ra.

“Ừ ừ ừ—”

Hệ thống điện được bổ sung năng lượng, bốn đường ống trên mình con robot trục vớt đáy biển thông xuống, đèn pha xenon(2) với công suất 9Kw bật sáng, ai nấy tức tốc tìm chỗ trốn, không mở nổi hai mắt.

(2) Đèn xenon: là loại đèn không có dây tóc, phát sáng nhờ tia lửa điện sinh ra giữa hai bản cực điện đặt trong khí trơ xenon, có cường độ sáng rất mạnh. Chi tiết có thể tham khảo tại đây

Trong khoang điều khiển của robot trục vớt, Lưu Nghiễn lần lượt nhấn lên một loạt nút, kiểm tra bình năng lượng.

“Để tôi yểm trợ các anh!” – Giọng nói của Lưu Nghiễn truyền ra từ loa phóng thanh – “Nấp sau lưng tôi mà bắn!”

Robot trực vọt gần ở sàn nhà trên cao được nới lỏng, xoay mình nhảy rầm xuống, giáng từng bước trời long đất lở, toàn bộ trần nhà rung lắc như muốn bật nảy. Đột ngột nổ “ầm” một tiếng, cánh tay trái bắt lấy một vòi xúc tua khổng lồ đương lao vụt đến, còn cánh tay phải giật phăng cây thép gắn trên tường rồi đâm mạnh về phía nó, cắm phập đoạn xúc tua kia xuống đất!

Cỡ chục vòi bạch tuộc bắt đầu quần lấy robot trực vọt, lại thêm một tiếng nổ vang, những bánh răng của xoay tròn với tốc độ cao bung ra, chém nát cả thầy bọn chúng!

“Khá lắm!” – Lại Kiệt hét lớn.

Lưu Nghiễn vươn tay trái mò mẫm khu vực điều khiển khẩn cấp, nắm chặt cần gạt rồi đảo mạnh.

Xẻng thép phía sau mình robot vẽ thành một đường vòng cung, vồ sầm xuống phát ra một tiếng nổ kinh thiên, liền sau đó cánh tay máy bên phải chuyển động như gió, lộ ra một mũi khoan, phát ra tiếng ken két chói tai ghim chặt hai vòi xúc tua xuống đất.

Một khắc đó, toàn bộ Khu số Sáu đều bị chấn động, tiếng nổ xuyên qua tầng tầng lớp lớp bê tông truyền đi.

Bụng con robot nhô ra một đầu bắn tia phóng xạ, tia laser quét ngang qua, hằn lại trên tường một vết đen sì, cánh cửa lớn bị phá sập xuống, liền đó “ầm” một tiếng bắn mạnh ra ngoài.

Năng lượng giảm xuống còn 27%.

Lưu Nghiễn cho dừng người máy lại, mở khoang điều khiển.

Trung tâm ký túc xá đã biến thành đồng đồ nát.

Mông Phong: “Hộc... hộc... hộc... Quả mìn hẹn giờ đâu mất rồi...”

Lưu Nghiễn: “Chỉ là cái máy bấm giờ thôi mà, đâu có ngại nổ, quả nhiên con người phải rơi vào hiểm nguy mới chịu bộc phát tiềm năng nhảy.”

Mông Phong: “...”

Trương Dân ôm súng tựa vào cạnh cửa, Tạ Phong Hoa tái mét mặt mày, cả người đầm đìa mồ hôi. Lại Kiệt mang các đội viên lui về. Cả bọn kinh hãi chưa nguôi, nửa ngày không ai thốt nổi một câu.

Mọi người đều là chỗ quen biết, Trương Dân tóm lược kể lại tình huống ở đây, còn Lý Nham và Tạ Phong Hoa thì đứng trong góc ôm ấp không rời, hai người quần quýt ôm nhau, khe khẽ hỏi han, Lý Nham tháo giày cao gót của Tạ Phong Hoa để kiểm tra mắt cá chân của cô.

“Cậu không tới hỏi đi à?” – Lưu Nghiễn nói với Văn Thư Ca.

Văn Thư Ca thần nhiên đáp: “Không, sao quấy rầy người ta được.”

“Tôi phải đi tìm Quyết Minh.” – Trương Dân ở đầu kia bảo – “Chỗ này không an toàn.”

Lại Kiệt ngẫm nghĩ một chốc, rồi nói: “Lưu Nghiễn, người máy còn di chuyển được không?”

Lưu Nghiễn vòng qua Văn Thư Ca, đáp: “Năng lượng còn 27%, vẫn đi ra ngoài được, nếu nửa đường hết điện thì cứ bỏ lại thôi. Ráng hạn chế bớt dùng máy bắn tia laser, có thể gượng thêm một lúc.”

Lại Kiệt bèn phát lệnh: “Vậy bắt đầu hành động, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, tất cả đứng dậy, Lý Nham lo chăm sóc bạn gái mình đi đấy.”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn quét sàn nhà trên cao, ra dấu cho mọi người đợi thêm một chút, đoạn cậu bước ra sảnh ký túc xá tháo mở hộp cầu dao.

“Bị đoản mạch thôi.” – Lưu Nghiễn nói – “Chờ vài phút, để tôi đổi cầu chì là được.”

Cậu thay cầu chì trong cầu dao điện, tiện thể mở máy tính độc lập của ký túc xá, khởi động đồ thị ba chiều, nhấn sóng âm dò xét.

“Máy tính chuyên dụng của tiến sĩ W, hãy nhập mật khẩu.” – Giọng nữ điện tử vang lên.

“Lưu Nghiễn.” – Lưu Nghiễn báo khẩu lệnh – “Thông tin mật khẩu A, U...”

Giọng nữ báo lên: “Mật khẩu thông qua, xin mời thao tác.”

Hơi nén trong ngực Lưu Nghiễn rớt cuộc thở phào ra, nhẹ nhõm cả người, cậu cười rằng: “Tiến sĩ Ngụy đúng là người thông minh.”

“Cấp bậc an toàn của anh cao vậy hả?” – Tạ Phong Hoa hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Trước khi đi tiến sĩ Ngụy từng cho tôi làm trợ lý của ông, cũng may mật khẩu an toàn chưa bị xóa đi.” – Tiếp đó cậu ra lệnh – “Dùng sóng âm dò xét toàn bộ Mặt trận trung ương, tiến hành thao tác kiểm tra ký xá công nhân, xác nhận cấp một, báo cáo mức độ hư hại.”

Giọng nữ điện tử: “Tầng Bảy, tầng Mười ba và tầng Mười bốn bị hư hại, áp suất không khí là 440, mức độ nguy hiểm là “Cực cao”, sóng âm xuyên thấu đã phản hồi.”

Vang lên một tiếng “Bíp”, tia laser vụt sáng, tạo thành hình bản đồ của toàn bộ Khu số Sáu, từ trên xuống dưới tổng cộng có mười chín tầng, lúc này đã bị đảo ngược 180o.

Bản vẽ kiến trúc vô cùng phức tạp, cũng may hiển thị dạng ba chiều, mỗi tầng có không ít đường nét đứt, tượng trưng cho phần công trình thiệt hại.

Lại Kiệt lăm bằm hỏi: “Mấy thứ này là gì?” – Vừa nói vừa vươn tay chỉ vào mấy vật thể hình trụ di chuyển trong tầng trệt, đếm sơ sơ chừng trăm cái, đang lượn qua các khe nứt công trình hướng dần lên trên, tỏa ra bốn phương tám hướng, song đều tập trung mục tiêu ở tầng Mười tám.

Mông Phong hít sâu một hơi: “Bọn mình gặp rắc rối to rồi, thế quái nào bọn chúng đều tập trung về đây?”

“Chắc là hướng về phía tầng Mười chín trên đầu chúng ta.” – Lại Kiệt đoán – “Trong phòng thí nghiệm sinh hóa chứa thứ gì?”

“Đừng quan tâm.” – Mông Phong nói – “Mau chỉnh đốn đội ngũ rời khỏi chỗ này, nhanh lên!”

Lưu Nghiễn lấy một cánh quạt tuabin trong nhà ký túc gắn vào robot trực vớt, nhân lúc này, mọi người liền mở một cuộc họp ngắn giữa khu ký túc nhằm xác định hướng đi.

Lại Kiệt chọn tuyến đường xa nhất, đi một vòng lớn, nhưng đồng thời cũng ít nguy hiểm nhất. Tầng Mười tám cực kỳ thiếu an toàn, Trương Dân và Tạ Phong Hoa cũng phải đi theo họ.

Lại Kiệt đưa cho Tạ Phong Hoa một khẩu súng lục, Lý Nham lại nói: “Cô ấy đi không nổi đâu, đội trưởng, để tôi công cô ấy nhé?”

Lưu Nghiễn xua tay, rồi leo lên robot trực vớt, điều khiển cánh tay robot nắm lấy eo nhỏ của Tạ Phong Hoa, nâng cô ngồi vào cái phễu phía sau con robot, xoa xoa đầu cô, sắp xếp đầu vào đấy rồi bắt đầu kinh kịch dẫn bước.

Cường độ xuyên thấu của đèn xenon rất mạnh, vừa bật sáng thì toàn bộ ngõ ngách hành lang đều thấy rõ ràng.

“Chuẩn bị —”

Tận cuối hành lang sâu hun hút, bóng tối ẩn nấp hiểm nguy khó lòng nhận biết, Lưu Nghiễn hít mạnh một hơi, robot trực vớt khom người, máy gia tốc đằng sau ù ù chấn động, phụt ra từng luồng khói đen.

“Xông lên!!” – Lưu Nghiễn gạt cần điều khiển, người máy tăng tốc tới đa gầm thét lao đi, mọi người guồng chân bám sát theo sau, gương súng máy bắn phá, suốt dọc đường đi đánh bay không biết bao nhiêu chướng ngại. Robot lao vụt về phía vách ngăn, đầu bắn tia laser nhô ra, giữa tiếng nổ “ầm” vách ngăn đã bị phá thành mảnh vụn!

“Đuổi kịp mau!” – Lại Kiệt quát to.

Mọi người theo chân robot trực vớt xông qua tầng Mười tám, Lưu Nghiễn điều khiển robot tung quyền đánh bay cửa thang máy, Lại Kiệt liền thét: “Nhảy vào!!”

Năm người Trương Dân, Mông Phong, Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lý Nham đồng loạt nhảy bật lên. Nhờ vào đột tác nghiệp trên phi cơ ngoài biển, Lưu Nghiễn thành thạo vận cần điều khiển, nhanh gọn trở mình, sau lưng robot phụt ra luồng khí phản lực, từ từ rơi xuống trong lõi thang máy bọc thép.

Ổng năng lượng không ngừng cạn dần, lưng Lưu Nghiễn ướt rượt mồ hôi, ra sức đẩy cần gạt phản lực.

10%... 9%... 8%... phản lực đang yếu dần, cuối cùng chạm mức 8% thì robot cũng vượt khỏi lõi thang, vù vù rơi nhanh xuống dưới.

Đáp mình xuống một mặt sàn rộng lớn, khi robot vừa hạ chân lập tức lùi một bước ra sau, trước mặt là cánh cửa thang máy đảo ngược, trên đó hiển thị một chữ số huỳnh quang: 11.

Phía dưới không còn đường nữa, nơi robot đặt chân đích thị là đáy thang máy cỡ lớn, mà đồ thị sóng âm cho thấy bên dưới đã ngập kín nước biển.

“Bọn mình phải đi qua chỗ này, tìm đường tới tầng Mười.” – Lại Kiệt nói – “Chuẩn bị cho phá nổ cửa, còn đủ năng lượng không?”

Lưu Nghiễn: “Chắc không đủ rồi, đổi sang xài bom đi.”

Lý Nham tiến tới gắn bom, ba giây sau cả bọn cấp tốc chạy núp sau lưng robot trực vớt, Lưu Nghiễn nhấn một cái nút, robot trực vớt đẩy lùi xúc lên trước, ngăn bớt luồng sóng xung kích.

Cánh cửa rầm rầm biến dạng, cánh tay robot vận mở cửa sắt, mọi người lập tức chạy vào tầng Mười một.

“Tạm thời an toàn rồi.” – Lại Kiệt liếc mắt nhìn lên bản đồ trên tường – “Mọi người chia nhau ra, đi tìm lối thoát chưa bị ngập nước. Riêng Lưu Nghiễn ở lại đây phụ trách chỉ huy, được không?”

Lưu Nghiễn đưa mắt dõi ra cửa thang máy rộng mở phía sau, rồi đáp: “Chắc là... không vấn đề gì.”

Mông Phong vẫn chưa mấy yên tâm, hẩn quét mắt xem xét tứ bề, rồi nói: “Đến đây.”

Trương Dân bỗng mở miệng: “Cho tôi cái máy truyền tin đi, tôi có thể giúp một tay.”

Lưu Nghiễn tung ra một cái huy hiệu, Trương Dân vươn tay chụp lấy rồi gắn lên cổ áo, nắm khẩu AK chuẩn bị tham chiến.

Tầng Mười một chính là trụ sở của Không quân, bên trong sân huấn luyện có không ít công sự bị đảo lộn, Mông Phong chọn một chỗ xem chừng an toàn nhất, ngoắt bảo: “Hai người tới núp ở đây.”

Lại Kiệt ra tiếng: “Không còn thời gian nữa, mau tản ra tìm đường, Lưu Nghiễn ở lại phối hợp tác chiến, càng sớm tìm ra lối thoát thì càng sớm an toàn.”

Tầng Mười một vô cùng rộng lớn, là nơi làm việc lớn nhất ở Khu số Sáu, mỗi người chọn một hướng tản ra tìm kiếm. Lưu Nghiễn kéo Tạ Phong Hoa khỏi cái phểu của robot, mở nắp khoang điều khiển rồi bỏ cô vào cùng, tiếp đó cậu mở hộp thông tin lên giữa không gian chật chội.

Trên màn hình hiện ra năm điểm sáng tiến về năm hướng khác nhau, nơi này sát bên tầng bị ngập nước nên hầu hết đường đi đều bị nước biển xâm chiếm, họ cần phải tìm được lối đi chưa bị ngập nước để tập trung rút quân.

Theo tình hình này... ít nhất... cần tìm nửa giờ.

“Nhà triết học này, sao cô quen biết được Lý Nham? Mà cô nghĩ a Văn là người thế nào?” – Lưu Nghiễn trầm ngâm một hồi, đoạn tắt máy liên lạc của bốn người còn lại, chỉ chừa lại đường truyền một chiều của Văn Thư Ca và Mông Phong.

Tạ Phong Hoa: “...”

Mông Phong chen lời: “Chia rẽ uyên ương sẽ bị sét đánh đấy, thân mến. Coi chừng nhà triết học võ gáy em giờ.”

Lưu Nghiễn chả buồn bận tâm: “Tám chuyện chút thôi, nghiêm túc thế làm gì?”

Mãi đến lúc này Tạ Phong Hoa mới có thời gian nói đôi lời cùng Lưu Nghiễn, cô cười rằng: “A Văn là một chàng trai ưa nhìn, tốt bụng, ừm... một người rất dịu dàng lịch sự, rất hoàn hảo, còn biết làm ảo thuật nữa, đâu có gì để bàn. Nhắc mới nhớ, tôi rất tò mò chuyện của anh đây, mèo máy. Nghe đồn anh gây một trận long trời với Tướng quân Mông đúng không? Sau cùng anh thắng hả?”

Lưu Nghiễn quay đầu, bắt gặp Tạ Phong Hoa cầm trong tay một cây bút ghi âm.

“Ồm, thói quen nghề nghiệp này không tốt chút nào đâu, nhà triết học.” – Lưu Nghiễn nói – “Mà tôi nghe bảo cô ở đây viết không ít lời bêu xấu Tướng quân Mông trên báo, cá chắc ông ta rất hối hận vì đã đưa cô vào làm trong Bộ truyền thông của Mặt trận trung ương.”

Tạ Phong Hoa đáp: “Dân chúng luôn hiếu kỳ với tin tức trái chiều mà, ờ... thiệt ra Tướng quân Mông là một người rất thú vị, chẳng qua lập trường của chúng tôi không giống nhau lắm.”

Lưu Nghiễn khê nhướn mày: “Lập trường gì? Cô đại diện cho lập trường nào? Của Khu số Bảy hả?”

Mông Phong lại nói: “Lưu Nghiễn à, rõ ràng em chẳng dấu lại người ta, mới nói mấy câu đã bị cuốn theo rồi.”

Lưu Nghiễn phản bác: “Đâu có, tại bây giờ em muốn quan tâm vấn đề khác chứ bộ, Phong Hoa, cô biết nội tình gì rồi?”

Tạ Phong Hoa thấp giọng: “Tất nhiên là không rồi, tôi mà đại diện cho lập trường nào được? Chỉ là bây giờ mọi người đang muốn tìm hiểu sự thật... Anh biết không? Họ tìm được một hợp thể Oaks ở đáy biển, dùng con robot trực vớt mà ta đang ngồi này, mở xẻ nó thành công... lấy ra được một thứ.”

Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Thứ gì?”

Tạ Phong Hoa lắc đầu, một tay chống cằm, đôi mày xinh đẹp cong cong.

“Họ nói rằng, đó là “Hạch” của hợp thể Oaks.” – Tạ Phong Hoa tiếp lời – “Là một thứ gọi là “Huyền” gì đó. Nói cặn kẽ thì bọn tôi cũng không rõ lắm. Có người bảo phòng thí nghiệm sinh hóa ở tầng Mười chín đang nghiên cứu nguồn gốc của virus bệnh dịch, tuy nhiên toàn bộ Khu số Bảy bị kế hoạch Trường dạ của Tướng quân Mông chọc điên, nên không muốn chia sẻ thông tin thêm nữa...”

Lưu Nghiễn lập tức móc ra một tờ giấy, rồi nói: “Coi này, Phong Hoa, cô nghĩ nó giống cái gì?”

“Tôi nhớ mình từng thấy thứ này rồi.” – Lưu Nghiễn tiếp lời – “Là một khối cầu phát sáng màu xanh nhạt, cô xem đi, báo cáo phân tích trong siêu máy tính Rạng đông 5000A ghi chép cái này...”

Tạ Phong Hoa liền quay đèn chiếu sáng trong khoang điều khiển để xem xét tờ giấy nọ.

Mông Phong ra tiếng: “Lưu Nghiễn, mở toàn bộ máy liên lạc lên đi.”

Lưu Nghiễn lập tức mở máy liên lạc.

“Trông như là nghiên cứu sự dao động của dải địa chấn.” – Tạ Phong Hoa nhận xét – “Nhưng không có quy tắc... có phải điện tâm đồ không?”

Lưu Nghiễn nói: “Không, nó chẳng phải điện tâm đồ, vì điện tâm đồ có quy luật, đây cũng là một loại sóng, nhưng không hiểu rõ nội dung bên trong...”

Lại Kiệt hỏi: “Hai người đang bàn gì thế?”

Cả Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa đều không đáp lời, sau rốt Tạ Phong Hoa mới nói: “Giống đồ thị của sóng điện não.”

Lưu Nghiễn: “...”

“Thì sao?” – Lưu Nghiễn trầm giọng hỏi.

Tạ Phong Hoa liền giải thích: “Ánh sáng xanh anh đã nhìn thấy, chắc chắn là mẫu nghiên cứu mà phòng thí nghiệm sinh hóa của Mặt trận trung ương thu được ở đáy biển, nhưng trong mẫu báo cáo thí nghiệm cho biết, thứ ánh sáng này dường như có suy nghĩ, nó chính là cái được gọi là “Huyền”.”

Lưu Nghiễn: “Lại Kiệt, tôi nhớ là anh cũng từng đề cập tới cái này...”

Lại Kiệt đáp: “Anh không rõ lắm, chỉ nghe Ngô Song Song bảo vậy thôi, Khu số Bảy chỉ nhắc tới danh từ này mà không hề giải thích kỹ càng.”

Lưu Nghiễn hỏi tiếp: “Nếu thấy nó thì sẽ ra sao?”

Lại Kiệt: “Ai biết, có người nói nhìn thấy nó sẽ chết...”

“Chuyện tào lao, rõ ràng tôi chẳng hề gì.”

Lưu Nghiễn vừa dứt câu thì máy liên lạc bắt chợt truyền tới một tiếng vang lớn!

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong quát to.

“Phong Hoa!!” – Khoảnh khắc đó Lý Nham cũng lạnh toát mình mẩy tay chân.

Lưu Nghiễn hô lên: “Phong Hoa! Vịn chắc vào!”

Nguyên con robot trục vớt to lớn bị quần lật ngửa, có một con bạch tuộc im hơi lặng tiếng chui vào sân huấn luyện lúc nào chẳng hay.

Đó là một cơ thể bạch tuộc zombie nguyên vẹn, dài chừng bảy tám chục mét, cái đầu khổng lồ màu xám gần như trong suốt, tám vòi xúc tua di chuyển linh hoạt, cuốn lấy cánh tay của robot trục vớt rồi quật nó ngã dập ra đất.

Khi tất cả các vòi xúc tua đều còn nguyên lành trên mình con bạch tuộc, thì thứ quái vật đại dương này khủng khiếp gấp nhiều lần so với những vòi cuốn rời rạc, Lưu Nghiễn còn chưa kịp khai chiến mà hai cánh tay robot đã bị lực kéo to lớn giật đứt.

Mọi người nhất loạt xoay người chạy bỏ về phía Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa.

Rốt cuộc Lưu Nghiễn cũng mò được nút phóng tia laser mà nhấn xuống, ống laser tụ tập tất cả năng lượng còn sót lại, “ùng” một tiếng bắn thẳng luồng laser nóng rực vào đầu con bạch tuộc. Kèm theo tiếng “Đùng” chấn động là mớ chất lỏng nhớp nháp trong não bạch tuộc bắn tóe trời, đầu nó tê liệt xụi thành một đồng, xúc tua không ngừng co quắp giãy dụa.

Lưu Nghiễn thở dồn: “Tía má ơi, thứ quái quỷ này từ xó nào chui ra thế...”

Cậu vừa dứt lời thì tám vòi xúc tua gấn trên cái đầu bị bắn nát lại tiếp tục hành động.

Tiêu đời. Lưu Nghiễn thâm nghĩ trong bụng.

Giây phút đó như đất trời sụp đổ, Mông Phong tuyệt vọng rống to, nắp khoang điều khiển vụn bung, robot trục vớt đập vào tường, khiến bức tường trong sân huấn luyện bị đâm thủng hoàn toàn!

Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa đều bị hất văng ra ngoài, liền đó một vòi xúc tua thọc tới trước mặt Tạ Phong Hoa.

Trên giác hút của xúc tua có chi chít đầu lâu của hàng vạn người chết, Lưu Nghiễn la lên: “Nằm sấp xuống!”

Lưu Nghiễn bổ nhào tới Tạ Phong Hoa, đẩy cô vào khe tường nứt, cùng lúc đó một cái đầu lâu zombie trên xúc tua hung ác trợn trừng mắt, há mồm ngoạm lên cánh tay Lưu Nghiễn khiến cậu đau đến mức hét thành tiếng.

Tạ Phong Hoa điên loạn hét to, ngay sau đó tiếng súng nổ vang, máy liên lạc truyền tới thanh âm rè rè, cuối cùng nín bặt, rơi vào tĩnh lặng.

Mông Phong sững bước, đồng tử kịch liệt co rút.

“Lưu Nghiễn?” – Lại Kiệt run giọng hỏi.

“Cô chạy mau... nhanh lên...” – Lưu Nghiễn kéo theo cánh tay bị thương, máy liên lạc không biết đã rớt nơi nào, cậu rống to: “Đừng dừng lại! Chạy mau lên!!!”

Phía sau vách tường là căn tin, xúc tua bạch tuộc mỗi lúc một nhiều, chúng nó đang lò mò len lỏi vào căn tin, Lưu Nghiễn móc ra một quả lựu đạn rồi lập tức xô Tạ Phong Hoa vào trong căn tin, “Oành!” một tiếng nổ to, lỗ thông hơi của trần nhà dưới chân bị phá nát banh.

“Chui vào đó đi! Mặc kệ tôi!!”

Số xúc tua cứ đông dần lên, Tạ Phong Hoa tranh thủ bò vào lỗ thông hơi, Lưu Nghiễn theo sát sau lưng, thỉnh thoảng một vài bạch tuộc ngoặt sang, thọc vào lỗ thông hơi, cái đầu lâu khảm trên giác hút ở đầu mút há mồm rộng ngoác, cắn phập vào chân trái Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đau đớn rống to, chân cậu đầm đìa máu, bị xé rách một miếng vải quần và mảng da lớn. Tạ Phong Hoa run lấy bảy gương súng lên, bắn nát bảy cái đầu zombie khảm trên xúc tua đó.

Đường ống thông hơi vô cùng chật hẹp, xúc tua luồn vào được non nửa thì kẹt cứng.

Trong bóng tối mịt mùng chỉ còn lại tiếng rên thê thiết của Lưu Nghiễn và tiếng thở dốc của Tạ Phong Hoa.

Mười giây trôi qua, Lưu Nghiễn run rẩy mở miệng: “Tiếp tục đi xuống dưới thôi.”

Tạ Phong Hoa còn chưa kịp hoàn hồn, cô chặt vật leo xuống dưới, Lưu Nghiễn lại nói: “Cô nhớ cẩn thận đừng để đầu gối cọ sát trầy da, tôi đã bị lây nhiễm rồi, nên không được chạm vào người tôi.”

Tạ Phong Hoa bảy giờ đã leo tới đầu ống thông hơi, nước mắt đầm cả khuôn mặt, cô gọi to: “Có ai đó không?”

“Có ai không—!!!” – Cô dùng hết sức bình sinh vỗ đập lên tấm sắt, cầu cứu – “Giúp tôi với!!!”

Lưu Nghiễn kiệt sức thốt: “Dùng cái này đi.” – Cậu đưa ra một chiếc cờ lê nhỏ – “Tay cô nhỏ nên dễ luồn qua khe sắt, cầm nó mà tháo ốc vít bên ngoài...”

Cậu chưa nói dứt lời thì nắp lỗ thông hơi đã bị bật ra, có một cánh tay vươn tới kéo Tạ Phong Hoa ra ngoài.

Phía ngoài kia sáng trưng, đôi tay mạnh mẽ nọ cũng ôm lấy Lưu Nghiễn bế cậu ra.

Xung quanh tức khắc rộ lên tiếng la hét đến nhức tai.

Lưu Nghiễn thương tích đầy mình, nằm ngập trong vũng máu, cảnh vật trước mắt dần dần nhòa đi, song cậu vẫn nhận rõ đường nét khuôn mặt của Mông Phong, toan đưa tay chạm lên mặt hắn.

Mông Kiến Quốc lúc này mới ra tiếng: “Cậu bị thương rồi, mau lên! Lấy băng gạc lại đây!!”

.
. .
.

End #44.

46. Chương 46

#45. Sự thật...

“Tôi bị lây nhiễm rồi.” – Lưu Nghiễn đuối sức dựa vào góc tường – “Để băng gạc ở đây, mọi người né xa tôi một chút... Quyết Minh? Tốt thật, quả nhiên nhóc vẫn còn sống.”

Một người vốn định tiến tới băng bó cho cậu lập tức khựng lại, Mông Kiến Quốc đón lấy băng gạc, trầm giọng nói: “Để tôi làm cho, mọi người hãy tới đầu kia ngồi, kể cả trẻ con nữa.”

Lưu Nghiễn ngồi tựa lưng, Mông Kiến Quốc tự tay băng bó vết thương trên cánh tay và chân cho cậu, ông siết băng vải rất chặt, nhờ đó mới cầm máu được.

Quyết Minh giúp Lưu Nghiễn lau khô vết máu trên mặt, Lưu Nghiễn dứt quãng báo cáo quá trình thi hành nhiệm vụ, Mông Kiến Quốc chỉ trầm mặc ngồi nghe. Sau cùng Quyết Minh mới hỏi: “Ba em đâu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đang ở tầng Mười một, anh ấy sẽ xuống đây ngay thôi.”

Không khí rơi vào tĩnh lặng, chốc sau Mông Kiến Quốc lại nói: “Trước mắt cậu cứ nghỉ ngơi một lát.”

Lưu Nghiễn nằm nghiêng xuống, gối đầu lên đùi Quyết Minh, nhóc con vẫn ngồi bên cạnh Mông Kiến Quốc như trước.

“Anh ấy sẽ chết hả?” – Quyết Minh hỏi.

Lưu Nghiễn: “Ừa.”

Mông Kiến Quốc chỉ đáp: “Chưa chắc lắm.”

Lưu Nghiễn lại tiếp: “Nhóc có thích cái gì hông? Bạn hiền à, anh chết rồi thì tất cả tài sản nhượng lại cho em hết luôn đó. Cho nhóc một cái máy tính bảng nhé.”

Quyết Minh: “Không cần đâu. Có tiêm thuốc cho anh được không bác?”

Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn, trong đợt nhiệm vụ này vai trò của cậu quan trọng lắm không?”

Lưu Nghiễn bèn trả lời: “Có lẽ vậy, vì con phải theo sát nhiệm vụ đến cùng, Trịnh Phi Hổ đã đặc biệt dặn dò con, máy điều khiển trung tâm có khả năng sẽ bị trục trặc, chỉ riêng kỹ sư máy thuộc nhà xưởng Trung ương mới có thể khởi động hệ thống tu sửa, giờ mà gây mê con thì nhiệm vụ này chắc cũng đi đời.”

Mông Kiến Quốc lặng im một hồi, đoạn ông bảo: “Vậy thì, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thử tiêm huyết thanh ngủ đông cho cậu, chắc K3 vẫn còn... nhưng phải tìm xem đã. Sau khi tiêm vào rồi cậu sẽ rơi vào hôn mê sâu...”

Lưu Nghiễn liền hỏi: “Vậy có tổn thương đến não bộ không?”

Mông Kiến Quốc không đáp lời.

Lưu Nghiễn nói: “Sẽ biến thành một kẻ nhược trí dần dần? Đúng không? Mất hết tất cả trí nhớ?”

Sự trầm mặc nặng nề trôi qua, Mông Kiến Quốc ra tiếng: “Chắc phải bảo họ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, rồi đưa cậu tới Khu số Hai để tiêm huyết thanh ngủ đông vào, mà điều kiện tiên quyết là, lúc đó cậu vẫn chưa biến thành zombie.”

Lưu Nghiễn: “Thế con thà biến thành zombie còn hơn, làm một thằng dần còn không bằng làm zombie... ít ra... cũng đỡ tốn cơm tốn gạo của ba.”

Mông Kiến Quốc tán đồng rằng: “Cậu rất biết tự giác đấy, tôi cũng nghĩ như vậy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh này giờ không đáp chuyện, chỉ lặng lẽ vuốt tóc Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn vì mất máu quá nhiều nên mình mẩy lạnh toát, Quyết Minh bèn cởi chiếc áo khoác của Mông Kiến Quốc mà nhóc đang mặc, đắp lên người cậu.

“Ba ơi.” – Lưu Nghiễn gọi.

“Gì đấy?” – Mông Kiến Quốc trầm giọng hỏi.

Lưu Nghiễn tiếp: “Nếu Mông Phong chưa tìm đến mà con đã biến thành zombie, thì ba hãy nả một phát tiễn con đi, nhóc Quyết Minh không thể xuống tay đâu, có được không ba?”

Mông Kiến Quốc nhận lời: “Được.”

“Phong Hoa này, bây giờ cô có thể tùy ý phỏng vấn ông ấy rồi.” – Lưu Nghiễn thều thào nói – “Nhưng đừng lớn tiếng quá, để tôi ngủ một lúc.”

Tạ Phong Hoa thút thít khóc, hai mắt cô đầm lệ, vươn tay xoa xoa đầu Lưu Nghiễn.

Những người ở đây không có ai quen biết Lưu Nghiễn, cậu đối với họ mà nói là một người xa lạ – thành linh bò ra từ lỗ thông hơi, xuất hiện vô duyên vô cớ.

Không ai nói lời nào, Lưu Nghiễn dần chìm vào giấc ngủ giữa sự tĩnh lặng đó. Cậu chấp chới trong giấc mơ vô định, linh hồn tựa hồ thoát ly thân xác, xuyên thấu qua từng lớp tường dày nặng, vô thức bay lên cao mãi.

Trên cao có một khối cầu sáng màu xanh, chập chờn sáng tối, dường như đang kêu gọi cậu bay tới.

Đó là một loại tín hiệu, giống như tiếng gọi mà cậu từng cảm nhận được ở núi Đăng Phong, tuy nhiên giữa chúng lại hoàn toàn khác biệt, ánh sáng của khối cầu khiến người ta cảm thấy thư thái bình lặng, tựa như nhìn thấy chốn về bình yên giữa thiên đường mệnh mang sao trời. (bạn nào không nhớ có thể mở lại cuối chương 35, Lưu Nghiễn nghe được một đoạn tín hiệu mơ hồ trên núi)

Còn loại tín hiệu kia chẳng rõ từ nơi nào truyền đến, cứ không ngừng quấy nhiễu tinh thần cậu, ồ ập hàng vạn tiếng gào thê lương oán hận. Nó mơ hồ đối kháng với nguồn sáng xanh tinh tại, hai nguồn sức mạnh kỳ dị tranh chấp lẫn nhau như muốn xé vụn Lưu Nghiễn.

Cậu toát mồ hôi đầy đầu, hơi thở gấp gấp dần rồi mở choàng mắt.

“Phát sốt rồi.” – Chất giọng trầm ổn của Mông Kiến Quốc vẫn khiến người ta cảm nhận được sự an toàn tin cậy – “Kiểm chút nước đá cho cậu ấy chườm trán.”

Một tấm khăn mát lạnh được phủ lên trán Lưu Nghiễn, khiến cậu thoải mái không ít.

“Ba.” – Lưu Nghiễn khẽ gọi.

“Cậu ấy là Mông Phong hả?” – Có một người ở góc căn tin bên kia hỏi với lại.

“Không phải.” – Mông Kiến Quốc đáp – “Thằng bé tên là Lưu Nghiễn.”

“Vậy sao anh lại gọi bác là ‘ba’?” – Dương Vũ San thắc mắc.

Mông Kiến Quốc giải thích: “Nó cũng là con của bác.”

Rồi không ai hỏi thêm câu nào nữa, chốc sau Lưu Nghiễn mới nói: “Trả lời con mấy vấn đề được chứ? Không liên quan đến việc nhà đâu.”

Mông Kiến Quốc bảo: “Lòng hiếu kỳ của cậu nặng quá đấy, như thế không tốt.”

Lưu Nghiễn: “Triều văn đạo, tịch tử khả hỷ(1), con cũng đâu có ý định gì khác.”

(1) Triều văn đạo, tịch tử khả hỷ: trích trong Luận ngữ của Khổng tử: Sáng sớm nghe và hiểu được Đạo lý, thì chiều có chết cũng vui lòng.

Mông Kiến Quốc thần nhiên rằng: “Vậy hỏi đi.”

Lưu Nghiễn nhượng quyền: “Phong Hoa, cô hỏi đi. Thông tin của tôi không chi tiết bằng cô.”

Tạ Phong Hoa ôm gối ngồi bên trái Mông Kiến Quốc, nổi bứt rứt trong lòng cô khi thấy Lưu Nghiễn bị thương đã vơi dần. Bằng âm lượng vừa đủ cho mấy người họ nghe thấy, cô khẽ mở miệng: “Tướng quân Mông, trong phòng thí nghiệm sinh hóa ở tầng Mười chín đang giấu bí mật gì?”

Mông Kiến Quốc lặng trong vài giây, lát sau đáp lời: “Ở đó có một mẫu thí nghiệm, chính là ‘Hạch’ của hợp thể Oaks.”

Có được đáp án như dự đoán, Lưu Nghiễn không ngờ vực thêm, liền hỏi ông: “‘Hạch’ đó nguồn gốc từ đâu?”

Mông Kiến Quốc chậm chậm lắc đầu: “Hiện giờ nghiên cứu vẫn chưa ra kết quả, chắc cũng có tiến triển mới.”

Lưu Nghiễn tiếp tục ngẫm nghĩ, song đầu óc cậu lúc này choáng váng, người thì lạnh cóng, nên tốc độ tư duy giảm rất nhiều, sau khi sắp xếp lại tất cả dữ kiện mới hỏi tiếp: “‘Hạch’ có thể hội tụ những cái xác đã chết lần hai, biến thành một quái vật khổng lồ. Đích đến cuối cùng của bọn chúng ở đâu?”

Mông Kiến Quốc: “Dựa theo tư liệu tuyệt mật mà tôi từng xem, đích đến của chúng là rãnh biển Mariana(2) ở Tây Thái Bình Dương, khi rời khỏi thềm lục địa, áp lực nước biển sẽ khiến thể tích của bọn chúng nhỏ lại, virus dịch bệnh bị áp suất nước kìm hãm.”

“Mariana... rãnh biển sâu nhất thế giới.” – Lưu Nghiễn lẩm thâm nói – “Cách mực nước biển 10 971m, rãnh biển này thông tới nơi nào?”

(2) Rãnh Mariana: là rãnh biển sâu nhất thế giới, một nơi có áp suất khổng lồ vẫn tồn tại những sinh vật biển to lớn. Chi tiết đọc thêm tại đây

Mông Kiến Quốc bảo: “Không hề thông tới đâu cả, sau khi bọn chúng tiến vào rãnh biển sẽ bị áp suất nước nghiền nát, triệt để biến mất.”

Lưu Nghiễn trầm mặc, Tạ Phong Hoa lại nói: “Chúng tôi lấy được một bản đồ thị, phân tích về “Hạch”...”

“Đúng.” – Mông Kiến Quốc giải thích – “Báo cáo sớm nhất của Khu số Bảy cho biết, thứ cấu thành nên “Hạch” của hợp thể Oaks là Huyền, hay mệnh danh là Huyền của Địa cầu.”

“Huyền là gì?” – Tạ Phong Hoa hỏi.

Mông Kiến Quốc tiếp: “Tôi không chuyên về Vật lý, nhưng hai người còn nhớ mô hình Chuẩn(3) của năm nhất đại học không?”

Tạ Phong Hoa mù mờ lắc đầu, Lưu Nghiễn thì chỉ biết đại khái, vì cậu không am hiểu sâu về vật lý cổ điển.

“Các nhà khoa học cho rằng, thế giới của chúng ta được tạo nên từ những phân tử, phân tử được tạo thành từ nguyên tử, rồi bên trong nguyên tử là hạt nhân, electron, cấu thành hạt nhân là proton và neutron...” – Mông Kiến Quốc nói – “Giờ tôi chiếu theo cách hiểu của mình để giải thích, nhưng chưa chắc sẽ giúp hai người hiểu rành rọt được.”

Tạ Phong Hoa gật đầu, Mông Kiến Quốc lại nói: “Các hạt đó phân giải thành các hạt Quark(4) và các hạt lượng tử khác, các nhà khoa học cho rằng những hạt này vẫn còn có thể phân giải tiếp, từ đó cho ra mô hình cấu tạo nguyên thủy nhất của thế giới vi mô – Mô hình dây.”

(4)Hạt Quark: là một hạt cơ bản sơ cấp, các Quark kết hợp với nhau tạo nên các hạt tổ hợp Hadron. Chi tiết tham khảo tại đây

“Lý thuyết siêu dây(5) nêu lên, những thứ vi mô đó chuyển động trong đường cong khép kín, tưởng tượng giống như một đường cong hai chiều, nó cứ thế chuyển động tạo nên một hình cầu, đây chính là nguyên lý từ chuyển động hai chiều cấu thành không gian ba chiều. Những đường kín này có một độ cong và tần số dao động nhất định, hợp thành những hạt cơ bản trong thế giới của chúng ta. Dựa vào tần số dao động và cách thức chuyển động khác nhau mà sản sinh ra các loại năng lượng khác nhau, hình thành các hạt Quark nhiều chủng loại.”

“Rồi những hạt căn bản này tiếp tục tổ hợp, hóa thành thế giới sinh động đa dạng trước mắt chúng ta.”

“Thế liên quan gì tới bọn khổng lồ hợp thể Oaks?” – Tạ Phong Hoa hỏi.

Mông Kiến Quốc liền đáp: “Lý thuyết siêu dây mà chúng ta biết ở năm nhất đại học đã đưa ra mô hình Chuẩn, có thể giải thích hầu hết những sự vật sự việc mà chúng ta không thể mắt nhìn tay chạm, bao gồm cả tư tưởng.”

(3), (5): Thuyết siêu dây: là một thuyết hấp dẫn lượng tử, được xây dựng nhằm thống nhất tất cả các hạt cơ bản và các lực cơ bản của tự nhiên, bao gồm cả lực hấp dẫn.

Khuyến khích các bạn chưa biết về thuyết siêu dây nên xem video này

Giải thích rõ ràng và dễ hiểu để chúng ta có thể tưởng tượng được những gì ông chú Mông nói nhé ^^

“Khu số Bảy cho rằng, ý thức tư duy và sóng điện não, là một tổ hợp đặc biệt của Huyền, nói một cách dễ hiểu, chúng ta vẫn thường nhắc tới “linh hồn”, có thể cũng là một dạng của Huyền nguyên thủy.”

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Là ý thức tự do?”

Mông Kiến Quốc nói: “Đúng, Khu số Bảy nhận định rằng khối cầu sáng màu xanh đỏ chính là ý thức tự do của chính Địa cầu, nó sẽ phát ra một lực hấp dẫn, khiến tất cả phế liệu ngưng tụ lại một chỗ rồi tiêu hủy. Và tầng Mười chín cũng có một cách hình dung khác, Địa cầu giống như một con người, mà khối cầu màu xanh này chính là bạch cầu trong cơ thể người.”

“Bạch cầu có chức năng miễn dịch cho cơ thể, tiêu diệt các tế bào gây hại, rồi loại bỏ hoàn toàn.” – Mông Kiến Quốc tiếp lời – “Đối chiếu với tình hình thực tế hiện nay là vô cùng trùng khớp.”

“Nếu vậy thì nguyên nhân mâu thuẫn giữa các ngài và Khu số Bảy là...” – Tạ Phong Hoa chau mày ngờ vực.

Mông Kiến Quốc: “Vấn đề tiêu diệt virus gây bệnh.”

“Chúng ta đã phải mất đi rất nhiều sinh mạng và của cải, sau cùng mới điều ra được căn nguyên bùng phát bệnh dịch. Vật chủ đầu tiên chứa virus chính là một con xà đầu long(6) hư thối nằm dưới tảng băng ở Nam Cực.”1027822\CMS_khunglong

(6): Xà đầu long Plesiosaurs (hay còn gọi là thần lằn đầu rắn) sống cùng thời với khủng long, là động vật biển to lớn với bốn chân vẩy to như mái chèo.

Lưu Nghiễn hít mạnh một hơi.

Mông Kiến Quốc chốt: “Đây là tất cả những gì tôi biết, có người nói con Xà đầu long đó đã bị đông cứng giữa sông băng Nam Cực từ Kỷ Băng Hà, virus trong cơ thể nó cũng không biết từ đâu mà tới...”

Quyết Minh chen lời: “Liệu có phải do người ngoài hành tinh mang tới không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Có thể lắm, vào một ngày nào đó thời viễn cổ, một tiểu hành tinh chứa virus đâm vào Địa cầu, khiến môi trường sinh thái bị hủy diệt trên quy mô lớn, mãi tới Kỷ Băng hà mới tạm thời chấm dứt, vật chủ nhiễm bệnh bị đông cứng dưới lớp băng. Trong suốt quá trình tiến hóa dài đằng đẵng của nhân loại, hiệu ứng nhà kính khiến lớp băng bị tan ra, con Xà đầu long này bắt đầu hư thối, virus theo dòng hải lưu tản đi khắp nơi, những thành phố ven biển của tất cả quốc gia chính là nơi mà dịch bệnh bùng phát đầu tiên.”

Tạ Phong Hoa nói: “Hiểu cách khác, chúng ta chỉ cần ngồi một chỗ, những xác thối này sẽ bị hệ miễn dịch của chính Địa cầu tự động thanh lý sạch sẽ, đúng không?”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Đúng là có người đã nghĩ như vậy, nhưng tôi thấy chưa chắc, đây chính là sự bất đồng ý kiến giữa Quân đội và Trung tâm nghiên cứu Khoa học.”

“Đầu tiên, nếu như Địa cầu có ý thức, tại sao không trao đổi trực tiếp với loài người?” – Mông Kiến Quốc lý giải – “Các cậu đã nhìn thấy khối cầu sáng màu lam ở tầng Mười chín, và đồ thị tần số, chính là những phân tích về sự dao động của Huyền, nhưng đến nay vẫn chưa có manh mối.”

“Thứ hai, virus đã bắt đầu tiến hóa rồi.” – Mông Kiến Quốc nói – “Chúng nó không còn tuân theo bản năng ăn uống nguyên thủy, mà dần tiến hóa thành những cá thể có tư duy đơn giản. Không chỉ đội Cơ lốc các cậu, mà những đội viên tìm cứu khác cũng đã nộp báo cáo chiến dịch nêu rõ: xét đơn vị từ một tới mười vạn cá thể, sẽ có một hoặc nhiều con zombie đột biến có khả năng giao tiếp, trở thành thủ lĩnh của tất cả bọn zombie... Lưu Nghiễn, cậu hiểu được hậu quả rồi đấy.”

Nỗi sợ hãi của Lưu Nghiễn trước đây cũng chính vì nguyên cớ ấy, cậu run giọng nói: “Không chỉ như thế, bọn chúng còn chuyển mục tiêu sang cả động vật.”

“Đúng.” – Mông Kiến Quốc nói – “Sự tiến hóa của loại virus này đã mất kiểm soát, động vật dần dần bị lây nhiễm, nếu không áp dụng cách ném bom oanh tạc thì biết đâu chừng đến cả thực vật cũng bị nhiễm bệnh... mà như vậy... kết quả thế nào cũng tương tự được.”

Tạ Phong Hoa lại tiếp: “Tôi còn một vấn đề cuối cùng, Viện nghiên cứu Alaska của Mỹ đã bị phá hủy, cơ sở nghiên cứu Siberia dưới lòng đất của Nga cũng bị bọn zombie tấn công, và bây giờ là căn cứ Trung Quốc ở vùng biển Quốc tế, Mặt trận trung ương bị bọn sinh vật đại dương bao vây... Tướng quân Mông, chắc ngài cũng biết tôi muốn hỏi điều gì rồi chứ.”

Mông Kiến Quốc im lặng thật lâu, mãi sau mới đáp: “Xin lỗi Tạ tiểu thư, tôi không được phép tham gia kế hoạch nghiên cứu này, cũng chưa chắc rằng Huyền của Địa cầu có khả năng triệu tập bọn zombie. Với lại, theo tôi được biết, Viện nghiên cứu Alaska lấy chuột bạch tiêm virus thí nghiệm mà không xử lý sạch sẽ, cuối cùng đã bị cả đàn chuột zombie tấn công.”

Lưu Nghiễn nhảy bèn hỏi: “Ý của ba là... bầy bạch tuộc zombie này bị khối cầu sáng màu lam ở tầng Mười chín triệu tập đến?”

Tạ Phong Hoa nói: “Ở đỉnh tháp Trung tâm có còn mẫu nghiên cứu của Huyền không?”

“Còn.” – Mông Kiến Quốc đáp – “Có lẽ Tổ trưởng của Tổ công tác đặc biệt ở Khu số Bảy sẽ giải đáp được vấn đề của cô.”

Tạ Phong Hoa hỏi: “Tại sao bạch tuộc lại bị nhiễm virus?”

Mông Kiến quốc: “Giờ vẫn chưa rõ nguyên nhân, có thể bởi hợp thể Oaks tiến vào rãnh biển với số lượng lớn, bị bạch tuộc ăn mất một phần, cũng có lẽ... Mà thôi, đó không phải chuyện hai người nên biết.”

Tạ Phong Hoa khề khàng rằng: “ Bởi vì phòng thí nghiệm Sinh hóa của Khu số Sáu đã thải rác thí nghiệm vào rãnh biển, đúng không? Tướng quân Mông?”

Lưu Nghiễn tròn to mắt, Mông Kiến Quốc lại thản nhiên nói: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm ba việc: chường mặt lên Tivi để ăn mắng, giám sát quá trình tìm cứu ở đất liền, đồng thời xúc tiến thực thi kế hoạch Trường dạ. Còn những việc khác không nằm trong phận sự của tôi, cho dù có muốn cũng chẳng cách nào nhúng tay.”

“Tôi biết đó không thuộc quyền của ngài.” – Tạ Phong Hoa phản bác – “Nhưng ngài phải có trách nhiệm nhắc nhở họ chứ.”

Mông Kiến Quốc lạnh giọng: “Tiểu thư, cô nghĩ đơn giản quá rồi đấy, làm sao cô biết tôi không lên tiếng nhắc nhở Tướng tướng Chu? Ông ấy cho rằng những tư liệu mình có được rất đáng tin, sẽ không để ý kiến của người khác tác động mấy may.”

Tạ Phong Hoa thông cảm bảo: “Thế coi như... ngài bị lơ đẹp.”

Mông Kiến Quốc nói: “Tôi tin rằng cô sẽ không đưa mấy chuyện này lên báo, vì nếu Thượng tướng Chu đọc được tin tức rồi sẽ tức tốc tìm cô tính sổ đấy.”

Tạ Phong Hoa giễu cợt đáp: “Quả tình tôi định viết thế, bởi như vậy tự nhiên ngài sẽ bị lôi kéo về một phe với tôi, biết đâu ông ấy còn tưởng ngài sai tôi viết kiểu đó cũng nên.”

Lưu Nghiễn không nhin nổi mà bật cười, nghĩ bụng Tạ Phong Hoa thật sự quá mức gian xảo rồi.

Mông Kiến Quốc: “...”

Tạ Phong Hoa lại nói: “Ừm... để tôi nghĩ xem, phải làm sao mới không gây phiền toái cho Tướng quân Mông anh tuần hấp dẫn, mà còn phụ giúp được cho ngài ấy...”

Mông Kiến Quốc chẳng mấy bận tâm: “Không cần đâu, tôi hiểu rõ Tướng quân Chu, chỉ cần ông ta cho rằng mình đúng, nhất định kiên quyết thực hiện tới cùng, sẽ không nghe theo ý kiến của Khu số Bảy mà thay đổi kế hoạch giữa chừng. Nếu không chẳng cần cô phải viết gì, chính tôi sẽ giải quyết ông ấy trước.”

Tạ Phong Hoa ngần ngừ: “Nhưng một mình ông ấy có đủ sức chịu trách nhiệm cho cả Đất nước hay không?”

Mông Kiến Quốc hỏi ngược lại: “Quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng nặng, tất cả đều do bản thân ông ấy quyết định, nếu ông ấy không phụ trách thì còn ai vào đây nữa?”

Tạ Phong Hoa có chút sững sốt, rồi cười mà rằng: “Giờ tôi mới biết, quả thật ngài rất có sức hấp dẫn đấy, Tướng quân Mông. Vậy tạm thời tôi giữ kín miệng là được chứ gì.”

Mông Kiến Quốc lễ độ đáp: “Cảm ơn, cô cũng vậy mà, người con gái dịu dàng biết quan tâm là quyền rũ nhất, về sau ra ngoài rồi liệu có vinh hạnh được mời cô dùng bữa không?”

Tạ Phong Hoa bình tĩnh đáp: “Thưa Tướng quân Mông, tôi có bạn trai rồi.”

Lưu Nghiễn vui vẻ cười rồi khép mắt nghỉ ngơi, Tạ Phong Hoa thì mỉm cười nghiêng ngảm mớ tin tức mà Mông Kiến Quốc vừa tiết lộ, ai nấy đều chìm trong bầu không khí tĩnh lặng.

Hai giờ sau, bên ngoài vọng đến một tiếng vang nhỏ.

Mông Kiến Quốc tiến đến mở cửa, dưới chân ông, Lại Kiệt rốt cuộc đã dẫn đội đến được tầng Mười.

Mông Phong là người đầu tiên bò lên, Lưu Nghiễn lúc này vô cùng kiệt sức, từ lúc lặn xuống đáy biển tới giờ đã muốn mười lăm tiếng đồng hồ, cậu thậm chí còn không hay biết Mông Phong đã đến.

Mông Phong đứng nhìn mà run rẩy không thôi, hắn kéo chiếc áo khoác quân phục đang đắp trên người cậu xuống.

Lưu Nghiễn liền tỉnh dậy.

Vết máu rỉ ra trên băng vải ở vai cậu đã khô lại, hiện ra màu đen thẫm, sắc mặt cậu tái nhợt, khắp người ướt rượt mồ hôi.

Câu nói đầu tiên khi Lưu Nghiễn gặp lại Mông Phong là:

“Mông Phong, em bị lây nhiễm rồi.”

Mông Phong quỳ khụy xuống, bàng hoàng chạm lên tóc Lưu Nghiễn.

Hắn bật thốt: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Vẫn có thể gượng thêm chốc nữa... tiếp tục nhiệm vụ nào, nếu thiếu em sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ được đâu. Kiên cường lên, Mông Phong à, chúng ta phải cùng nhau đi đến cuối đường... rồi lúc đó hãy tiêm cho em một mũi, để em ngủ thật sâu... Chẳng biết sau này còn nhớ rõ anh không...”

Mông Phong ôm chầm lấy Lưu Nghiễn, ba giây sau hắn bật khóc, hết như một đứa trẻ bơ vơ không chốn nương tựa.

Hắn đau đớn chôn mặt vào vai cậu, tiếng khóc tuyệt vọng mà bi thống như đã thú sắp trút hơi tàn.

Mông Kiến Quốc nhướn đôi mày kiếm, khẽ “xuyt” một tiếng, nháy mắt ra dấu với cu cậu Trịnh Kỳ.

Trịnh Kỳ: “???”

Mông Kiến Quốc bèn dùng khẩu hình miệng biểu đạt câu “Nói cho anh biết đi”, đoạn ông xoay mình chắn tầm mắt của người khác, rồi lại trở trở vào Lưu Nghiễn, Trịnh Kỳ mới vỡ lẽ.

“Anh tên Lưu Nghiễn đúng không? Anh không thể nào bị nhiễm bệnh được đâu.” – Trịnh Kỳ đứng trong góc phòng chột ra tiếng – “Ba em đã tiêm vắc xin cho anh rồi mà.”

Mông Phong tức thì nín khóc.

Lưu Nghiễn: “???”

Mông Phong: “...”

Mông Kiến Quốc nhẹ gật gù, không bận tâm tới đôi uyên ương đang ôm ôm ấp ấp đằng kia nữa, ông thu gom súng ống rồi đứng dậy.

Trịnh Kỳ lại tiếp: “Đúng rồi, chính là anh, chú Hồ từng bảo, do hồi trước anh cứu mạng chú ấy nên muốn báo ơn. Chú Hồ đã mua sỉ rất nhiều vắc xin từ chỗ bác Mông, rồi tự tay giao cho ba em một phần nhờ gửi tặng anh, giúp anh tiêm vào, bởi vì anh với bác Mông là...”

Tạ Phong Hoa đánh hơi được tin tức tốt, hai mắt sáng rực, tay len lén bật bút ghi âm lên.

Mông Kiến Quốc lập tức ngắt lời: “Trịnh Kỳ, cháu dong dài quá đấy, chỉ cần bảo cho nó biết chuyện vắc xin là đủ rồi!”

Trịnh Kỳ thoát cái tát dài, vì cu cậu lỡ miệng nói nhiều, sau khi bị mắng liền ngoan ngoãn che miệng lại.

“Tôi nghe thấy hết rồi nhé.” – Đôi mắt Tạ Phong Hoa ánh lên nét cười tinh quái – “Tướng quân Mông, ngài đã bán sỉ bao nhiêu vắc xin rồi?”

Mông Kiến Quốc lạnh tanh: “Tiểu thư, đó là do quân đội đặc biệt phê chuẩn, chẳng can hệ gì tới cả.”

“Nhưng chính ngài đã ký tên mà?” – Tạ Phong Hoa nhét bút ghi âm vào túi, quyết định ngừng phỏng vấn, nhưng vẫn không nhịn được mà tủm tỉm cười giễu: “Chắc là Hồ Giác tự tìm gặp ngài đúng không? Anh ta hứa hẹn những gì để ngài chịu bán vắc xin phòng bệnh thế?”

Mông Kiến Quốc lễ độ rằng: “Tạ tiểu thư, cô mà hỏi tiếp tôi sẽ không mời cô dùng bữa nữa đâu, chưa biết chừng cô còn đánh mất chén cơm của mình đấy.”

Tạ Phong Hoa chỉ mỉm cười không đáp.

Mông Phong vẫn ôm Lưu Nghiễn, hấn ngẩng đầu ngỡ ngàng hỏi: “Ý là sao? Trịnh Kỳ, ba em đã tiêm vắc xin phòng bệnh cho Lưu Nghiễn hả?”

Lưu Nghiễn cũng mù tịt chẳng hay biết, song chợt nhớ tới hôm trước lúc xuất phát, Trịnh Phi Hổ đã đích thân đến tiễn cậu, thế là tức khắc hiểu rõ ngọn nguồn.

“Em hiểu rồi...” – Lưu Nghiễn nói – “Là... Anh Hồ nhờ Trịnh Phi Hổ tiêm cho em.”

.
. .
.

End #45.

Lời tác giả: Ông chú Mông không phải nhân viên chuyên ngành nên chưa thể giải thích bệnh dịch tử mị được, về sau sẽ được giải đáp rõ ràng hơn, hãy đợi Tiến sĩ Tần và quang não(7) U-103 giải thích cho mọi người nhé.

P/s: chú Mông ơi, chú chiếm đất diễn nhiều quá đó nha

~(7) Quang não, hay còn gọi là quang máy tính(photon computer), chính là một loại máy tính siêu tân tiến trong tương lai, cấu tạo dựa trên tốc độ xử lý nhanh chóng của hạt photon ánh sáng. Bạn nào hay đọc truyện khoa học viễn tưởng Trung Quốc chắc đã quen với từ này rồi ha ^^

===

47. Chương 47

#46. Huyết thống...

Mọi người rất cuốc chờ được cứu viện đến.

Trương Dân ôm siết Quyết Minh thật lâu không rời, sức lực cả người anh như bị rút cạn.

“Anh là Trương Dân phải không?” – Mông Kiến Quốc ra tiếng hỏi.

Trương Dân mệt mỏi gật đầu: “Tướng quân Mông, cảm ơn ngài đã bảo vệ thằng bé.”

Mông Kiến Quốc chỉ nói: “Chính cậu bé đã bảo vệ chúng tôi mà, con trai anh điềm tĩnh lắm đấy, là một đứa trẻ rất có triển vọng.” – Dứt lời thì thờ ơ thấy cho Mông Phong một cái liếc mắt.

Cha con lâu ngày gặp nhau mà đến tận giờ vẫn chưa trò chuyện được nửa câu, Mông Phong chỉ lo thủ thỉ hỏi han: “Lưu Nghiễn, em đỡ hơn chút nào chưa? Sao Hồ Giác lại cho em vắc xin phòng bệnh?”

Nhất thời Lưu Nghiễn thấy xấu hổ kinh khủng, cậu thấp giọng nói: “Đứng lên đi, tiếp tục làm nhiệm vụ.”

Mông Phong đỏ hồng cả hai mắt: “Không.”

Lưu Nghiễn khề gắt: “ “Không” cái gì, mau đứng lên, đừng để ba anh phát giận.”

Lại Kiệt lúc này mới mở miệng: “Được rồi được rồi, mấy cặp sinh ly tử biệt đừng xoắn xuýt mãi thế, mọi người kiểm tra lại một lượt xem, có trục trặc gì không... sư nương?”

Lý Dao Mẫn cất tiếng: “Lại Kiệt, Mông Phong, tiếp tục thi hành nhiệm vụ của các cậu đi, đừng bận tâm tới bọn tôi.”

Mông Kiến Quốc nói: “Không được, ở lại chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta phải đi theo đội lính đặc chủng thôi, mọi người hãy diu nhau đứng dậy khởi động gân cốt một chút. Trung úy Lại Kiệt, báo cáo sơ lược tiến trình nhiệm vụ của các cậu đi.”

Lại Kiệt sắp xếp lại mọi sự việc, rồi hướng về phía Mông Kiến Quốc giải thích cặn kẽ tiến trình nhiệm vụ.

Khi Lưu Nghiễn và Tạ Phong Hoa gặp nguy cùng nhau trốn vào đường ống thông hơi, mọi người tức tốc quay về viện trợ, đúng lúc bắt gặp con bạch tuộc khổng lồ kia đang ra sức chen vào lỗ thông hơi. Cả bọn phải vắt hết sức lực mới bắn nát vụn mớ xúc tua của nó, giết chết triệt để.

Lý Nham đã bị thương nhẹ. Mớ đầu người khảm trên giác hút của bạch tuộc bị nổi lên một mối với trung khu thần kinh trên xúc tua, khi chúng há mồm cắn người sẽ phát tán lượng virus lớn.

Họ không dám dừng chân lâu ở tầng Mười một, sau khi xác định rõ phương hướng liền men theo một lối khác tiến vào tầng Mười. Cuối cùng đến được căn tin của khu K3, tìm thấy Lưu Nghiễn.

Tạm thời ở tầng Mười khá an toàn, lũ bạch tuộc đại dương đều hòa nhau tụ về tầng Mười chín trên cao. Mông Kiến Quốc nghe xong báo cáo liền rằng:

“Tôi đề nghị chúng ta nên tranh thủ thời gian, vì chưa biết tầng Mười chín có phát sinh biến cố gì không.”

Lại Kiệt hiểu rõ điều đó, liền gạt đầu tán đồng, phân công đội viên cũng khác với lần trước.

“Lý Nham trông nom Phong Hoa và bảo vệ người dân đi cùng chúng ta.” – Lại Kiệt chia việc – “Tôi và Tướng quân Mông mở đường, những người còn lại đi ở giữa.”

Tạ Phong Hoa nhẹ nói: “Em không gấp đâu, anh cứ làm việc của mình thôi.”

Lý Nham nắm tay cô, nhỏ giọng bảo: “Anh đã giải ngũ rồi, Phong Hoa, ban này đã dùng nốt lần công dụng cuối cùng của vắc xin.”

Lại Kiệt cắt ngang: “Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành đâu, đừng lơ là, chấn chỉnh tinh thần lên.”

“Tại sao?” – Lưu Nghiễn thì thầm hỏi – “Lý Nham giải ngũ rồi à?”

Mông Phong công Lưu Nghiễn đi ở giữa đội, xách theo cả thùng thiết bị của cậu, hần cũng khe khẽ nói: “Hun một cái...”

Lưu Nghiễn ghé sát vào người Mông Phong, hần nghiêng đầu, hai đôi môi chạm phớt vào nhau.

Mông Kiến Quốc đi phía trước bỗng trầm giọng rằng: “Quốc gia có quy định, những thành viên ngoài biên chế mà bộ đội K thu nhận, sau khi vắc xin hết ba lần công dụng có thể xuất ngũ, quay về vùng biển Quốc tế. Nhưng lính chính quy và lính K3 đã giải ngũ không được hưởng chính sách này.”

Lưu Nghiễn đã hiểu, Lý Nham và Văn Thư Ca sau khi vắc xin hết hiệu lực đều được lui về hậu phương, riêng Mông Phong thì không.

“Đến khi vắc xin của em hết công dụng rồi” – Mông Phong nhẹ nhàng bảo – “Thì nhất định phải quay về, có biết không?”

Từng câu chữ hần thốt ra đều tràn ngập kỳ vọng mong mỏi, chỉ mới trải qua vài giờ sinh ly tử biệt ngắn ngủi thôi, mà trong tâm mỗi người đều mơ hồ phát giác được điều gì đó, thế nên lần này Lưu Nghiễn cũng không cương quyết nữa, chỉ gật đầu.

Trương Dân tay trái ôm Quyết Minh, tay phải vác khẩu AK trên vai, anh khẽ nói: “Nhóc cưng, cho ba xin lỗi.”

Quyết Minh: “?”

Viên mắt Trương Dân đỏ hoe: “Chuyện thì cứ... ba không nên trách con, mới này còn hồi hận gần chết... ba bị kẹt dưới lầu không ra được, trong lòng cứ mãi bồn khoăn nghĩ ngợi... thật muốn tự vả mình hai tát.”

Quyết Minh cười đáp: “Không đâu, bác có hứa cho con một chú chó Chow chow đó.”

“Ừa.” – Trương Dân gật đầu tiếp – “Thì không nổi cũng chẳng sao, ba con mình làm việc khác được mà, hay cứ ở nhà nuôi Chow chow, đừng lo lắng gì nữa.”

Lại Kiệt rút tấm thẻ của Trịnh Phi Hổ ra, mở cửa bước vào phòng làm việc.

“Chúng ta hãy đi hướng khác.” – Mông Kiến Quốc nói.

Lại Kiệt đáp: “Thưa Tướng quân, tôi chỉ muốn thử cái thẻ căn cước này thôi, xác định kho vũ khí...”

Mông Kiến Quốc ngắt lời: “Tôi không nghĩ nó có ích gì đâu. Đây là mệnh lệnh, Trung úy Lại Kiệt! Khoan đã!”

Lại Kiệt vớ được một cái micro, dè dặt bị hỏng, ngó người chứng hứng, Mông Kiến Quốc lúc này buộc phải thú nhận: “Do tôi nhất thời bức xúc nên đập hư.” (bạn nào không nhớ mở chương 41 ra coi lại há =)))))

Lại Kiệt: “...”

Mông Kiến Quốc: “...”

Mông Kiến Quốc nói lảng: “Tôi biết K3 có một thang máy chuyên biệt, theo tôi.”

Lại Kiệt cầm thẻ căn cước đó mở cửa thang máy, bên dưới tối om om, sâu chừng hơn trăm mét.

Họ thả một sợi dây, hạ xuống những tấm đệm giảm xóc, rồi từng người lần lượt đu xuống, cứ vậy chậm chậm tiến đến tầng Một – Trung tâm điều khiển hệ thống phòng thủ của Mặt trận trung ương.

Do Hồng kiều đã gây nên cáp quang tải điện cũng mất tác dụng, trên sàn nhà tầng Một bị nước ngập ướt, tiếng máy móc cháy nổ mơ hồ vọng tới.

Mông Phong để Lưu Nghiễn dựa vào bờ tường nghỉ ngơi, mọi người bắt đầu tản ra khám thính tình hình ở tầng Một.

Mông Kiến Quốc lên đạn khẩu súng lục: “Tầng này có hệ thống máy bơm độc lập, mong là dàn máy tính chưa bị ngấm nước chập mạch.”

“Rõ ràng chúng đã bị chập mạch hết rồi.” – Lưu Nghiễn cảnh báo – “Cẩn thận đừng tới gần mấy chỗ xẹt lửa.”

Xung quanh chập chờn sáng tối, trên khoảng không tối tăm rộng lớn, cáp điện bị đứt buông thông so le như rễ phụ cây cổ thụ, phần cáp đứt lìa ra ngoài bắn tia lửa điện. Lưu Nghiễn bật đồng hồ vạn năng(1) lên, mở hộp điều khiển rồi nối vào.

images(1) Đồng hồ vạn năng hay vạn năng kế là một dụng cụ đo lường điện có nhiều chức năng. Các chức năng cơ bản là ampe kế, vôn kế, và ôm kế, ngoài ra có một số đồng hồ còn có thể đo tần số dòng điện, điện dung tụ điện, kiểm tra bóng bán dẫn (transistor)...

“Bị hư rồi.” – Lưu Nghiễn nói – “Đợi chút.”

Cậu mau chóng thay dây điện, đoạn móc thẻ của mình quẹt vào rãnh.

Giọng nữ điện tử vang lên: “Tầng Một, Trung tâm điều khiển hệ thống phòng thủ của Mặt trận trung ương, hãy nhập mật khẩu.”

Lại Kiệt ra tiếng: “C, U...”

Lưu Nghiễn liền ngăn anh ta lại: “Chờ đã, mật khẩu của thầy Huấn luyện không dùng được đâu. Xóa bỏ mật khẩu cũ, nhập mật khẩu mới, AU703...”

Giọng nữ điện tử: “Cấp bậc an toàn thấp, chứng nhận thân phận: Kỹ sư ở Nhà xưởng tầng Mười tám.”

Lưu Nghiễn: “Chuyển sang chế độ bảo trì.”

Giọng nữ điện tử: “Đã mở hệ thống an toàn điện tử của trung tâm.”

Lưu Nghiễn: “Báo cáo tình hình thiệt hại.”

Giọng nữ điện tử bắt đầu báo cáo những hư hại khi tầng Một bị nước tràn vào, Lại Kiệt nghe mà hãi hùng không thốt nên lời, Lưu Nghiễn lấy bút khoanh vùng vào bản vẽ mặt bằng tầng Một ở trên tường, Lại Kiệt bảo: “May nhờ có cậu.”

Lưu Nghiễn nói: “Trước khi đi thầy Huấn luyện đã dặn dò tôi kỹ càng. Tôi đã xem qua rồi... chỉ có vài trục trặc nhỏ thôi, chắc chúng ta phải chia nhau đi sửa chữa, có một cái aptomat(2) bị ngắt, chỉ cần có người đến đóng lại thôi, một chỗ khác bị đoản mạch, ta nối dây lại là được, nhưng còn chỗ cuối cùng thì hơi khó...”

aptomat_mitsubishi(2) Aptomat: còn gọi là cầu dao an toàn, sẽ tự động ngắt khi điện quá tải (chập cháy), muốn khắc phục chỉ cần đóng cầu dao lại.

Mông Phong ra tiếng: “Để anh, có rắc rối lắm không?”

Lưu Nghiễn dùng bút vẽ đại khái rồi giải thích cho mọi người, sau đó Lại Kiệt phân phó: “Hai người một đội đi tu sửa, Lưu Nghiễn không thể mạo hiểm được, cậu ở lại đây chỉ huy.”

Văn Thư Ca đi bật cầu dao điện, Trương Dân và Lại Kiệt một đội, mang theo máy liên lạc đi nối dây điện, còn Mông Phong và Mông Kiến Quốc bị phân chung một đội đi sửa bảng mạch. Mông Phong bắt mắt liếc ba hán một cái, song lại chẳng ừ hử gì, chuẩn bị lên đường lắp đặt.

Lưu Nghiễn: “Nơi mà hai người sắp tới là nguy hiểm nhất, ngay phía sau máy bơm thủy ngân, có khả năng phải bơi đấy. Giữ bảng mạch điện cho chắc, đừng để dính nước. Tướng quân Mông, xin hãy chú ý an toàn, vì ba không bì được sức thanh niên nữa đâu.”

Mông Phong bình tĩnh như không: “Biết rồi.”

Mông Kiến Quốc chỉ cười cười, cũng chẳng nói lời nào.

Lý Nham xem xét một lượt, xác nhận an toàn, tầng này đã bị lún một nửa xuống lớp cát đáy biển, và bọn bạch tuộc đều kéo nhau bơi lên tầng Mười chín cả rồi, thế nên chẳng còn nguy hiểm nào nữa. Cậu ta kiểm tra tất cả mọi nơi, bịt kín mấy lỗ thông hơi có mối họa ngấm lại, rồi mới quay lại ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong Hoa.

Lưu Nghiễn đương cầm cúi nghiên cứu bản vẽ mặt bằng tầng Một, song vẫn đồng tai lắng nghe người bên mình trò chuyện.

Lý Nham: “Em ở đây dạy học hả?”

Tạ Phong Hoa: “Đâu có, ai bảo thế? Em làm phóng viên mà.”

Lý Nham chả hiểu mô tê gì, bèn đánh mắt ngó sang Lưu Nghiễn, anh chàng Lưu Nghiễn nói dối lòi đuôi, đành phải vờ giả ngu không biết.

Lý Nham trêu: “Thật không đó, anh thấy em thích trẻ con vậy mà.”

Tạ Phong Hoa cười đáp: “Em thích chứ, có điều làm phóng viên cũng khá thú vị.”

Lý Nham ôm lấy Tạ Phong Hoa, hạ giọng thủ thỉ: “Đợi khi anh trở về rồi, chúng ta sẽ làm gì nhỉ?”

Tạ Phong Hoa bảo: “Được rồi, em vẫn còn thấy quái lạ đây, lần trước còn chưa kịp hỏi, sao anh lại thành lính đặc chủng? Em nhớ là anh chỉ biết chút võ Karate thôi mà, sao họ lại chọn anh?”

Lý Nham đáp: “Em biết Lại Kiệt tiêm vắc xin cho anh rồi đúng không? Tác dụng lớn nhất của vắc xin phòng bệnh chính là đẩy nhanh tốc độ phục hồi thương tổn của cơ thể, hơn nữa còn kích thích năng lực của mình về một phương diện nào đó...”

Tạ Phong Hoa thấp giọng hỏi: “Như kiểu lính cyborg(người được tích hợp công nghệ vào cơ thể)? Có tác dụng phụ không anh?”

Lý Nham ngẫm nghĩ một chút, đoạn lắc đầu: “Đội trưởng chẳng nói gì cả, mà chắc là không có đâu.”

Lưu Nghiễn quay đầu, chau mày hỏi: “Chuyện này là thiệt sao?”

Lý Nham giải thích: “Tôi cảm thấy sau khi tiêm vắc xin vào, sức lực tăng lên rất nhiều, dù tay không đánh cận chiến cũng ít khi bị zombie tóm được.”

Tạ Phong Hoa phán: “Giống thủy thủ Popeye (chú thích: link) ăn rau chân vịt đúng không?”

Lý Nham cười ra tiếng.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Còn Mông Phong thì sao?”

Lý Nham đáp: “Nghe bảo năng lực chiến đấu của Mông Phong từ hồi đi lính vốn đã rất xuất sắc, sau khi được tiêm vắc xin rồi cũng khó nhìn thấy khác biệt, anh nhớ rõ lần trước ở trong hẻm núi không?”

Lưu Nghiễn cũng nhớ ra, từ tốn gật đầu, lúc Mông Phong ám sát con thủ lĩnh zombie ở Tung Sơn, quả thật như hóa thành siêu nhân, bất kể tốc độ, sức bền hay phản xạ đều vượt xa mức bình thường.

Lý Nham nói: “Đội trưởng Lại Kiệt là kiểu tích hợp năng lực... còn a Văn thuộc kiểu nhanh nhạy, sau khi trải qua huấn luyện cơ bản thì khả năng thiện xạ của cậu ấy rất chuẩn xác.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Thế sao tôi không mạnh lên chút nào?”

Lý Nham giễu cợt: “Anh mà chưa đủ mạnh á? Y hệt mèo máy rồi, còn muốn sao nữa? Chỉ có người máy mới cần loại thể năng như chúng tôi, không đánh đồng được đâu.”

Lưu Nghiễn hơi ngập ngừng, đoạn chậm chậm gật đầu, quả thật cậu không hề cảm thấy cơ thể mình có chút biến đổi nào. Hay là cậu thông minh hơn? Đây đúng là một loại khái niệm mơ hồ khó hình dung.

Tạ Phong Hoa hỏi: “Sau này vẫn còn năng lực đó chứ?”

Lý Nham cười rằng: “Khi vắc xin hết tác dụng thì năng lực cũng từ từ biến mất, đừng tưởng chồng em bây giờ còn là lính đặc chủng, chỉ cần qua mười ngày nữa tháng sẽ chẳng còn bản lĩnh này nữa đâu.”

Tạ Phong Hoa nói: “Vậy nên anh mới được giải ngũ, đúng là chính sách Quân đội rất nhân đạo.”

Lý Nham mang theo nụ cười ôn hòa, đưa tay vén lọn tóc mái của Phong Hoa, thấp giọng hỏi: “Phong Hoa, anh xuất ngũ thì chúng mình sẽ làm gì?”

“Ừm...” – Tạ Phong Hoa dựa lên ngực Lý Nham, thăm thì đáp: “Kết hôn nhé, anh có tiền mua nhẫn chứ?”

Lý Nham cười khê: “Khoen lon coca nhé?”

Lưu Nghiễn dứt khỏi dòng suy nghĩ về vắc xin phòng bệnh, tiếp tục chăm chú xem xét bản vẽ tầng Một trong tay, chân mày nhíu chặt, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

“Gì vậy?” – Văn Thư Ca đã trở lại.

Lưu Nghiễn ngạc nhiên ngẩng đầu: “Sao này giờ cậu không hỏi tôi gì hết?”

Văn Thư Ca đáp: “Trước khi xuất phát anh đã giải thích tường tận rồi mà, chỉ có một công tắc màu đỏ, bật nó lên thì tôi về thôi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Văn Thư Ca lại hỏi: “Sắc mặt anh khác thường quá vậy, bản vẽ có vấn đề gì à?”

Lưu Nghiễn chậm rãi đáp: “Mong là không.”

“Đây là gì?” – Văn Thư Ca chỉ lên bản vẽ.

“Đây là bộ máy phụ thuộc, trong nhà xưởng áp lực ở phía Nam có một cây cầu thép bắc ngang, dùng hệ thống cơ khí của trạm không gian Liên Xô cũ.” – Lưu Nghiễn giải thích – “Nhà xưởng này mới xây xong đã bỏ xó, tôi chỉ sợ nó xây theo mẫu thiết kế cũ, sẽ gắn thêm một chốt khóa an toàn.”

Văn Thư Ca hỏi: “Có thêm khóa an toàn thì sao?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, trầm giọng bảo: “Chúng ta hiện đang ở mép rãnh biển sâu tới 7km, khóa an toàn này có thể giúp chúng ta luôn ở trạng thái cân bằng... Mà thôi, hy vọng sẽ không phát sinh tình huống xấu đến mức đó, chắc máy tính Trung tâm sẽ kiểm soát được.”

Văn Thư Ca mỗi một thở dài, đoạn ngồi xuống bên trái Lưu Nghiễn.

“Cậu chỉ bật công tắc thôi mà, đuổi dữ vậy à?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Văn Thư Ca cười cười.

Bên phải Lưu Nghiễn là đôi tình nhân Tạ Phong Hoa và Lý Nham, Tạ Phong Hoa vươn tay choàng qua vai Lưu Nghiễn, xoa xoa đầu Văn Thư Ca, cười chào: “A Văn, lâu ngày không gặp.”

“Chị Phong Hoa.” – Nụ cười của Văn Thư Ca hàm chứa sự anh tuấn dịu dàng không nói nên lời – “Hai người lại gặp được gặp nhau rồi, chúc mừng nhé.”

Lưu Nghiễn: “Cậu làm ảo thuật cho Phong Hoa coi đi, cô ấy cứ nhắc hoài đó.”

Văn Thư Ca buồn bã mỉm cười.

Lý Nham lại nói: “A Văn bắn súng siêu lắm đấy, anh thoát chết bao phen là nhờ cậu ấy cả.”

Tạ Phong Hoa gật đầu rằng: “A Văn rất tốt bụng.”

Văn Thư Ca lắc đầu, tóc mái rũ xuống, phủ khuất chân mày trái.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu nhìn cậu ta.

“Sao thế?” – Văn Thư Ca vén tóc mái lên, cũng nghiêng đầu hỏi.

Lưu Nghiễn lắc đầu, cậu thiếu niên ngày trước từng hô gào “Lưu Nghiễn, sẽ có một ngày tao giết mày!!!” nay đã đổi thay. Đường như qua mỗi đêm lại thêm khôn lớn, ánh mắt phẳng phất vẻ u buồn nhưng cương quyết, đã trưởng thành không ít.

Khuôn mặt Văn Thư Ca vẫn còn nét non nớt niên thiếu, giữa cặp chân mày mang theo vài phần anh khí, đôi mắt của cậu ta rất đẹp, con ngươi đen thẳm, lông mi dài. Môi mềm mại, mũi cao thẳng, ngũ quan tinh xảo.

Cậu ta rất kiệm lời, từ khi quen biết tới giờ Lưu Nghiễn chưa từng bắt gặp nụ cười của Văn Thư Ca, tựa hồ một gốc cây quanh năm bị che phủ dưới bóng râm u ám, không được hưởng chút nắng Trời.

Nhưng sau khi rời khỏi thị trấn Vĩnh Vọng, rồi lại hội ngộ, ấn tượng mà Văn Thư Ca đem lại cho Lưu Nghiễn khác hẳn so với hồi còn ở nhà máy hóa chất, đúng là thay da đổi thịt, tưởng như hai người.

Giống như gốc bạch dương giữa gió tuyết ngập trời, cao ngất mà kiên cường.

Lý Nham và Tạ Phong Hoa hăng còn thăm thì trò chuyện:

Lý Nham: “Mẹ anh ở trên trời chắc chắn sẽ đồng ý cho hai đứa mình lấy nhau...”

Lưu Nghiễn bỗng dưng có chút xúc động, cậu hỏi: “A Văn, cậu giống ba hay giống mẹ thế?”

Văn Thư Ca đáp: “Giống mẹ, thì sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Kể chuyện về mẹ cậu nghe đi.”

Văn Thư Ca liếc mắt sang Lưu Nghiễn, đáp ngược lại: “Hay cứ nói về mẹ của anh trước đã.”

Lưu Nghiễn nói: “Mẹ tôi đâu có gì để kể, tôi trông khá giống bà ấy...”

Văn Thư Ca: “Vậy chắc mẹ anh đẹp lắm.”

Lưu Nghiễn gật đầu, lại tiếp: “Mẹ của cậu nhất định cũng là một mỹ nhân.”

Văn Thư Ca nói: “Tôi không mấy thích mẹ, vì mẹ có quá nhiều đàn ông, giờ cũng chẳng biết lưu lạc ở đâu rồi.”

Lưu Nghiễn liền bảo: “Tôi đây còn không có ba cơ mà... Cậu coi đó, ba của Mông Phong thương anh ấy quá chừng. Có một người cha tốt sẽ bớt được hai mươi năm phần đầu.”

Văn Thư Ca cười rằng: “Hồi trước tôi cũng nghĩ vậy, nhưng mỗi người đều có số phận riêng, chẳng trách cha mẹ được.”

Cậu ta lấy một quyển kinh thánh nhỏ từ trong túi rồi mở ra, Lưu Nghiễn nhanh nhẩu lia mắt liếc qua.

Mỗi lần Văn Thư Ca đều mở chính giữa quyển kinh thánh, ở đó kẹp một tờ giấy – lá thư mà Tạ Phong Hoa viết cho cậu ta hồi trước.

“Tôi biết rồi nhá.” – Lưu Nghiễn dài giọng – “Ngô Vĩ Quang sẽ nguyên rửa cậu đó, đồ con chiên giả mạo... dám lừa gạt một vị Mục sư thật thà, cậu vốn dĩ chưa từng có đức tin.”

Văn Thư Ca nghiêm túc nói: “Lưu Nghiễn, anh lắm chuyện thật đấy.”

Tạ Phong Hoa vẫn dựa vào lòng Lý Nham, cười bảo: “Lưu Nghiễn từng nói, đức tin của anh ta là một người khác.”

“Ừm.” – Văn Thư Ca giương mắt, chú mục nhìn Tạ Phong Hoa, đôi mắt trong suốt đó phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Phong Hoa, cậu đáp: “Tôi cũng giống anh ấy, đặt đức tin của mình vào một người khác.”

Lưu Nghiễn như giật mình vỡ lẽ, chen lời: “A Văn, anh đã nhìn lầm chú, ra chú cũng yêu Mông Phong à!”

Văn Thư Ca: “...”

Lưu Nghiễn: “Nếu thích thì phải bày tỏ chứ...”

Văn Thư Ca: “Không không không... Anh yên tâm... Anh em tốt không tranh bồ của nhau.”

Lưu Nghiễn: “Chú đừng câu nệ gì sất, có sao đâu, anh là một người rất là bao dung rộng lượng. Hơn nữa mỗi ngày đều có thể xem chú làm ảo thuật, thế còn gì bằng.”

Văn Thư Ca: “Anh... ày, tôi... không hề có ý đó... Cảm ơn lòng tốt của anh.”

Lưu Nghiễn: “Cậu phải gắng lên... Cứ nói ra đi.”

Văn Thư Ca: “Sao anh vô tâm thế hả, người ta vừa mới khóc vì anh đấy, nếu người tôi thích nguyện ý khóc vì tôi, dù chỉ một lần thôi, tôi chết cũng cam lòng. Mà đủ rồi, đừng chủ đề này ở đây.”

“Lưu Nghiễn, rốt cuộc em đang nói cái quái gì vậy?!” – Giọng của Mông Phong vọng đến từ máy liên lạc – “Anh nghe thấy hết rồi!!”

Bấy giờ Lưu Nghiễn mới sực nhớ ra đã quên tắt máy liên lạc, lúc này Lại Kiệt cũng hết nhịn nổi, phá lên cười như điên như dại.

“Lưu Nghiễn, cái gì gọi là có một người cha tốt sẽ bớt được hai chục năm phần đầu?” – Mông Kiến Quốc ra tiếng – “Giải thích cái nào?”

Mông Phong: “...”

Trong máy liên lạc vang lên giọng Lưu Nghiễn: “Dạ không... có gì đâu ba.”

Mông Kiến Quốc lại nói: “Dưới này ngập nước rồi, Trung sĩ Mông Phong, cậu phụ trách bọc hậu.”

Mông Phong cuối cùng vẫn phải đối mặt với cha mình.

Mông Phong: “Không, ngài phụ trách bọc hậu.”

Dứt lời hắt lập tức nhảy ùm vào nước, Mông Kiến Quốc nhú mày quát to: “Trung sĩ Mông Phong!!”

Mông Kiến Quốc cũng nổi bước nhảy xuống, một tay ông nắm đèn pin, bơi vào đường ống. Bên dưới là những đường ống chằng chịt nối thông với nhau cùng đổ về trung tâm. Mông Kiến Quốc bắt lấy mắt cá chân của Mông Phong, kéo tuột hẳn ra sau, Mông Phong phụt ra một mồm bọt khí, giương mắt nhìn cha mình bơi về một lối khác.

Mông Kiến Quốc dùng hai chân đạp nước, tay trái vác súng, tay phải nắm đèn pin, vài bạn Mông Phong muốn vượt lên trước đều bị ba hấn đuổi chân đạp vào vai, tụt lại đằng sau.

“Mông Phong.” – Lưu Nghiễn cất giọng, thanh âm truyền đi trong nước càng thêm rõ hơn – “Chú ý phía sau anh, đừng sơ suất, sao hai người lại tùm một chỗ thế? Nguy hiểm lắm, tách xa nhau ra.”

Khoảnh khắc đó trong lòng Lưu Nghiễn chợt dâng lên dự cảm xấu, một giây sau, Lưu Nghiễn quát lên: “Mông Phong! Cẩn thận đằng sau!! Có nguy hiểm!!!”

Trong nháy mắt Mông Phong tức tốc đạp lên thành đường ống, đảo lộn người xuống, chớp nhoáng rút khẩu súng sáu nòng ra, gạt khóa an toàn rồi xả đạn.

Tiếng súng bùng nổ lên, thanh âm vang vọng chấn động khắp đường ống nước, viên đạn lao xé qua làn nước vấy bọt tung tóe, bắn trúng vòi xúc tua đang vọt vào đường ống. Chỉ trong phút chốc mà đám xúc tua đã vây kín bốn phương tám hướng, mỗi đường ống nước đều có một vòi xúc tua khảm đầy đầu người, bủa về phía hai người họ.

Mông Kiến Quốc xoay mình tại chỗ, mỗi tay nắm một khẩu súng, dang ra, bóp cò, cơ thể chậm chậm xoay tròn trong nước, nổ liên tiếp chừng chục phát đạn, Mông Phong nhanh nhẹn khom người, viên đạn sượt qua trán hấn lao vút đi, khắp đường ống dày đặc những luồng đạn dọc ngang.

Trước mặt thỉnh thoảng có một vòi xúc tua lặng lẽ vung tới, Mông Phong vội ôm choàng hông Mông Kiến Quốc, tung chân đạp mạnh lên thành đường ống, đẩy ông bỏ nhào vào trong đường ống, dùng chính cơ thể mình che chắn cho ba, vòi xúc tua đó cuộn mình xẹt qua, mở đầu người trên gác hút gào rống há mồm, xảo quyết hướng vào góc sơ hở mà căn xuống Mông Kiến Quốc!

Mông Phong lập tức vung tay trái lên đỡ, cái đầu zombie dữ tợn cắn phập vào cánh tay hấn, máu tươi hòa tan vào nước. Liền sau đó Mông Phong dùng tay phải dí nòng súng lên xúc tua, bóp cò, sáu nòng xoay tít, tiếng súng nổ sát rạt khiến màng nhĩ đau như xé, vòi xúc tua cứ thế bị bắn nát thành tương!

Hai cha con gấp rút rời khỏi đường ống, tìm cách ngoi lên, bỗng một tiếng Mông Kiến Quốc nhô đầu khỏi mặt nước, ôm Mông Phong toan kéo lên.

Mông Phong đẩy ba hấn ra, ý bảo hấn không hề hấn gì, cánh tay trái đầm đìa máu không ngừng nhỏ xuống từng giọt.

Giọng Lưu Nghiễn truyền tới: “Đã lên mặt nước chưa? Sao rồi?”

Mông Phong đáp: “Không sao hết, chỉ bị dớp một phát, bây giờ anh ngang ngựa em rồi đấy, mỗi người còn ba cái mạng.”

Mông Kiến Quốc liếc mắt nhìn thằng con trai, không nói thêm lời nào.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi: “Tiếp tục đi về trước thôi.”

Cánh tay Mông Phong đã ngừng rỉ máu, hấn móc ra một cây đèn pin khác, thả cho Mông Kiến Quốc.

Mông Kiến Quốc dừng bước, nương theo ánh sáng đèn pin kiểm tra vết thương trên tay Mông Phong, ông hỏi: “Đây là hiệu quả tự chữa lành vết thương của vắc xin V à?”

Mông Phong ừm một tiếng, rồi bảo: “Coi chừng đằng trước.”

Mông Kiến Quốc tiến sâu vào trong đường ống, Mông Phong bám sát gót, thường ngoảnh đầu ra sau trông chừng đề phòng bị đánh lén lần hai.

Chốc sau, Mông Phong cất tiếng giữa bóng tối:

“Này.”

Mông Kiến Quốc: “Sao?”

Mông Phong: “Đã tiêm vắc xin chưa?”

Mông Kiến Quốc: “Này chẳng phải chuyện nên hỏi.”

Mông Phong: “Mới này ở dưới nước có bị thương không?”

Mông Kiến Quốc: “Không.”

Mông Phong trầm mặc không ra tiếng nữa.

Lúc này Lưu Nghiễn đang dùng máy liên lạc bày cho Lại Kiệt và Trương Dân cách nối dây điện, Mông Phong gạt máy liên lạc xuống rồi hỏi: “Ông để Hồ Giác tặng vắc xin cho Lưu Nghiễn? Tại sao Hồ Giác lại mua vắc xin cho em ấy?”

Mông Kiến Quốc thần nhiên đáp: “Hồ Giác bảo, lúc trước nếu không nhờ hai đứa cứu mạng thì anh ta đã chết xó nào rồi, con người trước khi chết đều mong ước rất nhiều thứ. Anh ta là một Phật tử, từng hứa rằng nếu có người cứu mình thì sẽ dốc hết gia sản để báo đáp ân nhân.”

Mông Phong trợn trừng mắt.

Lát sau, Mông Phong và Mông Kiến Quốc đồng thời mở miệng.

Mông Kiến Quốc: “Rõ vô dụng.”

Mông Phong: “Gia sản nhiều không?”

Mông Phong: “...”

Mông Kiến Quốc tiến tới mở mạch điện, Mông Phong ngậm cờ lê đẩy ông ra, ý bảo ông tránh sang một bên để hắn làm.

Mông Kiến Quốc đành phải đón lấy khẩu súng, canh chừng xung quanh, giọng Lưu Nghiễn lại truyền tới: “Bọn Lại Kiệt đã xong việc rồi, tốt nhất hai người cũng nhanh tay lên.”

Mông Phong cầm cờ lê xoay xoay vặn mở đai ốc, đáp: “Xong ngay đây, anh đã mở được nắp bảng mạch rồi.”

Lưu Nghiễn: “Cái này cực kỳ phức tạp, anh ráng nghe cho kỹ, mạch điện cơ bản đã nối liền, không được phép làm sai.”

“Nếu sai thì bảo anh một tiếng.” – Mông Phong nói.

Lưu Nghiễn: “Sẽ bị giật chết đó, có mấy cái mạng cũng chẳng đủ xài đâu... Giờ anh vặn cái đai ốc màu đỏ bên phải xuống, rồi cắm đầu kim màu đỏ của đồng hồ vạn năng vào, xem chỉ số.”

Mông Phong báo chỉ số trên đồng hồ, Lưu Nghiễn lại nói: “Tháo mép bảng điện ra, ở đó có một cầu chì, cẩn thận lấy ra rồi vứt đi, tay anh rất to, đừng để chạm vào đầu dây.”

“Chuẩn bị tháo bảng mạch... rút bốn đường dây ra, lần lượt đặt bốn đầu dây cẩn thận...” – Lưu Nghiễn hướng dẫn.

Cùng lúc đó, phía sau Mông Phong thỉnh thoảng phát ra tiếng nước ầm ầm, vòi bạch tuộc vùng lên mặt nước, Mông Kiến Quốc chớp nhoáng khởi động khẩu súng máy sáu nòng xả đạn liên hồi, tia lửa phụt ra đầu nòng súng, mưa đạn rải khắp không gian chật hẹp.

Mông Phong: “Việc gì mà siêu xúi quẩy, vừa phải tiếp xúc với điện mà còn bị đánh lén sau lưng...”

Mông Kiến Quốc vừa thu súng lại, nòng súng hãy còn bốc khói, tiếng súng máy xoay tròn dứt hẳn, tứ bề rơi vào tĩnh lặng.

Mông Kiến Quốc giục: “Bớt nói nhảm đi, làm nhanh lên.”

Mông Phong: “Một con đinh ốc tọt vào trong rồi.”

Lưu Nghiễn: “Trách ba anh ấy, tại ba làm anh giật mình, chứ em không chịu trách nhiệm đâu.”

Mông Kiến Quốc: “Dùng tua vít nam châm hút ra thử.”

Mông Phong: “Không được.”

Mông Kiến Quốc: “Vây kệ xác nó, làm tiếp đi.”

Mông Phong thay bằng mạch khác, đẩy nắp lại, Lưu Nghiễn tiếp: “Cẩn thận bật công tắc.”

Mông Phong giơ tay bật chốt cái tạch, nháy mắt phát ra tiếng nổ bùm bùm, một tia lửa điện phóng suốt toàn bộ đường hầm, Mông Kiến Quốc quát to: “Mông Phong!!!”

Tia điện sáng xanh chói mắt gần như biến thành một luồng hồ quang⁽³⁾, đốt trọi toàn bộ không khí, Mông Phong bị luồng điện hất bay ra sau, ngã phịch xuống đất mà co giật không ngừng, hấn trợn mắt, tắt thở.

(3) Hồ quang điện: là một dạng giải phóng năng lượng khi xảy ra sự cố đoản mạch dưới dạng nhiệt và ánh sáng mạnh. Nhiệt độ tại trung tâm có thể vượt quá 20 000°C, tạo ra áp lực cực lớn, hình thành vụ nổ nghiêm trọng.

“Mông Phong!” – Mông Kiến Quốc hét gọi.

“Uuu—” – Hệ thống điện lực của toàn bộ tầng Một khôi phục hoạt động, bóng đèn dưới chân bật sáng, trong máy liên lạc vọng ra tiếng Lưu Nghiễn: “Hai người có sao không?”

Mông Kiến Quốc hét: “Chết tiệt, chỉ tại con đĩnh ốc đó... Mông Phong!”

Ông khuyu gối trước mặt Mông Phong, khom mình áp lên ngực hấn nghe nhịp tim, rồi chuyển sang động mạch cổ.

Lưu Nghiễn sốt sắng hỏi dồn, Mông Kiến Quốc một mực không đáp lời, ông hít sâu một hơi, bịt mũi Mông Phong, cúi người xuống, áp môi mình lên môi con trai, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Hà hơi thổi ngạt, ấn ngực, thổi ngạt, ấn ngực, cứ vậy nhịp nhàng lặp lại, rốt cuộc Mông Phong cũng sặc ra một hơi, nằm co giật từng hồi.

Mông Kiến Quốc thở phào nhẹ nhõm, quỳ bên cạnh con trai dõi theo hấn.

Cơ thể Mông Phong bị điện giật cứng đờ, ánh mắt rã rời dường như mất tiêu cự, hấn khẽ há miệng, mơ hồ muốn nói điều gì.

Mãi lúc sau, hấn mới bật thốt:

“Ba.”

Mông Kiến Quốc chẳng đáp lời, ông kéo cánh tay cứng ngắc của hấn, vòng lên vai mình rồi dìu hấn đứng dậy, bước về phía đường hầm.

Tất cả bơm nước bắt đầu vận chuyển, nước biển dần dần được rút đi. Mông Kiến Quốc công Mông Phong, men theo con đường lúc đến mà quay về. Mông Phong còn đương thở dốc liên hồi, cơ thể chốc chốc lại co giật, hấn nằm úp trên lưng cha mình, mơ màng nhớ chuyện ngày trước.

Trong đường ống tối tăm chỉ vắng vọng tiếng bước chân của Mông Kiến Quốc.

Rất lâu về trước, tại bờ biển thành phố S, ráng chiều ánh đỏ ôm lấy Mặt trời, dần lặn xuống tận cùng giữa biển trời đồng sắc.

Sóng biển xô vào bãi cát vàng óng, kêu rì rào, rì rào.

Cậu nhóc Mông Phong năm tuổi ngủ trên lưng cha, Mông Kiến Quốc công con trai, bước đi giữa ranh giới đất trời, để lại hàng dấu chân dần về phương xa.

Nơi ông bước qua nước biển chậm chậm rút đi, trở về với bóng đêm.

.
. .
.

End #46.

48. Chương 48

#47. Trường dạ...

Toàn thể tiểu đội đã trở lại Phòng điều khiển Trung tâm, di chứng điện giật của Mông Phong đã bớt đi, song căn cổ vẫn không tự chủ được mà rụt lại co quắp.

Trong không gian sáng trưng như ban ngày, cả bọn vây quanh bàn điều khiển, Lại Kiệt nói: “Mọi người vịn chắc vào, chúng ta sắp đảo lộn rồi đây.”

Lại Kiệt rút thẻ căn cước của Trịnh Phi Hồ ra, quẹt qua đài điều khiển bị đảo ngược trên cao, đoạn ngắt đầu báo mật khẩu an toàn.

Giọng nữ điện tử của hệ thống vang lên: “Đã chứng nhận thân phận, Huấn luyện viên K3 thuộc Mặt trận trung ương – Thượng tá Trịnh Phi Hồ, xin hãy nhập chỉ thị của ngài.”

Lại Kiệt nói: “Khu số Sáu bị tấn công đột ngột, hãy kiểm tra thiệt hại.”

Giọng nữ hệ thống: “Đã kiểm tra, sự cố nghiêm trọng. Kiến nghị tiến hành những thao tác sau, thứ nhất: Đóng lớp tường ngăn nước biển thứ hai, khởi động thoát nước ở khu Đông.”

“Thứ hai: mở máy bơm nước ở khu Tây, đồng thời tăng cường hệ thống trọng lực và buồng xoáy.”

“Thứ ba: khởi động túi khí cứu nguy, phục hồi xoay ngược. Tách bỏ phòng điều khiển phản xung lực.”

Lại Kiệt tiếp: “Đã chuẩn bị xong?”

Giọng nữ điện tử: “Đang kiểm tra hệ thống điện lực, xin chờ giây lát.”

Những tia sáng xanh đỏ đan nhau chằng chịt, hiển thị trình độ hư hại của toàn bộ Khu số Sáu, tiếp đó, bản đồ địa hình được tái hiện trên vách tường nhờ sóng âm sonar, xung quanh là đáy biển chập chùng và núi đồi nhấp nhô.

Lại Kiệt nói: “Bắt đầu đi.”

“Chưa được.” – Lưu Nghiễn lập tức bảo – “Xóa bỏ mệnh lệnh, chọn phương án sửa chữa.”

Giọng nữ hệ thống: “Xin hãy nhập bộ phận cần sửa chữa.”

Lưu Nghiễn: “Chỉ thị cuối cùng, tách bỏ phòng điều khiển phản xung lực.”

“Là sao?” – Lại Kiệt quay đầu hỏi.

Lưu Nghiễn ra hiệu bảo anh ta đợi một chốc, cậu ngừng thở, cho tới khi thanh load hiển thị 100%, giọng nữ hệ thống lại vang lên: “Không có phương án tốt hơn.”

Lưu Nghiễn: “Hãy tìm phương án giải quyết thứ cấp.”

Giọng nữ hệ thống: “Không có.”

“Vậy là sao?” – Lại Kiệt nói – “Cứ bắt đầu đi.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gạt đầu, Lại Kiệt tiếp lời: “Tiến hành phương án.”

Lại Kiệt phát khẩu lệnh lần hai, vài giây thỉnh thoảng trôi qua, giọng nữ hệ thống cất lên: “Thao tác mở phanh an toàn của phòng phản xung lực đã thất bại.”

Lưu Nghiễn nói: “Cường chế khởi động.”

Giọng nữ hệ thống: “Điều kiện không đầy đủ, thông tin gián đoạn, không có cách nào cưỡng chế khởi động.”

Lưu Nghiễn: “...”

Đến lúc này mọi người đều phát giác tình hình bất thường, sau đó Lưu Nghiễn quyết định: “Giữ lại phòng phản xung lực, cưỡng chế khởi động dưới hình thức tự hủy.”

Giọng nữ hệ thống: “Cảnh báo, cảnh báo, vị trí hiện nay đang ở sát mép rãnh biển, sau khi khởi động hình thức tự hủy, Mặt trận trung ương sẽ bị mất cân đối và rơi vào rãnh biển, căn cứ theo tốc độ rơi tính toán, túi khí không thể bung ra, sẽ bị chìm vào đáy rãnh biển.”

Mông Kiến Quốc là người đầu tiên nghe hiểu vấn đề, ông bèn lên tiếng: “Trong quá trình thao tác sẽ rơi xuống rãnh biển sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu, đoạn cậu nhấn lên một cái nút, rồi cúi đầu theo dõi màn hình dưới chân: “Hiện giờ chúng ta cách rìa rãnh biển chưa tới 1km, trong quá trình đảo ngược... sẽ khiến hơn 70% khối tích Khu số sáu lật vào vùng không gian của rãnh biển, cuối cùng bị đổ xuống.”

Ai nấy lặng thinh, những người đào vong ngồi ở góc tường đều đứng bật dậy nháo nhào rối loạn:

“Không thể nổi lên mặt biển sao?”

“Mấy người làm trò gì vậy hả?!”

“Hệ thống bị lỗi rồi à?!”

“Im lặng nào!” – Lý Dao Mẫn cả giọng gắt.

Lại Kiệt nói: “Hay là khi đảo ngược xong chúng ta liền thả túi khí.”

Lưu Nghiễn liếc nhìn Lại Kiệt, cậu đáp: “Không được đâu, túi khí cần có thời gian để căng lên. Nếu trong quá trình rơi xuống từ từ thổi phồng, túi khí cũng sẽ bị chúng ta kéo theo, áp lực nước ép nó xuống, cuối cùng... vẫn rơi vào đáy, toàn bộ Khu số Sáu hoàn toàn hủy diệt.”

Mông Kiến Quốc: “Phương án thứ nhất có thể tiến hành được đấy, đã gặp trục trặc gì sao?”

Lưu Nghiễn hít một hơi thật sâu, bất an thốt lời:

“Nếu như khởi động tua bin năng lượng trong phòng phản xung lực sẽ tạo phản lực đẩy ngược lên, có thể giữ cân bằng tạm thời và giảm tốc độ rơi vào đáy rãnh biển của Khu số Sáu. Mãi đến khi năng lượng tua bin cạn kiệt thì hệ thống sẽ tự động tách bỏ phòng phản xung lực, dựa vào chút phản lực cuối cùng đó mà đạt được sự cân bằng giữa sức nổi và trọng lực.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Không điều khiển từ xa được à?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không thể, phòng phản xung lực ở tầng Một đã mất liên lạc với đài điều khiển Trung tâm rồi. Hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm... chỉ cần tính toán sai lệch một chút thôi, thì hậu quả...”

Mông Kiến Quốc: “Nếu sửa chữa thì phải mất bao lâu?”

Lưu Nghiễn nhìn thẳng vào mắt Mông Kiến Quốc mà rằng: “Chẳng có cách nào sửa được hết... dây cáp điện ở bên ngoài, tầng Một là nơi đầu tiên bị lũ bạch tuộc tấn công, nguyên sợi cáp điện đã bị kéo đứt, hư hại triệt để rồi.”

Đã có thêm nhiều người dần dần nhận thức được tình huống hiện tại.

Lại Kiệt liền nói: “Vậy là, cần có một người ở lại điều khiển?”

Lưu Nghiễn gật đầu, tiếp lời: “Chỉ còn cách điều khiển trực tiếp, vả lại... sau khi bước vào cây cầu thép phải đóng chặt cánh cửa chống thấm. Căn phòng đó được thiết kế mô phỏng trạm không gian kỹ thuật của Liên Xô cũ... Nhiên liệu phun ra làm xoay tua bin, sau cùng sẽ tách bỏ những bộ phận phản lực khi đã bay vào vũ trụ...”

Mông Kiến Quốc thoáng nhìn bản đồ địa hình, nhận ra một hành lang màu đỏ, ông bèn nói: “Cách này được đấy, Lưu Nghiễn phụ trách tổng chỉ huy, những người còn lại phải bảo vệ cậu ấy.”

Mông Kiến Quốc toan xoay người, Lại Kiệt vội ngăn: “Đứng lại đã! Ai bảo ngài đi?”

Mông Kiến Quốc nói: “Đây là mệnh lệnh, Trung úy Lại Kiệt, chờ tại chỗ cho tôi.”

“Kiến Quốc.” – Lý Dao Mẫn bỗng gọi – “Tôi hiểu rồi, cần phải có một người hy sinh đến điều khiển phòng tua bin, đúng không?”

Mông Kiến Quốc gật đầu.

Trương Dân vốn đang ngồi ở góc tường sau khi nghe thấy những lời này liền đứng dậy, anh tiến lên trước cất tiếng: “Chuyện gì vậy? Không có cách giải quyết nào khác hay sao?”

Mấy người Mông Phong, Lưu Nghiễn, Lại Kiệt, Văn Thư Ca, Lý Nham và Tạ Phong Hoa, Lý Dao Mẫn, Mông Kiến Quốc, Trương Dân và Quyết Minh đều vây xung quanh đài điều khiển.

Lý Dao Mẫn nói: “Ta dùng robot loại nhỏ đi điều khiển được chứ?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không đâu, quá trình thao tác rất phức tạp, hơn nữa cũng chẳng có robot.”

Lý Dao Mẫn liền rằng: “Kiến Quốc, vậy để tôi đi cho.”

Trịnh Kỳ đứng trong góc phòng đương nghiêng cổ dáo dác nhìn quanh, cu cậu nhảy bén nhận ra sự khác thường, vội hỏi to: “Mẹ! Mẹ định đi đâu!”

Lý Dao Mẫn trấn an con trai: “Không có gì đâu con, mẹ đi khởi động một cái máy rồi về ngay thôi.”

“Không được.” – Mông Kiến Quốc trầm giọng phản đối – “Dao Mẫn, cô không được đi, Phi Hổ đang chờ cô trên kia mà. Ở đây tôi lớn tuổi nhất, mấy thằng nhóc loại choai này chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu thôi.”

Lý Dao Mẫn gắt: “Kiến Quốc! Một vị Tướng như anh làm sao có thể hy sinh thể được? Anh không ý thức được điều đó à?! Con trai của tôi hiện giờ cũng bị mắc kẹt dưới này, để đảm bảo cho nó được an toàn lên trên mặt biển, tôi có nghĩa vụ phải đi.”

“Để tôi.” – Lại Kiệt chen lời – “Tôi là người phụ trách nhiệm vụ lần này và là người chỉ huy trực tiếp, mọi người ở đây phải tuân thủ mệnh lệnh của tôi. Trung sĩ Mông Phong, tôi nhường chức đội trưởng cho cậu... Sau này cậu chính là đội trưởng của Cơn lốc.”

Lý Nham mở miệng: “Đừng, sếp à, hãy để tôi đi.”

“Trên người các anh vẫn còn vắt xin trị giá những sáu triệu Đô đấy.” – Lý Nham cười khê – “Cơ hội của tôi đã dùng hết rồi, nên để tôi đi là hợp lý nhất, mọi người không cần tranh cãi nữa... Phong Hoa, em đừng khóc, xem này, anh sắp thành người hùng mà... Đừng khóc...”

Lại Kiệt cả giận nói: “Anh mày cũng còn có mỗi một mạng thôi! Lý Nham, anh lệnh cho cậu ở lại đây! Khi thoát khỏi nơi này cậu sẽ kết hôn cơ mà!”

Lý Nham chỉ hỏi: “Lưu Nghiễn, phải đi về hướng nào?”

Mông Phong gọi: “Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn “ừm” một tiếng, rồi cũng không nhiều lời thêm, nhưng Lý Nham vẫn kiên trì: “Từ hành lang này đi tới đúng không?”

Lưu Nghiễn ngừng thao tác trên đài điều khiển, cậu quay người đưa mắt nhìn mọi người một lượt, đoạn nói: “Trước tiên phải quyết định người nào đi đã, bằng không tôi tuyệt đối không nêu rõ cách thức, nếu thiếu sự chỉ huy của tôi, cho dù có vào được phòng tua bin cũng vô ích thôi.”

“Sư nương không thể đi được.” – Mông Phong trầm giọng – “Đã nhường chức đội trưởng thì quyền quyết định bây giờ thuộc về tôi, đúng chứ?”

Lại Kiệt: “Cậu... Mông Phong!”

Mông Phong xoa nhẹ tóc Lưu Nghiễn, hần nói: “Tôi và Lưu Nghiễn mà phối hợp là ăn ý nhất, anh đi mở tua bin, em ở lại đây chỉ huy nhé Lưu Nghiễn.”

“Không được!!!” – Mông Kiến Quốc tức giận thét lên.

Vào lúc đó tất cả mọi người xung quanh đều đứng dậy, người nào người nấy mù mờ chưa hiểu ra sao.

Lại Kiệt nói: “Nghe này, mọi người phải tuân lệnh tôi, bởi tôi là người chỉ huy nhiệm vụ lần này...”

Mông Phong: “Giờ đã là tôi rồi.”

Lại Kiệt: “Đừng có ngắt lời! Người nào ở đây mà chẳng có thân nhân? Chẳng có vợ con? Các người không sợ người nhà đau buồn à? Về sau làm sao phụng dưỡng họ?”

“Chúng ta dựa vào nguyên tắc hy sinh đi, đầu tiên loại bỏ những người vẫn còn thân nhân.” – Lại Kiệt nêu rõ – “Thứ nhì là những người có vai trò quan trọng và còn vắt xin trong cơ thể, thế cho nên, người sót lại cuối cùng là tôi. Đừng nói thêm gì nữa, được chứ, thôi bàn cãi, chúng ta hãy chia tay trong vui vẻ nào, chớ khóc sụt sụt thế... Lưu Nghiễn, chỉ hướng cho anh đi.”

Văn Thư Ca vẫn đứng trầm mặc trong góc, bấy giờ cậu mới bước tới: “Nguyên tắc hy sinh là thứ gì? Tôi chưa nghe bao giờ, mặc kệ còn mấy cái mạng, bóc thăm đi. Người ngoài biên chế không có phần đâu, đừng nhảy vào chộn rộn.”

Cậu ta cầm một chiếc hộp, bên trong có năm mảnh giấy vo tròn.

“Dao Mẫn.” – Mông Kiến Quốc ghì tay cô xuống, trầm giọng khuyên: “Về với con trai mình đi, cô là người ngoài biên chế mà.”

Lý Dao Mẫn phản đối: “Phi Hồ vẫn chưa tới, việc này là tôi thay anh ấy làm. Không thể để bọn nhỏ đâm đầu chịu chết được...”

“Thôi ồn ào đi.” – Mông Phong nói – “Sư nương, cô không can hệ gì tới chuyện này cả.”

Mông Phong tiến tới bắt lấy một viên giấy nhấc lên: “Lá thăm này tính cho ba tôi.”

Mông Kiến Quốc hét lên: “Bỏ lại!! Mông Phong!!!”

Nói đoạn ông toan vươn tay bắt thăm, song Văn Thư Ca lại lách hộp đựng giấy né đi, cậu ta bảo: “Tướng quân, cơ hội của ngài đã qua rồi, còn lượt của Mông Phong tính kiểu gì?”

Lưu Nghiễn cũng cầm một viên giấy: “Đây là tôi thay Mông Phong bắt, chỉ cần một trong hai người bọn tôi trúng thăm, đều quyết định để tôi ở lại chỉ huy, Mông Phong đi phòng tua bin.”

Lại Kiệt nhìn Văn Thư Ca, cậu ta liền cười rằng: “Bóc thăm đi, anh sẽ không thất vọng đâu.”

Lại Kiệt gạt đầu, lặng lẽ cầm một viên giấy lên.

Lý Nham cũng lấy một thăm, Phong Hoa viên mắt đỏ bừng, gục đầu lên vai cậu ta khóc nức thành tiếng, Lý Nham bèn ôm ấp bờ vai cô khẽ giọng dỗ dành.

Trong hộp chỉ còn sót lại một viên giấy.

“Mở thăm nào.” – Văn Thư Ca kẹp viên giấy cuối cùng lên, lịch sự hỏi dò: “Ai mở trước?”

Lại Kiệt mở viên giấy ra, trên mặt trống không, anh ta chau mày nói: “Chuyện gì đây? A Văn?!!”

Văn Thư Ca cười trừ, gơ tay làm dấu “Suýt”, đoạn nói: “Cứ mở ra hết đi.”

Lý Nham giao viên giấy của mình cho Tạ Phong Hoa để cô mở, vẫn là giấy trắng.

Tạ Phong Hoa bị dọa đến ngất lịm, Lý Nham cuống quýt hô lên: “Phong Hoa!” – Cậu ta bế cô đến bên tường, rồi lo lắng áp tay lên trán cô.

Tầm mắt của Văn Thư Ca vẫn một mực dõi theo Phong Hoa, mãi sau mới quay đầu nhìn về phía Mông Phong.

Mông Phong và Lưu Nghiễn siết sao ôm chặt lấy nhau.

“Em mở trước đi.” – Mông Phong nhẹ giọng nói.

Lưu Nghiễn tựa mình lên vai Mông Phong, Mông Phong ôm cậu lắc lư, Lưu Nghiễn mở viên giấy, trắng tinh, thế là thuận tay ném bỏ.

Mông Phong cũng mở viên giấy, trống không.

“A Văn.” – Lưu Nghiễm nghiêng đầu, ánh mắt từ tờ giấy trên tay Mông Phong hướng tới Văn Thư Ca, thanh âm bàng hoàng run rẩy.

Đôi mắt Văn Thư Ca toát lên vẻ khẩn cầu kìm nén, ngấn nước đọng tràn trong mắt, khóe miệng cậu ta hơi nhếch lên, tựa chừng như rất vui sướng. Cậu ta nhìn Lưu Nghiễm mà len lén lắc đầu, như tha thiết cầu xin cậu đừng nói ra bất cứ điều gì.

Văn Thư Ca dùng ngón tay thon gầy xoa nhẹ viên giấy, mở ra, bên trong là một ký hiệu hình trái tim.

“Là tôi.” – Văn Thư Ca móc từ túi quân phục ra một phong thư, sau khi nhìn mọi người một lượt, lại giao cho Mông Kiến Quốc.

Mông Kiến Quốc đón nhận, Văn Thư Ca liền xoay người, mặt hướng về phía họ, chậm rãi bước lùi về sau.

“Tạm biệt, a Văn.” – Trương Dân cất lời.

“Tạm biệt.” – Văn Thư Ca gật đầu nói – “Anh Dân, cảm ơn vì đã chỉ dạy cho tôi nhiều điều đến vậy.”

Lại Kiệt quát to: “Không! Mới này không tính! Hãy bốc thăm lại lần nữa! Cậu ta gian lận!!” – Lại Kiệt guồng chân đuổi theo, Văn Thư Ca liền nghiêng người chạy vụt lên cầu thép, cậu hét lên: “Mông Phong, ghim anh ấy lại giúp tôi!!”

“A Văn!” – Lại Kiệt rống – “Cậu không được đi!!!”

Lại Kiệt mới tóm được Văn Thư Ca đã bắt ngờ bị cậu xoay chỗ đánh mạnh vào thái dương, cứ thế ngã đi, Văn Thư Ca đỡ lấy Lại Kiệt rồi chậm chậm đặt anh ta nằm dưới đất.

“Lưu Nghiễm! Tạm biệt nhé! Tôi đã được chuộc tội của mình rồi!” – Văn Thư Ca từ xa hô vọng tới – “Lý Nham! Chúc hai người tân hôn hạnh phúc! Anh phải đối xử thật tốt với Phong Hoa đấy! Sếp! Mông Phong! Hãy cố gắng lên!!”

Lưu Nghiễm cũng thét hỏi: “A Văn! Cậu vừa biến ảo thuật đúng không?!”

Khoảng khắc đó mọi người đều vỡ lẽ, song Văn Thư Ca đã chạy thẳng vào phòng tua bin.

“Dòng chảy năng lượng của phòng tua bin đã khởi động.”

Trong chớp mắt bùn cát ở đáy biển cuốn lên mù mịt, tất cả máy bơm nước đồng loạt quay tròn, chấn động rền vang.

Mặt trận trung ương bị vùi trong đáy biển lần thứ hai thông thả đảo ngược, hơn phân nửa tòa nhà lọt vào ranh giới rãnh biển, sàn nhà nghiêng dần về phía Tây, khi toàn bộ Khu số Sáu trở về mặt thì lại lập tức rơi vào rãnh biển hun hút.

Phong Hoa choàng tỉnh.

Phản lực của phòng tua bin đã được phát động.

Toàn bộ Khu số Sáu chậm rãi rơi dần xuống lòng rãnh biển sâu không thấy đáy, tua bin ra sức quạt nước tạo lực đẩy ngược cho gã khổng lồ này, đèn pha vụt mở, chiếu sáng cả lòng biển trong bán kính mười dặm.

Khu số Sáu vẫn tiếp tục rơi xuống không ngừng, sáu túi khí to lớn ở tầng dưới cùng dần dần thổi phồng lên, trông như chiếc dù nhảy trắng tinh, lại càng giống quả khí cầu khổng lồ đang bay đến tận cùng thế giới.

Văn Thư Ca ấn lên cái nút cuối cùng, phát ra một tiếng nổ ầm, toàn thể lòng biển theo đó mà chấn động run rẩy. Phòng tua bin phun ngược ra một luồng khí, đẩy mạnh Mặt trận trung ương lên cao, còn nó bị tách ra và rơi dần xuống rãnh biển đen ngòm.

Văn Thư Ca đã hoàn thành nhiệm vụ, cậu ta đi tới sát mép phòng tua bin, đứng bên cửa sổ thủy tinh mở quyền kính thánh ra, nhìn vào lá thư màu trắng kẹp ở giữa với những con chữ xinh đẹp nắn nót, tiếp đó cậu ngẩng đầu, dõi theo Khu số Sáu đương chậm rãi bay lên mặt biển.

“A Văn.” – Lưu Nghiễm khẽ giọng thốt – “Tạm biệt.”

Thanh âm của Văn Thư Ca vọng lại từ máy liên lạc: “Đừng nói cho cô ấy nhé, tạm biệt anh, Lưu Nghiễm.”

Phòng tua bin lọt thỏm vào rãnh biển, máy liên lạc mất tín hiệu, chỉ sót lại tiếng rè rè ngắt quãng của luồng điện, sau cùng dứt hẳn.

Ngày 13 tháng 5 năm 2013,

A Văn chỉ mới 21 tuổi đời, dùng chính sinh mạng của mình để trình diễn màn ảo thuật cuối cùng. Vị ảo thuật gia vĩ đại nhất trong lịch sử đã hạ màn đầy hoa lệ, rời bỏ chúng tôi mà một mình tiến vào lòng biển giá buốt cô quạnh.

Khi tôi muốn lật tẩy màn ảo thuật đó, thì cậu lại khấn cầu tôi “Đừng nói bất cứ điều gì”, và giao lại một lá thư.

Trong thư cậu viết, thật lâu về trước, cậu vì nghe lệnh của Lâm Mộc Sâm mà hại chết hai người, tên của họ a Văn còn nhớ rõ, trong lòng bức rứt không yên, may nhờ có Phong Hoa khuyên bảo cậu.

Trên thế giới này cậu đã không còn người thân, cậu ghi lại tên tuổi, cầu xin Mông Kiến Quốc nghĩ cách tìm kiếm gia quyến của hai người kia – Nếu những người này còn sống, thì chia số tiền trợ cấp ít ỏi của cậu làm hai phần rồi gửi cho họ, đồng thời thay mặt cậu tạ lỗi cùng họ.

A Văn, hãy yên lòng ra đi, cậu không chỉ chuộc tội của mình, mà còn vĩ đại hơn bất cứ người nào trong số chúng tôi.

Trò ảo thuật của cậu tuy chỉ có năm viên giấy nhỏ, nhưng tôi nguyện ghi khắc trọn đời màn trình diễn tráng lệ nhất xưa nay.

Giây phút cậu mở tay ra, ký hiệu trên giấy như hóa thành trăm vạn đóa pháo bông nổ rộ giữa màn đêm. Khi chúng tôi trôi dạt chơi vơi trong đêm dài tàn lụi, bắt được ánh rạng Đông đầu tiên lóe lên từ mịt mờ trời sao và biển rộng.

.
. .

End #47.

49. Chương 49

#48. Đàm phán...

Ngày 1 tháng 6 năm 2013, Quốc tế thiếu nhi.

Đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi chúng tôi nổi lên mặt biển, còn nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, bầu trời trong xanh quang đãng, cơn bão quét qua để lại cơ man nào là xác tua bạch tuộc zombie nổi lênh phênh khắp đại dương.

May mà những sinh vật biển ở đây đều không có hứng thú với bọn zombie đó.

Hiểm họa đã gần kề, lần này Mặt trận trung ương bị tập kích như một đồn cảnh cáo, báo hiệu ngày diệt vong của nhân loại không còn xa, khiến những người tị nạn trong căn cứ ở vùng biển Quốc tế bàng hoàng thấp thỏm. Phần lớn trong số họ là nhóm người đầu tiên được di tản, chưa từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm thiết trên đất liền, chỉ biết được chút ít tin tức thông qua báo đài và TV.

Mãi đến khi bọn quái vật biển xuất hiện ngoài khơi, bọn họ mới bắt đầu chân chính cảm nhận được cái gì là tận thế.

Về sau Phong Hoa đăng lên một bài báo, nhờ đó mà xoa dịu nỗi bất an lo lắng trong lòng mỗi người.

Trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều chuyện xảy ra, Thượng tướng Chu bị cách chức, còn ba của Mông Phong được thăng lên làm Trung tướng, tiếp nhận công việc của Tướng quân Chu. Toàn bộ nhân viên tham chiến đều được thăng quân hàm, và người nhà của các liệt sĩ thì được nhận trợ cấp.

Suốt nửa tháng nay, người dân chưa bao giờ đồng lòng đến thế, bất chấp hết thấy hậu quả, nhất trí phát động kế hoạch Trường dạ.

Nhưng việc này cần sự phối hợp của tất cả căn cứ trú ẩn, và phải thông qua chữ ký của tổ chức nhân đạo Liên Hiệp Quốc.

Tình hình bây giờ cực kỳ nan giải, sự lên án của đồng bào lưu vong, áp lực từ Liên Hiệp Quốc, càng thêm vô số phỏng đoán đè nặng lên vai Tướng quân Mông.

Ông ấy rất khó đưa ra quyết định.

Mấy ngày gần đây, căn cứ ở vùng biển Quốc tế dần dà phục hồi như cũ, và chúng tôi đang trú ở Khu số Năm chờ lệnh.

“Tân hôn hạnh phúc!!!”

“Cảm ơn.” – Lý Nham cười đáp, giơ tay nâng cốc.

Ngoại trừ những thành viên đội Cơ lốc còn có cha con Trương Dân Quyết Minh tới chung vui, Lại Kiệt mua bia, rồi đặt một bàn ăn xa nhất trong góc căn tin, xem như thay cặp đôi này cử hành hôn lễ đơn sơ trong thời kỳ khó khăn.

“Chén thứ nhất là tế anh hai của tôi.” – Lý Nham mở lời – “Lưu Nghiễn từng nói, nhờ có anh ấy mà chúng ta mới được hội ngộ với nhau thế này.”

“Phải rồi.” – Lưu Nghiễn sầm sẩm cười, hồi tưởng lại chuyện cũ, xúc cảm bồn bễ ngổn ngang.

Nếu không nhờ Lý Tung chỉ đường mà dựa vào khẩu súng vốn vịn sáu viên đạn của Mông Phong, có thể họ đã bỏ mạng giữa đất trời mờ mịt, chẳng biết vùi thân nơi nào.

Lý Tung quá cố tựa như viên bi đầu tiên trong vòng xoay số phận, vì họ mở ra một cánh cửa trong số những vạch xanh đỏ đan xen. Lưu Nghiễn và Mông Phong được quen biết Trương Dân, Quyết Minh, Lâm Mộc Sâm, Hồ Giác, Tạ Phong Hoa. Đi tới thị trấn Vĩnh Vọng, họ còn được làm bạn cùng Lại Kiệt, và cả... Văn Thư Ca.

“Số phận quả thật diệu kỳ.” – Mông Phong nói – “Trước kia tôi chưa hề nghĩ tới, sẽ có một ngày mọi người tụ họp đông đủ như vậy.”

Lại Kiệt: “Bổ khỉ, đừng suốt mướt như đàn bà con gái thế, uống đi!”

Mọi người cụng ly, Tạ Phong Hoa chêm rượu, Lý Nham lại nâng ly mà rằng: “Chén thứ hai kính a Văn, cậu ấy đích thực là đàn ông trời đập đất, tôi đây chỉ đáng xách dép mà thôi...” (Nguyên văn: cậu ấy là đại nam nhân, tôi chỉ là tiểu nam nhân.)

Mông Phong: “Mới uống có một ly mà đã say, nói tào lao gì đấy.”

Tạ Phong Hoa cười lớn thành tiếng: “Anh ấy không biết uống rượu đâu, cứ để tôi.”

“Không không.” – Lý Nham đẩy tay Tạ Phong Hoa ra, rồi tiếp – “A Văn đã tác thành hạnh phúc cho mọi người, cậu ấy là bậc nam nhi vĩ đại nhất, tôi... lại yên bình kết hôn, tôi có lỗi với cậu ấy... Nhớ lúc trước còn hứa hẹn... khi kết hôn sẽ mời cậu ấy làm phù rể.”

Tạ Phong Hoa dõ: “Được rồi, để em thay lời.”

Phong Hoa cầm ly đưa lên, mọi người đều nâng ly chúc mừng.

“Chốn về của chúng ta chính là đại dương và muôn vì tinh tú.” – Đôi mắt Tạ Phong Hoa ngấn lệ, cô nức nở thốt – “A Văn... chẳng qua đi trước chúng ta một bước, năm mươi năm sau hẹn tái ngộ trên thiên đường. Cầu chúc a Văn ra đi thanh thản, cạn ly.”

Lưu Nghiễn: “Cạn ly.”

Trương Dân: “Cạn ly.”

Mọi người cho nhau nâng ly cạn chén, ăn uống nhiệt tình. Khi tàn tiệc thì Mông Phong đã ngà ngà say, hần choàng vai Lưu Nghiễm cùng trở về phòng.

“Bữa nay sắc mặt Lại Kiệt hơi khác thường.” – Lưu Nghiễm chợt nói.

Mông Phong: “Ài, cha ấy tức cảnh sinh tình đó mà, đa sầu đa cảm! Ai ai cũng đều có đôi có cặp, mỗi thằng chả cô đơn lẻ bóng nha!”

Lưu Nghiễm: “...”

Lưu Nghiễm đẩy thân thể nặng trĩu của Mông Phong ngã xuống giường, cựa khuyu một gối, cúi người bên giường giúp hần tháo dây, cởi bỏ đôi giày lính.

Mông Phong đảo mắt nhìn quanh, song Lưu Nghiễm vừa ngồi thụp xuống, hần không thấy người đâu thì cuống quýt hô lên: “Bà xã đâu? Bà xã của anh đi đâu mất rồi?!”

Lưu Nghiễm đáp: “Em đang tháo giày cho anh đây này!”

Mông Phong liền bảo: “Lại đây lại đây...”

Lưu Nghiễm ngó Mông Phong mà dở cười dở mếu.

“Nào nào, để ông xã ôm một cái...” – Mông Phong khó chịu giật áo ra, hôm nay vừa mới dự lễ thăng quân hàm, cravat hăng còn chưa cởi xuống. Lưu Nghiễm cười lên hong Mông Phong, giúp hần cởi áo khoác, tháo cravat, cựa chăm chú nhìn vào khuôn mặt đỏ phừng kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười.

Lưu Nghiễm cởi cravat của Mông Phong ra, rồi trở tay kéo một vòng, thít chặt vào cổ hần.

Mông Phong: “Khục...”

Cổ Mông Phong tuy bị thắt lại nhưng hần vẫn không giãy dụa, chỉ ngược mắt nhìn Lưu Nghiễm, vẻ như lên án ‘em muốn mưu sát chồng đây à’.

Khóe môi Lưu Nghiễm đượm ý cười, siết cravat kéo Mông Phong gần hơn một chút, rồi cúi người xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi thắm men rượu của Mông Phong.

“Nhờ ba anh sắp xếp bổ sung quân số được không?” – Lưu Nghiễm nhẹ hỏi.

Thế nhưng Mông Phong đã say đến độ ý thức mơ hồ, hần lẩm bà lẩm bẩm: “Anh là anh... anh là ba anh, ba anh là ba anh...”

Lưu Nghiễm bèn tắt đèn, áp mình vào cơ thể trần trụi cường tráng của Mông Phong, hai người cùng đắp một tấm chăn, da thịt Mông Phong vẫn luôn ấm áp như thế. Giữa màn đêm, giọng Lưu Nghiễm khê cất lên: “Đội Cơ lốc chỉ còn lại ba người bọn mình thôi, có phải nhận nhiệm vụ nữa không?”

Mông Phong: “Đội đến khi ông xã... lên chức Tướng quân, em sẽ không phải đi... làm nhiệm vụ nữa. Ừm, em sẽ làm thư ký cho anh, mỗi ngày chỉ cần núp dưới bàn làm việc, Tướng quân muốn nhồi vào miệng của em...”

Lưu Nghiễm: “...”

“Tướng quân Mông.” – Lưu Nghiễm ngắt lời hần – “Tính hài hước và độ bỉ bựa của ngài cho dù có say túy lúy cũng chẳng giảm bớt chút nào nha.”

Mông Phong nhìn xoáy vào Lưu Nghiễm, thuận miệng lầu bầu điều gì không rõ, đoạn trở mình翻滚 lên người Lưu Nghiễm, kê môi vào khóe môi cựa, cứ hôn như thế rồi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, toàn thể Khu số Năm phát lệnh hành động, bọn Lưu Nghiễm và Mông Phong đang ở tầng Mười ba của Khu số Năm, mới sáng sớm đã có người tới thông báo tập hợp.

Buổi sáng Mông Phong tỉnh giấc liền quên bém những việc ngu ngốc mình làm tối qua, Lại Kiệt đến thông báo: “Nhanh lên, có nhiệm vụ rồi.”

Lưu Nghiễm hỏi: “Ta đi đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Nghe bảo là quay về đất liền... Bản kế hoạch thông qua sau cuộc họp anh còn chưa được xem, thầy Huấn luyện sẽ lên phát biểu và phân phối lính tráng, đi xem thử thì biết! Ba cậu phải một tay lính mới đến cho bọn mình, nghe đồn trâu bò lắm, từng đoạt giải Oscar cơ đấy.”

Lưu Nghiễn: “Giải Oscar á?!”

Lại Kiệt: “Không phải, hình như là huy chương quốc tế gì đó... Tóm lại là một tay trâu bò, gọi là Bạch gì đó, thôi cứ chờ người ta đến rồi tính tiếp, mau đi thôi.”

Ba người chạy bước nhỏ tiến thẳng vào sân huấn luyện của K3.

Tất cả lính đặc chủng đều tề tụ về nơi đây, đứng đông nghịt ở khu trung tâm, chắc khoảng ba ngàn người có hơn. Lưu Nghiễn nhìn quét một vòng, khá kinh ngạc khi phát hiện có nhiều người đến vậy.

“Không ngờ đông người như thế.” – Lưu Nghiễn chau mày nói.

Lại Kiệt liền bảo: “Nhẽ ra cậu phải nói, không ngờ chỉ có chừng này người. Hồi trước tính riêng K3 đã có tám ngàn lính rồi...”

Mông Phong giục: “Nhanh chân lên! Tìm chỗ chen vào, lè mề là bị ăn đập đấy!”

Lính đặc chủng tập hợp ngay hàng thẳng lối, Lưu Nghiễn vội chạy theo Lại Kiệt, chẳng biết đã va phải bao nhiêu người, cậu cảm thấy người nào người nấy cứ như cọc gỗ, mà không, như cọc sắt mới đúng.

Trịnh Phi Hổ bước lên bục, chuẩn bị phát biểu và phân phối nhiệm vụ.

“Ở đây, đây nè... Lưu Nghiễn!” – Tiểu Quân hô gọi.

Lưu Nghiễn vừa chạy tới, tiểu Quân liền nhích người nhường chỗ, nào ngờ vuột tay đánh rơi đồ xuống đất.

Lúc này trong hội trường K3 tĩnh lặng như tờ, kim rơi cũng nghe rõ mồn một, huống hồ là cái cà mèn loảng xoảng ầm ĩ của tiểu Quân.

“Lặng cả lặng keng”

“Lặng keng”

“Keng”

Tiếng vọng ngân mãi từng hồi.

Trịnh Phi Hổ: “...”

Lưu Nghiễn tức tức cúi thấp đầu, tiểu Quân vốn đang do dự có nên đi nhặt cà mèn hay không thì Trịnh Phi Hổ trên bục đã tra hỏi: “Lính của đội nào đấy! Ngẩng đầu lên!”

Lưu Nghiễn giật thót ngẩng phắt lên, rồi lại lập tức cúi gằm xuống.

Trịnh Phi Hổ giơ tay xem đồng hồ, đoạn cau mày rằng: “Lưu Nghiễn? Sao cậu lại ở đây? Tới Hồng kiều ấy! Chưa ai thông báo cho cậu à?!”

Lưu Nghiễn mù mờ đáp: “Không hề, đến đó làm gì?”

Trịnh Phi Hổ: “Đi ngay cho tôi! Lập tức!”

Lưu Nghiễn: “Tuân... tuân lệnh!” – Chưa dứt lời đã lao vọt ra khỏi hàng, ai nấy đều dùng ánh mắt “có ô dù cao bộ ngon lắm hả ” mà khinh bỉ cậu.

Lưu Nghiễn leo lên xe rồi quẹt thẻ, hai chục phút sau đã đến được Hồng kiều ở tầng Bảy. Mông Kiến Quốc và sĩ quan phụ tá của ông đang đợi cậu ở đầu Hồng Kiều, ông thoáng mắt hững hờ: “Sao tận giờ này mới đến?”

Lưu Nghiễn hỏi ngược lại: “Không có người thông báo, sao vậy?”

Mông Kiến Quốc nói: “Thôi, đi mau cho kịp.”

Lưu Nghiễn lớ ngớ mơ hồ theo chân Mông Kiến Quốc băng qua Hồng kiều.

Giọng nữ điện tử vang lên: “Thiếu tướng Mông Kiến Quốc của Mặt trận trung ương tiến vào.”

Lưu Nghiễn thấp giọng hỏi: “Con được phép bước vào Khu số Bảy sao? Ba, Lại Kiệt bảo con phải đi làm nhiệm vụ cùng họ cơ mà?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Chỉ bảo cậu tới xem một thứ mà thôi, không ảnh hưởng nhiệm vụ của các cậu đâu, nói chuyện xong thì cậu có thể quay về đơn vị rồi.”

“Thiếu tướng.” – Nhân viên lễ tân ra tiếng – “Việc đã bàn lúc trước giờ có sự thay đổi, chỉ mình ngài được tiến vào nói chuyện với viện trưởng thôi.”

Mông Kiến Quốc nói: “Là Trung tướng, thưa quý cô.”

Cô nhân viên lễ tân đen cả mặt, sau chỉ đành nhượng bộ rằng: “Trung tướng, thật có lỗi, cậu ấy không được phép đi cùng ngài.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Tôi đây già cả rồi, mà cường độ công việc lại quá cao, xin cô thông cảm, tôi cần một trợ lý ghi chép thông tin. Nếu viện trưởng vẫn kiên quyết không cho phép, vậy tôi đành quay về.”

Cô gái kia đánh một cuộc điện thoại, đoạn nhỏ nhẹ đón lời: “Mời Trung tướng, nhưng xin ngài phải đảm bảo cậu ấy sẽ giữ bí mật. Vả lại, tôi thấy ngài không già chút nào, thật đấy ạ.”

Mông Kiến Quốc lễ độ đáp: “Cảm ơn, màu son hôm nay của cô đẹp lắm.”

Lưu Nghiễn và Mông Kiến Quốc bước vào thang máy chuyên dụng, trong chớp mắt cảm giác siêu trọng đột ngột áp xuống, buồng thang máy “ùng” một tiếng bay vụt lên cao.

Mông Kiến Quốc dôi mắt nhìn những con số không ngừng biến đổi trên đỉnh thang, thuận miệng bảo: “Tôi ngán nhất là phải trao đổi với mấy tay nghiên cứu khoa học, bọn họ rất ưa nói dông dài thừa lời.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, chẳng biết “mấy tay nghiên cứu khoa học” mà Mông Kiến Quốc nói có bao gồm cậu luôn không.

“Con sẽ phải làm gì?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Mông Kiến Quốc đáp: “Nghe đây, phải nắm vững những thuật ngữ Vật lý mà cậu am hiểu, đoán chừng ý tứ của người ta, ghi nhớ thật kỹ. Trong lúc tôi nói chuyện, cậu lựa thời cơ thích hợp xen vào kéo người phụ trách của bên kia đi. Tôi cho phép cậu mặc sức đâm chọc tên đó.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc: “Không phải cậu vốn rất thích đâm chọc người khác à?”

Lưu Nghiễn: “Thiệt tình con nào có... thôi được rồi.”

Sau rốt Lưu Nghiễn cũng vỡ lẽ, Mông Kiến Quốc dẫn cậu theo để đánh dẹp đường đây mà.

Mông Kiến Quốc lại nói: “Đừng để gã ta dùng mấy thuật ngữ chuyên ngành đánh trống lảng. Gã rất thích nói “Trên lý luận” gì gì đó... cậu có biết “Trên lý luận” nghĩa là gì không?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc tiếp: ““Trên lý luận” đại biểu cho một loại thái độ khoa học nghiêm túc, bọn họ tuyệt đối không nói “Đúng”, cũng chẳng bảo “Sai”, nhất thiết phải chừa lại một đường lui...”

Lưu Nghiễn: “Thưa Tướng quân, thật lâu về trước anh quý tử của ngài đã cảm rằm với con về đề tài này rồi, hai cha con nhà ngài đến cả cảm rằm cũng rập khuôn nhau, chẳng lệch một ly nào.” (cho những ai không nhớ, hãy lật lại chương 34 =)))

Mông Kiến Quốc gật đầu, thang máy vang lên một tiếng “Đinh” rồi dừng lại ở tầng Bảy trăm bảy mươi bảy.

Giọng nữ điện tử: “Tầng thứ Bảy trăm bảy mươi bảy, phòng làm việc của Viện trưởng Trung tâm nghiên cứu.”

Lưu Nghiễn bỗng nhiên cảm thấy váng đầu hoa mắt, có lẽ đang ở vị trí cách mực nước biển quá cao? Lúc cậu bước ra thang máy bị hụt chân lão đảo, Mông Kiến Quốc lập tức bắt lấy cánh tay cậu: “Sao rồi?”

Lưu Nghiễn ổn định cơ thể, đoạn lắc đầu đáp: “Con không sao.”

“Số may mắn đây.” – Lưu Nghiễn nói lảng đi – “Khu số Bảy, tầng Bảy trăm bảy mươi bảy.”

“À.” – Một giọng nam trẻ tuổi chợt vang lên – “Vì chúng tôi tin rằng, Thượng đế tạo ra con người vào ngày thứ Sáu và nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy. Cho nên có thể tranh thủ lúc ngài nghỉ ngơi mà len lén đùa nghịch những thứ gọi là khoa học, mọi người khi trông thấy những con số Bảy này, “trên lý luận” đồng nghĩa với việc không bị đáng Tào hóa trêu đùa. Xin chào, Tướng quân. Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào cậu.” – Mông Kiến Quốc đáp lễ – “Tiến sĩ Tần Hải, đây là Lưu Nghiễn – trợ lý riêng của tôi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Cậu còn tưởng Mông Kiến Quốc phải gặp một gã quái nhân khoa học râu ria xồm xoàm mắt mũi trợn ngược, hoặc chí ít cũng là học giả trung niên đứng tuổi, không thì là một người phụ nữ vô cùng quyền uy to son môi đỏ đậm với nếp nhăn nghiêm cẩn nơi khóe miệng.

Tuy nhiên người đàn ông trẻ tuổi trước mặt xem chừng chưa được ba mươi, phẳng phất vẻ phong độ của bậc trí thức, càng có khí chất học giả hơn Lưu Nghiễn. Anh ta đeo một cặp kính cận, đẩy nhẹ một cái, trông kính lóa ra ánh phản quang đượm toan tính.

Chỉ có độc một cái ghế.

Mông Kiến Quốc mở miệng: “Cậu ngồi đi.”

Lưu Nghiễn đưa mắt nhìn Mông Kiến Quốc, ông khẽ gật đầu, thế là Lưu Nghiễn liền ngồi xuống.

Tần Hải: “...”

Mông Kiến Quốc đứng chấp tay, lễ độ nói: “Bắt đầu đi.”

Tần Hải ngậy ra như phỗng, hết ngó Lưu Nghiễn rồi lại lia mắt sang Mông Kiến Quốc đang đứng, khóe miệng hơi run rẩy, anh ta lảng đi chốc lát, đoạn nói: “Có lẽ thời gian của chúng ta không nhiều lắm đâu, vì Tổ chức liên hợp nghiên cứu khoa học của Nga vừa gửi đến một nội dung bảo lưu mới... mong Tướng quân thông cảm cho.” – Dứt lời bèn nghiêng người nhấn xuống cái máy đếm giờ trên bàn.

Lưu Nghiễn bỗng nhiên không nhin nổi muốn phá lên cười, trông mà hả hê khoái trá. Vậy nhưng cậu lại trầm mặc phứt chốc, từ khi bước vào đây luôn có loại cảm giác, tựa hồ như có thứ gì đó đang bài xích cậu.

Là bởi khí thế của người trước mặt quá mức mạnh mẽ?

Chiếc máy đếm giờ bắt đầu tíc tắc hoạt động, Mông Kiến Quốc nói: “Quân đội đã thông qua chỉ thị đặc biệt của Ủy ban Thường vụ, một tháng sau trực tiếp tiến hành kế hoạch Trường dạ.”

Tần Hải đáp: “Ồ, thưa Tướng quân, vậy Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc và Chính phủ là gì? Tôi chỉ nghe nói, hiện giờ quyền điều động tất cả các thiết bị máy móc đều nằm trong tay Tượng tướng Chu...”

Lưu Nghiễn đánh mắt nhìn cái máy đếm giờ kia, thời gian giới hạn là mười lăm phút, cậu nhắc một chân đạp mạnh lên cạnh bàn làm việc của Tần Hải, thế nhưng anh ta chả buồn đếm xỉa, cứ coi cậu như không khí mà tiếp tục nói:

“Về kế hoạch Trường dạ, tôi nghĩ lần trước chúng ta đã thảo luận đủ nhiều rồi, Tướng quân, nếu ngài còn lý do nào khác thì có thể đưa ra để thử thuyết phục tôi, đừng lãng phí thời gian vào chủ đề nhạt nhẽo này, dù gì chúng ta cũng chỉ có mười lăm phút đồng hồ...”

Dưới gót giày lính của Lưu Nghiễn có giấu một túi công cụ dự bị loại nhỏ, cậu rút cái tua vít dạng như kim khâu ra, đút thẳng vào lỗ nhỏ ở mặt bên máy đếm giờ, “rắc” một tiếng, máy đếm giờ nín bặt.

Tần Hải: “...”

Mông Kiến Quốc thản nhiên như không liếc nhìn cái máy đếm giờ, đoạn nói: “Tôi nghĩ, hiện giờ chúng ta có rất nhiều thời gian.”

End #48.

50. Chương 50

#49. Siêu dây...

(Trong thuyết siêu dây đã nhắc tới ở chương 45)

“Tai nạn vừa rồi đột nhiên phát sinh.” – Mông Kiến Quốc chấp tay thông dong bước đi trong phòng làm việc – “Mà Khu số Bảy không hề báo động trước, Quân đội tổn thất những ba ngàn bốn trăm chiến sĩ, một vị anh hùng quang vinh hy sinh, vùi thân nơi đáy biển. Vốn dĩ hôm nay tôi định mang súng tới tìm gã kỹ sư thiết kế Khu số Sáu đó.”

Tần Hải đẩy kính mắt, đồng tình rằng: “À, là vị kỹ sư ở Viện công nghệ vũ trụ, khi đại dịch zombie bùng phát cũng đã chết rồi, nghe bảo là bị dân chạy nạn bắn chết. Nếu bên Quân đội sớm bảo vệ người này, biết đâu chừng hiện giờ anh ta còn cơ hội đền mạng cho vị anh hùng kia.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Thậm chí đến hôm nay, Khu số Bảy còn chưa cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Tần Hải: “Tổ nghiên cứu Sinh Hóa chuyên biệt của Quân đội vẫn chưa giao báo cáo cơ à? Tôi nhớ rõ họ cũng từng là người của Khu số Bảy, nhưng cuối cùng lại bị chia súng vào đầu bước ra khỏi Hồng kiều, áp giải vào Khu số Sáu.”

Mông Kiến Quốc hít một hơi sâu, trong bụng Lưu Nghiễn không khỏi cảm thán, trình độ của cậu mà đi so với Tần Hải, chỉ đáng xách dép thôi.

“Nói thật nhé.” – Tần Hải rành rọt nói – “Tôi đây nhất quyết không ký tên vào bản báo cáo mà ngài nộp lên Liên Hiệp Quốc. Dù cho tôi có bị nã một phát đạn chết tại phòng làm việc, thì người kế nhiệm tiếp theo, tiếp theo nữa, đều tuyệt đối không bao giờ ký tên...”

“Bởi vì...” – Lưu Nghiễn mở miệng nói – “Nếu Như Trung Quốc mở màn trước, sẽ phá vỡ sự cân đối của Liên minh Quốc tế, tất cả Quốc gia cũng bắt đầu oanh tạc hủy diệt đất nước của chính họ, có đúng không?”

Tần Hải dòm Lưu Nghiễn như thể cậu là thằng đàn trên trời rớt xuống, anh ta lấy làm kinh ngạc lắm vì cậu chẳng hay biết gì mà bị xách cổ tới đây, mãi lát sau anh ta mới gật đầu trào phúng: “Đúng rồi, sao cậu thông minh thế nhỉ?”

Mông Kiến Quốc: “Nghiên cứu của các cậu chẳng bao giờ có thành quả đâu, nếu còn kéo dài như thế, nơi đầu tiên bị tấn công chính là Khu số Bảy.”

Tần Hải đáp: “Tướng quân Mông, chỉ cần ngài không tự đâm đầu vào chỗ chết thì sẽ có thành quả thôi. Cái chết đen(1) bắt đầu bạo phát từ thế kỷ 14, đến bây giờ vẫn chưa nghiên cứu ra vắc xin cơ mà.”

(1) Cái chết đen: là tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu, được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết từ 30 tới 60% dân số của châu Âu. “Cái chết đen” là mỹ từ dành tặng căn bệnh dịch hạch, vốn có xuất thân từ Trung Quốc.

Mông Kiến Quốc: “Dù có kết quả các người cũng đời nào công bố, vậy đi, Tiến sĩ Tần, tôi nghĩ chúng ta chẳng cần phải bàn luận gì thêm nữa, tôi quay về triệu tập tất cả cán bộ Quân đội mở cuộc họp, phát động biểu quyết toàn dân, nước Trung Quốc rời khỏi tổ chức Liên minh Quốc tế, bắt đầu thi hành kế hoạch Trường dạ.”

Tần Hải nói: “Tướng quân Mông, trưng cầu ý dân chưa chắc đã đúng đắn, cứ cho rằng toàn bộ Trung Quốc như một mối lửa, châm ngòi kích phát những Quốc gia trên thế giới phản ứng dây chuyền, tiến hành oanh

tạc lục địa, nhưng chỉ cần sót lại một Dân tộc không chấp nhận ý tưởng này của ngài, thì virus vẫn có thể tiếp tục sản sinh bùng phát nhiều lần... Ngài sẽ đẩy Địa cầu này vào đường diệt vong!”

Mông Kiến Quốc thích ý rằng: “Quốc gia nào không muốn oanh tạc? Tôi đây rất sẵn lòng thả bom giùm bọn họ.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc lạnh giọng tiếp: “Virus biến dị đang lây nhiễm sang động vật, cậu có thể ngồi chờ ở đây, tới khi cả thực vật cũng bị lây lan thì chôn cùng luôn một thể, như vậy mới là tự đâm đầu vào chỗ chết.”

Tần Hải: “Tướng quân Mông, giáo viên Sinh học thời cấp III của ngài chắc chắn quên dạy sự khác biệt giữa Động vật và Thực vật rồi.”

Lưu Nghiễn đột nhiên hỏi: “Huyền đang ở đây?”

Tần Hải lập tức chau mày hỏi lại: “Sao cậu biết?”

Nháy mắt Lưu Nghiễn đã hiểu, thì ra cảm giác quái lạ khi bước vào đây do tầng này có thứ ánh sáng xanh đó.

“Tôi cảm ứng được.” – Lưu Nghiễn đáp – “Nó đang bài xích tôi.”

Tần Hải lạng đi một chốc, mãi sau mới ra tiếng: “Miêu tả cảm giác của cậu thử xem nào.”

Anh ta xoay người ẩn lên một cái nút, bức tường phía sau liền trở nên trong suốt, hiện ra một khối cầu sáng màu xanh đang lơ lửng ngay chính giữa phòng quan sát.

Lưu Nghiễn: “Nó... rất chán ghét tôi. Khi tôi ở phòng thí nghiệm Sinh hóa của Mặt trận trung ương đã bắt gặp nó, khiến tôi không muốn nán thêm khắc nào. Và cũng có lần tôi nằm mơ thấy nó, nhưng lúc đó nó rất... ôn hòa, chẳng hiểu tại sao.”

“Sự kêu gọi của Huyền virus và Huyền Địa cầu xung khắc với nhau...” – Tần Hải khẽ nheo mắt, lẩm bẩm nói – “Cậu đang đứng giữa ranh giới giằng co của ý thức Địa cầu và kẻ xâm lược bên ngoài... Cậu đã tìm vắc xin rồi à?”

Lưu Nghiễn gật đầu, thăm ghi nhớ hai danh từ này thật kỹ.

“Huyền chính là linh hồn sao?” – Lưu Nghiễn lại hỏi.

“Gọi là linh hồn thì không đúng.” – Tần Hải đáp – “Đổi cách dùng từ khác, chính là ý thức.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi còn cảm nhận được một thứ gì đó tương tự với luồng điện, giống như đài phát thanh đang phát sóng kêu gọi...”

Tần Hải giải thích: “Đó là sự kêu gọi của virus. Còn ánh sáng màu xanh mà cậu thấy lại là ý thức của Địa cầu. Hai thứ này hoàn toàn đối lập nhau, bởi vì trong cơ thể cậu có vắc xin phòng bệnh, hành tinh mẹ của chúng ta lý giải rằng cậu “Theo phe địch”, thế nên mới bài xích cậu.”

Lưu Nghiễn nghe vẫn lơ mờ chưa hiểu rõ, Tần Hải tiếp: “Cậu tên gì? Sao phải tới đây?”

Tần Hải đưa mắt liếc qua Mông Kiến Quốc, Mông Kiến Quốc liền trưng ra vẻ vô can, mà thực tế chính bản thân ông cũng không rõ nội tình, ông bèn xoay người, bước tới ngắm nghía bình hoa bày nơi góc phòng.

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi không nói anh biết đâu.”

Tần Hải: “...”

Lưu Nghiễn hỏi ngược: “Còn anh? Sao anh lại ở chỗ này?”

Tần Hải: “Vì các học giả trong Viện đều bận rộn nghiên cứu khoa học, họ không rảnh đi lãng phí thời gian cho các cuộc gặp nhằm chán với bên Quân đội.”

Lưu Nghiễn gật đầu thông cảm: “Chắc anh cũng nhứt đầu lăm.”

Tần Hải nói: “Rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?”

Mông Kiến Quốc thản nhiên đáp: “Thằng bé là con tôi.”

Tần Hải nhướn mày, ngờ vực nhìn Mông Kiến Quốc.

“À—” – Tần Hải bỗng chốc vỡ lẽ, khi anh ta nhìn lại Lưu Nghiễn, ánh mắt mang theo một tia nghiền ngẫm tinh tường.

Lưu Nghiễn biết ngay là Tần Hải đã hiểu nhầm, xem cậu và Mông Kiến Quốc thành “loại cha con đó” – Giống như mối quan hệ khác của Trương Dân và Quyết Minh ấy.

Lưu Nghiễn cũng chẳng có cách nào giải thích, bèn hỏi lảng: “Bài xích theo bản năng sinh tồn... và tính dung hợp lưỡng cực của Huyền Địa cầu, là cái gì?”

Tần Hải: “Có nói cậu cũng chẳng hiểu được, khả năng cậu đã bị nó ảnh hưởng rồi, có thể phối hợp chúng tôi làm kiểm tra được chứ?”

Mông Kiến Quốc nghe vậy liền xoay người đi tới, Lưu Nghiễn đáp: “Tôi chẳng muốn làm chuột bạch đâu.”

Tần Hải: “Tuyệt đối không làm hại đến tính mạng của cậu.”

Lưu Nghiễn đứng lên nói: “Không được, ba tôi sắp về phát động bầu cử toàn dân, tôi phải đi đếm phiếu giúp ông ấy.”

Tần Hải: “Đưa điều kiện đi, đừng nhùng nhằng mãi thế, muốn cậu phối hợp kiểm tra cần có điều kiện gì?”

Mông Kiến Quốc: “Các cậu phải công khai những thành quả nghiên cứu với Khu số Sáu.”

Tần Hải đáp: “Việc này tôi không thể tự quyết định.”

Mông Kiến Quốc liền bảo: “Vậy hãy tìm một người có quyền quyết định đến cho tôi câu trả lời, bằng không khỏi bàn cãi gì nữa.”

Tần Hải im lặng thật lâu, cuối cùng mới nói: “Đi với tôi.”

Tần Hải dẫn họ xuống một tầng lầu, băng qua phòng thí nghiệm tấp nập người bận rộn tới lui, rồi để Mông Kiến Quốc và Lưu Nghiễn đứng chờ bên ngoài, anh ta tiến tới gõ cửa một căn phòng làm việc khác.

Khi anh ta đẩy cửa bước vào, Lưu Nghiễn lên ngó qua khe cửa, bên trong đó toàn những người già đứng tuổi.

Tần Hải vừa nói gì đó thì lập tức có người bước ra, Tần Hải liền chỉ: “Chính là cậu ta.”

Phút chốc đã có năm sáu người vây tới, Lưu Nghiễn chau mày, nhận ra một vị học giả quen mặt trong số đó.

“Đã tìm được rồi sao?” – Một lão học giả hỏi – “Cậu tên gì?”

Mông Kiến Quốc ghì vai Lưu Nghiễn lại, để cậu lùi sau lưng mình, ông ra tiếng đáp: “Chào các vị.”

Tần Hải không chút ngần ngại ngắt lời: “Ngài Tướng quân đây muốn xem thành quả nghiên cứu.”

Lão học giả kia đưa mắt nhìn Mông Kiến Quốc, đoạn nói: “Rồi chúng tôi sẽ giao cho ngài, con trai, lại đây nào.”

Lưu Nghiễn bỗng chốc mất cân bằng tâm lý, những người này hoàn toàn không thêm để Mông Kiến Quốc vào mắt, cứ thế kéo cậu vào một căn phòng quan sát.

Tần Hải hít sâu một hơi rồi bảo: “Phối hợp một chút, tới đây, để tôi kiểm tra cho cậu.”

Mông Kiến Quốc lạnh giọng: “Trước tiên tôi muốn xác định thằng bé sẽ không gặp nguy hiểm, Tiến sĩ Tần.”

Tần Hải hơi mất kiên nhẫn đáp: “Tướng quân cứ yên tâm, khả năng chỉ mình cậu ấy là vật tái tạo, nên tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm gì.”

Lưu Nghiễn nhìn Mông Kiến Quốc trưng cầu ý kiến, Mông Kiến Quốc liền gật đầu, Tần Hải nói: “Cậu cởi đồ ra, nằm xoay ngang.”

Lưu Nghiễn có hơi ngượng nghịu, nhưng cũng đành phải cởi quần áo ra, nằm lên trên một thiết bị máy móc. Nhân viên nghiên cứu khoa học ở bên ngoài đều rời đi, Mông Kiến Quốc trông thấy họ bước vào một căn phòng quan sát khác.

Cơ thể trần trụi của Lưu Nghiễn bị đẩy vào trong cỗ máy kiểm tra tổng quát, Tần Hải cầm mấy miếng dán tới, dán lên trán, huyết Thái dương và gáy của cậu.

Tần Hải ra tiếng: “Đừng căng thẳng, nói chuyện chút đi.”

Lưu Nghiễn bèn hỏi: “Huyền Địa cầu là cái gì?”

Tần Hải: “Đó là cơ chế tự vệ của chính Địa cầu, cậu có biết tư duy của con người ở đâu không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Sóng điện não?”

Tần Hải liền bảo: “Không phải, sóng điện não chỉ là một loại hình thức hoạt động của tư duy. Khi chúng ta suy nghĩ sẽ khiến tế bào não hoạt động, sản sinh ra điện thế sinh học và hình thành nên sóng điện não, thứ này phụ thuộc vào ý thức chứ không tạo nên ý thức.”

Lưu Nghiễn: “Vậy ý thức ở đâu?”

Tần Hải: “Nếu giải phẫu đại não của một người, lấy toàn bộ tế bào ra rồi vạch tìm từ ngoài màng vào đến nhân tế bào, liệu có thể thấy tư duy ở đâu không? Tại sao tế bào não hoạt động sẽ sinh ra ý nghĩ?”

Lưu Nghiễn nhú mày, Tần Hải tiếp tục nói: “Tư duy không có ranh giới rõ ràng, nó có thể tồn tại trong đầu cậu, hoặc không, bởi tư duy được Huyền tạo ra dựa vào hoạt động của sự sống...”

Thoáng chốc Lưu Nghiễn mơ hồ đoán được điều gì, dường như thấy rõ sự huyền bí nào đó của vũ trụ trong khoảnh khắc.

Tần Hải giải thích: “Cứ thoải mái, đừng căng thẳng, máy phân tích đang đọc sóng điện não của cậu. Tất cả các hạt cơ bản đều được tạo thành từ dây dao động, đường cong khép kín chuyển động theo hai chiều sẽ hình thành nên không gian ba chiều, cộng thêm yếu tố thời gian cùng xây dựng nên thế giới của chúng ta. Huyền là một thứ rất kỳ diệu, bản thân nó chỉ tồn tại trong không gian hai chiều...”

Lưu Nghiễn tiếp lời: “Vậy nên ta không cách nào tìm được nơi tư duy tồn tại! Vì nó và thế giới của chúng ta không ở cùng một chiều không gian!”

Tần Hải gật đầu rằng: “Cậu đừng kích động, đúng là chúng ta không thể mổ xẻ phân tích, mà dựa vào kinh nghiệm tâm lý học, đây chính là hạng mục nghiên cứu chủ chốt của Khu số Bảy hiện nay. Huyền Địa cầu là ý thức sơ khai nhất của Trái đất, cách thức tư duy của nó khác hẳn chúng ta...”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Trái đất cũng có thứ tương tự như não bộ của con người à?”

Tần Hải nói: “Không, nhưng cậu cho rằng, những sinh vật không có não bộ giống với lớp thú thì không có ý thức hay sao?”

Lưu Nghiễn không đáp lời, Tần Hải lại tiếp: “Tại sao con nhện giăng tơ, ong mật lại bay múa, loài chim di trú, con giun đào đất... thậm chí cả virus, chúng hoàn toàn không có não bộ, nhưng khi gặp phải tế bào chủ, tại sao lại tự động xâm nhập, sao chép, lắp ráp, giải phóng hàng loạt virus mới, cứ thế sinh sôi phát triển mỗi ngày một nhiều thêm?”

Lưu Nghiễn nói: “Đó là bẩm sinh, do di truyền...”

Tần Hải ngắt lời: “Đó chính là Huyền. Nó tồn tại trong từng đoạn ADN, ở bất cứ nơi nào, cậu biết đến sự tồn tại của nó, nhưng chẳng cách nào tìm được khi nó ở trong không gian hai chiều. Vô số Huyền cấu thành lối tư duy quần thể, trong Sinh học gọi là “Bản năng” hoặc hoạt động phản xạ, Vật lý gọi là ứng dụng ý thức của thuyết siêu dây. Những nhà Vật lý học may mắn còn sống sót trong đại dịch 2013, vào thời khắc Huyền Địa cầu xuất hiện, rốt cuộc đã chứng minh được nguyên lý Mô hình Chuẩn của thuyết siêu dây mà ta biết ở năm nhất đại học.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Chuyện đó... và đại dịch zombie liên quan gì đến nhau?”

Tần Hải hít một hơi sâu, rồi đáp: “Ví Trái đất giống như một con người, thì khối cầu sáng xanh chính là bạch cầu, khi xuất hiện một mối họa nào đó mang tính hủy diệt, Huyền Địa cầu sẽ phát động cơ chế tự vệ để mối họa đó không hủy diệt chính Trái đất.”

Lưu Nghiễn nói: “Có người bảo, đại dịch này chính là một đợt thanh trừ của Trái đất.”

Tần Hải: “Không, thế không đúng, ý thức của Địa cầu căn bản khác biệt với loài người, chẳng thể dùng tư duy của nhân loại mà lý giải nó... Con người quen lối suy nghĩ, hễ cái gì ảnh hưởng xấu tới chúng ta thì nhất định phải diệt trừ. Song bản thân Địa cầu lại khác, hoặc có thể nói, nó không “Nghĩ” theo nghĩa thông thường, nó không chủ động hoạt động, nên cũng không tiến hành quá trình tư duy.”

“Huyền Địa cầu là một trong những Huyền sơ khai của vũ trụ, nó đã tồn tại vài tỷ năm, mà tư duy của loài người phát triển theo từng giai đoạn văn minh xã hội, tuổi thọ chỉ có mấy vạn năm. Do đó, cậu không thể dựa vào cách tư duy của loài người để đoán biết tư duy của vũ trụ, bởi nó tồn tại lâu hơn loài người rất nhiều, và bao la vô cùng. Loài người chẳng hề đáng kể trong vũ trụ này. Huyền Địa cầu đã có từ khoảng khắc vũ trụ hình thành, tất cả các hạt cơ bản vẫn còn ở trạng thái nguyên thủy nhất.”

“Như một đứa trẻ chẳng cách nào hiểu được những điều mà người lớn suy nghĩ, loài người chúng ta mãi mãi không thể hiểu được hành tinh mẹ 4,6 tỷ năm đang nghĩ gì.”

“Huống hồ, hình thái biểu hiện của Huyền không chỉ có tư duy, mà còn bao gồm cả lực hấp dẫn. Nó dựa vào ý thức của Địa cầu mà tự tổ hợp, biến đổi khôn lường, có thể tạo thành bất cứ cái gì nó mong muốn. Tỷ như, khối cầu sáng xanh giải phóng Huyền, khiến nó hình thành trường hấp dẫn, giống như sợi xích và móc câu vô hình, có thể hút các thi thể vào một khối.”

“Hoặc là chia ra một phần Huyền, khiến nó chuyển động hình thành hạt photon ánh sáng, chính là thứ cậu đã nhìn thấy, nó còn có thể biến thành electron, nơ tron và hạt nhân, rồi tái tổ hợp, tạo ra một đoạn ADN ngắn.”

“Huyền là đơn vị nhỏ nhất cấu tạo nên vạn vật, giống như những miếng gỗ xếp hình phân tán, nó vừa là ý thức, vừa là linh kiện. Hãy thử tưởng tượng, ý thức tự mình sắp xếp, tạo nên tất cả mọi thứ – bao gồm nguyên tử, phân tử, lực tác dụng và hạt Quark, Electron, rồi xa hơn là virus, vắc xin, ADN, và lối tư duy quần thể phụ thuộc vào hàng vạn đoạn ADN.”

“Nếu nó chợt nổi hứng tạo ra một sinh vật đơn bào, thì sinh vật đơn bào này lập tức sống...”

“Sự sống.” – Lưu Nghiễn run giọng thốt – “Đó chính là bắt nguồn của sự sống...”

Tần Hải: “Đúng vậy, hoàn toàn chính xác, đây là nguyên do tại sao các nhà Sinh vật học chỉ có thể dùng những vật “Sống” để tạo ra “Sự sống”, mà không thể dùng những vật “Chết” tạo ra “Sự Sống”. Giả dụ cậu tổng hợp được một đoạn ADN nhân tạo, chế tạo tiếp một tế bào, rồi bỏ đoạn ADN đó vào, tế bào đó không bao giờ hoạt động được, vì căn bản nó không có sự sống.” (Giống như bỏ đĩa nhạc vào máy phát nhạc mà không có điện ăy ^^)

“Đó chính là điều huyền bí nhất của sự sống, ứng dụng trong Sinh học của thuyết siêu dây, nguyên lý mô hình Chuẩn của tất cả mọi chuyên ngành ở năm nhất Đại học.”

“Trên thế giới này... có bao nhiêu Huyền?” – Lưu Nghiễn bị vây trong trạng thái rúng động cực độ, cậu hỏi – “Huyền trong khối cầu xanh đó không bao giờ cạn sao?”

“Vô cùng vô tận.” – Tần Hải đáp – “Nó là bản thân sự sống, không phải là vật chất, mà là đơn vị cơ sở tạo ra mọi vật chất, thậm chí không thể gọi nó là một “vật”, vì chuẩn mực khác biệt.”

“Einstein đã đưa ra thuyết Ethernet, sau cùng chính ông đã tự bác bỏ, thật ra ông nói đúng một phần – đơn vị cơ sở cấu tạo nên thế giới là vô cùng.”

“Aristoteles(2) đã đưa ra Siêu hình học(3), sau đó bị Hegel(4) bác bỏ, song ông ấy cũng nói đúng một phần – Đấng Tạo hóa ở trong chính vạn vật.”

(2) Aristoteles: nhà triết học và bác học, là một trong ba trụ cột văn minh của Hy Lạp cổ đại.

(3) Siêu hình học: là một nhánh triết học giải thích bản chất của thế giới. Nó quan tâm đến các câu hỏi như: Bản chất của sự thật là gì? Đây là vị trí đầu tiên của con người trong vũ trụ? Màu sắc là chủ quan hay khách quan? Liệu thế giới có xuất hiện bên ngoài trí óc của chúng ta hay không? Bản chất của vật thể, sự kiện, không gian là gì?

(4) Hegel: là một nhà triết học người Đức, bị kết tội là cha đẻ của chủ nghĩa phát xít Đức, chi tiết tại đây

“Chắc cậu không hiểu được, chỉ cần biết nó vô cùng tận là đủ rồi.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu, đoạn chau mày hỏi: “Vậy thì thứ tạo nên loại virus này chẳng phải chính là Huyền à? Tại sao nó không tự phân giải, chấm dứt hoàn toàn trận đại dịch này?”

Tần Hải chỉ nói: “Cậu biết virus này có từ đâu không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Nằm trong tảng băng thời tiền sử, theo dòng hải lưu trôi đến.”

Tần Hải gật đầu: “Hiệu ứng nhà kính đã giải phóng virus đó, nó không bị Huyền Địa cầu khổng chế, vậy cậu nói xem nó đến từ đâu?”

Lưu Nghiễn lặng im, Tần Hải lại tiếp: “Thứ này không phải hàng địa phương, nói cách khác, vạn vật trong thế giới chúng ta đều có ý thức của Trái đất, nên chúng ta cũng là một phần của Trái đất. Nhưng loại virus này thì không, có thể nó đến từ quần thể sao ngoài dải Ngân Hà, hoặc là không gian vũ trụ xa hơn nữa, không chịu ảnh hưởng của Huyền Địa cầu.”

“Cơ chế miễn dịch của Trái đất hoàn toàn đối kháng với thảm họa tạo thành từ loài virus đó, cho nên Trái đất mới bắt đầu từng bước tiêu diệt vật chủ chứa virus.”

Lưu Nghiễn thốt: “Là hợp thể Oaks...”

Tần Hải: “Đúng vậy, nói thật ra, đây là một cuộc chiến giữa virus ngoài hành tinh và Trái đất, virus nhờ vào một loại Huyền khác để tổ hợp ra bản năng di truyền trong cấu trúc gen, ta gọi chúng là Huyền virus, nó có thể không ngừng sinh sôi nảy nở và lây lan, cuối cùng sẽ biến Trái đất thành một nhà xác khổng lồ. Bọn chúng cướp đoạt tất cả tài nguyên thiên nhiên, ký sinh và chiếm lấy sự sống của Trái đất.”

“Dựa theo báo cáo tổng hợp, các loài động vật đang lần lượt bị lây nhiễm, tiếp theo có thể sẽ là thực vật, đến khi thực vật cũng diệt vong, sẽ đến lượt vi sinh vật...”

Lưu Nghiễn: “...”

Tần Hải tiếp: “Song chúng tôi đã phát hiện một tình huống mới – mặc dầu trong cuộc chiến này Huyền Địa cầu không có cách nào tiêu diệt trực tiếp Huyền virus, nhưng nó có thể ảnh hưởng đến một số tác nhân lây nhiễm khác, thúc đẩy bọn chúng sinh ra kháng thể chống cự lại virus, hiện giờ chúng tôi đang tìm kiếm kháng thể mới sau khi đã tiến hóa. Vật chủ như vậy được gọi là vật tái tạo(5).”

(5) Nguyên văn là Tu phục giả ()

“Tại sao không đưa tất cả mọi người đến kiểm tra một lượt?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Tần Hải đáp: “Kiểm tra như vậy rất bất cập, thông thường chúng tôi chỉ kiểm tra những người đã từng gặp Huyền. Nếu đúng là vật tái tạo thì chắc chắn sẽ cảm ứng được sự tồn tại của Huyền, bởi cá thể đó đã bị Huyền cải tạo nên sẽ xuất hiện một số đặc tính... Vật tái tạo không nhất định là con người, thậm chí còn là một con vật, một gốc cây, không thể nói chính xác được. Vật tái tạo phải có đầy đủ những điều kiện để Huyền Địa cầu có thể ảnh hưởng và cải tạo... Cũng có thể là con người, nhưng đã bị zombie cắn nuốt.”

“Nếu đã bị ăn mất thì tính sao?” – Lưu Nghiễn bỗng cảm thấy thật hoang đường.

“Thế thì đành trách Trời thôi.” – Tần Hải nói – “Thậm chí chúng tôi cũng không thể xác định, có lẽ trước đây trên thế giới đã từng xuất hiện một hoặc một vài vật tái tạo... Mà thôi, đi hỏi trực tiếp Huyền Địa cầu chắc tốt hơn, xin nó cải tạo tôi, sinh ra kháng thể, rồi lại dùng kháng thể của tôi tiêm cho mọi người.”

Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Trên người tôi có kháng thể không?”

Tần Hải ngẩng đầu kiểm tra bảng dữ liệu, đoạn lẩm nhẩm đáp: “Trên lý luận thì có thể, đây là sự tiến hóa tinh thần đầu tiên... Tôi càng hy vọng gặp được một người có thể giao tiếp với Huyền Địa cầu, đọc được tất cả mọi thông tin bên trong nó. Đến giờ rồi, có thể tháo xuống.”

Bảng thông số trở về không, có tiếng ù ù kêu vang, máy tính cỡ lớn ở trung tâm đang bắt đầu giải toán. Lưu Nghiễn mặc quần áo tắm tất bước ra, cùng với Mông Kiến Quốc ngồi trong phòng chờ.

Mãi sau các lão học giả rời đi hết, Tần Hải đẩy cửa tiến tới, trên tay còn cầm vài tờ giấy mỏng, anh ta vươn tay làm động tác mời.

“Rất tiếc, cậu không phải là người chúng tôi cần tìm.” – Tần Hải nói – “Tần số sóng điện não của cậu không hề phù hợp với Huyền Địa cầu và Huyền virus, phản ứng vừa rồi chắc chỉ là hiện tượng khá phổ biến khi mới tiêm vắc xin, não bộ bị ảnh hưởng chút ít. Bên trong người cậu ngoại trừ kháng thể V thì chẳng còn gì hơn. Cơ bản giống như những đối tượng thí nghiệm từng được tiêm vắc xin. So với các tay lính đặc chủng thì cậu thuộc về một loại tiến hóa khác, có thể là trí tuệ? Dù nhiều dù ít vẫn có chút giá trị tham khảo.”

Mông Kiến Quốc nghe vậy như trút được gánh nặng.

“Thế thì tốt.” – Mông Kiến Quốc nhẹ nhõm gật đầu.

“Thế thì tốt?” – Tần Hải mỉm cười, lắc đầu rằng – “Tướng quân Mông, ngài thật ích kỷ vô cùng.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Nhớ tới các binh sĩ đã hy sinh một tháng trước, tôi chợt cảm thấy mình cần phải ích kỷ thêm chút nữa.”

Tần Hải đẩy kính mắt, đập bốn tờ giấy kia lên bàn trà, nói: “Đây là thứ ngài muốn, chúng tôi vẫn từ chối ký tên trong bản nghị quyết của kế hoạch Trường dạ, bởi ngày thành công chỉ cách một bước nữa mà thôi.”

Mông Kiến Quốc nói: “Nhưng có khi bước đi này, phải trả giá mấy trăm, thậm chí cả ngàn năm.”

Tần Hải không tranh luận thêm nữa, lặng lẽ tiễn hai người họ đến cửa thang máy.

Tần Hải bỗng nói: “Tướng quân Mông, ngài đúng là một kẻ suy đồi, tôi còn tưởng ngài chỉ có hứng thú với phụ nữ, lúc này lại không muốn để tình nhân của mình ở lại Khu số Bảy...”

Mông Kiến Quốc ngắt lời: “Cậu xác xược quá đấy, Tiến sĩ Tần Hải, thằng bé không phải tình nhân của tôi.”

Tần Hải lại tiếp: “Cậu biết vắc xin trong người mình có được bằng cách nào không, Lưu Nghiễn?”

“Cách nào?” – Lưu Nghiễn chau mày hỏi.

Mông Kiến Quốc lạnh giọng rằng: “Tiến sĩ Tần Hải, buổi trò chuyện hôm nay rất vui, tạm biệt.”

Cửa thang máy mở ra, Mông Kiến Quốc và Lưu Nghiễn bước vào thang máy, Tần Hải đứng bên ngoài nói với theo: “Vắc xin V lấy cơ thể con người làm môi trường nuôi cấy, sau khi cơ thể người nuôi cấy sinh ra kháng thể thì sẽ chết đi rất nhanh. Trong mỗi một ống vắc xin phòng bệnh chính là sinh mạng của một con người. Cho nên nó trị giá những bốn ngàn Ounce(6) vàng.”

(6) 1 Ounce vàng = 0.833 Lượng vàng

Vậy vắc xin trị giá gần 116,6 tỷ Vnd.

Lưu Nghiễn: “...”

Cửa thang máy khép lại, cảm giác vô trọng lực lại khiến Lưu Nghiễn xây xẩm mặt mày.

“Anh ta nói thật sao?” – Lưu Nghiễn kinh ngạc khó tin.

Mông Kiến Quốc không đáp lời, chỉ một mực xem xét mấy bản báo cáo trên tay, trong đó gần như tổng kết đầy đủ mọi tiến triển nghiên cứu của Khu số Bảy từ khi đại dịch zombie bùng phát đến hiện giờ.

Lưu Nghiễn: “Những người được dùng làm môi trường nuôi cấy kia từ đâu tới?!”

Mông Kiến Quốc bảo: “Đừng tin lời cậu ta nói, giờ đã đổi sang nuôi cấy trên động vật rồi, vì khi virus đột biến đã có tác dụng đối với động vật. Về sau giá của vắc xin sẽ thấp đi, hiệu quả cũng giảm bớt đáng kể, phần tài liệu này rất quan trọng... Quả nhiên Khu số Bảy đang tiến hành thí nghiệm vắc xin kiểu mới.”

Lưu Nghiễn run giọng thốt: “Hóa ra... trước đó vẫn dùng mạng sống con người để nuôi dưỡng kháng thể... Đã có bao nhiêu người?”

Mông Kiến Quốc trầm giọng: “Lưu Nghiễn, tôi luôn nghĩ là cậu có thể hiểu tôi, tại sao tôi dẫn cậu theo mà không phải Mông Phong, cũng chính bởi lý do này.”

Lưu Nghiễn lặng im không hé lời, lát sau cậu khẽ giọng: “Ba, con xin lỗi.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Mọi chuyện hôm nay đều là cơ mật, tôi tin rằng cậu sẽ không nói cho bất cứ ai, kể cả Mông Phong.”

Lưu Nghiễn đổi mắt nhìn Mông Kiến Quốc một lúc, sau đành phải gật đầu.

Mông Kiến Quốc: “Tôi đã có được bản báo cáo cực kỳ giá trị, nó có ý nghĩa định hướng rất lớn đối với kế hoạch quân sự sau này, cảm ơn cậu, Lưu Nghiễn.”

“Mỗi một giây đều có hàng ngàn hàng vạn người hy sinh, đồng thời càng có thêm nhiều người được cứu trợ. Cậu phải học cách kiên cường hơn nữa, một số người chủ động theo đuổi trách nhiệm, gánh chịu hết mọi hậu quả từ quyết định của bản thân, bọn họ nắm giữ mạng sống của chính mình trong lòng bàn tay, tựa như cậu anh hùng Văn Thư Ca ấy. Khi còn trên đời không tham sống sợ chết, lúc hy sinh thấy chết không sờn.”

“Cậu mong muốn mình là người thế nào?”

Ngày 2 tháng 6 năm 2013,

Kể từ lúc chào đời, hôm nay là lần đầu tiên tôi nghĩ rằng đầu óc mình hoàn toàn không đủ thông minh. Biết được bí ẩn chôn giấu trong Khu số Bảy, ý nghĩa nào đó của sự thật, cảm giác quá mức chấn động.

So với nó, xung đột giữa Quân đội và Khu số Bảy chẳng đáng vào đâu.

Hai bên đạt được hiệp nghị ngừng nổ, tạm thời trì hoãn kế hoạch Trường dạ, cho Khu số Bảy thêm chút thời gian để họ tìm ra người có thể giao tiếp với “Huyền Địa cầu”, hoặc “vật tái tạo” có chứa kháng thể đã được cải tạo.

Người này nhất định phải có đủ sức mạnh tinh thần, biết đâu chừng còn có khả năng đối thoại cùng “Huyền Địa cầu”.

Người đó sẽ chết ư? Tôi không dám hỏi nhiều thêm, bởi tôi cũng được tiêm vắc xin, tuôn chảy trong huyết quản của tôi là sinh mạng của một con người xa lạ.

Lại Kiệt đã nhận được báo cáo, tất cả thành viên K3 bị điều động ra ngoài lần hai. Tổ chức vừa bổ sung một thành viên mới cho đội Cơ lốc, cậu ta hiện đang ngồi đối diện với tôi, ngó bộ chẳng mấy đáng tin, nghe đâu vốn dĩ không phải lính bộ đội.

Trực thăng chở chúng tôi đến sân bay Tế Nam trước, sau khi lấy được xe căn cứ, bắt đầu tiến lên ba tỉnh miền Đông Bắc để tiến hành tìm cứu.

Lại Kiệt còn nhận thêm một nhiệm vụ loại A, phải đến tận nơi xem xét tình huống rồi mới xác định kế hoạch. Nghe bảo là một nhà khoa học Mỹ đã mang theo một vật cực kỳ quan trọng mà bỏ trốn, từ Đông Siberia chạy thẳng một mạch tới tỉnh Hắc Long Giang, núp trong núi sâu tránh zombie, tiếp tục làm thí nghiệm của gã.

Chẳng một ai hay biết đáng dấp gã ra sao, mà phía nước Nga lại phong bế mọi thông tin. Trịnh Phi Hổ nói rằng nội dung thí nghiệm của gã rất quan trọng, phải vắt óc dùng mọi cách bắt chắp thủ đoạn gô cổ gã về bằng được.

Mông Phong phát giác tôi hành xử có chút khác thường, bèn nhiều lần gắng hỏi rốt cuộc ba đã làm gì tôi...

“Chào mọi người.” – Tay đối diện ra tiếng – “Tôi là Bạch Hiếu Đông.”

Mông Phong: “Em đâu nhất thiết phải viết luôn cái này vào, Lưu Nghiễn! Đoạn trước là ý gì? Cái gì mà sinh mạng người xa lạ?!”

Lưu Nghiễn: “Anh đâu cần suốt ngày phải rình coi nhật ký của em?!”

Mông Phong: “Giờ anh chính thức hỏi em đây, rốt cuộc ba anh đã dắt em đi đâu...”

Bạch Hiểu Đông: “Các anh ...”

Lưu Nghiễn: “Anh lại còn ghen với ba nữa?”

Mông Phong: “Em chỉ cần nói cho anh biết đã đi đâu thôi... Việc này khó lắm sao?!”

Lưu Nghiễn: “Không có đi đâu hết, cả buổi chiều đều ở trong phòng làm việc của ba vui vẻ trò chuyện mà.”

Mông Phong: “Bớt giỡn đi, em với ba anh có thể trò chuyện cái quái gì?!”

Lưu Nghiễn: “Thế thì đổi đáp án anh mong muốn nhá? Ba anh ngồi trước bàn làm việc, em núp dưới gầm bàn, rồi hai người cùng làm vận động giải trí giữa trưa... Nói chuyện giày lính của ba được chùi đến bóng loáng! Sạch sẽ hơn anh gấp mấy lần!”

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt chen vào: “Đừng tám nhảm nữa, lên trực thăng mau! Hiểu Đông đã từng nhảy dù chưa? Cột chặt dây an toàn vào...”

Mông Phong: “Em đợi đó mà coi!”

Lưu Nghiễn: “Anh cũng thế!”

Tiếng phát thanh vọng ra từ buồng lái: “Mọi người đã chuẩn bị xong hết chưa? Xuất phát nào——”

Bạch Hiểu Đông: “Xin chào, đội trưởng...”

Lưu Nghiễn: “Sao lại là anh!”

Tay phi công: “Lại là cậu à! Đợt trước nhảy dù thấy sao! Bắn ra súng khoái chứ hả? Xuất phát xuất phát!”

Bạch Hiểu Đông: “Sao mọi người đều quen biết cả thế, có thể cho tôi tự giới thiệu mình một chút được không...”

Cánh trực thăng dần tăng tốc quay, tiếng nổ âm ỉ át mất thanh âm của Bạch Hiểu Đông. Những đóa mây trắng tản ra trong gió, đại dương mênh mông thuần sắc lam cuộn cuộn, ngay tại trung tâm quần thể công trình, tháp điện của Khu số Bảy phản chiếu ánh Mặt trời rực rỡ.

Đội Cơn lốc lần thứ hai rời khỏi căn cứ tị nạn, tiến về miền đất liền bị bệnh dịch nhuộm bẩn, bước vào cuộc hành trình vô định.

.
. .

End #49.

51. Chương 51

#50. Tai nạn...

Miền lục địa dường như đã đổi thay so với lần trước khi họ đặt chân tới.

Phảng phất có một thứ cảm giác lạ lùng đang nảy sinh ở vùng đất này, nhưng lại không rõ khác biệt thế nào. Chiếc trực thăng băng qua đại dương mênh mông, suốt dọc đường bờ biển tĩnh mịch như tờ, nước biển đen đúa cuốn theo từng làn bọt sóng trắng toát vỗ vào ghè đá.

Màn trời nặng nề u ám như muốn áp sập xuống dưới.

“Tự giới thiệu bản thân chút đi.” – Lại Kiệt nói với cậu lính mới.

“Xin chào mọi người, tôi là Bạch Hiểu Đông.” – Cuối cùng Bạch Hiểu Đông cũng chờ được cơ hội mở miệng rồi.

Lưu Nghiễn đương cầm cúi kiểm tra một tên lửa mini cầm tay, cậu không ngẩng đầu lên mà rằng: “Lưu Nghiễn.”

Mông Phong khom người ngắm nghía cái nhãn hiệu dưới đáy tên lửa: “Mông Phong.”

Bạch Hiểu Đông gật đầu.

“Chào mừng Hiểu Đông gia nhập đội Cơ lốc của chúng ta, trước đây cậu làm gì?” – Lại Kiệt gọi chuyện.

Lưu Nghiễn bỗng hỏi: “Cậu thấy khó chịu trong người sao?”

Mông Phong liền vươn tay sờ lên trán Hiểu Đông, đầu Bạch Hiểu Đông ướt rượt mồ hôi, cậu ta gắng gượng gật đầu đáp: “Vừa mới tiêm vắc xin xong, trước kia tôi... học Tán đả(1).”

(1) Tán đả(sanda) là môn võ chiến đấu tay không tự do, đòi hỏi thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

“Ồi chà chà—” – Lại Kiệt há miệng thốt lên đầy khoa trương.

“Chắc.” – Mông Phong phán – “Cũng khá nhỉ.”

Bạch Hiểu Đông cười cười, vóc người cậu ta rất cân xứng, chiếc áo ba lỗ đã chiến để lộ cánh tay rắn chắc, ngó qua còn cường tráng hơn Lại Kiệt một chút.

“Chuyên gia Tán đả à?” – Lưu Nghiễn hỏi – “Đã bị Trịnh Phi Hổ dạy dỗ chưa?”

Bạch Hiểu Đông ngơ ngác đáp: “Trịnh... Phi Hổ là ai? Tôi chỉ mới được tiêm vắc xin thôi mà.”

Mông Phong còn bám riết: “Rốt cuộc ba anh...”

Lưu Nghiễn mất kiên nhẫn gắt lên: “Ba anh chỉ kéo em đến Khu số Bảy đánh phủ đầu thôi! Nội dung liên quan đến Thuyết siêu Huyền và Mô hình Chuẩn của năm nhất đại học, giải thích nguồn gốc Sinh vật...”

Mông Phong vội ngắt lời: “Thôi thôi, mấy thứ này chẳng cần phải giải thích, quan trọng là đánh phủ đầu có thắng không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Chắc được tính là thắng, dù gì ông ấy cũng lấy được thứ mình cần.”

Bạch Hiểu Đông há hốc: “Đánh phủ đầu Khu số Bảy... mấy anh...”

Mông Phong: “Ừa, thắng là được, lần sau nếu hai người không đối phó nổi thì cứ để anh ra tay.”

Bạch Hiểu Đông: “...”

Lại Kiệt bảo: “Cậu còn chưa được huấn luyện đúng không. Anh là đội trưởng, về sau cứ nghe lệnh anh, Lưu Nghiễn là kỹ sư máy của đội mình, kiên luôn bác sĩ tâm lý và vú nuôi...”

Lưu Nghiễn: “Đừng có đặt ba cái biệt danh tào lao cho tôi.”

Mông Phong: “Tôi là đội phó.”

Bạch Hiểu Đông bắt tay với Mông Phong, đột nhiên cậu ta nhận ra rằng, trong đội ngoại trừ đội trưởng, đội phó, chỉ có một hậu cần và vốn vẹn một tay lính thường là mình.

Lại Kiệt tiếp: “Giới thiệu tiếp đi nào, Hiểu Đông, cậu luyện Tán đả được mấy năm rồi?”

“Tôi...” – Bạch Hiểu Đông đáp: “Bắt đầu học từ năm mười hai tuổi, bọn mình sắp đi làm nhiệm vụ gì vậy?”

Cả bọn: “...”

“Giết zombie.” – Mông Phong là người đầu tiên ra tiếng phá vỡ sự trầm mặc – “Cứu người.”

Lại Kiệt nói: “Cậu chưa trải qua huấn luyện, cái này hơi phiền đây. Khi thực chiến hãy theo sau bọn anh, đừng có sính anh hùng, sau này anh sẽ từ từ dạy cậu...”

Lời còn chưa dứt, cả khoang trực thăng thành linh chấn động mạnh.

“Lại Tiểu Kiệt!” – Từ trong buồng lái truyền tới tiếng hô – “Gọi Lại Tiểu Kiệt! Có một luồng khí lưu mạnh! Tôi phải hạ cao độ xuống! Bảo đội viên của cậu chuẩn bị bám chắc!”

Lại Kiệt la lên: “Mở hết cửa cabin ra đi!”

Toàn bộ đèn đóm trong buồng phi cơ tắt ngúm, chuyển sang chế độ rung lắc, những cánh cửa xung quanh đều được hạ xuống, ai nấy đồng loạt quay đầu nhìn ra bên ngoài cabin.

Giữa đất trời âm u, gió lốc cuốn thốc những luồng lửa hùng hực, khói đặc phủ khắp trùng điệp núi non cuộn cuộn ập tới, trông hết như một nghi thức tế lễ kỳ dị.

Lại Kiệt quát to: “Mau rời khỏi chỗ này!”

“Không được!” – Phòng điều khiển đáp lại – “Gió lớn quá! Khói đen đặc luôn! Chẳng biết thằng nào đang đốt rừng nữa! Tầm nhìn bị thu hẹp rồi!”

Kim chỉ số trên đồng hồ thiết bị xoay tít điên loạn, Lưu Nghiễn kêu lên: “Mau xem bên dưới... Nhìn kia!”

Từ dãy núi thành linh xuất hiện một vệt lửa sáng kéo dài phóng đi, bắn thẳng vào người khổng lồ hợp thể Oaks ở trong rừng. Khoảnh khắc đó, Lưu Nghiễn mơ hồ nghe được tiếng rít gào hãi hùng của nó. Toàn thân nó run rẩy giữa trận nổ, tiếng khóc than của hàng vạn zombie bị vùi trong ngọn lửa hung tàn, hết như một gốc cổ thụ từng sống giữa núi rừng bị ngọn lửa cắn nuốt, dần dần tan rã sụp đổ.

Lại Kiệt thẳng thốt: “Đội nào thế? Đây là SY400(2) cơ mà... sao lại xuất hiện chỗ này?!”

10-loai-vu-khi-nguy-hiem-nhat-cua-trung-quoc(2) SY400: là hệ thống tên lửa đạn đạo tầm ngắn, SY400 được trang bị bốn ống phóng tên lửa với các tên lửa nhiên liệu rắn. Các tên lửa được phóng thẳng đứng và trang bị hệ thống định vị GPS/INS. Tầm bắn chừng 400km.

Lại có thêm một quả tên lửa phóng khỏi đỉnh núi, người khổng lồ hợp thể Oaks đã sụp xuống, tên lửa phóng qua không trung, mất đi mục tiêu.

Mông Phong: “Phát lệnh gì đi sếp?!”

Lại Kiệt quát to: “Mọi người nhảy dù!!”

“Vị trí quá thấp!” – Mông Phong hô lên.

“Cậu bảo vệ kỹ sư! Anh bảo vệ lính mới!” – Lại Kiệt hét.

Tên lửa vẽ thành một đường parabol, bắn trúng đỉnh chóp của trực thăng quân dụng, trong cabin bị chấn động mạnh. Tiếp đó lại một quả rời khỏi bệ phóng, lúc này thì mọi người đã vỡ lẽ, mấy quả tên lửa này đều nhằm vào bọn họ.

Lại Kiệt phun một câu chữ thề, tay phi công nỗ lực bay lên cao, nhưng đuôi cánh trực thăng đã bị quả tên lửa thứ hai bắn trúng, “Ầm” một tiếng, chiếc trực thăng hoàn toàn mất kiểm soát, Mông Phong thét vang: “Lập tức nhảy dù!”

Bạch Hiểu Đông còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, tay phi công mở chế độ rời bỏ máy bay, cửa khoang bất chợt bật lên, Lưu Nghiễn và Mông Phong bị nghiêng người cuốn phăng ra ngoài.

“Tôi không nhúc nhích được!” – Bạch Hiểu Đông hét lớn – “Phải nhảy kiểu gì đây!”

Lúc này bọn họ đang ở độ cao hơn ba ngàn mét so với mặt biển, gió lốc đập thẳng vào mặt, Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng loạt nhảy khỏi cabin. Từ đỉnh núi đằng xa lại phóng ra một vệt lửa đạn, hai mắt Mông Phong bị gió thốc đau đớn, hần nấp lấy Lưu Nghiễn, hai người cứ thế rơi tự do xuống dưới. Lưu Nghiễn trở tay đưa ra quả tên lửa mini, Mông Phong giật túi dù trên vai cậu ra, tung chân đạp vào hông cậu một cái.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong thấy một nụ hôn gió, đạp Lưu Nghiễn bay khỏi đó, dù nhảy bung ra.

Lưu Nghiễn bị gió thổi ra xa, Mông Phong nhào người lộn ngược, khiêng quả tên lửa mini kéo chốt bắn, luồng đạn phụt ra, xoay tròn trên không nhằm về đỉnh núi cách đó ba cây số rồi phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Liền sau đó hấn bật dù nhảy, nhắm vào trong rừng mà rơi xuống.

Trong tiếng nổ inh tai, chiếc trực thăng đồng thời đâm bổ vào mép núi.

Lưu Nghiễn quay đầu giữa không trung, dõi mắt tìm kiếm chiếc dù nhảy kia, nhưng khói đen vẫn cuộn cuộn bốc lên, căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cậu bắt chặt sợi dây cáp trên vai với hy vọng không rơi vào biển lửa bên dưới.

Chỉ một chốc sau, cậu dần bay về phía một con sông, tiếng nước ào ào văng tới, hơi nước bốc lên phủ vào mặt. Khi cậu gần tiếp cận mặt đất thì té ụp xuống, chớp mắt tầng tầng cành lá bao phủ lấy cậu, toàn thân bị cào xước đau nhức, phía sau bị lực giật mạnh kéo lại, dù nhảy vướng vào cành cây.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi, cả người đứng dựa trên cây.

Cậu quan sát cảnh vật xung quanh, đang đu mình trên cái cây cao tầm bốn mét, gần đây không có vách núi, cũng chẳng có zombie.

Chỗ này cách đám cháy trên núi khá xa, Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quyết định chưa nên cất tiếng gọi Mông Phong, tránh để địch nhân tìm tới.

Vùng núi này thoạt nhìn yên tĩnh song thật ra cực kỳ nguy hiểm, Lưu Nghiễn bị treo trên cây nhưng cũng chưa vội xuống dưới, cứ ở đó mà lặng lẽ ngẫm lại toàn bộ sự việc.

Người máu thịt khổng lồ... Hợp thể Oak bị phá hủy, tại sao lại tấn công nó?

Ai đã phóng hỏa ở đây? Có người đang chiến đấu với zombie sao? Là quân đội hay dân thường? Vì sao công kích trực thăng quân dụng? Họ thuộc đội nào? Nếu cũng là lính K3 đang chấp hành nhiệm vụ thì có gì Lại Kiệt không hay biết.

Hiện giờ toàn bộ đội viên đều thất lạc, phải nghĩ cách tìm lại mọi người mới được.

Gió lốc cuốn tung lá cây hết như biển gầm cuộn trào, phóng tầm mắt ra xa, bầu trời âm trầm xám ngoét.

Cậu thử kiểm tra ba lô, vật tư cơ bản đều đầy đủ bên trong, có cả một khẩu súng lục với mười hai phát đạn. Lưu Nghiễn nhớ lại địa điểm bị tách khỏi Mông Phong, luồng gió đang thổi về hướng của cậu, tuy Lưu Nghiễn bung dù sớm hơn Mông Phong nhưng có lẽ cả hai cùng bay theo một quỹ đạo gần giống nhau, song khoảng cách hơi khó ước lượng.

Lưu Nghiễn bắt đầu nhắm tính công thức vật lý, vào phút cuối đồng hồ hiển thị cao độ trên cabin là 3000m... cậu lại lật tìm trong dù nhảy, xem xét chỉ số lực cản trên bảng đo, áng chừng tốc độ gió... gia tốc trọng trường là g, bản thân cậu cao 1m78, cân nặng... trọng lực và lực cản triệt tiêu lẫn nhau, tính ra thời gian rơi xuống là...

Lưu Nghiễn móc một quả cầu nhỏ thả cho nó rơi tự do, quả cầu bị gió thổi xuống mặt đất bên dưới, sau khi quan sát thì tính được tốc độ gió, tiếp đó cậu lại lấy la bàn ra, lắc tới lắc lui, hư luôn rồi.

Chuyện gì đây? Lưu Nghiễn lắc lắc la bàn, nhưng cái kim vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Đột nhiên cậu phát giác một vấn đề: Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bất bình thường, không có chim chóc sao? Gần đây cũng chẳng có thú hoang? Trước sau chỉ có mỗi thanh âm sông nước rào rào chảy xuôi theo dòng suy nghĩ của cậu.

Lưu Nghiễn đưa tay xem đồng hồ, múi giờ là UTC+7(3), đoạn cậu co một chân, rút con dao găm trong túi công cụ di động gắn bên đùi, cắt đứt dây thừng của dù nhảy, thả người rơi sắp xuống đất.

(3) Giờ phối hợp quốc tế hay UTC, là một chuẩn quốc tế về ngày giờ thực hiện bằng phương pháp nguyên tử, UTC +07:00 là múi giờ của các nước Đông Nam Á, trong đó có Việt Nam.

Cậu rút súng ra, nhớ lại con sông khi mình đáp xuống, muốn tìm được Mông Phong phải đi ngược gió thôi.

3:50 pm, tứ bề tĩnh lặng đến đáng sợ, Mông Phong rửa mặt bên bờ sông, rồi lại đi tới thượng nguồn một khúc. Những thi thể cháy đen lênh bênh nổi giữa mặt sông, xuôi dòng trôi đến.

Mọi thiết bị đã mất sạch, hấn không còn cách nào liên lạc với Lưu Nghiễn, Mông Phong lại đi thêm một chốc, trèo lên cao quan sát địa hình.

Hấn đang đặt chân trên tầng thứ nhất của thác nước hai tầng, tiếng gió đã nhỏ hơn, Mông Phong mơ hồ nghe thấy thanh âm gì đó.

“Có ai không...” – Là giọng của Bạch Hiểu Đông.

Mông Phong lập tức xoay người phóng mắt nhìn xuống thác nước, có một chiếc dù nhảy phủ trên tảng đá, Bạch Hiểu Đông đang ở bên dưới gào to: “Đội Phó! Cứu tôi với!!”

Mông Phong đưa tay ra hiệu, ý bảo cậu ta bình tĩnh đừng la hét. Bạch Hiểu Đông bám cả người vào một tảng đá, mồ hôi và đầy đầu.

“Cậu bị gãy xương à?” – Mông Phong nương theo sườn dốc thoải trượt xuống, nhảy tới bên cạnh Bạch Hiểu Đông.

Bạch Hiểu Đông gật đầu đáp: “Đã nói rồi... Tôi muốn đáp xuống nước, dè đâu... thiệt xúi quẩy mà, haiz.”

“Không sao.” – Mông Phong nói – “Vắc xin sẽ giúp cậu phục hồi rất nhanh thôi, ráng nhẫn nại chút đi, cậu cũng thông thạo sơ cứu vết thương hả?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Biết chút chút.”

Mông Phong nhìn quanh một lượt, Bạch Hiểu Đông chống tay lên tảng đá ngồi xuống, nào ngờ sơ ý đụng tới chân, không kịp được mà la toang toáng.

“Suyt.” – Mông Phong quay phắt lại bảo – “Đừng ồn.”

“Bọn mình gặp nguy hiểm hả?” – Bạch Hiểu Đông lập tức hiểu rõ.

“Cũng chưa rõ lắm.” – Mông Phong nói.

Bạch Hiểu Đông lại hỏi: “Đội trưởng và kỹ sư đâu rồi?”

Mông Phong đáp: “Kỹ sư mắc chứng mù đường, còn đội trưởng với tay phi cơ cùng thuê phòng hú hí với nhau rồi.”

Bạch Hiểu Đông: “...”

Bạch Hiểu Đông: “Anh chột lét tôi cười đi.” (Nguyên văn: “Anh lạnh thiệt á”, như kiểu nói chuyện cười không mắc cười =))

Mông Phong: “Chẳng có khiếu hài hước gì hết, cười đùa vài tiếng cho anh đây vui lòng không được à? Để coi... có đứng dậy được không, thử xem nào...”

Thằng nhỏ này thiệt nhàm chán – Mông Phong thâm đóng dấu lên ót Bạch Hiểu Đông, vừa chẳng biết nói đùa bốc phét lại có chút ngốc. Bạch Hiểu Đông nhăn nhó mặt mày trông đến thảm, vịn vai Mông Phong gượng đứng dậy. Mông Phong dìu cậu ta đến một hang động kín đáo ở phía sau thác nước, mò lấy khẩu súng trong ba lô giao cho cậu ta, bảo: “Cậu chờ ở đây nhé.”

Mông Phong leo xuống thác nước, đứng trên bãi đất trống một lúc, đoạn hấn nhét đạn tín hiệu vào, hướng lên trời nả một phát súng. Hấn cởi áo khoác ném ở bờ sông, rồi tháo luôn giày lính và vớ, bày lên một tảng đá.

Lúc này đã chập choạng tối, luồng đạn tóe lửa kéo theo vệt khói dài bay thẳng lên cao, trong bán kính mười dặm đều có thể thấy rõ.

Mông Phong lội xuống sông tiến về phía thác nước, để chân trần nhảy lên mỏm đá, chui vào trong hang ẩn núp quan sát tình hình.

Bạch Hiểu Đông dõi theo hấn một hồi, đoạn dường như vỡ lẽ.

Mông Phong chơi đùa xoay tròn khẩu súng lục bằng ngón trỏ, trầm giọng rằng: “Tiểu Bạch, nơi này lạ nước lạ cái, trước khi chúng ta nhảy dù xuống khá là nguy hiểm, bốn phía e rằng đều có địch nhân mai phục, trong lúc chờ đồng đội tới, lớn tiếng cầu cứu và để lộ vị trí chính là những điều tối kỵ, hiểu chưa?”

Bạch Hiểu Đông chậm chậm gật đầu, ánh mắt ngập tràn vẻ sùng bái: “Lính đặc chủng được huấn luyện như vậy sao?”

Mông Phong khoái chí đáp: “Tất nhiên là không, do anh đây tự nghĩ ra cả đấy.”

Bạch Hiểu Đông: “...”

Từ xế chiều chờ đến khi trời tối, phía bờ sông vẫn không hề có động tĩnh gì, thời gian dần dần trôi đi, thần sắc trên mặt Mông Phong mỗi lúc càng thêm ngưng trọng.

“Lưu Nghiễn đâu mất bóng rồi?” – Mông Phong trầm giọng tự hỏi – “Đáng lẽ em ấy chỉ rơi xuống quanh đây thôi, chẳng lẽ không thấy được đạn tín hiệu?”

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Phải tính sao giờ?”

Mông Phong rửa thầm trong bụng, cũng tại chú mày té gãy chân nằm một đồng, không thì ông đây đã đi tìm bà xã từ khuya rồi. Trong lòng hẳn không mấy dễ chịu, song ngoài miệng lại nói: “Đợi tiếp.”

Bạch Hiểu Đông bèn bảo: “Cứ kệ tôi, anh đi tìm mọi người đi, đồng đủ rồi hãy quay về dẫn tôi ra ngoài.”

Mông Phong lắc đầu nói: “Cậu là lính mới, không có khả năng tự vệ, sao anh ném cậu ở đây được.”

Bạch Hiểu Đông: “Nhưng kỹ sư còn cần được bảo vệ hơn cơ mà?”

Mông Phong thoải mái đáp: “Đừng ngó bộ dạng Lưu Nghiễn như vậy, trong người toàn giấu vũ khí sát thương cao không đấy, nếu em ấy thật sự muốn liều mạng thì chấp mười thằng như anh cũng ngon ăn. Chờ trời tối hẳn rồi tính tiếp.”

Lại nửa tiếng trôi qua, Mông Phong vẫn chăm chú dán mắt vào trận thể nghi binh hẳn bày ra ở bờ sông, mãi tới khi trong rừng cây vang lên động tĩnh.

“Aaaaa!!” – Lưu Nghiễn từ trong rừng lao vụt ra, đằng sau có con lợn rừng dí sát nút.

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong quát gọi.

Mông Phong đi chân trần lao khỏi hang, con lợn rừng bổ tới vỗ Lưu Nghiễn té sấp xuống đất, Mông Phong tức tốc nâng súng hướng ra sau lưng Lưu Nghiễn nhưng không dám bóp cò, hấn thét: “Chạy đi! Đừng vật lợn với nó nữa!”

Lưu Nghiễn dùng sức đá mạnh vào con lợn rừng khiến nó văng ra một khoảng, song răng nanh lập tức phập tới ngay trước mắt, liền sau đó một tia lửa điện bùng bùng nổ vang, giết định một ngàn, tự tổn tám trăm, Lưu Nghiễn bị điện giật rơi tõm vào nước, xuôi theo dòng chảy nhẹ nhàng trôi đi. Lợn rừng nằm xoài trên bờ, phì phò thở dốc, co giật trong phút chốc rồi giãy giụa lủi tọt vào rừng cây.

Mông Phong mau chóng lội xuống sông vớt Lưu Nghiễn, cả người sũng nước ôm cậu lên bờ bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Mông Phong: “Hô—”

Lưu Nghiễn: “Ừm... Đủ, đủ rồi đủ rồi... Ừ, được rồi mà! Đừng làm nữa!”

Mông Phong: “Ừm...”

Lưu Nghiễn phát khùng gất lên: “Hô hấp nhân tạo đâu cần luồn lưỡi vào!!!”

Lưu Nghiễn điên tiết rút dùi cui điện thì Mông Phong mới chịu ngừng, hẳn ôm ngang lấy cậu, đi vào trong thác nước.

Lưu Nghiễn liếc sang Bạch Hiểu Đông, thằng nhỏ đã chứng kiến tận mắt màn sống mái với lợn rừng ban nãy, không khỏi đề cao độ dũng mãnh của Lưu Nghiễn thêm một bậc.

Cậu ta lấy hộp quẹt ra, Mông Phong gom một ít củi khô nhóm lên, Lưu Nghiễn cởi bỏ quần áo ướt, run rẩy ngồi sưởi ấm.

Rừng núi vào đêm se se lạnh, Lưu Nghiễn chợt hỏi: “Lại Kiệt đâu rồi?”

Mông Phong: “Hình như không thấy đạn tín hiệu, còn một lính ngoài biên chế nữa...”

Lưu Nghiễn bật thốt: “A! Em nhớ rõ tay phi công đó, cuối cùng thằng chả cũng ném mìn đầu khổ một lần.”

Mông Phong toan nói điều gì thì từ ngoài thác nước vọng tới một giọng nữ thét vẳng, Lưu Nghiễn liền quay đầu ngóng ra, Mông Phong chớp khẩu súng nhảy xuống hang, Lưu Nghiễn nhét đạn vào súng báo hiệu rồi bắn một phát chỉ thiên, chiếu sáng dọc hai bờ sông.

Có một cô gái bị lợn rừng đuổi tới.

Mông Phong nói: “Sao lại là con lợn đó...” – Chưa dứt lời thì cô gái kia đã bị lợn rừng húc ngã nhào, cô ta lập tức giơ khẩu súng trường trong tay nã một phát. Lợn rừng đau đớn rống to, phần bụng bị bắn thủng một lỗ, mất nó đỏ ngầu, há mồm liền cắn, Mông Phong ở đằng xa bồi thêm một súng, cô gái nhanh nhẩu ôm đầu hụp xuống, xoay người nhảy vào sông.

Con lợn rừng cũng rớt xuống nước, bị dòng chảy cuốn phăng đi.

Cô gái quạt nước lội vào bờ, cả người sũng nước thở dồn dập, cô chau mày nhìn về phía Mông Phong.

“Anh là người phát tín hiệu cầu cứu phải không?” – Cô gái kia ra tiếng.

Lưu Nghiễn đứng sau thác nước quan sát một lúc, rồi cũng rời khỏi hang.

Mông Phong hỏi ngược: “Cô là ai?”

Cô gái chú mục vào bộ quân trang trên người Lưu Nghiễn, lại hỏi: “Là đội tìm cứu sao? Em là Trác Đình. Các anh bị Tân quân tấn công đúng không? Em nhìn thấy đạn tín hiệu... đội tìm cứu chỉ có hai người các anh thôi à?”

Lưu Nghiễn mở miệng hỏi: “Tân quân là gì?”

Trác Đình đáp: “Em thấy trực thăng của mấy anh đâm vào núi, anh trai của em đang trông coi chỗ trực thăng bị rớt xuống, còn em thì đi tìm các anh...”

Lưu Nghiễn nói: “Chờ chút, bọn tôi còn có một thương binh.”

Trác Đình thở gấp một hơi, nhìn quanh một vòng, lại bảo: “Chỗ này không an toàn đâu, hãy nâng thương binh đó theo, ta chuyển sang nơi khác nói chuyện tiếp.”

Mông Phong lập tức vào địu Bạch Hiểu Đông ra ngoài. Lưu Nghiễn suy tính một chút, phe ta chỉ có mình Mông Phong còn sức chiến đấu, Trác Đình chỉ là một cô bé bình thường, sức chiến đấu yếu, vậy nên không thể để Mông Phong ôm Bạch Hiểu Đông được.

Cậu lấy từ trong ba lô một cái ghế cứu thương quân dụng đơn giản, mở bánh xe ra, để Bạch Hiểu Đông nằm lên đó, Mông Phong thủ sẵn trên tay một khẩu súng đầy đạn, bước theo phía sau Trác Đình.

Trác Đình kể với họ rằng, từ mùa Đông năm ngoái, ở đây đã có không ít người chạy vào núi trốn zombie – Vào lúc đại dịch bùng phát, hầu hết mọi người đều đồng loạt lựa chọn một con đường duy nhất: trốn vào trong núi sâu.

Địa hình rừng sâu núi thẳm có lợi cho việc tránh né zombie, mới đầu, số người trốn vào núi có gần một vạn.

Tuy nhiên, cũng giống như hồi Lưu Nghiễn và Mông Phong theo Lâm Mộc Sâm, nơi nào có người thì không tránh khỏi xung đột phát sinh. Một nhóm người tự phát thành lập tổ chức, tự xưng là “Tân quân”, lấy khẩu hiệu Chính phủ đã từ bỏ con dân, cho nên dân chúng phải tự cứu lấy mình. Bọn họ thu thập đạn dược trên một chiếc xe cảnh sát vũ trang bị hỏng, gom thêm một chiếc bọc thép chống bạo loạn, một chiếc Jeep và kha khá súng ống.

Thế nên thủ lĩnh của tổ chức Tân quân xây dựng lại phòng tuyến chống zombie, xét tuyển từng người dân tị nạn, dựa theo tiêu chuẩn hữu dụng và vô dụng để thu nhận. Khi đội tìm cứu của Quốc gia đến, bọn họ đã dùng cách cực kỳ dễ tiện mà giết chết những vị lính đặc chủng ấy.

“Thật... thật là...” – Lưu Nghiễn quả tình không có lời nào tả nổi.

Trác Đình tiếp: “Tư lệnh Tra và lính của gã xây dựng cứ điểm ở trên núi.”

Mông Phong hỏi: “Tại sao gã lại giết người của đội tìm cứu? Trước đây gã làm gì?”

Trác Đình đáp: “Em cũng chẳng biết tại sao, hồi trước gã bán bảo hiểm...”

Mông Phong: “...”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giãn giãn: “Đồng nghiệp, ngành quản lý khách hàng các anh đúng là đầy rẫy nhân tài...”

Trác Đình đi phía trước nói: “Anh trai em nghĩ rằng cứ thế mãi không ổn, đạn dược rồi cũng có lúc dùng hết, hơn nữa tốc độ lây lan dịch bệnh rất nhanh nên đã có không ít người bị lây nhiễm, cần phải xin Quốc gia viện trợ mới được, nhưng bọn họ đã xuống tay giết người của đội tìm cứu một lần rồi, khả năng sẽ chẳng còn người nào tới nữa.”

Đôi mắt cô gái ngân ngấn nước.

“Anh trai của em gây với gã một trận, bị gã nhốt lại, mãi tới hôm nay trông thấy đạn tín hiệu...”

Mông Phong nhảy lên một tảng đá, bảo: “Chúng ta cần phải thông báo cho Lại Kiệt ngay...”

Giây tiếp theo, Trác Đình bất ngờ xoay mình nhảy rập sang ven đường.

Chân Mông Phong vừa chạm đất, đạp lên một mảnh đất xốp lún.

Thình lình phát nổ ầm ầm, quả bom hất tung thân hình to lớn của Mông Phong lên cao rồi rơi sầm xuống đất, thân thể co giật không ngừng. Chân của hắn bị bom nổ biến dạng gãy khúc, từ ống quần trở lên, mình mẩy rướm đầm máu, hắn chặt vật muốn giương súng, nhưng xung lực của quả bom đã khiến đầu óc của hắn choáng váng, gằng gượng vài lần đều không bắt được khẩu súng, cuối cùng ngất lịm đi.

Trác Đình dí súng vào đầu Lưu Nghiễn: “Giao vác xin ra đây, mau lên!”

Lưu Nghiễn chậm chậm giơ hai tay lên, cậu đáp: “Tôi không giữ nó, người to con kia mới là đội phó.”

Trác Đình gắt: “Đừng hòng lừa tôi, thằng cha đó làm gì đeo túi.”

Lưu Nghiễn hít sâu một hơi, Trác Đình lại tiếp: “Giao vác xin mau, không tôi sẽ giết anh rồi tự lực soát!”

Lưu Nghiễn đưa mắt liếc xuống Mông Phong đang hôn mê bất tỉnh, đột nhiên Trác Đình chớp nhoáng rút súng lục nã một phát đạn xuyên qua cổ tay của Bạch Hiểu Đông, khiến cho Bạch Hiểu Đông đương len lén rút súng đau đến độ gào to.

“Tôi đếm tới năm, mỗi lần sẽ giết một đồng đội của anh.” – Trác Đình nói – “Đừng có mơ kéo dài thời gian chờ gã to con kia tỉnh lại, năm, bốn...”

Lưu Nghiễn nín lặng, vốn dĩ vác xin phòng bệnh không có trên người cậu, phải giao cái quái gì bây giờ?

Khi cô ta đếm tới “hai” thì Lưu Nghiễn mở miệng: “Thật tình chúng tôi không có, người kia chỉ là đội phó, đội trưởng là một người khác, chúng tôi bị thất lạc lẫn nhau, anh ấy giữ vác xin V...”

Trác Đình ngắt lời: “Thế à, tiếc thật đấy...”

Lưu Nghiễn vội nói: “Tôi đưa, cô đừng nổ súng.”

Trong chớp mắt vừa rồi, Lưu Nghiễn gần như cảm nhận rõ rệt sát khí tỏa ra từ Trác Đình, cô ả suýt chút đã bóp cò giết người diệt khẩu. Bất kể thế nào đều không thể kéo dài thêm nữa, Lưu Nghiễn buộc phải cởi ba lô xuống, nhớ lại cái hộp màu bạc của Lại Kiệt hồi đầu ở thị trấn Vĩnh Vọng, cậu nói: “Nếu cô giết tôi, sẽ không đời nào giải được khóa mật mã trên hộp vác xin.”

Trác Đình tiếp lời: “Phải, anh rất khôn ngoan, nhưng tôi có thể giết hai người kia, cùng lắm tôi chẳng cần vắt xin.”

Lưu Nghiễn kéo khóa ba lô, lại nói: “Loại vắt xin này cần dùng kim tiêm đặc thù, khi đẩy ống tiêm phải thật chậm rãi, bằng không lượng thuốc quá nhiều sẽ gây ra phản ứng ngược, chỉ cần bất cẩn một chút sẽ mất mạng. Tôi là bác sĩ của đội Cơ lốc, chỉ có tôi mới biết cách tiêm vắt xin, nếu các người tự tiêm, liều lượng không đúng... sẽ bị sốc thuốc, cô cứ dẫn người tới đây... muốn tiêm cho ai, cho cô hả?”

Trác Đình bảo: “Không, anh lấy mạng mình ra thề đi, những gì anh nói là thật chứ?”

Lưu Nghiễn lấy từ ba lô ra một thùng dụng cụ inox cỡ nhỏ: “Sao tôi lừa cô được.”

Trác Đình thả lỏng cảnh giác, cô đã từng thấy cái hộp giống vậy, bề ngoài trông giống như chứa vắt xin. Cô ả toan vươn tay đón lấy, song Lưu Nghiễn cấp tốc trở tay nện mạnh cái thùng vào đầu Trác Đình một cú trời giáng!

Trác Đình theo phản xạ giương súng, nhưng lại bị thùng dụng cụ tạt ngang đập vào tối sầm cả mặt mày, một phát súng nổ “đoàng” bắn trật. Lưu Nghiễn chẳng nói chẳng rằng tung đám chào hỏi, Trác Đình mấy bận lùi ngược về sau, nắm khẩu súng trường xoay ngang đỡ đòn, nhưng vẫn ăn một quyền vào bụng, té nhào ra đất!

Lưu Nghiễn mím chặt môi, vung thêm một đấm thẳng mặt Trác Đình, rút ngay dùi cui điện thọc vào miệng cô ả.

Chính lúc cậu muốn nhấn nút nguồn điện thì sau gáy thành linh bị một nòng súng dí sát.

“Mẹ kiếp!!!” – Một giọng nam ồm ồm vang – “Ông mày biết ngay con nhỏ này hỏng việc mà.”

“Cứ giết tất, giết luôn con Trác Đình.” – Lần này là một giọng nữ – “Có chút chuyện vặt mà cũng không xong.”

Lại thêm một gã khác ra tiếng: “Gô cổ bọn này về hết đi, đừng vội giết người, coi chừng Tư lệnh Tra nổi giận đấy, thẳng nhai, gơ hai tay lên, đứng dậy.”

Lưu Nghiễn biết Trác Đình lúc này cũng tiêu đời, không thể bắt con tin uy hiếp bọn họ được, cá chắc dám người đó thừa sức xuống tay ác độc với cả đồng bọn. Cậu đành phải buông dùi cui điện ra, chậm rãi gơ cao tay đứng thẳng dậy.

“Tối chỗ này.” – Một người ra hiệu cho cậu áp tay lên thân cây, bắt đầu lục soát người cậu. Hai tiếng “bốp! bốp!” dội tới, Lưu Nghiễn liếc mắt trông thấy một người phụ nữ trung niên tiến đến vả vào mặt Trác Đình.

Tiếng bôm bốp vang lên không dứt, người đàn bà kia tát tai Trác Đình những mười mấy cái liên, đánh cho mặt cô ả sưng đỏ cả lên.

“Hai thằng kia thì sao? Nả cho mỗi đứa một phát à?” – Có người ra tiếng hỏi.

“Nếu các người giết họ.” – Lưu Nghiễn lạnh giọng – “Thì khi tôi tiêm vắt xin sẽ trực tiếp bơm thẳng một phát, cho người kia châu ông bà luôn.”

Giọng đàn ông cười váng: “Thẳng nhai khôn lỏi, còn biết ra điều kiện cơ đấy...”

Dứt lời thì Lưu Nghiễn bị đập một phát vào gáy, trước mắt tối sầm, gục xuống bên cây.

.
. .
.

End #50.

52. Chương 52

Tầm nhìn băng qua dãy núi khô vàng héo rũ, linh hồn như lao vút đi giữa muôn trùng đất đai, một cảnh tượng vụt lóe lên trong tích tắc, cỏ cây dần dần hư thối, mặt đất khô cằn ảm đạm.

Giữa chốn hoang tàn ấy, quả tim đen tím khảm sâu vào lòng đất đương thông thả đập từng nhịp, mạch máu chẳng chịt ghim vào bùn đất, lũ zombie khắp bốn phương tám hướng bắt đầu quần tụ vào trung tâm đó.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh.

Mình mấy cậu ướt rượt mồ hôi, trên người còn sót lại chiếc áo ba lỗ bó sát và quần lót tứ giác, cậu nằm trên giường thở dốc không ngớt, ánh mắt đóng lên trần nhà ảm mốc.

Bên ngoài vọng tới tiếng ve râm ran từng hồi, trong gian phòng oi bức ngột ngạt, thậm chí không có lấy một cửa sổ thông gió nào.

Chỉ độc một chiếc giường, một bồn cầu và một bồn rửa mặt, Lưu Nghiễn quét mắt nhìn khắp căn phòng, cậu thử vịn vòi nước, thì ra vẫn còn có nước. Đây là đâu?

Lưu Nghiễn bước tới phía sau cánh cửa, mở không ra, trên cửa có gắn một tấm ngăn, cậu cúi người nhấc nó lên rồi ghé mắt nhìn ra bên ngoài, phía đối diện trải dài tầm tắp một loạt phòng ốc y hệt nơi cậu đang đứng.

Hai bên hành lang đều là những căn phòng san sát, vô cùng yên tĩnh, xa xăm mơ hồ truyền đến tiếng zombie thét gào.

“Đây là một nhà tù.” – Người đàn ông ở phòng đối diện bỗng ra tiếng – “Nhà tù Thanh Sơn.”

Lưu Nghiễn thở mạnh một hơi: “Anh tên gì?”

“Lưu Nghiễn?” – Giọng nói của Mông Phong chợt vang lên – “Em đang ở đâu?”

Lưu Nghiễn lúc này mới thấy nhẹ nhõm cả người, cậu hỏi: “Mông Phong! Anh có khỏe không?”

“Cậu ta ở phòng 2973.” – Người đàn ông kia nói.

Nắp ngăn trên cửa gian tù đối diện được mở ra, Mông Phong vươn cánh tay bê bát máu chộp vào mép khung, ra sức vung vẩy, Lưu Nghiễn hỏi: “Hiểu Đông đâu rồi?”

“Anh kỹ sư!” – Tiếng gọi vọng lại từ căn phòng kế bên.

Mông Phong nói: “Bình tĩnh, mọi người bình tĩnh đi. Lưu Nghiễn, em xem thử trong hành lang có người nào không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Có... có người đang đi tới.”

Mông Phong: “Em ráng dò hỏi tin tức, nghĩ hết mọi cách để bọn chúng giam hai đứa mình vào một phòng, Lưu Nghiễn, phen này phải trông cậy vào em đó.”

Lưu Nghiễn ngồi lại bên giường, có một nhóm bác sĩ đẩy xe đi tới, đứng trước cửa gian tù nhót Mông Phong, hô lên: “Thằng to xác, thò tay ra đây.”

Lưu Nghiễn không nhịn được nép vào cửa nhìn lên qua khe hở, cậu trông thấy một chiếc xe đẩy nhỏ dừng ở phía trước, trên xe bày biện đủ loại dụng cụ thủy tinh, một gã bác sĩ nói: “Nhanh lên, nếu không đồng đội của mày xong đời đấy.”

Mông Phong giận dữ gất lên: “Chúng mày định làm gì?!”

Lão đàn ông trung niên múa may con dao mổ sắc lẹm trong tay, cười bỉ đáp: “Tao cho mày ba giây, nếu còn không chịu ngoan ngoãn, thử đoán coi tao sẽ làm gì đồng đội của mày đây hả?”

Mông Phong vội nói: “Đừng đụng tới cậu ấy!” – Dứt lời liền giơ tay ra cửa sổ, cánh tay trắng kiện của hắn giờ đã chẳng chịt thương tích, những vết trầy trụa khi bị địa lôi chấn nổ vẫn chưa hoàn toàn khép miệng.

Lão trung niên thở dài bảo: “Sức mày trâu thật đấy.” – Vừa nói vừa dùng cùn i-ốt khử trùng, cầm kim tiêm và ống nối, giật cánh tay Mông Phong ra, khiến bắp vai hấn áp lên van cửa, đoạn cầm ống chích đâm vào mặt trong khuỷu tay hấn, máu tươi lập tức chảy ra.

Mông Phong gượng nói: “Lưu Nghiễn, đừng kích động.”

Lưu Nghiễn mở trường mắt dõi theo toàn bộ quá trình lấy máu, giây phút đó cậu đã hiểu ra, bọn chúng muốn lấy máu của người có vắc xin để xét nghiệm và nghiên cứu... Máu của Mông Phong chảy ra mỗi lúc một nhiều, căng phồng cả túi máu, tăng đến mức 200ml... rồi 300ml... dòng máu đỏ tươi tràn đầy túi chứa, Lưu Nghiễn nhìn thấy mà run rẩy không ngớt.

Một người khỏe mạnh mỗi lần rút máu không thể vượt quá 400ml, cánh tay của Mông Phong lúc này đã trở nên trắng bệch, run lẩy bẩy.

“Anh ấy sẽ chết mất!” – Lưu Nghiễn rống to – “Bọn súc sinh!”

Túi máu đã đạt 600ml, mãi đến khi chạm mức 800ml, Lưu Nghiễn run giọng van vãn: “Thả anh ấy ra đi, tới đây rút máu của tôi này, tôi...”

Mông Phong thở dốc từng hồi: “Lưu Nghiễn, bình tĩnh đi em.”

Lưu Nghiễn nhắm mắt lại, cậu không đành lòng nhìn thêm nữa. Mông Phong rút cuốc không gượng nổi, từ gian tù đối diện truyền tới tiếng vật nặng ngã xuống đất, bọn bác sĩ mới chịu thu dụng cụ, đẩy xe rời khỏi đó.

“Mông Phong.” – Lưu Nghiễn khẽ gọi.

Thanh âm của Mông Phong nhẹ run: “Anh còn chịu được, đừng sợ... em đừng nhìn nữa.”

Chốc sau lại có tiếng bước chân, bốn người mở cửa bước vào, hai tên cầm súng đứng lại gác cửa, một tên chìa súng dí vào đầu Lưu Nghiễn, còn một tên đến cầm tay cậu, ra hiệu cho cậu đi theo bọn chúng.

“Đi đâu?” – Lưu Nghiễn hỏi.

“Tư lệnh Tra muốn gặp mày.” – Một tên trong số đó nói – “Bớt nhiều sự đi.”

Lưu Nghiễn bước ra tầng thứ ba của nhà tù, bốn phía là những dãy nhà lầu quây quanh một cái sân lớn ở giữa, lúc này đang có nhiều người đứng dưới sân xếp hàng nhận suất cơm, cảnh này khiến cậu không khỏi nhớ lại những ngày tháng lưu vong hồi trước.

Tất cả đều là đàn ông trai tráng. Lưu Nghiễn đi xuống lầu, băng qua một dãy hành lang với những gian tù san sát nhau, tuy nhiên cửa tù được làm từ song sắt, lính cai ngục cũng lơ lửng hơn nhiều, bên trong toàn giam giữ người già và trẻ em – ai nấy vẫn còn khỏe mạnh.

Tại sao lại làm thế?

Lưu Nghiễn thầm suy đoán: Thức ăn của bọn người này lấy từ đâu ra? Muốn đảm bảo sống sót được thì cần phải trông trộm... Cậu đã vỡ lẽ. Hẳn là chính quyền lưu vong mới lập ra này đã chiếm nhà tù Thanh Sơn làm căn cứ, quanh đây chắc chắn có không ít sức lao động nuôi sống bọn chúng.

Lấy lao động sản xuất nuôi lính chiến đấu, Tư lệnh Tra và “Tân quân” của gã giam giữ người nhà và trẻ nhỏ để làm con tin.

Nơi nhốt Lưu Nghiễn và Mông Phong là khu vực tử tù, đây là Khu số 1, cậu băng qua nhà tù số 1 bước ra con đường bên ngoài, phía xa xa dựng kín hàng rào điện và súng kíp phun lửa, trên dãy núi nhấp nhô có không ít tháp canh gác. Mấy thứ vật vãnh này Lưu Nghiễn chẳng buồn để vào mắt.

Cậu nhắm tính khoảng đường khi vượt ngục, kết hợp với sức chiến đấu của Mông Phong, chỉ cần Mông Phong khôi phục hoàn toàn và rời khỏi nhà tù... những thứ khác chỉ là ruồi muỗi, nhưng bọn Lại Kiệt đang ở đâu cơ chứ?

“Ngó nghiêng cái gì!” – Một tên thô bạo túm tóc Lưu Nghiễn rồi đẩy cậu vào một chiếc xe nhỏ.

Chiếc xe chạy chưa tới ba trăm mét thì dừng lại trước một tòa nhà hành chính. Tên lính đó áp giải Lưu Nghiễn vào phòng làm việc, dúm cậu ngồi xuống rồi lập tức lui ra ngoài, trước mặt cậu là một gã đàn ông tầm tuổi bốn mươi.

Gã vận bộ quân trang nhạt màu, tướng tá gầy guộc nhưng âm trầm, chỉ ngồi trên ghế cũng đã mơ hồ toát ra khí thế nguy hiểm.

Đứng phía sau gã là một tên to con đầu trọc, mặt mũi dữ tợn chẳng chịt sẹo lồi, trên gáy và cánh tay chỉ chít vết kim tiêm. Tên to con đứng sau lưng gã trung niên sừng sững như một ngọn núi, còn cao lớn hơn cả Mông Phong, cánh tay to bự như bắp đùi Lưu Nghiễn, áng chừng cao 1m90. Tên ấy phóng ra ánh mắt hung ác, khề nhướn môi, lộ ra hàng răng cửa sứt sẹ, trông chẳng khác gì một cỗ máy giết người, vẻ mặt hung hãn ác độc.

“Mày ra ngoài đi.” – Gã trung niên thản nhiên sai bảo.

Tên đầu trọc bước ra, canh giữ trước cửa.

Trên bàn bày đủ loại hình cụ lóe ra ánh sáng lạnh lẽo – nhíp nhọn hoắt, kẹp cao su, kéo nha sĩ, châm, dụng cụ giải phẫu, cái kẹp cao su hẫng còn đọng vết máu.

“Chào ngài, Tư lệnh Tra.” – Lưu Nghiễn mở lời.

“Chào.” – Tư lệnh Tra gật đầu hỏi – “Cậu tên gì?”

Lưu Nghiễn nói tên mình, Tư lệnh Tra lại tiếp: “Tôi là Tra Long Khê.”

Lưu Nghiễn từ tốn gật đầu, đôi bên cùng trầm mặc trong phút chốc, Tư lệnh Tra còn chưa có ý mở miệng, Lưu Nghiễn liền chủ động nói: “Xin lỗi vì đã phá hủy bộ phóng tên lửa đạn đạo của ngài, chỉ cần cho một cơ hội, tôi sẽ gắng sức sửa chữa nó.”

Tra Long Khê bảo: “Không cần, nói ít việc cậu biết đi.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Ngài cần những gì? Ngài đã tiêm vắc xin rồi đúng không?”

Tra Long Khê khẽ híp mắt, đoạn nói: “Coi bộ tôi đã đụng phải một người rất thông minh...”

Lưu Nghiễn thở dài, cười gượng rằng: “Bởi vì lính của ngài toàn dí súng vào đầu áp giải tôi tới đây, trong khi ở phòng làm việc này chỉ có một mình ngài, chứng tỏ rằng ngài rất mạnh, rất tự tin.”

Tra Long Khê ngả người lên ghế dựa, khoanh tay trước người, gật đầu.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Ngài muốn biết vấn đề nào?”

Lưu Nghiễn không đưa ra bất cứ điều kiện gì, cũng chẳng uy hiếp Tra Long Khê, điều này thật khiến gã cảm thấy bất ngờ.

Tra Long Khê đáp: “Cậu cứ nói đi.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi... tôi là nhân viên ngoài biên chế, kỹ sư máy toàn bị ép buộc lên chiến trường, thế nên tôi không được tiêm vắc xin phòng bệnh.”

Tra Long Khê chẳng hề lấy làm ngạc nhiên, xem chừng đã biết những chuyện này từ sớm.

Lưu Nghiễn kể tóm lược quá trình đào vong của mình, rồi hỏi: “Trước kia ngài làm nghề gì? Bán bảo hiểm sao?”

Tra Long Khê cười ha hả, đoạn nói: “Không phải, cậu nghe ai bảo thế?”

Lưu Nghiễn: “Là cô gái đã dẫn tôi tới đây.”

Tra Long Khê nói: “Cô ả lừa cậu thôi, tôi vốn là lính gác ngục.”

Lưu Nghiễn làm bộ hiểu rõ mà gật đầu, nhưng trong bụng lại nghĩ gã Tra Long Khê này tuyệt đối không giống lính gác ngục chút nào, ngược lại còn giống tù nhân hơn.

Lưu Nghiễn nói: “Người của ngài đã áp dụng sai phương thức rồi, muốn tạo ra vắc xin phòng bệnh phải lấy máu của người được tiêm vắc xin để chiết xuất huyết thanh. Lại để một người khỏe mạnh nhiễm bệnh, rồi dùng người đó làm môi trường nuôi cấy, cơ thể người này phải cực kỳ cường tráng và phản ứng nhanh nhẹn. Tốt nhất nên chọn đàn ông, về sau người này sẽ chết đi. Tôi không biết rõ quá trình nghiên cứu, nhưng đi theo hướng này chắc chắn sẽ có tiến triển, vốn dĩ mỗi một ống vắc xin đều chính là sinh mạng của một con người, trị giá sáu trăm vạn Đô la Mỹ.”

Tra Long Khê chậm chậm gật đầu, hỏi: “Tiêm một châm vắc xin sẽ thu được ba lượt cơ hội chứ gì?”

“Ai nói cho ngài biết?” – Lưu Nghiễn hỏi ngược lại.

Tra Long Khê nhặt giọng rằng: “Chớ lảm lời, nói thật đi, nếu tiêm hai châm sẽ có sáu lần phải không?”

Lưu Nghiễn bịa chuyện: “Không tích lũy được đâu, nhưng sau khi mất đi ba mạng, chỉ cần tranh thủ thời gian tiêm vào lần nữa là có thể sống tiếp.”

Hai mắt Tra Long Khê ánh lên một tia tham lam, gã chậm rãi gật đầu.

Lưu Nghiễn còn nói: “Quá trình cụ thể rất phức tạp, tôi cũng không thể nói rõ ra được, chỉ có thể giao lại cho người của ngài đi nghiên cứu thôi.”

“Rất tốt.” – Tra Long Khê tỏ vẻ cực kỳ hài lòng với sự biết điều của Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn hỏi: “Ngài còn muốn biết thêm gì nữa không?”

Tra Long Khê nói: “Cứ chuyện trò thoải mái, tôi vốn tưởng cậu rất cứng đầu, vẫn còn dư hơn nửa tiếng thời gian.”

Lưu Nghiễn thở dài, tiếp lời: “Vắc xin nằm trong tay đội trưởng của bọn tôi, ngài có thể giúp tôi việc này được không?”

Tra Long Khê nhướn mày, khoe miệng khẽ nhếch lên, bày ra nụ cười xảo quyệt như kiểu “tao biết ngay mà”.

Lưu Nghiễn nói: “Trước giờ tôi vẫn không tự nguyện đi lính, kể cả anh chàng to cao kia, hai đứa tôi là bạn nói khổ... Ban nãy tôi đã kể về khoảng thời gian chúng tôi lưu vong, anh ấy vẫn luôn bảo vệ cho tôi. Đội trưởng từng hứa với bọn tôi rằng, chỉ cần tôi thể hiện thật tốt thì hắn sẽ tiêm vắc xin cho tôi. Nhưng tôi chờ rất lâu rồi, mà vẫn không được...”

Tra Long Khê chế giễu: “Bởi vì cậu vẫn chưa biểu hiện tốt lắm nha.”

Lưu Nghiễn cúi đầu, tận lực khiến ánh mắt của mình “phô bày” chút sắc thái oán hận.

“Trong cái hộp của hắn có ba ống vắc xin.” – Lưu Nghiễn nói – “Tôi sẽ lừa hắn đoạt lấy vắc xin, tặng ngài hai ống, còn một ống phần tôi. Tôi thật sự ngăn cản đối đầu với bọn zombie đến tận cổ rồi. Mỗi ngày đều phải nơm nớp chẳng yên, lo sợ mình khi nào sẽ chết dưới nanh vuốt của lũ zombie... Chỉ cần ngài cho phép tôi ở lại cống hiến sức lực, muốn tôi làm gì cũng được, cả anh cao to kia cũng có thể.”

Tra Long Khê hỏi: “Sao tôi phải tin cậu?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi có thể bắn chết đội trưởng để chứng minh cho anh thấy. Sau khi Đội Phi Long bị diệt toàn quân, tổng bộ ở vùng biển Quốc tế đã thiết lập phương thức liên lạc độc lập, cho dù bọn tôi chết hết, Tổng bộ vẫn có thể lần theo dấu vết đến điểm cuối cùng tín hiệu biến mất... Chỉ còn cách giết Lại Kiệt trước, rồi làm nhiễu loạn hệ thống định vị, điều chỉnh nó hiển thị địa điểm toàn quân bị diệt cách nơi này 2000 km, thì Tổng bộ sẽ hoàn toàn chẳng hay biết đã xảy ra chuyện gì.”

Tra Long Khê lấy một khẩu súng từ trong ngăn bàn, mở khóa nòng, nói: “Bây giờ hãy giết đồng đội của cậu trước, chứng minh cho tôi xem. Vậy thì tôi mới tin tưởng cậu được.”

Lưu Nghiễn đón lấy khẩu súng, vừa chạm vào cậu đã biết không có đạn, thật chẳng biết nên khóc hay nên cười, thậm chí bụng gã này ngu hết thuốc chữa.

Tra Long Khê rất cần lính đặc chủng làm kho máu tinh luyện huyết thanh, thế nên cả Mông Phong và Bạch Hiểu Đông đều quý giá cực kỳ. Phép thử của Tra Long Khê vừa mở đầu đã lộ sơ hở rồi.

Lưu Nghiễn làm bộ trầm ngâm một chốc, đoạn gật đầu rằng: “Được.”

Tra Long Khê đích thân đứng dậy, ra hiệu cho cậu đi trước, Lưu Nghiễn nấn ná đứng một hồi, mới vờ run giọng nói: “Xin đừng để Mông Phong thấy tôi giết đồng đội của mình...”

Tra Long Khê gật đầu đáp ứng: “Tôi sẽ giữ bí mật giúp cậu, chớ có nhiều sự nữa, đi thôi.”

Lưu Nghiễn theo chân Tra Long Khê rời khỏi đó, quay về Khu nhà giam số 1, cậu cố tình bước chậm lại, hỏi: “Mấy người này ở đây làm gì?”

Tra Long Khê đáp: “Ăn không ngồi rồi.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thế trả bọn họ về chẳng tốt hơn à?”

Tra Long Khê bật cười, nói: “Cậu chưa hiểu rồi. Con cái, cha mẹ của bọn chúng đang ở dưới chân núi khai khẩn trồng trọt, từng tháng đều nộp lương thực lên đây, số lượng giao nộp càng nhiều thì chúng ta càng được ăn nhiều. Phải để mọi người ăn no, rồi mới đến lượt bọn vô dụng kia chứ. Nếu chúng nó nộp thiếu, thì cha mẹ con cái sẽ chẳng có ăn. Cho nên ai nấy đều liều mạng cày cấy, đó chính là bộ máy làm việc vô cùng hiệu quả.”

Lưu Nghiễn chậm rãi gật đầu: “Cách này... do ngài nghĩ ra sao?”

Cậu giả bộ tỏ vẻ rất là căng thẳng, bất giác trở nên lảm nhảm hơn bình thường. Tra Long Khê đều thấy được những biểu hiện đó, ngầm hiểu rằng cậu đang bất an sợ hãi trước khi ra tay giết chết đồng đội, gã “ùm” một tiếng, rồi bảo: “Bọn dân ngu đúng là rất khó quản lý, chẳng phải tôi không muốn trả bọn chúng về, mà con người rất ích kỷ, sau khi gia đình đoàn tụ thì bọn chúng sẽ chẳng bận tâm tới cậu nữa, chỉ biết ra sức làm lụng nuôi sống chính mình, thế thì lương thực nộp lên càng ít ỏi...”

“Đúng vậy.” – Lưu Nghiễn hòa theo tán đồng – “Bọn chúng sẽ hoàn toàn quên phút ai đang bảo vệ mình, tôi đã gặp hàng tá thể loại này, nếu ép đám người đó phải chia sẻ lương thực thì dẫn tới bạo lực không cần thiết, mà đâu thể giết sạch chúng được. Ý tưởng này tốt lắm.”

Tra Long Khê nghe Lưu Nghiễn tán thành quan điểm của mình mà sướng rơn cả dạ, gã cười nói: “Chủ nghĩa xã hội khoa học mà, vào thời kỳ đặc biệt này mọi người không nên quá ích kỷ, tiếc rằng vẫn có người chết sống không chịu hiểu đạo lý đây.”

Lưu Nghiễn một mạch bước vào khu tử tù, rồi đứng lại trước cửa phòng giam Bạch Hiểu Đông. Từ sau cánh cửa truyền tới tiếng động, tên tay sai vừa ném một quả bom cay qua nắp cửa, Bạch Hiểu Đông bên trong điên cuồng ho khù khụ. Một lúc sau bọn lính gác tự động tránh sang bên cạnh, một tên chân chừ chốc lát rồi vặn mở cửa, kéo lê Bạch Hiểu Đông hôn mê ra ngoài.

Thình lình một chậu nước lạnh tạt thẳng vào Bạch Hiểu Đông đương bị còng chặt tay chân, cậu ta quỳ rạp trên đất ho sặc sụa. Lưu Nghiễn cũng bị quả bom cay kia xộc vào mặt, không kìm được lớn giọng ho khan đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Tra Long Khê mở còng tay cho Lưu Nghiễn, ý bảo cậu tiến lên.

Lưu Nghiễn kinh sợ mở lớn mắt dõi nhìn hồi lâu, đã diễn kịch thì phải diễn ra trò chứ.

Bạch Hiểu Đông vừa ho vừa gọi: “Anh kỹ sư... kỹ sư...”

Lưu Nghiễn: “Lính mới, đến tận giờ mà cậu vẫn không biết tên tôi là Lưu Nghiễn.”

Hai tay Bạch Hiểu Đông bị còng cứng vào nhau, cậu ta cố sức vung vẩy, nước mắt nước mũi lấm lem đầy mặt.

Lưu Nghiễn lại nói: “Tuy tôi chẳng quen biết cậu... thế nhưng, vẫn phải xin lỗi cậu một tiếng, đồng thời cũng rất cảm ơn cậu...”

Lưu Nghiễn quỳ một gối xuống trước mặt Bạch Hiểu Đông, gương súng ấn vào trán cậu ta.

Trong ánh mắt Bạch Hiểu Đông hiện lên sự sợ hãi tuyệt vọng, cậu ta lẩm bẩm thốt: “Anh... định giết tôi sao?”

Lưu Nghiễn cầm súng mà tay run bần bật từng hồi, vài bận suýt rút vượt khẩu súng. Bạch Hiểu Đông nhìn Lưu Nghiễn với nét mặt bàng hoàng khó tin cực độ, rồi chợt phát hiện trong mắt cậu ánh lên một vẻ điềm tĩnh ôn hòa.

Lưu Nghiễn nháy nháy mắt, ra hiệu cho cậu ta dừng sợ hãi.

Song đột nhiên Mông Phong rống lên như dã thú phát cuồng: “Lưu Nghiễn! Nếu nổ súng em sẽ đau khổ cả đời đấy!!!”

Lưu Nghiễn run rẩy bật thốt: “Tôi không làm được...”

Một giây sau, Lưu Nghiễn đứng phắt dậy, cầm súng chĩa vào huyệt Thái dương của chính mình, cậu nhắm chặt hai mắt. Bóp cò.

“Kỹ sư!!!” – Bạch Hiểu Đông gào to kích động, nhưng đáp lại là một tiếng “lạch cạch”, súng không có đạn.

“Hahahaha!!!!” – Giữa hành lang trống trải vắng vọng tiếng cười sảng sặc của Tra Long Khê.

Đôi mắt Lưu Nghiễn đỏ bừng ngấn nước. Tra Long Khê bảo: “Cậu em còn non lắm, cần phải trui rèn thêm nữa, ráng học tập nhiều vào. Thôi đứng dậy đi, nhốt thằng này lại, còn cậu, theo tôi.”

Lưu Nghiễn lặng lẽ theo bước Tra Long Khê xuống lầu, đứng ở giữa sân.

“Đội trưởng của các cậu là người thế nào?” – Tra Long Khê hỏi dò – “Miêu tả chút xem.”

Lưu Nghiễn đã lấy lại vẻ trấn định, cậu mô tả dáng dấp của Lại Kiệt một lượt, đoạn nói: “Tư lệnh Tra, hẳn ta rất... ghê gớm, bình thường luôn đánh đập bọn tôi... Nếu ngài và Mông Phong hợp tác với nhau thì may ra đảm bảo cướp được vắc xin thuận lợi.”

Tra Long Khê nói: “Nhưng tên cao to đấy chưa hẳn đã chịu nghe tôi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Cứ để tôi thuyết phục anh ấy.”

Tra Long Khê lại bảo: “Cậu có chắc sẽ khuyên được nó không?”

Lưu Nghiễn hít một hơi thật sâu, tiếp lời: “Mông Phong cũng rất muốn lấy được một ống vắc xin mà, nhưng ngài phải hứa sẽ không giết đội trưởng của bọn tôi, chế ngự trước rồi bắt hẳn nhốt lại... thế thì mọi việc đều dễ làm.”

Tra Long Khê ngẫm nghĩ một chốc, mới hỏi: “Cậu tên gì? Tôi quên mất rồi.”

“Lưu Nghiễn ạ.” – Lưu Nghiễn đáp – “Ngài hãy giam chúng tôi chung một phòng, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, ngày mai... nhất định anh ấy sẽ thông suốt. Tới lúc đó ngài có thể bắt tôi lại làm con tin, buộc anh ấy đi đối phó Lại Kiệt.”

Tra Long Khê mãi suy tính việc này trong bụng, đoạn chậm rãi nói: “Được, cho cậu một cơ hội.”

Tra Long Khê quyết định sau khi cướp được ba ống vắc xin sẽ lập tức nhốt gô cả Mông Phong và tên đội trưởng Lại Kiệt thần bí đấy, khiến thằng nhãi này bán mạng cho mình, và tất nhiên nó không có cửa hưởng vắc xin của gã.

Đương nhiên Lưu Nghiễn thừa biết gã Tra Long Khê sẽ không cho cậu vắc xin, nhiệm vụ quan trọng nhất đã hoàn thành rồi. Đêm hôm đó, cuối cùng cậu đã mãn nguyện được nhốt cùng Mông Phong.

Mà hiện tại Tra Long Khê còn chưa hay rằng, chỉ cần hai con người này tụ lại một chỗ, sức chiến đấu sẽ tăng vọt gấp trăm, thậm chí là gấp ngàn lần.

Lưu Nghiễn đeo còng tay vừa đặt chân vào phòng giam, Mông Phong liền bắt đầu màn gầm thét.

“Rốt cuộc em đang nghĩ cái quái gì hử! Lưu Nghiễn!” – Mông Phong quát lên – “Sao có thể giết đồng đội của mình cho được!!”

Tên lính gác đẩy dúm Lưu Nghiễn vào trong, đóng sầm cửa rồi bỏ đi.

“Hắn đi rồi.” – Lưu Nghiễn khẽ giọng nói – “Đúng là xui tận mạng, em muốn mách Trịnh Phi Hồ!”

“Mẹ kiếp!” – Mông Phong tức khí(*), cũng thấp giọng gần – “Đừng ở đó đâm chọt nhau... tại anh chỉ lo trông chừng con nhỏ kia, không chú ý dưới chân nên mới bất cẩn dính đạn, lần sau phải cẩn thận hơn. Ban này em định nổ súng thật à?”

(*) Nguyên văn là: Mông Phong hổ khu chấn động()

Biểu thị nhân vật dùng khả năng đặc biệt tăng khí thế của mình, gây áp lực tinh thần lên người khác, khiến họ phải quy phục. Hoặc khiến nữ chính bị rung động, yêu thích nam chính.

Túm lại là một câu tả cảm xúc trong văn viết Trung Quốc, mình không rành lắm nên dùng từ thay thế ~_

~Lưu Nghiễn đáp: “Bọn chúng cần lấy máu của anh và Hiểu Đông nghiên cứu mà, sao để em giết cậu ta được, khẩu súng kia vừa cầm lên đã biết không có đạn rồi.”

Mông Phong lại hỏi: “Em nghe ngóng được những gì?”

Lưu Nghiễn: “Lại Kiệt chưa tới đây. Hệ thống phòng thủ bên ngoài thoát nhìn tuy kín kẽ, nhưng thực chất rất yếu, chỉ cần tùy tiện làm đoạn mạch cầu dao điện thì bọn chúng toi đời... Lại còn giam giữ rất nhiều người, lũ thú vật...”

Mông Phong gật đầu, Lưu Nghiễn liền kể tường tận mọi việc từ khi rời khỏi nhà giam đến lúc gặp Tra Long Khê, hồi sau Mông Phong nói: “Gã này khó chơi đấy.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh có kế hoạch gì chưa?”

Mông Phong: “Không hề, anh có thể lập nổi kế hoạch nào chứ?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong qua quýt: “Ày, không phải đã có tình báo rồi sao? Tin tình báo là quan trọng nhất đó. Cái xó này chẳng nhốt được anh đâu, em cứ yên tâm.”

Mông Phong mở rộng vòng tay, ý bảo cậu tới gần, Mông Phong ngồi trên giường, Lưu Nghiễn nghiêng đầu dựa vào ngực hắn, hai người thân mật ôm ấp một chỗ, Mông Phong nói: “Em mô tả bố trí ngoài kia cho anh nghe đi.”

Lưu Nghiễn nhớ lại địa hình phòng ngự rồi kể tỉ mỉ lần lượt, sau cùng cậu hỏi: “Anh cứu những người kia ra được không?”

Mông Phong đáp: “Trước tiên phải giải quyết Tư lệnh Tra... Nhưng bây giờ em cần viện có... phải cho gã một lý do tại sao em có thể thuyết phục được anh đã...”

Lưu Nghiễn liền hiểu ý: “Nói cho gã biết, quan hệ của hai ta là... như vậy?”

Có tiếng bước chân truyền đến, trong khoảnh khắc tấm ngăn trên lỗ cửa mở ra, Lưu Nghiễn làm bộ xấu hổ cuống quýt đứng dậy, song tấm ngăn chỉ bị lật ra bên ngoài và cố định lại, hở ra một miệng cửa nhỏ, và không còn động tĩnh gì nữa.

Mông Phong lạnh giọng hỏi: “Quan hệ thế nào? Cái đó khiến em khó mở miệng lắm à?”

Lưu Nghiễn bực mình gắt: “Vào lúc thế này đừng tranh cãi nữa được không...”

Mông Phong: “Ban này em mới cãi với anh còn gì...”

Lưu Nghiễn cắn răng nghiến lợi: “Nói việc chính đi, nếu không em trở mặt đấy!”

“Nói tiếp đây.” – Thanh âm của Mông Phong rất nhẹ, vẳng vát tới lui bên tai Lưu Nghiễn.

“Em nghe thấy tiếng động, bọn chúng đặt một camera ở đằng trước...” – Lưu Nghiễn thấp giọng nói.

Mông Phong: “Anh biết rồi, nhưng bây giờ thể lực còn yếu, vết thương vẫn chưa lành hẳn, mà chân của Bạch Hiểu Đông cũng chưa liền xương, tới lúc chạy trốn chỉ sợ phải đeo thêm một cửa nợ... Chờ tới mai mới bắt đầu hành động.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy em phải làm gì?”

Mông Phong nói: “Chẳng cần làm gì hết, anh bảo em qua đây vì sợ bọn chúng bắt em làm con tin, được cùng em nhốt chung phòng thì anh không còn mối bận tâm nào nữa.”

Lưu Nghiễn hiểu được, Mông Phong e sợ khi hắn đột phá vòng vây, cậu bị bắt giữ sẽ gặp nguy hiểm.

“Bọn chúng vì muốn rút máu nên không còng tay anh.” – Mông Phong tùy ý bảo – “Chắc chắn bọn chúng sẽ phải hối hận, chẳng cần gấp gáp làm gì.”

Lưu Nghiễn lo lắng áp tay lên trán Mông Phong, nhiệt độ cơ thể hắn đang rất lạnh.

Vào đêm, bên ngoài đưa tới cơm canh đơn giản, Lưu Nghiễn chỉ ăn một ít, phần lớn đều dành lại cho Mông Phong. Mông Phong vừa thoải mái nói đôi câu chuyện phiếm, vừa xử lý hết phần ăn, đôi bên đều không hề nhúng nhường câu nệ, bởi hắn đã mất máu quá nhiều, cần được bổ sung dinh dưỡng.

Buổi tối trong ngục giam tất nhiên không tắt đèn, sau khi ăn xong Mông Phong ủ rũ nằm trên giường, ban đêm nhiệt độ không khí trong núi giảm xuống, Mông Phong bọc tấm chăn mỏng te mà không ngừng run lập cập.

Vì mất máu quá nhiều nên hắn có chút sợ lạnh, Lưu Nghiễn cởi quần áo bước tới, cậu nằm xuống chiếc giường đơn nhỏ hẹp mà ôm chặt lấy hắn.

“Lạnh quá.” – Mông Phong nhỏ giọng thốt.

Cơ thể trần trụi của Lưu Nghiễn áp sát làn da lạnh buốt của Mông Phong, cậu kề môi hôn ngực hắn, chuyển sang cổ, khe hôn lên hầu kết, dương vật cương cứng của cậu áp vào bắp đùi Mông Phong, chậm chậm ma sát.

Mông Phong thở dồn dập, không nhịn được mà đè tay Lưu Nghiễn xuống, tham lam hôn ngấu nghiến lấy cậu.

Từ khi bước vào cuộc hành trình đào vong gian khổ, Lưu Nghiễn đã buộc phải đối mặt với đủ loại vấn đề sống còn nan giải, chế tạo máy móc và thao tác thiết bị với cường độ cao khiến cậu lột xác hoàn toàn so với ngày đi học, thời đó da dẻ cậu trắng nõn, còn hiện giờ đã đổi sang màu lúa mạch khỏe khoắn, dáng người càng thêm cân xứng, mặc dù không được tráng kiện no đủ sức lực như Mông Phong, song cũng na ná giống mẫu hình vận động viên ngoài trời.

Mông Phong xoa nắn cơ bụng chưa mấy rõ ràng của Lưu Nghiễn, vói tay mò vào trong quần cậu, Lưu Nghiễn thấp giọng bảo: “Để em làm cho...”

Mông Phong biết cái camera trước mặt vẫn còn hoạt động, mà trong nhà tù cũng không tắt đèn, hắn thăm thẳm thì hỏi: “Làm tới mức độ nào? Ngoài đó vẫn còn camera quay chậm chụp kìa.”

Lưu Nghiễn đáp: “Em không biết nữa, anh thấy sao?”

Mông Phong trở tay cởi áo ba lỗ trên người, Lưu Nghiễn liền ghì tay hắn lại, cậu chủ động cởi nốt chiếc áo mỏng rồi dùng nó quấn vào cổ tay hắn, tiện thể cột luôn vào song thép đầu giường.

Mông Phong liếm môi đầy khiêu khích, Lưu Nghiễn lần xuống liếm mút thớ cơ ngực và đầu nhũ của hắn. Mấy hôm liên tục Mông Phong tích trữ cả người mỡ hôi, trên thân thể cường tráng như đúc từ sắt của người đàn ông trải rộng những vết thương đang lành miệng và vết ô bẩn xen lẫn nhau, trông vô cùng gợi cảm.

Lưu Nghiễn lấy áo của cậu nhúng nước vắt sạch, rồi cẩn thận lau mình cho hắn, chất vải lạnh lẽo lướt qua mỗi tác cơ thịt kiện mỹ, khiến Mông Phong khe khẽ rung mình.

Cậu nhẹ nhàng hôn lên cơ bụng cứng rắn tựa sắt của Mông Phong, rồi cứ vậy hôn dọc xuống dưới, từ rốn tới vùng lông rậm rạp kéo dài đến quần lót. Lưu Nghiễn giật quần lót của hắn, dương vật bên trong bật ra ngạo nghễ dựng thẳng.

Mông Phong dang chân ra, thoải mái phơi bày thân thể trần trụi dưới tia nhìn chăm chú của Lưu Nghiễn.

“Muốn bắn rồi.” – Mông Phong nói – “Em mà còn nhìn với ánh mắt háo sắc đó thêm chốc nữa, là ông đây ‘ra’ luôn đấy tin không...”

“Em cũng thấy vậy.” – Lưu Nghiễn xoa nắn đầu nhũ của Mông Phong, thằng nhỏ bên dưới cương cứng đến phát đau, quy đầu to lớn căng tròn no đủ, Lưu Nghiễn chỉ mới chạm nhẹ một cái đã chảy ra rất nhiều dịch lỏng.

Dương vật của hắn phẳng phất mùi mồ hôi không quá nồng đượm, Lưu Nghiễn hôn lên quy đầu, Mông Phong bật ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, thư thích co gối lại.

Lưu Nghiễn hôn dọc xuống gốc, hé lưỡi liếm một cái lên trên, rồi liếm vào gân thịt phía trước quy đầu, Mông Phong khàn giọng rên lên, dương vật nở căng khê co giật, một dòng tinh dịch từ từ tuôn ra, nường theo thân dương vật nhỏ xuống dưới.

Lưu Nghiễn quỳ bên hông hắn, dang rộng hai chân, cúi người tặng cho Mông Phong một nụ hôn.

Hai tay Mông Phong đã bị trói vào đầu giường, hắn nghiêng đầu nhiệt tình đáp lại cậu, trong lúc môi lưỡi quần quít thì dương vật thô to lên vào khe mông Lưu Nghiễn ma sát tới lui, hắn lại bắn thêm một đợt lên quần cậu. Đương lúc ngây ngất thì Lưu Nghiễn chợt rời môi khỏi Mông Phong.

Mông Phong hăng còn chưa mấy thỏa mãn, chỉ dựa vào hôn môi mà gần như đã đạt tới cao trào, từng đợt bắn tinh đứt quãng khiến hắn thông thả thở dốc, cơ thể dậy nên phản ứng hưng phấn tột bậc.

Mông Phong khàn giọng bảo: “Đến đây nào, để anh sướng thêm lần nữa.”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu quan sát hắn, đoạn nói: “Cho anh sướng liền đây.”

Một tay Lưu Nghiễn vói ra sau, thoa tinh dịch Mông Phong vừa bắn ra lên khắp dương vật của hắn, đỡ lấy vật đàn ông to lớn kia ấn vào ‘cửa sau’ của chính mình. Thằng nhỏ trong quần cậu đương hưng phấn chia thẳng vào Mông Phong, giữa khe mông cảm nhận rõ rệt quá trình bị vật cứng như sắt đâm mở.

Mông Phong thở hổn hển nhìn xoáy vào Lưu Nghiễn, đáy mắt Lưu Nghiễn lúc này cũng đã chớm ngấn nước, cậu chậm rãi ngồi xuống, nuốt trọn dương vật đến tận gốc.

Hầu kết Mông Phong giần giật, Lưu Nghiễn bắt đầu chuyển động lên xuống, khiến dương vật của Mông Phong cọ xát trong cơ thể cậu liên tục, giờ phút đó bên trong gian tù chỉ vẳng vất tiếng thở dồn của hai người họ.

Đây là lần đầu tiên Mông Phong để Lưu Nghiễn nắm trọn quyền chủ động, hắn kinh ngạc dõi nhìn Lưu Nghiễn, tràn đầy trong ánh mắt là khuôn mặt tuần tú phẳng phất vẻ ẩn nhẫn cấm dục của cậu, biểu tình đó chính là phản ứng vừa yêu vừa hận mỗi lần cậu thủ thi với hắn câu “Em yêu anh”. Thế nhưng khi Lưu Nghiễn dồn lực lên đầu gối, khiến nguyên cây côn thịt bị rút ra, rồi lại ngồi xuống, để dương vật của hắn hoàn toàn đâm sâu vào trực tràng của cậu, tận đáy lòng Mông Phong dấy lên một thứ cảm giác khó tả thành lời – Lưu Nghiễn thương hắn vô cùng.

“Hôn anh đi.” – Mông Phong thốt – “Nằm xuống nào.”

Lưu Nghiễn ngán ngán nước mắt úp mình lên người Mông Phong, hai người say mê, điên cuồng mà hôn nghiêng lấy nhau. Mông Phong bị trói tay vào đầu giường nên tự động dùng gót chân tạo lực đẩy, nâng hông bắt đầu bơm bọp đâm rút kịch liệt, nụ hôn của Lưu Nghiễn khựng lại, bị đâm đến hai mắt đần đờ, bần bật run lên.

“Đừng rời khỏi anh.” – Mông Phong hào hển thở dốc ngừng lại động tác – “Trở lại nào.”

Hơi thở của Lưu Nghiễn run rẩy, hôn lên khóe miệng Mông Phong, hắn tiếp tục đưa đẩy, hôn riết lấy Lưu Nghiễn. Cơn phát tiết như điên như dại ấy khiến cả hai đồng thời cảm nhận được đợt cao trào bùng nổ trong nháy mắt, trải qua rất nhiều lần làm tình, chống chọi vượt qua vô vàn nguy khốn, đây là lần ăn ý nhất, cũng là lần hạnh phúc nhất. Hắn ở trong cơ thể cậu, bị xâm phạm thô bạo mà Lưu Nghiễn hầu như không chống cự mấy may.

Dù cho hành động thô lỗ làm mất đi ít nhiều khoái cảm, nhưng nụ hôn nóng bỏng suông sã đó, thân thể nóng rực và nhịp tim dồn dập, tất cả đều hóa thành ba chữ kia lặp đi lặp lại vô số lần, hòa tan thấm sâu vào tận tâm can mỗi người.

Mông Phong bất tỉnh, cả người hắn đầm đìa mồ hôi, Lưu Nghiễn phát run thở gấp, cậu gượng ngồi dậy, đầu ngón tay lướt qua bờ ngực dính dớp của hắn, bàn này mạnh bạo làm tình kéo dài không được vài phút, song cậu lại bị đâm đến mức bắn ra.

‘Cửa sau’ của Lưu Nghiễn hăng còn khê co giật, hai chân càng mất khống chế mà run lập cập. Cậu rướn người cởi trói hai tay cho Mông Phong.

Mông Phong cũng ngồi dậy, vòng tay ôm eo Lưu Nghiễn. Hai người ôm nhau siết sao, Dương vật còn chưa hoàn toàn mềm xuống của Mông Phong vẫn chọc nhẹ vào khe hông Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn phát ra một tiếng rên rỉ, vươn tay ôm cổ Mông Phong, vùi mặt vào hõm vai hắn.

“Thoải mái không?” – Mông Phong cười hỏi – “Cảm giác đây là lần thích nhất... lại còn ở cái chỗ thế này nữa chứ.”

“Ừa.” – Lưu Nghiễn đáp lời – “Em cũng cảm thấy như thế... Tiếc là hơi nhanh... Cũng tạm tạm, miễn cưỡng chấp nhận.”

Mông Phong: “...”

Hai giờ đêm, trong gian tù đã tắt đèn, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, kéo chăn lên đắp kín rồi thiếp ngủ. Nửa khuya Lưu Nghiễn mở bừng mắt, lắng nghe tiếng bước chân rất khê, biết là có người đến tháo camera đi.

.
. .
.

End #51.

53. Chương 53

Sáng hôm sau.

Tra Long Khê ngồi trong văn phòng thưởng thức đoạn phim ghi hình tối qua, không khỏi miệng mồm khô khốc.

“Thảo nào...” – Gã cầm ly nước lên nhấp một ngụm làm dịu, xem tới mức máu nóng chảy rần rật – “Thì ra là một cặp.”

Tên tay sai hỏi: “Tư lệnh, giờ dặt nó tới đây không?”

Tra Long Khê nói: “Không vội, cứ nhốt trước đã.”

Gã vạch mở cổ áo, xem tới xem lui đoạn ghi hình kia nhiều lần, lại bảo: “Mẹ nó, quả nhiên là loại quan hệ này... chả trách.”

Một tên đàn em vội vã tiến vào, nói gấp: “Báo cáo Tư lệnh đại nhân, người mà ngài chờ đã tới rồi.”

Tra Long Khê kéo áo lại, sắc mặt không mấy hài lòng, gã hỏi: “Có mấy người?”

“Hai người ạ.” – Tên đàn em đáp – “Đều là nam cả, một người dựa theo miêu tả chắc là Lại Kiệt, người kia chẳng biết là ai, đều mặc quân phục và đội nón.”

“Chúng có mang theo thứ gì không?” – Tra Long Khê lại hỏi.

“Mỗi người đeo một ba lô, trong tay còn xách mấy thùng sắt nữa.”

Tra Long Khê tắt đoạn phim, nói: “Chuẩn bị xong hết chưa? Chốc nữa tao đi gặp hắn.”

“Ăn sáng đi này!” – Có người ở bên ngoài ném một cái túi vào trong gian tù, bên trong có chứa sữa tươi đóng hộp và bánh mì.

Lưu Nghiễn bình tĩnh, lo lắng sờ lên trán Mông Phong.

Nhịp thở của Mông Phong vẫn bình thường, hần hé mắt mỉm cười, đứng dậy giãn gân giãn cốt, bẻ đốt ngón tay rôm rộp vang. Lưu Nghiễn lật tấm ngăn lên, đưa mắt liếc nhìn bên ngoài, tên lính gác ngục ném đồ ăn xong thì bỏ đi, Mông Phong ngồi bên giường uống sữa, nói: “Hỏi thăm cậu lính mới tình hình ra sao rồi, bảo cậu ta chuẩn bị chạy trốn.” – Lưu Nghiễn bèn nhỏ giọng gọi: “Hiếu Đông?”

Bạch Hiếu Đông cuống quýt nhồm người đứng dậy, hô lên: “Kỹ sư!”

Lưu Nghiễn: “Hôm qua không phải muốn giết cậu đâu, vì tôi biết trước trong súng không có đạn.”

Bạch Hiếu Đông đáp: “Tôi biết rồi, sao anh chui sang phòng đó được vậy?”

Lưu Nghiễn nói: “Chuẩn bị thoát thân thôi, vết thương của cậu sao rồi?”

Bạch Hiếu Đông thấp giọng: “Chân hơi đau một chút, nhưng vẫn đi được.”

Lưu Nghiễn hạ tấm ngăn xuống, lại hỏi: “Có chạy được không?”

Mông Phong giải quyết sạch cả sữa lẫn bánh mì, thoải mái thở dài một hơi: “Đợi đến khi bọn chúng tới lấy máu thì tóm một tên trước, vì chỗ này rất khó kiểm soát góc bắn nên súng đạn không có tác dụng đâu. Chỉ cần nép vào tường hoặc lấy drap giường che ô cửa, bọn lính gác sẽ bó tay, buộc phải nhảy vào phòng này để dạy dỗ chúng ta. Đây, hàng xóm...”

Mông Phong gõ gõ lên góc tường, có một lỗ hổng nhỏ ở đây.

Mông Phong nói: “Hàng xóm, anh có đó không?”

“Có.” – Giọng người đàn ông vang lên – “Tôi là Trác Dư Hàng.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Trác Đình là em gái của anh đúng không? Cho em xem với... anh định làm gì vậy Mông Phong?”

Cậu áp vào góc tường, ghé mắt nhìn qua lỗ nhỏ, đầu bên kia có một người đàn ông, râu ria xồm xoàm, tóc tai vừa bẩn vừa dính bột như ăn mỳ, anh ta đang nằm dưới đất ngược mắt ngó sang bên này.

Mông Phong bỗng dưng bảo: “Đừng nằm kiểu đấy, em đang mời gọi anh đấy à? Hôm qua chưa dứt em ăn no sao?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong kéo drap giường xuống, xoắn thành sợi rồi buộc vào một thanh thép ngắn bẻ ra từ góc giường, lại hỏi: “Bọn chúng chỉ có bom cay thôi à?”

Lưu Nghiễn đáp: “Còn có cả lựu đạn, em thấy vũ khí cơ bản chủ yếu đều là AK hoặc súng săn.”

Mông Phong gạt đầu, bện sợi dây xong xuôi rồi nói: “Đây hàng xóm, anh nhớ chú ý phối hợp cho tốt đấy.”

Trác Dư Hàng đáp: “Biết rồi.”

Mông Phong lật tấm ngăn phóng mắt ra ngoài quan sát, xa xa cuối hành lang, tên lính gác ngục đang đi tới đi lui, bên hông lưng lửng chùm chìa khóa.

Lưu Nghiễn ngồi dựa lưng vào tường, nói: “Tôi còn tưởng Trác Đình... hoàn toàn bịa chuyện.”

Trác Dư Hàng lên tiếng: “Người anh em, xin lỗi, tại con bé không còn cách nào khác, tôi thật không ngờ nó dám làm như vậy.”

“Sao anh lại bị nhốt ở đây? Tra Long Khê là ai?” – Lưu Nghiễn khẽ giọng hỏi.

Trác Dư Hàng trả lời: “Gã là một phạm nhân giết người, lúc trước bị giam ở chỗ này... kể bên phòng tôi. Khi bệnh dịch bùng phát thì không có ai tới cứu chúng tôi, rất nhiều người đã chạy trốn, ông lão coi ngục sợ bọn tôi chết đói, nên bắt chúng tôi thề sau khi ra ngoài sẽ không giết người nữa, rồi lần lượt mở cửa cho từng người, để bọn tôi bảo vệ nơi này. Về sau, Tra Long Khê giết chết ông ấy, tổ chức một đội ngũ Tân quân.”

“Phạm nhân...” – Lưu Nghiễn trầm ngâm nói – “Gã bảo mình là lính gác ngục, tôi còn nghĩ trông chẳng giống chút nào, hai người có thân thiết không?”

Trác Dư Hàng chỉ thờ dài.

Mông Phong lại bảo: “Hôm qua Dư Hàng có nói với anh, hồi trước Tư lệnh Tra ở trong tù cũng có không ít bạn giường là phạm nhân nam, giờ gã xem xong đoạn ghi hình tối qua chắc sẽ nhắm vào em, chúng ta phải khiến gã lơ lửng cảnh giác rồi lập tức chạy trốn. Nếu gã bắt em ngoại tình thì em phải nghĩ cách kìm chân gã, sau khi anh vượt ngục thành công sẽ đến cứu em ngay, nhưng không được cởi quần áo, hiểu chưa? Ông đây mặc kệ em xài cách gì, tóm lại tuyệt đối không được cởi đồ ra...”

Lưu Nghiễn lạnh giọng cắt ngang: “Thời điểm này đáng lẽ phải bàn chuyện khác chứ.”

Lưu Nghiễn cũng biết tù cấm là nơi thường xuyên nảy sinh quan hệ đồng tính, tất nhiên bọn chúng chẳng bận tâm có yêu đương gì không, chỉ cần chơi vui là đủ. Nhờ vào mối quan hệ với Mông Phong sẽ khiến lời nói dối của cậu trở nên hợp lý, nếu Tra Long Khê không còn ngờ vực thành ý của cậu, thì hiện giờ chắc hẳn đã thả lỏng cảnh giác rồi.

“Tại sao anh lại bị giam?” – Lưu Nghiễn hướng về phía góc tường mà hỏi – “Anh cũng là tội phạm à?”

Trác Dư Hàng đáp: “Tôi ngộ sát.”

Lưu Nghiễn: “Ừm.”

Trác Dư Hàng tiếp: “Tôi lỡ tay giết chết bạn trai của em gái mình.”

Lưu Nghiễn: “Anh vốn dĩ không cần giải thích rõ như vậy.”

Trác Dư Hàng: “Chỉ là tôi muốn nói thôi, cảm ơn các cậu đã tin tưởng tôi.”

Mông Phong khẽ giọng nói vài tiếng, xua tay ý bảo không hề chi. Ngoài hành lang vọng tới tiếng bánh xe đẩy, đám bác sĩ đang tới lấy máu.

Lúc này tại khu hành chính của nhà tù Thanh Sơn:

Tra Long Khê cho lui toàn bộ đám tay sai, song cái tướng thô phỉ bậm trợn vẫn hiện lồ lộ trên bản mặt.

Gã, Lại Kiệt và anh chàng phi công cùng ngồi trước bàn ăn, bọn đàn em nhanh nhẩu dọn đồ ăn lên. Đã nửa tiếng trôi qua từ khi Lại Kiệt bước vào nơi này, trong thời gian đó Lại Kiệt đã tự nêu rõ chức vụ rồi đưa tờ công văn cho gã xem.

Tra Long Khê cũng giới thiệu về khu tị nạn với anh ta, chủ động nói rằng: “Thật lòng xin lỗi, do bọn tôi không biết xài loại vũ khí kiểu mới này nên mới ngộ thương các anh thôi.”

Lại Kiệt gật đầu nói: “Giờ cũng không biết những đội viên của tôi ra sao rồi.”

Tra Long Khê liền bảo: “Thế bây giờ có cần tôi dọn chỗ rộng rãi, để chuẩn bị tiếp đón những người mà các anh cứu về không?”

Lại Kiệt từ chối: “Thôi thôi, giờ vẫn chưa cần thiết, trước tiên tôi cần tập hợp đủ đội viên đã, chắc phải bắn thêm một phát đạn tín hiệu... À quên giới thiệu, cậu này là Triệu Kinh, một phi công xui xẻo dính phải đạn đạo của anh nên mới rớt xuống.”

Cậu phi công bắt tay với Tra Long Khê, cái nắm tay của gã mạnh mẽ như gọng kìm.

Lại Kiệt tiếp lời: “Chốc nữa tôi muốn đi nhìn một vòng, quanh đây còn người ở không?”

Tra Long Khê dặn bảo cấp dưới đôi câu, lát sau có một tay đàn em lấy bản đồ bày ra trên bàn, Tra Long Khê khoanh vòng vài chỗ, vẽ đại khái phạm vi những thành thị lân cận.

“Tôi nghĩ mấy nơi này chắc vẫn còn người sống sót.” – Tra Long Khê nghiêm túc nói – “Nhưng cũng có rất nhiều zombie.”

“Anh rất có tinh thần giác ngộ nha.” – Triệu Kinh cười khen – “Anh là một người tốt, bảo vệ nhiều người như thế... Ấy! Nhóc con! Đừng táy máy đụng vào cái hộp đó!”

“Đài phát thanh đã nói thế mà.” – Tra Long Khê cười đáp – “Hồi đầu năm nghe được Chính phủ kêu gọi dân chúng giúp đỡ lẫn nhau, mọi người đoàn kết đồng lòng... Mấy đứa lại đây, đừng vọc đồ của các chú.”

Có vài đứa trẻ đang nghịch cái khóa mật mã trên hộp chứa vắc xin, vừa nghe tiếng quát liền ù té chạy như ong vỡ tổ, Tra Long Khê chụp lấy một đứa trong số đó, véo mặt của thằng cu mà cười nói: “Ra chỗ khác chơi đi.”

Cu cậu kia vội gật đầu dạ vâng, đôi mắt chân thật toát ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Tra Long Khê thả cho thằng cu chạy đi, rồi thản nhiên châm rượu cho Lại Kiệt, gã không xài lại chiêu bỏ độc vào đồ ăn, bởi lẽ, lính đặc chủng với ý chí kiên cường tuyệt đối sẽ không khuất phục mà giao vắc xin ra.

Tra Long Khê đã từng thử một lần, bốn tháng trước, một đội cứu hộ khác tới đây khiến gã nảy lòng tham, bèn giả bộ đầu quân vào đội cứu viện. Sau khi lừa được một ống vắc xin thì gã phát hiện sức mạnh tăng vọt, thế là gã chuốc thuốc độc bắt giữ đội trưởng của đội Nộ Hải, rồi dùng tất thảy thủ đoạn tàn khốc tra tấn họ, sau cùng giết chết cả ba người lính đặc chủng.

Tuy nhiên gã vẫn không lấy được một chút thông tin hữu dụng nào, đồng thời không có được thứ gã mong muốn.

Hộp đựng vắc xin hăng còn giấu trong két sắt của gã, nhưng không một ai mở được khóa mật mã, nếu dùng thuốc nổ mở khóa thì hộp hợp kim titan sẽ vận hành cơ chế tự hủy, rốt cuộc vẫn hoàn trắng tay.

Tuy Tra Long Khê đã được tiêm vắc xin, song gã vẫn thiếu cảm giác an toàn như trước. Loại vắc xin này cực kỳ hữu dụng, ngoại trừ tiêm vào cho chính mình còn có thể đổi được rất nhiều thứ khác. Mà dã tâm của gã, lý tưởng của gã, tất cả đều cần dựa vào những ống vắc xin này mới trở thành hiện thực, cho dù không đạt được gì, giữ lại cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Lại Kiệt dùng cơm xong xuôi, đem mấy vật tùy thân giao cho Tra Long Khê, nói rằng: “Nhờ anh tạm thời bảo quản giúp tôi nhé.”

Tra Long Khê gật đầu, tự mình cầm cái hộp dẫn Lại Kiệt vào phòng làm việc, đặt cái hộp lên bàn. Sau đó, Lại Kiệt chỉ mang theo một balo chứa đồ rồi cùng Triệu Kinh đi ra bãi đất trống.

Lại Kiệt bắn một phát đạn tín hiệu chỉ thiên, hôm nay là một ngày đầy mây, khắp núi rừng sương giăng mịt mờ. Anh ta bắn xong liền giao khẩu súng lại cho Triệu Kinh.

Tra Long Khê châm thuốc cho Lại Kiệt, cùng rảo bước đi lên đỉnh núi, Lại Kiệt nhận xét: “Hệ thống phòng ngự ở nơi này bố trí rất khá.”

Tra Long Khê nói: “Lợi dụng điều kiện sẵn có của nhà tù mà cải tạo lại thôi, chỗ này hồi trước là một nhà tù, bọn họ đều là phạm nhân cả.”

Lại Kiệt gật đầu, hỏi: “Anh không sợ họ sẽ tự bỏ trốn à?”

Tra Long Khê đáp: “Tôi tin vào mặt tốt đẹp của con người, hồi đó chính anh Hoàng đã thả tất cả tù nhân ra, khi đại họa ập đến, quá khứ cũng không còn quan trọng nữa.”

Lại Kiệt gật đầu, lính tuần tra xung quanh đều mặc quân phục màu xanh nhạt được sửa lại từ áo tù, biểu tình nghiêm túc chuyên chú, tuy nhiên vẫn mơ hồ nhìn ra vẻ hung hãn và thô lỗ tiềm tàng.

Lại Kiệt hỏi tiếp: “Ông lão gác ngục ở đây đâu rồi?”

Tra Long Khê gỡ nón lính xuống, xoa xoa quả đầu trọc bóng lưỡng, đáp rằng: “Ông ấy vì bảo vệ bọn tôi nên đã hy sinh.”

Lại Kiệt thốt thức rằng: “Thật không ngờ.”

Tra Long Khê cười tiếp: “Tận thế giáng xuống, có người tự mình trốn chạy, cũng có người phạm tội, còn những tù nhân như họ ngược lại đảm nhận chức trách bảo vệ cho mọi người.”

Lại Kiệt cười cười, bảo: “Đúng vậy, tôi thấy anh đã làm rất tốt.”

Tra Long Khê vội tỏ vẻ khiêm tốn, rồi dẫn Lại Kiệt đi vào sân trong của khu nhà số 1. Hiện tại đúng ngay giờ cơm trưa, Triệu Kinh ngẩn cổ nhìn quanh, bắt gặp trên lầu có không ít người đứng xếp hàng đi xuống, tay cầm cặp lồng linh suất cơm.

Không người nào nhìn sang Tra Long Khê, ai nấy đều khúm núm cúi đầu, bước tới chỗ người phụ nữ đang phát cơm canh ở giữa sân mà nhận cơm.

Lại Kiệt gật đầu, Tra Long Khê lại nói: “Chỗ ở chẳng mấy dư giả, nên mọi người đành phải sống trong phòng giam, nhưng cửa không hề khóa.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” – Triệu Kinh hòa vào ngợi khen.

Tra Long Khê tiếp lời: “Chị Ngô, bữa nay ăn món gì thế?”

“Cơm tẻ!” – Người phụ nữ trung niên cười đáp – “Với canh cá!”

Lại Kiệt nhìn lướt một vòng, đoạn xoay người đi ra, cặp chân mày vẫn luôn xô chặt vào nhau.

“Anh đang lo lắng cho đội viên của mình à?” – Tra Long Khê dò hỏi – “Hay để tôi dẫn theo ít người, cùng anh ra ngoài tìm thử xem.”

“Không cần đâu.” – Lại Kiệt từ chối – “Đội phó của tôi rất giỏi, cậu ta dư sức bảo vệ những người khác, tôi đang lo nơi này của anh thôi. Qua bên kia nói tiếp...”

Hai người họ đi sang một bên, Tra Long Khê ngẫm hiểu ý, gã nói: “Lên xe đi, chúng ta cùng lên kế hoạch chi tiết về việc đi cứu người.”

Lại Kiệt đưa tay chỉ xuống tại chỗ, dặn dò: “Triệu Tiểu Kinh, cậu ở đây chờ anh về nhé.”

Triệu Kinh gật gật đầu, đi tới một tảng đá ngồi xuống chờ, đôi mắt nhìn xuống chân núi xa xa.

Triệu Kinh ngoảnh đầu nhìn lại, thấy người trong nhà tù số 1 linh cơm xong nhưng không có ai đi ra bãi sân dùng bữa, mà lại lần lượt trở về phòng giam, cậu ta không khỏi co rút khóe miệng.

Nửa tiếng sau khi Lại Kiệt rời đi, trong khu nhà giam số 1 tựa hồ phát sinh biến cố, thoáng có người chạy nháo nhào ra sân trong.

Triệu Kinh vội rướn cổ nhìn quanh, đoạn chậm chậm tiến gần khu nhà giam số 1, đó là một khu ngục giam hình chữ Hồi () cao bảy tầng, trên lầu ba có một dãy hành lang bắc ngang sân trong, không biết dẫn tới đâu.

Năm phút trước:

Chiếc xe đẩy lăn bánh vào khu tử tù, tấm ngăn bị lật lên.

“Thò tay ra đây.” – Gã bác sĩ bên ngoài lạnh giọng ra lệnh.

Mông Phong nháy mắt ra hiệu, Lưu Nghiễn liền núp xuống gầm giường, bên ngoài truyền tới một câu chửi thề, mắt kiên nhẫn thúc giục: “Nhanh lên coi!”

Mông Phong bèn vươn tay ra, kẻ bên ngoài lại nói: “Vươn ra thêm chút nữa, mày điếc à?”

Mông Phong đành phải nghiêng người rướn toàn bộ cánh tay ra ngoài cửa, đột nhiên hấn rống một tiếng đầy đau đớn, Lưu Nghiễn nghe thấy không khỏi tái mặt.

Gã bác sĩ bên ngoài mặt mày tỉnh rụi, dùng một con dao mổ đâm xuyên lòng bàn tay của Mông Phong, cầm chặt tay hấn lên mặt xe đẩy. Mông Phong đau đến mức mắt mũi nhàn nhúm biến dạng, không ngừng rống to từng tiếng.

Gã bác sĩ kia rút dao mổ ra, lạnh giọng đe dọa: “Cho mày chữa cái thói cứng đầu.”

Chiếc áo blouse trắng văng đầy máu tươi, Mông Phong tức giận run người, bàn tay trái siết chặt thành nắm đấm, mà gã bác sĩ kia hăng còn thản nhiên ngâm nga hát...

“Vào độ tháng Chín... bình thần đến tẻ nhạt... mọi thứ đều ổn... chỉ thiếu nỗi ưu phiền...”

Cồn i-ốt được bơi lên, ngay khi ông tiêm sắp đâm xuống, Mông Phong tức khắc lật ngược bàn tay, chụp lấy cổ tay của gã bác sĩ rồi giật mạnh khiến bên ngoài phát ra tiếng va chạm rầm rầm, xe đẩy bị đụng lật nhào, ông thuốc lẫn lóc đầy đất, nguyên cánh tay của gã bác sĩ đã bị hấn kéo tọt vào phòng giam.

Mông Phong: “Kéo thêm đi... Kéo thêm đi... Ông cũng thích Vương Phi(1) nữa cơ à?” – Vừa nói vừa kéo tay gã bác sĩ, dùng sức giật mạnh từng phát, động vang ầm ầm, phía ngoài máu đỏ lênh láng.

(1) Bài mà gã bác sĩ vừa hát là “Nỗi xao động” của nữ ca sĩ Vương Phi: [Link](#)

Trong bài hát có câu La jum bo... la jum bo, Mông Phong chơi chữ hát thành la jia duo... la jia duo (Nghĩa là kéo thêm đi =)))

“Mày làm gì thế! Muốn chết hả!!” – Có người lập tức chạy tới quát nạt.

“Mau báo cho Tư lệnh Tra!”

“Tìm người tới giúp một tay!”

Gã bác sĩ vừa gào lên một tiếng đã kinh động toàn bộ người xung quanh, Mông Phong vẫn lẳng lặng siết chặt cánh tay kia của gã, rồi lại giật mạnh, ầm một tiếng, gã bác sĩ bị đập đầu vào cửa chảy máu đầy mặt, Mông Phong giật liên tục vài phát, ngoài cửa đã nhieu xuống một vũng máu, gã bác sĩ bị đâm đến ngất lịm, ngoài hành lang vọng tới những thanh âm hỗn loạn nhốn nháo.

Ngay lúc đó gã bác sĩ đột nhiên bật tỉnh, há mồm rống to như heo bị chọc tiết.

Mông Phong lại ghì cánh tay của gã giật tiếp, bất chợt kéo hụt, hấn mất đà ngã ngửa ra sau, máu văng tung tóe.

Mông Phong ngã một cú đập mông ê ẩm, cầm một cánh tay đứt lìa mà trở mắt ghen hợm.

Lưu Nghiễn: “Anh...”

Mông Phong thốt: “Woa, tráng sĩ đứt cổ tay nha...”

“Cái đệt! Dạy dỗ nó đi!” – Có người lập tức quát tháo.

Không biết ai đứng bên ngoài đã chặt đứt cánh tay gã bác sĩ, liền sau đó tấm ngăn bị lật lên, một quả bom cay xèo xèo bay vụt vào, lặn lông lốc trên sàn nhà, rồi tấm ngăn lập tức bị úp lại, áp chặt kín kẽ.

“Sao không phải là một quả lựu đạn cơ chứ...” – Mông Phong tiếc nuối than thở, Lưu Nghiễn tức tốc chui khỏi gầm giường, cạy bịt mũi miệng nhặt quả bom cay lên rồi nhét tọt quả bom vào lỗ hổng nơi góc tường, rút qua bên kia.

Trác Dư Hàng ở gian tù kế bên dùng tấm khăn ướt bịt kín mũi, vội vàng nhặt bom cay rồi chạy tới ô cửa ném quả bom vào hành lang.

Bọn lính gác trong hành lang vốn không lường được chiêu này, bom cay vừa chạm đất đã xịt khói mịt mù, phút chốc khắp nơi đều vang lên tiếng ho khan sắc sụa. Mông Phong hét lớn một tiếng, giơ tay nắm tay đâm mạnh một cú vào tấm ngăn cửa.

Tên lính đè tấm ngăn bên ngoài đương sắc ho không ngớt, trong khoảnh khắc Mông Phong dồn hết sức bình sinh tung ra một đấm, tên kia kêu ré lên đau đớn, cả người lẫn tấm ngăn đều bay thẳng ra xa, đâm sầm vào gian tù phía đối diện.

“Cứu tôi với! Khục! Khục!!” – Bạch Hiểu Đông cũng hét lớn.

Mông Phong quát: “Đừng nói chuyện!” – Liền sau đó hấn chộp lấy sợi dây vải có cột thanh thép ở một đầu, bên ngoài ngập tràn khói cay, Mông Phong cũng không tìm được mà ho sặc sụa, hai mắt đau nhức không chịu nổi, hấn nín thở vươn tay ra khỏi ô cửa, tung sợi dây vải ra ngoài hành lang.

Chất vải không cứng nhưng lại dẻo dai, vùn vụt phóng vào hành lang, quần lấy cổ một tên lính gác rồi siết một vòng. Mông Phong nắm bắt lực độ cực kỳ chính xác, hấn trở tay giật ngược, kéo tên lính gác đâm thẳng vào cửa tù, tên kia bị đập đầu vào cánh cửa, thế là chết ngất.

“Khụ... nhanh lên...” – Mông Phong giục – “Tới lượt em đó Lưu Nghiễn...”

Hắn xốc ngược tên lính gác, dùng một tay túm chân của tên kia rồi kéo nguyên cảng chân vào trong, hắn mò lấy sợi xích sắt trong túi quần rồi giật xuống cùng với cái quần của tên lính, sau đó đẩy ngược tên kia ra ngoài. Hắn tìm được chùm chìa khóa liền tháo xuống.

Hai mắt Lưu Nghiễn đỏ bừng, dùng hai thanh thép tháo ra từ chân giường cặp lấy chiếc chìa khóa, thỉnh linh bên ngoài lại ném vào một quả lựu đạn.

“Phen này... khụ! Vừa lòng anh chưa!” – Lưu Nghiễn trêu.

Trong tích tắc đó, Mông Phong xông tới nhặt quả lựu đạn rồi mau lẹ chèn vào lỗ hổng nhỏ trên tường, quát lên: “Anh hàng xóm né xa ra!”

Quả lựu đạn chẹt giữa lỗ nhỏ cỡ lòng bàn tay, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn lăn xuống gầm giường, lựu đạn phát nổ đánh ầm một tiếng, bức tường sụp non nửa, ống nước bị nổ bể phụt nước ào ào.

Trác Dư Hàng cả giọng ho khan, phóng người nhảy qua bức tường đổ, bọn lính bên ngoài ném lựu đạn xong thì tường đã giết được Mông Phong nên lập tức chạy đi. Lưu Nghiễn dứt khoát cầm chìa khóa thử đi mở cửa, cầm hai thanh cặp dứt chìa khóa vào ổ rồi dùng sức vặn ngang, chiếc chìa khóa xoay một vòng.

Lại vặn thêm lần nữa, xoay tiếp một vòng, vang “Cạch” một tiếng.

“Quá đẹp!” – Mông Phong lớn tiếng khen ngợi – “Khụ! Khụ!”

Lưu Nghiễn cởi chiếc áo ba lỗ trên người, nhúng nước cho ướt rồi bịt kín miệng mũi, rút chìa khóa kéo cửa rồi lập tức xông ra, Mông Phong dẫn với theo: “Khụ! Bà xã coi chừng miếng thủy tinh đấy!”

Lưu Nghiễn đi chân trần nên giẫm trực tiếp lên miếng thủy tinh trên đất, rách da chảy máu nhức nhối, Mông Phong vội lao khỏi gian tù, vừa ho khùng khục vừa tìm kiếm súng ống.

Lưu Nghiễn loạng choạng đi mở cửa tù đối diện, Bạch Hiểu Đông cuống quýt xông ra, va bang bang vào cửa. Mông Phong vốn đã dùng quen súng máy sáu nòng, nay đổi sang xài súng tự động quả thực khó chịu bứt rứt, thế là hắn cầm khẩu súng trường như cầm cây côn thép, gạt ngã vài tên lính lác nhào tới, khom lưng ho sù sụ không ngừng.

Lưu Nghiễn lão đạo chạy ra hành lang, sau rốt cũng rời khỏi khu vực bom cay, dọc đường kéo theo một vệt máu dài. Mông Phong ngấn nước mắt ôm lấy Lưu Nghiễn, giúp cậu nhặt những miếng thủy tinh cắm trong lòng bàn chân.

Trong hành lang lúc này đã trở về tĩnh lặng, chỉ có bốn người thi nhau ho khan điên cuồng. Trong tay họ có ba khẩu súng, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn đứng dậy, ra hiệu cho cả bọn tháo chạy, họ chạy được một đoạn tới giữa hành lang thì dừng lại.

Lưu Nghiễn hiểu ý, móc chùm chìa khóa mở một cánh cửa rồi lách vào trong.

Mông Phong ra ngoài kéo mấy tên lính gác hôn mê vào, lột sạch quần áo giày dép của chúng cho mọi người thay, nhất thời trong gian tù nhỏ hẹp chật ních người.

Lưu Nghiễn dựa lưng vào tường, ngửa đầu nhìn trần nhà lấy lại bình tĩnh, đoạn bắt đầu đeo giày.

“Giờ ta chờ viện binh của chúng đến, mọi người có kế hoạch gì không?” – Mông Phong kéo drap giường xuống lau khô máu cho Lưu Nghiễn, cậu thấy vậy liền nói – “Kệ em đi.”

Trác Dư Hàng nói: “Tôi muốn đi cứu em gái.”

Mông Phong hỏi: “Anh biết em gái mình bị nhốt ở đâu sao?”

Trác Dư Hàng đáp: “Cảm ơn các cậu đã thả tôi ra, tôi sẽ tự đi tìm, mọi người đừng bận tâm chuyện của tôi nữa, sau này nếu có dịp tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách đáp đền.”

Mông Phong đánh mắt nhìn Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn bèn bảo: “Để anh ấy đi đi.”

Mông Phong nói: “Mọi người nên cùng hành động, trước mắt phải đột phá vòng vây thoát ra ngoài rồi tính tiếp, Bạch Hiểu Đông, cậu có bảo vệ Lưu Nghiễn được không?”

Cánh tay Bạch Hiểu Đông đang quần vãi trắng toát, vết đạn bị bắn xuyên hông qua đã dùng vải drap giường băng kín lại, sắc mặt cậu ta có phần tái nhợt.

“Tôi... tôi không biết xài súng, tôi chỉ biết Tán đả(đã chú thích ở chương 50) thôi.” – Bạch Hiểu Đông đáp – “Nhưng tôi sẽ gắng hết sức.”

“Tốt lắm.” – Mông Phong tiếp lời – “Thế này, chốc nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều người tới, tôi phụ trách giải quyết bọn chúng, Lưu Nghiễn dẫn theo hai người chạy ra cổng của khu nhà tù số 1, có thể giảm bớt áp lực tấn công từ bên ngoài. Sau khi thoát ra thì Bạch Hiểu Đông và Trác Dư Hàng thả hết những người bị nhốt ngoài kia, để họ nhanh chóng chạy trốn, gây ra hỗn loạn tiện thể cứu người luôn... Mà thôi, cậu cứ nghe lời Lưu Nghiễn, Lưu Nghiễn bảo cậu làm gì thì làm cái đó.”

“Ừ hử?” – Lưu Nghiễn thấy cho Bạch Hiểu Đông một cái liếc mắt đầy ám muội, liếm môi rằng: “Bảo cậu làm gì thì làm đó nhé.”

Mông Phong: “...”

“Nhanh lên!”

“Tấn ra chuẩn bị cản bọn chúng lại!”

Trước cửa có một đám người đang xộc tới.

Mông Phong chọc nhẹ đầu Lưu Nghiễn, ném sang cho cậu một khẩu súng, trong bụng thầm nhẩm tính thời gian, mười lăm giây sau, hấn trầm giọng phát lệnh: “Hành động!” – Tiếp đó giật mở cánh cửa tù, hai tay vác hai khẩu súng lao vụt ra ngoài.

Mông Phong nhằm hướng đằng sau, còn Lưu Nghiễn, Bạch Hiểu Đông và Trác Dư Hàng chạy về phía trước. Lưu Nghiễn vung tay, khẩu súng lục đánh một vòng đẹp mắt quanh ngón tay, trước mặt lại có thêm mấy người bổ tới, Lưu Nghiễn vội la lên: “Cẩn thận!”

Bạch Hiểu Đông đang guồng chân chạy bỗng nhảy bật lên, Trác Dư Hàng nghiêng người áp vào tường phóng qua, xoay ngang khẩu AK, nổ liền hai phát, Lưu Nghiễn cũng trở tay nổ súng, ba tên lâu la vừa vọt đến đã ngã xuống trong chớp mắt.

Lưu Nghiễn tiếp tục chạy đi, khen ngợi: “Rất đỉnh!”

Càng chạy càng gần tới cuối hành lang, ánh sáng chiếu rọi trước mặt, ngay khi tiến sát ranh giới của ngục giam hình chữ Hồi, Lưu Nghiễn suýt nữa mất đà vọt chân té xuống lầu, Trác Dư Hàng nói: “Đằng kia có thang thoát hiểm!”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh cứ đi đi, tôi thả mọi người ra trước đã!”

Trác Dư Hàng liền thốt: “Cảm ơn! Tôi sẽ ghi nhớ các cậu!” – Nói đoạn đeo súng sau lưng, leo lên thang thoát hiểm.

Khu sân trong tĩnh lặng như tờ, hơn một ngàn ánh mắt soi chăm chăm vào Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông.

Lưu Nghiễn phân công: “Cậu đi mở dây tù phía Nam, để tôi mở phía Bắc... Thôi chết...”

“Ai đấy!” – Dưới lầu phát ra tiếng súng nổ vang, Bạch Hiểu Đông và Lưu Nghiễn đồng loạt ôm đầu ngồi thụp xuống, lộn người né đạn rồi chạy ngược vào hành lang thông tới khu tử tù.

Ngay lúc đó vọng tới tiếng chân rầm rập chạy lên lầu, Lưu Nghiễn toan khom người muốn chạy vào một gian tù để núp bắn, nhưng lại chậm một bước, bốn tên lính lâu la đã chạy lên cầu thang tầng ba, chặn ngang luồng sáng.

Tiêu đời, Lưu Nghiễn thầm than, chỉ còn nước chờ Mông Phong giải quyết đám người đằng sau rồi quay lại cứu mình thôi.

“Giơ tay lên!” – Một tên cầm đầu bước tới, hòng súng gần như dí sát yết hầu của Bạch Hiểu Đông, lạnh giọng ra lệnh.

Lưu Nghiễn đành giơ cao hai tay.

Bạch Hiểu Đông lấp bắp: “Tôi tôi... tôi cảnh cáo mấy người nha, đừng có chọc giận tôi nha, đừng có ép tôi ra tay à.”

Bạch Hiểu Đông nhún chân trái sang phải, Lưu Nghiễn lúc này mới để ý thấy cậu ta cả giày cũng không đeo, chân trần quần chặt bằng vải. Lưu Nghiễn nghĩ bụng anh chàng của nợ này thiệt phiền phức.

“Chọc giận mày thì làm quái gì bọn tao?” – Bọn lính ồ lên cười sằng sặc.

Bạch Hiểu Đông: “Thì... thì không hay ho gì đâu, mấy người sẽ... thôi đi, đừng làm bậy nha.”

“Đập bẹp nó!” – Tên cầm đầu phát lệnh.

Trong tích tắc, Bạch Hiểu Đông xoay người tung ra một cước, phát súng nổ đoàng! Đánh văng ra!

Lưu Nghiễn chỉ thấy hoa mắt, Bạch Hiểu Đông chớp nhoáng đánh ngã hai tên, liền sau đó co cánh tay kẹp đầu một tên khác dộng vào tường, vang âm một tiếng.

Lưu Nghiễn trông mà rớt cả quai hàm.

“Ya!!!” – Bạch Hiểu Đông dòn hơi quát to, cuối cùng túm khẩu súng trường của tên khác, nghiêng người mượn lực nhảy bật lên, tung ra hai đá liên hoàn, đập tên nọ bay thẳng ra ngoài, dọc theo cầu thang lao vào xuống dưới, va đập máu chảy đầu u, chết ngất.

Lưu Nghiễn: “...”

Bạch Hiểu Đông: “Được... được rồi.”

Lưu Nghiễn: “... Anh Hai, anh đúng là cao thủ chốn dân gian mà.”

Bạch Hiểu Đông nói: “Đánh... cận chiến còn được. Nổ súng từ khoảng cách xa thì tôi bó tay, sẽ gặp nguy đó. Tiếp theo phải làm sao đây?”

Lưu Nghiễn liền bảo: “Nhanh lên, mở cửa các phòng giam ra!”

Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông chia chùm chìa khóa cho nhau, lần lượt đi mở cửa tù, thế nhưng không người nào đi ra, Lưu Nghiễn chạy xuống cầu thang, hô to: “Chạy đi! Nhanh lên! Mọi người đừng sợ! Cứ theo tôi này!”

Vẫn không có một ai dám xuống lầu, Lưu Nghiễn vỡ lẽ, sức đe dọa mà Tra Long Khê dựng nên rất áp đảo, mọi người đều đang sợ hãi gã.

“Mọi người sợ Tư lệnh Tra sao?” – Lưu Nghiễn hỏi – “Thời gian bây giờ vô cùng quý báu, cơ hội tự do ngay trước mắt, hãy theo bọn tôi rồi đi.”

Bốn phía nhà tù dấy lên nổi bất an, mãi cũng có người bắt đầu rời khỏi gian tù. Chợt tiếng chó sủa dần áp sát, Lưu Nghiễn xoay người nâng cao súng.

Một tên lính nhanh chóng dắt sáu con chó gác ngục chạy tới, đứng ngay giữa sân trong.

“Gâu! Gâu!!!”

Một bầy chó dữ điên cuồng sủa Lưu Nghiễn, thanh âm ầm chứa uy thế của loài sói.

Lưu Nghiễn lùi ra sau từng bước, gương súng chĩa vào tên huấn luyện chó kia, người đó rõ ràng không hề có vũ khí, chỉ mang chó tới trợ giúp đội lính nhỏ lúc này.

“Không muốn chết thì dắt chó của mày đi.” – Lưu Nghiễn lạnh giọng đe.

Bạch Hiểu Đông chân trần đứng chặn ở lối vào sân trong, nhịp chân nhảy sang trái, rồi dời sang phải, bầy chó gác ngục dồn sức vào chỉ sau nhe răng gầm gừ.

“Đừng chọc tao nha... cảnh cáo bọn mày đó...” – Ngón tay Bạch Hiểu Đông múa võ giữa không trung.

“Grừ...”

Lưu Nghiễn nhắc nhở: “Tụi nó chả hiểu cậu nói gì đâu...”

Chưa dứt lời, bầy chó dữ đồng loạt bỏ nhào về phía Bạch Hiếu Đông, Lưu Nghiễn cúi đầu gạt khóa nòng, giương súng.

Trong khoảnh khắc bầy chó ào tới, Bạch Hiếu Đông sải chân quét ngang lên trước, giải quyết con thứ nhất, hai đấm liên hoàn, hung hãn đánh con chó thứ hai đang phóng lên, đoạn nghiêng người né con chó thứ ba toan há mõm cắn vào yết hầu, trở tay túm đuôi nó quật ngược lên không, con thứ ba và con thứ tư đập đầu vào nhau, đánh bốp một tiếng rõ to.

Ngay sau đó, Bạch Hiếu Đông bày ra hai bàn đao tay(2), cúi người lướt đi tựa nước chảy mây bay, quát đẹp đường: “Ya!!!!” – Chém hai con chó cuối cùng bay thẳng ra xa.

(2) Đao tay: Thẻ võ với bàn tay khép chặt7-8-Anh-7-Mua-vo-ben-bai-bien-1407468589__660x0

Lưu Nghiễn: “...”

Bạch Hiếu Đông nắm chặt hai đấm phòng thủ khoảng hở trước người, quét mắt một vòng, lại lùi xuống vài bước, nói: “Được rồi.”

Tâm trạng của Lưu Nghiễn vào giờ khắc này quả thực không có từ nào tả nổi.

“Đều xuống hết đi!” – Lưu Nghiễn gọi to – “Thầy kệ mấy người, bọn tôi đi trước mở đường đây, đi nào!”

Lưu Nghiễn cầm súng, rời khỏi hành lang lộ thiên ở phía sau khu nhà số 1. Sân vườn dạng khép kín, bốn phía là tường vây cao hơn năm mét, chỉ có một lối ra duy nhất ở mặt tiền tòa nhà, lúc này lại có người tiến tới.

“Phen này khó nhằn rồi đây...” – Lưu Nghiễn nhận ra kẻ đó chính là tay vệ sĩ đầu trọc bên cạnh Tra Long Khê, cậu lập tức lắc mình núp sau cây cột, dặn rằng: “Kiểm chỗ trốn đi, chốc nữa tìm cơ hội đánh lén hắn.”

Bạch Hiếu Đông hỏi: “Đánh lén á? Vậy không tốt đâu.”

Lưu Nghiễn hỏi ngược lại: “Thế cậu có đánh thắng hắn được không?”

Bạch Hiếu Đông đáp: “Để tôi thử, cũng khó nói trước, nếu hắn bỏ đi thì tốt...”

Lưu Nghiễn gắt: “Hắn còn khuya mới bỏ đi! Bớt nói xàm đi anh hai!”

Bạch Hiếu Đông liền bày ra một tư thế đánh cận chiến, tên đầu trọc mặt chẳng chịt sọc kia lạnh lùng nhìn xoáy vào cậu ta, không hề hé răng.

Lưu Nghiễn núp ở sau cây cột, nghiêng người trộm theo dõi, chuẩn bị len lén nả cho tên kia một phát đạn.

Tên đầu trọc hệt như một con quái vật, cánh tay để trần, từng thớ bắp thịt cuộn cuộn thô to, gã nhìn Bạch Hiếu Đông chòng chọc, hơi thở hộc ra như dã thú, ồ ồ dồn vang trong lồng ngực.

Thân mình tên ấy cao gần hai mét, trong khi Bạch Hiếu Đông chỉ có 1m80, cậu ta khom người càng lùn hơn tên kia cả một khúc. Cơ thể Bạch Hiếu Đông thon gầy cân xứng, song không quá mức cường tráng, so sánh với tên đầu trọc kia quả tình giống như thiếu niên yếu đuối trước mặt tráng sĩ, đập một phát là gục.

“Tôi... cảnh cáo anh nha.” – Bạch Hiếu Đông lại nói – “Đừng chọc tôi, tránh ra đi, bằng không đừng trách tôi đó.”

Lưu Nghiễn dựa sau cây cột đương trưng ra vẻ mặt xót xa không nỡ xem tiếp.

Tên đầu trọc cười khẩy đầy khiêu khích, liền sau đó rống một tiếng quật tay chộp tới, Bạch Hiếu Đông tức khắc nhảy lên, đập vào cánh tay gã lấy đà tung mình xoay vòng ngoặt mục giữa không trung, duỗi hai chân kẹp chặt vào cổ gã, vật ngang tên đầu trọc kia đánh “rầm” xuống đất!

Lưu Nghiễn lách mình ra khỏi cây cột, khi cậu đang giương súng nhắm vào đầu tên đầu trọc thì gã thành linh xoay người, vung ngay một đấm vào Bạch Hiếu Đông, Bạch Hiếu Đông liền chộp lấy mắt cá chân của gã xoay tròn lộn ngược ra sau, quát đẹp đường: “Ya!!!!”

Trọng lượng toàn bộ cơ thể Bạch Hiếu Đông dồn hết xuống gối trước, khụy một chân giáng đầu gối vào bụng gã, tên đầu trọc run rẩy co giật, phun ra một ngụm máu to, khi Bạch Hiếu Đông khom người lại bồi thêm một thế đao tay chém vào cổ gã, tên đầu trọc ngã phịch xuống đất, ngất lịm.

“Anh kỹ sư?” – Bạch Hiểu Đông gọi – “Giải... giải quyết xong rồi, cũng dễ đối phó ghê ha.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn giãn giãn, cậu đi tới nghiệm thu kết quả cuộc chiến, kiểm tra tên đầu trọc kia.

Bạch Hiểu Đông nói: “Hắn ta sẽ hôn mê tầm bốn tiếng, bị gãy hai cái xương sườn. Mình đi thôi.”

Lưu Nghiễn giơ súng lên rồi lại hạ xuống, hạ xuống lại giơ lên, lặp đi lặp lại hết mấy lần, rồi đột nhiên trong đầu cậu vọng đến thanh âm của Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn, mỗi một giây đều có hàng vạn người hy sinh, đồng thời càng có thêm nhiều người vì thế mà được cứu thoát, cậu phải học cách trở nên kiên cường hơn nữa.”

Cậu nhớ tới những thành viên của đội tìm cứu đã mất mạng dưới tay Tra Long Khê, dứt khoát dí họng súng lên trán tên đầu trọc, bóp cò.

Dòng máu chậm chậm chảy xuôi, Bạch Hiểu Đông nhìn mà tái mét mặt mày.

“Về sau sẽ giải thích cho cậu hiểu.” – Lưu Nghiễn bảo – “Đi nào.”

Những người bị nhốt trong nhà tù rút cuộc đã chịu đi ra, lúc này lực lượng canh gác ở nhà giam số 1 rất trống, hầu như đã chạy hết vào khu tử tù để tiếp viện nhưng lại bị Mông Phong giải quyết sạch sẽ rồi.

Mông Phong dẫn theo không ít người đuổi tới.

“Chu cha mẹ ời.” – Mông Phong kinh sợ thốt – “Em làm thế quái nào mà xử lý thằng đồ con ấy ngon ơ vậy!”

Lưu Nghiễn giải thích: “Đâu có liên quan gì tới em, dân gian tự khắc có cao thủ ra tay! Mau lên! Chạy qua bên kia!”

Bên ngoài mặt tiền tòa nhà thành linh vang lên tiếng súng đi đoàn, tức thì có người hoảng hốt thét lên rồi chạy ừa né sang hai bên, Mông Phong kéo Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông núp sát tường, còn bản thân thì cầm hai khẩu súng, trốn vào trong góc, xoay người nhanh gọn xả hai nhát súng, miệng lầm nhảm tính: “Bên trái có bốn tên, bên phải bảy...” – Liền sau đó phóng người khỏi góc tường bắn liên ba phát đạn.

Nơi nơi đều là tiếng người thét la, sau mỗi lần tránh đi một đợt xả súng thì Mông Phong liền nhô lên bắn trả, cứ thế hết ba lượt đã sạch bóng địch, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh.

“Đi.” – Mông Phong thổi khói súng đầu nòng, Bạch Hiểu Đông hăng còn nghẹn họng trố mắt bị Lưu Nghiễn xóc dậy, Mông Phong hô lên: “Mọi người bám gót! Cẩn thận đấy!”

Lưu Nghiễn chạy ra con đường bên ngoài, lại có thêm một nhóm lính lác ôm súng xông tới, Mông Phong xoay người nhảy lên không, duỗi hai tay song song xả một tràng súng đoàn đoàn liên hoàn, tiếp đó lộn mình núp vào sau tầng đá để che chắn mặt bên trái. Sau ba giây, Mông Phong lại nhào lộn một vòng rồi đứng tại chỗ nổ súng quét ngang, cùng lúc đó Triệu Kinh cũng ôm đầu vọt ra sau tầng đá né đạn, nhằm thẳng hướng Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông, khi này Lưu Nghiễn đang sốt sắng kêu gọi mọi người cùng bỏ chạy xuống núi.

Triệu Kinh la to: “Sao lại là cậu!”

Lưu Nghiễn nhận ra giọng nói của tay phi công, tức tối thét trả: “Sao lúc nào cũng là anh thế hả?!”

Mông Phong quát ngang: “Trở về tòa nhà mau! Sao lại là anh... À nhầm, anh là ai?!”

Lưu Nghiễn nói: “Anh ta là phi công đó! Lái chiếc trực thăng ấy! Cháu ngoại của Tiến sĩ Ngụy! Đội trưởng của bọn tôi đâu?”

“Đi với Tư lệnh Tra rồi!” – Triệu Kinh cả giọng đáp.

Mông Phong lại hỏi: “Sao đến trễ thế?”

Triệu Kinh đáp: “Chúng tôi phát hiện một ngôi làng bị người cai quản ở dưới chân núi... Ở lại quan sát một ngày một đêm, họ... Chờ đã, các cậu phải đi tìm Lại Kiệt ngay, anh ấy đi về hướng Tây đó, tới đây nhà hành chính của Tra Long Khê...”

Mông Phong liền bảo: “Vậy anh ở lại đây tiếp viện, tôi đi tìm anh ấy, đồ đạc đâu? Bị mất hết rồi à?”

Triệu Kinh đáp: “Tôi có giữ.” – Nói đoạn rút vũ khí từ trong balo leo núi ra.

Mông Phong đón lấy khẩu súng, trở tay lắp khung súng máy sáu nòng, còn Lưu Nghiễn tới cầm hộp dụng cụ, Mông Phong dặn dò cậu: “Em bảo vệ hai người này, chuẩn bị vài quả bom hẹn giờ đi, lát nữa phải nổ banh cái phòng thí nghiệm sinh học của lũ đó, tránh sau này phát sinh rắc rối gì, anh sẽ về ngay.”

Lưu Nghiễn thúc Triệu Kinh một cái: “Anh hộ tống người dân xuống núi đi, đừng để bị tập kích đấy, đưa họ về thôn lành lặn.”

“Được, hai người nhớ cẩn thận.” – Triệu Kinh lập tức xoay người theo chân đoàn người xuống núi.

Nơi này đã tạm thời an toàn, Lưu Nghiễn tìm được một nơi kín đáo phía sau dãy nhà giam, ném ra mấy con robot mini để chúng tản ra khắp các ngõ ngách, bản thân cậu thì ngồi xuống mở hộp dụng cụ ra, bắt đầu lắp ráp bom hẹn giờ.

Bạch Hiểu Đông ngồi chồm hổm ở một bên góc.

Lưu Nghiễn vừa cầm cúi nổi mạch điện, vừa tán gẫu: “Đồng chí Tiểu Bạch, không ngờ cậu lợi hại thật đấy.”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Cảm ơn, ha ha.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Trước khi ra tay thì cảnh cáo đối thủ, mấy câu này bắt buộc phải nói à? Về sau cứ bỏ quách đi, cứ đánh thẳng tay mới chắc ăn hơn.”

Bạch Hiểu Đông giải thích: “Tại thầy tôi dạy, người học Tấn đả không thể ăn hiếp người bình thường. Phải tuân thủ nghiêm túc lời răn dạy mười sáu chữ.”

Lưu Nghiễn thắc mắc: “Lời răn dạy mười sáu chữ là cái gì?”

Bạch Hiểu Đông thật thà đáp: “Người không chọc ta, ta không động thủ, người nếu... chọc ta, gạt ngã bỏ đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

.
. .

End #52.

54. Chương 54

#53. Thanh sơn...

Lưu Nghiễn mở hộp dụng cụ ra, ngẫm nghĩ một lát, đoạn xốc ngược cái hộp đổ toàn bộ đồ vật xuống đất, lấy một sợi dây và kíp nổ gắn vào nắp hộp.

Bạch Hiểu Đông ngồi một bên chăm chú xem, không hỏi lời nào, mà Lưu Nghiễn cũng chẳng giải thích. Sau cùng cậu bỏ vào hộp hai ống thuốc nổ TNT rồi cố định ngồi nổ, cẩn thận đặt nắp hộp lên.

“Đi.” – Lưu Nghiễn ra tiếng – “Chụp đại tên nào đó tới tra hỏi chút.”

Chỗ này cách đỉnh núi lân cận chừng vài ba cây số, trong trận đánh ban nãy, tiếng súng đạn bom rền vô cùng vang dội, chắc hẳn Lại Kiệt cũng nghe thấy rồi. Không biết Tân quân có bao nhiêu thành viên, bởi rất nhiều tù nhân hồi trước đã vượt ngục, song số lính tiếp viện vẫn ùn ùn kéo đến không dứt.

Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông núp sau tòa nhà, một tiểu đội Tân quân gồm năm tên lớn giọng hò hét chạy về hướng khu nhà giam số 1, Bạch Hiểu Đông đột nhiên xông ra vươn tay trái túm áo tên lính chạy sau cùng, bàn tay phải khép chặt tạo thành thế đao tay chém bộp vào gáy tên lính cho ngất rồi kéo lê vào.

Lưu Nghiễn hắt nước lạnh khiến tên lính tỉnh dậy mới tra hỏi vị trí phòng thí nghiệm – ở phía Bắc của tòa nhà hành chính.

Cậu tìm được một cỗ xe jeep để không, cùng Bạch Hiểu Đông lên xe tiến về phía phòng thí nghiệm.

Tại nơi khác:

Tra Long Khê và Lại Kiệt rời khỏi phòng làm việc, xa xa mơ hồ vọng tới tiếng bom nổ súng vang, Lại Kiệt chau mày hỏi: “Tiếng gì đấy?”

Tra Long Khê liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đáp: “Luyện tập thường lệ đó mà, ở sân huấn luyện phía sau khu nhà số 1 ấy. À đúng rồi, nếu có dịp mời anh huấn luyện bọn lính của tôi được chứ?”

Lại Kiệt có chút đắn đo song vẫn gật đầu, Tra Long Khê tiếp: “Sẽ tìm được đồng đội của anh thôi, đừng lo lắng.”

Lại Kiệt nói: “Thật ra, bây giờ tôi không lo chuyện đó, mà về Tân quân của anh đấy.”

Tra Long Khê không nói lời nào, chấp hai tay sau lưng, chú mục nhìn Lại Kiệt, gã cao hơn Lại Kiệt một chút, thoáng cúi đầu bày ra vẻ nho nhã lịch sự.

Lại Kiệt sải bước trong hành lang quan sát xung quanh một vòng, sau chống tay lên bệ cửa sổ, phóng mắt nhìn ra dãy núi nơi xa, nói: “Khi Tân quân của anh đến vùng biển Quốc tế, chắc chắn sẽ đối mặt với nguy cơ giải tán.”

Tra Long Khê ngạc nhiên hỏi: “Tất nhiên rồi, thế có vấn đề gì à?”

Lại Kiệt xoay người nhìn thẳng vào hai mắt Tra Long Khê, giải thích: “Anh đã dẫn dắt lính của mình rất tốt, đến lúc đó có thể Quân giải phóng sẽ khảo sát bọn họ, và cũng dựa theo điều kiện tiên quyết là tôn trọng ý kiến cá nhân để thu nạp và tổ chức biên chế. Anh sẽ mất đi vị trí thủ lĩnh thường dân.”

Tra Long Khê cười ra tiếng, bắt đắc dĩ lắc đầu, Lại Kiệt vươn ngón tay chỉ chỉ vào gã, nghiêm túc hỏi: “Anh buông bỏ những thứ này được sao? Trở về làm một người bình thường?”

“Đương nhiên.” – Tra Long Khê đáp – “Tôi còn tưởng Quốc gia sẽ cưỡng chế gọi nhập ngũ cơ...”

“Nào có.” – Lại Kiệt chuyền qua một điều thuốc, Tra Long Khê nhận lấy, Lại Kiệt còn nói – “Quan niệm của dân chúng thời bây giờ đã khác xa so với thời ông bà cha mẹ chúng ta, Chính phủ không dám ép trai tráng nhập ngũ, chẳng những đội trưởng của lính đặc chủng không có quyền đó, ngay cả Tướng quân còn phải tôn trọng nguyện vọng của nhân dân cơ mà.”

“Bảo thật này.” – Tra Long tiếp – “Tôi không muốn đi chỗ trú nạn lắm, đôi lúc tôi vẫn nghĩ, đến đó rồi thì mình có thể làm được những gì? Tôi thà rằng ở lại mảnh đất quê hương, bằng không tới một ngày nào đó chí hướng và lòng nhiệt huyết sẽ bị bào mòn. Có lẽ tôi không thích hợp với lối sinh hoạt tập thể, các anh hãy thông báo Tổng bộ đưa tất cả anh em rời đi, còn tôi sẽ ở lại.”

Lại Kiệt nghe vậy bèn hỏi: “Anh định đi nơi nào? Lũ zombie đông như thế đâu giỡn chơi được.”

Tra Long Khê đáp: “Đi chu du mọi nơi thôi, xem xem có người nào cần sự giúp đỡ hay không. Lâm Tắc Từ đã nói ‘Cầu lợi quốc gia sinh tử dĩ, khởi nhân họa phúc tị xu chi?’(1), tôi không muốn núp ở chỗ tránh nạn để Quốc gia nuôi dưỡng tới già, tôi thà rằng tử trận trên chiến trường.”

(1) Lâm Tắc Từ là một vị quan và là Tướng nhà Thanh ở thế kỷ 19, Trung Quốc. Câu trên có nghĩa là: Đã liên quan đến sinh tử của một quốc gia, thì dù là phúc hay họa cũng không thể né tránh. (sưu tầm)

Lại Kiệt tán thưởng: “Chính xác, tốt lắm. Anh bằng lòng gia nhập đội chúng tôi chứ?”

Tra Long Khê không đáp lời, nhìn chăm chú vào mắt Lại Kiệt.

“Trước tiên tôi muốn cho anh xem một thứ.” – Tra Long Khê nói.

“Mông Phong!” – Lưu Nghiễn khẽ giọng gọi.

Mông Phong đứng ở đầu thang thoát hiểm xua tay ra sau liên tục, hướng mắt theo dõi Lại Kiệt và Tra Long Khê trong hành lang.

Lưu Nghiễn vẫn ngoắc tay gọi hần, Mông Phong vất vả lắm mới tìm thấy đội trưởng nhưng buộc lòng phải đi xuống, Lưu Nghiễn tung ra hai quả bom, Mông Phong bắt lấy rồi nhét vào túi. Lưu Nghiễn chỉ chỉ đặng sau, ý bảo hần đi đặt mìn ở phòng thí nghiệm sinh hóa.

Mông Phong nhảy xuống nói: “Lại Kiệt ở trong đó, lâu một đông người lắm, hai đứa đừng chạy nhảy lung tung, báo tin cho Lại Kiệt xong thì rút ngay.”

Lưu Nghiễn gật đầu, cùng với Bạch Hiểu Đông bám vào bờ tường sau lưng khu hành chính mà trèo lên. Cửa sổ mở toang, bên trong là một phòng làm việc rất lớn, Lưu Nghiễn còn trông thấy một chiếc hộp sắt đặt trên bàn làm việc, cậu ra hiệu cho Bạch Hiểu Đông thụp người xuống.

Hai người họ núp phía sau ống thoát nước bên ngoài tòa nhà, cùng đông tai lắng nghe cuộc trò chuyện trong phòng làm việc.

Tra Long Khê: “Đột trước bọn tôi vào thành phố, phát hiện một chiếc xe bỏ hoang, xung quanh máu me bê bết, bọn tôi tới kiểm tra thì tìm thấy cái này trong xe, chắc là thứ rất quan trọng.”

Lại Kiệt lẩm bẩm thốt: “Trời đất, đây là hộp chứa vắc xin của đội Nộ Hải... Từ năm ngoái họ đã bị diệt toàn quân rồi.”

Bên trên là khóa mật mã, Lại Kiệt vươn ngón tay xoay mật mã, Tra Long Khê bèn nói: “Để tôi tránh đi nhé.”

Lại Kiệt thoải mái rằng: “Không sao đâu.”

Tra Long Khê liền đẩy cửa bước ra ngoài, Lại Kiệt cúi đầu mở hộp mật mã, phát ra tiếng bật mở lạch cạch.

Tra Long Khê vừa ra khỏi phòng liền lấy một máy nghe lén áp vào cánh cửa.

Bên trong hộp chứa một ống vắc xin phòng bệnh, thuốc đông lạnh dưới đáy hộp vẫn còn tác dụng, Lại Kiệt đẩy nắp vào, ngược mắt nhìn lên, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng xuất hiện hai bóng người. Vẻ mặt của Lại Kiệt lúc này khá chi là đặc sắc.

Lưu Nghiễn giơ ngón trỏ ra hiệu im lặng, tay phải Bạch Hiểu Đông đang cầm một chiếc hộp. Cậu ta rình chiếc hộp chứa vắc xin trước mặt Lại Kiệt đi, rồi khê khàng tráo chiếc hộp của mình lên bàn, Lưu Nghiễn nhận lấy hộp vắc xin, đoạn chỉ tay về hướng Bắc, dùng khẩu hình phát ra hai chữ ‘Mông Phong’.

Lại Kiệt hỏi: “Rốt cuộc các cậu đã chạy đi đâu thế hả?”

Lưu Nghiễn đáp: “Gã kia chẳng phải thứ tốt đẹp...”

Ngay lúc đó cánh cửa đột ngột mở toang, Lưu Nghiễn hét toáng: “Coi chừng!!”

Tiếng súng nổ lên, chỉ trong vòng một giây ngắn ngủi, Bạch Hiểu Đông ôm chầm hông Lưu Nghiễn kéo lùi ra ngoài, Lại Kiệt đồng thời đập lên bàn làm việc nhảy bổ ra phía cửa sổ.

Viên đạn của Tra Long Khê bắn sượt qua đầu Lại Kiệt, cắt thành một vết máu, theo đà lao đi bắn nát cửa sổ, vụn thủy tinh vỡ tung tóe.

Lại Kiệt ở trên không rút ra một khẩu súng đạn ria, không quay đầu mà trở tay nả một phát, viên bi thép vừa rời nòng đã phát nổ ngay bên trong phòng làm việc, liền đó anh ta quát lên: “Mau trèo xuống dưới!”

Lại Kiệt vịn vào bệ cửa lộn một vòng đẹp mắt, đáp xuống bên ngoài cửa sổ, khóa nòng súng.

Song song với tiếng nổ súng ngoài cửa phòng làm việc, cửa sổ thủy tinh phía đối diện đồng thời bể tung!

Trong khi Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông chặt vật lắm mới đặt chân xuống đất, Lại Kiệt từ thang thoát hiểm phóng lên ống nước, lại từ ống nước nhẹ nhàng nhảy xuống, khi tiếp đất thì khom mình hạ một gối chạm đất để tản bớt xung lực. Lưu Nghiễn tức tốc xoay người đi lái xe, mau chóng nhét hộp vắc xin vào balo ném ra dây ghế sau.

“Giải quyết xong rồi hả?” – Lưu Nghiễn hỏi thăm – “Vết thương của anh không việc gì chứ?”

Lại Kiệt nhảy lên ghế sau của chiếc Jeep mui trần: “Không sao, trầy xước sơ sơ thôi, mẹ kiếp, để gã trốn mất rồi! Thanh âm nhỏ như vậy mà cũng nghe thấy sao?! Đáng lẽ mới này không nên ra tiếng!”

Lưu Nghiễn: “Cũng tại anh mở miệng trước chứ bộ! Chắc chắn gã có đặt máy nghe lén! Rút mau! Mông Phong đang đi đặt bom phòng thí nghiệm sinh hóa của chúng!”

Lưu Nghiễn vội quay đầu xe, luồng đạn từ đằng xa lao tới bắn nát kính chiếu hậu, Lại Kiệt hét to: “Phòng thí nghiệm sinh hóa ở đâu! Thôi xong...”

Từ khu hành chính bắt đầu có người ủa ra đuổi bắt, Lưu Nghiễn đạp mạnh chân ga phóng xe đi. Lại Kiệt rút một khẩu súng tiểu liên xoay người lại, ngồi vững ở ghế sau, gạt mở chốt an toàn liên xả đạn bắn phá, tiếng súng tạch tạch tạch liên thanh vang dồn, Lưu Nghiễn đẩy tốc độ xe lên mức cao nhất, đằng xa thỉnh thoảng lại một tiếng nổ trời long đất lở, báo hiệu Mông Phong đã thành công.

“Bọn Tân quân có cả thấy bao nhiêu?” – Lại Kiệt hỏi – “Anh vẫn còn dò la tình báo.”

Lưu Nghiễn đáp: “Ước chừng cỡ một ngàn một! Đã bị Mông Phong giải quyết hết mấy trăm tên rồi, đi tiếp ứng anh ấy nhé!”

Lưu Nghiễn đánh vô lăng, nhắm về phía sau lưng khu số 1, cua xe gấp đến mức suýt hất văng cả Bạch Hiểu Đông, Lại Kiệt mau lẹ xoay người giật chốt lựu đạn ném vào khúc ngoặt. Lưu Nghiễn xoay đúng một vòng 1800 quanh phía sau tòa nhà, chỗ khúc ngoặt có không ít người đuổi theo, quả lựu đạn đúng lúc phát nổ đánh bay đám người đó ra xa.

Lưu Nghiễn đạp chân ga, chiếc Jeep lại từ khúc ngoặt lao vút đi, Lại Kiệt mỗi tay cầm một khẩu tiểu liên, chĩa nghiêng sang hai bên mà điên cuồng xả đạn suốt dọc đường. Lưu Nghiễn ôm đầu cúi rạp xuống vô lăng đạp mạnh chân ga, chiếc Jeep theo đà phóng thẳng một đường. Bạch Hiểu Đông lần đầu rơi vào tình cảnh kích thích như phim Mỹ, cậu ta sợ đến mức ôm đầu núp xuống ghế mà gào thét không ngớt.

Chiếc Jeep đâm thẳng vào đám lính, một quả lựu đạn lại tung ra nổ “ầm!”, liền sau đó cỗ xe lao đi như tên bắn khỏi ngọn lửa rừng rực. Mông Phong vác khẩu súng máy sáu nòng co giò chạy như bay, sau lưng hằng còn một bầy zombie đuổi ráo riết, hấn hét lớn: “Lưu Nghiễn, em lại mưu sát chồng!!!!”

“Giết chúng nó cho tao!” – Tiếng rống của Tra Long Khê vọng tới.

Lưu Nghiễn đánh tay bẻ ngoặt, Lại Kiệt nhảy chồm lên ghế lái, thét: “Để anh lái xe! Mấy đứa núp vào!!”

Mông Phong giương khẩu tiểu liên, Lại Kiệt lập tức cởi áo chống đạn ném cho Mông Phong, hấn chụp áo mặc vào, nhả đầu Lưu Nghiễn và Bạch Hiểu Đông thụp xuống ghế xe, rồi gầm lên một tiếng khí thế bắt đầu xả đạn liên hoàn.

Vũ khí của Mông Phong có sức công phá không gì sánh được, bọn lính vừa chạy khỏi tòa hành chính đã bị mưa đạn xẹt ngang bắn ngã như rạ, chiếc Jeep vọt lên tốc độ cao nhất, lần thứ hai phóng qua ngọn lửa hung tàn và khói đen mù mịt do lựu đạn phát nổ, bỏ lại một trận địa la liệt xác chết.

Trong lúc cấp bách đó Lưu Nghiễn ngẩng đầu lên, chợt trông thấy trên sân thượng tòa nhà hành chính thấp thoáng một bóng người, cậu lập tức phát giác được mối nguy hiểm, vội quát giục: “Lại Kiệt! Mau chạy khỏi chỗ này!!”

Lưu Nghiễn cuống cuồng lục lọi balo, khi cậu vừa móc ra một vật dạng đĩa tròn, từ trên mái nhà đã phóng ra một quả tên lửa, gầm rú bay vút về chiếc Jeep đang lao đi với tốc độ cao.

“Ném ra ngoài!” – Lưu Nghiễn hô lên.

Bạch Hiểu Đông: “Tôi... tôi hả... bảo tôi đó hả?”

Mông Phong vẫn bận rộn xả súng bên hông xe, Bạch Hiểu Đông nhận ra chỉ có mình là rối tay, vừa hỏi vừa cấp tốc đón lấy cái đĩa, sải tay vung mạnh ra ngoài.

Chiếc đĩa điện tử kêu títtít liên hồi, nhanh như chớp vọt lên đón đầu quả tên lửa, nổ “Uỳnh” một tiếng giữa không trung, bắn ra cả trăm phiến kim loại bị nung đỏ. Tên lửa đã bị lực nổ chấn động nên đồng thời cũng nổ tung trên không, luồng xung lực ập tới hất nhào cả chiếc Jeep.

Trời đất cuồng quay, hai bánh sau của xe Jeep nhổng lên cao, đầu xe lại chia xuống đất tạo thành một góc nghiêng 450, Mông Phong bèn phi thân ngồi mạnh xuống dây ghế sau khiến chiếc Jeep vung văng đáp đất. Lại Kiệt đánh vô lăng quay đầu xe, hướng về con đường lúc đi tới đây. Cuối cùng đã được thở lấy hơi.

Lại Kiệt: “Cho ba phút chỉnh đốn trang bị, rồi báo cáo tình hình.”

“Bọn tôi bị bắt nhốt.” – Mông Phong bắt tay đổi đạn – “Vừa mới trốn ra tức thì, quay lại giết sạch luôn không?”

Lưu Nghiễn móc huy hiệu liên lạc ra ném cho Lại Kiệt và Mông Phong, lại gắn một chiếc lên cổ áo Bạch Hiểu Đông, bản thân cậu cũng có một chiếc.

Lại Kiệt cũng lật mở túi bỏ sung đạn được: “Anh với Triệu Kinh phát hiện một thôn làng dưới chân núi, sau khi quan sát một ngày một đêm đã điều tra được tình hình ở nơi này, đoán là các cậu đã bị bắt nên tức tốc đi cứu viện. Gã khốn đó đã giết toàn đội Nộ Hải, ông mày sợ dân thường bị bắt làm con tin nên chưa dám ra tay... Các cậu chịu trách nhiệm đi giải thoát cho dân thường, yểm trợ họ rời khỏi đó. Còn Bạch Hiểu Đông có gì báo cáo không?”

Bạch Hiểu Đông: “Đã thả hết dân chúng đi rồi.”

“Tốt lắm.” – Lại Kiệt hỏi – “Lưu Nghiễn thì sao?”

Lưu Nghiễn không ngẩng đầu mà rằng: “Tôi đã giết một người.”

Lại Kiệt nói: “Bây giờ cậu đang đại diện cho Quốc gia và Chính phủ, chỉ cần cậu cảm thấy người đó đáng chết thì không cần mềm lòng, cũng đừng sợ giết người, những hồn thiêng liệt sĩ của K3 sẽ vĩnh viễn bảo vệ cậu.”

“Ừm.” – Lưu Nghiễn khẽ giọng đáp.

Toàn bộ súng đã được nạp đạn đầy đủ, kết thúc chỉnh đốn trang bị, Mông Phong nói: “Giờ làm sao? Quay lại giết sạch hả? Trong phòng thí nghiệm có nhiều zombie lắm, đó là khu nhà giam số 3 ở phía Bắc, có gần hai vạn tù nhân sau khi đại dịch bùng phát đã bị nhiễm bệnh biến thành zombie.”

Lại Kiệt xoa xoa mũi, ra quyết định: “Vây phải tiến tới dọn sạch zombie, Lưu Nghiễn chịu trách nhiệm lái xe.”

Lưu Nghiễn đón vô lăng, cũng chưa lái đi mà hướng mắt dõi nhìn phía xa.

Mông Phong nói: “Chắc nên tổ chức thêm một phòng tuyến ở đây nhỉ? Lũ zombie đã rời khỏi khu thí nghiệm, sẽ nhanh chóng đuổi tới tòa hành chính, cho nên bọn Tân quân buộc phải chạy về phía chúng ta, đây là đường xuống núi duy nhất mà.”

“Lưu Nghiễn?” – Lại Kiệt hỏi.

“Gã khốn đó có hàng tá đường thoát thân ấy chứ.” – Lưu Nghiễn nói – “Thấy chưa.”

Xa xa trên sân thượng tòa nhà hành chính, tiếng quạt cánh ù ù vang lên, một chiếc trực thăng loại nhỏ đang bay đi.

Lại Kiệt phun một câu chữ thề, bảo: “Chuẩn bị chôn mình đi.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Nhưng gã chạy không thoát đâu, chờ chút nữa... Anh nhớ cái hộp mà Hiểu Đông đánh tráo ban nãy chứ?”

Lại Kiệt: “...”

Trên sân thượng binh lính tụ tập đông nghịt, ước chừng cả bốn năm trăm người, bọn chúng nháo nhào cầm phần thết gọi, song Tra Long Khê chẳng bận tâm mấy may, gã ngồi ở cabin mà thở phào một hơi.

“Bay về hướng Bắc ấy, kiểm chỗ nào an toàn.” – Tra Long Khê mỗi một ngã người vào ghế dựa, người tính chẳng bằng trời tính, chỉ trong một buổi chiều mà toàn bộ cơ nghiệp to lớn đã đi đời nhà ma.

Nhưng đàn em mất đi vẫn có thể thu nạp lứa mới, từ khi đại dịch bùng phát, tồn chưa đầy một năm gã đã thành lập được chính quyền, chỉ cần có thời gian, Tân quân chắc chắn có thể gây dựng lại lần nữa.

May mà phen này đã chiếm được thứ quan trọng nhất, chẳng đến nỗi trắng tay.

Tra Long Khê thỏa mãn mở hộp chứa vắc xin phòng bệnh đặt trên đùi, bên trong là một bảng hiển thị màn hình tinh thể lỏng với chằng chịt dây điện.

Dưới màn hình tinh thể lỏng đích thị là quả bom hẹn giờ.

Một thanh âm rất khẽ vang lên, màn hình đếm giờ hiển thị con số “1”.

Tra Long Khê nghẹn thở, đồng tử co rút kịch liệt.

Một giây tiếp theo, con số về không, bom hẹn giờ đồng thời kíp nổ.

Một trận nổ kinh thiên động địa bạo phát, sóng xung kích tạo thành cơn cuồng phong quét ngang cả đỉnh núi, từ khe núi vọng lại từng hồi tiếng vang như sấm rền.

Chiếc trực thăng biến thành quả cầu lửa giữa không trung, rơi tòm xuống khe núi, Tra Long Khê bị nổ banh xác, tan xương nát thịt.

Mông Phong hỏi: “Có cần cứu những người kia không?”

Lại Kiệt trầm ngâm không đáp, đột nhiên ở mặt khác của tòa nhà hành chính vang lên một giọng nam được khuếch đại qua loa phóng thanh: “Người trên sân thượng nghe đây! Tư lệnh Tra làm điều ác nên phải chết không toàn thây!”

“Trác Dư Hàng?” – Mông Phong ngạc nhiên thốt.

Lại Kiệt hỏi: “Các cậu biết người này à?”

Mông Phong gật đầu.

Trác Dư Hàng lại cả giọng tiếp: “Mọi người hãy chuẩn bị chống lại zombie! Đừng sợ hãi! Quốc gia sẽ tới cứu chúng ta! Chắc chắn sẽ cho chúng ta một cơ hội lập công chuộc tội!”

Đám người trên sân thượng nao nao rung động, Lại Kiệt hô lên: “Tra Long Khê đã đền tội rồi! Tôi thay mặt Quốc gia chính thức tiếp nhận lực lượng dân quân tự vệ Tân quân! Mọi người từ trên đó hãy mở đường máu giết zombie xuống dưới! Bọn tôi sẽ phụ trách yểm trợ!”

Số zombie trốn ra từ nhà giam số 3 vẫn chưa bủa tới toàn bộ, Lại Kiệt và Mông Phong mở đường diệt sạch lũ zombie bao vây trước tòa nhà hành chính. Trác Dư Hàng ôm cô em gái thương tích đầy mình tiến tới, vừa đặt cô vào xe đã xoay gót đi cứu người.

Hai mũi tấn công hợp lại, vừa giết zombie vừa rút lui, hỏa lực ngày càng gia tăng. Lực lượng tàn dư của Tân quân rời khỏi đường núi, đi phong tỏa hàng rào điện.

Lưu Nghiễn lái xe chạy xuống núi, Lại Kiệt cùng với Tân quân chôn toàn bộ số mìn còn lại xuống đất, nổ sập hơn non nửa đỉnh núi.

Những rắc rối cuối cùng đã giải quyết gọn, họ từ trên núi xuống tề tụ đầy đủ, Trác Dư Hàng mau chóng tiến hành kiểm kê nhân số. Hồi Tân quân bắt đầu cuộc chiến chống zombie thì Trác Dư Hàng và Tra Long Khê cùng nhau lãnh đạo, song từ chuyện của đội Nộ Hải bốn tháng trước đã phát sinh quan điểm bất đồng, Tra Long Khê và Trác Dư Hàng tranh chấp chia rẽ. Trác Dư Hàng vốn định dẫn theo lính thân tín của mình rời khỏi nhà tù Thanh Sơn, nhưng lại trúng phục kích của Tra Long Khê, Trác Dư Hàng bị bắt nhốt, đàn em dưới trướng sợ Tra Long Khê tra tấn cực hình nên buộc phải gia nhập lại đội quân của gã.

Hiện giờ Tân quân như rắn mất đầu, nên họ đều bằng lòng nghe theo Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng dẫn họ xuống núi, đi về nơi canh gác. Chỗ này vốn dĩ là một thôn trang loại nhỏ dưới chân núi của nhà tù Thanh Sơn, nhà cửa đổ nát tan hoang, chỉ có hai tên lính Tân quân cai quản bốn trăm sức lao động.

Bốn trăm người đó cùng nhau trồng trọt rau xanh, khoai tây và củ quả, khoai lang để cung ứng lương thực cho gần ba nghìn người gồm cả Tân quân và con tin trên đỉnh núi.

“Chỉ có nhiều đây người thôi sao?” – Mông Phong hỏi.

“Hầu như không người nào dám bỏ trốn.” – Trác Dư Hàng đáp – “Một năm nay chỉ có hai người trốn đi. Người già và trẻ nhỏ đều ở trong tay Tra Long Khê, bên ngoài là zombie, sau lưng là súng đạn lăm lăm, có thể chạy đi đâu được?”

Khấp mảnh ruộng vườn đều vọng lại tiếng người khóc thương thảm thiết.

Lại Kiệt đi kiểm kê nhân số, bảo: “Lưu Nghiễn, cậu tới đây phụ đăng ký tính danh đi, rồi nghỉ một đêm lấy sức, ngày mai ta phải rời khỏi chỗ này.”

Ngày 4 tháng 6 năm 2013,

Vừa rời khỏi vùng biển Quốc tế để trở về với đất liền, không ngờ nhóm địch nhân đầu tiên mà chúng tôi chạm trán lại chính là đồng bào của mình.

Trác Dư Hàng vẫn nhớ rõ biên chế cũ, nên đã điều động các tiểu đội trưởng của Tân quân đi thống kê, trong cuộc chiến vô nghĩa này đã mất đi hơn bảy trăm sinh mạng.

Việc đầu tiên sau khi Lại Kiệt xuống núi là tập hợp tất cả đội viên Cơn Lốc, mọi người đứng thành một vòng tròn, cùng mặc niệm cho thành viên đội Nộ Hải – những con người đã ra đi dưới tay dân thường.

Theo lời kể của những người tận mắt chứng kiến sự việc diễn ra lúc đó, Tra Long Khê vì muốn ép hỏi mật mã nên đã tàn nhẫn giết hết tất cả thành viên khác, chỉ lưu lại đội trưởng đội Nộ Hải, còn dùng cực hình nhiều lần tra tấn anh ấy, khi anh ấy vừa khỏi hẳn lại tiếp tục ném trái đủ loại đau đớn mà con người phải gánh chịu, chẳng khác nào lăng trì. Mãi đến sau cùng, vị đội trưởng ấy đã kiệt sức trút hơi tàn.

Họ vì nghĩ cách cứu viện những người dân lâm vào đại dịch zombie mà anh dũng hy sinh, nhưng không phải vì thân giữa đàn zombie hung tợn, lại rơi vào trong tay đồng bào mình, nhận đủ mọi sự dọa dẫm mà chết đi. Điều đáng sợ nhất chính là, những người chứng kiến chuyện đó sẵn sàng kể cho chúng tôi nghe toàn bộ sự việc, song chẳng một ai đề cập tới việc muốn phản kháng.

Lại Kiệt bảo may mà tôi tính toán cẩn thận, khiến gã thủ lĩnh tội đồ phải đền mạng dưới quả bom kia.

Chúng tôi tập hợp tất cả vật tư lại, nơi này không thiếu thốn lương thực, dư sức cho mọi người ăn uống trong vòng một tháng.

Càng nhiều người thì càng lắm chuyện phiền toái, ai nấy đều mệt mỏi rã rời, mà phiền nhất chính là tôi rất...

“Phiền nhất là cái gì vậy?” – Bạch Hiểu Đông tò mò – “Anh sao thế?”

Lưu Nghiễn đóng quyển nhật ký cái ‘bộp’, nói: “Cậu bị Mông Phong dạy hư rồi nhé, đồng chí Tiểu Bạch.”

“Hà hà.” – Bạch Hiểu Đông cười cười – “Nhật ký của anh có nội dung ý nghĩa lắm. Anh sao vậy, khó chịu trong người à?”

Lưu Nghiễn nói: “Không phải tôi khó chịu trong người... mà là đói bụng! Lại Kiệt!!”

Lưu Nghiễn rốt cuộc đã tìm được Lại Kiệt, hung hăng túm lấy cổ áo anh ta mà lắc như điên: “Tối qua tôi chỉ được ăn một nửa gói cải bẹ, sớm nay có vốn vẹn nửa ổ bánh mì và nước lạnh, nếu anh không kiếm chút gì cho tôi ăn thì chuẩn bị xin Tổng bộ một tên kỹ sư mới đi là vừa!”

Lại Kiệt không ngừng than khổ: “Người dân chưa đưa thức ăn tới, cậu bảo anh phải làm sao bây giờ?”

Mông Phong cầm một cái chén sứ mẻ tối, nói: “Này, em ăn tạm đi, lót dạ chút.”

Trong chén đựng hai quả trứng gà, Lưu Nghiễn đói đến hoa cả mắt, bởi thức ăn tối qua đều nhường hết cho Mông Phong, gần bốn mươi tám tiếng đồng hồ cậu hầu như chưa có gì bỏ bụng.

May mà Mông Phong còn biết yêu thương bà xã, đi trộm hai quả trứng gà cho cậu, Lưu Nghiễn vớ lấy ăn như hổ đói, Lại Kiệt cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bận bận rộn rộn, mãi đến khi Mặt trời xuống núi, tất cả mọi người đã ghi danh xong xuôi. Lúc này Trác Dư Hàng mới bê tới một nồi đầy ắp khoai tây chín, nói rằng: “Xin lỗi nhé, đã quên đưa cơm cho các anh.”

Lại Kiệt đáp lời: “Không sao, sắp xếp cho người già nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị sáng sớm mai khởi hành.”

Mông Phong phân phát chén mễ và dưa cho cả bọn, rồi cả giọng gọi Bạch Hiếu Đông về. Cậu ta đang băng bó vết thương cho em gái Trác Dư Hàng. Trác Đình vừa tỉnh dậy, khắp mình mẩy đều bị đánh đập thâm tím xây xát, giờ đã nhiễm trùng, bị thương nặng lại còn sốt cao, cơ thể vô cùng suy nhược.

Từ khi cô ta tỉnh dậy đã không nói với Trác Dư Hàng nửa câu, tóc tai bù xù, hướng ánh mắt vô hồn ngược nhìn bầu trời, miệng lẩm bẩm nói gì chẳng rõ.

Trác Dư Hàng đi chăm sóc em gái ruột, Bạch Hiếu Đông trở về, mọi người cùng nhau ngồi xồm trên khoảnh đất trống, vây quanh cái nồi lớn chứa khoai tây bắt đầu ăn cơm chiều.

Vào đêm, Lại Kiệt dựng một cái lều đơn giản làm căn cứ tạm thời ở ngoài thôn, ngọn núi lạnh lẽo bắt đầu trút mưa. Lưu Nghiễn nằm trên tấm bạt nhựa lắng nghe tiếng mưa, xoay người ôm Mông Phong.

Mông Phong nằm duỗi thẳng người, đương kéo bề ăm ăm, Lưu Nghiễn thò tay bóp tịt mũi hắn, bên ngoài truyền tới tiếng trò chuyện của Lại Kiệt và Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng: “Theo ý mọi người thì vẫn muốn ở lại nơi này.”

Lại Kiệt: “Không được, anh Trác này, chưa nói tới việc vi phạm mệnh lệnh của Tổ chức, ở đây rất nguy hiểm.”

Trác Dư Hàng: “Tôi có thể lãnh đạo những anh em còn lại cùng bảo vệ mọi người mà.”

Lại Kiệt trầm ngâm một lát, tự mình đắn đo, mãi sau mới nghiêm túc rằng: “Đầu tiên, chuyện của các anh còn chưa được quyết định, tôi sẽ không nói mấy câu đại loại kiểu thẳng thắng được khoan hồng chống cự bị phạt nặng. Các anh bị oan uổng cũng được, là đồng phạm cũng thế, những việc này khi trở về vùng biển Quốc tế mới xác định rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho các anh. Thứ hai, chuyện tiếp theo đây vốn dĩ không nên nói cho anh biết, có điều nếu các anh vẫn khăng khăng ở lại mà không chịu đi vùng biển Quốc tế, thì tôi sẽ giải thích tình hình hiện nay cho anh nghe, nhưng anh phải giữ bí mật giúp tôi.”

Trác Dư Hàng nói: “Tất cả thành viên của Tân quân sẽ đi với anh, cùng lắm nếu không tin tưởng được thì tôi còng tay họ lại. Tuy nhiên những người già rất sợ quân lính, họ đã bị Tra Long Khê đe dọa đến chết khiếp, chẳng dám mù quáng tin tưởng ai nữa.”

Lại Kiệt bảo: “Không tin cũng không được, bởi thực tế, khi tất cả những người sống sót ở đất liền đều được di tản, quân đội sẽ thi hành một kế hoạch quân sự ném bom oanh tạc tên gọi Trường Dạ, các anh trốn ở vùng núi này rất không an toàn, chắc chắn sẽ bị bom nổ chết.”

Trác Dư Hàng: “Vậy chúng tôi sẽ trốn vào hầm trú ẩn.”

Lại Kiệt: “Nơi này vốn không phải khu vực của đội Cơ lốc phụ trách, bọn tôi bị Tra Long Khê bắn rút xuống thôi. Anh hiểu không, đội Nộ Hải đã bị Tra Long Khê giết chết, tuy rằng không liên quan đến cách anh, nhưng nếu chúng tôi rời đi thì vĩnh viễn không có người tới cứu các anh nữa, chỉ còn cơ hội lần này thôi.”

“Chờ tới khi chính thức bắt đầu oanh tạc, không phải cứ rải vài quả bom là xong việc đâu, chốn rừng núi sẽ dùng đạn lửa, mà nơi thành thị có zombie đông đúc nhất sẽ dùng đạn hạt nhân. Đến lúc đó, ngay cả thức ăn các anh cũng chẳng tìm được, nói chi đến việc ở lại tự cấp tự túc... Mặt đất bị thiêu đốt tro bụi, chỉ cần một mối lửa cũng dư sức khiến các anh bỏ mạng ở chỗ này, nếu muốn sống, nhất định phải đi.”

Trác Dư Hàng đứng trầm mặc hồi lâu, Lại Kiệt tiếp: “Tặng anh một liều thuốc hút này, hãy thử đi thuyết phục họ, sáng sớm mai phải rời khỏi đây.”

Mông Phong hỏi bằng cái giọng ghen ghét: “Người mà em giết tên là gì?”

Lưu Nghiễn giật thót người, vội thả tay ra nhỏ giọng thốt: “Anh tỉnh rồi à?”

Mông Phong nói: “Em bịt mũi anh như thế không tỉnh sao được?”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp: “Em không biết.”

Mông Phong: “Lần sau giết người xấu nhớ hỏi tên trước. Nếu không Lại Kiệt chẳng thể ghi danh vào hồ sơ được.”

Mông Phong ngồi dậy, bộ mặt ngái ngủ đầy vẻ bất mãn, khoác áo nhật súng lên đi tuần tra. Bụng Lưu Nghiễn lại kêu òn ọt, cậu nằm xuống tấm bạt, lấy áo khoác làm gối đầu, ngắm mưa rơi tí tách dưới tán cây mà đếm cừu.

Lại Kiệt đổi ca trực với Mông Phong, rồi quay về lều căn cứ nghỉ ngơi, lúc này đã hai giờ khuya, trong thôn làng có không ít chỗ vẫn còn đốt nến, người dân đang bận rộn thu dọn đồ đạc.

Lại Kiệt bóp tay lên đầu gối, ngồi ngẩn người trong lều, Lưu Nghiễn khẽ giọng hỏi: “Mệt lắm phải không?” “Cũng tạm tạm.” – Lại Kiệt nói – “Lưu Nghiễn, cậu càng ngày càng lợi hại, là nhờ có vắc xin đúng không?”

Lưu Nghiễn chỉ cười cười, không đáp lời.

Cậu thích Lại Kiệt lắm, vị đội trưởng này giống như một người anh cả, cũng là một người lính rất dịu dàng, ưa nói đùa nhưng có chừng mực, tốt bụng và biết nhẫn nhịn, song không mất đi khí chất quả cảm.

Lại Kiệt sẽ nhấn tay vào yết hầu Lưu Nghiễn, tức giận chất vấn cậu “Sao dám ra tay đánh nhân dân”; cũng sẽ nói với cậu rằng “Đừng sợ giết người, những hồn thiêng liệt sĩ của K3 đang bảo vệ cậu”.

Anh có nguyên tắc và lập trường kiên định, có thể nói là trụ cột tinh thần của toàn đội, chỉ cần có Lại Kiệt, Lưu Nghiễn sẽ không sợ mình làm sai điều gì.

“Không ngủ được hả?” – Lại Kiệt ra tiếng hỏi – “Còn đang sợ à? Lần đầu giết người chứ gì.”

Lưu Nghiễn đáp: “Không sợ.”

Lại Kiệt nói: “Bom của cậu xài tốt lắm, trước kia cậu chỉ là sinh viên, hiện giờ cậu đã là một thành viên của bộ đội đặc chủng.”

“Đối với dân chúng, cậu phải chú ý mỗi một lời nói hành vi, chỉ cần cậu giữ vững lập trường của mình trước mặt nhân dân, thì khi hoàn cảnh ép buộc, vào giây phút không thể không giết người ấy, cả Tổ quốc đều trở thành hậu thuẫn lớn mạnh nhất, đặt niềm tin nơi cậu, nâng đỡ cánh tay cầm súng của cậu.”

“Ừm.” – Lưu Nghiễn mỉm cười.

Lại Kiệt vươn tay xoa đầu Lưu Nghiễn.

“Tình hình ở đây phức tạp lắm hả?” – Bạch Hiểu Đông cũng không ngủ, nằm bên cạnh Lưu Nghiễn mà cất tiếng hỏi – “Khó xử lý sao?”

Lưu Nghiễn cũng hỏi: “Cần nghĩ cách gì không?”

“Không không.” – Lại Kiệt nói – “Lưu Nghiễn, anh thừa biết mánh khỏe của cậu rồi, đừng có mưu đồ chơi xấu thả zombie vào hù dọa họ...”

Lưu Nghiễn trở mình, vất vả nhin cười, ban nãy khi nằm ngủ quả thật cậu từng nghĩ tới cách này. Ra ngoài kiếm vài con zombie thả vào trong, khi đó thôn dân buộc lòng phải rời đi thôi.

“Đây chưa phải là nơi khó xử lý nhất.” – Lại Kiệt cúi đầu tháo bao tay hở ngón, rồi cởi giày lính – “À xin lỗi nhé...”

Lưu Nghiễn: “Chân anh không bốc mùi, chẳng sao đâu. Anh từng gặp tình huống nào khó đối phó nhất?”

Lại Kiệt đáp: “Tại thị trấn Vĩnh Vọng ấy, địa bàn của cậu chính là nơi khó nhằn nhất trong tất cả các nhiệm vụ mà anh chấp hành. Cũng may sau cùng cậu đã nghĩ thông suốt.”

“Bên cạnh anh chỉ có hai chiến hữu là Ngô Song Song và Lý Nham, anh đã được tiêm vắc xin rồi mà đánh cận chiến chỉ ngang tay với Mông Phong, còn khẩu súng bắn tĩa của Trương Dân bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của bọn anh. Mà các cậu chưa từng làm chuyện gì xấu, trái lại còn tiếp đãi bọn anh đằng hoàng, thế nên anh chẳng có cách nào xuống tay cho nặng được, huống hồ có dùng tới vũ lực cũng phải chịu phần thua. Thấp phóng điện của cậu, và cả súng phun lửa... Cơ bản chẳng có cách nào đấu lại hàng tá vũ khí với lực sát thương cao như thế.”

Lưu Nghiễn nói: “Nhưng cuối cùng anh vẫn thắng đấy thôi.”

“Đúng.” – Lại Kiệt tiếp – “Nguy hiểm thật đấy, một khi không thể giải quyết trong hòa bình, bên phía các cậu còn có hai người Hồ Giác và Đường Dật Xuyên, họ là nhân vật lớn mà Tổ chức nêu đích danh tìm kiếm, tiếng nói cực kỳ có trọng lượng, nếu trở lại vùng biển Quốc tế, lỡ họ không vừa mắt thứ tép riu như anh... gây áp lực lên Ban chỉ huy Mặt trận, thì anh mày xong đời, chỉ còn nước chờ bị giáng cấp rồi lĩnh phạt. Mẹ nó, quả thiệt là còng lưng đi làm chuyện có tiếng mà chả có miếng. Thôi ngủ đi, anh nghe bụng cậu lại réo ầm ĩ rồi đấy, hèn gì Mông Phong cứ hay nói cậu dứt hoài không no...”

“Anh đủ rồi nhé.” – Lưu Nghiễn hừ lạnh.

“Dứt không no...” – Bạch Hiểu Đông lại thắc mắc – “Nghĩa là sao?”

Lưu Nghiễn: “...”

“Bạch Hiểu Đông, khi trở về tôi sẽ giới thiệu một người bạn nhỏ cho cậu kết nghĩa.” – Lưu Nghiễn nói – “Chắc chắn hai người sẽ rất hợp cạ, đều là người ngoài hành tinh mà.”

Mưa rơi tí tách suốt cả đêm, mưa bụi bao phủ một lớp sương mù lên khắp ngọn núi, nặng nề mà ẩm ướt, tựa như một lớp dầu mỡ dính dớp trên cơ thể.

Mông Phong đi tới giếng nước bên cạnh thôn làng, kéo một thùng nước lên, cởi áo khoác và áo ba lỗ, đoạn xóc ngược thùng nước dội thẳng từ đầu xuống, miệng phả ra một hơi đầy sáng khoái.

Hắn vắt áo lên vai, phơi bày phần thân trên cường tráng, cúi người ngồi xuống bên cạnh giếng hút thuốc.

Phía xa xa có một cô gái đứng chống gậy, ngơ ngẩn dõi nhìn Mông Phong.

Hút xong một điếu thuốc, Mông Phong đứng dậy quét mắt nhìn một vòng, rồi rón ra rón rén tiếp cận một nhà dân, lách mình nép sau tường, lia mắt đảo dác nhìn quanh – có nhà bếp!

Mông Phong giống hệt một con tinh tinh, chui vào nhà thôn dân lục lọi từ chạn tủ đến kệ bếp, từ bếp lò đến lu nước, cả giỏ trúc cũng không bỏ sót, mãi mới tìm được một gói mì xào, vội cặp vào ngực rồi lên ra ngoài.

Trước cửa có một cô gái chống gậy, tóc tai lòa xòa phủ hết mặt mày, hơi thở yếu ớt, rầu rĩ thốt: “Tôi – xin – lỗi...”

Mông Phong kinh hãi đến mất hồn mất vía, suýt tí đã ném vượt gói mì xào xuống đất, Trác Đình vội nói: “Anh... muốn kiếm đồ ăn hả?”

Mông Phong gật đầu, đáp: “Tôi tìm được rồi, cô đừng nói ai nhé. Cô gài bom nổ tôi một lần, tôi trộm lại đồ ăn của cô, coi như huề nhau ha.”

Mông Phong dứt lời liền bỏ đi, Trác Đình chống gậy lão đảo bước theo sau Mông Phong, gọi với: “Anh... anh đợi đã.”

“Gì vậy?” – Mông Phong xoay người, ngơ vực hỏi.

Hai người họ đứng lại bên cạnh miệng giếng, Trác Đình ấp úng nói: “Anh Mông Phong, tôi... tôi không biết phải xin lỗi thế nào... chuyện quả mìn lần trước...”

“Không sao.” – Mông Phong ngắt lời – “Tôi đã lành rồi.”

Trác Đình nhỏ giọng: “Anh Hai tôi... sợ các anh buộc tội tôi, sợ khi đến chỗ tị nạn tôi sẽ chịu hình phạt, nên mới không muốn đi với các anh, tôi sẽ ráng khuyên nhủ anh ấy. Dù gì cũng là lỗi của tôi.”

Mông Phong để cô ngồi xuống bên thành giếng, Trác Đình thương tích đầy mình, vừa ngồi xuống đã bắt giác run rẩy vì đau.

“Trước kia cô làm gì?” – Mông Phong hỏi.

“Nuôi dạy trẻ.” – Trác Đình đáp – “Năm ngoái tôi dẫn bọn nhỏ vào núi, lúc đầu vẫn êm đẹp lắm. Về sau Tra Long Khê xích mích với anh Hai, gã liền bắt tội nhỏ nhốt lại, là tại tôi quá vô dụng.”

Mông Phong nhìn Trác Đình, cô tiếp lời: “Tra Long Khê đem bọn nhỏ và anh Hai ra uy hiếp tôi, tôi chẳng còn cách nào nên mới...”

Mông Phong hỏi: “Học sinh của cô vẫn lành lặn chứ?”

Trác Đình gật đầu, đáp: “Tôi có bị xử phạt thì cũng đáng, các anh cứ mặc kệ lời anh Hai, bọn nhỏ cần có một chỗ an toàn hơn.”

Mông Phong thoải mái rằng: “Lưu Nghiễn với tôi rất thân thiết, nên tôi có thể thay mặt em ấy tha thứ cho cô, còn anh chàng Bạch Hiểu Đông kia, cô hãy thử nói chuyện với cậu ta đi.”

“Cảm ơn.” – Trác Đình Khẽ giọng nói.

Mông Phong lại tiếp: “Tôi thấy Bạch Hiểu Đông chịu bằng bó vết thương giùm cô, coi như là tha thứ rồi.”

Trác Đình gật đầu.

“Vậy nên, cô có thể tha thứ cho chính mình.” – Mông Phong nói – “Khác với chúng tôi, cô không phải quân nhân, đừng tự trách bản thân quá mức, nếu có duyên sẽ gặp lại.”

Mông Phong cầm gói mì xào rời đi, Trác Đình hăng còn ngây ngẩn ngồi bên thành giếng một hồi, mãi sau mới quay về phòng.

Mông Phong lấy cây bút vẽ một hình trái tim lên gói mì, khẽ khàng đặt xuống bên cạnh áo khoác Lưu Nghiễn gói đầu, rồi quay đi tuần tra. Cứ hết như một con gấu ngốc nghếch gắng sức lấy lòng bà xã vậy.

.
. .

End #53.

55. Chương 55

#54. Sát thủ...

Tinh mơ hôm sau trời vẫn còn lất phất mưa bụi, mới tờ mờ sáng mà nơi nơi đã nhốn nháo ồn ào.

Lưu Nghiễn ngáp dài đứng dậy, mặt mày khó chịu ngồi trên xe ba gác mà bóc gói mì xào ăn. Lại Kiệt đứng ra tổ chức di tản, dân chúng dạt dứu nhau khuôn vác lương thực rời đi.

Có một bà cụ ôm gối và chăn mền gào khóc thê lương, Lại Kiệt muốn đưa bà đi nhưng bà ấy nhất quyết thà chết không đi, Lại Kiệt thiết tình bị náo loạn đến mồ đầu sốt trán.

Lúc này Mông Phong cũng bước tới an ủi khuyên nhủ bà cụ, Lại Kiệt vò rối tóc tai, điên tiết bỏ đi.

Mãi sau bà cụ ấy là người kiệt sức vì khóc đến đứt ruột đứt gan, được Mông Phong bế lên đặt vào xe ba gác, để những người khác đẩy đi.

“Bà ấy khóc lóc cái gì thế?” – Lưu Nghiễn dò hỏi.

Lại Kiệt thở ra một hơi: “Cái gì ngon vậy, cho anh miếng với. Bà cụ ta bảo là, bạn già, con trai con dâu, cháu nội của bà đều chôn ở đây, chỉ còn lại mỗi thân già trên đời, nên chẳng muốn đi đâu hết.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Vậy để bà ấy ở lại đi.”

Lại Kiệt: “Sao có thể để bà cụ ở lại được? Cả thôn làng đều đi hết, chút lương thực thừa lại bà cụ ăn được mấy ngày, trong khi bọn zombie vẫn rình rập khắp nơi, kế hoạch Trường Dạ vừa bắt đầu thì người ở đây sẽ chết sạch cả thôi.”

Bà cụ kia dựa vào người Trác Đình, trên xe phần lớn đều là người già mất sức đi lại. Mông Phong đi theo hộ tống, nhỏ nhẹ xoa dịu bà, hẩn lấy ví tiền ra cho bà xem ảnh chụp của hẩn với ba hồi nhỏ, còn kể chuyện bọn trẻ con ở nơi tị nạn.

“Đúng rồi.” – Mông Phong nói – “Trong đó có nhiều trẻ con lắm, mọi người cùng chăm sóc bọn nhỏ, tán gẫu chuyện phiếm...”

Trác Đình không khỏi bật cười, hỏi: “Các anh còn kiêm luôn nhiệm vụ trò chuyện với người già nữa à?”

Bà cụ lẩm nhẩm, cảm xúc đã nguôi ngoai không ít, vừa cầm tấm ảnh của Mông Phong vừa khóc lóc kể lể, sau cùng còn nắm lấy tay hẩn, cảm kích nói lời biết ơn.

Mông Phong nói: “Hãy sống đi, để sau này chúng ta còn được quay về. Chờ tới lúc nơi này sạch bóng bệnh dịch, mọi người sẽ cùng nhau về nhà.”

Bà cụ đỏ viền mắt, gật gật đầu, dựa vào lòng Trác Đình, cô thương xót vươn tay vuốt nhẹ mái tóc hoa râm của bà.

Lưu Nghiễn biết, Mông Phong từ nhỏ đã được bà nội chính tay chăm sóc nuôi dạy tới lớn, thế nên hẩn rất thương yêu bà, con người vốn luôn rần rỏi ấy khi thể hiện tình cảm dịu dàng mới xúc động lòng người nhất. Lưu Nghiễn ngây ngẩn dõi nhìn Mông Phong, trong lòng có một thứ cảm xúc không thể thốt nên lời đang dần lan tỏa.

Mông Phong như thể có thần giao cách cảm, chợt ngừng đầu hướng về phía Lưu Nghiễn mà mỉm cười. Lưu Nghiễn xử nốt mớ mì xào còn sót lại, phải tay một cái rồi nhảy xuống.

Đoàn người đi giữa lòng núi mờ sương, tiến sâu vào núi thẳm.

Trưa cùng ngày, họ dừng chân nghỉ ngơi, lác đác có vài người đuổi sức theo không kịp, Lại Kiệt đành phải giảm tốc độ xuống. Khi đang vượt qua một khe núi sâu thì mặt đất thành linh chắn động, đoàn người bắt đầu hoảng hốt kinh sợ.

Lại Kiệt xoay người giơ tay ra hiệu im lặng, Trác Dư Hàng lập tức dẫn theo lính tráng của mình chạy lên trước đội ngũ dàn trận bảo vệ.

Đột nhiên có một quái vật khổng lồ từ trong khe núi bước ra, khi nó giáng chân xuống đất phát ra một tiếng “Rầm” dữ dội, hợp thể Oak lại xuất hiện.

Giống như người khổng lồ quần quanh chốn rừng thẳm thời viễn cổ, mỗi một bước chân như long trời lở đất, nó không để ai vào mắt, vững vàng bước qua dòng suối, đi giữa dãy núi chập chùng, tiếp tục cuộc hành trình tiến thẳng về hướng Đông Nam.

“Đó là cái gì vậy...” – Bạch Hiểu Đông lần đầu trông thấy thứ này, run rẩy cất tiếng hỏi.

“Hợp thể Oak.” – Lại Kiệt đáp.

Bạch Hiểu Đông lại hỏi: “Thế... thứ gì đang điều khiển nó?”

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn lên, người khổng lồ bước ngang qua trước mắt bọn họ không xa, cứ vậy đi thẳng một đường, có vài phần thi thể bị cây cối móc trúng, rơi rớt xuống mặt đất.

“Là Trái Đất.” – Lưu Nghiễn thì thầm nói – “Tình cầu của chúng ta đang kêu gọi nó, muốn thanh lý sạch sẽ tất cả virus lây bệnh. Nếu cậu mổ xẻ nó ra, sẽ bắt gặp quả cầu sáng màu lam ở tận cùng, đó chính là ý thức của hành tinh mẹ.”

Lại Kiệt quay đầu hỏi: “Trái Đất đang triệu hồi nó sao?”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Khu số Bảy đã nói cho tôi biết, Trái Đất đang bảo vệ chúng ta, chiến đấu với virus đến từ bên ngoài.”

Người khổng lồ vượt qua, rời khỏi nơi đó.

Lại Kiệt phát lệnh khởi hành lần hai, chân thấp chân cao bước đi bên bờ suối, anh ta cười bảo: “Anh tưởng là Trái Đất muốn giết chết loài người chúng ta cơ chứ, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng vẫn thường viết như thế còn gì?”

Lưu Nghiễn cười cười, đáp: “Chúng ta cũng là một phần của Trái Đất mà, sao nó có thể giết chết chính mình được?”

Mông Phong chen lời: “Thiệt không vậy, nhưng có rất nhiều người không phát giác nhân loại chính là một phần Trái Đất nha.”

Lưu Nghiễn hỏi ngược: “Vậy thì anh nói cho em biết, Trái Đất là gì?”

“Núi non, sông ngòi, đất đai.” – Lưu Nghiễn tiếp – “Bao gồm tất cả những sinh vật tồn tại trên mặt đất này, đều là bản thân Trái Đất, có lẽ loài người thỉnh thoảng sẽ gây ra chút phiền toái nhỏ, song những việc đó cũng là bệnh của chính Trái Đất.”

Lại Kiệt cúi đầu nhìn bùn đất dưới chân, hỏi: “Virus đã được chứng thực đến từ ngoài hành tinh à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu nói: “Nghe đâu còn vượt cả ngoài hành tinh, từ một vùng không gian khác xa xôi hơn vũ trụ của chúng ta. Tần Hải cũng không thể lý giải một cách rõ ràng, đây chỉ là suy đoán của họ thôi. Họ cho rằng virus này có ý thức, thuộc dạng ý thức quần thể... Khu số Bảy gọi ý thức của virus là “Lối tư duy quần thể”, có người nói hàng ngàn hàng vạn virus phân bố trên Địa cầu tạo thành một bộ não khổng lồ, là một chỉnh thể Huyền chứa đựng tất cả gen của virus... Giống như một vị khách không mời mà đến, thứ đó và ý thức của Trái Đất hình thành sự đối kháng lẫn nhau...”

Mông Phong hệt như vịt nghe sấm chẳng hiểu mô tê gì, Lưu Nghiễn liếc nhìn hắn một cái, vỗ vỗ đầu hắn.

“Mẹ tôi bảo đánh người không được đánh vào đầu, sẽ bị ngốc đó.” – Bạch Hiểu Đông đột nhiên nói.

Mông Phong: “Thì tôi bị em ấy đánh hoài mới ngốc luôn mà.”

Lưu Nghiễn: “...”

Vào hoàng hôn, họ băng qua một đoạn đường quanh co uốn lượn rời khỏi ngọn núi. Hôm sau vừa đi vừa nghỉ, rốt cuộc đã tìm được một tháp tín hiệu.

Lại Kiệt để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, tự mình trèo lên tháp phát sóng, Lưu Nghiễn thử một chút, tín hiệu bị nhiễu sóng mạnh.

“Gọi Căn cứ ở vùng biển Quốc tế... Đừng bảo là các người lại đụng phải bạch tuộc cá mực gì nữa đấy nhé!!” – Lưu Nghiễn bắt chợt nổi đóa thét lên.

“Đây đây đây!!!” – Một giọng nam vang lên – “Cậu là Lưu Nghiễn trong truyền thuyết phải hông? Tình huống bên các cậu sao rồi? Lại Kiệt đâu?”

Lưu Nghiễn: “Chúng tôi đang trên đường bay thì bị bắn rơi, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ ngoài ý muốn phát hiện một nhóm người sống sót tổng cộng 2071 người, tọa độ hiện tại đã đánh dấu trên bản đồ, chúng tôi cần có vật tư, đồng thời cũng xin Tổng bộ phái một trung đoàn cứu viện chở mọi người về vùng biển Quốc tế.”

“Tổng bộ đã ghi nhận, mọi người hãy phát quang đất trống, trong vòng bốn mươi tám giờ Trung đoàn cứu viện sẽ có mặt. Cậu còn yêu cầu nào khác không?”

Lưu Nghiễn móc ra một tờ danh sách, báo tên một đồng vật tư quan trọng, tín hiệu bên kia mỗi lúc một yếu dần, Lưu Nghiễn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Thanh âm truyền tới từ máy liên lạc: “Đã ghi chép lại cụ thể, bề mặt của Mặt trời phóng ra dòng điện nhiều, từ trường bị ảnh hưởng...” (Đó là bão Mặt trời nhé, mình từng chú thích rồi ^^~)

Tiếng rồ rồ vang lên, đứt tín hiệu, Lưu Nghiễn thử liên lạc vài lần nữa chờ bên kia xác nhận, sau khi chắc chắn rồi Lưu Nghiễn mới ngắt máy.

Đợt này đội cứu viện tới rất nhanh, mới hừng đông hôm sau mà đại đội trực thăng đã đáp cánh. Dưới chân núi hoang vu, đội ngũ nhân viên mau chóng cho những người may mắn sống sót xếp hàng kiểm dịch.

Một vị Trung tá bước xuống trực thăng, đến giải thích cùng Lại Kiệt: “Từ trường rối loạn, tín hiệu ở Trung tâm vùng biển Quốc tế đã bị nhiễu sóng, các cậu phải đẩy nhanh tiến trình tìm cứu thôi.”

Lại Kiệt chỉ hỏi: “Xe đâu? Sao không có xe?”

Mấy anh lính khuôn thùng lớn thùng bé chứa vật tư xuống trực thăng, tay Trung tá nói: “Tổ chức không có cách nào cấp lại thiết bị máy móc được, những vật tư mà kỹ sư của cậu xin là do tiền sĩ Ngụy ở nhà xưởng trung tâm đặc biệt cung cấp, tặng cho học trò ruột của ông ấy, gồm cả máy sóng âm thăm dò địa hình kiểu mới và các loại robot nhỏ cải tiến...”

Lại Kiệt rú lên thán thiết: “Vấn đề là không có xe nha, cho bọn tôi cả mớ trực kíp nổ với lò xo sắt để chơi trò xếp hình làm đĩa bay à!!!!”

Trung tá nói: “Nghiêm chỉnh chút đi! Thượng úy Lại Kiệt! Hãy tự mình khắc phục khó khăn! Đây chính là tử lệnh của Thiếu Tướng Trịnh Phi Hổ!”

Lại Kiệt vừa nghe thấy ba chữ kia thì rùng mình một cái, lập tức tự giác ngậm miệng, xoay vòng tại chỗ, gập mình cúi chào Trung tá, cứng ngắc như người máy vung tay sải chân cùng chiều bước về phía Mông Phong.

Đoàn người vẫn rờn rần xếp hàng chờ kiểm dịch. Lại Kiệt trưng ra bộ mặt thê thảm hết chỗ nói, trên bãi đất trống có khoảng mười cái thùng lớn, Lưu Nghiễn xắn tay áo lần lượt mở nắp thùng ra, bắt đầu kiểm tra vật tư mà cậu xin được.

Cánh quạt trực thăng ầm ầm khởi động, Triệu Kinh chào tạm biệt họ rồi lên trực thăng quay về vùng biển Quốc tế.

Gió lốc thổi quét cả khoảnh đất rộng lớn, Lại Kiệt lần lượt đi đóng cửa từng khoang trực thăng, Trác Đình hướng về phía Mông Phong mà gọi: “Mông Phong!”

Mông Phong: “?”

Trác Đình đưa cho hắn một bó hoa nhỏ, rồi nói: “Cảm ơn anh đã cứu chúng tôi, tặng anh này, xin hãy sống sót trở về.”

Mông Phong gật đầu, lén liếc mắt về phía Lưu Nghiễn đang đứng đằng xa, đoạn nhận lấy bó hoa, đáp lời: “Tôi cũng chúc cô lên đường bình an.”

Trác Đình xoay người leo lên cabin, chiếc trực thăng cuối cùng đã khởi hành bay vào không trung.

Mông Phong bước tới chỗ Lưu Nghiễn, cậu đang ngồi trên mớ thùng chất đống, Mông Phong chìa bó hoa mà Trác Đình tặng, lắc qua lắc lại như thôi miên trước mắt Lưu Nghiễn.

Mông Phong: “Khụ, thấy chưa, có người thích anh đấy nhé.”

Lưu Nghiễn: “Ồ.”

Mông Phong: “Em chẳng phát biểu ý kiến gì à?”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu nhìn Mông Phong, rồi dời tầm mắt xuống bó hoa nhỏ. Mông Phong cũng biết sợ cơ đấy, lại còn ngoan ngoãn giao tang vật ra đây.

Lưu Nghiễn cầm lấy bó hoa.

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Giúp em gắn cái lò xo này vào đi... Em không đủ sức.”

Mông Phong giống như một con gấu vâng lời, ngồi xổm xuống trước mặt Lưu Nghiễn, bắt tay giúp cậu lắp một cái đĩa kim loại nhỏ.

Lưu Nghiễn cắm hoa vào túi áo trước ngực Mông Phong, nói: “Tốt lắm, được người ta yêu thích, cô ấy tặng anh hùng một bó hoa, còn em sẽ thưởng cho anh hùng.” – Dứt lời bèn vươn tay kéo gáy hắn gần sát, cùng nhau trao tặng một nụ hôn nồng.

Lại Kiệt tháo bao tay ra, thở phào một hơi thật dài, dẫn theo Trác Dư Hàng đến, ra tiếng: “Mọi người tập hợp nào.”

“Trác Dư Hàng đề nghị gia nhập đội mình, các đồng chí có ý kiến gì không?” – Lại Kiệt dò hỏi.

Lưu Nghiễn thoải mái rằng: “Hèn chi, tôi cứ thắc mắc sao anh ấy không lên trực thăng.”

Lại Kiệt vừa nghe liền biết mình bị Lưu Nghiễn vạch mặt, đội cứu viện đã rời khỏi mà Trác Dư Hàng vẫn còn ở đây, chứng tỏ Lại Kiệt đã tự quyết định trước rồi.

“Nếu các cậu không đồng ý, có thể kiếm một tháp tín hiệu khác rồi gửi anh ấy đi.” – Lại Kiệt nói – “Bắt đầu bỏ phiếu.”

Mông Phong hỏi: “Sao anh còn ở lại? Vì em gái của mình à?”

“Còn có một nguyên nhân khác nữa.” – Trác Dư Hàng hết như bang chủ Cái bang, tóc tai bù xù, râu ria xồm xoàm, lời thôi nhếch nhác, anh ta mở miệng đáp – “Đội trưởng Lại Kiệt đã đồng ý cho tôi một cơ hội lập công chuộc tội, anh ấy sẽ giúp tôi giấu chuyện của Trác Đình mà không báo cáo lên cấp trên, để sau này xử lý.”

Lại Kiệt bảo: “Chỉ là kế sách tạm thời thôi, mọi người có ý kiến gì không nào? Chúng ta đang rất cần người, vì Tổng bộ chỉ cho thời gian thi hành nhiệm vụ chưa đầy sáu tháng, Bạch Hiểu Đông, cậu thấy sao?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Tôi... không biết nữa, theo ý các anh đi.”

Lưu Nghiễn chẳng hề hấn gì mà rằng: “Tôi bình thường.”

Mông Phong lại tỏ ra rất sáng khoái: “Được chứ, không gây cản trở là duyệt tất.”

Trác Dư Hàng lạnh giọng nói: “Không đâu, tôi sẽ tự chứng minh bản thân.”

Lại Kiệt giao cho Trác Dư Hàng một tờ giấy, đoạn mở hộp ra, không ngần đầu lên mà bảo: “Anh tuyên thệ đi.”

Trác Dư Hàng hít một hơi thật sâu, nhìn vào tờ giấy rồi tuyên thệ.

Lại Kiệt lấy một ống vắc xin tiêm cho Trác Dư Hàng, vắc xin trong người Bạch Hiểu Đông vốn được tiêm từ khi còn ở Mặt trận chỉ huy, chiếc hộp của đội Nộ Hải đã giao cho đội cứu viện đưa đi, còn cái hộp mà Lại Kiệt nhờ Tra Long Khê bảo quản lúc trước là đồ rỗng.

Đội Cơn lốc chỉ còn sót lại một ống vắc xin cuối cùng.

“Được rồi, hiện tại anh đã là thành viên cuối cùng của đội Cơn lốc, hoan nghênh gia nhập với chúng tôi.” – Lại Kiệt đỡ lấy Trác Dư Hàng đầm đìa mồ hôi đang gục ngã xuống, rồi đặt anh ta nằm một bên để nghỉ ngơi.

Mọi người chia nhau bữa trưa, sau khi ăn xong Lại Kiệt cầm theo vài lon đồ hộp, cầm một tấm bảng trên mặt đất, viết mấy chữ “Chỗ này có đồ ăn”, để phòng trường hợp không tìm cứu được hết, kẻ xui xẻo nào bị lạc đàn cũng còn ít thức ăn lót bụng.

Mãi đến khi Trác Dư Hàng tỉnh dậy, Lại Kiệt mới bảo: “Phân công mỗi người khuân một thùng vật tư, đồ hộp với bánh quy thì khỏi cần, cái nào có thể vắc được cứ mang đi hết.”

Cả bọn phân chia vật tư, Mông Phong khiêng một thùng trên vai, cánh tay còn cắp theo một thùng, còn lại thì mỗi người một thùng, hướng về phía quốc lộ mà đi.

Vóc dáng Trác Dư Hàng rất cao, bước chân hăng còn hơi loạng choạng vì tác dụng thuốc, anh ta thấy cho Lưu Nghiễn một cái nhìn hoài nghi.

“Đừng có nhìn em ấy như thế, ô kê?” – Mông Phong chọt ra tiếng – “Em ấy không cần bê thùng, vì tôi đã vắc hai cái rồi.”

Lưu Nghiễn: “Anh có thể bỏ bớt một thùng xuống, để coi đội trưởng có dám bắt kỳ sư khuân vắc hay không nhé.”

Mông Phong bực dọc thốt: “Sao em cứ thích huých toẹt mà không lựa lúc thế.”

Lại Kiệt ra dấu tay ngoắt Trác Dư Hàng tới, nhỏ giọng rằng: “Anh phải nghĩ cách làm thân với cậu ta đi, bằng không về sau cuộc sống của anh sẽ rất khó khăn đấy.”

Trác Dư Hàng: “Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc một sách không biết lý lẽ... Làm gì được tôi chứ...”

Lưu Nghiễn mỉm cười, chủ động công một cái thùng khá nhẹ, hai tay dứt túi quần, đi chậm lại sau cùng, cậu nói với Bạch Hiểu Đông: “Cậu có biết ném đĩa không? Tôi đã thiết kế một loại vũ khí, chắc cậu sẽ thích đó.”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Biết chứ, hồi còn học đại học tôi thích chơi trò đó lắm.”

Lưu Nghiễn: “Đây là vũ khí tôi mới phát minh, bên trong có chứa một ngòi nổ, khi được ném ra lực ly tâm sẽ khiến kim hỏa chọc vào hạt nổ, ba giây sau phát nổ, bắn ra một trăm hai chục miếng sắt mỏng, có thể giết rất nhiều zombie cùng một lúc. Tôi đã làm hẳn hai chục cái cho cậu, phải dùng cẩn thận đấy, uy lực quá mạnh cũng rất nguy hiểm, khi cậu ném nó ra hãy chú ý đừng để ngộ thương đồng đội, đồng thời nhớ phải nằm sấp xuống.”

Trác Dư Hàng: “...”

Lại Kiệt: “Hiểu chưa?”

Trác Dư Hàng không khỏi rùng mình mà gật đầu.

Cả bọn lặn lội đường trường, ba ngày sau rốt cuộc đã rời khỏi vùng núi, bước vào đường cao tốc. Lại đi thêm một ngày một đêm, mới tìm được một chiếc xe buýt đậu bên trạm xăng.

Lưu Nghiễn đã muốn kiệt sức rũ rượi, Lại Kiệt và Mông Phong ném vật tư lên xe, Bạch Hiểu Đông ngơ ngác hỏi: “Có chìa khóa xe không?”

Mông Phong kéo thi thể bác tài xế bị cản đứt cổ trên ghế lái xuống, Lại Kiệt kiểm tra trạm xăng, thuận lợi bơm đầy xăng cho chiếc xe buýt. Lưu Nghiễn moi hai sợi dây điện ra chập vào nhau, chiếc xe nổ máy khởi động.

Bạch Hiểu Đông tha thiết ngó Lưu Nghiễn với ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Mông Phong ngồi vào ghế lái, vặn mở radio, nghe thấy đài phát thanh đang phát lại tuyên ngôn tìm cứu của ba hán, thế là trở tay tắt luôn, lục một đĩa CD nhét vào.

Mọi người ngồi trên xe buýt, Lại Kiệt lái xe, tiếng hát ngọt ngào của Lisa Ono⁽¹⁾ cất lên, các thành viên đội Cơn Lốc đều mỗi một kiệt sức, mỗi người tự tìm một ghế nằm xuống, chiếc xe buýt tiến lên đường cao tốc, xuất phát.

(1) Lisa Ono: một ca sĩ người Nhật gốc Brazil, người hát dòng nhạc Bossa nova duy nhất ở Nhật. Có thể nghe thêm tại đây

Ngày 10 tháng 6 năm 2013,

Trên quốc lộ 205, đường khá khó đi, nơi nơi ngổn ngang những xe cộ bỏ hoang, chúng tôi còn cách sân bay Tế Nam khoảng một ngày đường. Lại Kiệt đã mở ra văn kiện ghi nhiệm vụ kèm theo, nội dung là đến vùng núi Đại Hưng An ở tỉnh Hắc Long Giang(tỉnh phía Bắc Trung Quốc), tìm kiếm tất cả dân chạy nạn cùng với “Một nhà sinh vật học người Mỹ đã bỏ trốn”.

Nhà sinh vật học này không rõ giới tính, không rõ tuổi tác, đặc điểm nhận dạng cũng không rõ nốt, thiết chẳng khác gì mò kim đáy bể. Tôi thậm chí còn hoài nghi Trịnh Phi Hổ làm cách nào mà có được tin tức của người này.

Nghe đâu nước Mỹ xây dựng một trung tâm nghiên cứu khẩn cấp ở Alaska, năm nay đã bị zombie tấn công, có người trốn thoát khỏi đó. Những người hiểu rõ sự tình hầu như đã chết hết, cuối cùng chỉ còn sót lại một nhóm kỹ sư, mang theo tài liệu nghiên cứu vô cùng quý giá băng qua eo biển Bering(eo biển phân cách châu Á và Bắc Mỹ), tiến vào núi Đại Hưng An.

Khi đó họ đã từng phát tín hiệu cầu cứu với Trung Quốc, và chính người của đội tìm cứu đã nhận được tín hiệu. Bởi vì liên quan đến một số quy tắc của Tổ chức Nhân đạo Quốc tế, mà các nhà khoa học cũng không nói rõ thân phận của họ, nên coi như tín hiệu cầu cứu của dân thường. Vào thời điểm đó, đội trưởng của đội Liệp Hộ đang phải đối mặt với một vấn đề phiền toái rất khó quyết định, anh ta cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng tạm thời bỏ qua nhóm người đó, để cho đội tìm cứu phụ trách khu vực nội Mông Cổ tới cứu họ sau.

Chúng tôi phải tìm kiếm ở huyện Mạc Hà, khi bệnh dịch bạo phát ở ba tỉnh miền Đông Bắc, ước chừng mười vạn dân thường đã chạy về hướng biên giới, ở nơi đó, họ đã phải vượt qua một mùa Đông dài đến vô cùng vô tận. Huyện Mạc Hà chính là nơi cực Bắc của toàn bộ Trung Quốc, cũng là mặt trận có số người tị nạn đông nhất. Phải mang tất cả những con dân Trung Quốc trở về, còn bọn Tây lông(2) cứ bỏ lại đó – đây là cách nói của Lại Kiệt.

(2)Bọn Tây lông: Nguyên văn là lão Mao tử, cách gọi người Tây của người miền Đông Bắc Trung Quốc =)))

Cuối cùng chính anh ta đã tự bác bỏ quan điểm của mình, đổi giọng bảo rằng cứ dựa theo mệnh lệnh quân đội mà chấp hành thôi, hễ là người sống đều chở về vùng biển Quốc tế, cứu viện Nhân đạo Quốc tế mà, phải đối xử bình đẳng.

Tôi chẳng hiểu sao Lại Kiệt phải để một kẻ trên trời rơi xuống gia nhập đội Cơ lốc, tên kia trông cứ như trưởng lão Cái Bang ấy, lại toàn nghĩa tôi với cái kiểu thù địch khó ưa, chắc bởi vì em gái anh ta thích Mông Phong đây mà. Lại Kiệt quả là một...

Lại Kiệt len lén liếc mắt dòm trộm nhật ký của Lưu Nghiễn.

“Ai dà, Lưu Nghiễn.” – Rốt cuộc Lại Kiệt không nhìn được mà lên tiếng – “Cuối cùng cậu đã chịu nói xấu anh trong nhật ký rồi, anh rất lấy làm vinh dự, nhưng mà anh vẫn muốn giải thích chút xíu...”

Lưu Nghiễn khép quyển nhật ký, lạnh giọng nói: “Tôi phát hiện trong cái đội này ngoại trừ anh lính mới, mấy người đều khoái nhìn trộm nhật ký của tôi để giải trí ha. Tôi có nên áp dụng biện pháp mạnh không đây, tỷ như đạn tia chớp hay gì đó đại loại, có thể khiến anh vĩnh viễn ghi khắc bài học này...”

“Nghe này.” – Lại Kiệt vẻ cực kỳ thành khẩn, khề giọng nói – “Đã rất nhiều lần anh hỏi trước kia anh ta làm nghề gì, nhưng anh ta chỉ bảo mình chính là phạm nhân... Ngoài ra chẳng nói gì thêm cả.”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt, cũng nhỏ giọng hỏi: “Anh tin tưởng anh ta được à? Lúc trước anh ta cùng một giuộc với Tra Long Khê đấy.”

Lại Kiệt bảo: “Anh ta không giết thành viên đội Nộ Hải, mà còn ngược lại ấy chứ. Anh đã từng hỏi thăm người khác, tập hợp được lời khai hoàn chỉnh của rất nhiều người. Biết được Trác Dư Hàng bởi vì bảo vệ thành viên đội Nộ Hải mới trở mặt với Tra Long Khê, cuối cùng mất đi vị trí lãnh đạo, bị giam giữ.”

“Về việc đó, anh có thể đảm bảo tuyệt đối không bị lừa đâu, hỏi còn ở K3 thành tích tốt nhất của anh là về khoản đàm phán và thẩm định nói dối mà. Cậu hãy tin tưởng ở anh, Lưu Nghiễn.”

Lưu Nghiễn miễn cưỡng rằng: “Nhưng anh ta...”

Lại Kiệt ngắt lời: “Anh ta từng nói, cô em gái ruột đang ở trong tay chúng ta, còn chủ động đề nghị anh viết một bức thư giao cho người ở vùng biển Quốc tế, nếu anh ta có gan làm hại bọn mình, thì bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết em gái anh ta để báo thù. Trên thế giới này anh ta chỉ còn mỗi Trác Đình, không thể nào đem tính mạng của em gái ra đùa giỡn được. Huống chi vẫn có anh canh chừng ở đây, cậu đừng sợ gì hết.”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một chốc, Trác Dư Hàng vừa vượt ngục đã lập tức sốt sắng đi cứu em gái, chính mắt cậu đã thấy việc đó, thế thì cũng đáng tin. Mà Lại Kiệt đã có lòng dè chừng, chắc không vấn đề gì đâu.

Lưu Nghiễn bỗng nhiên vỡ lẽ điều gì, nhỏ giọng hỏi: “Anh ta bảo từng giết chết em rể của mình, là thật à?”

Lại Kiệt gật đầu đáp: “Ừa, thế nên anh ta chẳng dám đối mặt với cô em gái, bởi Trác Đình vẫn luôn hận anh ta, vì vậy có đến vùng biển Quốc tế cũng chả có nghĩa lý gì, đành phải lựa chọn ở lại đây.”

Lưu Nghiễn gật đầu.

Lại Kiệt xoa xoa chớp mũi: “Vội lại, đến ngày 15 tháng 6 thì vắt xin sẽ... hết hạn.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt nhún vai: “Nhớ kỹ đừng kể cho bất kỳ ai đấy... Anh... Đã biết từ sớm rồi, vốn định cho thằng Út, hoặc là cậu, nhưng cậu đã được tiêm rồi... nên là... Ừm, là vậy đó.”

Lưu Nghiễn thuận tay tẩy xóa đoạn cuối cùng trong nhật ký, Lại Kiệt trở về bên kia ngời xuống, ngắm nhìn cảnh sắc lao đi vùn vụt bên ngoài cửa kính.

Chưa tròn một năm, chỉ trong vòng mười tháng ngắn ngủi, thiên nhiên đã lặng lẽ thu hồi phần lãnh thổ bị loài người xâm chiếm, hàng ngàn hàng vạn dây thường xuân xanh biếc mơn mớn che phủ gần hết công trình kiến trúc, loài chim đã mang hạt giống tới, rồi chúng dần mọc rễ nảy mầm, thuận lợi sinh trưởng ở những nơi đủ điều kiện sống.

Cổ đại cao ngang đầu gối mọc tràn khắp đường băng sân bay, lũ zombie chạy thoát khá nhiều, không một ai biết chúng nó đã đi đâu, số ít zombie hăng còn ở sân bay cào xé áp phích và pano quảng cáo của Đường Đạt Hiểu. (cô nàng minh tinh thần tượng của Mông Phong và Trương Dân =)))

Đội Cơn lốc đã tìm thấy xe căn cứ bỏ lại ở sân sân bay một tháng trước(trong lần giải cứu đội Thiên Lang ở chương 41 nhé), Mông Phong diệt sạch lũ zombie xung quanh, Lại Kiệt và Bạch Hiểu Đông đi tìm toàn bộ lượng xăng hàng không còn sót lại.

Lưu Nghiễn bê vật tư lên xe, lần lượt kiểm tra tất cả thiết bị, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, không khỏi mừng như bắt được vàng.

Lưu Nghiễn hết sức hài lòng, khoe môi vui vẻ giương lên, chợt cậu thoáng bắt gặp Trác Dư Hàng đứng sau xe dòm mình, nên cũng thôi cười, nghiêng đầu nhìn anh ta một cái.

Trác Dư Hàng vờ như không có gì xảy ra, khoanh tay dựa lưng vào tường mà hút thuốc.

“Hồi trước anh làm nghề gì?” – Lưu Nghiễn bắt chuyện.

“Bán đậu phụ thối(3).” – Trác Dư Hàng đáp – “Tôi biết cậu coi thường tôi.”

(3) Dân gian còn gọi là chao ^^

Lưu Nghiễn: “...”

Trác Dư Hàng: “Cậu muốn nghe ngóng gì đây?”

Lưu Nghiễn: “Anh đa nghi quá rồi đấy, tôi chẳng qua chỉ muốn thiết kế một loại vũ khí phù hợp với anh thôi. Anh biết dùng côn sắt không? Hay là chùy sắt? Hoặc dùng Lưu Tinh chùy(4) gồm cả hai chức năng đó?”

(4) Lưu Tinh Chùy

201012710212012631

Trác Dư Hàng lạnh giọng rằng: “Tôi không cần.”

Lưu Nghiễn ném cho anh ta một con dao găm, Trác Dư Hàng thoát cái vung tay, nhanh nhạy như báo săn, vũng vàng bắt được.

“Đi cạo râu đi, tóc tai cũng sửa sang lại chút rồi tắm táp sạch sẽ, ở phía phòng nghỉ sân bay có một cái hồ tự nhiên đó.” – Lưu Nghiễn nói.

“Đội trưởng dặn tôi bảo vệ cậu.” – Trác Dư Hàng thờ ơ đáp.

Lưu Nghiễn: “Tôi nghĩ anh mới cần được bảo vệ hơn đấy.”

Trác Dư Hàng nhún vai, xoay người bỏ đi.

Lưu Nghiễn bật tất cả máy thăm dò lên, những thành viên khác đã lục tục quay về xe căn cứ, lại đợi thêm hai chục phút nữa, có một người đàn ông bước tới.

Cả bọn: “...”

Người đàn ông kia với mái tóc ngắn gọn gàng, gương mặt sáng sủa, sống mũi cao thẳng gợi cảm, mày rậm mắt to, đôi môi cương nghị, đường nét khuôn mặt có chút thon gầy, làn da trắng nõn, thân trên chỉ khoác áo rằn ri để lộ bờ ngực trần kiên mỹ.

Vóc dáng của người đó cân xứng mà cường tráng, lúc khom người tiến vào buồng xe mới phát hiện tất cả mọi người đang ngó mình lom lom.

Giọng của Trác Dư Hàng cất lên: “Sao thế?”

“Không có gì.” – Mọi người lập tức giả dờ ra vẻ chẳng hề kinh ngạc, đều tản ra làm việc của mình.

Ngày 11 tháng 6 năm 2013,

Chúng tôi vừa tìm lại được chiếc xe căn cứ, vật tư đã muốn chất đầy thùng xe, chắc phải mau mau dùng bớt lựu đạn đi. Năm người cùng chen chúc trong một chiếc xe, Mông Phong và Trác Dư Hàng đều là dạng to con, Trác Dư Hàng cao gần cả mét chín, trong khi Bạch Hiểu Đông và Lại Kiệt cũng không thấp. Nhiều người như thế chỉ cần ngồi không thôi cũng đã cảm thấy bức bối chật chội lắm rồi...

Lưu Nghiễn đang viết dở chừng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ Trác Dư Hàng ngồi đằng trước lái xe, ba người còn lại đều chong mắt xem cậu viết nhật ký.

Mông Phong ngồi trên giường mé trái, nghiêng mắt liếc qua, Lại Kiệt nằm trên giường đối diện thò cổ dòm trộm, còn Bạch Hiểu Đông ở giường tầng trên nhô đầu ra ngó xuống dưới.

Lưu Nghiễn trở tay lấy một cái dùi cui, nhắm mắt lại, nhấn nút.

Tia chớp điện xoèn xoẹt vụt sáng lóa, cả đám đồng thời kêu rú thảm thiết.

Vào hoàng hôn:

Lại Kiệt: “Nghe này... Lưu Nghiễn, quên chuyện nhật ký của cậu đi, trước mắt bọn mình... chắc chắn, mùi gì thế, thơm quá!”

Trác Dư Hàng mặt không biểu tình, khom người rang đậu phộng bằng bếp điện đặt trên bàn làm việc, bếp cồn phía sau đang đun nồi canh cá nấu với rau tể thái(5), đường hầm dầu muối bày biện trên kệ đựng linh kiện máy móc tầng cao nhất, một hộp sắt đầy ắp cơm tể thơm nức.

(5) Canh cá nấu rau tể thái: Tể thái là tên một thức cỏ, ăn được khi còn non.203957_128333385484bv

Đây đích thị là gạo thơm Thái vét được trong siêu thị.

Bữa chiều thịnh soạn gồm món thịt hộp chiên, thịt bò xào dưa chuột, đậu phộng rang muối, canh cá rau tể thái – bốn món mặn một canh.

Cả đội lệ rơi đầy mặt mà dùng cơm.

“Uống chút rượu đi, tối nay để tôi lái xe cho.” – Trác Dư Hàng vặn mở một chai rượu đế, độ mùa Hè ngày dài đêm ngắn, các thành viên đội Cơn lốc dừng chân dọc đường, mỗi người kiếm một chỗ ngồi xuống, bày biện món ăn lên một thùng giấy, cùng nhau ăn cơm.

Lại Kiệt nói: “Chính thức chào mừng anh Trác và Bạch Hiểu Đông gia nhập đội Cơn lốc!”

Rượu đế rót vào từng ly giấy nhỏ, mọi người nâng ly chạm cốc, Trác Dư Hàng nói: “Trong số bọn mình anh đây già nhất, lớn hơn các cậu vài tuổi, năm nay ba mươi ba, anh coi các cậu như em út, các cậu hãy coi anh như anh cả, gọi một tiếng anh Trác là được rồi.”

“Nếu đã vào đội Cơn lốc, về sau mọi người cùng đồng lòng vượt lửa quá sông, lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần nhờ giúp đỡ, anh đây sẽ không nhần nhó dù chỉ một chút, chuyện gì anh làm không tốt thì các cậu cứ việc nói thẳng. Nếu sai, anh nhất định sửa đổi, cạ ly!”

“Hoan nghênh... Hoan nghênh!” – Bạch Hiểu Đông reo lên.

Bạch Hiếu Đông vẫn chưa được tận hưởng những tháng ngày tàn khốc với bánh quy kẹp thịt hộp, mà Lưu Nghiễn, Mông Phong và Lại Kiệt đều rưng rưng lệ nóng, đã sớm đem những bất mãn đối với Trác Dư Hàng lúc trước ném tới chín tầng mây.

Lại Kiệt uống rượu, sảng khoái khà ra một hơi: “Mọi người cùng kể chuyện của mình đi, anh Trác, trước kia anh từng làm gì?”

Trác Dư Hàng gấp một miếng thịt hộp bỏ vào bát Lưu Nghiễn, thản nhiên rằng:

“Nói ra thiệt xấu hổ, hồi trước anh đây cũng chẳng tốt đẹp gì, làm sát thủ ấy mà, chuyện này ngay cả bé Đình còn chẳng biết, đừng kể cho con bé đấy nhé.”

Cả bọn: “...”

.
. .

End #54.

56. Chương 56

#55. Hôn phòng(1)...

(1) Phòng tân hôn.

Một tay sát thủ biết nấu cơm...

Lưu Nghiễn trầm nghĩ bụng: nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa có cả nghề sát thủ ư?

“Có.” – Trác Dư Hàng như thể lường được suy nghĩ trong lòng mọi người, trầm giọng rằng – “Ở nơi mà các cậu chưa từng biết đến, có rất nhiều người theo nghề này.”

“Tôi biết là có.” – Mông Phong ra tiếng.

Lưu Nghiễn liếc mắt xem Trác Dư Hàng, rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao ấn tượng đầu tiên với người này chẳng mấy tốt đẹp.

Đó là thứ âm khí lạnh lẽo toát ra tận sâu trong con người anh ta, đối lập hoàn toàn với khí khái cương trực quang minh trên người Lại Kiệt và Mông Phong, giống như quy luật tự nhiên, nước và lửa xung khắc bài xích lẫn nhau.

Lại Kiệt gật đầu, nói: “Chuyện quá khứ thôi quên đi, anh không nên kể ra làm gì, ở đây chẳng có ai biết cả.”

Trác Dư Hàng tiếp: “Sau này nếu có dịp anh sẽ tâm sự chuyện ở tổ chức sát thủ với mấy đứa, mặc dù giờ đây đã giải tán, nhưng năm ngoái khi zombie tấn công vẫn có kha khá chuyện để kể. Anh không muốn tùy tiện giết người nữa, nhưng cũng chẳng sợ phải giết người... Các cậu thì sao?”

Trác Dư Hàng giơ đũa quơ một vòng, ý bảo tới phiên những người khác kể chuyện.

Lại Kiệt nhấp ngụm rượu, tự nhận thấy chuyện của mình mà đem so với Trác Dư Hàng thiệt chẳng có gì đáng nói.

“Sao cậu lại nhập ngũ?” – Trác Dư Hàng hỏi.

Lại Kiệt trầm ngâm một chốc, rồi đáp: “Chẳng còn đường nào khác, chỉ có nước đi lính thôi.”

“Không còn đường đi?” – Mông Phong chen lời – “Ba mẹ anh đâu, họ cũng mặc kệ anh à?”

Lại Kiệt trầm tư nghĩ ngợi, đoạn tiếp lời: “Ba đã mất khi anh còn rất nhỏ, mẹ anh thích rượu chè, say xỉn lại đánh đập anh suốt ngày, hồi nhỏ mẹ hay rút dây nịt quất anh, véo thịt, nhéo lỗ tai, đây, coi nè?”

Lại Kiệt nghiêng đầu, để mọi người nhìn vết sẹo khâu chỉ sau lỗ tai, rồi bảo: “Bà ấy kéo đứt gần nửa cái tai luôn, thiệt tình là anh chịu hết nổi mới bỏ nhà chạy đi. Chưa học xong đã nhập ngũ, làm tân binh được hai năm, Đại đội trưởng bảo anh rất có tố chất ngoan cường, nên đề cử anh thi vào K3.”

Ai nấy đều bảo trì trầm mặc, riêng Mông Phong mở miệng nói: “Mẹ anh với mẹ Lưu Nghiễn có phần giống nhau.”

Lưu Nghiễn ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong bụng thì gào thét: Chẳng hề giống xiu nào, anh chết đến nơi với tôi nhé Mông Phong!

Mông Phong lại tiếp: “Mẹ của Lưu Nghiễn dữ lắm, hồi bọn tôi còn nhỏ, cả khu phố chẳng ai dám chọc vào bà ấy... Nhưng mà bà ấy vẫn tặng đồ cho người già, giúp bà nội tôi và những cụ già khác mua thức ăn, mỗi tháng còn đo huyết áp cho họ rất đều đặn...”

Lại Kiệt cười ha hả, gập cùi chỏ thúc nhẹ Bạch Hiểu Đông, hỏi: “Hiểu Đông, sao cậu gia nhập đội Cơ lốc?”

“Hả? Tôi... tôi...” – Bạch Hiểu Đông dán mắt vào miếng thịt hộp trong chén, đáp – “Tôi mới đánh xong giải đấu, vốn đang chuẩn bị tập huấn chờ năm 2012 lại tham dự cuộc thi tiếp theo, nào ngờ lúc ấy thầy huấn luyện qua đời, cuộc thi đấu cũng đi theo luôn...”

“Mới đánh xong giải đấu gì?” – Mông Phong hỏi.

“Giải Thế giới.” – Bạch Hiểu Đông cười hiền đáp.

“Woa!!!” – Mọi người lú lười không nói nên lời.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Có giành được hạng nào không?”

“Ừa.” – Bạch Hiểu Đông gật đầu – “Huy chương vàng.”

Cả bọn: “...”

Khóe miệng Lưu Nghiễn không khỏi co rút, Bạch Hiểu Đông tiếp: “Còn có những giải đấu khác nữa... Nhưng đến tháng Tám... phát sinh bệnh dịch nên đã hủy bỏ, bọn tôi muốn về nhà nhưng thầy huấn luyện không cho, sau cùng thầy đã chết, mà bạn gái của tôi cũng...”

Lại Kiệt bỗng hỏi: “Cậu có bạn gái à?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Ừa, cô ấy cũng thuộc đội tuyển quốc gia, bên Nhu đạo, tôi còn đấu không lại cô ấy nữa kia.”

Mông Phong và Lại Kiệt gật đầu thông cảm.

Bạch Hiểu Đông cúi gằm đầu, nói: “Nhưng rốt cuộc cũng phải chia tay, hầy.”

“Tại sao?” – Lưu Nghiễn hỏi – “Cô ấy còn sống chứ?”

Bạch Hiểu Đông nói: “Vẫn còn sống, cô ấy bảo tôi quá ngốc, hơn nữa... chẳng có chủ kiến gì cả. Đội tuyển Quốc gia đã giải tán, cứ ngỡ người ở lại Trung tâm tị nạn mà chờ từng ngày trôi qua rất nhàm chán, cho nên tôi tìm ít việc giải sầu, thay đổi tâm trạng... Ừm, có điền vào một tờ đơn, đánh dấu vào câu “Nguyện hiến dâng vì Tổ quốc”... viết thêm chút sở trường đặc biệt, photo công chứng rồi nộp lên, một tuần sau họ tiêm vắc xin và gửi tôi tới đây.”

Lại Kiệt: “...”

“Tôi ngốc lắm hả?” – Bạch Hiểu Đông mong đợi hỏi ra một câu.

“Không ngốc chút nào hết.” – Mọi người đồng thanh đáp lời.

Bạch Hiểu Đông mỉm cười đầy cảm kích, Lại Kiệt vỗ vỗ vai cậu ta, khích lệ rằng: “Hiểu Đông là một cậu nhóc tốt mà, sẽ có cô gái khác thích chú thôi.”

Mông Phong gõ bát đánh “keng” một tiếng, thấy cho Lưu Nghiễn cái liếc mắt cảnh cáo, tức thì Lưu Nghiễn biết tông hấn đang hầm hè “Em đừng có mà quyền rũ thẳng nhỏ”, cậu bực bội đứng phắt dậy, chui vào xe tiếp tục cầm đầu vô mở đồ chơi nhỏ của mình.

Sau khi ăn xong Lại Kiệt thu dọn bát đĩa, Trác Dư Hàng chủ động mời: “Tới đây, Hiểu Đông, hai anh em mình đánh vài đường cho vui nào.”

Bạch Hiểu Đông và Trác Dư Hàng cùng so chiêu dưới ánh hoàng hôn nơi quốc lộ, mỗi lần Trác Dư Hàng đều không đấu nổi quá mười chiêu dưới tay Bạch Hiểu Đông. Lưu Nghiễn ngồi trong thùng xe đóng mắt nhìn ra xa, trông thấy động tác của Bạch Hiểu Đông vô cùng linh hoạt, nhịp chân dờ trái chuyển phải, đúng là kiểu kết hợp giữa Quyền Anh và Tán đả, tuy bước chân không ngừng dao động nhưng mỗi lần cậu ta ra tay đều không chế được yếu điểm của Trác Dư Hàng, đích thị là cao thủ đánh cận chiến số một của đội Cơ lốc.

Tuy nhiên, nếu dùng toàn bộ sức lực mà liều mạng thì bất cứ người nào trong đội Cơ lốc đều có khả năng giết Bạch Hiểu Đông – bao gồm cả chính Lưu Nghiễn.

Mông Phong dư thừa sức lực, kỹ thuật súng ống cực kỳ nhuần nhuyễn, chỉ cần một khẩu súng máy sáu nòng trong tay, hắn gần như có thể bắn bách phát bách trúng. Mà Lại Kiệt thì nhanh nhạy và phản xạ trên mức thường thừa.

Song vẫn không thể phủ nhận một điều rằng, Bạch Hiểu Đông rất mạnh, sức chiến đấu của cậu ta còn có thể nâng cao rất nhiều, Lưu Nghiễn quyết định nghiên cứu vài món vũ khí kiểu mới thích hợp cho cậu ta sử dụng.

Đội Cơ lốc của ngày hôm nay dường như đã đạt được sinh mệnh mới, Lưu Nghiễn không khỏi âm thầm cảm thán, mới tuần trước cả đội có vốn vẹn ba người, nhiều lúc cậu tưởng chỉ còn lại mỗi mình bọn họ.

Song từ khi cậu gia nhập đội Cơ lốc, tiểu đội này lập tức phô bày sức sống kiên cường dẻo dai trước mắt cậu, thậm chí còn khiến cậu nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó Lại Kiệt chẳng may hy sinh, chỉ cần đội Cơ lốc vẫn còn một người sống sót, thì biên chế của đội đều vĩnh viễn tồn tại.

Như Lại Kiệt đã từng nói: Tinh thần vĩnh viễn không tàn lụi, lòng nhiệt huyết mãi sôi trào.

Ngày 18 tháng 6 năm 2013,

Chúng tôi rời khỏi địa giới Sơn Đông, tiến vào Hà Bắc, chọn một tuyến đường đến Bắc Kinh, lũ zombie ở đây không nhiều như tôi tưởng.

Thủ đô chính là cứ điểm di tản an toàn đầu tiên, cho nên số người còn sống cũng nhiều, dân số hơn 20 triệu người sống sót gần non nửa, hơn nữa đây cũng là nơi mà đội tìm cứu đặt chân đến trước tiên.

Đường xá nơi đây vắng tanh, và hầu hết các tòa nhà đều còn nguyên vẹn.

Trước cổng Thiên An Môn trống không bóng người, chỉ có giấy vụn ẩm ướt chất đống. Chúng tôi cứ lái xe thẳng một mạch, Lại Kiệt và anh Trác tới siêu thị Wal-Mart trên đường Tri Xuân để kiếm thức ăn, hy vọng có thể bổ sung thêm nhiều thực phẩm.

Tôi vẫn chưa thể đón nhận Trác Dư Hàng, cảm giác anh ta hết như một người lảng lạng đứng trong bóng tối, không ưa đùa giỡn, và chẳng biết cười bao giờ.

“Hồi trước giá nhà ở đây tới hai vạn một mét vuông lận đó(gần 70tr VNĐ @@).” – Bạch Hiểu Đông nói – “Đất đỏ khiếp, tôi đem Huy chương vàng đi cầm cũng chẳng mua nổi.”

Lưu Nghiễn ngồi xổm trước mũi xe căn cứ hì hụi lắp một cái xăng ủi, không ngẩng đầu lên mà trêu chọc: “Thế thì cậu phải giựt thêm cái Huy chương vàng thể vận hội Olympic nữa, sau khi trở về dùng tiền thưởng của Quốc gia mới mua nhà được.”

Mông Phong phá sập một cánh cửa bảo vệ, vác khẩu súng máy trên vai nghênh ngang tiến vào phòng ở trong tiểu khu, ngắm nghía vật dụng bài trí chung quanh.

“Vẫn chưa bán.” – Lưu Nghiễn tháo gỡ được mấy thứ có ích, đi tới cạnh hắn – “Nhà mẫu đó.”

Đây là một khu biệt thự sang trọng ở Hải Điện(quận nội thành Bắc Kinh), Mông Phong đứng trong biệt thự mẫu quan sát một chút, tia nắng trời xuyên qua lớp kính mờ chiếu rọi vào trong, ngoài tường dây thường xuân xanh um, mọi cánh cửa sổ đều đóng kín, sàn nhà bằng gỗ đã phủ một lớp bụi mỏng, trên bàn cơm bày biện hoa quả nhựa.

Thiết bị nội thất trong nhà mẫu rất đẹp, Mông Phong hỏi: “Loại nhà này giá nhiêu?”

“Chắc cỡ vài triệu.” – Lưu Nghiễn vươn tay chọc cái công tắc đèn trên tường, tất nhiên là không có điện – “Thiết kế theo phong cách Bắc Âu mà thay đổi chút chút thôi, kiến trúc sư này có thể là người Hàn, nhìn là biết tay này bắt chước phong cách của Min Yong Bo (một kiến trúc sư nổi tiếng bên Hàn) nhưng chưa tới. Kiểu ghế kia hơn bảy ngàn lận đó... cả sofa cũng mấy vạn...”

Mông Phong: “Em biết luôn à? Căn nhà này đẹp ghê, xem mấy đồ gia dụng này đi, chỉ dùng vài miếng ván gỗ lắp ráp tùy tiện mà lại mắc kinh khủng... ở Bắc Kinh thiệt lắm kẻ dư tiền.”

Lưu Nghiễn: “Ừa, nhưng mà em không thích không gian nhà ở có phong cách hỗn hợp giữa kiểu Hàn, Bắc Âu và Bohemia, cảm giác rất rối loạn và đột ngột.”

Mông Phong gật gù, Lưu Nghiễn tiếp tục đưa mắt nhìn quanh một lượt, hai người bắt gặp nắm lấy tay nhau khe khẽ đứng đưa, đôi bên như thể có một thứ thần giao cách cảm:

Chờ đến khi kiếp nạn chấm dứt, có được một căn nhà nhỏ của riêng mình, trải qua cuộc sống an nhàn bình đạm, cùng nhau lên mạng lướt web, chat chit tâm sự, chỉ như vậy thôi cũng đủ hạnh phúc rồi. Lưu Nghiễn bỗng dưng cảm thấy cái gì cũng chẳng quan trọng, cậu nhìn thấy chú gấu Mông Phong mãi mê hưởng đôi mắt tò mò thường thức ngôi nhà trong mơ của hai đứa, khoảnh khắc đó chợt có chút không đành lòng.

Thật ra Mông Phong vốn không biết làm gì cả, suốt ngày nằm ru rú trong nhà lên mạng chơi game, Lưu Nghiễn chẳng quá mức chỉ trích vấn đề đó, tất nhiên cậu cũng thầm oán trách xiu xiu, song cho dù cậu không nói ra thì Mông Phong vẫn có thể cảm nhận được, chính bởi vì như vậy nên hắn mới để bụng đến thế.

Nhưng hiện giờ Lưu Nghiễn đã nghĩ thông suốt không ít chuyện. Hồi trước hai người họ thường gây gỗ cãi vã, cậu cho rằng Mông Phong không tiến bộ là vì hắn chưa chịu thử làm bất cứ việc gì, những tháng ngày như vậy khiến Lưu Nghiễn vô cùng chán nản, mông lung chẳng thể tìm được lối ra cho tương lai của họ ở nơi nào. Chỉ sợ Mông Phong mãi không có công ăn việc làm, sống uống phí cả cuộc đời của hắn.

Điều đó không chỉ ảnh hưởng mình Lưu Nghiễn, đối với Mông Phong mà nói, đó cũng là một sự thật vô cùng tàn khốc.

Nhưng ngày hôm nay, hắn dùng mồ hôi máu thịt chứng minh được tình cảm ấp ôm của bậc anh hùng, những thứ khác đã chẳng còn quan trọng nữa – cho dù sau khi hắn nhận được huân chương anh hùng lại phải tiếp tục chạy đi bán bảo hiểm, Lưu Nghiễn cũng sẽ ghi nhớ thật kỹ, đây là một người bán bảo hiểm đã một thời làm người hùng trượng nghĩa, biết rằng mình không hề yêu lầm người. Cậu chợt nhớ lời thầy dạy triết từng nói: Để chứng minh bản thân mình đang sống, trong cuộc đời chỉ cần một cơ hội mà thôi, một viên kim cương lóe sáng lên để rồi lại bị phủ bụi, ít ra chúng ta có thể mãi mãi khắc ghi khoảnh khắc được vụt sáng rực rỡ kia.

Mông Phong nhỏ lớn chưa từng được ở trong một ngôi nhà xa xỉ như vậy, không kìm nổi mà dần bước dạo quanh, từ phòng đọc sách, kệ sách, đến nhà vệ sinh, đều được thiết kế đơn giản hiện đại, vô cùng khéo léo đẹp đẽ.

“Ngôi nhà sau này của bọn mình.” – Lưu Nghiễn đứng trước cửa sổ sát đất, đút hai tay trong túi – “Cứ để em thiết kế lắp đặt hết cho. Tuy môn tạo hình trang trí của em chỉ đạt điểm trung bình, nhưng thiết kế một ngôi nhà cho riêng mình vẫn dư sức.”

Mông Phong bèn hỏi: “Em thiết kế giống ở đây được hả? Y hệt luôn?”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên, hồi còn đi học, cô bạn kể bên phòng em nếu không gặp phải đại nạn lần này đã trở thành kiến trúc sư nội thất đứng đầu Quốc tế rồi, đó là một cô gái có sức sáng tạo nhất mà em từng gặp...”

“Chắc chắc chắc...” – Mông Phong dài giọng – “Lại bắt đầu chém gió đấy phỏng. Đến lúc đó anh chịu trách nhiệm mua vật liệu, đóng đinh, ép gỗ, quét sơn, phun nước, em chỉ cần thiết kế mà thôi, nhưng em phải đảm bảo tái hiện giống hệt ngôi nhà này mới được.”

“Anh khinh người quá đấy Trung sĩ Mông Phong.” – Lưu Nghiễn đáp trả – “Nếu có người bảo anh cầm súng máy đi giết một con gà thì anh thấy sao.”

Mông Phong: “Ừm... sau đó tụi mình sống cùng ba của anh nhé.”

Lưu Nghiễn thoải mái rằng: “Sao cũng được, chỉ cần ba đừng ở nhà chơi trò tổng tấn công đánh bom nằm sấp gì gì đó thì em vẫn khá là thích ông ấy, như thế mới có thể chung sống tốt đẹp.”

Mông Phong nói: “Ừa, em phải đặt ra ba điều quy ước, hạn chế ông ấy mỗi lần chỉ được dắt một tình nhân về nhà... Anh xem nào, chỗ này có thể đóng một kệ sách gỗ lim, bỏ thêm quyển Hồng Lâu Mộng hoặc vài thứ đại loại, ông ấy thích mấy sản phẩm từ gỗ lim lắm, trần nhà đổi sang đèn chùm Louvre(2)...”

(2) Đèn kiểu này này ==))

kvefr3709s

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong tiếp: “Trong phòng đọc sách lại treo mấy bức tranh sơn thủy cho ông ấy, đặt thêm vài bức tượng phương Tây nữa.”

Lưu Nghiễn: “Rồi bỏ thêm hòn non bộ với chậu hoa, lại treo một cặp dây kết Trung Quốc(3) trên hòn non bộ, bàn làm việc làm từ gỗ lim và đá hoa cương, trong phòng đọc sách thiết kế suối phun xanh vàng rực rỡ. Phía sau đặt một đỉnh đồng “Tư Mẫu Hậu”(4) làm bệ, bên trên để pho tượng Athena(5) hoặc nàng Venus cụt tay(6), tường bên trái treo bức “Thanh minh thượng hà đồ”(7), tường phải là bức “Thượng đế tạo ra Adam”(8), bên ngoài treo hai chiếc đèn lồng ghi chữ Mông cỡ lớn...”

(3) Dây kết:

D2301_08

(4) Đỉnh đồng Tư Mẫu Hậu:

xinsrc_282090220080162520791

(5)(6) Tượng Athena và Venus cụt tay:

110806_24 download

(7) Thanh minh thượng hà đồ: nghĩa là tranh vẽ bên sông vào tiết Thanh minh, là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc. Chi tiết tại Đây

(8) Bức Thượng đế tạo ra Adam:

image001

Mông Phong: “Đúng đúng, ông ấy ưng kiểu đó lắm, phú quý, cổ điển, có khí chất. Anh cho phép bên trái treo đèn chữ Mông, bên phải treo chữ Lưu đấy.”

Lưu Nghiễn: “Kết hợp giữa Trung Quốc và Phương Tây à?! Mấy thứ đại phú đại quý này chả thèm xem xét mà dám treo bừa cả cặp, em thật sự tò mò không biết trong đầu hai cha con nhà anh suy nghĩ thứ gì...”

Mông Phong: “Thích gì thì kệ người ta! Thời bây giờ kiến trúc sư phải chiều theo ý tưởng của chủ nhà, hiểu chưa?”

Lưu Nghiễn: “Cái thứ sở thích gì đâu mà quái đản, lại còn quê mùa dở hơi, anh đừng hòng bắt em làm theo phong cách mà ông ấy thích nhá.”

Mông Phong lấy làm tiếc mà rằng: “Em không làm cũng không được, ông ấy chính là cha ruột của anh mà. Em muốn kết hôn với người hùng thì nhất định phải chấp nhận người nhà của anh chứ...”

Lưu Nghiễn: “Chẳng hề gì, nhưng chiều theo lập luận của anh, trước tiên phải chấp nhận để em đặt bài vị của ba mẹ bàn trà ở phòng khách, có lẽ nên mời đạo sĩ lên đồng hỏi xem bà ấy thích ở trong ngôi nhà kiểu gì nữa...”

Mông Phong: “Em đừng có tào lao nữa đi...”

Lưu Nghiễn: “Muốn biến nhà của em thành phong cách nửa Tây nửa Ta à, trừ phi cha con các người bước qua xác em nhé, cảm ơn!”

Lưu Nghiễn rời khỏi ngôi nhà mẫu, Mông Phong bám riết theo sau: “Em chỉ cần dành cho ba một phòng, rồi thiết kế nội thất theo phong cách ông ấy chỉ định là được mà.”

Lưu Nghiễn: “Miễn bàn! Anh tưởng em là lính chạy vật đây à? Lại còn chỉ với chả định, chắc làm Tướng quân lâu quá nên đầu óc hồ đồ luôn rồi...”

Mông Phong nghiêng răng: “Anh muốn tấn em lắm rồi nhé...”

Lưu Nghiễn vội hô hào: “Bạch Hiểu Đông! Cứu giá!”

Mông Phong: “...”

Bạch Hiểu Đông từ xa hét vọng tới: “Kỹ sư! Cứu tôi với!!!”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong lập tức kê súng lên vai, Lưu Nghiễn vội vàng lao chân xông tới.

Ở bên mé tiểu khu, có sáu con zombie ăn bận quần áo hàng hiệu sang trọng đương lão đảo lê lét tiến về phía Bạch Hiểu Đông, dồn anh chàng phải lui dần về sau mà không ngừng hô lên: “Tao cảnh cáo... cảnh cáo bọn mày nhé, đừng có chọc tao à...”

“Mau tránh ra!”

Giọng Lưu Nghiễn vọng lại từ sau lưng, tiếng động cơ của chiếc xe căn cứ ầm ầm kêu vang, Bạch Hiểu Đông tức tốc phi người nhảy bổ vào bụi cỏ ven đường. Xe căn cứ bật mở xăng ủi, xúc lấy một chiếc Mercedes ở phía trước rồi dồn lực vào lò xo bật tung lên trước, chiếc xe đó bị hất xoay tít ra xa, nện thẳng xuống đầu bọn zombie kia.

Ngày 20 tháng 6 năm 2013,

Lúc này chắc hẳn Quyết Minh đang trong kỳ thi nhập học, chúc nhóc con ấy đạt được kết quả thật cao.

Chúng tôi rời khỏi Bắc Kinh, những khu vực rộng lớn như quận Triều Dương và đại lộ Trường An hăng còn rất nhiều zombie, để đồ vẫn được bảo tồn vô cùng toàn vẹn, rồi sẽ có một ngày chúng tôi quay lại nơi đây.

Lại Kiệt đem về kha khá thức ăn, gồm cả đồ hộp, gạo và thực phẩm tươi.

Chúng tôi tiếp tục hành trình dong duỗi trên quốc lộ 102, tiến vào Cát Lâm và Liêu Ninh. Chỗ này vốn là vùng hoang vắng hẻo lánh, cách xa thành thị lớn, suốt dọc đường đi có không ít tháp tín hiệu treo cờ tổ quốc trên đỉnh – chứng tỏ rằng công cuộc tìm cứu tại nơi đó đã kết thúc.

Ở chốn hoang vu mệnh mông ngay cả zombie cũng chẳng được vài móng, giữa bầu trời mịt mờ ảm đạm và nền đất xanh thẫm vô bờ này, chỉ sót lại chiếc xe đơn độc của chúng tôi.

Ngày 22 tháng 6, tiết Hạ Chí,

Xe căn cứ dừng bánh ở bờ sông tận cùng phía Nam của Hắc Long Giang, vĩ độ 580 Bắc, hôm nay là ngày mùa Hạ dài nhất trong năm. Nhiệt độ không khí bên ngoài chỉ có 130C, bờ sông như chưa từng say ngủ.

Nền trời rất một sắc màu xám trắng kéo dài mệnh mang đến vô tận, ban ngày đã chiếm tới 19 tiếng đồng hồ, thượng nguồn dòng Hắc Long Giang từ phía Tây thôn Lĩnh Lạc Cổ ào ào đổ xuôi, thấm đượm hơi lạnh se se.

“Lưu Nghiễn!” – Lại Kiệt đang cúi người rửa mặt bên bờ sông – “Lấy thiết bị ra đi! Bắt đầu dò tìm!”

Lưu Nghiễn đứng dưới khoảng trời xanh bao la, chuyên chú điều chỉnh thử một cái máy dò tìm sinh mệnh kiểu mới, rồi lại ngơ ngác ngẩng đầu lắng nghe.

Bầu trời gần sát như thể chỉ cần vươn tay là chạm tới, dãy núi đá phủ tuyết quanh năm nhấp nhô trải dài tận phương xa. Cậu tháo kính râm xuống, đẩy phạm vi dò tìm lên mức tối đa, trên màn hình vẫn tối thui như cũ, mạng lưới xanh lục bao trùm khắp nơi, song không có lấy một điểm sáng nào.

“Không có ai hết.” – Lưu Nghiễn báo cáo.

Lại Kiệt: “Sao thế được, cầm lại đây anh coi thử.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn: “Anh chẳng biết xài món này đâu, đây là dòng mới mà, sao mỗi lần tôi nói không có người thì các anh lại không tin nhỉ?”

Mông Phong chen vào: “Xem một chút thôi mà cương – xem chút xíu cũng đâu có dính bầu...”

Mông Phong dứt khoát cướp lấy máy dò tìm, sức Lưu Nghiễn nào bì nổi nên buộc phải tùy ý hắn, Mông Phong hí hụi nhần tít tít liên tục, mò mẫm cả buổi vẫn chẳng có động tĩnh gì. Lại Kiệt cũng xáp vào ẩn ẩn bóp bóp một lượt.

Mông Phong: “Không thể nào, theo như bản báo cáo về số người sống sót ở ba tỉnh miền Đông Bắc của vùng biển Quốc tế, thì trước khi đại dịch bùng phát họ đã di dời lên phía Bắc cơ mà.”

Lại Kiệt “ừm” một tiếng đồng ý.

Mông Phong tiếp: “Dựa vào ước tính của Tổ chức, chỗ này có ít nhất gần mười vạn nhân khẩu, bọn họ chạy đi đâu cả rồi?”

“Hay là vượt biên rồi?” – Trác Dư Hàng nói.

Lại Kiệt chậm chậm lắc đầu, Lưu Nghiễn bảo: “Nhưng thực tế máy dò tìm không ra, mấy người phải tin vào khoa học kỹ thuật chứ...”

Mông Phong gập khuỷu tay làm động tác vỗ cánh: “Em đừng suốt ngày trưng cái bản mặt gờ đòn ấy ra nhé, có biết mỗi lần em liên tục vỗ cánh rồi chu mỏ vịt quàng quạc ca ngợi mớ thiết bị khoa học của em, là anh lại vô cùng muốn...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Anh lại vô cùng muốn ném thử mùi vị của cuộn Tesla đặc biệt...”

Lưu Nghiễn chưa dứt lời đã bị Mông Phong túm cổ áp lên thân xe, hung hăng chặn hôn thật sâu.

Cả bọn vờ như không thấy, Lại Kiệt tiếp tục nói: “Thế thì, phải tự đi tìm vậy.”

“Lấy cứ điểm tạm thời làm trung tâm, tôi, Mông Phong và anh Trác chia nhau đi tìm toàn thành phố.”

Lưu Nghiễn lái xe căn cứ đậu trên đoạn đường ven sông gần ngã rẽ vào thành phố, Lại Kiệt phân chia phương hướng, Trác Dư Hàng bỗng nói: “Tôi muốn đổi với Tiểu Bạch, để tôi phụ trách bảo vệ kỹ sư cho.”

Lưu Nghiễn: “?”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu liếc nhìn Trác Dư Hàng, rồi đưa mắt xem Lại Kiệt dò ý, đáp: “Tôi không cần người bảo vệ.”

Lại Kiệt nhú mày cân nhắc chốc lát, đoạn gật đầu rằng: “Chỗ này nguy hiểm rình rập, tuy Hiểu Đông rất có bản lĩnh, tốc độ cũng linh hoạt, nhưng lại thiếu kinh nghiệm đối phó với tình huống đột phát. Anh Trác nói đúng đấy, Lưu Nghiễn, cứ nghe theo lệnh anh.”

Lưu Nghiễn đành phải lấy ra một đôi găng tay thép, giao cho Bạch Hiểu Đông, ý bảo cậu ta đeo vào.

“Tôi thiết kế riêng cho cậu đấy.” – Lưu Nghiễn nói – “Phần khuỷu tay và cánh tay có khóa lò xo, thuận tiện khi cậu đánh cận chiến có thể bắn zombie văng ra, khó bị chúng bao vây hơn, dưới ngón út là nòng súng, nâng cánh tay lên đi...”

Bạch Hiểu Đông giơ cánh tay phải lên ngang tầm mắt, “rắc” một tiếng, phần cổ găng tay bắn ra một nòng súng song song với mặt đất, Lưu Nghiễn tiếp tục nói: “Gập ngón trở lại.”

Bạch Hiểu Đông bèn co ngón trở, nòng súng lập tức nổ “Đoàng!” bắn ra một phát đạn.

“Xịn quá!” – Bạch Hiểu Đông hớn hở bật thốt.

“Súng liên thanh dạng găng tay.” – Lưu Nghiễn giảng giải – “Mô phỏng theo sản phẩm mới – súng pháo găng tay của nhà xưởng ở Khu số Sáu, nòng súng tùy theo trọng lực mà xoay chuyển vị trí liên tục, sẽ luôn luôn hướng về phía trước, nhưng độ chính xác vẫn cần phải tiếp tục cân chỉnh. Cậu cứ dùng thử trước xem hiệu quả thế nào rồi báo cho tôi biết, tôi còn gắn thêm dao găm và bánh răng cưa, gấp ngón cái, rồi nắm tay lại.”

Bạch Hiểu Đông lần lượt gấp ngón cái, rồi co cả năm ngón thành nắm, bánh cưa và trường đao xoèn xoẹt bắn ra ngay lập tức, cậu chàng bội phục Lưu Nghiễn sát đất.

Lưu Nghiễn múa một chiêu đánh cận chiến: “Cậu hãy từ từ làm quen với các chức năng của nó, súng máy chỉ có hai mươi bốn phát đạn. Tôi không dám bổ sung thêm thiết bị vì nặng lắm.”

Bạch Hiểu Đông giơ tay ánh chừng sức lực, đoạn cúi đầu vung hai cánh tay bắt chéo trước người, đôi găng tay lóe sáng, cậu chàng cười bảo: “Tốt thật đấy, không nặng chút nào, chốc nữa về tôi sẽ báo cáo kết quả cho anh nghe.”

Lại Kiệt nói: “Vậy giờ xuất phát thôi, quãng đường dò tìm trong bán kính 20km, cần khoảng một ngày một đêm, chuẩn bị tìm kiếm kỹ càng tất cả mọi vùng xung quanh, xem xét họ có lưu lại hướng di tản hay không, các cậu nhớ cẩn thận đấy.”

Lưu Nghiễn thêm vào: “Nếu vượt quá phạm vi thì máy liên lạc sẽ mất hoạt động.”

Mông Phong đáp: “Biết rồi, em phải cẩn thận bảo vệ mình thật tốt.”

Ba người tự chọn vũ khí, sau đó tản ra các hướng khác nhau để tiến hành tìm cứu.

Tại cứ điểm chỉ còn lại hai người Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng.

Lưu Nghiễn lấy một viên thạch trái cây Hỷ Chi Lang Quả(9) mà Lại Kiệt vợ vét đem về, bóc ăn, rồi cầm đèn sấm soi vỏ nhựa hình chén của viên thạch, ngắm nghĩ cách tận dụng thứ này.

(9) Một thương hiệu sản xuất thạch trái cây ở Trung Quốc:142019171

Trác Dư Hàng hí hóp mắt, dựa người ở đuôi xe hút thuốc, hướng ánh mắt đờm về ngờ hoặc dõi theo động tác của Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn vừa nghĩa sang Trác Dư Hàng, anh ta liền đảo mắt ngó chỗ khác.

Lưu Nghiễn chợt nhận ra bộ dạng của mình lúc này cứ như thẳng đờ hơi, bèn cầm theo cái vỏ nhựa định bước xuống xe, nhưng bị vóc dáng to con của Trác Dư Hàng chắn ngoài khoang xe.

“Nhường chỗ chút, đại ca sát thủ.” – Lưu Nghiễn ra tiếng.

Trác Dư Hàng mặt không biểu tình nhích người né sang một bên.

Lưu Nghiễn đi xuống xúc đất vào vỏ nhựa rồi quay về, ngắt thêm một cành cây xanh non cắm vào trong.

Trác Dư Hàng bỗng nói: “Cậu coi thường tôi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh ở lại vì muốn tranh luận với tôi chứ gì, đại ca sát thủ.”

Trác Dư Hàng vút điếu thuốc, thản nhiên rằng: “Biết không, mấy thằng loai choai như cậu anh đã gặp rất nhiều rồi.”

Lưu Nghiễn khoanh tay, neho mắt, nhìn chăm chặp vào cái cây mới đặt trên bàn làm việc.

“Anh cứ việc tiễn tôi đi châu ông bà.” – Lưu Nghiễn nói – “Như thế Mông Phong mới cưới em gái của anh được.”

Trác Dư Hàng cười ra tiếng, bảo: “Muốn giết cậu thì dễ như trở bàn tay thôi.”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu xem xét anh ta, rồi nói: “Vốn dĩ anh cũng khinh thường tôi, chẳng phải à? Anh nghĩ rằng chỉ cần vung tay là dư sức bóp chết tôi, chúng ta là đồng đội, nhưng chính anh lại coi thường tôi trước, vì tôi không ra sức lao động chân tay. Bị xem nhẹ bởi một người anh vốn coi thường, cho nên cảm thấy rất khó chịu chứ gì.”

Trác Dư Hàng: “...”

Lưu Nghiễn lại tiếp: “Một thằng kỹ sư máy tay không tác sát, còn mang theo cả mớ thùng sắt quái đản thì làm nên trò trống gì? Toàn bộ những món này chẳng đáng trông mong tin cậy.”

Trác Dư Hàng chẳng đáp lời, lạnh lùng nhìn Lưu Nghiễn chăm chú.

Lưu Nghiễn đã huych toẹt những lời cắt trong lòng Trác Dư Hàng, nên anh ta phải đành thôi, bước ra sau xe nhóm lên một đồng lửa.

22h30', những thành viên khác đều rời khỏi phạm vi hoạt động của máy liên lạc, Mặt trời tỏa ra vàng sáng yếu ớt cuối ngày nơi chân trời, sau rốt đã chậm chậm lặn xuống mặt đất.

Buổi tối chỉ có hơn bốn tiếng đồng hồ, chòm Bắc đẩu đơn độc treo giữa trời đêm, tỏa ra ánh sáng thanh lạnh êm dịu.

Trác Dư Hàng ngồi bên đồng lửa làm sưởi ấm, anh ta gói khá nhiều, tạo thành hình dáng những chú thỏ trắng nhỏ, bỏ vào nồi luộc chín rồi nhấc ra đặt trên tảng đá, nhưng không lên tiếng gọi Lưu Nghiễn mà bưng một phần sưởi ấm tới bờ sông ngồi ăn một mình.

Lưu Nghiễn nằm sấp trên bàn làm việc định bụng nghỉ ngơi một chốc, song lại bất giác chìm vào giấc ngủ.

Cậu mơ thấy khắp núi đồi tràn ngập zombie, đông chật như nêm, khuôn mặt của chúng xa lạ mà mơ hồ, chỉ đứng yên dõi mắt theo cậu. Trong giấc mộng, dường như cậu đang đứng giữa biển zombie nghìn nghịt, tất cả zombie đều đứng yên không nhúc nhích, trợn trừng mắt nhìn cậu chòng chọc, cảnh tượng đó còn khiến người ta sợ hãi hơn lúc chạy trốn chết và chiến đấu.

Chợt cậu phát hiện mình đang ôm một con zombie nhỏ trong lòng, đứa con nít mắt mở lớn, bình tĩnh nhìn cậu, Lưu Nghiễn kinh hãi thét toáng lên, vội vàng ném đứa trẻ zombie xuống. Cậu hoảng hốt hô hào giữa cơn mộng, liên tục quay đầu tìm kiếm lối thoát, tuy không có con zombie nào ngăn cản cậu, nhưng bất kể cậu chạy hướng nào, trước mặt đều là bầy đàn zombie vây thành núi cao biển rộng ngút ngàn vô tận.

“Dậy ăn tối.” – Trác Dư Hàng lạnh giọng gọi.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh giấc, trên đầu ướt rượt mồ hôi, cậu chống một tay đỡ trán, mặt mày tái mét dựa vào bàn làm việc mà thở dốc từng cơn.

Trác Dư Hàng hỏi: “Cậu bị cảm à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, run giọng đáp: “Tôi không sao... Đồ ăn đâu?”

Trác Dư Hàng xùy một tiếng, bước ra ngoài cầm hộp cơm đem vào. Lưu Nghiễn nường theo ngọn đèn, hướng ánh mắt vào chậu cây nhỏ cậu mới trồng.

Cành cây cắm trong đất, trên viền lá xanh bắt đầu xuất hiện màu úa vàng, tựa như từng chiếc lá đang được mạ viền một sắc vàng u ám.

Trác Dư Hàng mạnh tay đặt phịch hộp cơm lên bàn làm việc, Lưu Nghiễn lấy lại tinh thần, đón lấy cả mèn bắt đầu ăn sưởi ấm.

.
. .
.

End #55.

57. Chương 57

#56. Sông lặng...

Lưu Nghiễn khen: “Anh nấu ăn ngon thật đấy.”

Trác Dư Hàng hồ hững quan sát cảnh vật ngoài xe, gác một chân lên chiếc giường đối diện, chẳng ừ hử nửa lời.

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Sát thủ cũng phải học nấu ăn nữa à?”

Trác Dư Hàng mới đáp: “Sát thủ không cần biết ba thứ đó, nhưng anh Hai muốn chăm sóc em gái thì phải học nấu thôi.”

Lưu Nghiễn: “Anh lớn hơn Trác Đình mấy tuổi?”

Trác Dư Hàng: “Mười một tuổi, tôi đã chăm sóc con bé từ hồi nó mới năm tuổi.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Trác Đình giờ đã hăm hai, Trác Dư Hàng ba mươi ba, chắc là Trác Đình vừa mới tốt nghiệp chưa lâu. Cậu không hiểu kỳ cho lắm, vì chỉ cần nghĩ sơ cũng đoán được rồi, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, giống như cha Lưu Nghiễn bỏ mẹ con cậu mà đi vậy. Hai anh em nhà họ Trác hẳn đã sống nương tựa nhau từ nhỏ tới lớn, Trác Dư Hàng phải gánh trên vai trách nhiệm của người làm anh.

Lưu Nghiễn cũng dần thay đổi cái nhìn với Trác Dư Hàng, ít ra, anh ta cũng là một người đàn ông có trách nhiệm, và không kém phần dịu dàng sẵn sàng.

Trong khoảng thời gian rời khỏi nhà tù Thanh Sơn, cậu chưa từng thấy Trác Đình nói với Trác Dư Hàng câu nào, có lẽ bởi bạn trai chết dưới tay anh mình nên cô không thể tha thứ người ngoại. Mà thế cũng tốt, Lưu Nghiễn thầm nghĩ, dù có theo Trác Đình tới vùng biển Quốc tế thì Trác Dư Hàng cũng khó lòng đối mặt với cô, chẳng bằng ở lại kết giao thêm vài người bạn mới.

“Ai đấy?!” – Trác Dư Hàng thành linh thét hỏi.

Lưu Nghiễn: “???”

Trác Dư Hàng phóng khỏi xe căn cứ như tên bắn, đuổi theo vài bước, tiếp tục quát lớn: “Đứng lại đấy!”

Lưu Nghiễn nhú mày hỏi: “Có người à?”

Trác Dư Hàng tiến vào xe căn cứ nói: “Có một người mới chạy băng qua!”

Lưu Nghiễn: “Sao thế được, thiết bị vốn đâu có cảnh báo.”

Trác Dư Hàng khẳng định: “Tôi đã thấy tận mắt!”

Lưu Nghiễn: “Nhưng thiết bị chưa kêu cảnh báo cơ mà, anh nhìn nhầm rồi đấy, chắc là động vật hoặc gió lùa vào tán lá tạo thành ảo giác thôi.”

Trác Dư Hàng bực mình gắt: “Là máy móc của cậu đúng hay trực giác của tôi đúng hả?”

Lưu Nghiễn: “Anh đùa à?! Đương nhiên thiết bị phải chuẩn xác hơn rồi! Sao có thể dựa vào trực giác mà quyết định được?!”

Trác Dư Hàng: “...”

Lưu Nghiễn dở cười dở mếu, tay vân vê cái nút điều khiển, Trác Dư Hàng chớp lấy một khẩu súng lên đạn, rồi đuổi theo. Lưu Nghiễn bất chợt thấy một thứ lóe lên trên màn hình, cậu vội kêu lên: “Anh chờ đã!”

Trác Dư Hàng hết cách nên buộc phải vòng về, Lưu Nghiễn nói: “Lái xe đi, quả thật có thứ gì đó.”

Trác Dư Hàng: “Rốt cuộc cậu cũng chịu tin à?!”

Lưu Nghiễn đáp: “Tại tín hiệu bị nhiễu, đi nào.”

Trác Dư Hàng ngồi vào ghế lái, mặt nặng mày nhẹ khởi động xe căn cứ, Lưu Nghiễn giải thích: “Bước sóng hồng ngoại bị quấy nhiễu, khả năng có một thiết bị đặc biệt nào đó, lái xe đi.”

Song Trác Dư Hàng lại ngồi im, gác tay lên trước, khẽ gằn giọng: “Kỹ sư, cậu biết tôi đang nghĩ gì không?”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn bỗng nhiên có loại lỗi giác như nghe được giọng điệu của Mông Phong khi nói “Làm nát mông em”, cậu đành phải nhận thua, hỏi: “Sao thế? Xin lỗi nhé, tại mới nãy máy dò tìm quả thật không hề báo nguy nên mới sai sót, là lỗi của tôi.”

Trác Dư Hàng: “Tôi bảo ngoài kia có người, cậu một mực không tin, tôi đuổi theo thì cậu kêu tôi về bằng được, giờ cậu lại bảo tôi lái xe, cậu có biết xưa giờ chưa một ai dám ăn nói như thế với tôi không hả?!”

Lưu Nghiễn suýt chút muốn nổi điên.

“Xin lỗi mà.” – Lưu Nghiễn lễ độ đáp – “Sau này tôi sẽ chú ý hơn, anh Trác, tôi nghĩ rằng nếu ta đã là đồng đội thì bình thường đùa giỡn thoải mái một chút cũng có sao đâu.”

Trác Dư Hàng nói: “Tôi chưa từng có bạn bè, dù một người cũng không. Chỉ khi tôi muốn làm lại cuộc đời mà gia nhập đội Cơ lốc mới gặp được các cậu, là chiến hữu, cũng là nhóm bạn đầu tiên trong đời tôi...”

Chiếc xe căn cứ vẫn dừng bánh tại chỗ, Lưu Nghiễn khóc ròng trong bụng, Trác Dư Hàng lựa ngay thời điểm cấp thiết như vậy mà giải bày nỗi lòng, mặc kệ người lạ mặt kia không thèm đuổi theo nữa. Cậu rốt cuộc nhận ra, Lại Kiệt quả là người tốt tính nhất trần đời.

“Xin lỗi, tôi sai rồi.” – Lưu Nghiễn chân thành nói.

Trác Dư Hàng: “Cậu nói xin lỗi thì tôi phải tha thứ cho cậu sao? Cậu tưởng là mọi người trên quả đất này phải nhân nhượng cậu đấy à?”

Lưu Nghiễn thực tình có một loại xúc động muốn nhét toàn bộ thuốc nổ vào mồm tên Trác Dư Hàng này.

Trác Dư Hàng thao thao xả một tràng cho hả, sau rốt mới nhấn chân ga, chiếc xe căn cứ lao vụt đi.

“Gọi Lại Kiệt, gọi Lại Kiệt...” – Lưu Nghiễn lần lượt kết nối máy liên lạc với từng người, nhưng khoảng cách đều quá xa.

“Gọi Bạch Hiểu Đông, gọi Mông Phong...”

Không thể liên hệ với người nào.

Trác Dư Hàng dừng xe trước một con đường, rồi mở cửa bước xuống, cách đó không xa là một biển hiệu ghi ba chữ “Rạch Yên Chi” (Rạch trong kênh rạch nhé ^^). Ngay phía trước có một con đường nhỏ hẹp quanh co dẫn vào núi sâu.

Trác Dư Hàng cúi xuống xoa lớp bùn đất, kiểm tra dấu chân.

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một chút, bọn Lại Kiệt chỉ mới rời đi mười mấy tiếng, chắc khoảng một ngày rưỡi nữa họ mới quay về.

Trác Dư Hàng bảo: “Xe không chạy vào được, cậu ở đây chờ tôi vậy.”

Lưu Nghiễn: “Kể mới nãy vừa chạy qua không phải người bình thường.”

Trác Dư Hàng trầm ngâm không đáp, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Hắn mặc quần áo chống tia hồng ngoại và sóng điện ra đa, rất có thể là loại KT-1997 được sản xuất hàng loạt vào năm 1996 của lính Nga...”

Trác Dư Hàng: “Bớt khoe mẽ giùm, nói việc chính đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn thiết khóc không thành lời: “Tôi đoán vậy thôi, có lẽ hắn vẫn còn đồng bọn, nếu là lính Nga chỉ sợ anh gặp nguy hiểm.”

Trác Dư Hàng cười khẩy, nhảy xuống xe đi thẳng một mạch, Lưu Nghiễn nghĩ bụng đúng là một kẻ khó hợp tác.

Lưu Nghiễn lái xe rẽ vào rừng cây, thu gom vật dụng vào một balo rồi bước xuống, gắn huy hiệu liên lạc vào cổ áo, thở ra một ngụm hơi trắng xóa giữa đêm đen giá lạnh, cậu nhanh chân đuổi theo Trác Dư Hàng.

Một tay sát thủ thiếu khuôn phép, biết nấu ăn, bụng dạ hẹp hòi, Lưu Nghiễn đóng cộp ba cái nhãn mác lên ốt anh ta.

Trác Dư Hàng chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mất hút bóng dáng, song dấu chân vẫn còn, Lưu Nghiễn men theo đó mà đuổi tới, cứ thế đi chừng non nửa tiếng đồng hồ, tiến sâu vào lòng núi.

Rồi đột nhiên Trác Dư Hàng xoay người chộp tay bịt kín miệng Lưu Nghiễn, kéo giật cậu tránh sau thân cây, lạnh giọng bảo: “Đừng chộn rộn.”

Lưu Nghiễn cố đẩy tay anh ta, thế nhưng Trác Dư Hàng rất mạnh, lực tay lớn, bụm miệng cậu đến mức đỏ bừng, suýt nghẹt thở mấy phen.

Đằng xa có hai tên lính đóng bộ rằn ri màu trắng đang tán chuyện với nhau trước một hang núi, lát sau họ đập tắt đèn thuốc rồi bước vào trong.

Trác Dư Hàng lúc này mới buông tay, Lưu Nghiễn thở hắt ra một hơi.

“Xe đâu rồi?!” – Trác Dư Hàng hỏi dồn – “Cậu cứ thế quăng xe mà đi được à?!”

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi khóa kỹ xe rồi mới giấu trong rừng đấy chứ, có làm ký hiệu trên thân cây rồi, bọn Mông Phong lần theo dấu bánh xe sẽ phát hiện ra thôi, anh đeo huy hiệu liên lạc vào đi này.”

Trác Dư Hàng: “Tôi đã bảo cậu ở trong xe chờ cơ mà, có phải cậu coi lời tôi như...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Anh Trác, hiện giờ ta đang thi hành nhiệm vụ, trước mắt hãy bỏ ân oán cá nhân sang một bên, ô kê? Tôi có nhiều kinh nghiệm hơn anh, đây là nhiệm vụ đội nhóm cùng nhau phối hợp chứ chẳng phải cái kiểu một thân một mình xông lên giết người. Anh có thành kiến gì cứ việc nói, chúng ta cùng giải quyết trong hòa bình.”

Trác Dư Hàng lặng im không đáp, Lưu Nghiễn đưa máy liên lạc ra nhưng Trác Dư Hàng không nhận, cậu bèn thuận tay gắn đại lên người anh ta. Sau đó Lưu Nghiễn ngẩng đầu quan sát kỹ càng địa hình nơi đây, đoạn rút chiếc máy tính bảng trong balo để tìm kiếm tư liệu.

“Rạch Yên Chi.” – Lưu Nghiễn nói – “Nơi chúng ta vừa đi qua là nhà máy điện của Nhật xây dựng vào thế kỷ 19... Anh Trác, nhờ anh đặt cái này trước cửa hang giùm tôi, nhớ cẩn thận đừng làm kinh động người ở bên trong... nếu có.”

Trác Dư Hàng với bộ mặt sưng sứa nhận lấy cái hộp nhỏ từ Lưu Nghiễn, bước về phía cửa hang, Lưu Nghiễn khẽ nói vào máy liên lạc: “Tôi gần thêm chút nữa, rồi mở nắp hộp ra, quay cái chằm đồ hướng vào hang.”

Trác Dư Hàng làm theo lời cậu, xong xuôi liền lách người nắp ở ngoài vách hang, nâng súng lên đạn.

Nắp hộp bật mở, để lộ ra một đầu kim thăm dò, tiếng bíp bíp bíp không ngừng kêu vang, Lưu Nghiễn nói: “Họ đã đi vào rồi, hình như hang núi này rất lớn, anh chú ý tình hình bên ngoài hang đấy, coi chừng bị đánh lén.”

Trác Dư Hàng cau gắt: “Không cần cậu nhắc, tôi vào xem đây.”

Lưu Nghiễn cầm máy tính bảng trong tay tiến về cửa hang, bảo: “Chờ chút đã, khu vực gần đó an toàn.”

Trác Dư Hàng sốt ruột hỏi: “Lại muốn làm cái gì nữa đây?”

Lưu Nghiễn cúi đầu kiểm tra máy tính trong tay mình, đoạn nói: “Anh rút điều thuốc chờ tôi một lát, máy thăm dò sóng âm đang quét hình hang núi này, nếu nó quá lớn thì phải cần tới năm phút nữa.”

Lưu Nghiễn bình tĩnh chờ đợi sóng âm phản xạ, đúng năm phút sau, máy tính bảng kêu “tít” một tiếng, hiển thị bản đồ hang núi.

“Trời đất ơi.” – Lưu Nghiễn ngơ ngàng thốt – “Không gian trong này sao lớn quá vậy?”

Bản đồ thăm dò sóng âm hiển thị một lối đi trong hang núi quanh co khúc khuỷu, Lưu Nghiễn ấn phím thu nhỏ tới những mười hai lần, bất chợt phát hiện nơi hai người họ đang đứng là một lối vào nhỏ hẹp.

Dựa vào bản đồ mà sóng âm phản xạ thu được, bên dưới ngọn núi này có một không gian khổng lồ chẳng thua gì một thành phố, Lưu Nghiễn né người qua để Trác Dư Hàng nhìn bản địa đồ.

“Thứ này có tin được không?” – Cuối cùng thái độ của Trác Dư Hàng đã dịu đi một chút.

Lưu Nghiễn nói: “Đáng tin chứ, ta vào xem thử nhé?”

Trác Dư Hàng trầm giọng rằng: “Cậu phải tránh sau lưng tôi. Nếu có chút bất thường nào phải lập tức rút ngay.”

Lưu Nghiễn gật đầu, đeo balo bước theo sau Trác Dư Hàng, cậu mở đèn ống chiếu sáng, nhỏ giọng bảo: “Tôi biết đây là chỗ nào rồi.”

Trác Dư Hàng không hé lời, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Đây là mỏ vàng ở Mạc Hà (huyện thuộc tỉnh Hắc Long Giang), con đường ban nãy bọn mình đi qua là đường Hoàng Kim, dưới này có một hầm mỏ cực kỳ khổng lồ...”

Trác Dư Hàng: “Tôi chỉ cần biết bản đồ là đủ rồi, miễn bàn tới lịch sử sâu xa gì, cậu lẩm lời quá đấy.”

Lưu Nghiễn tỉnh bơ đáp: “Tôi đang giới thiệu nội dung của phó bản(*) hôm nay thôi, anh có thể ấn phím Esc để bỏ qua hình động mở màn.”

(*) Phó bản: thuật ngữ trong game nhập vai, là những bản đồ yêu cầu người chơi phải thực hiện những nhiệm vụ tương ứng với bản đồ đã chọn.

Trác Dư Hàng: “Nói nhảm gì đó?”

Lưu Nghiễn: “Không có gì.”

Lưu Nghiễn lại thầm dán thêm bên cạnh ‘sát thủ thiếu khuôn phép, biết nấu ăn, bụng dạ hẹp hòi’ một nhãn mác ‘không biết hài hước’.

Lưu Nghiễn bắt chợt dừng chân: “Anh Trác này, rốt cuộc anh có ý kiến gì với tôi thế hả?”

Trác Dư Hàng xoay người, nhìn chăm chú vào cậu một chốc, rồi bảo: “Chẳng ý kiến gì hết, nhưng tôi thấy cách cậu nói chuyện rất kỳ cục, khi trở về tốt nhất tìm một bác sĩ mà xem bệnh đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trác Dư Hàng tiếp tục tiến sâu vào hầm mỏ, Lưu Nghiễn chẳng thể làm gì nên đành theo anh ta, mãi đến khi Trác Dư Hàng ra hiệu đứng lại, để cậu núp vào hang núi.

Hai người đã đi tới tận cùng lối dẫn vào hầm mỏ, bên trong là khoảng đất bằng rộng lớn, có tên lính gác chống súng ngắm gà gậy, còn một tên khác đang nấu cá bằng chảo sắt, phía sau lưng bọn họ có một lồng thang máy dẫn xuống hầm sâu.

Lưu Nghiễn vừa nhìn đã hiểu, thì ra tên lính mới nãy ra ngoài bờ Nam sông Hắc Long Giang bắt cá về nấu.

“Đừng nói chuyện, coi chừng ăn đạn đấy.” – Trác Dư Hàng ra hiệu cho Lưu Nghiễn trốn tại chỗ, anh ta khom người rút ra hai con dao găm bén ngọt, vung ngón tay xoay tròn một vòng đẹp mắt, Lưu Nghiễn còn chưa kịp lên tiếng thì Trác Dư Hàng đã bật người lao đi như gió!

Trong tích tắc đó, Trác Dư Hàng giương tay, tên lính Nga ngồi bên chảo sắt vừa mới quay đầu đã thấy một con dao găm lóe sáng vụt tới, dứt khoát đâm xuyên động mạch chủ của mình, gã thậm chí còn chưa kịp la lên đã che cổ té phịch ra đất, đùng vào chảo sắt đổ xuống phát ra tiếng loảng xoảng. Tên lính đang ngủ gật sực tỉnh, gã mắng một câu tiếng Nga rồi nâng súng giơ lên.

Trác Dư Hàng tức tốc xoay người, kẹp lấy một lưỡi dao găm khác phất tay vung mạnh, cắm phập vào chính giữa yết hầu tên lính kia.

“Bước ra đi.” – Trác Dư Hàng rút lấy hai con dao, chà lau nó vào người tên lính cho sạch vết máu.

Lưu Nghiễn tỏ vẻ thương xót không nỡ nhìn.

“Nếu không ra tay thì chờ chúng tôi giết cậu à?” – Trác Dư Hàng nhận ra biểu cảm trên nét mặt Lưu Nghiễn, lạnh giọng rằng – “Đừng ngây thơ như đồ dờ hơi thế...”

Lưu Nghiễn phản bác: “Chờ tới khi người khác tới thay ca thì sẽ bị phát hiện, lúc đó tính sao?”

Trác Dư Hàng khẽ nheo mắt, Lưu Nghiễn lại tiếp: “Vốn dĩ chỉ cần dụ người ta rời đi là có thể xuống dưới đó rồi.”

Trác Dư Hàng: “Chả sao, căn bản chẳng ai biết là tôi giết người, nhanh chóng tiến vào rồi trốn kỹ là được.”

Trác Dư Hàng vẫn giữ thói quen của một sát thủ, đánh nhanh diệt gọn, giết được thì cứ giết bằng sạch, trực tiếp đâm thẳng vào mục tiêu. Giết người thần tốc, trong vòng vài phút đồng hồ đã xông thẳng tới trung tâm, giải quyết xong vấn đề thì tự nhiên có thể thoát thân an toàn.

Lưu Nghiễn nghĩ nếu dựa theo cách của Lại Kiệt, khi chưa biết rõ tình hình phe địch sẽ không tùy tiện hành động, trước tiên phải tìm hiểu tình huống đại khái, rồi Lại Kiệt mới ra mặt giải quyết theo hướng có lợi cho Chính phủ.

Bây giờ Trác Dư Hàng không biết lý lẽ mà tùy ý giết người, đến thời gian thay ca thì những binh lính khác sẽ phát hiện có người lạ xâm nhập thôi.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh có chắc không giết nhầm người chứ? Lỡ đâu những binh lính này vô tội thì sao?”

“Nếu đội trưởng định đàm phán cùng người Nga, mà chúng ta lại giết người của họ trước, sẽ to chuyện đấy.”

Trác Dư Hàng không nói gì, lát sau mới đáp: “Cậu nói đúng, tôi sai rồi, không nghĩ tới vấn đề này. Mọi chuyện tiếp theo tôi sẽ nghe cậu.”

Người này nhận lỗi cũng rất thẳng thắn, Lưu Nghiễn thầm nhận xét. Cậu trầm ngâm một chốc, đoạn kiểm tra bản đồ địa hình, tìm kiếm những lối thoát khác.

“Bọn mình sẽ từ nơi này đi xuống dưới.” – Lưu Nghiễn bảo – “Tiến về hướng Bắc, tìm đường ra mới.”

Lưu Nghiễn bước tới phía thang máy, cậu bám vào dây thép treo lồng thang tụt xuống, Trác Dư Hàng liền nối gót đuổi theo, hai người nhảy xuống đất, bên dưới cũng có một trạm canh gác với hai tên lính tuần tra.

Nơi này không đơn giản chút nào – Lưu Nghiễn mơ hồ nhận thấy, có lẽ họ đã phát hiện một địa điểm cực kỳ quan trọng.

Giữa hầm mỏ mờ tối có hai mặt tường treo những trần đèn tù mù, trong trạm gác có một tay sĩ quan, khúc cua bên trái trạm gác dường như có một tầng hầm rộng lớn hơn, còn bên phải là một kho hàng nhỏ.

Lưu Nghiễn đối chiếu so sánh với bản đồ, cậu nói: “Đằng sau trạm gác là một sảnh lớn, hy vọng nơi đó không có gì phiền toái.”

Trác Dư Hàng bảo: “Cậu không cho tôi giết người, thế giờ tới lượt cậu đấy? Không giết người thì làm cách nào tiến tới?”

Lưu Nghiễn liếc Trác Dư Hàng một cái, đoạn móc trong balo ra một quả cầu nhỏ, đặt xuống đất, lấy cái điều khiển từ xa mini gắn trong chùm chìa khóa xe rồi nhấn nút.

Quả cầu nhỏ lăn về phía cuối lối đi, theo sự điều khiển của Lưu Nghiễn, sau khi băng qua trạm gác thì nó lăn sang kho hàng nhỏ bên phải, nửa phút sau thành linh phát ra một tiếng nổ vang.

Hai gã lính gác lớn tiếng hô hào, xoay người chạy vọt về phía kho hàng, tay sĩ quan trong trạm gác lập tức bình tĩnh, ngồi dậy ngẩng đầu dò xét nhìn ra xa.

Trong kho hàng lửa bốc cuộn cuộn, lính gác tháo bình cứu hỏa phun loạn xạ, Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng nhón chân chạy tới, khom lưng chui qua trạm canh gác tiến vào trong.

Hai người từ phía sau trạm gác chạy tới lối đi, áp lưng vào tường nhìn quanh một lượt, không có người, bên trong có một cầu thang sắt màu đỏ rỉ sét loang lổ, họ bèn rón ra rón rén bước xuống. Trác Dư Hàng tay phải cầm súng, tay trái kẹp dao găm, bên dưới cầu thang chất đống không ít xe mỏ, sau khi rời khỏi đó, một không gian ngăm ngăm lỗ rỗng mở lập tức hiện ra trước mắt họ.

Đó là một khu chợ lớn rộng gần ngàn mét vuông, mà chỗ hai người vừa đi qua chính là lối thoát hiểm bên trên chợ.

“Thảo nào chẳng tìm được ai, chắc mười vạn người mà chúng ta muốn tìm đều ở chỗ này cả rồi.” – Lưu Nghiễn ngẩng đầu quan sát, vòm trần rộng lớn được gia cố bằng những tấm thép chắc chắn, ngăn chặn luồng sóng của máy dò tìm sự sống khiến tín hiệu chập chờn. Trong chợ tràn ngập tiếng người ồn ào huyên náo, xem không khí này đã thấy nhân số không hề kém cạnh căn cứ ở vùng biển Quốc tế.

Trác Dư Hàng nói: “Lộn trái áo khoác rồi mặc vào, tháo nón xuống.” (Chắc vì áo khoác và nón của hai người có in huy hiệu quân đội Trung Quốc hoặc gì đó đại loại ^^)

Trong chợ vô cùng hỗn loạn, nơi nơi đều có người cả giọng cò kè trả giá, hầu như không một ai chú ý tới hai người họ. Lưu Nghiễn cất nón vào balo, lấy ra một xấp vàng lá mà Hồ Giác cho cậu lúc trước, cậu ngó quanh quất, chọn một nơi có nhiều người tụ tập nhất, rồi cùng Trác Dư Hàng lẩn vào trong.

Khu chợ vừa dơ bẩn vừa hỗn tạp, vì sắp tới lúc dẹp quầy hàng, hơn nữa tất cả đều là người Trung Quốc.

Có mấy gã đàn ông lôi kéo một cô gái tới phía sau quầy hàng, bạt tai cô hai phát, cô gái tức tối quát mắng sa sả, mấy người kia liền đập đổ thùng gỗ bên cạnh quầy, khiến thịt khô đổ tràn ra đất, bọn chúng tùy tiện nhặt thịt nhét vào túi rồi nghênh ngang bỏ đi.

Mọi người xung quanh chỉ đứng nhìn, chẳng ai hé răng, Lưu Nghiễn đứng tại một góc khuất cúi đầu kiểm tra bản đồ trong máy tính, nhận thấy địa hình khu vực này rất có quy tắc – năm khu hầm vây quanh một quảng mỗ trung tâm, máy đo cho thấy vị trí hiện tại đang ở ba kilomet dưới mặt đất. Cậu đề ngón cái lên màn hình rồi vuốt lên trên, lật tới “Cách khai thác mỏ vàng trong hang núi”, sâu trong lòng núi Đại Hưng An, mỏ vàng này chắc chắn đã bị vét sạch.

Cô gái khi bị ức hiếp không hề khóc, nhưng khi bọn cướp ngày rời đi mới đỏ mắt rớm lệ, khom người lui cui lật thùng gỗ lại. Trác Dư Hàng đứng trước mặt cô gái, đặt một xấp vàng lá lên quầy hàng của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn Trác Dư Hàng.

“Tôi có mấy câu muốn hỏi cô.” – Trác Dư Hàng nói – “Không cần mua hàng, xin giữ bí mật giùm cho.” – Dứt lời bèn nghiêng người, để cô xem khẩu súng giấu trong áo khoác.

Cô gái liền ngồi dậy, nghiêng đầu quan sát những người trong chợ, đưa mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng chú mục vào Trác Dư Hàng, hỏi: “Anh không phải là người nơi này, từ đâu tới?”

Trác Dư Hàng bảo: “Là tôi hỏi cô, chứ không phải cô hỏi tôi.”

Cô khẽ đẩy lá vàng về phía Trác Dư Hàng, thấp giọng: “Sao anh lên vào đây được? Mau chạy đi, đừng để họ bắt.”

Trác Dư Hàng nheo mắt tỏ vẻ ngờ vực, vươn tay dè lên tay cô gái khiến cô không khỏi phát run, Trác Dư Hàng nắm lấy tay cô lật ngửa ra, tỉ mỉ xem xét năm ngón tay.

Đầu ngón tay của cô đã hư thối, móng tay xám ngắt, riêng ngón áp út và ngón út bong cả móng, toàn bộ bàn tay thối rữa tới mức nhăn nheo, Trác Dư Hàng bèn hỏi: “Cô bị lây nhiễm?”

Cô gái đột nhiên rút tay về, một cái móng tay bị bong ra, đau tới phát khóc.

“Anh mau đi đi.” – Cô gái nói – “Bọn chúng rất hung ác, có nhiều người lắm...”

“Gọi anh Trác.” – Giọng nói của Lưu Nghiễn phát ra từ huy hiệu liên lạc – “Đừng quay đầu nhìn, chuyện tốt mà anh làm đã lời ra rồi, có lính Nga bắt đầu đi kiểm tra, bây giờ anh hãy nghe theo lời chỉ huy của tôi, quẹo bên phải.”

Trác Dư Hàng liếc nhìn cô gái kia, không nói thêm lời nào, xoay lưng về phía cửa chợ mà bước đi.

“Cúi đầu, khom lưng xuống.” – Lưu Nghiễn tiếp lời – “Anh quá cao nên rất dễ bị chú ý... quẹo đi.”

Trác Dư Hàng rẽ qua một mớ hàng hóa chất đống, tầm nhìn của Lưu Nghiễn vẫn luôn dõi theo mấy gã lính kia, khi thấy Trác Dư Hàng đã ẩn nấp kỹ càng, cậu mới mau chóng cất máy tính rồi khỏi đó.

Trác Dư Hàng và Lưu Nghiễn núp phía sau một đống thùng, qua khe hở bí mật quan sát động tĩnh ngoài chợ, bất gặp một kẻ phiên dịch dẫn đám lính Nga đi quanh dò hỏi, khi bọn chúng hỏi đến quầy hàng cô gái kia, đột nhiên tát mạnh vào mặt cô đến ngã nhào ra đất.

Trác Dư Hàng: “...”

“Đừng kích động.” – Lưu Nghiễn khẽ nói.

Bọn lính sốt ruột quát mắng vài tiếng, tay phiên dịch cười xòa nói đôi câu làm lành, mời bọn lính kia rời đi.

Sau khi đám người đó ra khỏi chợ, đèn đóm xung quanh liền tắt ngóm, cửa chính ầm ầm đóng sập, mấy tên lính bước tới cầu thang đi lên, gã phiên dịch tự giác đứng lại bên ngoài, cun cút cúi đầu tiễn bọn lính gác, đoạn rẽ vào một lối ngoặt khác.

“Khoan đã, chờ chút.” – Lưu Nghiễn ngăn Trác Dư Hàng đang định tiến vào khu chợ – “Tạm thời đừng tới đó, đi theo tôi.”

Lưu Nghiễn ra hiệu cho Trác Dư Hàng vịn balo sau lưng cậu, hai tay đút vào trong túi, chậm chậm đi ra ngoài, bước chân khẽ khàng không tiếng động, rẽ vào góc.

Gã phiên dịch lấy điều thuốc ngậm vào miệng, sau lưng thỉnh thoảng phóng tới một luồng điện cao thế, giạt bùm bùm khiến gã trợn trắng hai mắt, té đui chết ngất.

.
. .

End #56.

58. Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#57. Giải cứu...

Lưu Nghiễn kiểm tra gã phiên dịch kia, đó là một người Trung Quốc, người gầy guộc nhỏ thó, bộ dạng như thể bị suy dinh dưỡng, bận một bộ vest rách rưới. Lưu Nghiễn mò được trên người gã một mớ thẻ đóng dấu mộc, cậu bèn cất kỹ, đoạn túm chân gã lôi ra ngoài, đứng núp ở góc ngoặt xem xét tình hình.

Trong chợ lúc này hầu như đã chẳng còn ai, cô gái ban nãy đang đẩy một xe sắt chất đầy thùng gỗ, đầu bù tóc rối, nhọc nhằn chậm chậm tiến về con đường phía Đông.

Tại góc ngoặt thỉnh thoảng xuất hiện hai người, cô gái liền dừng bước.

Trác Dư Hàng túm cẳng chân của gã phiên dịch tới, ném phịch gã lên xe, đánh mắt ngó cô gái kia, hỏi: “Cô tên gì?”

Cô gái nhìn lướt qua gã phiên dịch, bảo: “Mấy người gan cùng mình rồi.”

Lưu Nghiễn nghĩ bụng, khả năng ăn nói của mình đã kém lắm rồi, ai dè tay Trác Dư Hàng này còn tệ lậu hơn, cậu gỡ bao tay ra toan bắt tay với cô ta, hỏi: “Tôi là Lưu Nghiễn, anh ấy là Trác Dư Hàng, lần đầu gặp mặt, xin hãy quan tâm chiếu cố. Cô tên gì thế?”

“Ôn Ngọc Hồng.” – Cô gái đó khẽ cắn môi dưới, khá kinh ngạc đánh giá hai người họ, nói rằng: “Các anh không sợ tôi hô hào lên sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Nếu cô tính bán đứng bọn tôi thì đã mách với bọn chúng từ sớm rồi, đúng không? Cô để anh chàng to con này trốn đi, chúng tôi ngay từ đầu cô đã chẳng có ý định tố cáo bọn tôi.”

Ôn Ngọc Hồng tránh né ánh mắt của Lưu Nghiễn, nhìn xuống tay cậu, đoạn giương mắt bảo: “Tay tôi... rất xấu xí, vì bị phát bệnh, mà đây không phải chỗ thích hợp trò chuyện đâu, theo tôi.”

Cô đẩy xe đi trước, băng qua một đoạn hành lang, đây chính là hầm tị nạn đã được cải tạo từ hầm mỏ, bốn phía thông nhau, hai mép đường hầm chẳng có lấy một cái biển báo giao thông, có chỗ dùng xi măng trát tường, có đoạn hầm mỏ u tối ẩm ướt dùng cọc gỗ chống gia cố. Ôn Ngọc Hồng ra hiệu cho hai người dừng lại, còn cô tiến tới lối ra dò xét nhìn quanh.

Một đội lính tuần tra lười nhác ngồi trên xe mô chạy băng qua, tay Lưu Nghiễn bật mở một thiết bị mini, tắt đi âm báo, bắt đầu thăm dò.

Trác Dư Hàng thấp giọng hỏi: “Cái gì đấy? Cậu nghĩ có thể tin được cô ta không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Thiết bị thăm dò máy móc của tiến sĩ Ngụy cho tôi, có thể tra xét mọi máy móc cơ quan, mỏ và cả súng ống xung quanh, tôi phụ trách khám thính cạm bẫy, còn anh phụ trách đề phòng người khác, lên tinh thần chút nào... Anh thấy cô ta không đáng tin à?”

Trác Dư Hàng với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không hé nửa lời, chốc sau chỉ nói: “Tôi không biết, trực giác của một sát thủ cho tôi hay, cô ấy đáng tin.”

Lưu Nghiễn thuận miệng rằng: “Anh biết người lần trước nói với tôi và Mông Phong câu ‘đây không phải chỗ thích hợp trò chuyện, theo tôi’ là ai không?”

Trác Dư Hàng không đáp, Lưu Nghiễn chậm rãi tiếp: “Chính là em gái của anh, bọn tôi đi theo cô ta, kết quả Mông Phong bị nổ hất bay gần hai chục mét.”

Trác Dư Hàng lạnh giọng: “Vì thế ban nãy cậu để mặc cô gái này...” (bị bọn lính Nga đánh ở chap 56 đó ^^)

Lưu Nghiễn nói: “Ừa, bởi vì lúc đó, nếu tôi bắn chết em gái anh thì mọi việc dễ dàng hơn nhiều... Anh nói mà xem? Tôi đâu dám chắc cô gái này có một vị anh trai sát thủ luôn thương yêu, ngóng trông em gái về nhà an toàn hay không.”

Trác Dư Hàng lặng im.

Hai người họ tiến tới, Ôn Ngọc Hồng đón lấy chiếc xe Lưu Nghiễn đẩy tới, tiếp tục bước đi.

Vòng vèo trong đường hầm non nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc đã đến một hầm mỏ tăm tối.

Bên trong đó hệt như một trại tập trung, được thắp sáng bằng những ngọn đèn lập lòe âm đạm, hầm mỏ chính lại chia ra nhiều hầm phụ thông nhau như mạng nhện. Ôn Ngọc Hồng đẩy xe vào trong một hầm mỏ nhỏ, Lưu Nghiễn đứng nơi khuất bóng, đưa mắt nhìn quanh khu vực này, bên ngoài có không ít người nằm la liệt đang rên rỉ thống thiết.

Cậu bước chậm lên trước, quỳ một gối xuống đất, vạch mở tấm thảm đắp trên chân một ông cụ đang nằm thở dốc hấp hối, khí thở ra thì nhiều mà hút vào thì ít.

Chân của ông cụ đã hư thối.

Lưu Nghiễn vươn tay áp vào trán ông, khê khàng hỏi: “Ông có nghe thấy con nói gì không?”

Ông cụ hé mắt, hướng nhìn vào cậu.

Vẫn chưa phải là zombie.

Không phải zombie?!! Nguyên do do đâu? Virus đã biến dị rồi sao?! Bệnh nhân không mất lý trí, cũng chẳng hề cắn người khác.

Giây phút đó Lưu Nghiễn nhạy bén phát hiện được chi tiết đáng ngờ, bỗng cậu ý thức được điều gì, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp một người phụ nữ trung niên đang đứng đối diện quan sát cậu.

“Vào trong đi.” – Trác Dư Hàng nhỏ giọng gọi – “Đừng chần chừ ngoài này, dễ bị lộ lắm.”

Lưu Nghiễn lễ phép gật đầu chào người phụ nữ kia, rồi xoay người bước vào hầm mỏ nấu thân của Ôn Ngọc Hồng.

“Đừng tùy tiện nói chuyện với người khác.” – Ôn Ngọc Hồng khê dặn dò – “Tôi chẳng biết bọn họ có đi tổ giác các anh không...” – Cô dùng hai tấm ván gỗ mục nát chắn trước cửa hầm.

Lưu Nghiễn túm gã phiên dịch quăng vào một xô, kéo cái thùng ngồi lên và rút súng ra.

“Cậu muốn nghe mấy lời nhăng cuội của gã à?” – Trác Dư Hàng chợt hỏi.

“Người tham sống sợ chết, kiểu gì cũng sẽ nói thật thôi.” – Lưu Nghiễn thản nhiên hất một bát nước lạnh vào mặt gã phiên dịch.

“Áááá!!!!!!” – Gã phiên dịch bật tỉnh, lập tức rúm ró cuộn người rúc vào góc tường, nước mắt nước mũi tèm nhem: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi mà...”

Lưu Nghiễn nhún vai với kiểu “Anh thấy chưa, tôi đoán đúng rồi đó”, đoạn cậu mở tờ giấy chứng nhận lục tìm được trên người gã phiên dịch: “Tên là... Hà Kỳ Huy, đúng không?”

“Đúng đúng đúng...” – Gã phiên dịch nọ cuống quýt xoay người quỳ sụp, lắp bắp hỏi: “Ngài là ai ạ? Không không... xin hỏi quý danh của ngài ạ?”

Lưu Nghiễn bảo: “Cứ nói tình hình ở đây trước đã, Ôn Ngọc Hồng, cô cầm súng đi, chỉ cần gã nói láo nửa chữ thì tọng liền một phát đạn.”

Ôn Ngọc Hồng đón lấy khẩu súng, nắm chắc trong tay, chĩa vào gã phiên dịch kia, song không ai phát hiện cô đang khẽ run rẩy.

Gã phiên dịch thốt: “Để tôi nói, đừng nổ súng! Nào phải tôi tự nguyện đâu! Tôi có thể giúp ngài một tay, xin ngài đừng giết tôi, cô ta chắc chắn sẽ nổ súng đấy, ngài giết một kẻ cõn con như tôi...”

Cặp giò của gã run bần bật, dưới đất đã thấm ướt một vũng.

Trác Dư Hàng lên tiếng: “Mày còn dài dòng hơn cả thằng nhóc mọt sách kiêu ngạo(1) này nữa, nếu không nói thì tao xử đẹp mày luôn.”

(1) Nguyên văn là:

Dịch sơ là “Mày dài dòng hơn cả thằng nhóc rút được bài hai năm tám vạn này nữa.”

Hai năm tám vạn là thuật ngữ chơi bài mật chược, người chơi nếu rút được quân bài vạn số 2, 5, 8 cùng một lúc là trường hợp rất hiếm, nên thường tỏ vẻ đắc ý khi rút được 258.

Đại để câu này ví von người kiêu ngạo tự mãn vậy đó =)))

Lưu Nghiễn: “...”

Khi bệnh dịch bùng phát đợt đầu tiên vào tháng Tám năm ngoái, toàn bộ người dân sống sót thuộc ba tỉnh miền Đông Bắc bắt đầu di tản lên phía Bắc, đó là chốn mà mùa hè chưa dài tới một tháng, nhiệt độ quanh năm luôn dưới -200C.

Cho tới mùa Đông tháng Mười, trận tuyết đầu tiên đến sớm hơn dự tính, điều này giúp cho ba tỉnh miền Đông Bắc trở thành nơi có nguồn sinh lực lớn nhất được bảo tồn, cũng là một trong những địa điểm tìm cứu quan trọng nhất của Quốc gia.

Lũ zombie bị đóng băng giữa tiết trời rét buốt, tế bào toàn thân kể cả trung khu thần kinh dần dần hoại tử, không có cách cục cựa. Thêm vào đó, khi Vùng biển Quốc tế phát tín hiệu truyền thanh có đề cập rằng, vùng khí hậu lạnh an toàn hơn các vùng duyên hải dân cư đông đúc, bởi thế dân chạy nạn dạt dứu nhau không ngừng trốn lên phương Bắc, mãi tới khi đến ven sông Hắc Long Giang mới dừng chân.

Trong lúc đó, đội tìm cứu có tới vài lần, song đội ngũ di dân lại khá phân tán, vì ở tận cùng phía Đông của sông Hắc Long Giang, Vladivostok, eo biển Bering và những vùng khác, có rất nhiều người Nga đào vong tiến về hướng Tây Bắc.

Quân đội Nga cũng đến mạn Bắc sông Hắc Long Giang tìm kiếm dân chạy nạn, song dịch bệnh đã cắt đứt đường lui ở hướng Đông. Trung tâm tị nạn xây dựng tại vùng biển Quốc tế của Nga và Trung Quốc rất giống nhau, đều là trụ sở ngầm dưới mặt biển kèm theo thiết bị nghiên cứu khoa học. Tuy nhiên vẫn có người không muốn tiếp nhận cứu viện Quốc gia, lại cực kỳ tức giận với tình hình hiện tại, bọn họ nổi dậy đảo chính, cuộc bạo động giữa dân thường và Quân đội sinh ra vô vàn hậu quả – bất kể là trên lợi ích toàn cục hay là lòng người.

Trước khi Trung tâm bị nạn kiểm soát được thể cuộc thì đã có không ít người bỏ trốn khỏi Trung tâm bị nạn, một đội lính đào ngũ phân tán khắp nơi, dẫn theo dân chúng nước Nga xâm nhập vào lãnh thổ Trung Quốc. Tới lúc này, Công ước Quốc tế gần như đã biến thành giấy vụn.

Thủ lĩnh của nhóm người đào ngũ là một tay sĩ quan từng trú đóng ở biên giới Nga – Hoa, gã lợi dụng tư liệu cũ trong tay mình tìm được mỏ vàng ở Mạc Hà, gấp rút cải tạo đơn giản trong thời gian ngắn, gã tuyên bố noi theo tinh thần của Công ước Quốc tế về cứu trợ nhân đạo, thu nhận tất cả dân chạy nạn. Còn việc dùng cách gì để thu nhận, tự nguyện dân chủ hay súng pháo ép buộc, thì chẳng thể nói rõ được.

Gã gọi là Andre Senkinovich(2).

(2) Nguyên văn là:

May mà có bạn Sabi giúp đỡ mới dịch được cái tên khó nuốt này

Andre vốn chỉ là một gã Trung tá, sau khi xây dựng căn cứ địa thì thăng lên chức Nguyên soái, tự mình làm chủ một vùng, đưa tất cả những người sống sót dời vào hầm mỏ. Trong này người Nga chiếm ba vạn, mà người Trung Quốc hơn tám vạn, đặt tên cho khu hầm mỏ này là vương quốc Hoàng Kim.

Thần dân của Nguyên soái bị chia làm dăm bảy loại, thành phần thống trị cốt lõi đương nhiên là bọn lính đào ngũ từ vụ bạo động ở Siberia, đây là cấp bậc cao nhất.

Tầng lớp thứ hai chính là dân Nga, bọn họ có khu vực của riêng mình, tự giao dịch buôn bán và trồng trọt chăn nuôi.

Tầng lớp tiếp theo là người Trung Quốc. Họ sống trong khu hầm khác tạo thành một xã hội thu nhỏ, một số người hưởng ứng lệnh triệu tập đi lên mặt đất cày cấy, quần quật làm việc. Ban đầu có nhiều người cho rằng đã được cứu trợ, nhưng sau khi vào hầm bị nạn mới phát hiện mình biến thành sức lao động bị bóc lột.

Cấp thấp nhất chính là người Triều Tiên và người Hàn.

Hàn Quốc đã xây dựng một hầm trú ẩn mới dưới đáy biển, nhóm người Nam Bắc Triều Tiên đã tập trung di tản, nhưng vẫn có nhiều người chưa tìm được tổ chức cứu trợ. Bộ phận người này trốn vào lãnh thổ Trung Quốc, đi theo dân Trung Quốc chạy nạn lên phương Bắc.

Dân Nga là tầng lớp thống trị trong vương quốc Hoàng Kim, tiếp đến là dân Trung Quốc người đông thể mạnh, còn địa vị của dân bị nạn Nam Bắc Triều Tiên ắt hẳn phải là tầng dưới chót, cứ thế cấu thành quần thể xã hội với ba giai cấp rõ rệt.

Mà đầu năm nay, trong hầm mỏ đột nhiên lan tràn một loại bệnh lạ.

Suốt khoảng thời gian đó, người dân luôn rơi vào trạng thái kinh hoàng tột độ, may mà hiện giờ dịch bệnh đã ngưng không lây lan nhiều hơn nữa.

Lưu Nghiễn nghiêng đầu đưa mắt nhìn Ôn Ngọc Hồng, cô chậm rãi hạ súng xuống.

“Mọi việc đúng như tên này nói sao?”

Ôn Ngọc Hồng chậm chậm gật đầu, Lưu Nghiễn tiếp: “Phải nghĩ cách thông báo cho Quân đội ở vùng biển Quốc tế tới đây... Chuyện này không đơn giản chỉ là tranh chấp sống còn. Cần phải tra xét rõ nguyên nhân gây bệnh nữa.”

Trác Dư Hàng nói: “Cứ giết phút cái gã Andre kia, rồi dẫn mọi người rời đi là xong chuyện mà? Bệnh này cũng do gã mà ra thôi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Chuyện này quá phức tạp... Phải lên mặt đất thông báo với Lại Kiệt. Mấy người tự nguyện hay bị ép buộc vào đây, đầu tiên phải làm rõ việc này mới được, thứ nhì là tìm hiểu rõ ràng nguồn phát bệnh của trận dịch.”

Hà Kỳ Huy khóc bù lu bù loa: “Tôi tôi tôi, tôi bị chúng ép buộc mà... Mấy anh ơi, tôi là gián điệp, tôi chỉ muốn lên vào nội bộ của bọn chúng để thăm dò tin tức... Tôi không hề có ác ý gì đâu. Anh có thể giết tôi...” – Gã phiên dịch lấy lại bình tĩnh, mắt ầng ậc nước – “Nhưng tôi thật sự là... là vì đồng bào mình thôi, có nhiều việc, tôi chẳng còn cách nào khác, tôi phải giữ mạng để giúp đỡ dân mình...”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Bọn tôi cần dẫn một nhân chứng trở về vùng biển Quốc tế. Chứng minh người dân buộc phải tiếp nhận cứu trợ một cách không tự nguyện.”

Ôn Ngọc Hồng thở dài: “Thật ra phần lớn mọi người đều tự nguyện mà, chỉ có rất ít người thì không... anh xem.”

Cô vươn đôi tay khe khẽ run rẩy, Trác Dư Hàng lấy ra từ túi áo một chiếc bấm móng tay, áp vào miệng vết thương, da tay của cô đã bong ra từng mảng, hiện ra lớp thịt nứt nẻ tím đen. Lưu Nghiễn ngăn lại động tác của Trác Dư Hàng, không chạm vào tay cô mà chỉ quan sát tỉ mỉ.

Ôn Ngọc Hồng nói: “Đừng sợ, không bị lây nhiễm đâu, mọi người đều mắc phải căn bệnh quái lạ này, rất nhiều người, từ khi tiến vào hầm mỏ đã dần dần bị nhiễm bệnh, kể cả người Nga... Người bị bệnh không được cứu chữa, lại chẳng thể lên mặt đất, cho dù có lên đó rồi... cũng không tìm được cách giải quyết nào hết.”

Lưu Nghiễn chau mày rằng: “Triệu chứng bệnh rất quái đản, không biến thành zombie mà chỉ thối rữa từ từ, lại chẳng phải nứt da vì tổn thương giá rét...”

Ôn Ngọc Hồng hỏi: “Rốt cuộc các anh là ai?”

“Đội Cơn lốc.” – Lưu Nghiễn đáp – “Lính tìm cứu Quốc gia, xin lỗi vì chúng tôi đã đến chậm, cũng may chưa thật sự quá trễ.”

“Phải lập tức ra ngoài ngay.” – Lưu Nghiễn rút dùi cui điện ra, giật cho Hà Kỳ Huy trợn mắt té xỉu, cậu nhìn quanh một vòng, mới hỏi – “Cô còn biết lối ra nào khác chứ?”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Tôi cũng không rõ lắm... Anh tin lời tên này sao? Ý tôi là... gã nói mình là gián điệp, nếu lỗ đó là thật thì sao?”

Lưu Nghiễn chẳng thèm liếc mắt gã phiên dịch kia lấy một cái, đáp: “Tôi không mấy tin tưởng trên thế giới này có một tên gián điệp mới bị còng tay tra khảo đã sợ tới mức sồn ra quần... Cô có tin không?”

Ôn Ngọc Hồng phì cười, Lưu Nghiễn lại nói: “Gã này đã làm những việc xấu gì rồi?”

Ôn Ngọc Hồng lắc đầu, Trác Dư Hàng bảo: “Giết gã đi, tránh để lộ tin tức.”

Lưu Nghiễn phản đối: “Anh Trác à, đừng hờ một cái là giết giết chóc chóc để giải quyết vấn đề.”

Trác Dư Hàng thần nhiên: “Thế tôi chờ xem cậu có cách nào tốt hơn không.”

Lưu Nghiễn: “Trước mắt ta đưa Ngọc Hồng cùng lên mặt đất, rồi xin chỉ thị của đội trưởng.”

Trác Dư Hàng nói: “Không làm nổi đâu, thiếu một con chó ton hót, cộng với tai vạ mà chúng ta gây ra mới rồi, bọn chúng chắc chắn sẽ canh gác nghiêm ngặt hơn.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Vậy anh tính sao?”

Lưu Nghiễn không muốn truy cứu trách nhiệm, xét đến cùng là do bản thân Trác Dư Hàng quá mức lỗ mãng, giết chết hai tên lính gác kia để lộ ra việc có người lên vào hầm mỏ.

Trác Dư Hàng: “Giết chết gã phiên dịch này, còn cậu kỹ sư ở lại đây chờ, Ngọc Hồng dẫn tôi đến chỗ của Nguyên soái Andre, tôi sẽ phụ trách giết chết gã, rồi mới nghĩ cách lén lút đưa hai người ra ngoài...”

Lưu Nghiễn gắt: “Anh điên à! Ở đây... ít nhất... có hơn hai, ba ngàn binh lính lặn đó!”

Trác Dư Hàng: “Nếu ra ngoài sẽ rất khó lên vào lần nữa! Andre chắc chắn sẽ phòng bị, trong cái hầm mỏ như mê cung này làm sao cậu tìm được gã? Cậu phải tin rằng tôi dư sức ám sát gã đó, dưới tình huống này, bọn Lại Kiệt hăng còn trên mặt đất nên có thể tiếp ứng, hiện giờ đây là cách tốt nhất rồi.”

Lưu Nghiễn cương quyết bảo: “Không được, tuyệt đối không... ít nhất... cần có hai người là anh và Mông Phong.”

Trác Dư Hàng bực mình gắt: “Nhiều người thì ích gì? Cho tôi một lý do coi nào?”

Lưu Nghiễn: “Tôi thấy anh chẳng đáng tin! Vậy đó.”

Trác Dư Hàng kéo khóa nòng khẩu súng bắn tỉa, nói: “Cậu chờ ở đây.”

Lưu Nghiễn: “Anh đừng đi! Đừng giết Hà Kỳ Huy!!”

Ôn Ngọc Hồng lên tiếng: “Các anh chẳng giết nổi Andre đâu, gã là một quái vật.”

Lưu Nghiễn chau mày hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Tôi... đã từng gặp Andre, đầu của gã, rất kỳ dị, da dẻ cũng quái lạ, chẳng hề giống con người... Cứ như một con zombie, nhưng lại không hẳn.”

“Cho dù là zombie.” – Trác Dư Hàng nói – “Ngắm vào đầu cũng có thể bắn chết gã.”

Lưu Nghiễn bảo: “Ít nhất phải chờ Mông Phong quay về đã.”

Trác Dư Hàng: “Phải chờ tới năm giờ chiều nay họ mới về tới...”

Lưu Nghiễn nói: “Anh ấy sẽ về sớm.”

Trác Dư Hàng: “Sao cậu biết? Cậu nghĩ có thêm đội phó thì đáng tin hơn hả?”

Ngay lúc Lưu Nghiễn đang suy tính thì bên ngoài vọng tới tiếng quát hỏi của bọn lính Nga hung hãn, chúng lần lượt đập cửa từng căn hầm nhỏ, lớn tiếng la hét điều gì. Ba người đồng loạt biến sắc, Ôn Ngọc Hồng lập tức ra dấu cho hai người họ chia nhau chui xuống gầm hai chiếc xe đẩy, cô kéo vải bạt phủ kín, rồi lại đắp chăn lên nửa người Hà Kỳ Huy, xoay mặt gã quay vào tường.

Bọn lính Nga hùng hổ cầm báng súng đập mở ván gỗ chắn trước cửa hầm, nhảy bổ vào, túm tóc Ôn Ngọc Hồng, cô cả giọng ré lên, liều mạng giãy dụa.

Tên lính kia dùng thứ tiếng Trung sứt sọc tra hỏi: “Có người! Người nào! Nói... nói!”

Ôn Ngọc Hồng hét: “Không có ai hết! Chỉ có tôi với anh ấy! Anh ấy bị bệnh rồi! Bị bệnh!!”

Một tên lính bước vào kiểm tra Hà Kỳ Huy, ngay cả chân cũng chẳng thềm vén lên, tiện thể lục soát trong căn hầm một vòng, kéo xóc tấm bạt phủ trên xe đẩy bằng gỗ, dùng súng chọc ngoáy mở thịt khô mốc meo bên trong.

Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng vội nín thở.

Một giây sau, máy liên lạc của Lưu Nghiễn đột ngột vang lên.

Là tiếng của Mông Phong: “Woa, bà xã ơi, ra mà xem ông Giàng này, có cực quang nữa, em đang ở đâu vậy?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong không nghe tiếng đáp lại, chợt sốt sắng hỏi dồn: “Lưu Nghiễn! Em đang ở đâu! Nói đi chứ!”

“Em không bị gì chứ Lưu Nghiễn! Đáp một tiếng coi nào!!” – Mông Phong nôn nóng hỏi.

Bọn lính Nga lập tức thét tướng lên, vung chân đạp ngã xe đẩy, lúc đó thành lính có một con dao găm lóe sáng bay vút ra, tiếng quát tháo nín bật, đồng thời, dưới gầm chiếc xe đẩy còn lại nổ ra tia lửa điện điên cuồng, giật tên lính ngã xóc xoài.

Trác Dư Hàng rút dao găm cắm trên cổ tên lính, máu tươi phụt ra, lia dao cắm phập giữa ngực tên lính đang trốn bên cạnh, giết sạch.

Lưu Nghiễn đứng giữa căn hầm mà đầu óc rối nùi như muốn vỡ tung, ngoài cửa hầm có đám người xúm xít tụ tập, ai nấy đều hải hùng giương mắt nhìn quanh.

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong hét gọi.

“Em nghe rồi, Mông Phong.” – Lưu Nghiễn khóc không ra nước mắt.

Trác Dư Hàng bước tới kéo tấm ván gỗ che lại, Mông Phong thở phào nhẹ nhõm: “Em ở chỗ nào đấy? Anh Trác đi đâu rồi?”

Bây con nít xúm tới xin chocolate, Mông Phong liền móc ra bằng sạch, cánh cửa sau mé phải hang núi mở ra, Mông Phong lách người tiến vào.

Ôn Ngọc Hồng hỏi: “Đội của các anh có bao nhiêu người?”

Mông Phong xòe bàn tay ra: “Năm người.”

Ôn Ngọc Hồng lại nói: “Và hiện giờ đã có ba người bị vây nhốt ở đây rồi.”

Mông Phong nhìn quét qua mấy cái xác phơi trên đất: “Nói nghe xem, tình hình thế nào, trên quả Đất này vẫn chưa có thứ gì vây nhốt được anh đâu.”

Lưu Nghiễn khoanh tay dựa vào từng, bắt đầu kể lại những chuyện đã xảy ra.

Mông Phong suy tư lắng nghe, ngón tay đảo quanh trước nòng súng, Lưu Nghiễn vừa dứt lời thì Trác Dư Hàng liền hỏi: “Sao cậu về sớm thế? Đội trưởng đâu rồi?”

Mông Phong bèn đáp: “Nhớ vợ thì về sớm chứ sao. Chả biết đội trưởng đi đâu, anh đừng có mách lẻo với Lại Kiệt đấy nhá, không tôi bắt anh đeo giày chặt(4) đấy.”

(4) Đeo giày chặt: Chắc là thuật ngữ game tiếp, mang ý nghĩa trói buộc cầm chân người nào đó.

Lưu Nghiễn: “Anh đúng là cái loại chỉ biết trốn việc, hề có nhiệm vụ là làm biếng chuẩn đi...”

Mông Phong: “Ê này, anh trốn việc vì lẽ gì?! Là để về nhà với em đấy! Em khoái muốn chết còn làm bộ!”

Lưu Nghiễn: “Bớt xàm giùm đi, giờ phải tính sao đây? Có kế hoạch gì không?”

Mông Phong nói: “Kế hoạch đâu nằm trong từ điển của anh? Nhỏ giờ toàn đi tới đâu tính tới đó, trời sập xuống cứ coi như bị tấm chăn bụi trùm lên.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong qua loa bảo: “Có tình huống bất ngờ cũng xử gọn cả thôi, thế tôi với anh Trác đi tóm cái gã Nguyên soái gì đó lại, rồi thả mọi người ra ngoài.”

Lưu Nghiễn cảm cúi xem xét địa đồ: “Phải hành động gấp rút lên, vì có hai tên lính chết ở đây nên bọn chúng sẽ mau chóng tìm đến tận nơi. Em sẽ đi cùng hai người. Em ngờ rằng nhà Sinh vật học người Mỹ trốn ra từ phòng thí nghiệm Alaska cũng ở trong này.”

Ôn Ngọc Hồng nói: “Đừng đùa, chẳng phải các anh nên cầu viện Tổng bộ trước sao? Chỉ có ba người các anh thì hành động kiểu gì? Cho dù có thêm hai người kia nữa cũng không đủ đâu, địch nhân có tới mấy ngàn người lặn đó!!”

Mông Phong chỉ chỉ vào Lưu Nghiễn, nói một cách khoa trương đặt an ủi Ôn Ngọc Hồng.

“Em gái à, cứ yên tâm, người này rất giỏi vận dụng đủ mọi sách lược, thủ đoạn, âm mưu để nghiền nát đối thủ một cách tàn nhẫn! Đả kích tinh thần chiến đấu của phe địch! Lại còn luôn mang bên mình cửa truyền tống, khi hành động sẽ lôi nó ra để triệu hồi thiên binh vạn mã, bao gồm cả lính hải quân lục quân và không quân, cùng với năm chiếc tàu sân bay khổng lồ và hai thứ... ờ đúng rồi, cuộn dây Mc.Donald!!” (Cha nội Mông Phong nhâm với cuộn Tesla đặc biệt =))))))))))

Trác Dư Hàng: “...”

.
. .
.

End #57.

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#58. Cường dịch...

Lưu Nghiễn đánh chính: “Cái đó gọi là cuộn Tesla đặc biệt.”

Cậu vừa gặm bánh mì đen(*), vừa ngưng mắt xem xét địa đồ, gã phiên dịch Hà Kỳ Huy chột co giật vài cái rồi bật tỉnh.

banh-mi-den(*) Bánh mì đen: Bánh mì đen hay bánh mì lúa mạch là một loại bánh mì được chế biến bằng những tỷ lệ khác nhau của bột mì từ hạt lúa mạch đen. Nó có thể được chế biến sao cho sáng màu hoặc tối màu, tùy thuộc vào các loại bột được sử dụng.

“Tôi đây coi.” – Mông Phong ngoắt bảo Hà Kỳ Huy – “Chỉ đường đi, giải thích không gian trong hầm mộ một chút, Nguyên soái Andre kia ở xó nào?”

“Cậu không sợ tên này dẫn vào bẫy luôn à?” – Trác Dư Hàng ra tiếng – “Chốc nữa để nó la làng kêu cứu thì phiền to, toàn bộ bọn lính Nga kia sẽ ủa đến cho mà coi.”

Lưu Nghiễn: “Anh Trác này, bớt cái kiểu lạnh lùng tàn nhẫn ấy đi, hử một chút là đem súng đạn ra giải quyết vấn đề. Đến khi ta hành động, bất kể là đi nghe trộm, phá hỏng thiết bị hay chỉ đơn giản là tìm đường đi tới thôi, đều cần phải có một người phiên dịch, nếu không sao anh đảm bảo có thể hiểu được tiếng Nga trên biển báo chỉ đường cơ chứ?”

Mông Phong ra dấu ý bảo Lưu Nghiễn cứ yên tâm, đoạn tiện tay túm Hà Kỳ Huy tới, móc hộp thuốc quân dụng nhỏ từ trong túi, đổ ra một viên Aspirin(có tác dụng giảm đau), không thèm nhìn đã nhét thẳng vào miệng Hà Kỳ Huy, rồi giơ tay chém thẳng vào gáy khiến gã trợn lòi cả hai mắt, nuốt ực xuống.

“Đây là thuốc độc thần kinh sinh học loại mới.” – Mông Phong tỉnh rụi phán – “Chỉ mình tao mới có thuốc giải, mau chỉ đường đi, nếu bọn tao chết thì mày cũng chẳng sống nổi đâu.”

Chiêu này xưa lắc rồi cha nội ời, Lưu Nghiễn thâm nhủ bụng.

Hà Kỳ Huy trưng ra bộ mặt đưa đám, chỉ vào một chỗ trên bản đồ, bảo: “Nơi này là phòng làm việc của gã... Tôi nghe nói, nếu gã không ở đó thì chắc sẽ ở đây, đây là phòng ngủ... Thỉnh thoảng gã cũng sẽ đến chỗ này, đây là... nhà máy điện, đây là nơi luyện quặng vàng, còn đó là khu dân cư...”

Lưu Nghiễn đánh dấu địa điểm trên bản đồ, những nơi đó đều cách vị trí của họ rất xa.

Mông Phong cúi đầu kiểm tra đạn dược, trên màn hình của khẩu súng máy sáu nòng hiển thị còn hơn 1700 phát đạn.

Thêm mười hai quả lựu đạn và một khẩu súng bắn tỉa, trong balo của Lưu Nghiễn còn bốn quả bom đĩa.

“Hiện tại chúng ta đã làm kinh động bọn lính trong tòa thành dưới lòng đất này rồi.” – Lưu Nghiễn nói – “Chắc chắn Andre đã biết có người xâm nhập vào.”

“Ừm.” – Mông Phong gật đầu bảo – “Bởi vậy gã chỉ có thể đến những chỗ này thôi, phòng làm việc có xác suất cao nhất, vì đó là trung tâm chỉ huy, thêm nữa, gã sẽ cho rằng đó là nơi quan trọng nhất cần được bảo vệ, cho nên phải đích thân vào đó trấn thủ.”

Lưu Nghiễn chậm chậm gật đầu, Trác Dư Hàng lại nói: “Thế nếu gã là một kẻ cực kỳ tự tin, như cái kiểu người rút được bài hai năm tám vạn đây(đã chú thích ở chương trước, kiểu cao ngạo tự phụ ấy), thì sẽ ở đâu?”

“Phòng ngủ.” – Lưu Nghiễn và Mông Phong đồng thanh đáp.

Mông Phong: “Vậy lúc này chắc gã sẽ không ngủ hay chơi gái đâu nhỉ.”

Lưu Nghiễn: “Ừa, loại người coi trời bằng vung hoàn toàn chẳng có sở thích đam mê gì.”

Khóe miệng Trác Dư Hàng hơi hơi co rút, hỏi: “Ngọc Hồng, gã Nguyên soái Andre này là người thế nào?”
Ôn Ngọc Hồng ngẫm nghĩ một chốc, đáp: “Cũng hơi khó nói. Rất tàn nhẫn, kiêu ngạo... Đúng là có chút... tự cao tự đại.”

“Thế thì được rồi.” – Mông Phong nói – “Lát nữa tới phòng ngủ của gã xem thử, biết đâu có thể tìm được thứ gì đó. Nhưng trước tiên tụi mình sẽ chọn nơi công phá ở đây.”

Mông Phong vươn tay chỉ vào một chỗ trên bản đồ, trên đó ghi ba chữ: Trạm phát điện.

“Tới trạm phát điện làm cái gì?” – Trác Dư Hàng lạnh giọng hỏi – “Cứ giết gã xong thì rút êm thôi.”

Mông Phong khoát tay một cái, thấy cho Lưu Nghiễn một ánh mắt dò hỏi.

Lưu Nghiễn cũng khẽ gật đầu, đoạn nhìn sang Trác Dư Hàng, nói: “Để gây hỗn loạn, anh nghĩ mà xem, nếu toàn bộ khu hầm mỏ bị cúp điện, nhất định sẽ phát sinh hỗn loạn giữa bóng tối, hơn nữa thành phố dưới lòng đất này được xây dựng rất gấp rút, chắc hẳn không có thiết bị dự trữ nguồn điện cỡ lớn, ta đi nào.”

Mông Phong đeo cả balo của Lưu Nghiễn và túi của hắn, Ôn Ngọc Hồng đi tới mở cửa.

Trác Dư Hàng giao cho cô một dùi cui điện và một khẩu súng lục, bảo rằng: “Chờ tới khi vừa rối loạn, cô liền dẫn theo người dân tới cổng bên hông chợ để leo ra ngoài.”

Ôn Ngọc Hồng chăm chăm ngó khẩu súng trong tay, Mông Phong hỏi: “Thế có được không?”

Lưu Nghiễn chợt dừng chân, ngờ vực bảo: “Không được, ta sẽ nghĩ cách tới cứu mọi người sau.”

Trác Dư Hàng nói: “Không, tôi tin rằng cô có thể làm được.”

Ôn Ngọc Hồng đón lấy khẩu súng, Trác Dư Hàng tiếp: “Đâu thể cứ ngồi chờ người khác tới cứu mình được.”

Ôn Ngọc Hồng gật đầu, Trác Dư Hàng lại nói: “Ráng lên, hãy chiến đấu bằng chính sức lực của mình.”

Cả bọn xoay người rời khỏi đó, Mông Phong búng ngón tay chào tạm biệt Ôn Ngọc Hồng. Một tay hắn dứt túi quần, áo khoác tháo hết cúc, tay còn lại nắm khẩu súng máy gắn tay chọc vào lưng Hà Kỳ Huy, thúc giục gã đi nhanh hơn, khí phách hiên ngang áp giải gã tiến sâu vào hầm mỏ.

Mông Phong đánh động lính gác trong hầm mỏ, tức khắc bọn lính cảnh vệ xúm đến khắp nơi, chúng dàn thành đội dật theo chó chạy băng qua đường hầm, ồn ào bắt bớ người dân dọc đường để quát tháo tra hỏi.

Mông Phong lách người nấp sau một góc khuất, chờ cho một đội lính chạy băng qua mới ra hiệu cho Lưu Nghiễn tiến tới.

Lực lượng canh gác ở nơi này cũng chẳng mấy nghiêm ngặt, ít hơn chợ và khu vực hành chính, mỗi ngách đường hầm chỉ có khoảng chục tên lính gác đi qua. Ráng hết sức không nên đánh động bọn chúng là tốt nhất.

Trác Dư Hàng khá là mất kiên nhẫn, dựa theo kế hoạch của anh ta, chỉ cần có thêm Mông Phong thì cả hai có thể xông pha mở đường máu tiến thẳng lên. Song mọi việc bây giờ đều do Mông Phong quyết định, anh ta đành chịu thua. (Nhắc lại cho mọi người nhớ, anh Mông nhà mình là phó đội đấy nhé))

Lưu Nghiễn và Trác Dư Hàng áp giải tên phiên dịch kia rón rén đi tới.

Mông Phong xua tay, ra hiệu cho họ xoay ngang người mà đi, bốn người với tư thế cua bò len lén đi tới cửa đường hầm.

Ở phía trước có một tên lính gác đứng xoay lưng về phía cả bọn, đang phì phèo kéo thuốc dưới ánh đèn mờ, ba người rón ra rón rén nhón chân, dè dặt mới đi được nửa đường thì máy liên lạc thành linh phát ra giọng reo của Bạch Hiếu Đông: “Woa, cực quang kia! Kỹ sư, các anh có đó không? Đang làm gì thế? Xe đâu rồi?”

Mông Phong tức tốc giương súng, tên lính Nga vừa nghe tiếng động liền xoay phắt người lại, hai tiếng súng “Đoàng đoàng” nhanh gọn bắn ngã tên lính.

Lưu Nghiễn ngao ngán đáp: “Bọn tôi đang mở phó bản.”

Bạch Hiểu Đông: “Phó bản cấp mấy? Dắt tôi theo với được hông?”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn hắng giọng một cái: “Lần theo dấu chân đi vào trong...”

Bạch Hiểu Đông: “Tôi thấy cửa vào phó bản rồi, bên ngoài chỉ có một tên lính thôi.”

Lưu Nghiễn: “Chắc đã bị Mông Phong đánh động chạy vào trong hết rồi... Rõ ràng cậu và bọn tôi đang ở chung một kênh phó bản đấy, tìm cách vào đây được không?”

Bạch Hiểu Đông: “Ya!”

Mông Phong reo hò cổ vũ, từ máy liên lạc lại truyền tới tiếng Bạch Hiểu Đông: “Tiến công — Ya!!!”

Liền sau đó là tiếng vật nặng rớt phịch xuống đất, Bạch Hiểu Đông vỗ vỗ tay: “Đã vào được rồi, không giết ai hết.”

Lưu Nghiễn bắt đầu chỉ đường cho cậu ta, chực phút sau Bạch Hiểu Đông từ đầu đường hầm lách mình chạy tới, trên tay còn đeo găng tay thép, vung ra một đường quyền xé gió, hưng phấn hỏi han: “Giờ mình đi làm gì vậy?”

Lưu Nghiễn kéo Hà Kỳ Huy lặng lẽ giao cho Bạch Hiểu Đông: “Cậu phụ trách trông chừng người này, bọn mình đi phá nổ nhà máy điện, sao cậu lại về sớm thế?”

Bạch Hiểu Đông: “Tại đói quá, muốn ăn mấy món anh Trác nấu.”

Trác Dư Hàng nghe thấy mà đen cả mặt.

Đã gom được bốn đội viên, sức chiến đấu cũng muốn đủ quét bay toàn hầm mỏ, Mông Phong như thể nắm chắc mười hai phần thắng lợi trong tay, nói: “Bắt kịp tôi.”

Rẽ vào một lối khác, đầu đường là một khu hầm to lớn, diện tích ước chừng cả 10000 m². Than đá chất đống trên cao, nhiệt độ cực kỳ nóng bức, trong khu hầm liên tục văng ra tiếng nổ ầm ầm tai, mười sáu cột hơi nước cao tám mét kéo dài từ trên xuống dưới, bốn góc bố trí các nồi hơi cỡ lớn, mỗi nồi hơi được trông coi bởi một tổ gồm bốn công nhân, còn chính giữa là nhóm cuộn cảm phát điện và những sợi cáp điện khổng lồ phải ba người ôm mới hết.

“Hiểu Đông hộ tống Lưu Nghiễn đến phòng máy điều khiển nhé.” – Mông Phong thấp giọng phân công.

“Cứ cho nổ banh luôn đi.” – Trác Dư Hàng đề nghị.

Mông Phong lại bảo: “Không được đâu anh Trác, thử nghĩ xem một khi khu hầm này bị mất điện cục bộ, phản ứng đầu tiên của mọi người là gì nào?”

Trác Dư Hàng trầm ngâm không đáp, hồi sau mới chậm chậm gật đầu: “Một phần sẽ chạy ulla tới đây, phần khác sẽ ở lại những nơi có điện.”

Mông Phong tiếp: “Vậy nên ta sẽ gài một quả bom hẹn giờ ở đây, chờ cho đám người đó tập trung đông đúc rồi mới phát nổ, sau đó liền tức tốc đi tìm Andre, hành động!”

Lưu Nghiễn lục balo lấy ra bốn ngòi nổ, Mông Phong và Trác Dư Hàng mỗi người nhận hai cái, chia nhau đi gắn ngòi nổ, còn Bạch Hiểu Đông áp giải Hà Kỳ Huy đi theo Lưu Nghiễn.

Có vài ba cầu thang sắt hướng lên phòng máy điều khiển trên cao, luồng khí nóng bỏng rất cuốn tới, Lưu Nghiễn vượt mồ hôi, ra hiệu cho Bạch Hiểu Đông núp dưới gầm cầu thang.

Trác Dư Hàng khụy một gối xuống đất, cắn viên đạn, nả một phát súng xuyên đầu tên lính tuần tra đứng cách đó gần trăm mét.

Giây phút tiếng súng nổ lên đã kinh động đám lính gác trong phòng điều khiển máy, bọn người Nga cả giọng hò hét lao xuống dưới, Bạch Hiểu Đông vịn tay vào lan can cầu thang, hét “Ya!” một tiếng rồi nhảy bổ ra,

một chân đá bay hai tên lính, hai tay tóm cổ chân của chúng hoặc vịn hoặc chém, đánh chúng rớt văng khỏi cầu thang, chỉ chớp mắt đã giải quyết gần chục tên.

Mông Phong lớn tiếng hét mào đầu nhảy vọt xuống hầm, giương khẩu liên thanh bắt đầu bắn phá, cộng thêm âm thanh ù ù đoàn tít từ khẩu bắn tia của Trác Dư Hàng, nơi nơi đều là tiếng rú thét hoảng loạn.

Mông Phong hô lên: “Những đồng bào có thể rời đi! Chúng tôi là Cơn lốc – đội tìm cứu Quốc gia! Hãy chạy lên cầu thang ngay lập tức!”

Rất nhiều công nhân đều kinh hãi la hét, Mông Phong thu súng quát dẹp đường: “Mau rời khỏi chỗ này! Quay trở về khu vực mọi người cư trú ấy! Đồng bào người Hoa hãy tụ hợp lại một nơi! Sẽ có người dẫn các bạn ra ngoài! Đi mau!”

Đến lúc đó những công nhân trong nhà máy điện mới chịu di chuyển, Lưu Nghiễn đẩy cửa phòng máy điều khiển, ấn nút dừng lại bằng chùy tải than đá.

Trên toàn bộ nút bấm đều là chữ Nga, Lưu Nghiễn thăm cảm thán may mà cậu đã dự liệu trước.

“Anh kia.” – Lưu Nghiễn ngoắt bảo Hà Kỳ Huy tiến tới – “Phiên dịch thứ này đi.”

Hà Kỳ Huy bèn nói: “Đây là khu hành chính, đó là chợ... còn kia là...”

Lưu Nghiễn nhặt bao tay cách điện bên cạnh bàn điều khiển đeo vào, tìm được thùng dụng cụ, ngồi quỳ một chân xuống đất cầm cờ lê lục giác vặn mở đai ốc gắn trên nắp ván dưới bàn điều khiển, tiếp đó khom người mở bung ra, nhìn qua từng cái nút một lượt, rồi rút dây kim loại từ trong balo ra để dùng làm cầu chì thay thế.

“Hiệu Đồng nâng giờ ngừng tay sắt của cậu lên cao, đừng chạm vào bất kỳ thứ gì hết.” – Lưu Nghiễn dặn dò.

Bạch Hiệu Đồng liền giờ cao hai tay giống tư thế đầu hàng vậy.

Lưu Nghiễn lấy hộp quẹt đốt chảy lớp cao su cách điện bao quanh dây điện, rồi chập hai lõi dây trần vào nhau phát ra một tiếng vang lớn, cậu vội vàng vòng tay chắn trước người, tia điện quang bùng bụp phóng ra, toàn bộ phòng máy điều khiển đều bị giật điện tán loạn.

“ , .(Tiếng Nga:báo động)” – Giọng nữ vang lên, đèn đỏ liên tục chớp lóe trong nhà máy điện, bắt đầu phát ra tiếng Nga cảnh báo, tiếng ù ù không ngớt. Lưu Nghiễn vẫn tiếp tục lần lượt chập từng mối dây điện, đến cái nút cuối cùng thì thấy ghi chú ký hiệu quái lạ.

“Này nghĩa là gì?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Gã phiên dịch xem xét một hồi, đoạn lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Bên cạnh cái công tắc nằm tận cuối góc trái có dán một ký hiệu hình đầu lâu, vẫn còn đang đóng, Lưu Nghiễn thoáng để tâm, thử đẩy nó ra, song xung quanh vẫn không xảy ra bất cứ động tĩnh gì.

Lưu Nghiễn bèn mặc kệ nó, kéo sợi dây khác làm đoản mạch, chỉ trong vài giây ngay cả nhà máy điện cũng đã tối đen như mực.

Mông Phong thấp giọng bảo: “Chuẩn bị xong hết chưa, rời khỏi đây ngay, tắt cái máy tính bản đang phát sáng của mình đi Lưu Nghiễn, tất cả theo tôi.” – Dứt lời liền đeo kính mắt hồng ngoại nhìn ban đêm, dẫn đầu nhóm người chạy vọt vào đường hầm.

Mông Phong vịn tay phải cầm đại bác, tay trái nắm súng bắn tia như trước, hóa thân thành một con báo săn lặng lẽ luồn vào đường hầm tối tăm, “Đoàng” một phát súng, lập tức dội ra tiếng chửi bới và kêu la thảm thiết. Giữa tiếng hò hét hỗn tạp, Trác Dư Hàng cũng nâng lên khẩu súng bắn tia, lần lượt xả đạn cực kỳ chuẩn xác, Lưu Nghiễn chỉ biết đứng nhìn trần trời ghen hợm.

“Anh... anh đâu có đeo thấu kính hồng ngoại đâu.” – Lưu Nghiễn ngỡ ngàng.

Trác Dư Hàng: “Đó là chiêu dựa vào tiếng gió thổi và tiếng bước chân để phán đoán vị trí địch thủ, phải khổ luyện mới thành.”

Mông Phong giục: “Đi mau.”

Cả bọn nhanh chóng rút khỏi nhà máy điện, tiến vào khu sinh hoạt phân bố như mạng nhện của người Nga, lối ra của khu hầm nằm lơ lửng trên vách cao của sảnh lớn, bên dưới trần ngập thanh âm ầm ỉ nhốn nháo, hoặc là tiếng khe khẽ chuyện trò, hoặc lớn tiếng kêu gọi giúp đỡ.

Trác Dư Hàng lại nói: “Châm một ngòi nổ xong việc.”

“Thôi đi.” – Mông Phong bảo – “Khi tuyên thệ anh đã nói những gì hả? Không được nổ súng vào thường dân tay không tác sát, giết lính giặc thì cũng được đi, nhưng tàn sát hàng loạt người vô tội như thế làm gì, tôi cũng chẳng muốn sau khi kết thúc trận chiến lại bị ông già tía không có tình thân kia áp giải lên tòa án quân sự.”

Trác Dư Hàng đang trầm mặc ngẫm nghĩ vài giây, thì cánh cửa chính trên cao bỗng nhiên ầm ầm mở rộng. Trên bục cao có một người bước ra, hắng giọng hô lên vài câu tiếng Nga, người ở bên dưới liền im lặng.

“Dịch tôi nghe.” – Lưu Nghiễn vỗ vỗ lên đầu Hà Kỳ Huy, cảm thấy dất tên này theo đúng là cực có lợi.

Hà Kỳ Huy run rẩy nói: “Có kẻ địch xâm nhập, nhà máy điện gặp chút trục trặc, mọi người tập trung chờ tại đây, khi nào tìm được kẻ do thám mới được quay về chỗ ở.”

Có một người cầm phấn hô lên, Hà Kỳ Huy tiếp tục phiên dịch: “Tại... tại sao... Nhà máy điện bị phá hỏng là trách nhiệm... của ông.”

Người kia vốn định xoay người lùi về sau bục, nhưng khi nghe nói vậy đột nhiên rút súng, hướng về phía đám người nả một phát đạn.

Bên dưới lập tức bùng nổ, người người đều rít gào la hét, đám đông hỗn loạn cuống cuồng né tránh, kinh hãi đổ mắt vào người đàn ông đang nằm sóng xoài trên khoanh đất trống, đầu người nọ bị khoét một lỗ, dòng máu chậm chậm rỉ ra từ lỗ đạn.

Trong đại sảnh lặng phất như tờ, gã đàn ông cười khẩy, xoay lưng bước vào.

“Tên đó là Andre hả?” – Mông Phong khẽ hỏi.

Hà Kỳ Huy đáp: “Ông ta là cấp dưới của Nguyên soái... thuộc đội lính cận vệ.”

Mông Phong lại hỏi: “Hắn là đội trưởng à?”

Phiên dịch: “Chỉ là... đội viên thôi.”

Mông Phong chau mày: “Kỹ thuật bắn súng cực chuẩn nha, không cần nhìn đã tìm được người lên tiếng giữa đám đông... Một phát ngay giữa trán...”

Lưu Nghiễn hỏi: “Có xử được không đấy?”

Mông Phong nói: “Cứ thử xem, tụi mình có ba chiến sĩ lặn mà, đi nào.”

Mông Phong dẫn đầu cả bọn nép vào mép gian đại sảnh len lén đi qua, Trác Dư Hàng bọc hậu, bọn họ lách mình núp vào cánh cửa trên bục cao.

Nguồn điện nơi này không bị ngắt, trước mặt là một trần đèn chiếu sáng rực cả hành lang, tiếng bước chân chậm rãi vang vang, gã đàn ông tóc nâu đã bỏ đi rất xa.

Lưu Nghiễn ra hiệu cho mọi người giữ im lặng, xem trái ngó phải một lượt rồi nhanh tay mở hộp điện gắn trên tường.

Mông Phong hơi khom người lấy đà, Lưu Nghiễn búng tay một cái, công tắc bật lên cái “tách”. Chớp mắt hành lang đã chìm vào bóng tối, một giây tiếp theo, Mông Phong lao vụt ra ngoài như mũi tên!

Thình lình ngay lúc đó, súng máy vừa tạch tạch vang hai tiếng đã nín bật, Mông Phong bật ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể nặng nề đập vào tường, Lưu Nghiễn thẳm hô hồng bét, cậu lập tức đóng công tắc điện, hành lang lại tràn ngập ánh sáng.

Hai tiếng “Boong boong” vang lên, Bạch Hiếu Đông vừa lấy găng tay thép ra đã hét thẳm một tiếng, gã đàn ông kia đã áp sát ngay trước mặt, Bạch Hiếu Đông bị ấn một đá vào bụng đến phun trào máu. Giải

phút Trác Dư Hàng đứng sau bóp cò liền bị một ngón tay bịt kín họng súng, tiếp đó là tiếng nổ lớn, một nửa cánh tay của gã đàn ông bị bắn nát bấy, gã tung ra một cước đạp Trác Dư Hàng văng mạnh vào tường.

Trác Dư Hàng bị đập đầu chảy máu xối lợ gục xuống.

Lưu Nghiễn chỉ biết lùi từng bước ra sau.

Từ lúc Mông Phong bị đánh lén còn chưa đến năm giây, ba chiến sĩ phe mình bị xử gọn chỉ vòn vện có năm giây.

Đây là thứ sức mạnh gì? Tốc độ, sức bật và khả năng phản xạ còn vượt quá Mông Phong? Đã quá khinh địch rồi.

Gã đàn ông phía trước tóc nâu, miệng há mở, vùng lợi bên dưới khoe môi lộ ra, hốc mắt sâu hoắm, hai mắt trợn lồi. Tai và mũi như thể bị đập vá vào mặt, còn có thể nhìn rõ vết rách sâu tận xương.

Cánh tay phải bị súng bắn nát đang bắt đầu từ từ khép lại, máu thịt ngồn ngộn cuộn lên như giun, quần phủ lên phần xương trắng rợn người trơ ra giữa không khí.

Gã đàn ông xấu xí kia nghiêng đầu xem xét Lưu Nghiễn, nhếch một nụ cười hàm ý.

Phiên dịch Hà Kỳ Huy sợ đến mót ra quần, liên tục khóc gào chuôi mình về sau, Lưu Nghiễn suy nghĩ thật nhanh, khoe mắt bắt gặp Mông Phong đang dồn hết sức lực rút ra con dao găm cắm trên vai, gượng mình đứng dậy.

Phải kéo dài thời gian – Lưu Nghiễn nhủ bụng, liếc mắt trông thấy Mông Phong đang giãy dụa đứng lên, từng bước tiến gần gã đàn ông chuẩn bị đánh lén.

Lưu Nghiễn bày ra một thế võ đánh cận chiến, ngoắt ngoắt tay với gã quái vật nửa chết nửa sống kia, lạnh giọng rằng: “Mau xưng tên đi, ông đây không giết tướng vô danh bao giờ.”

Gã quái vật liền vung quyền.

.
. .
.

End #58.

60. Chương 60

#59. Túy Quyền...

Lưu Nghiễn bị đâm trúng ngay bụng, tức khắc tưởng như muốn nôn cả tim gan phèo phổi, một đám đỏ vừa hạ xuống như khiến toàn bộ máu trong người đều dồn lên não, ộc một tiếng phun ra búng máu.

Gã đàn ông kia toan vung dao găm đâm về phía Lưu Nghiễn, ngay lúc đó Mông Phong hét vang nhào tới lần hai, Lưu Nghiễn gắng gượng dành hết sức lực cuối cùng còn sót lại mà nghiêng người né đi, Mông Phong giờ tay tới chỗ, con dao găm cắm phập vào cánh tay hắn!

Hai mắt Lưu Nghiễn hằn tơ máu, chặt vật dựa vào tường mà chống mình lên, trong chớp mắt Mông Phong đã đầu năm sáu chiêu với gã đàn ông, hắn bị đánh ngã quặt trên đất, vài phen vừa giương súng đã bị đạp văng, ăn đòn nhiều mà trả đòn thì ít, lúc đó đột nhiên vang lên một tiếng “tách” bật mở chốt, hành lang nhỏ lại tối đen.

Gã đàn ông sững người khựng lại trong khoảnh khắc, Mông Phong thấy cơ hội tốt bèn dứt khoát tung một quyền gọn ơ, xương gáy của gã phát ra tiếng “grắc”, bị đánh bay thẳng ra ngoài như đạn pháo!

Gã đàn ông va “ầm” vào tường hành lang, ánh đèn lại được bật sáng khiến đồng tử của gã đột ngột co rút, ngay sau đó Lưu Nghiễn nhanh chóng ngắt điện, ba bóng đèn không ngừng chớp tắt, nhoáng vừa đen kịt thoát cái lại sáng rực.

Gã đàn ông nắm dao găm bổ nhào tới Mông Phong, nhưng đồng tử của gã dưới ánh đèn lúc tỏ lúc mờ liên tục vừa co rút vừa giãn mở, khiến ảnh ngược của Mông Phong thu lại một centimet, tia sáng chớp nhoáng xẹt ngang trước mắt, Mông Phong chỉ còn lưu lại một ảo ảnh trắng đen trên võng mạc của gã.

Mông Phong đeo thấu kính hồng ngoại lên, tầm mắt luôn bắt giữ hình dáng màu sáng lục của gã đàn ông, hấn chớp lấy thời cơ xông tới đâm một đao vào bụng gã rồi xẻ ngược lên cổ, chiếc áo ba lỗ dính liền với ngực bị cắt đôi vẽ thành một đường máu nhọt nhọt.

Giây tiếp theo, Mông Phong nhảy lùi về sau, bàn tay trái xoay ngược chớp lấy cổ tay của gã giật mạnh, xoay gã nửa vòng hung hăng đập ầm lên tường, đoạn hấn quát to một hơi, dùng khẩu súng pháo trong tay phải bổ tới, đá vụn bắn tứ tung, dòng dầu gã quai vạt cắm ngập vào vách tường!

Mông Phong nâng khẩu súng liên thanh xả đạn “Đoàng đoàng đoàng”, nã bắn tung tóe khắp mặt tường, gã đàn ông mình mẩy co giật không ngớt, chốc sau xụi lơ gục xuống.

Lưu Nghiễn liên tục ho khan, Mông Phong thì sức cùng lực kiệt, nặng nề ngã người dựa vào tường, hắt ra một hơi thở dài.

Lát sau hấn lại gần kiểm tra thân thể Lưu Nghiễn, nâng cằm cậu lên, ấn nhẹ vào bụng cậu, Lưu Nghiễn ho khục vài tiếng, Mông Phong lấy ra một hộp thuốc, tìm được viên thuốc cầm máu dùng khi hành quân cho cậu uống.

“Ba đánh một mà còn khốn đốn như vậy...” – Lưu Nghiễn cảm thán rằng – “Trịnh Phi Hổ dạy ra thể loại học trò thế này... thiệt chẳng biết giấu mặt vào đâu.”

Mông Phong tức khí: “Đệt, em... đừng có suốt ngày xỉa xói người khác.”

Mông Phong bước tới ôm Bạch Hiểu Đông dậy, cậu ta nói: “Tôi có thuốc rồi...”

Bạch Hiểu Đông đổ ra một viên thuốc Vân Nam Bạch Dược(*) uống vào, Mông Phong lại tới lay tỉnh Trác Dư Hàng.

20130115114401_16028(*) Là một loại thuốc Đông y pha chế sẵn dạng bột hoặc dạng viên, sử dụng trong các trường hợp chấn thương, đụng giập, bầm tím, sưng đau, giập mô mềm, gãy xương kín, xuất huyết nội tạng, ho ra máu, chảy máu do trĩ, xuất huyết tử cung, xuất huyết do lao phổi,...và các bệnh nhiễm trùng ngoài da.

Đám tàn binh bại tướng ngồi xoài dựa vào tường mà thở dốc từng cơn.

Bạch Hiểu Đông: “Vâng, xin lỗi, tại tôi không tốt, kỹ sư, mới nãy anh phát hiện nhược điểm của hấn à, đối phó bằng cách nào thế?”

Lưu Nghiễn: “Múa Thái Cực quyền hù dọa cho vui thôi.”

Từ máy liên lạc đột nhiên vang lên hai tiếng gõ, rất khẽ.

Lưu Nghiễn lập tức cúi đầu nghe ngóng, lại thêm một tiếng gõ khẽ vang, cậu vội hỏi: “Lại Kiệt hả?”

Lại Kiệt thấp giọng nói: “Lưu Nghiễn? Các cậu đang ở đâu, vị trí hiện tại có an toàn không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Anh mau đến đây! Ôn trời... Bọn tôi đang ở trong mỏ vàng.”

Lại Kiệt: “Anh thấy lối vào hầm mỏ rồi, chẳng có lấy một tên lính gác nữa, cậu chắc đấy không phải là bẫy chứ?”

Mông Phong: “Đã bị Hiểu Đông xử đẹp rồi, anh nhớ mang theo một đầu đạn hạt nhân mini, đi vào cẩn thận, bọn tôi mới bị tẩm quất, mẹ kiếp, Lưu Nghiễn bị đánh đến giờ còn đứng không vững...”

Lại Kiệt nghe thế bỗng chốc nổi sung: “Bố khỉ! Thằng đui nào thế hả, nhân viên kỹ thuật của ông nội mày cũng dám đánh à! Để nó cho anh!”

Cả bọn: “...”

Mông Phong lại nói: “Nghỉ ngơi hồi sức tại chỗ, chờ đội trưởng tới.”

Mông Phong nhấc khẩu súng máy lên, cảnh giác nhìn chăm chăm về phía tận cùng hành lang, đề phòng lại có kẻ khác xuất hiện. Lưu Nghiễn ngó xuống đồng hồ, tính từ khi cậu đi vào hầm mỏ này đã trải qua mười mấy tiếng, hiện tại là bảy giờ sáng ngày thứ hai rồi.

Lưu Nghiễn lấy từ balo ra mấy lon nước khoáng tăng lực chia cho đồng đội, cũng không quên đưa cho gã phiên dịch một lon. Rồi bắt đầu chỉ đường cho Lại Kiệt.

Âm thanh bên phía Lại Kiệt vô cùng âm ỉ, dường như ở đó có rất nhiều người, Trác Dư Hàng hỏi: “Đội trưởng, dân chúng đang rời đi phải không?”

Lại Kiệt nói: “Đồng người quá vậy? Các cậu cứu hết toàn bộ luôn à? Cẩn thận!”

Chợt vang lên tiếng diễu hành, liền sau đó dân chúng đua nhau la hét kinh hãi, tiếng súng khi gần khi xa, nghe được Lại Kiệt đã giải quyết xong mấy tên lính, Trác Dư Hàng lại nói: “Cậu bảo một cô gái tên là Ôn Ngọc Hồng dẫn mọi người lên mặt đất chờ đi.”

Lại Kiệt: “Tôi tìm được cô ấy rồi... Sao lắm người thế, vậy mà mấy đội cứu hộ trước kia cũng không hề phát hiện ra? Đội Liệp Hộ phen này bị phạt chắc rồi.”

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi việc ngoài cửa hang, Lại Kiệt mới vội lao như gió vào trong, hô ra một hơi rằng: “Cho năm phút, đội phó vẫn tắt báo cáo tình hình đi.”

Mông Phong bèn nói đại khái một lượt, Lưu Nghiễn lại bổ sung thêm tình huống lúc trước, Lại Kiệt bình tĩnh lắng nghe, sau đó gật đầu bảo: “Tốt, Andre vẫn còn ở trong hầm mỏ.”

“Bọn người Nga bên ngoài thì sao?” – Trác Dư Hàng hỏi.

Lại Kiệt đáp: “Điều chạy thoát cùng đồng bào mình rồi, cũng có không ít người Triều Tiên biết điều đúng mực, đây chính là mối bất hòa Quốc tế mà... Rất khó làm việc.”

Lưu Nghiễn không đáp lời, hồi sau Lại Kiệt bảo: “Lưu Nghiễn, lần này cậu xử lý cực kỳ tệ.”

Lưu Nghiễn nói: “Là lỗi của tôi.”

Lại Kiệt lên lớp dạy dỗ: “Đáng lẽ cậu và anh Trác không được đánh động bất cứ kẻ nào, nghĩ cách lén vào trong, sau khi điều tra đủ manh mối thì báo cho anh biết, để anh đường hoàng mà đi thẳng vào hầm mỏ tìm Andre thương lượng, nếu đàm phán không thành mới dùng vũ lực giải quyết.”

“Lỡ mãng hung bạo gặp ai giết đó, xòng xộc đâm đầu tới, đâu có cái thói hành xử như vậy được.”

Lưu Nghiễn thấy một cái liếc mắt sang Trác Dư Hàng, anh ta vô cùng lúng túng, cậu gật đầu đáp: “Sau này tôi sẽ chú ý.”

Lại Kiệt bước tới kiểm tra cái xác bị Mông Phong đánh nát đầu, trầm ngâm một chốc, đoạn nói: “Andre là một quái vật...”

Lưu Nghiễn tiếp: “Biết đâu gã hoàn toàn không cách nào trao đổi được, anh coi đó, đàn em của gã đã biến thành thế này rồi.”

Lại Kiệt gật gù: “Có ai mất khả năng hành động không? Nếu chẳng thể chiến đấu được thì để Mông Phong đưa ra ngoài trước.”

“Vẫn hành động được.” – Lưu Nghiễn nói.

“Dư sức.” – Trác Dư Hàng nói.

“Được mà.” – Bạch Hiểu Đông nói.

“Thế thì tất cả theo sau lưng tôi, nhớ đừng khinh địch đấy.” – Lại Kiệt liếc mắt xem đồng hồ, bảo – “Lưu Nghiễn chuẩn bị cho phát nổ bom hẹn giờ gài trong nhà máy điện đi, mới này anh thấy có hơn trăm tên lính chạy tới chỗ đó.”

Lưu Nghiễn liền khởi động nút điều khiển, mặt đất truyền tới từng đợt chấn động từ phía xa, trên trần hành lang hầm mở ào ào đổ bụi mịn mù.

“Tiếp đó cài đặt 5 phút 30 giây sau cho kíp nổ.” – Lại Kiệt dặn dò – “Hiện giờ bọn mình sẽ cùng hành động, tiến vào xem mặt cái gã kia. Nếu anh chưa nói ra tay thì không ai được phép manh động. Thận trọng, dừng cảm, cảnh giác tiến lên.”

Lại Kiệt vừa xuất hiện đã nâng cao lòng can đảm của các chiến hữu, ai nấy đều theo sau Lại Kiệt, dần dần tiến vào lối đi. Lưu Nghiễn áp giải Hà Kỳ Huy, Trác Dư Hàng tự giác đi bọc hậu, hình thành đội hình tiến công.

Cuối hành lang là một vùng đất trống trải, bên dưới có một khe rãnh rộng gần hai chục mét, Lưu Nghiễn cầm cúi xem xét địa đồ, chốc sau báo lại: “Hiện tại mình đang đứng ở trung tâm khu hầm.”

Lại Kiệt rút khẩu súng pháo ra, nhanh chân men theo cầu thang sắt đi xuống dưới.

Đội người đi xuống khe rãnh ngầm, trong đó có vô vàn lối rẽ, Lưu Nghiễn khẽ giọng hỏi: “Phòng ngủ của Andre ở đâu?”

Gã phiên dịch đáp: “Tôi... tôi cũng chỉ ghé qua một lần thôi, nên chẳng nhớ rõ lắm, nơi này là chỗ ở của Nguyên soái và đội lính cận vệ của ông ta...”

Trước một lối ngoặt của khe ngầm thành linh có người tiến ra.

“Ấy chà chà—” – Lại Kiệt huýt sáo – “Người đẹp? Em là thư ký hả? Nguyên soái của em đang ở đâu thế? Anh có hẹn trước này.”

Người đàn bà tóc vàng kia vận quân trang, làm nổi vạt eo thon, cặp mông tròn và bờ ngực đầy đặn, đôi mắt màu xanh xám, làn da xám ngoét khác thường, hết như một xác chết biết đi, hướng ánh nhìn chòng chọc vào họ.

Ả vừa mở miệng thì phát âm tiếng Trung cứng ngắt nhưng chuẩn xác, gần từng chữ một: “Tìm ngài làm gì.”

Lại Kiệt đứng dang chân, chấp tay sau lưng, đội chiếc mũ lệch màu xám trắng, nghiêng đầu cười bỉ: “Tay sai của gã dám đánh mấy thằng em của anh, tới tìm gã nói chuyện chút.”

Người đàn bà tóc vàng vượt miệng bật ra một câu tiếng Nga, gỡ nón lính xuống ném vèo sang một bên, tay phiên dịch nhất thời sợ đến tè ra quần.

Lại Kiệt quay đầu bảo: “Mấy cậu đi tìm người, để tôi ứng phó ả, xong việc sẽ lập tức tập hợp với mọi người, tản ra!”

Ả tóc vàng và Lại Kiệt đồng thời rút súng, các đội viên chia nhau nhảy sang hai bên, lộn nhào núp sau mớ thùng chất đồng dưới rãnh ngầm, tiếng súng lập tức nổ vang mãnh liệt, Lại Kiệt nhảy bật ra sau, lộn mèo tại chỗ né đạn rồi bắt đầu phản công!

Mông Phong phát tay ra hiệu mau rời đi, hẩn dẫn dắt những người khác chạy khỏi vùng trung ương rãnh ngầm, lao thẳng vào lối rẽ, trong đó treo bảng hiệu đề tên, Hà Kỳ Huy nói: “Đó... chính là chỗ này... Ghi tên của Andre...”

Lưu Nghiễn bảo: “Anh vào trong gọi gã ra đây, cứ nói nhà máy điện có chuyện rồi, người ta kêu anh tới báo tin.” – Cậu dứt lời bèn nhìn xuống đồng hồ, ấn lên cái nút thứ hai trên điều khiển kíp nổ, đằng xa lập tức truyền tới một trận chấn động nữa.

Tay phiên dịch run lẩy bẩy tiến lên, bốn người còn lại chia ra mai phục ở hai bên, Hà Kỳ Huy gõ cửa, một gã vạm vỡ mở cửa, lớn giọng quát bằng tiếng Nga.

Tay phiên dịch mới nói chuyện với gã một chốc thì cửa đã đóng sầm lại, tay phiên dịch quay về báo: “Ông ta... không ở... trong phòng ngủ.”

Mông Phong liền hỏi: “Không có trong đó? Thế đi đâu?”

Tay phiên dịch đáp: “Nói là... ở phòng làm việc, tính sao đây?”

Mông Phong: “Trong phòng ngủ của gã có gì à?”

Tay phiên dịch: “Có... Nghe bảo phòng ngủ của ông ta chứa rất nhiều bí mật... Nhưng tôi hông biết gì hết á.”

Mông Phong: “Vào ngó thử, Hà Kỳ Huy, anh núp ngoài này, khi nào gọi hăng tiến vào.”

Tay phiên dịch xoắn xuýt đi tìm chỗ trốn, Mông Phong hít một hơi thật sâu lùi ngược vài bước, đoạn chạy đà nhảy bật lên tung cước đập bung cánh cửa, Mông Phong giương khẩu súng máy gắn tay vịn ra một luồng đạn hình quạt, trong phòng tràn ngập khói thuốc súng, sô pha văng lên, tiếng súng nổ vang!

Mông Phong hét: “Đừng khinh địch! Mỗi người xử một tên! Đều khó nhằn như tên mới nãy đấy!!!”

Một kẻ đầu trọc bổ nhào đến bên cạnh, Mông Phong cấp tốc giật lùi về sau, Bạch Hiểu Đông vọt tới như tên bắn, bật mở lưỡi dao găm dưới găng tay thép giao chiến với đầu trọc.

Giữa khoảnh cách ngắn ngủi, Lưu Nghiễn vội thụp người, lưỡi dao trên găng tay thép của Bạch Hiểu Đông phóng ra, lao xẹt ngang đỉnh đầu.

Tên vệ sĩ người Nga lách mình né, dây xích treo chìa khóa đeo nơi hông bị lưỡi dao cắt đứt.

Lưu Nghiễn với tốc độ nhanh nhất vươn tay ra chụp lấy, sau khi bắt được cái chìa khóa thì lộn mào tại chỗ, chạy vụt về phía cửa phòng ngủ.

Tiếng súng vang dồn không thôi, đạn bay tán loạn, Trác Dư Hàng vung chân hất cái bàn trà bằng thép che chắn phía sau Lưu Nghiễn, đoạn xoay mình ra sức bắn tĩa.

Thanh âm đạn nổ dồn dập khiến cánh cửa sắt của phòng ngủ tận cùng bên trong rung bật từng hồi, Lưu Nghiễn chẳng dám ngóc đầu lên, tay run rẩy nhét chìa khóa vào ổ vặn một vòng, vội nắm khóa cửa đẩy ra rồi nhào vào trong, liền sau đó cậu tung ngược ra một quả lựu đạn, quát to: “Nằm sấp xuống!!!”

Ba người đứng trong phòng khách cấp tốc xoay người nhảy bổ xuống, quả lựu đạn nổ tung, máu thịt văng tóe đầy vách tường, bọn vệ sĩ cũng giống như gã lính cận vệ lúc trước, dù bị thương vẫn không sợ hãi, một tên trong số đó xé đứt cánh tay bị nổ nát của mình vứt phịch xuống đất, găm thét giận dữ đánh tới Mông Phong!

“Em vào trước đi! Mặc kệ bọn anh!” – Mông Phong quát dẹp đường.

Lưu Nghiễn không nhìn thêm nữa, xoay lưng guồng chân chạy vội, băng qua lối đi nhỏ hẹp rồi dừng lại trước một cánh cửa khác, cậu đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, đặt balo xuống rồi móc trong đó ra một máy thăm dò gắn lên trên cửa, lần lượt ấn vào mấy cái nút.

Máy thăm dò bắt đầu títtít hiển thị, đây là sản phẩm điện tử của Tiến sĩ Ngụy ở Khu số Sáu, có thể thăm dò toàn bộ sóng điện quanh đó.

Lưu Nghiễn thiết không muốn vừa mới bước vào đã trúng tia laser hoặc ăn đạn từ hệ thống phòng ngự.

Trong vách tường giấu khá nhiều dây điện, Lưu Nghiễn men theo chân tường xem xét một lần, đoạn dùng dao găm cạy ra một cục gạch nơi chân tường, giữa vách tường đắp đất màu xám, cậu dễ dàng móc được một đoạn dây điện.

Cậu kéo dây điện ra, đốt chảy dây rồi chập hai lõi dây vào nhau khiến chúng đoản mạch, tiếp tục ngắt từng luồng sóng điện hiển thị trên máy thăm dò, chỉ để lại mạch điện chiếu sáng, lúc này cậu mới lấy chiếc chìa khóa mở cửa đẩy vào trong.

Gian phòng ngủ tối om như mực, Lưu Nghiễn với tay mở đèn chiếu sáng, một giọng đàn ông cất lên nơi góc phòng: “Người Trung Quốc à?”

Tíc tắc đó toàn thân Lưu Nghiễn lạnh toát, máu trong người chừng như đông cứng, bị thanh âm thành linh bật ra hù sợ mất vía.

“Phải, là người Trung Quốc.” – Lưu Nghiễn đáp lời.

Giữa phòng đặt một chiếc giường lớn hoa lệ, tủ trưng bày kê đầy bốn phía, bên trong bày biện không ít rượu quý và xì gà, ở góc phòng còn có một chiếc bàn ăn phủ vải nhung thiên nga, người đàn ông ngồi an vị ngay sau bàn, trước mặt hắn là một ly rượu whisky.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vô số ý tưởng vụt lóe rồi biến mất trong đầu Lưu Nghiễn. Đây chẳng phải là phòng ngủ của Andre sao? Chẳng phải gã đi rồi à? Thế sao lại có người ở đây được? Tên vệ sĩ bảo gã đang ở trong phòng làm việc cơ mà, nhưng chỗ này là phòng ngủ của gã, mà cửa còn khóa trái nữa... Người này chắc là tù nhân... bị nhốt trong phòng ngủ của Andre?

Lưu Nghiễn liền nói tiếp: “Tôi tới cứu ông đây, ông được tự do rồi.”

“Tôi tự do à?” – Người đàn ông kia đặt điều xì gà xuống gạt tàn thuốc, đứng dậy bước ra trước bàn, thản nhiên rằng: “Cậu biết tôi là ai chứ?”

Lưu Nghiễn đứng đối mặt với người đàn ông đó, quan sát bộ quân phục trắng thớm trên người hắn.

Vóc dáng người này gầy gò, đượm vẻ ốm yếu bệnh tật, gương mặt hốc hác nhưng lại đẹp vô cùng, đôi mắt ánh lên màu lam của dòng máu lai Đông Âu, tựa như một viên ngọc bích trong nước, những lọn tóc xoắn màu nâu đậm lộ ra dưới vành nón, bên vành tai trái đeo một chiếc hoa tai kim cương.

Lưu Nghiễn bắt gặp huy hiệu trên vai áo gã, chính là quân huy búa liềm của Liên Xô cũ, bên dưới còn có một ngôi sao vàng năm cánh.

“Ông là Nguyên soái Andre?” – Lưu Nghiễn nheo mắt, hỏi dồn – “Sao lại thế được? Ông bị thuộc hạ nhốt à?”

Andre nói: “Ừm... để tôi nghĩ coi, các cậu tới đây vì muốn cứu đồng bào của mình đúng không?”

Bởi vừa rồi suy đoán nhầm nên Lưu Nghiễn không dám nói nhiều để tránh lộ chuyện, cậu vừa đề cao cảnh giác vừa hỏi vặn lại: “Ông đã làm gì với những người ở đây?”

Andre nheo mắt, cũng đang ngẫm nghĩ lai lịch của Lưu Nghiễn, tạm thời không ai có động tĩnh gì.

Mãi hồi lâu sau, Andre mới hỏi: “Sao cậu tìm được chỗ này?”

Tiếng Trung của gã mang theo âm tiết ngọng ngọng, tuy vậy Lưu Nghiễn vẫn hiểu được, lúc này cậu chỉ thầm mong bọn Mông Phong nhanh chóng giải quyết hết đám lâu la ngoài kia rồi chạy vào giúp đỡ, đàn em cấp dưới đã lợi hại thế rồi, gã Nguyên soái này nếu muốn giết mình thì dễ như húp cháo vậy.

Lưu Nghiễn dần xuống sự căng thẳng trong bụng, bình tĩnh hỏi: “Cái gì?”

Andre dường như không nhận ra cậu đang cố kéo dài thời gian, gã lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Lưu Nghiễn đáp: “Nhà sinh học bị ông nhốt đã phát tín hiệu cầu cứu, căn cứ Trung Quốc tại vùng biển Quốc tế lập tức cử một đại đội lính tới đây để nghĩ cách cứu viện.”

Andre cười khẩy: “Cậu nói dối.” – Dứt lời liền trở tay rút súng!

Lưu Nghiễn đã có phòng bị từ trước, nháy mắt tiếng súng nổ lên cậu đã xoay người bật nhảy, lăn người núp vào gầm giường, Andre bóp cò không chút nương tay, đạn bay tứ phía, bình hoa đặt đầu giường bể tung, lỗ đạn kéo hàng loạt từ tường xuống đầu giường lớn, Lưu Nghiễn hai tay ôm đầu một mực trốn dưới giường.

Tiếng súng của Andre vừa dứt, Lưu Nghiễn bèn vói tay bắt được tấm khăn trải bàn rũ bên cạnh giường rồi nghiêng rằng giật mạnh, chiếc bàn theo lực kéo đổ rầm xuống, khăn trải bàn rớt xuống thảm trải sàn, tiếng súng lại nổi lên!

Luồng đạn gần như sượt qua da đầu Lưu Nghiễn, vết đạn mỗi lúc một nhiều thêm, Andre đang chăm chăm áp sát, Lưu Nghiễn túm khăn trải bàn kéo mạnh khiến Andre chột lảo đảo, bắn kém chính xác, Lưu Nghiễn cấp tốc nhào ra khỏi gầm giường tung chân đập văng gã.

Khẩu súng lục bay lên rơi cộp xuống thảm, hai người đồng thời xoay người, Andre vươn hai tay đi chụp, còn Lưu Nghiễn lại sải chân đá khẩu súng văng ra xa hơn, Andre găm thét giận dữ chuyển hướng vồ tới Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn vớ ngay cái ghế táng thẳng vào đầu Andre, tiếp theo lại hất ngã toàn bộ tủ kệ trưng bày khiến chai rượu, gạt tàn thuốc, phù điêu rơi rớt đầy đất, Andre phải lùi lại tránh né, Lưu Nghiễn hùng dũng nắm chai Vodka vung lên một đường cung đẹp mắt, quát lên: “Quỳ xuống!”

Vừa dứt lời đã sải tay đập chai rượu vào huyệt Thái dương của Andre, chai Vodka bể choang, Andre toác đầu chảy máu, té xỉu ra đất.

Lưu Nghiễn vứt nửa chai rượu bể, mệt lả thở dồn.

Andre mà yếu xiêu thế này sao? Lưu Nghiễn lấy lại bình tĩnh, nhủ bụng đúng là nguy thật.

Phải rồi, gã không có tiêm thứ kỳ quái gì vào người... Nên khác với bọn tay sai của gã, nhưng nom dáng vẻ của gã thì...

Mà tại sao gã lại tự nhốt mình ở cái chốn quỷ quái này?

Những nghi vấn trong lòng Lưu Nghiễn phút chốc đã sáng tỏ, gã vừa mới tiêm vắc xin phòng bệnh vào!

Nhưng vắc xin ở đâu? Lưu Nghiễn nhìn trái ngó phải, rồi lại phát hiện Andre không giống dáng vẻ suy yếu sau khi được tiêm vắc xin mà cậu từng thấy, hình như có thứ gì đó khác biệt.

Cậu cúi người ần lên động mạch chủ của Andre – vẫn còn sống, nhưng nhịp thở càng lúc càng chậm dần.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lưu Nghiễn bèn mau lẹ nép mình sau tường, thì ra là Mông Phong và những người còn lại cùng xông vào.

Lưu Nghiễn thở phào một hơi, giới thiệu với mấy người: “Đây là trùm cuối của phó bản lần này, Nguyên soái Andre.”

Mông Phong: “...”

Mông Phong không tin nổi mà hét lên: “Không thể nào! Chỉ tay không mà em đánh trùm cuối chẳng có thế này á?!!! Thế mặt mũi của bọn anh biết giấu vào đâu!!!”

Lưu Nghiễn khiêm tốn rằng: “Quá khen, thiệt ra em còn xài một chai rượu nữa, đều là công lao của chai rượu đó.”

Trác Dư Hàng nói: “Đây là rượu Vodka năm 1986.”

Lại Kiệt xử gọn cô ả tóc vàng ngoài kia, lôi Hà Kỳ Huy lao như bay vào, khoe miệng anh ta giần giật: “Cậu điên rồi sao Lưu Nghiễn.”

Mọi người đứng vây quanh phòng ngủ, Bạch Hiểu Đông hỏi: “Giờ làm sao?”

Lại Kiệt nói: “Trối lại, đập gã tỉnh dậy để hỏi chuyện. Cậu quen người này không, tiểu Hà?”

Hà Kỳ Huy hướng ánh mắt sợ sệt về phía Andre, gạt đầu lia lịa bảo: “Ông ấy... chính là Nguyên soái Andre. Các anh dám...”

Lưu Nghiễn nói: “Gã này yếu như sên ấy, vốn chẳng giống quân nhân chút nào, chắc gã chẳng giống bọn đàn em của mình, tiêm thuốc biến dị gì đó vào.”

Hà Kỳ Huy hoảng hốt: “Sao thể được! Tôi đã tận mắt chứng kiến ông ta dùng tay không... bóp nát đầu của một người!”

Mọi người: “...”

Mông Phong co rút khoe miệng, ngó Lưu Nghiễn với ánh mắt phức tạp hết sức.

Lưu Nghiễn: “À, chắc là vậy, có thể gã... ờa, nói chung gã không đánh lại tôi. Mông Phong, giờ anh đã thấm thía sự lợi hại của em chưa.”

Trác Dư Hàng khom người giật thử sợi dây trối, rồi dò hơi thở của gã, đoạn nói: “Gã chết rồi.”

Lưu Nghiễn chau mày: “Vô lý! Tôi chỉ dùng bình rượu đập đầu gã thôi mà!!”

Bạch Hiểu Đông cũng nằm áp vào ngực nghe nhịp tim của gã, bảo: “Không nghe tim đập, cũng chẳng có nhịp thở nữa.”

Lưu Nghiễn khá là bối rối, mới nãy cậu chạm vào rõ ràng gã vẫn còn sống, sao mới đó mà ngỏm rồi?

Mông Phong nói: “Những kẻ ngoài kia chẳng biết là thể loại gì, vẫn giữ lại ý thức, nhưng thân thể đã hóa thành zombie, biết đâu gã này còn biến dị được thì sao?”

“Có thể lắm.” – Lưu Nghiễn thấy rợn người – “Chờ thêm lát nữa, xem thử sau khi chết gã có biến dị hay không?”

Lại Kiệt lên tiếng: “Thể này rất liều lĩnh, anh hết hơi hết sức mới dẹp yên được cô ả kia, vậy không đáng đâu.”

Lại Kiệt nã cho Andre một phát súng, trực tiếp bắn nát đầu gã, anh ta bảo: “Nhiệm vụ của bọn mình gần như đã hoàn thành rồi, chuyện còn lại đều do vùng biển Quốc tế xử lý, không thể lấy tính mạng của đội viên ra đánh cược được. Tiếp theo chỉ cần tìm mấy nhà sinh vật học người Mỹ kia, rồi dẫn đồng bào mình đến nơi chờ cứu viện là xong việc.”

Mông Phong gật đầu, liếc mắt nhìn tay phiên dịch.

Hà Kỳ Huy nói: “Nhà sinh học... tôi... không biết, những gì tôi biết... chỉ có nhiều đó thôi.”

Lại Kiệt nhìn sang Lưu Nghiễn, hỏi: “Cậu vào đây lâu nhất, có manh mối gì không? Nếu không có thì chúng ta lên mặt đất trước, lần lượt hỏi thăm người Nga và đồng bào người Hoa, kiểu gì cũng có tin tức.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi nghĩ phòng thí nghiệm sinh hóa chắc nằm ngay trong hầm này.”

Lại Kiệt gật đầu, Lưu Nghiễn kể lại việc bắt gặp dấu hiệu hình đầu lâu ở nhà máy điện, rồi tiếp: “Có lẽ cái nút đó chính là công tắc nguồn điện của phòng thí nghiệm, nhưng sao nó lại bị đóng? Vì lý do gì? Trước khi đi tôi đã bật nó lên rồi.”

Lại Kiệt trầm ngâm một chốc, sau đó nói: “Có lý, hai quả bom còn lại từ từ hẵng kíp nổ, thể bọn mình chia nhau ra tìm nhé?”

Lưu Nghiễn nhớ ra đây là một hầm mỏ, bèn vội bảo: “Chờ đã, mới nãy trên đường tới đây tôi có thấy máy thăm dò tia , dùng trong việc khai thác mỏ và dò tìm quặng mỏ, các anh giúp tôi lấy một cái tới đây.”

Lưu Nghiễn miêu tả hình dáng của cái máy đó, Lại Kiệt chủ động đi tìm, những người còn lại đều ở trong phòng ngủ nghỉ ngơi tạm thời hồi phục thể lực.

Người nào người nấy đều sút đầu mẻ trán, nhếch nhác không thể tả.

Bạch Hiểu Đông kiểm tra thương tích cho các đội viên, may mà không có gì nghiêm trọng lắm, Mông Phong được cầm máu đơn giản với băng vải quấn trên tay, Lưu Nghiễn bắt đầu lục lọi tìm kiếm trong đồng đồ nát.

Bạch Hiểu Đông cảm thán: “Cái giường này êm ghê đó, ha ha.”

Bạch Hiểu Đông ngồi bên giường nhún một cái, cả người lấm lem máu me bụi bặm cứ thế nằm vật ra giường, ôm một cái gối mềm vải nhung thiên nga kê dưới đầu, nói: “Anh kỹ sư cũng tới chợ mắt một lát đi, vất vả nhiều rồi.”

Trác Dư Hàng vặn mở một chai rượu trong bộ sưu tập của Nguyên soái Andre, nốc vài hớp, khà một hơi thật sảng khoái, anh ta xem xét tỉ mỉ nhãn hiệu chai rượu rồi bảo: “Đều là rượu quý cả, cái này này.”

“Mấy người rõ là bợm.” – Lưu Nghiễn ngán ngẩm than.

“Không lấy để cũng phí, cưng à.” – Mông Phong vợ mấy hộp xì gà nhét vào balo, bản thân hẳn lấy toàn hàng xịn, nhưng lại cự nự với Hà Kỳ Huy đang lui cui lật tìm đồ vật quý giá: “Làm gì đây! Ra ngoài mau! Chả có thứ gì cho để vợ vét đâu!”

Hà Kỳ Huy đã kịp thó được một cái đồng hồ vàng và kha khá thứ ngon lành khác, rồi rít nói: “Dạ dạ dạ... Tôi ra ngoài ngay đây.” – Lút cút chạy biến.

Mông Phong lại móc vài điều xì gà chia cho Trác Dư Hàng.

“Tôi... không hút thuốc lá.” – Bạch Hiểu Đông khoát tay từ chối.

Lưu Nghiễn kiểm tra đủ mọi góc ngách trong phòng ngủ, chẳng thấy có gì quan trọng nên cũng mặc kệ, cựa ngời xuống giường, gối đầu lên cánh tay của Bạch Hiểu Đông, nói giọng thoải mái: “Anh có thể xách vài hộp về, biếu cho ông ba mặt gỗ của mình.”

Mông Phong tìm diêm quẹt, cùng với Trác Dư Hàng đốt xì gà hút rồi bước tới bên giường, Trác Dư Hàng đưa rượu cho Bạch Hiểu Đông, bốn chàng lính nằm xoài trên một chiếc giường lớn, cùng nhau uống rượu, hút thuốc, thư giãn, tán chuyện phiếm.

Lại Kiệt thở hồng hộc đẩy một chiếc máy thăm dò tia cỡ lớn, tới nơi thì cái máy mắc kẹt ở ngoài cửa, trông thấy bọn cấp dưới nuốt mây nhả khói, chén tạc chén thù hỉ hỉ, anh ta cáu tiết thét: “Mấy người làm trò gì đấy! Đội phò! Lại là chú mày bày trò hay đấy phỏng!!”

Lưu Nghiễn lập tức nhổm dậy đi điều chỉnh máy móc, Lại Kiệt nhảy phốc qua cái máy tiến vào phòng ngủ, thả người nằm phịch xuống chỗ trống của Lưu Nghiễn, mình mẩy vừa dính máu vừa lấm bụi, hộc ra một hơi dài: “Nằm nghỉ chút... Đồng chí tiểu Bạch, cho anh ngụm rượu coi nào. Có gì ăn được không, mọi người ăn chút gì bổ sung thể lực đi. Đừng uống rượu nhiều quá, ảnh hưởng tới khả năng phán đoán.”

Lại Kiệt chỉ uống một ngụm Vodka liền bỏ chai xuống, Mông Phong phân phát ít bánh quy chia nhau ăn, ai nấy đều mặt lử cả rồi.

Lại Kiệt nói: “Mông Phong và anh Trác không thể uống rượu được, lát nữa chúng ta phân công hành động thế này, anh Trác dẫn Hiểu Đông ra ngoài bảo vệ đồng bào đi lên mặt đất, bọn Tây lông dăm động tay động chân cứ giết thẳng tay, còn nếu bằng lòng đến vùng biển Quốc tế thì tiếp nhận bọn họ, xong việc hăng trở lại đây.”

“Lưu Nghiễn và tôi, Mông Phong đi tìm phòng thí nghiệm sinh hóa.”

Lưu Nghiễn rút dây điện nơi góc tường ra, kéo phích cắm của máy thăm dò năng lượng nối dây vào.

Điện áp của máy thăm dò ổn định, bắt đầu vận hành, Lưu Nghiễn cài đặt phạm vi sóng rà quét toàn bộ phòng ngủ, màn hình títt títt hiển thị bản đồ đan xen ngang dọc của tầng ngầm bên trong.

“Có lối đi bí mật à?” – Lại Kiệt nhả ra làn khói xì gà, hai chân bắt chéo nhip nhip ra chiều thư thái lắm.

“Không có lối đi ngầm, nhưng có tử âm tường.” – Lưu Nghiễn nói – “Trong phòng ngủ chỉ có một học tử âm tường rất nhỏ.”

“Xem nào?” – Mông Phong nhảy khỏi giường, ghé tới xem xét.

Lưu Nghiễn tiếp: “Chắc là một kết sắt... ở đó. Đi, Hiểu Đông tìm cho tôi ít dung dịch H₂SO₄ hoặc nước cường toan(1HNO₃:3HCl) tới đây, những mỏ luyện kim chắc chắn phải có mấy thứ đó, cứ tìm mấy cái thùng có đánh dấu nguy hiểm ấy, một lọ là đủ rồi... Mà thôi, để tôi tự đi tìm.”

Lại Kiệt và Trác Dư Hàng kéo cái giường ra chỗ khác, Bạch Hiểu Đông uống rượu hơi nhiều, bảo rằng: “Tôi bảo vệ anh...” – Cậu ta lão đà lão đảo bò qua cái máy, theo chân Lưu Nghiễn đi ra cửa.

Lưu Nghiễn dứt hai tay trong túi áo, trở lại khe rãnh giữa hầm mỏ, băng qua mớ máy móc lộn xộn chất đầy đất, tìm kiếm rương gỗ chứa chất nguy hiểm. Mỏ vàng ở Mạc Hà (huyện thuộc tỉnh Hắc Long Giang) này vẫn còn dùng cách luyện kim bằng dung dịch Axit Sulfuric có từ thời xưa, nên ở đây có khá nhiều Axit Sulfuric.

Bạch Hiểu Đông uống tới mức ngật ngưỡng, híp mắt lơ lơ ngó Lưu Nghiễn, đột nhiên lúc đó Lưu Nghiễn quay đầu hô lên: “Cẩn thận!”

Cái xác của ả tóc vàng kia nằm xoải trong góc, nơi gáy bị nổ mất một phần, viên bi thép bắn ra từ khẩu súng đạn ria khảm trước trán, cô ả đang chằm chằm đứng dậy, điên cuồng thét to một tiếng, ngoác rộng răng nanh bổ nhào về phía Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn lập tức lùi ra sau vịn mỏ bình chứa dung dịch H₂SO₄, Bạch Hiểu Đông lại thành linh thục đầu xuống hét lên: “Có có... có kẻ địch.”

Lưu Nghiễn quát: “Xin trợ giúp! Lại Kiệt! Mông Phong!!”

Cô ả tóc vàng kia rõ ràng vẫn chưa chết hẳn, lại xoay người vồ tới Bạch Hiểu Đông, cậu chàng lão đảo một cái, chân nam đá chân xiêu, bày ra một thế võ, lèm bèm bảo: “Ya!!!”

Cô ả tóc vàng nhanh như chớp vung một tay toan chop vào mặt Bạch Hiểu Đông, cậu ta lắc lắc lư lư, bước chéo lên trước, liêu xiêu chực ngã, vươn hai tay khóa lấy cánh tay cô ả cấp tốc xoay mình, theo đà kéo cô ả quay một góc 1800, tung chân đá vào hông ả bay thẳng ra xa.

“Bảo... bảo vệ hai cánh cửa, toàn nhờ vào... quyền cước.” – Bạch Hiểu Đông đánh võ Túc Quyền, cô ả zombie kia trợn mắt tiếp tục nhào đến, Bạch Hiểu Đông chột ngã ngựa xuống đất, hai chân vung lên trước, kẹp lấy bắp chân ả quăng mạnh, cô ả zombie lại tiếp tục bay đi.

Lưu Nghiễn nghiêng người lách tới, vãi ra bình H₂SO₄ đập vào vách đá khiến dung dịch axit bắn tóe, mùi tanh tưởi lập tức bốc lên kèm theo tiếng xèo xèo thịt cháy, trên đầu ả zombie toát ra khói trắng cháy khô.

Lại Kiệt và Mông Phong lao tới, trông thấy Bạch Hiểu Đông rũ hai tay đứng liêu xiêu, Lưu Nghiễn thì trưng ra vẻ mặt rúm ró, một phen sợ bóng sợ gió.

“Không sao rồi...” – Lưu Nghiễn nửa khóc nửa mếu bảo – “Hiểu Đông đang đánh Túc Quyền đấy.”

Lưu Nghiễn cầm một bình H₂SO₄ đi vào, làm tan chảy khóa mật mã của két sắt, rồi Trác Dư Hàng lấy báng súng cạy mở cửa két sắt.

Bên trong có một dụng cụ điện tử hình tròn, và một ống tiêm trống rỗng.

“Đây là gì?” – Mông Phong đeo găng tay hở ngón, lấy dụng cụ điện tử đó ra, đặt vào tay mới thấy nó chưa lớn bằng lòng bàn tay – “Quả tim nhân tạo năng lượng của Iron Man à?”

Mông Phong cầm vật hình tròn đó làm bộ áp lên ngực trái, Lưu Nghiễn bực mình giật lấy, thử xoay tròn cái hộp rồi bảo: “Là một chìa khóa, có lẽ là vật quan trọng dùng để khởi động thứ gì đó, cần phải tìm được cái hốc khớp với thứ này.”

Lại Kiệt lấy cái ống tiêm đồng trống không kia ra, bên trong vẫn còn sót lại ít dung dịch màu xanh nhạt, Lại Kiệt đựng nó trong một túi nhựa trong suốt, cất vào hộp sắt: “Lấy cái này về cho Khu số bảy xét nghiệm, mình đi thôi.”

Họ ra đi ra hầm mỏ, Lưu Nghiễn lại bật máy thăm dò lên, bảo: “Sóng hiển thị cho thấy, có một không gian ngầm còn thấp hơn nơi đây, lối vào ngay tại đầu khe rãnh, sóng âm đúng là không dò xét được nơi này, diện tích chưa tới một ngàn mét vuông.”

“Chắc là ở đây rồi.” – Lại Kiệt nói – “Giờ bắt đầu chia nhau ra hành động... đồng chí tiểu Bạch ổn chứ, không uống rượu được thì đừng có uống, khi trở về anh sẽ báo cáo phê bình chú mày đấy.”

Bạch Hiểu Đông gật đầu.

Trác Dư Hàng và Bạch Hiểu Đông dắt theo gã phiên dịch đi lên mặt đất, còn Lại Kiệt, Mông Phong và Lưu Nghiễn nhanh gọn chỉnh đốn trang bị, tiếp tục tiến sâu vào vào địa điểm cuối cùng của nhiệm vụ.

.
. .
.

End #59.

61. Chương 61

#60. Quang não(1)...

(1)Nhắc lại chú thích ở chương 45: Quang não, hay còn gọi là quang máy tính(photon computer), chính là một loại máy tính siêu tân tiến trong tương lai, cấu tạo dựa trên tốc độ xử lý nhanh chóng của hạt photon ánh sáng.

Tiếng trò chuyện vọng tới từ máy liên lạc:

Giọng của Bạch Hiểu Đông: “Nhất phu đương quan... Vạn phu mạc khai... Thánh hiền xưa nay đều bật tiếng...(2)”

(2) Đại để là một mình ta giữ quan ải thì vạn người khó qua ==))

Trác Dư Hàng: “Cậu muốn làm gì! Ê cậu em Bạch! Chớ kích động!”

Bạch Hiểu Đông: “Cản ta thì... chết!!! Ya!”

Cả bọn: “...”

Trác Dư Hàng: “Cậu ta... mới này... tay không xử đẹp hai chục thằng cầm súng! Chuyện gì đã xảy ra?! Hiểu Đông trâu bò thế á?!”

Lưu Nghiễn đen mặt: “Tôi hiểu rồi, anh cứ để cậu ấy dẫn đầu là được.”

Tại nơi tận cùng của khe rãnh ngầm, có một cánh cửa lớn sừng sững khảm trên vách tường, Lại Kiệt nói: “Chắc là chỗ này rồi.” – Dứt lời bèn tiến đến áp người vào cửa sắt, bỗng chốc phát hiện ra điều gì.

“Có thanh âm, bên trong đó rất nóng.” – Lại Kiệt tiếp.

Lưu Nghiễn bước tới gần máy cảm ứng lên cửa, thăm dò luồng điện và các thiết bị vận hành đằng sau cánh cửa.

“Trong đó là một nhà xưởng.” – Lưu Nghiễn nói.

Mông Phong tiến tới gài bom, một tiếng nổ trầm đục vang lên, cánh cửa lớn bị nứt ra một lỗ hổng méo mó, vừa đủ cho họ chui vào.

Bên trong cánh cửa là một nhà xưởng ngầm vô cùng rộng lớn, tiếng máy móc hoạt động đinh tai nhức óc, có một băng chuyền nghiêng dài gần trăm mét vận chuyển khoáng thạch từ trên cao xuống dưới sân chứa.

Cái chày to không ngừng nâng lên hạ xuống, giã khoáng thạch nát như bụi phấn, rồi đổ vào máng dốc inox khổng lồ.

Bột khoáng thạch trên máng dốc vo thành viên tròn, gia tốc lẫn xuống máng dốc cao hai chục mét, rồi được sàng lưới lọc phân loại, đổ vào ba cái lò luyện chạy bằng điện cỡ lớn cao năm mét, được luyện trong dung dịch Axit Sulfuric.

Cuối cùng là một đoạn băng chuyền nhỏ nối từ lò luyện điện ra ngoài, trong nôi luyện quặng chứa đầy những viên vàng lóng lánh.

“Trước tiên phải tìm được đài điều khiển!” – Chỗ này quá mức âm ỉ, Lưu Nghiễn nhanh chân bước xuống cầu thang – “Phòng thí nghiệm chắc hẳn ở tận cùng nhà xưởng!”

Lại Kiệt bật thốt: “Mông Phong...”

Lưu Nghiễn dừng bước, bất ngờ quay đầu, cơ thể Lại Kiệt biến thành một đường vòng cung giữa không trung, máu tươi phun như mưa!

Thêm một tiếng súng nổ “Đoàng”, người Lại Kiệt đang bay giữa trời lại bị đục một lỗ máu ngay vai!

Bị đánh lén! Lưu Nghiễn lập tức lấy lại tinh thần nhảy bổ sang một bên, chụp lấy sợi dây trên cầu thang sắt ném cho Lại Kiệt.

Mông Phong quát lên: “Cẩn thận...”

Lời chưa dứt, khẩu súng trong tay Mông Phong còn chưa kịp bóp cò thì ba tiếng “rầm rầm rầm” liên tục vang lên, tiếp đó là một tiếng súng nổ, đoạn rơi vào tĩnh lặng.

Khoảnh khắc đó Lưu Nghiễn chỉ cảm thấy một cơn cuồng nộ muốn xé toạc lồng ngực, máu nóng nhất thời bùng phát, cậu rống to đầy bi phẫn, bật người xông tới.

Dung mạo của người đàn ông kia, mái tóc quăn màu nâu thẫm, làn da xám trắng đến mức không giống người sống, khuôn mặt gầy gò.

Andre? Lưu Nghiễn nhất thời kinh hoàng.

Andre?!!

Trong chớp mắt tia lửa lóe sáng, Lưu Nghiễn đã có thể trông thấy vị trí Andre, song gã lập tức giương tay bắn ngay một phát súng!

Tuy Lưu Nghiễn có mặc áo chống đạn, nhưng bị bắn trúng ở khoảng cách gần như thế vẫn khiến ruột gan phèo phối của cậu chịu lực chấn mạnh, đau không tả nổi.

Lưu Nghiễn bị đập ngã xuống đất, nằm rạp người giữa giữa, Andre giơ súng nhắm vào đầu cậu.

Cùng lúc đó, Lại Kiệt bắt được sợi dây leo lên, đuổi hai chân đập thẳng vào người Andre, xung lực khiến khẩu súng trong tay gã vọt ra ngoài, tíc tắc đó luồng đạn mất chính xác lệch khỏi đầu Lưu Nghiễn mà bắn trúng tay trái của cậu!

Lưu Nghiễn hét to đau đớn ngã phịch xuống đất, Lại Kiệt quát bảo: “Lưu Nghiễn! Mau chạy đi!!”

Lưu Nghiễn kéo cánh tay bị thương chạy ngược ra sau, Mông Phong cũng mặc áo chống đạn, hấn gắng gượng nén nhin tiếng ho khan, lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Andre.

“Andrew!!!” – Andre khàn tiếng gào hét như phát cuồng.

Đằng sau truyền tới gầm giận dữ của Lại Kiệt, đầu óc Lưu Nghiễn chốc lát trống rỗng, sau đó cậu lại cấp tốc vận hành não bộ suy nghĩ. Andrew là ai? Trong chớp mắt cậu đã vỡ lẽ, đây chính là một cặp anh em sinh đôi!

Lưu Nghiễn xoay người lộn vòng nhặt khẩu súng lên, Lại Kiệt bị Andre đập rớt xuống dưới đập mạnh vào băng chuyền, đau đớn co giật không thôi.

Andre chậm chậm tiến về phía Lưu Nghiễn, cậu ngược mắt, trông thấy Mông Phong cũng đang đứng đây.

Hắn khê khằng xoay mình sau lưng Andre, cúi xuống nhặt khẩu súng pháo mới này bị hất văng.

Lưu Nghiễn liền nổ súng.

Phát súng đầu tiên xuyên thủng một lỗ trên trán Andre, gã chỉ khựng lại một khắc, rồi tiếp tục bước tới.

Bốn bề vang vọng tiếng máy móc ầm ầm hoạt động, ánh sáng màu cam trong mờ nung vàng mang theo luồng khí nóng phả vào mặt, đầu tóc Lưu Nghiễn ướt rượt mồ hôi, máu chảy nhễ nhại cả cánh tay, cái chân già khổng lồ inh ỏi gây nên từng trận chấn động truyền khắp nhà xưởng.

Lưu Nghiễn lại nổ súng, mũi của Andre thủng một lỗ sâu, mơ hồ thấy được cả não chảy ra ngoài đọng lại trước khóe miệng.

“Là mày.” – Andre gầm gè – “Chính mày giết Andrew...”

Lưu Nghiễn lạnh giọng hỏi ngược lại: “Sao ông biết?”

Andre: “Anh ấy trước khi chết... Chắc chắn là mày...”

Chỉ trong tíc tắc, Mông Phong vớ được khẩu súng pháo, Lưu Nghiễn lập tức xoay người nhảy bổ né đi, tiếng đạn đi đoàn găm thét lao tới, Andre bị xung lực của đạn đập ngã nhào ra đất, lồng ngực nát như cái sàng.

Mông Phong vừa xả súng vừa sải chân xông tới, Andre phi người lẩn tránh, thỉnh linh vươn một tay chụp lấy đầu Lưu Nghiễn chắn trước người gã.

Tiếng súng tức tốc ngưng bật.

Trên mặt Andre vẽ ra một nụ cười quỷ quyệt, tay trái của gã to gấp ba lần bình thường, cánh tay bị như thùng phi, da tay nứt nẻ ẩn hiện thớ thịt màu đỏ bên dưới, đầu ngón tay thì nhọn hoắt bất thường, khóa chặt lấy đầu Lưu Nghiễn.

“Mày là thứ quái vật gì thế.” – Mông Phong lạnh giọng hỏi.

Máu thịt Andre cuộn cuộn khắp người như rắn trườn, lồng ngực bị đạn bắn nát bướm để lộ ra hơn chục vòi xúc tua, quần vào yết hầu Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn run nhè nhẹ, đưa mắt liếc sang mé phải hành lang ra hiệu.

Mông Phong ném khẩu súng pháo đi, gần giọng rằng: “Thả em ấy ra.”

Andre nhìn xoáy vào Mông Phong, một khắc đó, ánh mắt của gã tựa hồ khê dao động, lộ ra vẻ hận thù, song lại phảng phất chút mừng vui. Vào giây kế tiếp, Mông Phong rút dao quát to! Một dao chém tới như muốn chặt ngang Andre thành hai khúc, nhưng ngay lúc đó từ bụng Andre mọc ra một vòi xúc tua, nó quất thật mạnh vào cánh tay Mông Phong đến tóe máu. Lưu Nghiễn lại bị thả té xuống, Mông Phong vội hét lên: “Mau chạy đi!!!”

Lưu Nghiễn vừa thoát thân bèn chạy vọt về phía sau mà không ngoảnh đầu lại, cậu lăn xuống cầu thang, cuống quýt hô to: “Lại Kiệt! Lại Kiệt!!!”

Lại Kiệt khó nhọc trở mình trên băng chuyền, anh ta bị rơi xuống từ trên hành lang cao cả chục mét, đầu óc choáng váng mơ hồ, vừa mới gượng đứng dậy đã ngã xuống. Tiếng quát gọi của Lưu Nghiễn loáng thoáng vọng tới cách đó chừng hai trăm mét, Lại Kiệt đột nhiên trông thấy cái chày sắt giáng xuống trước mặt, thế là tỉnh táo ngay tắp lự, vội lăn người tránh đi.

Lưu Nghiễn sốt sắng kêu to, vừa chạy vừa gọi không ngớt, thế nhưng chỗ Lại Kiệt cách cậu quá xa, Lưu Nghiễn ngược nhìn lên, quyết định quay người xông thẳng lên cầu thang sắt.

Lại Kiệt đương chặt vật né tránh cái chày giã, Mông Phong ở bên kia thì nín lấy gã quái vật Andre, bị hất ngã nhào từ trên cao xuống.

Một khắc đó, Lại Kiệt xoay phắt người né đi cái chày cuối cùng nặng cả tấn, song lại bị trượt chân trên mớ đá khoáng thạch vụn, té vào đường ống thép tuột thẳng xuống một mạch.

Lại Kiệt ngã lộn lộn quay cuồng trời đất, vài lần muốn bắt lấy tấm lưới lọc nhưng mắt lưới quá nhỏ, trước mặt lại có thêm nhiều bột khoáng thạch và đá viên đổ xuống, thế là theo đà rớt thẳng vào lò luyện chạy bằng điện.

Phía cuối lò điện có dạng xoắn ốc với những sợi dây điện trở tỏa ra thứ ánh sáng đỏ chói mắt, dung dịch Axit Sulfuric lục đục sôi trào bên dưới.

Lại Kiệt gãy dựa không ngớt, hai chân đạp đá loạn xạ, sau đó một cánh tay bị mắc kẹt vào băng chuyền.

Lưu Nghiễn lão đảo bò về phía phòng điều khiển, Andre lại từ đằng sau lao tới, sải tay toan chụp vào đầu Lưu Nghiễn!

Khi Andre mãi đuổi theo Lưu Nghiễn thì Mông Phong cũng bám theo sát gót, Lưu Nghiễn gần như cảm giác được ngón tay của Andre đã chạm vào da đầu của mình, nhưng giây phút đó Mông Phong quát lớn một tiếng chộp vào cổ Andre, quật gã sang một bên! Theo đó vung dao đâm mạnh xuống, ghim chặt Andre vào băng chuyền!

Mông Phong bứt người ra nhảy bật lên, nâng súng giữa không trung nhắm vào Andre, bóp cò, rồi thành linh từ lồng ngực Andre bắn ra một vòi xúc tua, hướng về Mông Phong mà vọt tới!

Mông Phong đang tung người giữa trời, lập tức nhận thấy nguy hiểm mà nghiêng người né đi, liền sau đó vòi xúc tua đột nhiên quất sang, khiến áo chống đạn và cả lưng của Mông Phong nứt toác, khẩu súng máy bị hất văng, Mông Phong đâm sầm xuống đất, trên lưng hiện ra một vết lằn sâu tận xương, miệng phụt ra một búng máu!

Andre chậm chậm đứng dậy với nụ cười mỉa giảo quyết, lần tới con dao găm quân dụng cắm dưới cổ, khê ấn vào.

Mông Phong không ngừng ho ra máu, cái vòi xúc tua lại tách đôi trong nháy mắt, quần lấy cổ chân rồi lật ngược hẳn lại.

Lưu Nghiễn đã bò tới đài điều khiển, dùng sức giật mạnh cần gạt.

Ừng một tiếng, nhà xưởng rung lắc dữ dội, đèn đóm tắt phụt.

Ngay lúc đèn vừa tắt thì tiếng súng vang lên, Lại Kiệt đứng nổ súng ở khoảng cách hơn hai trăm mét.

Dịch nhót của xúc tua văng tung tóe, nó bị một phát súng bắn đứt đoạn, Mông Phong lại té xuống đất, xoay người mò mẫm va đập giữa bóng đêm. Lại Kiệt mình đầy thương tích leo ra khỏi đường ống thép.

Kế tiếp lại “Ừng” một tiếng, nguồn điện của nhà xưởng bật lên, tứ bề tràn ngập ánh sáng, dải băng chuyền đưa thân thể tàn tạ của Andre tới buồng nghiền khoáng thạch, Lưu Nghiễn liên tục khởi động bốn cái chày sắt giã đập ầm ầm, bên trong máu thịt nát vụn, văng đầy bốn vách tường của buồng gia công, máu tươi tràn ra từ các khe hở, chảy đầy đất.

Lưu Nghiễn lại ấn một cái nút khác, băng chuyền lần thứ hai chuyển động, mang theo đồng thịt vụn và xương bị nghiền nát của Andre đưa vào lò luyện điện.

Cuối cùng tất cả máy móc đều ngừng hoạt động, Lưu Nghiễn kiệt sức gục xuống đài điều khiển, học ra một hơi thật dài.

Mông Phong ho khan vài tiếng, dùng tay bịt vết thương trên người, loạng choạng bò vào phòng điều khiển, Lưu Nghiễn quay người kiểm tra cho hắn.

Trên vai Lại Kiệt cũng chảy máu không dứt, đi nhặt ba lô cầm xuống, móc băng gạc ra.

Ban này chiến đấu kịch liệt nên gần như quên băng vết thương đạn bắn, giờ vừa được xả hơi thì mới thấy đau đớn xé ruột gan.

“Để em coi nào.” – Lưu Nghiễn cầm chai cồn xem xét vết thương trên lưng và cánh tay của Mông Phong – “Anh có bị lây nhiễm không?”

Mông Phong an ủi: “Đừng sợ... anh vẫn còn hai mạng lận.”

Lưu Nghiễn: “Chẳng biết vắc xin có tác dụng với loại virus này không nữa.”

Lại Kiệt: “Nhìn màu sắc của vết thương đi, nếu không thấy chuyển sang màu tím đen thì chắc đang đề kháng virus lây nhiễm... Để anh xem, cậu không việc gì đâu.”

“Còn anh thì sao?” – Lưu Nghiễn bỗng nhiên hỏi – “Anh còn mấy mạng nữa?”

Lại Kiệt khoát tay bảo: “Anh chưa chạm vào gã, lại đây, giúp anh lấy đạn ra.”

Mông Phong giúp Lại Kiệt lấy đạn từ vết thương ra, rồi dùng băng vải quấn lên, xong xuôi mới băng bó thương tích của Lưu Nghiễn.

Trên cánh tay Lưu Nghiễn không có đầu đạn vì bị súng bắn xuyên thủng, Mông Phong bó băng vải thật chặt, rồi mới ôm cậu mà hôn trái hôn phải. Tỉ mỉ hôn từ chân mày, hôn sang hai má, và lướt xuống mũi.

“Xong chưa đấy.” – Lại Kiệt chen ngang – “Vẫn chưa thoát hiểm đâu nhá.”

Lưu Nghiễn và Mông Phong đều mỉm cười, mũi chạm mũi khẽ cọ nhè nhẹ, lát sau Mông Phong công Lưu Nghiễn đứng dậy, băng qua xưởng luyện vàng, đi đến cánh cửa ở tận cùng bên trong.

Trên cánh cửa có một cái hốc hình tròn, Lưu Nghiễn cố định thiết bị máy móc, bật chế độ cảm ứng nhiệt.

“Trong đó không có người, cũng chẳng có bất kỳ sinh vật nào.” – Lưu Nghiễn nói.

Lại Kiệt chau mày: “Mấy nhà sinh vật học không ở bên trong à?”

Lưu Nghiễn mù mờ lắc đầu: “Phòng thí nghiệm này cũng không lớn lắm.”

Mông Phong nói: “Có thứ gì điều khiển bằng điện không, tôi chẳng muốn vừa ló đầu vào đã bị robot càn quét đâu.”

Lưu Nghiễn đáp: “Không hiển thị hệ thống máy móc phòng ngủ.”

Lại Kiệt cúi đầu thốt: “Gọi anh Trác, gọi anh Trác.”

Giọng Trác Dư Hàng cất lên: “Nghe.”

Lại Kiệt: “Bọn tôi đã tới phòng thí nghiệm sinh hóa rồi, mà chẳng có ai hết, anh bảo Hà Kỳ Huy đi hỏi thăm những người sống sót trên kia xem có người Mỹ không.”

Lưu Nghiễn móc cái hộp tròn lấy được từ kết sắt trong phòng ngủ của Andrew, trầm ngâm một chốc rồi hỏi: “Giờ luôn hả?”

Lại Kiệt im lặng hồi sau, bảo: “Cứ thử đi, chớ coi thường.”

Lưu Nghiễn bèn khảm hộp sắt vào giữa cánh cửa lớn, xoay tròn cái nút chính giữa sang vị trí chữ “On”.

Cánh cửa lớn ầm ầm kêu vang rồi chậm chậm mở ra, căn phòng chìm trong bóng tối.

Cửa mở được phân nửa thì Lưu Nghiễn đã tháo cái hộp tròn xuống, Lại Kiệt dẫn đầu tiến vào, cầm đèn pin led soi tới soi lui.

Mông Phong đeo mắt kính hồng ngoại nhìn quét chung quanh một lượt, không phát hiện bất cứ dấu hiệu sự sống nào, hắn cầm ba thiết bị phát sáng xanh lam đặt vào các góc, phòng thí nghiệm mới sáng sủa hơn một chút. Trên cái bàn tròn ở chính giữa phòng thí nghiệm có một cái máy tính chủ, xung quanh kê năm sáu chiếc ghế.

Ngoại trừ nhiều đồ thì chẳng có vật dụng gì thêm, khác hẳn một căn phòng thí nghiệm sinh hóa với từng hàng ống nghiệm tắm tấp và hàng loạt đĩa mô cấy trong tưởng tượng của họ.

Nơi đây hết như một phòng họp loại nhỏ, vốn dĩ không hề có nguyên liệu sinh học hay hóa chất, ngay cả tủ chứa đồ cũng chẳng có lấy một cái, chỉ độc nhất một cái bàn.

Lại Kiệt đeo kính hồng ngoại đi lục lọi khắp phòng: “Chả có gì hết? Quái lạ, người đâu cả rồi?”

Mông Phong: “Chắc đã bị chúng chuyển đi rồi, phải đến chỗ khác tìm kiếm thử xem.”

“Mọi người lại coi này.” – Lưu Nghiễn tìm thấy một bàn điều khiển rất nhỏ nằm trong góc khuất, trên bàn có một ống thủy tinh rỗng ruột cỡ lớn.

Bên cạnh còn đặt một cái hộp nhỏ, ở mặt hộp có khắc ký tự La tinh: .

Mông Phong nhấn chế độ quét hình trên kính mắt, thấy bên trong hộp chứa hai ống thuốc tiêm, khóa bằng mật mã.

“Cầm cái hộp đó về đi.” – Lại Kiệt nói – “Khả năng có thông tin hữu dụng, chuyển này đi về tay không rồi... Thứ quan trọng nhất lại chẳng lấy được.”

“Chưa hẳn.” – Lưu Nghiễn đi về phía bàn máy tính chủ đặt chính giữa căn phòng, phát hiện một cái hốc hình tròn giống hệt ngoài cửa – “Thứ quan trọng nhất... chắc là ở trong này đây.”

“Cái thứ này chẳng vác đi được đâu.” – Mông Phong nói – “Nó gắn liền với mặt đất mà... Em nghĩ trong này có thông tin quan trọng gì à? Máy tính nhỏ như vậy thì chứa được bao nhiêu tài liệu chứ?”

Lại Kiệt bảo: “Này nó lên thử xem, biết đâu bên dưới còn chôn một tổ hợp máy tính cỡ lớn thì sao.”

Lưu Nghiễn lắc đầu nói: “Không có đâu, cái này không phải máy vi tính, tôi cá chắc là các anh chưa từng thấy thứ này bao giờ... Trước kia tôi cũng chỉ từng thấy... trong sách.”

Cậu cầm cúi kiểm tra cái hốc, cầm hộp tròn gắn cố định vào đó, rồi nhấn lên cái nút trên đài điều khiển.

Quanh rìa hộp tròn lóe lên một vòng sáng.

Lưu Nghiễn nói: “Nếu tôi đoán không lầm, đây rất có thể là một máy Quang não.”

Từ chính giữa cái hộp tròn phóng ra một chùm sáng màu chàm, vô số tia sáng đan vào nhau tạo thành một ảo ảnh hình đĩa bé.

“Ngôn ngữ thao tác, tiếng Trung.” – Lưu Nghiễn cất tiếng.

“Xin chào.” – Thanh âm của đứa bé trai vang lên giữa phòng thí nghiệm – “Quang não trí năng U-103 xin hân hạnh phục vụ, tên của tôi là “Tiên Tri”.”

Cả Mông Phong và Lại Kiệt đều trưng ra vẻ mặt không thể tin nổi.

“Quang não là cái chi?” – Lại Kiệt kinh ngạc hỏi – “Có thứ này cơ à?”

Tiên Tri: “Quang não là một loại máy tính cao cấp tiên tiến hơn cả vi tính, ứng dụng kỹ thuật ánh sáng xử lý truyền tin theo hình thức điểm đối điểm. Tốc độ của hạt ánh sáng nhanh hơn hạt điện tử truyền trong dây cáp gấp 60-100 lần, ánh sáng là vật chất nhanh nhất vũ trụ, tia sáng giao thoa nhưng không tác động lẫn nhau, thể tích máy tính cực nhỏ, tốc độ giải toán nâng cao thêm nhiều tầng, có thể xử lý số liệu nhanh và nhiều hơn.”

“Vào năm 1996, Tiến sĩ Hau đã giải quyết được thách thức trong việc kiểm soát xử lý số liệu, chấm dứt thời đại của Định luật Moore(3), các kỹ sư máy tính chế tạo được chiếc máy quang não đầu tiên trên thế giới, máy vi tính dần dần bị đào thải, quang não ra đời dẫn dắt nhân loại tiến vào kỷ nguyên công nghệ mới. Trả lời kết thúc.”

(3) Định luật Moore: Số lượng transistor trên mỗi đơn vị inch vuông sẽ tăng lên gấp đôi sau mỗi năm.

Transistor là bộ phận chuyển đổi tín hiệu điện tử ở hai trạng thái bật/tắt để thiết bị có thể xử lý thông tin và chạy tác vụ. Chúng đóng vai trò như những khối não bên trong các thiết bị điện tử khác. Càng nhiều transistor trên một chip thì chip đó xử lý thông tin càng nhanh.

Mình cũng chẳng hiểu lắm, các bạn cứ hình dung qua thiết bị điện thoại, ví dụ mỗi năm thì lõi chip xử lý của iphone sẽ tăng lên gấp đôi, hai nhân, bốn nhân...

.
. .

End #60.

62. Chương 62

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

#61. Tiên tri...

Lưu Nghiễn ra dấu bảo Lại Kiệt và Mông Phong đừng lên tiếng để cậu thao tác, cậu mở miệng hỏi dò: “Sao cậu lại được gọi là Tiên tri?”

Tiên tri: “Tiến sĩ Alicia Ross tạo ra tôi, sử dụng tôi để chinh phục mọi số liệu thực nghiệm, căn cứ vào lý thuyết Sinh học và Vật lý học đã biết, cộng thêm nguyên lý di truyền học, tổng hợp giữa Khoa học tự nhiên và Khoa học nhân văn để xem xét lại nguồn gốc của virus Oaks, và suy đoán tình thế phát triển trong tương lai.”

Lưu Nghiễn: “Vậy Tiến sĩ Alicia Ross đâu?”

Tiên tri: “Trước khi hình thái chung cực không hoàn toàn của virus Oaks tìm kiếm vật chủ ký sinh, Tiến sĩ và bốn vị trợ lý của bà đã bị lây nhiễm virus, rồi tử vong.”(chung cực =cuối cùng)

Lưu Nghiễn: “Giải thích cụm từ: hình thái chung cực không hoàn toàn của virus Oaks.”

Tiên tri: “Hình thái chung cực không hoàn toàn của virus Oaks: Hình thái áp chót của virus trong quá trình sinh sôi nảy nở, cứ mỗi năm triệu người bị lây nhiễm, lại có một vật chủ hình thành trung khu tư duy với ý thức bậc hai, có thể dùng quần thể Huyền triệu tập tất cả người lây bệnh để tiến hóa đến hình thái cuối cùng.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích danh từ: Quần thể Huyền, hình thái cuối cùng.”

Tiên tri: “Quần thể Huyền: sử dụng một người bệnh làm trung khu chỉ huy, khiến cho virus ký sinh trong tất cả những zombie ở vùng xung quanh đồng thời phối hợp, dùng Huyền để truyền tín hiệu, lợi dụng trung khu thần kinh của vật chủ để tiến hành phân tích ý thức quần thể.”

“Trong quần thể này, mỗi một cá thể độc lập bị nhiễm bệnh giống như tế bào não và hạch thần kinh trong đầu, chúng nó tiếp thu tín hiệu rồi truyền đi thông qua Huyền tới những người nhiễm bệnh khác, do kẻ cầm đầu tiến hành tư duy và biểu đạt ý thức. Cứ mỗi năm triệu con zombie đều bị điều khiển bởi một thủ lĩnh, tự phát hình thành một quần thể, quần thể này giống như là đại não của Huyền virus, cùng nhau suy nghĩ và hành động.”

“Hình thái cuối cùng của Oaks: là hình thái thức tỉnh hoàn toàn của Huyền virus, căn cứ vào suy đoán, virus có bốn hình thái tiến hóa, sau khi hội đủ điều kiện tiến hóa lên hình thái thứ tư, số lượng virus đạt tới mức giới hạn, Tổng thủ lĩnh mới của zombie chính là bộ não của hình thái cuối cùng, tất cả zombie trên toàn cầu trở thành một chỉnh thể chung. Sau khi hình thái cuối cùng thức tỉnh sẽ biến thành cá thể độc lập, giảm thiểu số lượng zombie và không có cách nào loại trừ năng lượng Huyền của nó.”

“Chờ đến ngày đạt được điều kiện tiến hóa, hình thái cuối cùng không cần dựa vào những zombie khác để sinh tồn nữa, năng lượng Huyền của nó cực kỳ khổng lồ, đủ sức chống lại Huyền Địa cầu.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích: điều kiện tiến hóa.”

Tiên tri: “Điều kiện tiến hóa do Tiến sĩ Cosola đưa ra đầu tiên, dựa theo quan sát những người bị lây nhiễm, cứ năm đến mười zombie bị nhiễm virus tạo thành một quần thể nhỏ, sau khi năm triệu tới mười triệu zombie bị nhiễm thì chúng nó sẽ hình thành ý thức, có năm mươi triệu tới một trăm triệu zombie bị nhiễm thì virus sẽ tiến hóa tới hình thái thủ lĩnh, đến khi có năm trăm triệu zombie hoàn toàn chuyển hóa, Huyền virus sẽ được thức tỉnh ở bậc một...”

Lưu Nghiễn: “Tôi hiểu rồi...”

Mông Phong: “Cái chi?”

Lưu Nghiễn giảng giải: “Loại virus này là một chỉnh thể, tất cả virus đều cấu thành một ‘người’... cứ hình dung nó như con người đi. Linh hồn của ‘người’ này phân tán ở toàn bộ virus trong cơ thể zombie... Số lượng zombie càng nhiều thì năng lực của nó càng lớn. Lúc đầu, ‘người’ này rất yếu ớt, khi dịch bệnh dần khuếch tán, năng lực sẽ từng bước lớn mạnh, anh còn nhớ hồi tụi mình còn ở nhà máy hóa chất không? Khi đó chắc đã có khoảng năm triệu người bị nhiễm bệnh, cho nên Vương Huy và sư huynh Tiêu mới có... khả năng tự chủ ý thức. Tiên tri, hãy giải thích danh từ: Huyền Virus.” (Nhắc cho bạn nào quên: Tiêu Vũ là sư huynh của Lưu Nghiễn, có người yêu là Phương Tiểu Lôi. Khi lưu lạc tới nhà máy hóa chất, Lưu Nghiễn đã gặp Phương Tiểu Lôi, về sau Phương Tiểu Lôi bị Tiêu Vũ đã biến thành zombie cắn chết, cô giao lại cặp nhẫn cho Lưu Nghiễn và Mông Phong.)

Tiên tri: “Huyền Virus: theo suy đoán từ những tài liệu chưa hoàn chỉnh, đây là một loại sự sống đến từ tận cùng vũ trụ, hoặc là vũ trụ khác đa chiều ở tầng cao hơn. Một tảng thiên thạch đã mang Huyền virus tới Trái Đất từ bốn tỷ năm trước, có thể đã gây ra ảnh hưởng tới Địa cầu một hoặc nhiều lần, mục đích là từng bước xâm chiếm Địa cầu như tằm ăn dâu, cắn nuốt ý thức của Địa cầu, trở thành chủ nhân mới của hành tinh mẹ.”

“Tiến sĩ L.Caitlin đã nêu ra, virus có thể sống dưới hình thái ký sinh hoặc cộng sinh, đến một thời điểm nào đó trong tương lai chúng sẽ ngừng tiến hóa và cộng sinh với Địa cầu, nhưng giả thuyết đó đã bị suy luận cuối bác bỏ, hiện nay không có giải thích nào hợp hoàn thiện hơn.”

Lưu Nghiễn: “Giải thích: Suy luận cuối.”

Tiên tri: “Suy luận cuối: do một nhóm nghiên cứu khoa học ở phòng thí nghiệm Alaska dùng Quang não tính toán ra tương lai của Địa cầu. Xung đột của Huyền Địa cầu và Huyền Virus là cuộc chiến muôn thuở giữa vật chủ và vật ký sinh.”

“Huyền Virus truyền đi tư huy hủy diệt vào tiềm thức của thủ lĩnh zombie, mục đích là lây nhiễm toàn bộ Trái đất.”

“Mà hành tinh mẹ của chúng ta, Huyền Địa cầu sẽ truyền ý chí sinh tồn vào tiềm thức của vạn vật tự nhiên, với mục đích khuếch tán ý chí sinh tồn của bản thân, để chống lại sự tấn công của Huyền Virus.”

“Suy luận cuối tổng kết từ Cổ sinh vật học (ngành khoa học nghiên cứu lịch sử phát triển của sự sống trên Trái Đất) đưa ra giả thiết: trong lịch sử, Huyền Virus đã gây chiến với Địa Cầu không dưới một lần, mà lần gần đây nhất là ở Kỷ Băng Hà. Quang não tính toán được, mỗi khi Huyền Virus có cơ hội trở mình thì luôn tập trung tấn công vào loài sinh vật bậc cao nhất trên Địa Cầu vào thời điểm đó, nó chính là nguyên nhân gây nên sự tuyệt chủng hàng loạt của khủng long.”

“Để đối phó với việc đó, Trái Đất đã giải phóng vô vàn tro núi lửa, khiến toàn thế giới tiến vào thời kỳ giá rét, theo đó là vận động của vỏ Trái Đất và Kỷ Băng Hà dài đằng đẵng, hủy diệt hầu hết vật chủ ký sinh của virus, triệt để niêm phong chôn vùi bọn chúng dưới lòng đất.”

“Suy luận cuối cho thấy: lần này Huyền Virus đã chọn sinh vật có trí tuệ là loài người làm điểm đột kích, cuộc chiến này khác hẳn với quá khứ, sự sống trên Địa Cầu lần đầu tiên hóa tới sinh vật có tư duy bậc cao, nên hậu quả khó mà lường được. Nếu có một ngày Huyền Địa Cầu chùn bước trong trận chiến, thì Huyền Virus sẽ từ loài người khuếch tán sang tất cả các loài động vật, thực vật, vi sinh vật, cuối cùng biến Trái Đất thành một nhà xác khổng lồ, thay thế Địa cầu, biến thành một tinh cầu mới hoàn toàn.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong và Lại Kiệt nghe cứ ù ù cạc cạc, nhưng vẫn hiểu đại khái một ít.

Nhất thời cả ba người đều không nói lời nào, cùng rơi vào sự tĩnh lặng đến khủng hoảng.

Lưu Nghiễn tiếp tục hỏi: “Cách giải quyết thế nào?”

Tiên tri: “Áp suất và nhiệt độ cao đều có thể phá hủy lớp protein của Virus, khiến Huyền mất đi vật dẫn, cấu tạo của loại sinh vật ngoài hành tinh này khác biệt rất nhiều so với sinh vật trên Trái Đất, Huyền Virus không thể tồn tại độc lập, nếu phân tử ADN bị phân hủy thì nó sẽ triệt để biến mất trong không gian hai chiều. Sau đó phương án và được đề xuất, song bởi vì thiếu điều kiện thực thi nên đã bị loại bỏ, các nhà khoa học đang tích cực tìm kiếm phương thức giải quyết mới.”

Lưu Nghiễn: “Nêu phương án .”

Tiên tri: “Phương án : dùng kháng thể kiểu mới để ngăn chặn sự truyền nhiễm của virus, rồi từng bước khiến virus cộng sinh với loài người. Khi thí nghiệm phương án này, trong lúc cải tạo vắc xin thì xuất hiện đột biến, dẫn đến việc cơ thể người sinh ra phản ứng bài xích với kháng thể kiểu mới, biểu hiện cụ thể là mình mẩy hư thối, da bong ra từng lớp, mất khả năng hoạt động. Kháng thể của phương án còn sót lại đã lây lan trong không khí, làm cho toàn bộ những người sống sót dưới hầm trú ẩn đều bị nhiễm.”

Lưu Nghiễn: “Vậy còn phương án .”

Tiên tri: “Phương án : thông qua việc cải tạo vắc xin phòng bệnh, virus và gen để kiểm soát vật chủ tiến hóa, tiến thêm một bước khống chế đối với cá thể zombie nào đó. Khi thí nghiệm lên người Andre Senkinovich, báo cáo kết quả cho thấy phương án này trên lý luận không thể thực hiện được.”

“Khi đem hình thái chung cực không hoàn toàn của Virus Oaks đi cải tạo, vật chủ vẫn giữ lại phần lớn ý thức của bản thân, nhưng hình thái chung cực không hoàn toàn trong cơ thể lại thức tỉnh khiến cho nhân cách phân liệt, biểu hiện hết sức bất ổn, cuối cùng dần dần bị virus xâm chiếm và khống chế.”

Lưu Nghiễn thở hắt ra một hơi, kinh ngạc không thốt nên lời.

“Ồ hử, trên lý luận không thể thực hiện được à?” – Mông Phong nghe hiểu câu này nên gật gù lặp lại. (Ai còn nhớ Mông Phong có lần xia xối, bảo Lưu Nghiễn hề một chút là ‘trên lý luận’ cái này cái kia, kiểu như

ba phải không xác định ấy =))) Có gì xem lại chương 35 nhóe XD)

Lại Kiệt bảo: “Hỏi nó về Andre Senkinovich đi.”

Lưu Nghiễn đang định mở miệng thì Tiên tri đã thu được thông tin trước.

“Andre Senkinovich.” – Từ trên mình Tiên tri phóng ra một tia sáng xanh lam, cấu thành ảo ảnh của một người giữa khoảng không – “Trung Tá của quân đội Nga trú đóng tại Blagoveshchensk, thuộc lực lượng gìn giữ hòa bình Amur. Khi virus Oaks bùng phát, anh ta đã tự nguyện làm người thí nghiệm cho phương án trước khi trung tâm nghiên cứu Alaska bị tấn công, chịu tiêm virus vào người và được quan sát quá trình tiến hóa.”

“Đại tá Andre sinh ra tại Vladivostok, cha ông ta là một sĩ quan Liên Xô nổi tiếng thời Thế chiến thứ II, được mệnh danh là Thiên tài quân sự. Anh ta còn có một người anh song sinh tên là Andrew Senkinovich...”

“Bỏ qua phần này đi.” – Lưu Nghiễn nói – “Chuyển tới...”

“Khoan.” – Lại Kiệt ngăn lại – “Để nghe đã.”

Lưu Nghiễn: “Xóa bỏ mệnh lệnh.”

Tiên tri tiếp tục đều đều đọc lý lịch cuộc đời Andre, Lưu Nghiễn chau mày lắng nghe, và không có ai lên tiếng.

Tiên tri chỉ dùng ba phút ngắn ngủi để tóm gọn cuộc đời dài ba chục năm của Andre, gã luôn thuận buồm xuôi gió, từ nhỏ đã là học sinh ưu tú của Học viện Hải quân Kuznetsov, gặt hái được rất nhiều huân chương. Mà anh trai Andrew là nhà thực vật học nổi tiếng tại nơi đó.

Tiên tri: “Do trung tâm nghiên cứu Alaska bị tấn công, nên thí nghiệm của Tiến sĩ L.Caitlin bị gián đoạn, chưa biết được điều kiện ký sinh của virus Oaks khi ở hình thái chung cực không hoàn toàn. Dựa theo các giả thiết không trọn vẹn được Tiến sĩ Caitlin nêu ra, người thí nghiệm phải có những đặc trưng sau:

Một: Ý chí sinh tồn kiên cường. Hai: nhân cách cao thượng. Ba: có niềm tin vững chắc vào đạo đức tình cảm và tôn trọng sinh mạng. Bốn: kiên định, đức tính cao quý nguyện hy sinh vì Tổ quốc, vì nhân loại.”

“Trung tá Andre có tính cách quyết đoán và nghị lực, vốn từ nhỏ đã bị ảnh hưởng từ người anh trai nên khá hiểu biết về lĩnh vực thực vật học. Khi đại họa ập tới, anh ta quyết chí vì loài người mà dâng hiến tính mạng bản thân, cùng với nhóm binh lính thân cận của mình tự nguyện làm người thí nghiệm.”

Tia sáng đan xen giữa không trung, một đoạn ghi âm vang lên.

Mở đầu là thanh âm của Andre, nói bằng tiếng Anh chẳng mấy lưu loát.

“Tôi bằng lòng đảm nhiệm người thí nghiệm, xin Tổ quốc hãy chở che cho tôi, chỉ mong tôi sẽ giành được thắng lợi trong cuộc chiến với quỷ dữ. Anh Andrew sẽ giám sát tôi, nếu một ngày bất hạnh ập tới, linh hồn của tôi bị quỷ dữ chiếm đoạt, anh ấy sẽ chính tay kết thúc tính mạng của tôi, và thay thế tôi tiếp tục tiến hành thí nghiệm này.”

Một giọng nữ cất lên: “Nước Nga nên truy tặng Huy chương anh hùng cho anh, sự hiến dâng của anh sẽ được hàng triệu người khắc ghi trong lòng.”

Andre: “Không, thưa quý cô, người anh hùng không cần chứng minh bằng Huy chương, cũng không cần bắt cứ ai ghi nhớ. Bắt đầu tiêm đi, tôi chưa bao giờ sợ hãi hiểm nguy phải đối mặt trong tương lai, anh trai của tôi và Tổ quốc sẽ luôn bên cạnh tôi.”

Kết thúc ghi âm, những người đứng nghe đều đỏ cay viền mắt.

Mãi hồi sau, Lưu Nghiễn mới nói: “Báo cáo kết quả thí nghiệm.”

Tiên tri: “Ngày 9 tháng 12 năm 2012, Andre được tiêm vào virus kiểu mới, cùng ngày cho lại hiệu quả khá tốt đẹp. Ngày 15 tháng 1 năm 2013, có thêm nhiều người Nga di tản tới Mạc Hà (huyện thuộc tỉnh Hắc Long Giang), trong đó có 441 người bị lây nhiễm, Andre đã thu nhận bọn họ nên bị ý thức quần thể của virus ảnh hưởng, Trung tá dần mất đi ý thức của bản thân, biểu hiện cụ thể là cấu gắt, nhạy cảm, dễ bị kích thích.”

“Ngày 17 tháng 1, Andre chỉnh đốn và cải cách bố trí quân sự tại chỗ trú nạn, và từ chối thực hiện việc kiểm tra hằng ngày. Ngày 20 tháng 1, Andre thu nhận những người tị nạn Trung Quốc, rồi vây nhốt tất cả mọi người.”

“Ngày 22 tháng 3, Tướng quân Andre giam cầm người anh trai song sinh Andrew, giết chết Tiến sĩ L.Caitlin và nhóm trợ lý của bà, tháo gỡ nguồn năng lượng của Quang não trong phòng thí nghiệm.”

Mông Phong ra tiếng: “Cuối cùng gã vẫn vị virus khổng chế.”

Lại Kiệt thở dài rằng: “Chuyện đó đâu còn cách nào khác.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Những việc xảy ra sau này cậu không còn biết nữa, đúng chứ?”

Tiên tri: “Tài liệu bị thiếu sót, dựa vào suy đoán tổng thể, bản năng hủy diệt trong cơ thể Andre tác động lên tiềm thức của anh ta, và từ từ đánh mất bản thân giữa cuộc đấu tranh ý chí tinh thần, Huyền Virus khổng chế cơ thể của Trung tá, chậm chậm tiến hóa đến hình thái cuối cùng. Khi những người sống sót trong hầm mỏ bị nhiễm bệnh trên diện rộng, thì virus đã đồng loạt tác động lẫn nhau. Đặc biệt là cặp anh em sinh đôi Andre và Andrew, một trong hai người họ rất có khả năng tiến hóa đến hình thái cuối cùng của virus.”

“May mà trước khi điều đó xảy ra.” – Lưu Nghiễn bỗng nói – “Chúng tôi đã tới đây, Tiên tri, cậu có thể tiếp tục ngủ, tôi cần mang cậu về vùng biển Quốc tế của Trung Quốc. Xin hãy giao kháng thể của phương án cho tôi.”

Tiên tri điềm tĩnh nói: “Chúc anh gặp nhiều may mắn, nhưng dựa theo tính toán của tôi, Trái Đất cuối cùng vẫn bị hủy diệt, các anh sẽ chết hết.”

Câu nói đó thốt ra khiến ai nấy đều cảm thấy rợn người, một nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng.

Song Lưu Nghiễn thì chẳng hề hấn gì, tỉnh bơ chế giễu lại nó: “Cậu được gọi là Tiên tri mà ngốc thật đấy. Tần Hải sẽ phụ trách dạy dỗ lại cậu đàn hoàng, tôi cũng chúc cậu gặp nhiều may mắn nhé.” (Anh chàng Tiến sĩ Tần Hải ở viện nghiên cứu khoa học Khu số Bảy, người đã lĩnh giáo sâu sắc kỹ năng đâm chọt của Lưu Nghiễn ở chương 49)

Lưu Nghiễn vừa dứt lời thì mọi người đều bật cười, cảm giác sợ hãi được xua tan ít nhiều.

Ánh sáng xanh lam biến mất, “rắc” một tiếng, từ trên bệ bắn ra một cái hòm, bên trong chứa một chiếc hộp vuông vức nhỏ cỡ lòng bàn tay.

Trên nắp hộp có khắc ký hiệu ‘ ’ màu bạc.

Lại Kiệt cẩn thận cất giữ nó, rồi cũng cầm lên cái hộp chứa thuốc tiêm của phương án .

Lưu Nghiễn khom người lấy túi dụng cụ ra, rút phích điện, tháo Quang não xuống, đoạn thuận miệng bảo: “Đừng tin lời nó nói, thí nghiệm Schrödinger đã chứng minh rằng, trên thế giới này không có bất cứ vật gì tính toán chuẩn xác được tương lai, sinh mạng của con người đều nằm trong bánh xe số phận của Tạo hóa, khi bánh xe vẫn chưa ngừng quay, thì tương lai vẫn còn là một ẩn số.”

“Ừm.” – Mông Phong vươn tay nhắc Quang não, nó nhẹ đến không ngờ, thì ra vỏ bọc của nó được làm từ hợp kim Titan.

Thí nghiệm Schrödinger: nhà Vật lý lượng tử Schrödinger thí nghiệm tưởng tượng với một con mèo. Nếu đặt con mèo trong một chiếc hộp kín cùng với một thiết bị có 50% khả năng giết chết con mèo trong một tiếng tiếp theo. Và theo ông, dựa vào thuyết lượng tử, tại thời khắc trước khi mở chiếc hộp, con mèo đều vừa sống vừa chết. Chỉ đến khi mở chiếc hộp ra, ta mới biết tình trạng thật sự của con mèo. Còn trước đó, con mèo là một xác suất không rõ ràng và ở trạng thái chồng chất.

Video tại đây. Các bạn nhớ chọn ngôn ngữ Vietnamese trong phần cài đặt.

.
. .

End #61.

63. Chương 63

#62. Trốn tránh...

Đội Cơn lốc trở lên mặt đất, toàn bộ đội viên lại tập hợp đầy đủ, tính từ thời điểm Trác Dư Hàng và Lưu Nghiễn tiến vào hầm mỏ đã qua đúng một ngày một đêm.

Nhóm lính Nga đào ngũ mất đi kẻ cầm đầu nên phần lớn tản ra chạy vào rừng, chiếm giữ vùng núi cao, ngóng ra xa theo dõi động tĩnh.

“Tình hình sao rồi!” – Lại Kiệt hô lên.

Trác Dư Hàng từ xa đáp vọng tới: “Mọi người đều ở đây cả!”

Bạch Hiểu Đông vừa qua cơn say, tuy còn hơi choáng váng nhưng tinh thần đã tỉnh táo rất nhiều.

Mông Phong phóng mắt nhìn về phía đỉnh núi đối diện: “Vẫn còn hơn cả ngàn tên lính cơ mà, sao không có ai cản trở các anh thế?”

Trác Dư Hàng bèn nâng khẩu súng bắn tĩa lên, bọn lính tụ tập trên đỉnh núi lập tức kinh hoảng thét gọi, cuống quýt chạy đi tìm nơi ẩn nấp.

Trác Dư Hàng chỉ làm bộ hù dọa một chút, hạ khẩu súng xuống giải thích: “Khi vừa ra khỏi cửa hang, Hiểu Đông tay không đã đánh ngã hơn bốn chục tên, còn tôi dùng súng tĩa bớt vài đứa từ khoảng cách 1400m, thế là đều sợ mất mật, không dám xố rở tới nữa.

Trác Dư Hàng thuận thế trở tay, gắn khẩu Croatia RT-20 về lại sau lưng, rất có khí khái của bậc anh hùng Độc cô cầu bại.

Khẩu Croatia RT-20:

Anti-Materiel-Sniper-Rifle-4

Hai người họ đã hộ tống gần tám vạn dân rời khỏi mỏ vàng, đi tới cứ điểm gần bờ sông thì dừng lại nghỉ ngơi hồi sức. Bọn lính Nga lúc này ngược lại biến thành tù binh.

Lại Kiệt quét mắt nhìn quanh, tìm thấy tháp tín hiệu gần nhất bèn đi tới liên lạc Tổng bộ.

“Tôi là Lại Kiệt đội trưởng đội Cơn lốc, xin được Tổng bộ trợ giúp.” – Lại Kiệt nói – “Nhiệm vụ của chúng tôi cực kỳ khó giải quyết.”

“Từ trường của Trái Đất đang biến thiên nên tín hiệu bị nhiễu.” – Một giọng nữ truyền tới – “Khu số Bảy đã khởi động máy tăng cường sóng tín hiệu, nhưng chỉ duy trì liên lạc chừng mười phút, đội trưởng Lại Kiệt báo cáo vẫn tắt thôi.”

Lại Kiệt liền tóm tắt sơ lược quá trình thực hiện nhiệm vụ, bên kia nghe xong thì đáp lời: “Cấp bậc nhiệm vụ quá cao, giờ tôi sẽ thay anh xin chỉ thị từ Khu số Sáu.”

Lát sau chất giọng lạnh lùng của Trịnh Phi Hồ cất lên: “Đội trưởng Lại Kiệt, tiếp tục báo cáo.”

Lại Kiệt thở phào một hơi, tốn cả chục phút mới kể được gần non nửa sự việc, đang thăm nhủ bụng hồng bết thì Trịnh Phi Hồ lại bảo: “Cứ nói tiếp, tôi đã yêu cầu Khu số Bảy không hạn chế thời gian của cậu.”

Tiếp đó là giọng nói của Mông Kiến Quốc phát ra từ máy liên lạc: “Báo cáo rõ chi tiết nội dung mà Quang nào đã giải đáp.”

Lại Kiệt bảo: “Lưu Nghiễn, tới đây. Anh không nhớ rõ lắm, cậu đến nói với hai vị Tướng quân đi.”

Lưu Nghiễn vừa đón lấy máy liên lạc thì có một giọng nữ vang lên: “Quang nào có nhắc tới Tiến sĩ Caitlin à?”

“Vâng.” – Lưu Nghiễn đáp.

Lại Kiệt khẽ giọng giải thích: “Người này chính là Tướng quân Phó Nhu của Viện Khoa học công nghệ Bộ Quốc phòng.”

Lưu Nghiễn gắng hết sức thuật lại nội dung mà Tiên tri từng nhắc tới, bên kia đầu dây vọng tới giọng Phó Nhu: “Kiến Quốc, phải thông báo cho Khu số Bảy ngay.”

Thanh âm của Mông Kiến Quốc đáp: “Hãy ghi âm lại thông tin vừa nhận được, tôi đi trao đổi cùng Tiến sĩ Tàn Hải, mấy người lo liệu xử lý vấn đề còn lại.”

Giọng nữ lại nói: “VẬY tôi sẽ đến phòng thí nghiệm ở tầng Mười chín.”

Bên kia máy liên lạc rơi vào tĩnh lặng, chốc sau Lại Kiệt mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vội hỏi: “Thưa thầy huấn luyện?”

Trịnh Phi Hổ bị cắt ngang dòng suy nghĩ, ra tiếng đáp: “Lại Kiệt, cậu và các đội viên của mình đã làm rất tốt, thật không uống lòng kỳ vọng của tôi. Tàu sân bay Ning đang rời khỏi vùng biển Quốc tế, tới đón tất cả đồng bào quay về. Mọi người hãy đi xuôi dòng Hắc Long Giang theo hướng Đông đến cửa biển. Suốt dọc đường đi Lưu Nghiễn nhớ dùng máy định vị gửi tín hiệu tới tàu sân bay, chúng tôi sẽ gấp rút cho một đội thuyền đến tiếp ứng.”

“Bất chấp mọi giá, các cậu phải bảo quản thật tốt những tư liệu quý báu lấy được từ phòng thí nghiệm ở hầm mỏ.”

Lại Kiệt: “Thưa Tướng quân, còn đám người Tây lông, người Hàn và cả người Triều Tiên thì sao? Phải xử lý kiểu gì đây?”

Trịnh Phi Hổ: “Cứ tự ý quyết định, đội Cơ lốc, tôi rất tự hào về các cậu.”

Tín hiệu chấm dứt.

Mông Phong: “...”

Lại Kiệt: “...”

Lại Kiệt và Mông Phong như thể bị sét bổ trúng, mãi vẫn không thể lấy lại bình tĩnh, hơn một phút đồng hồ trôi qua, Lại Kiệt mới bật thốt: “Chú mày có nghe rõ thầy ấy vừa nói gì không?!”

“Tôi rất tự hào về các cậu.” – Lưu Nghiễn tỉnh bơ nói – “Chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc lên đường thôi.”

Mông Phong vẫn chẳng thể tin nổi: “Thiệt không hở trời?!”

Trác Dư Hàng đế thêm: “Đúng đó, ông ấy tự hào về các cậu! Cậu này có gì lạ đâu?”

Lại Kiệt đứng xoay tròn tại chỗ như con quay, đực mặt xoay tới xoay lui cả buổi, hồi lâu sau lại hỏi: “Đội phó, cậu có nghe thấy không, thầy huấn luyện nói thế thật hả?”

Lưu Nghiễn cắt ngang: “Đủ rồi đấy! Hai người đúng là nổi sĩ nhục của ông ấy! Mau chuẩn bị xuất phát cho tôi!!”

Lại Kiệt thở ra nhẹ nhõm, dưới màn đêm dằng dặc, hơn tám vạn người đông đúc đã xếp hàng chỉnh tề trên khoảng đất bằng rộng lớn, ai nấy đều mang theo vật dụng cá nhân để di tản. Lại Kiệt sắp xếp cho các đội viên cất lượt nghỉ ngơi, rồi đi tới chỗ nhóm người Trung Quốc phân chia bố trí, khoảng chục người thì chọn ra một tiểu đội trưởng, trăm người chia làm mười đội, cứ thế nhân lên ngàn người, mười ngàn người, cuối cùng là năm ngàn người.

Việc điều hành quản lý tốn rất nhiều thời gian, may mà hồi còn ở K3 Lại Kiệt đã được đào tạo một khóa, rất cuộc cũng sắp xếp ổn thỏa một đội ngũ thường dân khổng lồ. Đến một khắc cuối cùng trước bình minh, Lại Kiệt nói với đại đội trưởng mới của hàng vạn người: “Hãy thông báo với mọi người, chuẩn bị xuất phát.”

Từ đỉnh núi phía xa bỗng lóe lên một vệt pháo sáng, bên lính Nga thấy đội Cơ lốc gần khởi hành mới chịu cử một đại diện tới đàm phán.

Một tên sĩ quan đi bộ xuống núi, hai tay giơ cao, tỏ vẻ không có khí giới trong người, Lại Kiệt ra lệnh tạm ngừng di tản, mang theo một người phiên dịch bước tới.

“Tôi là Trung Tá Solwolf.” – Tên sĩ quan tự giới thiệu.

“Lại Kiệt, Thượng úy.” – Lại Kiệt đáp lời.

“Về đồng bào của tôi, các anh định sắp xếp thế nào?” – Solwolf hỏi.

Lại Kiệt: “Chúng tôi sẽ đưa họ về căn cứ của Trung Quốc ở vùng biển Quốc tế, nơi đó vô cùng an toàn, anh đừng lo lắng.”

Solfwolf lại nói: “Như vậy...”

Lại Kiệt: “Trong hầm mỏ đã tràn lan virus, quân đội Trung Quốc sẽ nhanh chóng tới phá sập nó, các người không thể trở về được đâu.”

Solfwolf trầm mặc không đáp, Lại Kiệt tiếp lời: “Các người cũng có thể hạ vũ khí xuống, đi theo quân đội chúng tôi, với tinh thần cứu viện nhân đạo Quốc tế, Tổng bộ sẽ tiếp nhận các người thôi.”

Solfwolf nói: “Thượng úy, Nguyên soái Andre đã từng là một anh hùng.”

Lại Kiệt nhướn mày rằng: “Và cũng là tác nhân gây nên rất nhiều chuyện phiền toái, tôi hiểu chứ, nếu không tôi đã chẳng dành thời gian trò chuyện hòa nhã với anh thế này.”

Solfwolf: “Đây là một cuộc chiến không đáng có. Hơn nữa, Tướng quân Andre cũng không hề mong muốn việc giam giữ và lây lan bệnh tật, ngài ấy là một người rất chính trực, hồi còn đóng quân ở Blagoveshchensk, ngài ấy chưa bao giờ phân biệt đối xử với người Trung Quốc. Chỉ bởi virus khổng lồ, nên ngài ấy mới gây ra hàng loạt thảm kịch, tôi rất tiếc vì điều đó.”

Lưu Nghiễn lắng lắng đi tới phía sau Lại Kiệt từ lúc nào, bỗng chen lời: “Virus có khả năng phóng đại ý nghĩ nội tâm của con người tới vô hạn, Andre vốn có niềm kiêu ngạo của mình, nên sau khi bị virus tác động, tính cách tiêu cực liền theo đó nảy sinh, đây là những gì Tiên tri đã nói với chúng tôi.”

Solfwolf chẳng thể đáp lời.

Lại Kiệt: “Cứ việc nói thẳng, anh có cách giải quyết nào tốt hơn không?”

Solfwolf: “Hãy để đồng bào Nga đi cùng chúng tôi.”

Lại Kiệt trầm ngâm đắn đo, hiện tại tất cả quyền quyết định đều nằm trong tay mình, thả người Nga rời đi thì dễ, nhưng làm sao đảm bảo Solfwolf và lính tráng của hắn đủ sức bảo vệ cho họ?

“Anh định dẫn họ đi đâu?” – Lại Kiệt hỏi.

“Từ đây đi về hướng Tây Nam, tiến vào Mông Cổ, rồi tìm đường tới trung tâm tị nạn ở Siberia.” – Solfwolf nói – “Lúc trước chúng tôi vốn rời đi từ nơi đó.”

Bây giờ thời gian cấp bách, không thể kéo dài thêm được nữa, sau rốt Lại Kiệt đáp ứng: “Anh cứ đi hỏi lần lượt từng người, xin tôn trọng nguyên tắc tự nguyện, những ai bằng lòng gia nhập bên anh đều có thể theo anh trở về.”

Solfwolf như được trút nhẹ gánh, cùng bắt tay với Lại Kiệt, hai bên ra sức nắm thật chặt, Solfwolf cảm kích thốt: “Xin cảm ơn.”

Lại Kiệt: “Không có gì, sau khi mọi việc kết thúc, Tòa án công lý Quốc tế sẽ cho mọi người một sự phán xét công bằng.”

Solfwolf không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Ngày 29 tháng 6 năm 2013,

Trước khi Mặt trời dâng lên, lần đầu tiên trong đời tôi được chứng kiến cực quang.

Quang cảnh lúc đó quả thực tráng lệ vô cùng, tám vạn người đồng loạt reo lên kinh ngạc, những người đang ngồi nghỉ dưỡng sức vội đứng hết dậy, bất kể là người Nga hay người Trung Quốc, đều mê mẩn ngắm nhìn bầu trời phía Bắc.

Đẹp tuyệt, luồng sáng điện từ màu lam nhạt hoa lệ vắt ngang lưng trời, trông hệt như một dải lụa sáng mềm mại tỏa ra giữa thời khắc tăm tối nhất trước bình minh, bung tràn cả bầu trời đêm.

Nó ung dung uốn lượn giữa hừng hà tinh tú, như hóa thành một linh hồn hư ảo bầu bạn vầng trăng khuyết mờ lung, mấy giây sau lại biến đổi không ngừng, phảng phất như đấng Tạo hóa đang thức tỉnh, vẫy ra một dải Ngân Hà trên bầu trời Cực Bắc, lại giống như một tia chớp màu ngọc bích chói lòa xẻ dọc trời cao.

Dải ánh sáng lấp lánh biến hóa thành muôn hình vạn trạng, cuối cùng tan mất giữa không trung.

Và khi tia nắng mai đầu tiên lóe lên từ phía chân trời, hai đoàn quân chính thức tách ra. Người Nga mang theo toàn bộ hành lý đi cùng Solwolf, mà chúng tôi lại dẫn dắt những người nước ngoài ồn ào náo nhiệt còn lại, tiến vào quốc lộ Hắc Long Giang đi về hướng Đông Nam, đến cửa biển để tập hợp cùng tàu sân bay Ning.

Ở trong xe, Lưu Nghiễn đang ngồi trên giường ghi chép đôi câu nhật ký, còn Mông Phong thì nằm duỗi mình gối đầu lên đùi cậu. Lưu Nghiễn vươn tay xoa nhẹ lên tóc hần.

“Lạnh quá.” – Mông Phong bật thốt.

Lưu Nghiễn chau mày hỏi: “Anh khó chịu lắm hả? Chắc bị cảm rồi?”

Mông Phong trở mình, đáp: “Không biết nữa...”

Lưu Nghiễn bỗng thấy sốt ruột: “Mau ngồi dậy, để em xem thử.”

Mông Phong: “Cho anh ngủ một lát đi mà.”

Lưu Nghiễn lại bảo: “Chốc nữa ngủ tiếp... Mông Phong?”

Cậu đỡ Mông Phong ngồi dậy, lấy nhiệt kế cặp vào dưới nách hần, rồi vén áo ba lỗ của hần lên cẩn thận xem xét sau lưng.

Vết thương trầy trụa do Andre quất trúng giờ đã khép miệng, thậm chí còn kết vảy, chẳng có gì khác thường cả.

“Không phải chứ...” – Lưu Nghiễn bèn xuống xe gọi Lại Kiệt tới xem giúp.

Mông Phong ngủ rất không yên ổn, giống như một chú gấu chó đang ngủ đông thì bị đánh thức, bực dọc ngồi một chỗ. Lại Kiệt và Lưu Nghiễn quan sát một hồi, lát sau Lại Kiệt nói: “Đâu có bị lây nhiễm, Mông Phong, cậu thấy khó chịu à?”

Lưu Nghiễn đo xong nhiệt độ cơ thể, chỉ có 38°C, thuận tay liệng nhiệt kế sang một bên, Lại Kiệt bảo: “Cho uống liều thuốc cảm đi, chắc bị cảm rồi. Chờ khi trở về nhờ bác sĩ trên tàu sân bay khám thử.”

“Lính đặc chủng mà còn bị bệnh nữa á?” – Khóe miệng Lưu Nghiễn khê giần giật.

“Ày.” – Lại Kiệt đáp – “Lính đặc chủng cũng là người mà, bị bệnh là chuyện đương nhiên, người oặt ẹo hay bệnh vặt sẽ chẳng bao giờ mắc bệnh nặng, nhưng người khỏe như vâm đến khi sinh bệnh thì nằm liệt giường.”

Mông Phong bứt rứt nhích tới nhích lui, cứ như một đứa trẻ con sinh bệnh vậy.

Lưu Nghiễn nâng tay lật qua một trang nhật ký, hí hoáy tô tô vẽ vẽ một chỗ: “Anh còn nhớ lúc học bổ túc khóa hè thời cấp ba, có lần anh bị sốt cao không?”

Mông Phong đánh cái hắt hơi, đáp bằng giọng nghệt mũi: “Ừm, vừa đầu một trận bóng rổ xong thì quay về ký túc xá tắm nước lạnh, đêm hôm đó sốt tới hơn bốn chục độ.”

Lưu Nghiễn mỉm cười: “Em còn phải công tên to con nọ xuống lầu truyền nước nữa cơ...”

“Thôi đừng nhắc nữa.” – Mông Phong bực mình nói – “Cũng tại em bảo cái gì mà ‘chỉ được thắng không được thua’... Cả lớp có mỗi mình anh đi cướp bóng, chuyển cho em ném 3 điểm mà chẳng trúng quả nào... Hại anh mệt bỏ hơi tai.”

Lưu Nghiễn phản bác: “Ai bảo không trúng, em... ít ra... cũng ném trúng một quả 3 điểm chứ bộ!”

Mông Phong đáp lại: “Nhưng ném trật nhiều vô kể đúng không?! Mỗi lần em thất bại thì anh lại phải xông lên cướp bóng bật bảng, chân vừa chạm đất là suýt choáng ngất luôn... Vậy mà lúc thi xong ai nấy đều ca ngợi em bảnh tởn thế nào khi ném trúng một quả 3 điểm, ông đây liều sống liều chết thì chẳng có lấy một lời khen... Ngay cả chai nước cũng chẳng ai thèm mua cho. Chỉ vì quá quan tâm em, luôn muốn làm em vui vẻ nên anh mới phát sốt nặng tới vậy.”

Lưu Nghiễn cười muốn sái quai hàm: “Được rồi được rồi, hồi đó em còn chưa hẹn hò với anh cơ mà. Sau này khi hai đứa mình chính thức quen nhau... Thì em đâu chơi bóng rổ nữa, mỗi lần em đều mua nước cho anh còn gì?”

Mông Phong lại khẽ lăm bầm đôi câu, Lưu Nghiễn áp tay lên trán hần, Mông Phong mê say bắt lấy ngón tay cậu, thư thái chìm vào giấc ngủ.

Cùng ngày hôm ấy, một chiếc thuyền chiến cỡ lớn đã cập bờ sông.

Lại Kiệt: “Tôi là Lại Kiệt, đội trưởng đội Cơn lốc, nghe được xin trả lời.”

“Đã nhận được.” – Thanh âm của Trịnh Phi Hổ vang lên từ máy liên lạc – “Đây là đội thuyền cứu viện Côn Bằng của quốc gia, nhiệm vụ ở Mạc Hà(*) tạm chuyển giao cho Tổng bộ chỉ huy, hãy tổ chức cho dân chúng xếp hàng chờ đợi.”

(*) Cáo lỗi cùng bà con gần xa, cái mỏ vàng này nằm ở huyện Mạc Hà thuộc tỉnh Hắc Long Giang, vì QT dịch nghĩa ‘mạc hà’ là ‘bờ sông’ nên mình cũng lười kiểm tra, cứ tưởng là mỏ vàng ở bờ sông, ai dè tới chương này mới phát hiện. Đã sửa lại từ chương 56 ~”

~Xe căn cứ lao băng băng xuống hạ lưu sông, dân chúng đứng chờ trên bờ nhao nhao hò hét, chiếc tàu Côn Bằng hạ cầu ván, nhân viên y tế nhanh chóng chạy xuống, Lại Kiệt vẫn đang bận rộn sắp xếp đội ngũ, hô to: “Ai lái xe đấy! Đừng chạy xuống hạ lưu sông! Phải Lưu Nghiễn đấy không?!”

Chạy hết đường thì chiếc xe căn cứ đột ngột bẻ lái đến sát mép sông, cánh cửa sau bật mở, Lại Kiệt tiếp tục quát: “Cậu làm cái quái gì thế Lưu Nghiễn!”

Chỉ thấy Lưu Nghiễn ôm Mông Phong nhảy xuống, cậu gồng mình công hấn chạy về phía chiếc thuyền, Mông Phong nằm xuôi lơ trên lưng Lưu Nghiễn.

Lại Kiệt trước tiên ngó người, sau đó gấp rút giao việc: “Hiểu Đông! Anh Trác! Hai người ở đây trông chừng! Lưu Nghiễn!!!”

Lưu Nghiễn công Mông Phong lão đảo vọt tới lều y tế vừa mới dựng xong, Trịnh Phi Hổ cũng vội vàng chạy xuống, hét lên: “Bình tĩnh chút đi! Mông Phong bị sao thế?!”

Lưu Nghiễn đáp: “Không biết, anh ấy hôn mê rồi... Mau kiểm tra cho anh ấy, đưa lên thuyền đi.”

Lại Kiệt lao vội đến, nhân viên y tế xúm xít vây quanh Mông Phong, Trịnh Phi Hổ hét: “Lại Kiệt! Quay về tổ chức cho mọi người di tản đi! Ở đây không có việc của cậu!”

Lại Kiệt đành phải xoay gót chạy về, Lưu Nghiễn theo chân Trịnh Phi Hổ lên tàu Côn Bằng.

“Anh ấy có bị lây nhiễm không?” – Lưu Nghiễn sốt sắng nói – “Anh ấy vì bảo vệ tôi nên bị thương trầy da sau lưng, nhưng đã kết vảy rồi, mười sáu giờ trước bắt đầu sốt cao, cách đây ba giờ tôi còn tưởng anh đang ngủ, ai dè lại mê man không tỉnh... Kể lây bệnh cho anh ấy đã bị đột biến, có một loại virus như xúc tua mọc ra từ lồng ngực...”

Bác sĩ nói: “Bây giờ sẽ kiểm tra ngay, không thể đoán bừa được, chúng tôi cần có thời gian.”

Lưu Nghiễn: “Vắc xin trong người anh ấy tối thiểu vẫn còn một lần công dụng nữa, đội trưởng bảo rằng anh ấy không bị lây nhiễm...”

“Lưu Nghiễn!” – Trịnh Phi Hổ rống lên – “Cậu bình tĩnh coi!”

Lưu Nghiễn vừa bị Trịnh Phi Hổ quát liền tỉnh táo trở lại.

Trịnh Phi Hổ: “Buông tay cậu ấy ra, để bác sĩ còn kiểm tra.”

Lưu Nghiễn gật gật đầu, khê thả tay Mông Phong ra, bác sĩ nhanh nhẹn đẩy giường cấp cứu vào phòng vô trùng trên thuyền.

“Rót một ly nước uống đi.” – Trịnh Phi Hổ khuyên nhủ – “Rồi nghỉ ngơi một lát.”

Dứt lời thì lập tức rời thuyền đi chỉ huy điều động. Dân chúng thật sự là quá đông, khắp núi đồi đâu đâu cũng toàn người với người. Đội tìm cứu trên biển tạm thời tiếp nhận công việc, Lại Kiệt tháo mũ xuống, thở phào một hơi nhẹ nhõm, khoác vai Bạch Hiểu Đông đi lên thuyền bằng cầu thang an toàn bên hông.

Tiếng động cơ trực thăng nổ vang, Trác Dư Hàng đã buộc dây chắc chắn đầu vào đấy, chiếc xe căn cứ được nhấc bổng lên tàu Côn Bằng.

Người dân bên dưới hăng còn chờ kiểm dịch, xem tình hình này ít nhất cần một ngày một đêm mới hoàn tất.

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Đội phó bị gì thế?”

Lưu Nghiễn đang ngồi xổm bên mạn thuyền, đỡ dẫn lắc đầu.

“Cho tôi điều thuốc.” – Lưu Nghiễn kéo nón xuống, mệt mỏi thở dài.

Trác Dư Hàng vừa bận việc xong xuôi, bước tới rút ra một điều thuốc, tiện thể châm cho Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn rít một hơi thuốc thật dài, Lại Kiệt xoa xoa đầu cậu, bảo: “Để anh đi thăm dò tình hình cho.”

Bạch Hiểu Đông cũng xoa nhẹ đầu Lưu Nghiễn, Trác Dư Hàng cũng vươn tay vỗ vỗ cậu, chẳng ai nói năng một lời, song Lưu Nghiễn vẫn cảm nhận được sự khích lệ của họ, cậu cảm kích gật đầu đáp tạ.

Lại Kiệt không vào được, bị ngăn ở ngoài phòng cấp cứu, chốc sau anh ta đi ra bảo: “Không việc gì hết! Họ nói tình hình ổn định rồi!”

Lưu Nghiễn vừa nhìn đã biết Lại Kiệt đang bịa chuyện, nhưng cậu không lật tẩy anh ta mà chỉ trầm mặc gật đầu.

Trịnh Phi Hổ đã sắp xếp tiếp nhận dân chạy nạn đầu vào đấy, sau đó đi cầu thang lên thuyền, thuận tay tát cái ‘bốp’ vào đầu Lại Kiệt: “Đừng ở đó bịa đặt quân tình! Lưu Nghiễn! Đứng dậy!”

Lưu Nghiễn cuống quýt đứng lên, Trịnh Phi Hổ lại tiếp: “Dập thuốc đi, theo tôi vào trong xem thử. Thượng Ủy Lại Kiệt, cậu tới đuôi thuyền phạt đứng.”

Lại Kiệt ủ rũ thâm than số nhỏ, chỉ đành phải đi phạt đứng.

Trịnh Phi Hổ dẫn Lưu Nghiễn đi thẳng tới phòng cấp cứu, lính tuần tra đứng hai bên khom mình cúi chào, Lưu Nghiễn bỗng nhận ra Trịnh Phi Hổ đã được thăng quân hàm, lúc trước là Thượng Tá lãnh đạo K3, bây giờ đã lên Thiếu Tướng rồi.

“Chào Tướng quân.” – Lính quân y nghiêm chào.

Trịnh Phi Hổ chào đáp lại: “Nghỉ, báo cáo tình hình đi.”

Lính quân y làm động tác nghỉ: “Tình trạng của bệnh nhân cực kỳ phức tạp, mẫu máu kiểm tra không giống với bất cứ bệnh án nào trước đây...”

Lưu Nghiễn đẩy cửa ra, bên trong là Mông Phong đang nằm mê man trên giường bệnh, các bác sĩ bận rộn làm việc đằng sau bức tường trong suốt mé tay trái.

Đây là phòng quan sát dựng bằng tường thủy tinh ở kế bên, mình mấy Mông Phong cầm đầy kim tiêm ống truyền, sóng điện não thì nhảy lộn xộn không ổn định, biểu đồ sóng dao động như chực nổ tung trên màn hình hiển thị của máy đo, song nhịp tim lại rất bình thường.

“Chỗ này thiếu thốn thiết bị quá.” – Bác sĩ chủ nhiệm cầm một bản báo cáo bước ra từ phòng bên cạnh – “Phải chuyển cậu ấy lên tàu sân bay Ning mới được.”

Trịnh Phi Hổ nói: “Cứ tiêm cho cậu ấy một liều thuốc an thần trước đã, cậu kia, lại đây.”

Anh ta gọi một tay lính gác: “Lên trên hỏi còn bao lâu nữa mới xuất phát, hủy bỏ lệnh phạt của Thượng Ủy Lại Kiệt, bảo cậu ta đi phụ giúp nhân viên bố trí cho mọi người lên thuyền.”

Bác sĩ chủ nhiệm mở lời: “Tôi đề nghị nên tiêm huyết thanh gây mê cho cậu ấy, rồi chuyển về vùng biển Quốc tế kiểm tra kỹ lưỡng hơn.”

Lưu Nghiễn vừa nghe liền thấy ruột gan phát hoảng, còn chưa kịp lên tiếng thì Trịnh Phi Hổ đã phản đối ý kiến của bác sĩ chủ nhiệm.

Trịnh Phi Hổ nói: “Trong lúc chấp hành nhiệm vụ mấy hôm trước, có thể chính người chiến sĩ này đã giải cứu toàn thể nhân loại.”

Vị bác sĩ chủ nhiệm ngẩn ra một lúc, mãi sau ông chậm chậm gật đầu.

“Vậy tôi sẽ tiêm thuốc an thần cho cậu ấy.” – Bác sĩ nói – “Đủ để kéo dài giấc ngủ trong vòng 24 tiếng, cần cho người đưa cậu ấy đến tàu sân bay Ning, ở đó mới có đầy đủ thiết bị.”

Trịnh Phi Hổ đáp: “Được, bác sĩ hãy sắp xếp làm đi.”

Bác sĩ chủ nhiệm lập tức đi vào tiêm thuốc cho Mông Phong, Trịnh Phi Hổ lại gọi: “Lưu Nghiễn, ra ngoài thôi!”

Lưu Nghiễn khép cửa bước ra, Trịnh Phi Hổ hăng còn đứng nơi hành lang suy tư ngẫm nghĩ, Lưu Nghiễn nói: “Nếu tiêm huyết thanh vào, anh ấy sẽ biến thành người thực vật đúng không?”

Trịnh Phi Hổ đưa mắt nhìn Lưu Nghiễn chăm chú, thật lâu chẳng đáp lời.

Lưu Nghiễn đang định nói thêm thì Trịnh Phi Hổ bỗng ra tiếng: “Lưu Nghiễn, cậu cho rằng, Mông Phong bằng lòng làm một con zombie không có tình cảm, chỉ có tư tưởng hủy diệt mọi thứ, hay càng muốn làm một người thực vật hơn?”

Lưu Nghiễn trầm mặc không nói. Cậu lính gác mới nãy vội vã chạy từ trên boong thuyền xuống, cấp tốc báo cáo: “Còn phải chờ ba tiếng nữa thì nhóm người đầu tiên mới được bố trí xong.”

“Như thế quá lâu.” – Trịnh Phi Hổ nói – “Chuyển lời tới Thượng Tá Lâm, nơi này do anh ấy toàn quyền chỉ huy, để Lại Kiệt tới phụ giúp một tay. Lưu Nghiễn theo tôi, còn cậu, đi kêu người chuẩn bị ca nô.”

Bên trong phòng y tế, Mông Phong đã được chích thuốc an thần, Trịnh Phi Hổ vội vàng tiến vào, đỡ hẳn công lên, đoạn ra hiệu cho Lưu Nghiễn theo kịp. Họ gấp rút chạy tới phía cầu thang bên mạn thuyền, nơi đó đậu sẵn ba chiếc ca nô cỡ vừa.

Trịnh Phi Hổ thả Mông Phong nằm trong khoang ca nô, rồi ngoắt Lưu Nghiễn xuống cùng, sau khi kêu người liên hệ tàu sân bay Ning mới khởi động ca nô. Trước ánh mắt đổ dồn của hàng vạn người đứng trên bờ, chiếc ca nô lượn vòng trên mặt sông vẽ ra một luồng bọt nước trắng xóa, cuồn sóng vượt gió, xuôi dòng lao đi như bay.

Trịnh Phi Hổ cài đặt tuyến đường thủy tự động, sau đó ra đứng trước mũi thuyền.

Chiếc ca nô này khá lớn, khoảng cách từ khoang thuyền tới boong thuyền ước chừng hai chục mét, trong khoang thuyền cũng rất rộng rãi. Lưu Nghiễn đang ngồi bên trong ôm chặt Mông Phong, khẽ giọng hỏi: “Anh sao rồi? Có đỡ hơn chút nào không?”

“Mông Phong... Mông Phong...” – Lưu Nghiễn nỉ non gọi – “Có nghe thấy em không, em yêu anh, xin anh hãy gắng gượng.”

Cậu nắm lấy tay hắn, dùng ngón cái nhẹ nhàng vân vê bàn tay to lớn ấy, đường tình cảm và đường trí tuệ của Mông Phong nhập làm một. Rất lâu trước đây, khi hai người họ đi du lịch thì gặp một lão thầy bói chỉ tay, lão gọi cái này là “Đoạn chương”, trong tương lai hoặc làm nên nghiệp lớn, hoặc biến thành kẻ vô tích sự.

Trước kia Lưu Nghiễn vẫn luôn nghĩ rằng, lão thầy bói kia dường như nói cũng đúng.

Bàn tay Mông Phong to bè, ấm áp, mang lại cho cậu một cảm giác an toàn.

Cậu áp má vào lòng bàn tay hắn, dụi đầu cọ nhẹ nhẹ, ánh mắt vẫn chăm chú hướng về hắn.

Sau một giây, bàn tay Mông Phong thành linh siết chặt yết hầu Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong chậm rãi mở mắt, sức lực trên tay dần dần mạnh thêm, Lưu Nghiễn luống cuống trở tay muốn bắt lấy thứ gì đó để đánh động Trịnh Phi Hổ, nhưng tiếng động cơ ca nô ầm ỹ và tiếng gió lửa đã át đi thanh âm nhỏ bé phát ra từ khoang thuyền.

Mông Phong xoay người ngồi dậy, rồi đứng hẳn lên, một tay ghì mạnh yết hầu Lưu Nghiễn, nhắc bổng cậu khỏi mặt đất.

Lưu Nghiễn giãy đạp không ngừng, cuối cùng choáng váng ngất lịm, xụi lơ ngã xuống.

Đồng tử của Trịnh Phi Hổ bất chợt co rút, nghe thấy tiếng động khẽ vang lên trong khoang thuyền bèn quay phắt lại, Mông Phong vọt tới như tên bắn, trong chớp mắt hai người lao vào giao đấu!

Song quyền của Trịnh Phi Hổ liên tục tấn công, Mông Phong nhanh nhẹn vung bàn tay phá chiêu.

Trịnh Phi Hổ phi chân đá ngang, Mông Phong linh hoạt lắt mình lướt qua.

Trịnh Phi Hổ ra đòn huyệt nên vị trí của hai người lập tức hoán đổi, anh ta thậm chí còn chưa kịp thốt một lời, nắm đấm của Mông Phong đã đánh tới ngay trước mặt!

Trịnh Phi Hổ dùng tay trái khóa chặt cánh tay Mông Phong, tay phải đồng thời rút súng, song động tác của Mông Phong lại mau lẹ hơn anh ta, hắn tung đấm đánh thẳng vào ngực Trịnh Phi Hổ khiến anh ta ngã bật ra xa!

Khẩu súng lục đánh một vòng trên không, Mông Phong giơ tay đón lấy, nổ súng.

“Đoàng!”

Trịnh Phi Hổ vội nghiêng mình tránh đạn, nhưng vẫn bị bắn trúng bụng, đập mạnh vào boong thuyền.

“Đoàng!”

Mông Phong lại bồi thêm một phát, máu phụt ra, bắn trúng ngực Trịnh Phi Hổ. Miệng Trịnh Phi Hổ tràn đầy máu tanh, chặt vật ho khan.

Mông Phong lật khẩu súng, khi hắn định tiếp tục bóp cò thì Lưu Nghiễn xông ra khỏi khoang thuyền, loạng choạng đứng chắn trước người Trịnh Phi Hổ.

Trong giây phút ấy, bàn tay Mông Phong bắt đầu mất kiểm soát run lên bần bật.

Lưu Nghiễn thấy trước mắt mình như đen kịt một mảnh, thật lâu sau mới lấy lại tầm nhìn. Tiếng súng vừa rồi đã khiến cậu bất tỉnh, cuống cuồng nhào ra boong tàu, và chỉ biết dờ dẫm nhìn Mông Phong.

Hình dáng Mông Phong trước mặt cậu lúc mờ lúc tỏ.

Mông Phong cất giọng khản đặc, chậm chậm thốt: “Người...”

Lưu Nghiễn tiến lên một bước, thì thào hỏi: “Mi là ai?”

Tay Mông Phong run rẩy kịch liệt, Lưu Nghiễn rốt cuộc có thể đứng thẳng người, cậu thấp giọng hỏi: “Mi chính là hình thái cuối cùng ư? Chính mi đã cướp đi Mông Phong của ta, cứ nổ súng, mi sẽ triệt để chọc giận anh ấy. Mi vĩnh viễn không bao giờ thắng được, bởi vì mi đã chọn sai vật chủ rồi.”

Lưu Nghiễn lại dấn thêm một bước, chậm rãi thúc giục: “Bóp cò đi chứ, thử xem sẽ mang lại kết quả gì?”

Con người Mông Phong bỗng biến đổi co rút, đoạn hắn ghì giọng thốt: “Lưu Nghiễn, hãy cứu anh.”

Một khắc đó, dường như dòng sông băng vĩnh hằng ngàn vạn năm đã nghiền nát trái tim ấy, dòng nước buốt giá của biển sâu phủ kín linh hồn này.

Đồng tử của Mông Phong trở nên đục ngầu, hắt dớt khoát xoay người lao thẳng xuống sông. Lưu Nghiễn nhắm chặt hai mắt, dòng lệ tiêu tán giữa gió lốc điêu tàn.

.
. .
.

End #62.

64. Chương 64

#63. Công hải(1)...

(1) Vùng biển Quốc tế.

Trên tàu sân bay Ning:

Bác sĩ đã gấp được viên đạn, ném vào đĩa thép vang leng keng.

Người ta dùng ống nhựa hút máu bọt từ miệng Trịnh Phi Hổ ra, khâu vết thương rồi quấn băng gạc, toàn bộ quá trình không hề đánh thuốc tê. Vừa xuống bàn mổ, Trịnh Phi Hổ cứ để trần thân trên, khó khăn gượng dậy, nói: “Máu liên lạc.”

Bác sĩ bảo: “Thưa Thiếu Tướng, chúng tôi vẫn cần kiểm tra xem ngài có bị lây nhiễm virus hay không.”

Trịnh Phi Hổ nhắc tay gác lên ghế lấy máu(2), ý bảo nhân viên y tế tiếp tục kiểm tra, một tay cầm lấy máy liên lạc nhấn nút, cất giọng khàn khàn: “Liên lạc với Trung Tướng Mông Kiến Quốc của Bộ Chỉ huy chiến dịch.”

(2) Ghế lấy máu:

456364235912

“Xin Tướng quân hãy chờ trong chốc lát, sẽ liên lạc ngay ạ.”

Lát sau giọng nói của Mông Kiến Quốc vang lên: “Phi Hổ, mời cậu nói.”

Trịnh Phi Hổ bèn kể tóm tắt tình hình một lượt, sau cùng nói thêm: “Bác sĩ chủ nhiệm từng đề nghị tiêm huyết thanh gây mê cho Mông Phong, đó là lỗi của tôi, hiện giờ vẫn chưa rõ nguyên nhân gây nên biến dị.”

Đầu bên kia máy liên lạc bỗng tĩnh lặng thật lâu.

“Biết rồi.” – Mông Kiến Quốc đáp lời – “Mọi người trở về đi, tôi sẽ đích thân xử lý việc này.”

====

Ngày 2 tháng 7 năm 2013,

Chúng tôi đã về tới căn cứ ở vùng biển Quốc tế.

Tôi thấy bản đồ bệnh dịch đã được dựng lại ở sảnh chính của Khu số Sáu, các điểm đỏ phân bố rất dày đặc, đang dần hội tụ về vùng trung tâm đại lục. Mà số người được cứu viện đạt tỉ lệ tới 91%.

Lại Kiệt quay về K3 báo danh, còn thành viên đội Cơ lốc thì ở lại Khu số Sáu nghỉ ngơi hồi sức.

Ngày 28 tháng 7 năm 2013,

Không một ai đến tìm tôi, bởi mọi người đều bận bịu công việc riêng. Trịnh Phi Hồ dặn tôi viết một bản báo cáo chi tiết kể lại chuyện từ khi Mông Phong bắt đầu bị thương cho tới lúc bị virus khống chế, rồi đi cùng Lại Kiệt tiến vào Bộ Chỉ huy chiến dịch để nộp.

Trịnh Phi Hồ nói với tôi: Tự chấn chỉnh bản thân.

Lại Kiệt bảo: Cuộc chiến này vẫn chưa chấm dứt, đừng nên sa sút, chớ nên bi quan.

Nhưng tôi không thể cứ ngồi mãi trong phòng, mỗi ngày đối diện với bức tường và trần nhà trống rỗng, hễ nhắm mắt, bóng dáng Mông Phong lại hiện ra. Chẳng biết anh ấy còn giữ được bao nhiêu phần ý thức, anh có đang nhớ tới tôi không?

Đừng nên sa sút, chớ nên bi quan?

Tôi đã đưa ra vô số giả thuyết, và rồi lập tức gạt bỏ, không người nào dám nói thẳng trước mặt tôi, nhưng trong lòng họ đều hiểu rất rõ, Mông Phong sẽ chẳng bao giờ trở về nữa.

Cho dù trận đại dịch này có bị quét sạch, thì cơ thể của anh đã mục ruỗng từ lâu, biến thành một cái xác biết đi, hệt như gã Andre không có chút hơi thở của sự sống. Biết đâu sẽ có một loại vắc xin hay huyết thanh nào đó trung hòa được độc tố trên người anh? Nhưng ngũ tạng lục phủ của anh ấy đã phát sinh biến dị – giống với Andre, chứa một con quái vật trong chính cơ thể mình.

Anh đang kiệt lực chống cự con quái vật ấy, đồng thời cũng sợ hãi cảm giác bị thao túng, dùng tất cả mọi cách để thoát khỏi hoàn cảnh khốn cùng này. Anh ấy trước sau vẫn luôn duy trì lý trí, không để đánh mất bản thân, mong muốn có một ngày sẽ quay về bên cạnh tôi, cho nên anh nói: “Lưu Nghiễn, hãy cứu anh.”

Mà không phải là: “Lưu Nghiễn, hãy quên anh đi.”

Tôi phải trở lại, nhưng anh ấy đang ở chốn nào? Phải nghĩ cách nói chuyện với Mông Kiến Quốc, tôi không tin mọi người đều từ bỏ hy vọng, ngay tại thời điểm này, chắc hẳn họ đều có kế hoạch, chẳng qua chỉ muốn giấu tôi thôi.

Tại sao lại giấu tôi?

Vì sợ tôi kích động quá chăng?

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

Lưu Nghiễn khép quyển nhật ký lại, Quyết Minh đẩy cửa tiến vào.

“Anh xem này.” – Quyết Minh nói.

Có một con gấu trúc mập tròn nhào tới, thở hồng hộc liếm lấy liếm để mặt Lưu Nghiễn, lại còn vẫy đuôi rối rít.

Lưu Nghiễn: “...”

“Nhóc chơi ác quá đấy Quyết Minh!” – Lưu Nghiễn lên án – “Khi nó soi gương sẽ tự cho mình là gấu trúc mất!”

Quyết Minh: “Đâu có, anh coi nè.”

Quyết Minh tháo cái bịt mắt khoét lỗ trên mặt con chow chow xuống, con chó nhếch hàm cười, ngó Lưu Nghiễn vẫy đuôi không ngớt, bốn cái chân của nó bị nhuộm thành màu đen giống gấu trúc, nửa mình trước màu trắng, phần mông thì đen thui.

“Thế này thì nó vẫn là chó.” – Quyết Minh thần nhiên tiếp.

Quyết Minh lại đeo cái bịt mắt vào con chow chow như kiểu làm ảo thuật: “Còn bây giờ nó là gấu meo meo nha.” (Gấu trúc còn gọi là Gấu mèo, nickname kute là gấu meo meo =)))

Con chow chow hỗn hà hỗn hển thè lưỡi, liếm liếm bàn tay nhóc Quyết Minh.

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn đành chào thua: “Rồi rồi, nhóc thắng.”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh đưa mắt nhìn nhau, nỗi đau buồn bi thương kìm nén trong lòng Lưu Nghiễn nhiều ngày qua rốt cuộc được phóng xuất trong chớp mắt.

“Hahahaha!!!” – Lưu Nghiễn ngã ngửa ra giường cười văng, cười đến nước mắt đều tuôn chảy.

Lưu Nghiễn vẫn cười như thế, rồi thanh âm cũng dần lạc điệu, cuối cùng bật khóc nức nở, cậu vùi đầu vào gối, điên cuồng khóc rống.

Con chow chow nhích tới liếm đi nước mắt của cậu.

Lưu Nghiễn ôm gối khóc nức: “Anh cũng muốn có gấu trúc... Mông Phong đã hứa cho anh rồi mà... Anh ấy không giữ lời gì hết...”

“Con này cũng coi như là của anh đó.” – Quyết Minh an ủi – “Anh đừng buồn, chú Mông sẽ về thôi, lúc đó bảo chú ấy mua một con gấu meo meo cái ha.”

Lưu Nghiễn ngược đôi mắt đỏ hồng, gật gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu con chó, nó bèn cuống quýt dụi dụi lấy lòng cậu.

Lưu Nghiễn ngân ngán nước mắt, thần thờ ôm con chow chow, Quyết Minh cũng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cậu.

Mãi đến nửa tiếng sau, tâm tình của Lưu Nghiễn mới bình ổn lại, cậu thở dài một hơi.

Quyết Minh nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện sẽ tốt thôi, tụi mình dắt gấu meo meo đi dạo nha.”

Lưu Nghiễn vờ sảng giọng: “Bớt làm bộ dễ thương dè, đi thôi, anh được thưởng nhiều tiền lắm, dẫn nhóc đi mua đồ ăn ngon ha. Mà ba nhóc đâu?”

Quyết Minh đáp: “Đi dạy người ta bắn súng rồi, có thể đến đó một chút, tìm ba cùng đi ăn cơm trưa.”

Lưu Nghiễn lấy nón đội lên, nắm lấy tay Quyết Minh, dắt theo con gấu meo meo... ừm, gấu trúc ra ngoài tản bộ.

“Để anh dẫn nhóc tới K3 xem.” – Lưu Nghiễn nói – “Chắc nhóc vẫn chưa được tới đó đâu.”

Tòa nhà nổi của Khu số Sáu đã được cố định và sửa sang lại, hai người họ đi ngang qua phòng tưởng niệm liệt sĩ K3, bên trong không có lấy một bức di ảnh, khắp bốn bức tường đóng từng nhóm đinh vít treo thẻ sắt của quân nhân sau khi hy sinh, trên cao lần lượt dán những tấm bảng: đội Liệp Hộ, đội Thiên Lang, đội Phi Long...

Lưu Nghiễn tìm thấy nhóm của đội Cơ lốc, trên đó treo mười hai tấm thẻ sắt, cậu đóng mắt lên đọc, chỉ nhận ra được hàng chữ cuối cùng – Văn Thư Ca.

Lưu Nghiễn chạm vào bảng tên của Văn Thư Ca, thầm đoán có lẽ sau khi cậu ấy hy sinh dưới lòng biển, K3 đã nung thêm một tấm mới.

Mặc dù không phải tấm thẻ cậu ấy vẫn luôn đeo trên người, nhưng khi chạm tay vào nó, Lưu Nghiễn phảng phất cảm nhận được hơi ấm phả ra từ lồng ngực Văn Thư Ca.

“Của anh Văn hả?” – Quyết Minh hỏi.

Lưu Nghiễn gật đầu đáp: “Sau này anh sẽ đi tìm Mông Phong, nếu cứu không được cũng phải đem thẻ tên của anh ấy về, treo ở đây. Bởi họ đều là anh hùng.”

Quyết Minh nói: “Anh cũng vậy.”

“Ừm... Có lẽ.” – Lưu Nghiễn quàng vai Quyết Minh, thở dài mà rằng – “Thật ra từ trước tới giờ anh không hề muốn làm anh hùng, đi thôi.”

Tại sân tập bắn thuộc khu huấn luyện chuyên biệt của K3.

Phía đối diện hàng bia di động.

Trương Dân đội nón lính rằn ri, nghiêng đầu cười với Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng ngậm điều thuốc, lâu bầu hỏi: “Sao cậu làm được? Cậu trông chẳng giống một xạ thủ bắn tỉa chút nào.”

Trương Dân chỉ nói: “Thế anh coi khẩu súng bắn tỉa là gì?”

Trác Dư Hàng hỏi ngược: “Có thể coi thành cái gì nữa chứ?”

Trương Dân: “Hãy xem nó là một phần thân thể, như cánh tay của anh vậy, khi anh dùng tay cầm vật gì đó.” – Vừa nói vừa nhét viên đạn lên, không cần nhìn cũng có thể nhét vào – “Có cần phải nhắm cho chính xác không? Không cần. Khi anh giương súng, mọi suy nghĩ, tinh thần, ý niệm đều hợp thành một thể với súng. Chẳng phải dùng mắt để nhắm mục tiêu, mà là dùng tay, dùng cảm giác để bắn trúng đích.”

Trác Dư Hàng suy tư gật đầu, con chow chow đột nhiên bổ nhào tới từ sau lưng anh ta, hồng hộc liếm lấp khắp khuôn mặt.

Trác Dư Hàng sượng ngắt cả mặt, Trương Dân cười bảo: “Panda! Mày tới đây làm gì?”

Trác Dư Hàng run rẩy toàn thân, thét to: “Túm – Nó – Ra – Chỗ – Khác!!!!”

Trác Dư Hàng trốn tránh không ngừng như kiểu động kinh, gào rú nhắc chân định đạp nó, cuối cùng lại ngã lộn nhào ra sau bệ bắn súng, con chó chồm hai chân lên bệ, thè lưỡi vẫy đuôi dòm anh chàng bên dưới. Trác Dư Hàng kinh hãi la hét như phát cuồng.

“Aaaaa!!!! Cái giống gì thế này!!!!”

Quyết Minh: “...”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh: “Nó chỉ là chó thôi mà, chú nhìn coi.” – Quyết Minh lại tháo cái bịt mắt của con chow chow xuống.

Mặt mày Trác Dư Hàng tức khắc tái mét, tức tối rống lên: “Tôi thừa biết nó là chó!!! Sao không trói cổ nó lại chứ hả?!!”

Quyết Minh: “???”

Nhóc bèn gỡ sợi dây ra cho Trác Dư Hàng xem, tỏ vẻ là có buộc con chó.

Lưu Nghiễn lập tức vỡ lẽ, nhin không nổi mà phá lên cười.

“Hahahaha!!!!” – Lưu Nghiễn cười ngặt nghèo muốn lộn ruột – “Tôi hiểu rồi, thì ra anh Trác sợ chó há há há!!!”

“Thôi đi!” – Trác Dư Hàng gầm lên giận dữ, anh ta phi thân nhảy phốc lên bệ, với bộ mặt như thể mèo xù lông, không dám thò chân xuống đất – “Mau kéo nó đi đi! Kéo ra ngoài!!” – Vừa nói vừa vung chân làm động tác giả, muốn xua con chó xuống dưới.

Lưu Nghiễn hăng còn cười tới quần quai ngã nghiêng, Trương Dân vội bảo: “Nhóc đừng đừng chọc chú nữa con, anh Trác đừng sợ, nó bị cột lại rồi mà... Đưa dây cho ba, Panda tới ôm tao một cái nào... Ai da...”

Trương Dân bị con chó “Panda” liếm ướt sưng cả mặt mũi, thiệt nhếch nhác hết chỗ nói.

Quyết Minh chợt nói: “Ba nhìn nè, Lưu Nghiễn sắp trình diễn rồi đó.”

Trương Dân: “?”

Quyết Minh: “Ảnh đang cười vậy nha, lát hồi tự dưng lại khóc rống lên cho mà coi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân: “Há há há!!”

Trác Dư Hàng thở dài thườn thượt.

Lưu Nghiễn nghiêm mặt chống chế: “Có đâu, đến cả Quyết Minh cũng hết khóc nhè rồi, anh đây làm sao mà khóc được chó?”

Trương Dân cười trêu: “Hôm các cậu mới trở về thì nhóc Trương Quyết Minh có khóc đó, vừa khóc vừa nhõng nhẽo... Luôn muốn đi tìm cậu, nhưng lại sợ cậu bận...”

Quyết Minh: “Ba!”

Trương Dân cười làm lạnh: “Rồi rồi, ba không nói nữa.”

Mọi người nhất thời yên lặng trong chốc lát, sau Lưu Nghiễn hỏi: “Sao anh lại ở đây dạy bắn súng?”

Trương Dân cười đáp: “Tôi đã gia nhập bộ đội đặc chủng rồi.”

Lưu Nghiễn ngẩn người, đoạn hỏi tiếp: “Anh vào K3 hả?”

Trương Dân gật đầu, cong ngón tay nựng cằm Quyết Minh, cười bảo: “Nhóc Trương Quyết Minh đã đồng ý để tôi vào đội Con lóc mà, chuyển tới đi đất liền, tại mình phải cùng nỗ lực đưa Mông Phong trở về. Tôi sẽ cố gắng thay phần Quyết Minh nữa.”

Lưu Nghiễn khẽ thốt: “Cảm ơn, Trương Dân.”

Trương Dân lúng túng cười ngượng, lại nói: “Bọn tôi... giờ còn phải luyện tập thêm, hôm nay đội lính xạ kích cùng ăn với nhau. Các cậu tự đi ăn nhé. Tôi có tiền đây, cậu dẫn Quyết Minh tới tiệm đó ăn món hấp...”

“Ừm.” – Lưu Nghiễn gật đầu – “Tôi cũng có tiền mà, không cần đâu, thế bọn tôi đi dạo chốc đã.”

Trác Dư Hàng và Trương Dân cùng đi vào sân huấn luyện bên trong, còn Lưu Nghiễn và Quyết Minh dắt Panda tản bộ ở ngoài.

Con chó chow chow này thật là nhiệt tình quá mức, đã ngốc lại còn từng tưng, hề thấy người là lao tới chào hỏi, bộ lông trắng thuần chủng xõa tứ tung, Quyết Minh gần như bị nó lôi tuột đi.

“Chào anh, Lưu Nghiễn huyền thoại!” – Chợt có một người lạ mặt ra tiếng chào Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn mỉm cười: “Chào, anh về nhà rồi?”

“Về rồi.” – Người kia nói – “Anh cũng đã quay về.”

Lưu Nghiễn gật đầu tiếp: “Ừa, mọi người đều sẽ về cả thôi.”

Panda thấy nhiều người tụ tập ở chính giữa sân huấn luyện, thế là lên cơn hứng sẵn, kéo Quyết Minh xông tới như ngựa hoang mất cương. Lưu Nghiễn vừa liếc thấy người đứng ở trung tâm liền sợ đến tái mặt, cậu gồng hết sức chín trâu hai hổ mà túm con chó lại, khề giọng gắt: “Không thể nhào tới đó! Panda! Mày sẽ chết thê thảm lắm...”

Panda nghe hiểu, ịn cái mông tròn trịa đen thui ngồi phịch xuống đất, thè lưỡi quan sát.

Ở chính giữa khoảng sân trải một tấm đệm màu xanh lơ, Trịnh Phi Hổ bận áo phong phanh, hai chân trần đứng trên đệm huấn luyện binh lính.

Thương tích của Trịnh Phi Hổ đã tốt hơn nhiều, bên bụng dưới còn hằn vết may xeo xéo, anh ta để ngực trần, chỉ mặc một chiếc áo khoác lửng màu quân đội, lộ ra hai cánh tay màu đồng cường tráng, chắp tay sau lưng quát lớn: “Làm trò hề! Chỉ giỏi phô ra những tư thế vô dụng! Cậu tưởng mình đang múa đây à! Dừng hết thực lực coi!!!”

Cậu chàng bị dạy bảo đích thị là Bạch Hiểu Đông, chỉ biết cum cúp gục đầu nghe mắng.

Từ khi thăng chức lên Thiếu Tướng, Trịnh Phi Hổ ít đến sân huấn luyện hơn, vì đã có một ‘huấn luyện viên ma quỷ’ khác thế vào vị trí của anh ta. Bữa nay nổi hứng tới quan sát một vòng, thế là nhắm trúng Bạch Hiểu Đông và bạn tập luyện của cậu chàng.

Trịnh Phi Hổ vung tay tát cái bốp vào đầu Bạch Hiểu Đông, đánh cho cậu ta lão đảo không vững: “Bạch Hiểu Đông! Cậu không phục chứ gì?! Cậu, đằng kia, cậu đầu thuộc đội tán đá! Trừng mắt nhìn ai đấy hả?!”

Trác Dư Hàng: “Không, tôi nào dám trừng mắt?”

Trịnh Phi Hổ lạnh giọng: “Cậu.Không.Phục?”

Trác Dư Hàng: “Nói thật nhé, cậu ấy là đồng đội vào sinh ra tử của tôi, mong anh không nên đánh cậu ấy như vậy.”

Trong giây phút đó, Lưu Nghiễn tựa hồ cảm thấy nhiệt độ không khí chung quanh đột ngột giảm xuống ít nhất 5 độ.

“Tôi thấy ông chú sợ chó sắp tiêu đời rồi.” – Quyết Minh bình luận.

Lưu Nghiễn: “Cũng chưa hẳn, hồi trước anh ta làm... sát thủ đấy.”

Trịnh Phi Hổ vẫn sáng giọng lạnh băng: “Hai người các cậu cùng tới một lượt đi.”

Trác Dư Hàng: “Tôi ra tay chỉ để giết người.”

Trịnh Phi Hổ vừa giơ tay lên, Trác Dư Hàng tức khắc trở tay chém vào cổ tay Trịnh Phi Hổ, Bạch Hiểu Đông cũng hét mở màn: “Tôi đến đây! Thầy huấn luyện!!!”

Bạch Hiểu Đông và Trác Dư Hàng đồng loạt ra chiêu, Trịnh Phi Hổ hụp người né, nhấc chân, chỉ trong tíc tắc, Trác Dư Hàng túm mắt cá chân Trịnh Phi Hổ vặn ngược một phát, Trịnh Phi Hổ hô lên một tiếng, xoay người tung hai chân đập thẳng vào bụng Trác Dư Hàng.

Trác Dư Hàng chưa kịp bật ra thanh âm nào đã bị đập văng, khi Trịnh Phi Hổ quay người tiếp đất, một quyền của Bạch Hiểu Đông lại đâm tới.

Trong chớp mắt Trịnh Phi Hổ và Bạch Hiểu Đông đã phá giải năm sáu chiêu, Trịnh Phi Hổ vung hai tay xoay tròn, tư thế hoàn mỹ không kẻ hở, Bạch Hiểu Đông kinh ngạc toan giật lùi về sau, song thể tấn công của Trịnh Phi Hổ đã ngăn mọi đường lui của cậu ta.

Trốn không thoát!

Lần đầu tiên từ khi chào đời Bạch Hiểu Đông đụng phải một cường địch áp đảo hoàn toàn, giữa khoảnh khắc chần chừ, Trịnh Phi Hổ đã khóa tay cậu lại, tung một chiêu Linh dương húc sừng, hất văng Bạch Hiểu Đông ra xa ba mét.

Tiếng hoan hô như sấm dậy khắp sân, người chung quanh rộ lên, nhanh chóng tự giác tránh ra một vòng tròn, Bạch Hiểu Đông té thê thảm hết sức, Trác Dư Hàng thì nằm co quắp giữa đất.

Trịnh Phi Hổ nhận xét: “Cũng tạm tạm, về sau đối chiến không nên khinh địch, nghị.”

Ai nấy đều im như thóc, làm động tác nghỉ, Trác Dư Hàng hăng còn nằm cúm rúm cách đó không xa, Bạch Hiểu Đông giãy dụa đứng dậy, lão đảo lết tới cuối hàng, gắng gượng đứng thẳng.

“Tan học.” – Trịnh Phi Hổ lạnh giọng hô – “Về nhớ tập luyện nhiều vào.”

Trịnh Phi Hổ vừa rời khỏi, thành viên K3 lập tức tản đi khắp nơi.

Trương Dân đến dìu Trác Dư Hàng dậy, Trác Dư Hàng xua xua tay, Trương Dân cười nói: “Nghe bảo vị huấn luyện viên này từng đoạt huy chương vàng Tán đả Quốc tế... Anh thua cũng chẳng oan uống đâu... ít ra... còn đốn được ba chiêu.”

Bạch Hiểu Đông toát mồ hôi đầy đầu, đeo giày đi tới, về mặt thảm thiết.

Lưu Nghiễn gọi: “Hiểu Đông, xem này.”

Bạch Hiểu Đông càng thêm hoảng hốt: “Cái gì thế này! A, gấu meo meo?!”

Lưu Nghiễn: “Đừng vờ kute! Chiều nay còn huấn luyện nữa không?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Không, chiều được nghỉ. À thì ra là chó, cho tôi xem một chút...”

Lưu Nghiễn liền nói: “Vây đi ăn chung luôn, ờm, đây là nhóc Quyết Minh mà lúc trước tôi muốn giới thiệu cho cậu đó.”

Bạch Hiểu Đông đương chơi đùa với Panda, nghiêm nghiêm túc túc nói với con chó: “Chào Quyết Minh, anh là Bạch Hiểu Đông.”

Quyết Minh mặt không biểu tình: “Chào, nó tên là Panda, tôi mới là Quyết Minh.”

Tầng Mười bốn, tại khu tiện ích công cộng.

Ba người dùng cơm xong, Bạch Hiểu Đông và Quyết Minh quả là hợp rơ hết sẩy, Lưu Nghiễn thở dài bảo rằng trên đời chắc chẳng có ai hợp cạ hơn hai người nữa.

Một lớn một nhỏ, ngồi tán dóc trên cái xích đu trong công viên nhân tạo. Cây cối nơi này đều được bứng từ đất liền tới, cả vườn hoa cũng được nuôi trồng đặc biệt, không khí trong lành khoan khoái vô cùng.

Lưu Nghiễn nằm duỗi mình trên băng ghế, lắng nghe cuộc tán gẫu vọng tới từ chỗ xích đu.

Quyết Minh: “Anh biết người ngoài hành tinh có bao nhiêu giống loài hông?”

Bạch Hiểu Đông: “Biết chớ biết chớ, hồi nhỏ anh thích nhất là tìm người ngoài hành tinh đó!”

Quyết Minh: “Tôi gặp một lần rồi...”

Bạch Hiểu Đông dùng ngón tay chọc một cái: “Đúng đó, anh còn mua kính thiên văn nữa, nghe nói những người ngoài hành tinh trên nhiều tinh cầu khác đều đang quan sát chúng ta.”

Quyết Minh: “Anh có thấy đám bạch tuộc đọt trước chưa?”

Bạch Hiểu Đông: “Có! Anh vẫn luôn nghĩ là, bạch tuộc có thể là giống loài ngoài hành tinh ngồi trên thiên thạch rơi xuống Trái Đất từ thời cổ xưa.”

Quyết Minh: “Đúng á! Chắc vẫn còn nhiều loại khác, trốn dưới rãnh biển...”

Bạch Hiểu Đông: “Mực ống có lẽ là họ hàng gần của nó, còn cả mực nang nữa, chúng nó đều đến từ Hành tinh Tám vôi, nếu vậy, loại cá miệng rộng biết phát quang dưới đáy biển...”

Một phiến lá cây khê khàng rơi, đáp xuống giữa trán Lưu Nghiễn.

Vươn tay nhặt lá đi, Lưu Nghiễn mở mắt, bắt gặp một khuôn mặt lơ mờ khuất bóng.

Quân phục thẳng thớm màu xanh thẫm, dung mạo túc mực toát ra khí thế lấn áp, ẩn hiện chân mày và đôi môi của Mông Phong. Lưu Nghiễn như ngừng thở, ngồi bật dậy, đầu óc bỗng choáng váng.

Mông Kiến Quốc nói: “Mới vừa đến K3, nghe bảo cậu xuống đó ăn cơm.”

“Ba có thể tới K3 à?” – Lưu Nghiễn thở hắt ra một hơi, mơ hồ hỏi.

Mông Kiến Quốc: “Có gì lạ? Tôi cũng xuất thân từ K3 mà, hồi trước Trịnh Phi Hổ chính là lính do tôi dẫn dắt, thỉnh thoảng tôi cũng tới thăm một chút. Xin lỗi, mấy hôm trước bận rộn quá, không có thời gian nói chuyện với cậu.”

Lưu Nghiễn: “Thế giờ ba rảnh rồi chứ?”

Mông Kiến Quốc: “Ừm, hôm nay đặc biệt dành thời gian tới đây, tìm cậu trò chuyện về nó.”

Mông Kiến Quốc dứt lời thì ra hiệu cho Lưu Nghiễn cứ ngồi chờ trên băng ghế, đoạn xoay người bước đi, móc thẻ ra đến cửa hàng tạp hóa mua đồ, chỉ chỉ về hướng công viên.

Không lâu sau, có người bê Coca và bắp rang bơ đến giao cho Quyết Minh và Bạch Hiểu Đông.

Mông Kiến Quốc cầm hai ly café quay về, đưa cho Lưu Nghiễn một ly, đứng dựa vào thanh xà kép.

“Ông mua hả?” – Quyết Minh hỏi dò.

Mông Kiến Quốc: “Cháu đoán xem? Về đây về đây... Panda, mày sung sức quá đấy, thế không tốt đâu.”

Mông Kiến Quốc vừa nhắc chân, con chow chow lập tức ngoan ngoãn chạy về.

Bạch Hiểu Đông khê giọng bảo: “Ông ấy giống hệt đội phó à, trông rất ngẫu.”

Quyết Minh giơ ngón trỏ ra hiệu im lặng, đoạn lễ phép đáp lời: “Cảm ơn ông Mông(3) ạ.”

(3) Vì bên Trung toàn xưng hô ‘ta- ngươi’ nên khi trò chuyện không thể hiện được vai vế. Mình toàn áng chừng độ tuổi mà thay đổi cho phù hợp, nên mấy chương trước mình để Quyết Minh gọi Mông Kiến Quốc là ‘bác’, tới chương này Quyết Minh mới chính thức chào Mông Kiến Quốc là ‘ông’ nên mình cũng thay đổi theo. Bị rối rắm vụ này, thiết không biết sửa sao cho hợp lý T^T

Mông Kiến Quốc giần giật khoe môi, Lưu Nghiễn xem chút phun hết café trong miệng.

Bạch Hiểu Đông cũng nói: “Cháu cảm ơn ông Mông.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Mông Kiến Quốc day day lông mày, vẻ mặt thăm không nở nhin, Lưu Nghiễn thông cảm vỗ vỗ vai ông.

“Kể lại mọi chuyện lần nữa đi.” – Mông Kiến Quốc mở lời – “Tuy việc đó rất tàn nhẫn với cậu, nhưng nghe được tin tức từ chính miệng cậu có lẽ là điều mà tôi mong muốn nhất.”

Lưu Nghiễn thở dài, đoạn thuật lại toàn bộ quá trình lần nữa, mãi đến cuối cùng.

“Anh ấy đã nói: ‘Lưu Nghiễn, hãy cứu anh.’” – Lưu Nghiễn tiếp – “Lúc nào con mới có thể đi cứu anh ấy?”

Mông Kiến Quốc bảo: “Bây giờ cậu có đi cũng vô ích, chỉ biết đâm đầu chịu chết, tôi không cho rằng chôm một chiếc trực thăng tự bay về đất liền là phương án hay.”

Lưu Nghiễn đáp: “Tất nhiên là con biết, nếu không sao con lại chịu bó chân ở chỗ này cả tháng trời? Con chỉ muốn hỏi, khi nào bắt đầu kế hoạch Trường Dạ, con phải sớm trở lại tìm Mông Phong, mang anh ấy về.”

Mông Kiến Quốc nói: “Kế hoạch Hồi tẫn Trường Dạ(đem dài tàn lụi) đã bị hủy bỏ, thay vào đó là kế hoạch Lê Minh(ánh bình minh).”

Lưu Nghiễn khẽ nhướn mi, hỏi: “Nội dung cụ thể ra sao?”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Khu số Bảy vẫn chưa nghiên cứu được thành quả cuối cùng, họ đang lợi dụng phương án , chế tạo một loại thực khuẩn thổi rửa cấp tốc, định dùng loại thực khuẩn này giải quyết tất cả vật chủ lây nhiễm.”

Lưu Nghiễn: “Nhưng mà thực vật... con thấy khả năng chúng đã bị lây bệnh rồi.”

Mông Kiến Quốc: “Đúng là thực vật đã bị virus tấn công, nhưng tình hình không quá tệ như chúng ta tưởng tượng... Vấn đề phiền phức nằm ở chỗ khác. Cậu đã thấy cực quang chưa? Có từng nghĩ tới, tại sao từ trường Trái Đất lại bị nhiễu loạn?”

Lưu Nghiễn: “Đúng rồi, bây giờ truyền thông ở vùng biển Quốc tế không được ổn định nữa.”

Mông Kiến Quốc: “Từ báo cáo của ‘Tiên tri’, kết hợp với lịch sử trước đây mà suy đoán một chút, tôi tin cậu sẽ hiểu rõ.”

Lưu Nghiễn im lặng, bắt đầu hồi tưởng những sự việc Quang não thuật lại, nhớ tới Kỷ Băng Hà và Kỷ Phấn Trắng, khi Huyền Địa Cầu cho rằng không còn cách nào để chống chọi với virus, đành dùng biện pháp cực đoan chấm dứt hết thảy... Từ trường của Trái Đất biến thiên, chẳng lẽ muốn diệt sạch tất cả các loại động vật và sinh vật? Giải quyết triệt để nguồn gốc bệnh dịch, rồi chờ đợi sự sống mới tái sinh?

Làn gió hiu hiu nhẹ thổi, Mông Kiến Quốc nhấp café, chú mục vào Lưu Nghiễn, ánh mắt Lưu Nghiễn hấp háy sáng, cặp chân mày xô chặt vào nhau.

Xa xa vọng lại thanh âm của Bạch Hiểu Đông và Quyết Minh.

Quyết Minh: “Vậy mẹ anh đâu?”

Bạch Hiểu Đông: “Ồm, bà ấy được người ngoài hành tinh đón đi rồi.”

Quyết Minh: “Được đón ở chỗ nào?”

Bạch Hiểu Đông: “Ba anh ngày thường rất hay đánh đập mẹ, có một hôm, ba anh không ở nhà, mẹ đưa anh tới bờ biển chơi.”

Quyết Minh: “Rồi gặp người ngoài hành tinh ở bờ biển hả?”

Bạch Hiểu Đông: “Anh không phát hiện, nhưng mà... Ừm, chắc có người ngoài hành tinh, mẹ ôm anh lặng lẽ đứng trên tảng đá thật lâu, sau đó lại trèo xuống.”

Quyết Minh: “Anh không bị ngã xuống chứ, có cao lắm hông?”

Bạch Hiểu Đông: “Chẳng nhớ rõ, chắc cũng hơi cao... Mẹ mua cho anh một lon Coca, để anh ngồi trên bờ đắp lâu dài cát. Thế là anh tự chơi một mình, đắp cát mãi tới quá trưa, rồi không thấy bóng dáng mẹ đâu nữa.”

Quyết Minh: “À.”

Bạch Hiểu Đông: “Hồi đó anh mới bốn tuổi thôi, lúc sau có rất nhiều người vây đến, có chú cảnh sát ôm anh về nhà, nói là mẹ anh đã đến nơi khác dạo chơi, dặn anh ở nhà chờ mẹ về, chú cảnh sát cùng anh xem TV một lúc... Sau đó dì anh tới đón anh đến nhà dì, lúc ăn cơm, chị họ bảo mẹ anh đã được người ngoài hành tinh rước đi rồi.”

Quyết Minh tư lự gật đầu.

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Còn em thì sao? Em nhìn thấy người ngoài hành tinh như thế nào?”

Quyết Minh lơ mơ đáp: “Tôi cũng quên mất rồi, hình như là cách đây rất lâu, trước khi tôi xuyên việt tới đây, ở tại bờ biển... Tại vì ba chưa bao giờ dẫn tôi tới bờ biển mà, nên có lẽ đó là chuyện kiếp trước khi chưa xuyên qua. Cũng vào lúc chạng vạng tối, tôi thấy một quả cầu ánh sáng màu xanh lơ trôi về phía mình...”

Bạch Hiểu Đông: “Chả phải em quên hết mọi thứ lúc trước rồi à? Chắc em không xuyên qua tới đây đâu, anh thấy em cũng bình thường lắm mà, chẳng giống dân xuyên qua chút nào, chỉ bị mất trí nhớ thôi... Ừa, là vậy đó.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Lưu Nghiễn: “?”

Mông Kiến Quốc tiến lại gần rồi hỏi: “Trương Quyết Minh, cháu lặp lại những lời vừa kể được chứ?”

Quyết Minh đánh mắt dòm Bạch Hiểu Đông, rồi lại ngó Mông Kiến Quốc: “Thì là... cháu quên rồi, hình như là trước khi gặp ba, bởi vì ba chưa bao giờ dẫn cháu tới bờ biển...”

Mông Kiến Quốc nói: “Cái đó không quan trọng, cháu kể chi tiết một chút, ánh sáng màu xanh lam mà cháu nhìn thấy có hình dạng gì?”

Quyết Minh bèn kể sơ sơ một lượt, lúc này Lưu Nghiễn cũng quên bằng đi luồng suy tư của mình, cậu run giọng hỏi: “Quyết Minh, nhóc đã nhìn thấy Huyền à?”

Quyết Minh: “???”

“Gọi là cái gì cơ? Hàm(4) hả? Là vì nó chui ra từ lòng biển đúng không?” – Quyết Minh tiếp – “Đôi khi nó còn trò chuyện với tôi nữa, khiến đầu óc tôi cứ ong ong cả lên, nhưng chả hiểu nó đang nói cái gì hết... Radio cũng không bắt sóng được...”

(4) Hàm(): nghĩa là mặn, vì Hàm và Huyền() đồng âm với nhau nên Quyết Minh nghe nhầm.

Thanh âm của Mông Kiến Quốc cũng bắt đầu phát run, bảo rằng: “Quyết Minh, cháu đi với tôi một chuyến.”

Quyết Minh: “Đợi cháu uống xong đã...”

Mông Kiến Quốc: “Giờ là lúc nào rồi hả! Bỏ Coca đi, tôi sẽ mua cho cháu lon khác. Còn bắp rang... được rồi, mau ăn đại cho xong rồi đi.”

Quyết Minh nhồm nhoàm cả mồm bắp rang: “Ờm, phải dắt Panda về trước...”

Mông Kiến Quốc: “Ông giới con ơi, thông cảm cho lão già này chút đi! Con chó này giao cho Lưu Nghiễn xử lý... Mau lên! Quyết Minh theo tôi!”

Lưu Nghiễn hỏi: “Còn gì nữa không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Cậu đi báo cho Trương Dân, bảo cậu ta sau khi chấm dứt huấn luyện thì tới ngay bên ngoài Hồng Kiều chờ.”

Mông Kiến Quốc kéo Quyết Minh đi như bay, tới đón một chiếc xe điện chạy pin, Lưu Nghiễn đứng há hốc kinh ngạc, mãi hồi sau mới lấy lại tinh thần. Chẳng nhẽ người mà Khu số Bảy đang tìm chính là Quyết Minh?

Thế nhưng Mông Kiến Quốc chưa giải thích lời nào, khả năng trên người Quyết Minh có kháng thể, cũng có lẽ không.

Lần trước chính cậu cũng bị cho là vật tái tạo cơ mà... Mọi thứ còn chưa xác định rõ ràng đâu.

Bạch Hiểu Đông ngây ngốc hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Lưu Nghiễn đáp: “Không có gì... Tôi cần lên K3 một chuyến, cậu cũng theo tôi đi.”

Bạch Hiểu Đông uống cạn lon Coca của mình rồi ném vỏ, đoạn cầm lấy lon Coca của Quyết Minh uống tiếp, tay còn lại dắt Panda, bối rối thốt: “Lưu Nghiễn! Chắc tôi tiêu thật rồi, tính sao đây!”

Lưu Nghiễn lơ đãng hỏi: “Sao thế?”

Bạch Hiểu Đông nói: “Khi tôi trò chuyện cùng Quyết Minh, cả trái tim cứ nhộn nhạo đập bùm bùm ấy.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn rơi lệ đầy mặt.

Bạch Hiểu Đông: “Tôi nhìn em ấy... tưởng như cả cơ thể nhỏ bé đó được phủ lông tơ mềm như nhung ... Thật muốn hôn em... Cũng rất muốn ôm em... Tôi...”

Lưu Nghiễn kêu khổ trong lòng, thiệt không để cho người ta sống mà.

Lưu Nghiễn: “Chẳng qua cậu nhóc đang tuổi dậy thì, nên bắt đầu mọc râu tơ bên mép thôi ông tướng!”

Bạch Hiểu Đông: “Vội lại, cảm giác cứ như là, đang đối thoại với chính bản thân tôi khi còn bé, cái cảm giác... xung quanh chẳng có lấy một người hiểu được tôi, anh biết không, hả Lưu Nghiễn?”

Bạch Hiểu Đông xoay người đi kiêu thụt lùi, vỗ nhẹ vào ngực mình, nghiêm túc rằng: “Trước kia tôi cũng cô độc như Quyết Minh vậy... Tôi... Những người bên cạnh không muốn nói chuyện với tôi, sau khi tan học tôi lại đến ngồi ở công viên, một mình suy nghĩ về người ngoài hành tinh và mẹ, cứ ngồi đến lúc trời tối đen mới quay về nhà đi tôi... Trời ơi, hình như tôi thích em ấy rồi, tôi rất rất rất muốn ôm em, hôn em, mãi mãi ở bên em.”

“Khi nghe em ấy kể chuyện, trong lòng tôi khó chịu vô vàn, buốt buốt từng cơn, thật muốn khóc, lại không tìm nổi muốn xoa đầu em ấy... Tôi phải làm thế nào bây giờ?!”

Lưu Nghiễn khóc ròng: “Người hỏi câu đấy là tôi mới đúng, tôi cũng muốn khóc lắm rồi... Phải làm thế nào đây. Cậu có thể đừng nói nữa được không, cứ giấu tình yêu trong lòng đi, tốt nhất cậu chớ có xớ rớ tới nhóc Quyết Minh... Bằng không tôi chẳng cứu nổi cậu đâu.”

Trong đầu Lưu Nghiễn quả thực rối như tơ vò, vấn đề trước chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì lại thêm chuyện Quyết Minh. Bạch Hiểu Đông còn lải nhải như tụng kinh bên tai cậu, Lưu Nghiễn mới đi được nửa đường đã muốn nhảy ùm xuống biển chết quách cho rảnh nợ.

Lên tới sân huấn luyện K3, Lưu Nghiễn gặp được Trịnh Phi Hổ, cậu hỏi: “Thưa thầy huấn luyện, Trương Dân có đây không ạ?”

Trịnh Phi Hổ vừa chau mày, Bạch Hiểu Đông tức khắc nhảy phốc trốn sang chỗ khác.

“Có gì không?” – Trịnh Phi Hổ lườm Bạch Hiểu Đông một cái, khiến cậu chàng không khỏi phát run lấy bầy.

Lưu Nghiễn: “Tướng quân Mông dẫn chúng tôi đến Hồng Kiều chờ.”

“Tôi cũng đang định tới đó, tiện đường đi chung.” – Trịnh Phi Hổ thản nhiên nói, rồi bảo người khác đi gọi Trương Dân đến, sau đó xoay người dẫn đầu đi trước.

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Người này là ai vậy?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đây là ba của Quyết Minh, đang định gia nhập đội Cơ lốc tụi mình đó.”

Trương Dân lịch sự mỉm cười: “Chào cậu.”

Bạch Hiểu Đông: “Chào ba.”

Lưu Nghiễn: “...”

Trương Dân: “...”

Trịnh Phi Hổ: “...”

Trương Dân liền khiêm tốn bảo: “Không dám không dám, tôi chỉ được cái lớn hơn vài tuổi, nếu cậu không chê cứ gọi anh Dân là được rồi.”

Bạch Hiểu Đông lúc này mới nhận ra mình lỡ miệng, vội sửa lời: “Chào anh Dân.”

Cả bọn lút cút theo sau Trịnh Phi Hổ, đến cả một người mặt liệt quanh năm như Trịnh Phi Hổ cũng không kìm được gân xanh nổi rần rật trên mặt.

Trương Dân vẻ ngưng trọng hỏi: “Quyết Minh bị sao thế?”

Lưu Nghiễn đáp: “Còn nhớ kháng thể trong người các anh lúc trước không? Họ cho rằng trong cơ thể Quyết Minh có kháng thể đặc biệt.”

Trương Dân biến sắc hỏi dồn: “Không phải trước khi vào đây đã kiểm tra một lần rồi sao? Nhóc cũng không có kháng thể đặc biệt nào cả, hơn nữa, sao có thể đem thằng bé đi làm thí nghiệm chứ? Để tôi đi cho... chúng tôi đều như nhau mà...”

Lưu Nghiễn nói: “Hồi mới vào là kiểm tra tổng quát, cái đó không chính xác lắm. Đừng lo, tôi cũng từng bị kiểm tra rồi, chẳng hề gì cả, tôi không lừa anh đâu mà, giờ đưa anh tới đó xem nhé.”

Trương Dân không yên lòng gật gật đầu, Trịnh Phi Hổ lại nói: “Tổng bộ có thông báo, ta phải đến nhanh một chút.”

Bạch Hiểu Đông đi bên cạnh Lưu Nghiễn mà lăm lăm nhả không ngớt miệng, cuối cùng còn chưa quên năn nỉ: “Lưu Nghiễn, giúp tôi đi mà.”

Lưu Nghiễn thống thiết kêu: “Giúp thế quái nào được! Chia rẽ uyên ương sẽ bị sét đánh đó biết chưa!!!”

.
. .
.

End #63.

65. Chương 65

#64. Tế bào.

Cánh cổng Hồng Kiêu mở rộng, Tiến sĩ Tần cùng với ba nhân viên khoa học bước ra.

Tần Hải đẩy kính mắt một cái, sáng giọng: “Tướng quân Mông, đây đã là lần thứ sáu trong tháng ngài báo với tôi là tìm được vật tái tạo rồi đây.”

Mông Kiến Quốc chấp tay sau lưng, đứng dang chân rộng ngang vai, trông hệt như một ngọn núi sừng sững ngay giữa Hồng Kiêu.

“Lần này tôi dám khẳng định đây chính là người cậu cần tìm.” – Mông Kiến Quốc trầm giọng đáp.

Tần Hải ngán ngẩm rằng: “Lần nào ngài chẳng nói như thế? Tiết kiệm sức lực đi, Tướng quân Mông à, chơi mãi cái trò ‘chó sói tới rồi’ không vui chút nào...”

Mông Kiến Quốc thản nhiên: “Đã thế sao cậu còn ra đây?”

Tần Hải: “...”

“Nếu mục đích của ngài là tiến vào tham quan đồng thời ghi nhớ tất cả mọi thiết bị khoa học.” – Tần Hải ra chiều tiếc nuối cảm thông lắm, ngạo mạn nói – “Thì Tướng quân Mông, rõ là trí nhớ của ngài còn rất kém.”

Mông Kiến Quốc: “Tức là cậu không cần chứ gì? Tôi mang người về vậy.”

Tần Hải lại đẩy kính mắt, ghét bỏ liếc Quyết Minh một cái, đoạn giơ tay lên đầu nhóc đo chiều cao, ánh chừng chỉ cao tới cằm Tần Hải.

Nhóc Quyết Minh cảm thấy lạ lùng bèn hỏi: “Sao chú quái đản thế?”

Tần Hải: “Nhóc mới quái đản ấy.”

Quyết Minh chau mày tiếp: “Chú mới quái đản, cả nhà chú đều rất quái đản.”

Tần Hải đành bó tay chào thua, xuôi xị nói: “Thôi, vào đi, tôi đã quen với vụ này quá rồi. Nhưng chó không được vào Khu số Bảy, đúng đấy, cho dù nguy trang thành gấu trúc cũng không-thể-được. Miễn thương lượng!”

“Nhóc con tên gì?” – Tần Hải ra hiệu cho Quyết Minh đi theo mình.

Quyết Minh đáp lời, Tần Hải chán ngán không thôi. Mông Kiến Quốc cứ thế dẫn người đi phăm phăm vào Khu số Bảy, nhân viên lễ tân ở tiền sảnh vội nói: “Tướng quân Mông, quá nhiều người rồi...”

Tần Hải ngắt lời: “Cứ tiến vào cứ tiến vào... Mặc kệ đi. Đã bảo chó không được vào cơ mà, lễ tân!!! Mau dắt con chó này đi!”

Mọi người chen nhau trong lồng thang máy chật chội, lên tầng Bảy trăm bảy mươi bảy, đi đến phòng làm việc của Tần Hải. Anh ta rút cây bút chỉ anten(1) bấm một cái, tức thì hiện ra ánh sáng xanh lam phía sau lưng.

(1) Bút chỉ antenitem_XL_273898_410834

Quả cầu sáng khê dập dờn trôi nổi, Tần Hải trở cây bút anten về phía bức tường thủy tinh, máy móc hỏi một câu quen thuộc: “Cho tôi hay, nó đang nói cái gì?”

Quyết Minh lặng lẽ đứng đó, sâu trong con ngươi đen thẳm phản chiếu ra cảnh sắc trắng lệt tuyệt đẹp.

Bầu không khí tĩnh mịch trôi qua thật lâu, lúc này Quyết Minh mới chậm chậm ra tiếng: “Tuy rằng các người... Khiến thế giới này rối loạn mục nát, nhưng... các người vẫn đang tồn tại... trong ý thức của ta, là một phần mà ta không thể dứt bỏ.”

Tần Hải phút chốc biến sắc.

“Ta chỉ muốn... ngủ say.” – Quyết Minh tiếp.

“Ai muốn ngủ cơ?” – Tần Hải vội hỏi.

Quyết Minh khép lại đôi mắt, lịm người ngã xuống.

“Quyết Minh!” – Có tiếng Trương Dân hét lên – “Thằng bé làm sao vậy!!!”

Tần Hải nói: “Lập tức thông báo cho các viện sĩ! Đã tìm được vật tái tạo rồi! Đứa bé này có thể giao tiếp với Huyền Địa Cầu!”

Trong phòng làm việc loạn như ong vỡ tổ, Trương Dân lo lắng quát to: “Quyết Minh bị sao thế! Anh đã làm gì thằng bé!!!”

Tần Hải: “Không rõ lắm, đây là lần đầu chúng tôi gặp phải trường hợp này, mau đưa nó tới phòng y tế đi...”

Trong khoảnh khắc đó, chuông cảnh báo réo ầm ĩ cả Khu số Bảy.

Trương Dân bế bổng Quyết Minh, vội vã chạy ào đến phòng quan sát.

“Được rồi, tất cả mọi người hãy ra ngoài...” – Tần Hải nói – “Tướng quân Mông có thể ở lại...”

Trương Dân mất lý trí rút súng dí vào trán Tần Hải, gào rống lên: “Các người định làm gì thằng bé hả?!”

Tần Hải từ từ giơ cao hai tay, Mông Kiến Quốc đề tay lên khẩu súng của Trương Dân, bế vận xuống, ông trầm giọng rằng: “Để cậu ta ở lại, tôi đảm bảo cậu ấy sẽ không gây chuyện, Lưu Nghiễn, dẫn những người khác ra ngoài hết đi.”

Lưu Nghiễn dịu giọng: “Trương Dân, bình tĩnh chút đi, anh giết Tần Hải cũng chẳng ích gì đâu.”

Trương Dân chậm rãi thở mạnh.

Bên ngoài phòng quan sát vây kín người, hầu như toàn bộ nhân viên khoa học của Khu số Bảy đều có mặt, một lão học giả lên tiếng: “Mọi người đều trở về vị trí công tác đi, tập trung phân tích sóng điện não. Con trai, đừng xúc động, tôi đảm bảo sẽ không gây tổn thương đến đứa bé.”

Lưu Nghiễn cùng với Bạch Hiểu Đông và Trịnh Phi Hổ đi xuống lầu, còn Mông Kiến Quốc và Trương Dân vẫn đứng lại bên ngoài phòng quan sát.

Quyết Minh nằm chính giữa giường bệnh, bên cạnh là thiết bị y tế mà Trương Dân chưa thấy bao giờ, anh hỏi: “Cái máy kia có tia phóng xạ không?”

Mông Kiến Quốc tỏ ý muốn Trương Dân bình tĩnh lại, Tần Hải đáp: “Không, chỉ là một loại máy phân tích sóng điện não thôi, chúng tôi muốn liên hệ tần số ý thức của cậu bé với Huyền, biết đâu chừng có thể chuyển thành tín hiệu hình ảnh, từ đó đọc được thông tin mà ý thức của hành tinh mẹ muốn truyền đạt cho chúng ta... Cậu bé là gì của anh?”

Trương Dân nói: “Là con nuôi của tôi.”

Tần Hải gật gù tỏ vẻ biết tuốt, lại thấy một cái liếc mắt sang Mông Kiến Quốc, trưng ra bộ mặt như muốn hỏi “Sao mấy người toàn thích kiểu quan hệ cha-con này nhỉ”. (Ý anh ta muốn nhắc tới Mông Kiến Quốc – Lưu Nghiễn theo kiểu ngụ phụ tử =)))))

Một tiếng “Đình” vang lên, thang máy đã xuống đến đại sảnh trung tâm. Những người ở đây cũng không nói chuyện với nhau mà chỉ chăm chăm ngẩng đầu theo dõi chiếc TV cỡ lớn treo nơi góc tường.

Bạch Hiểu Đông hỏi: “Quyết Minh không sao chứ?”

“Không việc gì.” – Lưu Nghiễn đáp – “Chỉ lấy chút máu thôi, nhìn kia.”

Khắp đại sảnh tối đen như bưng, ngoại trừ chút ánh sáng phát ra từ màn hình TV.

Tín hiệu nhiễu mờ dần biến mất, trên màn hình tỏa ra ánh sáng xanh lam dịu dịu, ánh sáng xanh đỏ rời khỏi lòng đại dương, lúc này vẫn chưa có loài người, cũng không có bất kỳ sinh vật nào.

Câu chuyện mở đầu bằng một khung cảnh mê mang ngợp tràn sắc đỏ cam, dường như có một bóng người, đang chậm chậm mở mắt giữa dòng dung nham nóng bỏng.

Khắp nơi cuộn cuộn lửa gầm ánh đỏ, tầm nhìn lúc thì mở rộng, khi lại thu hẹp, hầu như có thể thấy rõ mồn một dòng nham thạch nóng chảy và ánh sáng trắng chói lòa.

Mãi lâu sau, ánh đỏ dần dần biến mất, màn hình đen ngòm như trước, chỉ chốc lát lại bừng sáng.

Một nhà khoa học nói: “Tình huống vừa rồi là do tâm Trái Đất nứt ra à?”

“Có thể lắm.” – Người còn lại bảo – “Cảnh tượng bây giờ chắc là Địa Cầu thời Thái Viễn Cổ.”

Cả bầu trời và mặt đất chìm trong mưa to mịt mù, những tia chớp liên tiếp lóe lên giữa không trung, thành linh có luồng điện rạch nát biển sâu. Tầm nhìn được chuyển đổi, hình ảnh nhanh chóng vụt qua quang cảnh thế giới vĩ mô, thu nhỏ đến khi thấy rõ được cả phân tử nước.

Trong thế giới ở cấp độ phân tử, xuất hiện ánh lam quang nhỏ lấp lánh, điểm sáng tự do thúc đẩy nhiều phân tử liên kết với nhau, bắt đầu hình thành hợp chất hữu cơ cao phân tử, rồi dưới tác động của Huyền, các hợp chất ấy lại tụ thành một thể.

Ánh sáng xanh đỏ dường như đang làm một thí nghiệm vô mục đích, có thể thấy được nó cực kỳ mù mờ về việc này. Nó liên kết rất nhiều phân tử vào nhau, biến đổi vô số loại liên kết, phá xong rồi xây, xây xong lại phá.

Điểm sáng xanh tiếp tục hội tụ thêm nhiều phân tử hơn nữa, các điểm sáng nhỏ màu xanh nhạt nối thành một sợi dây hình xoắn ốc, khiến phân tử liên kết chặt chẽ hơn, thế là nó đã thành công. Hình như đã có kinh nghiệm, một số điểm sáng xanh tự động tiêu trừ ánh sáng, vô số điểm sáng xanh tập hợp về một hạt nhân, hóa thành phân tử.

Giữa tiếng lách ta lách tách, hàng tỷ Huyền cùng cộng hưởng biến động, như ngôi sao của đấng sáng thế, trong thế giới vi mô tĩnh lặng dần tạo thành các loại axit amin, axit nucleic, protein và đường.

Những mảnh ghép càng xây càng nhiều, cuối cùng hình thành nên một vương quốc to lớn.

Khi ánh sáng xanh đẩy mảnh vụn hình thoi gắn vào phần đuôi của một chuỗi xoắn ốc, vương quốc này chậm rãi chuyển mình.

Hình ảnh kéo ra xa, một khối vật chất hình bầu dục bắt đầu nhúc nhích, đó chính là tế bào đầu tiên trên Trái Đất, nó trao đổi năng lượng với thế giới bên ngoài thông qua lớp màng tế bào mỏng, và trôi nổi không mục đích giữa biển khơi rộng lớn.

“Đó là nguồn gốc của sự sống.” – Lưu Nghiễn thì thầm tán thưởng – “Quá sức tuyệt vời.”

Chỉ cần một luồng sét nhỏ là có thể phá tan kiệt tác của Tạo hóa, nhưng ánh sáng xanh đã phân tán ra vô số điểm sáng, chế tạo càng nhiều tế bào đơn trải rộng toàn bộ đại dương trong tích tắc.

Thứ ánh sáng xanh đỏ hết như một vị pháp sư đầy quyền năng với phép thuật biến ảo khôn lường. Qua một cái chớp mắt, bầu trời đã trong vắt vô ngần, rồi lại chớp mắt, giữa đại dương xuất hiện vô số sinh mạng tự do vẫy vùng. Quang cảnh lại đổi nhanh về trước, tiến vào thế giới phân tử, điểm sáng đang quán lấy một mảnh ghép của sợi xoắn ốc, và nhẹ nhàng xoay chuyển mảnh ghép ấy, thế là tế bào này trở nên khác biệt.

Có thêm nhiều điểm sáng tập hợp lại, từ nguyên tử đến phân tử, và các đoạn ADN, một số điểm sáng tựa như loài sứa dưới biển sâu đang thong thả bơi về phần cuối sợi xoắn ốc, gắn kết thêm nhiều mảnh ghép vào sợi xoắn.

Ánh sáng xanh lam giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, khiến hải dương tràn ngập vô số tế bào kỳ lạ.

Sau cùng, nó bay lên không trung, hài lòng quan sát thế giới mà nó vừa tạo ra.

Thời gian phút chốc đổi thay, mặt đất đã phủ kín màu xanh lục sắc. Mỗi một giây ứng với hàng trăm hàng ngàn năm trôi qua, ánh sáng xanh lam cứ thế lặng lẽ theo dõi Địa cầu, không hề can thiệp vào sự vận động của thế giới này nữa.

Ánh sáng xanh lam du ngoạn khắp thế giới, tựa như một luồng ý thức tự do đang khám phá chính thân thể của mình. Trong cánh rừng nhiệt đới, một loài bò sát quái lạ đang bám trên cây, ngơ ngác đối diện với ánh sáng xanh.

Ánh sáng xanh lam xem xét loài bò sát một lúc, sau đó chui vào cơ thể nó rồi lập tức tản ra, ánh sáng xanh tách bỏ mấy đoạn ADN của nó rồi tổ hợp lại, cứ như một đứa con nít tinh nghịch, chơi đùa đủ thì rời đi.

Về sau, hậu duệ của con khủng long đó trở thành chim Thủy tổ(2), giương cánh bay thẳng vào không trung.

(2) Chim Thủy tổ:dvtiensu2_PPXK.jpg

Dưới nền trời xanh xám, chim bay càng ngày càng nhiều thêm, tầm nhìn của màn ảnh dần chuyển về phía chân trời.

Sao chổi kéo theo cái đuôi màu vàng đỏ rực rỡ vụt qua bầu trời, rơi xuống một vị trí nào đó trên Địa cầu. Ánh sáng xanh lam lập tức xệt ngang màn ảnh, chớp mắt đã lướt qua hàng ngàn dặm và dừng trước một hố nứt khổng lồ.

Có một viên thiên thạch màu đen cắm ngay dưới hố, sỏi đá chung quanh đã kết tinh dưới nhiệt độ cao.

Ánh sáng xanh dừng lại rất lâu, dường như đang suy đoán thứ này là du khách hay là kẻ xâm lăng. Thiên thạch vẫn luôn nằm giữa hố sâu, nó dần dần tan rã trong không khí, mỗi giây trôi qua trên màn hình có thể tương đương với một ngàn năm, hai ngàn năm, hoặc nhiều hơn nữa.

Cho đến một ngày, phần chính giữa viên thiên thạch đột nhiên nứt ra, xuất hiện một luồng sáng màu đỏ xoay tít giữa không trung rồi tức khắc phân tán.

Màn ảnh thỉnh thoảng lao nhanh về phía trước, trông thấy một phân tử kỳ dị mơ hồ toát ra tia sáng đỏ, ánh sáng xanh lam lập tức phân thành vô số điểm nhỏ vây quanh nó, thể những mảnh ghép quái dị đó nương theo luồng gió thổi, bắt đầu thoát đi.

Mảnh ghép rơi vào người một con khủng long bạo chúa ở gần đó, ánh sáng xanh vụt lóe, chui vào cơ thể con khủng long để tìm kiếm vị khách không mời kia, nhưng ánh sáng đỏ đã biến mất tầm hơi, thay vào đó là vô số mảnh ghép mới.

“Đây chính là virus Oaks!” – Ngay lập tức có nhà nghiên cứu virus hô lên – “Còn màu xanh lơ là ý thức của hành tinh mẹ!”

Ánh sáng đỏ xâm chiếm mỗi một tế bào, ăn mòn não bộ của con khủng long, nó chiếm giữ một đoạn ADN và chớp mắt thay đổi các mối liên kết của sợi xoắn ốc.

Giữa vô số tế bào dày đặc, ánh sáng đỏ đại diện cho Huyền virus bắt đầu xua đuổi Huyền Địa Cầu.

Huyền Địa Cầu buộc phải rời khỏi thân xác khủng long, con khủng long bạo chúa này nhanh chóng tìm kiếm và cắn xé loài bò sát.

Một đợt dịch bệnh thời viễn cổ khuếch tán rộng khắp, mà ánh sáng xanh lam thì không có bất kỳ biện pháp nào. Nó tiếp tục len vào cơ thể khủng long nhiễm bệnh, song ánh sáng đỏ cứ như một bức tường cứng cáp ngăn không cho ánh sáng xanh tiến vào.

Khắp đất đai ngập tràn thi thể, có thằn lằn sẫm bị cắn nát đầu, cổ bị bẻ gãy, và cả những con thằn lằn sẫm cắn xé lẫn nhau rút xuống bể óc.

Huyền Địa Cầu vẫn dôi theo thật lâu, nó thử phóng ra hàng vạn điểm sáng xanh, gom những con khủng long đã chết hoàn toàn lại với nhau, biến thành một quái vật dị thường, rồi đưa chúng nó nhún chìm xuống lòng biển.

Dưới biển sâu, ánh sáng đỏ của Huyền virus dần dần lu mờ, thi thể của khủng long bị áp suất nước nghiền nát, dòng nước xoáy vui thấy chúng vào rãnh biển.

Càng ngày càng nhiều hạch nhân Huyền mọc lên khắp lãnh thổ, kéo vô số xác chết chôn xuống đại dương. Nhưng đồng thời cũng có nhiều khủng long bị lây nhiễm hơn nữa, lũ chúng nó cắn nuốt đồng loại, không ngừng khuếch tán ánh sáng đỏ của virus, đến tận khi phủ kín toàn bộ Địa cầu.

Và cuối cùng, quần thể khủng long bị nhiễm bệnh mà vẫn lây lất kéo hơi tàn di chuyển tự phát với quy mô lớn, lặn lội vượt núi quá sông rời khỏi đất liền, hướng về phía bờ biển.

Huyền Địa Cầu lặng lẽ ở trên cao quan sát đàn khủng long di tản. Số lượng khủng long nhiều không kể xiết, kéo dài đến ngút tầm mắt, tràn đầy khắp cả mặt đất, chúng nó di chuyển một cách ịch chậm chạp, tuy nhiên mục đích lại vô cùng rõ ràng, mãi đến khi tiến thẳng vào lòng biển, kết thúc sự sống của chính mình.

Giống như một phản ứng dây chuyền, có thêm nhiều động vật kết thành bầy đàn tiến về biển rộng, từng giống loài cứ lần lượt nối tiếp nhau như thế. Thậm chí cá voi cũng đâm đầu vào bãi cát chết cạn. Xác động vật ngổn ngang khắp mặt đất, nổi lên phenh ngập tràn cả mặt biển.

Huyền Địa Cầu dường như đã nổi giận thật sự, nó quyết định tụ hội tất cả quang sáng xanh lam rồi chìm sâu vào tâm Trái Đất.

Mặt đất chấn động dữ dội, khung cảnh theo đó cũng rung lắc mãnh liệt, nham thạch nóng chảy bắn phụt ra từ rãnh biển.

Tầm nhìn lại được chuyển dời, lần này là từ trên cao nhìn xuống mặt đất.

Vỏ Trái Đất biến dạng gây nên sự tuyệt chủng của rất nhiều giống loài, cuối cùng chỉ còn lại một ít sinh vật kiên cường sống sót.

Qua màn ảnh đang bình thản ghi lại toàn cảnh Trái Đất, có thể cảm nhận được nỗi bi thương không cách nào tả thành lời, hàng ngàn ngọn núi lửa đồng loạt phun trào, mặt đất tiếp tục rung chuyển, thật lâu sau mới tĩnh lặng như cũ.

Tro núi lửa lơ lửng bay giữa bóng tối, đêm dài đằng đẵng với tro bụi mịn mờ giăng kín không trung, chặn mất ánh Mặt trời.

Cả hành tinh như biến thành nắm mồ lạnh lẽo bị bao phủ bởi nỗi tuyệt vọng, hoang hoải, tang tóc.

Kỷ Băng Hà bắt đầu, chôn vùi sự sống dưới nền đất giá rét.

Huyền Địa Cầu lại bay xuống mặt đất, vùi vào bóng tối đen kịt, chốc sau đã trở về tâm Trái Đất tràn đầy dung nham lửa nóng.

Quang cảnh chìm vào bóng đêm u ám, phải trôi qua rất lâu mới lấy lại nguồn sáng. Tựa như một người mê man say ngủ vừa nặng nề hé mở đôi mắt của mình.

Phảng phất cảm giác được mối nguy nào đó, Huyền Địa Cầu lần nữa rời khỏi tâm Trái Đất. Vừa xuyên qua lòng đất thì tầm mắt của nó lập tức dao động, hình như nó kinh ngạc vì phát hiện rằng, mọi thứ vẫn tiếp tục tồn tại.

Vô vàn cảnh tượng của thế giới loài người ủa tới trước mắt khiến Huyền Địa Cầu không khỏi ngỡ ngàng, nó lại lướt đi trên Trái Đất, nơi nơi đều là con người nhỏ bé như loài kiến.

Huyền Địa Cầu nhìn ngắm tất thấy thật lâu, hầu như mọi nơi nó tìm đến đều phát hiện loại sinh vật mới này. Nó thử phát ra ánh sáng xanh lam để xem xét phản ứng của loài người, chờ tới khi đám người tụ tập lại và sửng sốt bàn tán về nó. Ấy thế mà Huyền Địa Cầu còn ngạc nhiên hơn, nó chăm chú nhìn đám người đó, dường như đang tỉ mỉ quan sát bọn họ.

Người đến mỗi lúc một đông, có kẻ bắt đầu thử vói tay chụp lấy nó, nhưng Huyền Địa Cầu đã dè dặt bỏ đi. Nó bay qua vô vàn miền đất khác nhau, từ vùng nước biển đục ngầu trong dầu mỡ, sinh vật tự nhiên chết đi, đến những nơi nứt nẻ khô hạn, rồi các cột khói hình nấm bùng nổ giữa bầu trời.

Hình ảnh cuối cùng mà Huyền Địa Cầu quan sát ở thế giới loài người, là một khối hộp bê tông khổng lồ, rộng tới hàng vạn mét vuông, hết như một quan tài vây nhốt sự chết chóc hủy diệt. (Cái này chắc là nhà máy điện hạt nhân.)

Huyền Địa Cầu rời khỏi xã hội loài người, đi tới bầu trời phía Nam Cực, tầng ozone nơi đó có một lỗ thủng cực lớn.

Màn ảnh cứ đẩy xa rồi kéo gần, vụt qua hàng hà dãy núi tuyết trắng phau và dừng lại trước một tảng băng trôi, dưới ánh nắng trời sáng rực, hiện rõ một con Xà đầu long bị đông cứng trong lớp băng dày.

Nó vẫn quan sát hồi lâu, như đang do dự có nên phá hủy tảng băng trôi này hay không.

Huyền Địa Cầu tìm đến rất nhiều nơi, phát hiện càng nhiều hài cốt nằm sâu dưới lớp đất đá. Hàng triệu năm trước khi vỏ Trái Đất biến dạng, không khí đã tạo thành những không gian trống, xác động vật cũng ngâm trong dầu mỡ.

Rồi khi mũi khoan thăm dò trên cao từ từ xuống gần, dầu mỡ lập tức phun hết ra ngoài.

Huyền Địa Cầu tiếp tục bay lên, dõi theo mặt đất đầy rẫy vết tích điêu tàn.

Nó lại vùi mình vào đại dương rộng lớn, chậm rãi phiêu bạt, bập bênh nổi trôi. Mãi đến khi phát hiện một đứa bé trai bên bờ biển.

Bạch Hiếu Đông bật thốt: “Trương Quyết Minh.”

Lúc ấy Trương Quyết Minh chỉ mới mười một tuổi, khuôn mặt hăng còn nét ngây ngô trẻ con. Cậu nhóc đội chiếc nón trắng, một mình thơ thẩn đọc sách bên bờ biển, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu suy tư mông lung. Con sóng cuộn ập tới, chợt nhóc trông thấy một chai thủy tinh ngập non nửa dưới cát, bên trong nhốt một con cua nhỏ giấy dựa không ngừng, hình như đã bị thủy triều xô dạt vào bờ.

Con cua nhỏ xíu ấy vật lộn bao phen vẫn chẳng thể bò khỏi chai thủy tinh.

Quyết Minh để sách xuống rồi đi tới nhặt chai thủy tinh lên. Nhóc lấy con cua nhỏ ra, tiện thể liệng luôn cái chai thủy tinh, ngón tay thì bị con cua kẹp cứng.

Lại một đợt sóng ủa đến, Quyết Minh bèn khom người chọc ngón trỏ vào trong nước, con cua nhỏ tự giác nhả càng, quay về với biển khơi.

Quyết Minh vừa quay đầu, bỗng nhiên bắt gặp Huyền Địa Cầu. Nhóc đối diện với quả cầu toát ra ánh sáng xanh một hồi lâu, lộ ra biểu tình ngờ vực tò mò, tiếp đó Huyền Địa Cầu nhẹ nhàng bay tới nhập vào cơ thể nhóc.

Huyền Địa Cầu tìm được chuỗi ADN trong người nhóc, lập tức hội tụ ánh sáng xanh chỉnh sửa mỗi nơi mỗi chút. Sau khi hoàn thành nó có vẻ vẫn chưa hài lòng lắm, bèn chuyển lên đại não của Quyết Minh, lặng lẽ ở trong đó.

Lát sau Huyền Địa Cầu bất chợt bay ra ngoài, phát hiện Quyết Minh như người mất hồn, hai mắt cứ trống rỗng đờ đẫn nhìn về phía trước.

Huyền Địa Cầu bao phủ lấy thân thể nhóc, lao vút qua hàng ngàn dặm đường và xuất hiện tại vùng Nam Cực.

Lớp băng cứng còn chưa tan hết, cái xác của con Xà đầu long vẫn yên tĩnh nằm trong quan tài trong suốt.

Huyền Địa Cầu lại biến mất, rồi hiện ra trong một thung lũng vắng.

Hình như nó đã quên mất địa điểm đầu tiên gặp được cậu bé này, nhưng loài người trong mắt nó hầu như đều giống hệt nhau, thế giới này cũng chẳng có nơi nào khác biệt.

Nó cứ vậy đặt Quyết Minh xuống thung lũng, sau đó lặn sâu xuống lòng đất. Màn hình tối đen như mực.

Lần tiếp theo cảnh vật sáng tỏ, chính là lúc đại dịch zombie bùng phát, hàng triệu con người buộc phải từ bỏ nơi chôn rau cắt rốn.

Máy bay oanh tạc, xe tăng nghiền áp, loài người tàn sát lẫn nhau, những cột khói hình nấm liên tiếp mọc lên trên các thành phố lớn. Người sống sót bắt đầu tìm đường lưu vong, hàng vạn điểm sáng xanh lại dâng lên giữa đêm tĩnh mịch, lặp lại hành trình đã diễn ra mấy chục triệu năm trước – triệu hồi những đứa con về với đất mẹ.

Xác chết hợp lại biến thành một người khổng lồ đội trời đạp đất, một mực tiến về đại dương, chìm sâu vào rãnh biển.

Thế rồi đột nhiên, tầm nhìn thoát cái quay về chỗ Quyết Minh.

Huyền Địa Cầu ngờ ngợ phát hiện ra điều gì, trên màn ảnh, Trương Dân thỉnh thoảng lo lắng quay đầu trông chừng người bạn đã bị lây nhiễm virus. Anh lái xe, cùng Quyết Minh đưa người đàn ông trung niên quay về trạm y tế.

Nhưng sau rốt hai người họ đều vị virus xâm chiếm, Quyết Minh mỗi một ngả vào lồng ngực Trương Dân.

Huyền Địa Cầu chậm rãi thẩm thấu vào toàn thân họ, vô số điểm sáng bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế hai cơ thể, virus cấp tốc sản sinh lan tràn, còn Huyền Địa Cầu phóng ra hàng triệu điểm sáng xanh xâu chuỗi ADN lại, cuối cùng bắt được một đoạn xoắn kép, tạo thành một sinh mạng nhỏ bé mới lạ.

Loại sinh mạng mới này nhanh chóng chảy xuôi trong mạch máu, khuếch tán đi khắp nơi, chúng giống như các hạt sơ cấp được phóng ra từ máy gia tốc hạt, mạnh mẽ đánh thẳng vào virus đến tan rã nát vụn, mã di truyền của virus rời rạc phiêu tán trong mạch máu.

Ánh sáng đỏ dần biến mất, Trương Dân ôm Quyết Minh đi tới bên cạnh chiếc xe.

Huyền Địa Cầu vẫn luôn dõi theo hai người họ, hội ngộ, ly biệt, rồi lại về bên nhau, khi Quyết Minh ôm một khẩu súng leo lên núi tuyết, Huyền Địa Cầu khiến cho lớp tuyết trên đỉnh núi đổ ập xuống dưới.

Người khổng lồ máu thịt bước qua đỉnh đầu của họ, thông thả tiến về phía Đông Nam.

Loài người còn nhanh nhạy hơn cả khủng long, bọn họ đã phát hiện người khổng lồ và bắt đầu tách rời nó, còn điều động thêm nhiều máy móc cỡ lớn do người điều khiển chui vào lòng biển, tiến hành mổ xẻ người khổng lồ đã bị nghiền nát dưới áp lực nước. Huyền Địa Cầu vẫn lặng lẽ quan sát tất cả.

Con robot trực vớt dưới lòng biển của Tiến sĩ Ngụy lột bỏ từng lớp xác thịt bên ngoài gã khổng lồ, cuối cùng lộ ra hạch nhân Huyền. Robot dùng một hộp thủy tinh cất giữ Huyền Địa Cầu như bảo vật vô giá, mang về căn cứ ở vùng biển Quốc tế.

Lần lượt từng hạch Huyền Địa Cầu được đem về từ đất liền, sắp đặt ở những nơi khác nhau trong phòng thí nghiệm, tuy vậy, quả cầu xanh lam trong hộp thủy tinh vẫn bình thản quan sát con người bận bịu tới lui.

Hình ảnh biến đổi không ngừng, mỗi khung cảnh đều là một góc nhìn khác nhau của ý thức Huyền Địa Cầu, giãy dụa trong tang thương chết chóc.

Đôi khi nó muốn nhập vào cơ thể một số người để giúp họ chống chọi với virus, thế rồi lại e sợ chùn chân trước hành vi công kích lẫn nhau, hoặc vứt bỏ người khác để tự cứu bản thân của chính loài người.

Huyền Địa Cầu không tài nào hiểu nổi, khó mà so sánh với khủng long của hàng chục triệu năm trước.

Thế giới này đã đổi thay, giống loài cũng không còn như cũ. Hơn sáu chục triệu năm trước, họ hàng khủng long đã lựa chọn cái chết oanh liệt để bảo vệ danh dự bản thân, còn loài người ích kỷ lại ương ngạnh kéo dài sự sống thoi thóp.

Cuối cùng tâm nhìn đã trở lại hộp thủy tinh, phía trước là bóng lưng của Tiến sĩ Tần.

“Cho tôi hay, nó đang nói cái gì?”

Màn ảnh đột nhiên ngắt đoạn, hiện lên đôi mắt của Quyết Minh, phía trước là một quả cầu sáng xanh khác.

Quyết Minh cất giọng đáp:

“Tuy rằng các người khiến thế giới này rối loạn mục nát.”

“Nhưng các người vẫn đang tồn tại trong ý thức của ta.”

“Là một phần mà ta không thể dứt bỏ.”

Và mọi thứ rơi vào bóng tối dằng dặc. Màn hình trở về trạng thái nhiễu mờ trắng đen, câu chuyện chấm dứt.

.
. .
.

End #64.

66. Chương 66

#65. Hồi ức...

Bên ngoài phòng quan sát tĩnh lặng như tờ, chỉ có điện tâm đồ của Quyết Minh vẫn chuyển động phập phồng theo nhịp. Đồ thị sóng điện não đã ổn định như cũ, Trương Dân chợt hỏi: “Thằng bé sẽ không biến thành thiếu năng luôn chứ?”

Không một ai trả lời anh, bởi họ đều đang bận rộn công chuyện.

“Các người muốn làm gì?” – Trương Dân sốt sắng – “Đừng lấy máu của nó! Rút nhiều quá vậy! Thằng bé không chịu nổi đâu!”

“Cậu đừng xúc động!” – Mông Kiến Quốc can ngăn.

Tần Hải mất kiên nhẫn gắt: “Anh Trương, anh ồn ào quá đấy, có hàng tỷ người đang chờ được cứu giúp kia kìa! Mà người yêu của anh chính là nhân tố quyết định, tất cả đều dựa vào chút máu này để chiết xuất ra kháng thể, tôi đã hứa bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối không gây thương tổn cậu bé!”

Một lão học giả cũng tức giận thốt: “Đến khi chiết xuất được kháng thể thì cậu cứ mang thằng bé đi bắt cứ lúc nào!”

Lúc này Trương Dân mới chịu bình tĩnh lại, nhìn dòng máu đỏ tươi được rút ra từ cơ thể Quyết Minh. Bỗng nhiên ánh sáng xanh lóe lên, ngoài phòng quan sát chợt sinh ra một sự dao động khó phát hiện.

“Gì thế nhỉ?” – Mông Kiến Quốc chau mày tự hỏi.

“Tiến sĩ Tần!!” – Có thanh âm phát ra từ máy bộ đàm – “Huyền Địa Cầu trong văn phòng chính vụ đã biến mất!”

Tần Hải: “...”

Bên trong phòng quan sát ngập tràn ánh sáng xanh lam, nó mềm mại phủ khắp ngõ ngách, rồi chìm xuống sàn nhà ngay trước mắt mọi người.

Huyền Địa Cầu khuếch tán không ngừng, ngày hôm đó, hầu như tất cả mọi người đều gặp được Huyền, nó thông thả lướt dọc ngọn tháp Khu số Bảy, toát ra quang sáng ôn hòa dịu dịu, xuống đến tận đại sảnh dưới đáy tháp.

Một quang sáng xanh lam rộng lớn vụt qua Khu số Bảy, Lưu Nghiễn đứng giữa đại sảnh ngõ ngang vươn tay, Huyền Địa Cầu xuyên thấu qua cơ thể cậu, và mất hút dưới mặt biển.

Không gian lại trở nên yên ắng, tất cả Huyền Địa Cầu đã đồng loạt quay về tâm Trái Đất.

Lúc này trên đỉnh tháp trung tâm:

Tít – tít – tít, giữa thanh âm liên hồi phát ra từ máy điện tâm đồ, Quyết Minh dần tỉnh dậy, ngập trong ánh mắt là nỗi kinh hãi bàng hoàng, nhóc giãy dụa không ngớt khiến nhân viên xung quanh giường bệnh rối loạn bù đầu.

“Giữ cậu bé lại!” – Tần Hải hô lên.

“Chuyện gì vậy hả?!” – Có người quát lớn.

Trương Dân cuống quýt gọi: “Quyết Minh!”

Trong khoảnh khắc đó, cả phòng quan sát hỗn loạn như vỡ chợ, Quyết Minh hét: “Mấy người muốn gì! Đây là đâu?!”

Ông lão viện sĩ ghì người Quyết Minh xuống, nhóc tiếp tục vùng vẫy đá đám loạn xạ: “Thả tôi ra!!!”

Lão viện sĩ vội nói: “Bình tĩnh đi con trai! Chúng tôi không hề có ác ý!”

Tần Hải can ngăn: “Thầy đừng vào trong! Coi chừng thằng bé tấn công thầy đấy! Mau chuẩn bị tiêm thuốc an thần cho nó!”

Trương Dân quát ngang: “Không được tiêm thuốc an thần!”

Mông Kiến Quốc không nói không rằng, gồng sức bẻ vạy cửa phòng quan sát, “rắc” một tiếng giật bung đinh ốc, đoạn ông lao vọt vào trong bắt lấy tay Quyết Minh, trầm giọng vỗ về: “Cháu yên nào, nhìn này, bác là bộ đội đây, quân nhân không bao giờ làm hại cháu đâu, đúng chứ?”

Cổ tay Quyết Minh đã bị Mông Kiến Quốc khóa chặt hết đường ngo ngoay, sau khi nhìn thấy quân phục trên người Mông Kiến Quốc mới chịu bình tĩnh lại.

“Đây là nơi nào?” – Quyết Minh hoang mang hỏi – “Ba cháu ở đâu?”

Mông Kiến Quốc bảo: “Cháu bị bệnh nên phải lấy máu xét nghiệm, sẽ xong ngay thôi. Đánh người già như vậy là rất vô lễ. Mau xin lỗi ông ấy đi.”

Quyết Minh đưa mắt nhìn lão viện sĩ kia, rồi lại chần chừ ngó Mông Kiến Quốc, mãi sau mới cúi đầu nói với ông lão: “Cháu xin lỗi ạ.”

Lão viện sĩ ôn tồn cười: “Không sao đâu.”

Bấy giờ Mông Kiến Quốc mới thả tay Quyết Minh ra, nhóc lại hỏi: “Ba mẹ cháu đâu rồi? Còn đây là chỗ nào?”

“Ba đây.” – Trương Dân lên tiếng – “Nhóc đừng sợ.”

Quyết Minh cau mày nhìn lướt ngoài phòng quan sát, vẻ mặt rất là ngơ ngác. Lão viện sĩ rút ống tiêm và gỡ miếng dán trên đầu Quyết Minh xuống, nói: “Được rồi, Tướng quân hãy đưa cậu bé ra bên ngoài chờ.”

Quyết Minh vừa đặt chân xuống giường bệnh đã thấy lão đảo, hoa mắt chóng mặt, lúc này mới để ý quần áo trên người mình. Mông Kiến Quốc khom người tỏ vẻ muốn công nhóc, Quyết Minh lại nói: “Không cần đâu, cháu tự đi được.”

Mông Kiến Quốc dìu Quyết Minh tới phòng nghỉ, Trương Dân vội đưa tay ôm nhóc hỏi han: “Con chóng mặt lắm hả? Thấy sao rồi?”

Quyết Minh giơ tay đẩy anh ra, kỳ quái hỏi: “Chú là ai vậy?”

Trương Dân giật mình kinh ngạc.

Mông Kiến Quốc dường như thoáng hiểu ra điều gì: “Trương Quyết Minh, sự việc cuối cùng mà cháu còn nhớ là gì?”

Quyết Minh lấy làm lạ hỏi: “Đó không phải tên cháu. Rốt cuộc là sao thế?”

Trương Dân nghe thấy liền biến sắc, Quyết Minh tiếp: “Cháu là Đới Tinh, ba cháu đâu? Cả mẹ nữa?”

Mông Kiến Quốc an ủi rằng: “Chốc nữa bác sẽ mang cháu về tìm họ, hồi trước cháu bị mất trí nhớ một thời gian, chú ấy chính là người đã nuôi nấng cháu trong lúc đó.”

Quyết Minh vừa nghe đã hiểu, không khỏi bàng hoàng sửng sốt.

Mãi hồi sau nhóc mới ra tiếng hỏi: “Cháu mất trí nhớ bao lâu?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Bốn năm.”

Quyết Minh chậm chậm gạt đầu, Mông Kiến Quốc nhíu mày rằng: “Cháu thông minh thật đấy.”

Quyết Minh đáp: “Cảm ơn bác... Ba mẹ có tìm kiếm cháu không?”

Mông Kiến Quốc nói: “Cũng... không rõ lắm, hiện tại bác không có thông tin nào, nhưng bác đảm bảo sẽ giúp cháu tìm được ba mẹ ruột... Tiến sĩ Tần Hải?”

Tần Hải cầm mấy tờ tài liệu đi vào phòng nghỉ, Mông Kiến Quốc bèn đứng dậy.

Tần Hải: “Ngài về chuẩn bị kế hoạch Lê Minh đi, tất cả đều nhất trí thông qua rồi, loại kháng thể này có ích vô cùng, nó có thể lan truyền và nhân giống trong cơ thể tất cả mọi người...”

Mông Kiến Quốc hỏi: “Có tác dụng phụ gì không?”

Tần Hải đáp: “Cũng chưa rõ, tôi đã tự tiêm cho mình để thử nghiệm, hiện giờ trong máu đang sản sinh kháng thể với tốc độ cực nhanh, kết hợp với chân khuẩn cuối cùng, tôi nghĩ kế hoạch Lê Minh...”

Trương Dân bỗng ra tiếng: “Nhóc cưng, con không nhớ ba sao? Con quên hết mọi chuyện trước kia rồi ư?”

Quyết Minh gắt: “Cái gì vậy, nghe mắc ói hà! Nói chuyện bình thường giùm chút đi!”

Trương Dân: “Là ba đây! Sao con lại... Sao con có thể quên hết như thế!!”

Quyết Minh: “Chú điên à! Đau quá! Buông ra! Muốn gãy tay rồi này!!”

Mông Kiến Quốc: “Cậu nhóc còn phải làm gì nữa không?”

Tần Hải: “Có thể dẫn cậu bé về rồi, nhưng đừng để cậu ta đi lung tung, biết đâu sau này còn cần cậu bé phối hợp làm một chút nghiên cứu phòng ngừa bất trắc...”

Quyết Minh bật dậy đung ngã bàn trà, hất chậu cây cảnh rớt xuống đất, trong căn phòng nghỉ hỗn loạn nhốn nháo, Quyết Minh hét lớn: “Ông đứng yên ở đó mà nói! Đừng có động tay động chân!”

Tần Hải hít sâu một hơi.

Không khí bỗng tĩnh lặng.

Tần Hải bùng nổ quát tướng: “Tôi chịu đựng các người đủ lắm rồi đấy!!! Kéo cổ bọn họ ra ngoài ngay lập tức!!!”

Mông Kiến Quốc lịch sự đáp lời: “Tôi cũng chịu đựng cậu đủ rồi, Tiến sĩ Tần à.”

Tần Hải như kiểu sắp phát cuồng mà xoay phắt người đi, bỗng Mông Kiến Quốc vươn tay ra bảo: “Bắt tay cái đi Tiến sĩ Tần, ít ra Địa Cầu đã được cứu rồi mà.”

“Ồ hở?” – Tần Hải đành phải xoay người lần nữa, miễn cưỡng bắt tay với Mông Kiến Quốc: “Trên lý luận thì, loài người được cứu rồi.”

“Đinh!” một tiếng, cửa thang máy mở ra, bên trong là Mông Kiến Quốc, Quyết Minh và Trương Dân tiều tụy thất thế.

Lưu Nghiễn thở phào nhẹ nhõm: “Ôn trời, anh còn tưởng là nhóc phải ở trong đó mấy ngày lặn, coi nào, nhóc bị rút bao nhiêu máu, có chóng mặt không?”

Quyết Minh dè chừng ngó Lưu Nghiễn hồi lâu, mãi sau mới nói: “Chào anh, cũng không nhiều lắm.”

Bạch Hiểu Đông cũng tới góp chuyện: “Trương Quyết Minh, sao mặt mày em trắng bệch cả thế, để anh công em nhé.”

Quyết Minh chau mày từ chối: “Thôi cảm ơn, tôi tự đi được.”

Một câu “Chào anh” và biểu tình lạnh nhạt của Quyết Minh khiến Lưu Nghiễn phải để ý, tức thì cậu đã suy đoán được tình trạng hiện tại.

“Nhóc lại mất trí nhớ nữa à?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Quyết Minh: “Anh hỏi ‘lại’ nghĩa là sao?”

Lưu Nghiễn mỉm cười không đáp, khước miệng Quyết Minh giằng giật, Mông Kiến Quốc lúc này mới lên tiếng: “Trở về Khu số Sáu rồi hẵng nói tiếp.”

Tối hôm đó, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ đều quay về phòng làm việc của riêng mình, những người còn lại thì ngồi tụ tập ở giữa nhà ăn trên tầng Bảy, một bác sĩ tâm lý ngồi ở phía đối diện Quyết Minh làm trắc nghiệm kiểm tra.

Quyết Minh đưa tay bịt một mắt để đo thị lực, sau đó bác sĩ tâm lý lại lấy một bài kiểm tra cho Quyết Minh làm.

Quyết Minh vừa làm mấy đề kiểm tra, vừa nghiêng đầu xem xét Lưu Nghiễn và Trương Dân ở bàn bên cạnh. Lưu Nghiễn đang khẽ giọng an ủi Trương Dân, viền mắt Trương Dân đỏ bừng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Quyết Minh.

“Cháu nghĩ chú ấy mới là người cần bác sĩ tâm lý hơn đó.” – Quyết Minh nói nhỏ.

Bác sĩ tâm lý: “Ừm... chút nữa chú qua đó xem thử, có lẽ anh ấy chỉ sốc quá thôi.”

Quyết Minh có chút sợ sệt quan sát Trương Dân, Trương Dân nhìn thẳng vào mắt nhóc hồi lâu, đôi môi không ngừng run rẩy, lẳng lặng kìm nén dòng lệ ngân ngấn nơi khóe mắt.

“Anh đừng quấy nhiễu cậu nhóc.” – Lưu Nghiễn nói – “Nhóc đang làm kiểm tra mà, nhìn tôi này, Trương Dân.”

“Cháu nghĩ chú là người thế nào?” – Bác sĩ tâm lý đặt câu hỏi.

Quyết Minh nhíu mày đánh giá người đối diện, đoạn nói: “Chú đang kiểm tra xem cháu có bị thần kinh không chứ gì?”

Bác sĩ tâm lý gật đầu, đáp: “Bởi vì trông cháu có vẻ hơi ngốc.”

Quyết Minh bèn bảo: “Cảm ơn, ông bà thường nói ‘đại trí giả ngu’, với lại cháu có ngốc hay không cũng chẳng liên quan gì tới chú.”

Bác sĩ tâm lý bật cười, hỏi: “Đối Tinh này, cháu từng quen bạn gái chưa?”

Quyết Minh lắc đầu, bác sĩ tâm lý bồi thêm: “Thế có thích bạn nữ nào chưa?”

Quyết Minh đáp: “Không có, sao vậy, chú muốn giới thiệu cho cháu một nàng à?”

Bác sĩ tâm lý nghiêng ngẫm gật đầu, Quyết Minh nhanh chóng làm xong đề kiểm tra đưa lại cho ông ta, đoạn phòng bị liếc Trương Dân một cái.

Trương Dân tuyệt vọng hỏi: “Nhóc cưng, con... thật sự đã quên hết rồi sao?! Không nhớ được chút nào sao?”

Quyết Minh: “Tôi nào giờ vẫn thế! Đừng nói chuyện buồn nôn như vậy, chú... ày... có phải chú khó ở trong người không?”

Lưu Nghiễn: “Đối Tinh, anh ấy chính là người giám hộ của nhóc đấy, phải lễ phép chứ.”

Quyết Minh bèn đáp: “Xin lỗi ạ.”

Bác sĩ tâm lý tổng kết xong bản báo cáo, hỏi: “Ai là người giám hộ của cậu bé?”

Lưu Nghiễn bảo: “Anh nói đi.”

Bác sĩ tâm lý lại đưa mắt nhìn Quyết Minh, nhóc liền hỏi: “Cháu không được nghe à?”

Lưu Nghiễn: “Được chứ, nhóc cứ nghe đi, nhưng anh nghĩ lúc này trong đầu nhóc cũng rối loạn lắm, có nghe cũng không hiểu.”

Quyết Minh nói: “Đúng là rối như mớ bòng bong ấy, mà sao con chó này... bị nhuộm như vậy?”

Panda ngồi bệt dưới đất, ngó Quyết Minh với ánh mắt ai oán hờn tủi.

Lưu Nghiễn hỏi: “Nhóc thích nó không? Nếu thích thì có thể nhận nuôi nó.”

Quyết Minh: “Tạm tạm, em dắt nó đi một vòng nhé, cảm giác thiệt rồi bời.”

Quyết Minh tháo cái bịt mắt của con Chow chow xuống, mỉm cười xoa xoa đầu nó, Lưu Nghiễn đưa cho Quyết Minh một xấp vàng lá: “Nhóc có thể cầm cái này đi sắm đồ, thích mua cái gì cũng được hết.”

Quyết Minh rời đi, Lưu Nghiễn ý bảo Trương Dân lấy lại bình tĩnh, rồi nhìn về phía bác sĩ tâm lý: “Giờ anh nói được rồi.”

Bác sĩ tâm lý nói: “Theo như lời các anh, khi người giám hộ nhật được cậu bé thì tâm lý của Đới Tinh hoàn toàn khép kín, chỉ số thông minh lại tương đương với một thiếu niên mười bảy tuổi theo tiêu chuẩn bình quân ...”

“Cao vậy cơ à?” – Lưu Nghiễn ngạc nhiên.

Bác sĩ tâm lý đáp: “Đúng, điều này có thể liên quan tới những việc cậu bé đã từng trải qua trước kia, hiện giờ IQ của cậu bé còn cao hơn nữa, đã đặt mức 157 rồi.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Còn tâm lý hoàn toàn khép kín là sao?”

Bác sĩ giải thích: “Nếu những chuyện các anh từng nói đều là sự thật, thì tình huống thế này vô cùng hiếm. Lúc mới được anh ấy nhặt về, Đới Tinh có tâm lý của một đứa trẻ sơ sinh, nhưng chỉ số thông minh của cậu bé lại rất cao. Anh có ngại việc kể lại quá trình trưởng thành của cậu bé từ khi hai người gặp nhau không?”

Viên mất Trương Dân vẫn đỏ hoe, anh kể đại khái mọi chuyện một lượt.

Bác sĩ tâm lý trầm ngâm một chốc, đoạn nhận xét: “Có thể ban đầu cậu bé không thể nói là đang học tập ngôn ngữ, đầu óc của cậu bé lúc ấy trống rỗng như một đứa trẻ vậy.”

Trương Dân nói: “Đúng vậy, hồi đó nhóc cưng vẫn luôn quan sát hành động của tôi để bắt chước.”

Bác sĩ: “Quả là hiếm thấy... Nếu mọi việc là thật, tư tưởng của cậu bé chia làm hai tính cách: Tính cách đầu tiên tương ứng với một đứa trẻ khoảng năm đến mười tuổi, IQ cao, EQ thấp, trong khi lại bị tác động bởi một loại tình trạng kỳ lạ. Cậu bé có trí tò mò phong phú, nhưng rất ít khi đặt câu hỏi, luôn dùng kiến thức của mình để tự giải đáp.”

“Tính cách thứ hai vốn của bản thân cậu bé, tính cách này chính là trạng thái hiện giờ. Tính cách thứ hai ngủ say suốt thời gian Đới Tinh được anh nhận nuôi, mà những tri thức và kinh nghiệm sống cậu bé tiếp thu được từ khi mười một tuổi tới mười sáu tuổi, đều được lưu trữ trong tư duy của tính cách thứ hai.”

Cả Lưu Nghiễn và Trương Dân đều trầm mặc không nói lời nào.

Bác sĩ tiếp: “Trường hợp của cậu bé rất đáng để đưa vào giáo trình.”

Lưu Nghiễn: “Vậy tôi nói một cách dễ hiểu nhé, cậu nhóc có hai tính cách – Quyết Minh và Đới Tinh. Tính cách của Đới Tinh chỉ có mười một tuổi, khi bị mất trí nhớ thì nó đã ngủ say. Thể hiện ra một tính cách khác là Quyết Minh, lúc Quyết Minh tỉnh lại cũng chỉ có mười một tuổi, đây là kết quả sau khi bị sức mạnh nào đó tác động.”

“Và cho dù Quyết Minh gặp phải bất kỳ sự việc gì, khả năng giao tiếp và quan hệ xã hội vẫn không được tăng thêm chút kinh nghiệm nào. Nhưng sau khi những kinh nghiệm này được phân tích và tổng kết đều được lưu trữ trong tính cách Đới Tinh đang ngủ say.”

“Hiện giờ Quyết Minh biến mất, Đới Tinh được thức tỉnh, thế là biểu hiện của cậu nhóc hoàn toàn phù hợp với tâm lý của một thiếu niên mười sáu tuổi.”

Bác sĩ gật đầu: “Có thể hiểu như vậy, song vẫn còn phải kết hợp với hoàn cảnh gia đình và điều kiện trưởng thành để phân tích lần nữa. Tôi chưa thể đưa ra nhiều kết luận hơn.”

Lưu Nghiễn cũng gật đầu bảo: “Cảm ơn anh.”

Trương Dân vẫn luôn ngồi trầm mặc, hồi sau mới ngẩng đầu hỏi: “Tính cách còn lại đã đi đâu, có tìm lại được không?”

Bác sĩ tâm lý đáp: “Tôi... vừa rồi luôn nhấn mạnh giả thiết ‘nếu mọi việc là sự thật’ cơ mà, bởi vì tính cách của Quyết Minh được tôi hình dung từ lời kể của các anh và bản báo cáo này, còn thực tế kiểm tra lại hoàn toàn không phát hiện điều gì khác thường. Suy luận của tôi được thành lập trên ‘tình huống các anh kể’, mà không phải kết quả từ việc kiểm tra trắc nghiệm.”

Lưu Nghiễn nói: “Tôi hiểu rồi, thế cũng có nghĩa hiện tại cậu nhóc rất bình thường phải không?”

Bác sĩ gật đầu rằng: “Chỉ số thông minh của Đới Tinh rất cao, khả năng giao tiếp cũng khá ổn, như một học sinh lớp 11 khỏe mạnh bình thường. Nếu không phải do anh kể lại, tôi vốn không cho rằng trong cơ thể cậu bé tồn tại một nhân cách khác.”

Sau đó, bác sĩ tâm lý chào tạm biệt rời đi.

Quyết Minh dắt chó, mua một chai nước táo, một ổ hotdog và một cây xúc xích. Nhóc ăn hotdog, còn xúc xích thì dứt cho Panda.

Một người một chó cứ thế ngồi một góc bên sân tập của K3, ngắm nhóm lính đặc chủng chơi bóng rổ.

Vào xế chiều, đèn trần ở Khu số Sáu được điều chỉnh lại ánh sáng, một chùm sáng đỏ cam ấm áp dần dần lan đến từ phía Tây trần nhà, chiếu rõ cái bóng của nhóc trên mặt đất.

Lưu Nghiễn vỗ vỗ lên vai Trương Dân đang ngồi đối diện, bảo rằng: “Nghe tôi nói này, anh Dân.”

Trương Dân ngược mắt nhìn chăm chú vào Lưu Nghiễn.

“Trước khi nhặt được nhóc.” – Lưu Nghiễn nghiêm túc nói – “Anh vẫn là hai bàn tay trắng, những ngày tháng đó anh đã sống thế nào?”

Trương Dân lắc đầu thốt: “Cậu không biết đâu, Lưu Nghiễn à, không thể nói thế được. Khi có một người bước vào cuộc sống của cậu, dù một ngày nào đó họ rời đi, thì cậu mãi mãi không thể quay lại trước kia. Quyết Minh đã đến, nên cuộc đời tôi không còn như trước nữa.”

Lưu Nghiễn nói: “Nhưng cậu nhóc vẫn còn ở đây, anh nhìn đi, đó chính là cậu nhóc đấy thôi?”

Trương Dân quay đầu chú mục về phía Quyết Minh ở đằng xa, Lưu Nghiễn lại nói: “... Ít ra... Hai người vẫn có thể làm quen, bắt đầu lại lần nữa. Mà Mông Phong thì sao? Tôi đã mất anh ấy rồi, tương lai của chúng tôi rất mịt mờ.”

Trương Dân im lặng thật lâu, cuối cùng chấp nhận: “Cậu nói đúng.”

Lưu Nghiễn gật đầu, bảo: “Anh Dân, mới này anh rất... quá khích đó.”

“Anh như người điên bị giật kinh phong ấy, cũng chẳng biết nói năng đằng hoàng, toàn lặp đi lặp lại mỗi hai câu ‘con bị sao vậy’ với ‘Con quên ba rồi ư’, thế không được! Nhóc hơi sợ anh rồi đấy, anh giống như con ma men phát cuồng vậy. Bạo lực quá mức, ai trông thấy cũng phát hoảng, anh có muốn soi gương xem thử không? Mất thì đổ ngẫu, về mặt lại còn đáng sợ nữa.”

“Bất kỳ ai gặp anh đều tưởng anh bị rối loạn thần kinh, chắc vì thế nên nhóc mới không dám tới gần anh, chứ không phải bài xích anh đâu. Anh chẳng thể trông chờ kỳ tích nào cả, anh tưởng là nếu anh ôm nhóc... thì nhóc sẽ nhớ ra à? Xin lỗi, tôi cho rằng không khả thi lắm.”

Trương Dân: “Tôi... không phải tôi cố ý, lúc nhóc cứng mới đi ra từ phòng thí nghiệm, tôi đã hoàn toàn... rối loạn. Trước đây có rất nhiều lần tôi suy nghĩ, nếu có một ngày nhóc nhớ ra mọi chuyện mà lại quên tôi... Mỗi lần tưởng tượng đến đó tôi cũng không dám nghĩ tiếp nữa.”

Lưu Nghiễn trầm mặc không đáp.

Trương Dân lại tiếp: “Cậu có hiểu được không, chuyện mà cậu sợ nhất biến thành sự thật... nhất thời không thể phản ứng kịp, hết như mơ thấy ác mộng, không cách nào tin nổi. Bây giờ tôi đã đỡ hơn một chút, nhưng phải nói thế nào đây?”

Lưu Nghiễn: “Anh thấy đó, tôi và nhóc nói chuyện rất bình thường mà, trước hết anh phải bình tĩnh lại đã, nhắc nhở bản thân mình rằng, nhóc đã quên anh thật rồi. Nhóc không phải là Quyết Minh, tất cả phải bắt đầu một lần nữa, anh thử chậm chậm tiến hành xem.”

Giữa ánh hoàng hôn chiếu rọi, Bạch Hiểu Đông đánh mình trần nhảy bật lên tại chỗ, ném ra một quả ba điểm tuyệt đẹp.

Nhóm lính đặc chủng giải tán, Bạch Hiểu Đông kéo lấy chiếc áo ba lỗ rằn ri vắt ngang trên xà đơn, khoác lên vai, đi tới mép sân bóng rổ.

“Cho anh uống một ngụm với, Trương Quyết Minh.” – Bạch Hiểu Đông xin xỏ – “Sắp chết khát rồi này.”

Quyết Minh đánh chính: “Em là Đới Tinh.”

Bạch Hiểu Đông sửa lời: “Rồi rồi... là Đới Tinh, tên nào mà chẳng được.”

Quyết Minh chuyền chai nước táo cho cậu ta, Bạch Hiểu Đông ngửa đầu tu ừng ực, vốc người cân xứng trần trụi nhể nhại mồ hôi trong suốt.

Cậu ta vận một chiếc quần rằn ri, vì luyện Tấn đả nên dáng người rất đẹp, cơ bụng có thể nói là hoàn mỹ, không quá vạm vỡ nhưng lại vô cùng cân đối. Cậu ta uống xong nước táo, chống hai tay lên đầu gối thở dốc một lúc, khuôn mặt hăng còn ửng đỏ do vận động thể thao.

Quyết Minh: “Thế này mà gọi là ‘một ngụm’ á?”

Bạch Hiểu Đông nhìn Quyết Minh cười bỉ: “Đúng là một ngụm mà, để anh mua chai khác trả cho em là được.”

“Em có tiền.” – Quyết Minh sang chảnh vung ngón tay xoa một phát, mấy tấm vàng lá xòe ra như đuôi công, sáng lấp la lấp lánh.

Bạch Hiểu Đông xuyết xoa một tiếng, khoa trương há hốc miệng như thể kinh ngạc lắm.

Bạch Hiểu Đông tò mò hỏi: “Đây là gì? Thẻ kẹp sách à?”

Quyết Minh: “...”

Quyết Minh: “Sao các anh ai cũng tỏ vẻ thân thiết với em quá vậy? Mà không biết Lưu Nghiễn đi đâu rồi.”

Bạch Hiểu Đông nhìn về phía dãy bàn trong nhà ăn, chỗ mà Lưu Nghiễn và Trương Dân vừa ngồi đã trống không, lơ mơ bảo: “Tại ai gặp em cũng thích mà, họ không bảo em giờ phải làm sao à?”

Quyết Minh đáp: “Lưu Nghiễn cho em cái mã vạch này, bảo em đến tầng Mười ba tra cứu tư liệu của ba mẹ em, nhưng bây giờ đã hết giờ làm rồi, phải chờ ngày mai mới đi được.”

Bạch Hiểu Đông vỗ lế: “À, vậy tụi mình đi ăn cơm trước đi, căn tin chuyên dụng của K3 làm đồ ăn ngon hơn bên này nhiều, dùng thẻ của anh, đi nào.”

Quyết Minh: “Vậy tối nay em ngủ ở đâu, nằm phơi giữa sân bóng rổ hả?”

Bạch Hiểu Đông: “Em sẽ bị huấn luyện viên tuần tra nhốt vào phòng tối mất, đến ký túc xá của anh mà ngủ, hai ta cùng chen chúc một giường ngủ tạm đêm nay, ngày mai đi hỏi Lưu Nghiễn sau, còn con chó thì... ngủ dưới gầm giường đi.”

Bạch Hiểu Đông choàng vai Quyết Minh, dắt Panda, cứ vậy đi thẳng một mạch.

Bấy giờ tối, hoàng hôn tắt nắng, K3 rơi vào bóng đêm, trên mọi con phố, những cột đèn đường hắt ra luồng sáng vàng cam ấm áp.

Dưới bóng đèn đơn độc, Trương Dân yên tĩnh đứng đó, trong tay anh cầm một gói tôm chiên, nhưng vẫn không hề bước tới, chỉ lặng lẽ dõi theo bóng dáng Quyết Minh và Bạch Hiểu Đông rời đi giữa đường phố lên đèn.

.

.

.

End #65.

67. Chương 67

#66. Đới Tinh...

Tối hôm qua Quyết Minh ngủ lại ký túc xá của Bạch Hiểu Đông.

Bạch Hiểu Đông vòng cánh tay ôm gọn nhóc, một lớn một nhỏ sóng vai nằm trên giường, Bạch Hiểu Đông kể tường tận mọi chuyện nào giờ cho Quyết Minh biết.

Quyết Minh như thể đang nghe chuyện thần thoại, bụng đầy ngỡ vực nhưng không thể không tin, nào là Khu số Sáu, rồi Trung tâm tị nạn dưới biển... Nhóc mở mắt thao láo ngó trần nhà, trắng đêm mất ngủ.

Sáng sớm còi báo thức réo vang, Bạch Hiểu Đông ba chân bốn cẳng chạy đi huấn luyện, Quyết Minh cũng dậy ngay lập tức, vội vàng đi tới văn phòng điều tra cơ cấu dân số.

Trương Dân đợi cả đêm ở con đường đối diện, mãi khi trông thấy Quyết Minh tới chờ văn phòng mở cửa, anh vẫn đứng phía xa kia, không nói một lời.

Sau có một phụ nữ đi tới quẹt thẻ, đưa mắt nhìn nhóc một cái.

“Muốn tìm người à?” – Nữ trưởng phòng ra tiếng hỏi.

Quyết Minh gật gật đầu, nữ trưởng phòng bèn bảo: “Thế vào đây.”

“Cả nước có rất nhiều người tên Đới Triển Bằng...” – Nữ trưởng phòng nói – “Để cô xem chút đã, từ khóa gia đình... cháu tên gì?”

“Đới Tinh ạ.” – Quyết Minh đáp.

Màn hình máy tính hiện ra cả mớ tư liệu chẳng chịt chữ nghĩa, trong đó có vài tệp dữ liệu được phóng to ra.

Nữ trưởng phòng lẩm nhẩm đọc: “Đới Tinh... Ba cháu chính là người mà Khu số Bảy muốn tìm kiếm... Thuộc Học viện kỹ thuật hàng không Trung Quốc.”

Quyết Minh nói: “Vâng ạ, ba cháu là kỹ sư, còn mẹ cháu là Giáo sư Hải Dương học.”

Nữ trưởng phòng lại tiếp: “Khi cháu 12 tuổi phải tham gia lớp đào tạo thiếu niên Thanh Hoa đúng không?”

Quyết Minh đáp: “Dạ.”

Nữ trưởng phòng nói: “Hèn chi họ không tìm được cháu, ban đầu còn tưởng là một vụ bắt cóc Quốc tế, trong tay ba cháu có rất nhiều tài liệu cơ mật... nên lúc đó không dám làm rầm rộ lên, sao cháu tìm đến đây được?”

Quyết Minh: “Chờ lát nữa mới bàn chuyện này được không cô? Ba mẹ cháu đang ở đâu vậy?”

Nữ trưởng phòng đáp: “Hai người họ đã hy sinh rồi.”

Quyết Minh ngỡ ngàng gật đầu, cứ dờ dẩn ngồi lặng hồi lâu.

Nữ trưởng phòng lại nói: “Việc này rất khó xử lý, lớp đào tạo thiếu niên đã bị hủy bỏ, cô phải xin chỉ thị từ Khu số Bảy đã. Cháu là con của một nhà khoa học nên đáng lẽ phải tới báo danh ở Học viện kỹ thuật hàng không, nhưng cháu đã đến tuổi thành niên rồi... mà vẫn chưa có trường học, thiệt rắc rối.”

“Cô có nước uống không ạ?” – Quyết Minh chợt hỏi.

Nữ trưởng phòng thấy bộ dạng của Quyết Minh như thế, không khỏi xót xa trong lòng.

Bà đưa cho Quyết Minh một cái ly để nhóc đi rót nước, Quyết Minh đón lấy cái ly, ngơ ngẩn ngẩn thốt: “Cháu ra ngoài dạo một chút đây.”

Nữ trưởng phòng chỉ biết thở dài.

Quyết Minh đứng tại ven đường, nhìn cái ly trong tay mà ngây ra.

Nhóc bước từng bước một, cùng lúc đó tàu điện đang chạy băng qua, Quyết Minh vẫn cứ thần thờ tiến tới, Trương Dân vội quát lớn: “Coi chừng!!!”

Anh từ bên kia lao vụt đến, kéo giập cánh tay Quyết Minh lại nên bị nước trong ly hắt ướt cả người, nửa ôm lấy nhóc lôi đến trong góc.

Quyết Minh bỗng dưng òa khóc thất thanh, Trương Dân cuống quýt hỏi: “Bị đụng trúng rồi hả? Để xem thử nào? Đừng khóc... đừng khóc nữa... nghe con khóc... lòng đều muốn tan nát...”

Khoảng nửa tiếng sau, Quyết Minh đã ngủ lịm trên ghế salon trong phòng làm việc.

Trương Dân ngồi ở ghế tiếp khách, nói: “Vậy là... ba mẹ thằng bé... đều qua đời cả rồi?”

Nữ trưởng phòng đáp: “Tôi rất tiếc, đúng là như vậy.”

Trương Dân lại hỏi: “Thế bây giờ phải tìm ai?”

Nữ trưởng phòng tiếp: “Hiện giờ Viện kỹ thuật đã được xây dựng lại, nhưng có lẽ không còn ai quen biết Tiến sĩ Đới nữa, bởi hầu hết nhân viên đều là người trẻ tuổi, cho nên rất khó giải quyết. Với lại, đúng ra mà nói Đới Tinh đã đến tuổi thành niên rồi, mà quân đội không thu nhận những trường hợp từ mười sáu tuổi trở lên.”

Trương Dân: “Ba mẹ thằng bé không có đồng nghiệp hay sao? Hoặc bạn cùng lớp, học trò gì đó...”

Nữ trưởng phòng tra xét tài liệu một chút, lẩm nhẩm rằng: “Đều hy sinh hết... Số người tử vong thật sự quá nhiều, để tôi xem nào. Có rồi, ở nhà xưởng Trung ương có một vị Tiến sĩ họ Ngụy...”

“Trương Dân vội hỏi: “Ngụy cái gì?”

Nữ trưởng phòng: “Sao tôi biết vì cái gì(*) được? Trong máy tính nói như thế.”

(*) Chữ “ngụy” và chữ “vì” đều phát âm là wei, nên nữ trưởng phòng nghe nhầm câu của Trương Dân thành “Vì cái gì?”

Trương Dân: “Tôi hỏi tên đầy đủ của ông ta là gì!”

Nữ trưởng phòng lúc này mới báo tên rõ ràng, Trương Dân lại hỏi: “Ông ấy là bạn học cũ của Đới Triển Bằng à?”

Nữ trưởng phòng đáp: “Họ đều là nhà khoa học cả mà, biết đâu chừng quen nhau thì sao.”

Nói thế cũng bằng thừa, Trương Dân thờ người tựa vào ghế, sau đó lên tiếng: “Tôi sắp nhập ngũ rồi, chẳng biết có thể sống sót trở về hay không nữa, nên muốn tìm một người chăm sóc thằng bé, nếu không tôi chẳng thể yên tâm được.”

Nữ trưởng phòng thông cảm gật gù đầu, bảo rằng: “Tôi sẽ cho hai người đặc quyền ra vào nhà xưởng ở tầng Mười tám, anh dẫn Đới Tinh đến đó thử xem.”

Quyết Minh đã tỉnh dậy, Trương Dân ngồi ở một đầu sofa, giường đôi mắt ửng đỏ nhìn nhóc chăm chú.

Tầm nhìn hai người vừa chạm nhau, Trương Dân lập tức bối rối dời mắt đi, khẽ hỏi: “Không sao chứ?”

Quyết Minh gật đầu, Trương Dân tiếp: “Chú đã hỏi được rồi, chúng ta tới nhà xưởng gặp bạn học cũ của ba cháu.”

Quyết Minh rã rời gượng đứng dậy, đi theo sau Trương Dân. Dáng vẻ Trương Dân trông hết một anh lính bất cần, quần áo lôi thôi lếch thếch, tóc tai bù xù, miệng ngậm điếu thuốc tàn tàn bước đi.

“Hồi trước chú là người chăm sóc cháu hả?” – Quyết Minh ra tiếng hỏi.

Trương Dân trầm mặc gật đầu, họ đang đứng trước cửa thang máy, Trương Dân theo thói quen muốn đưa tay quàng lên vai Quyết Minh, nhưng lại chẳng dám, sau cùng đành xoa xoa tay, e dè dút tay vào túi quần mình.

Trương Dân ấn nút, ngược mắt ngó bảng số trên thang máy, chậm rãi nói: “Hai ta chung sống suốt bốn năm, cũng không phải mỗi chú chăm sóc cháu... Là chăm sóc lẫn nhau thì đúng hơn.”

“Hồi trước cháu thế nào?” – Quyết Minh lại hỏi.

“Cháu...” – Trương Dân trầm ngâm một chốc, đoạn nói – “Giống như một đứa trẻ, non nớt, chưa trưởng thành.”

“Cháu nghĩ hiện giờ cháu cũng gần như thế.” – Quyết Minh thật thà bảo.

Trương Dân thở dài, cười khê: “Đời Tinh, bây giờ cháu tốt hơn nhiều.”

Quyết Minh: “Chú tên gì vậy ạ?”

“Trương Dân.” – Trương Dân đáp – “Chú vốn xuất thân nông dân ít học, nên nhiều khi không biết cách kiềm chế, hôm qua đã làm cháu hoảng sợ, chú... xin lỗi nhé.”

Quyết Minh nói: “Không sao, cháu đâu có dễ bụng, chú nên kiềm chế cảm xúc bản thân hơn nữa.”

“Ừa.” – Trương Dân bước vào thang máy, thần thờ ngó ra phía cửa – “Đôi lúc chú bị mất kiểm soát, như thế không tốt...”

Giọng nữ điện tử vang lên: “Tầng Mười tám, nhà xưởng nghiên cứu thuộc Bộ chỉ huy quân sự.”

Trong đại sảnh của nhà xưởng tấp nập người tới lui, những bàn làm việc hỗ lớn chất đầy linh kiện và bản vẽ. Trương Dân tìm người hỏi thăm phòng làm việc của Tiến sĩ Ngụy rồi cùng Quyết Minh đi băng qua phân xưởng, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng hỏi:

“Quyết Minh? Nhóc tới đây làm gì thế?” – Là Lưu Nghiễn.

“Lưu Nghiễn, anh lại gọi sai tên em rồi.” – Quyết Minh nói.

Lưu Nghiễn bật cười, bảo: “Tên thì có gì đâu, chỉ là một ký tự thôi mà.”

Trương Dân đáp thay: “Bọn tôi đến tìm Tiến sĩ Ngụy.”

Lưu Nghiễn chìa chìa về phía Tây, nói: “Tiến sĩ Ngụy còn chưa đi làm, anh có thể chờ bên ngoài xưởng làm việc cá nhân của ông ấy. Nhóc Đời Tinh...”

Quyết Minh đưa mắt ngó Lưu Nghiễn một chặp, lát sau nhóc tới ngồi lên chiếc ghế chân cao bên cạnh bàn làm việc của cậu, còn Trương Dân đến ngồi đợi ngoài xưởng của Tiến sĩ Ngụy.

Lưu Nghiễn vốn định bụng hỏi hôm nay Quyết Minh tìm cha mẹ thế nào, nhưng cậu vừa trông thấy sắc mặt khác thường của nhóc liền đoán được tình hình – Chắc là cha mẹ đều đã qua đời.

Cơ mà Trương Dân dẫn Quyết Minh đến nhà xưởng làm gì? Nếu Trương Dân có việc riêng thì Quyết Minh đã không được phép đi theo rồi, chuyện này chắc chắn liên quan tới cha mẹ Quyết Minh đây...

“Ba nhóc cũng chế tạo máy móc à? Ông ấy là bạn của Tiến sĩ Ngụy hở?” – Chỉ trong giây lát, Lưu Nghiễn đã hiểu được lý do vì sao Trương Dân đến tìm Tiến sĩ Ngụy.

Quyết Minh đáp: “Đúng đó, anh thông minh thật nhỉ.”

Lưu Nghiễn cười cười, Quyết Minh lại tiếp: “Cái này là bản vẽ turbin phản lực hả?”

Lưu Nghiễn ngạc nhiên hỏi: “Nhóc xem hiểu được à?”

Quyết Minh xem xét kỹ lưỡng một chốc, rồi đáp: “Hiểu chứ, trong xưởng của ba em có cái này mà.”

Lưu Nghiễn: “Nhóc có biết turbin phản lực loại nhỏ không?”

Quyết Minh nghiêng đầu nhìn, Lưu Nghiễn tiếp: “Anh đang thử nghiệm một số linh kiện, vẫn còn cần máy phát sóng định vị nữa.”

Quyết Minh: “Vậy để em giúp anh nha, cho em xem số liệu đi, hồi trước em thường hay giúp ba đo đạc số liệu đó.”

Lưu Nghiễn kéo khung đỡ màn hình hiển thị qua, Quyết Minh xem một lúc, rồi chạm vào màn hình cảm ứng để tạo bảng biểu mới, Lưu Nghiễn bắt đầu quét bản vẽ.

Lưu Nghiễn nói: “Lúc đó nhóc mới mười một tuổi mà đã biết nhiều vậy à? Công thức này lên đại học mới được dạy đó.”

Quyết Minh đáp: “Em rất thích Số học... Muốn đi học lớp dành cho thiếu niên, nhưng Viện trưởng nói không có lớp đó.”

Lưu Nghiễn: “...”

Quyết Minh không đề cập đến chuyện ba mẹ mình, Lưu Nghiễn cũng chẳng hỏi thêm. Lúc sau, Tiến sĩ Ngụy cầm cái loa trong tay, đứng từ xa hô lớn: “Lưu Nghiễn! Cậu mới tuyển một nhóc trợ lý hả? Coi bộ cũng khá đấy nhỉ!”

Lưu Nghiễn cười chào hỏi với ông, Trương Dân mau chóng đứng dậy theo Tiến sĩ Ngụy tiến vào phòng làm việc.

Quyết Minh hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này? Đây là công việc của anh hả?”

Lưu Nghiễn: “Cũng không hẳn, anh là kỹ sư máy của đội Cơ sở, giúp họ vận hành thử thiết bị, vì Khu số Bảy vẫn chưa có thông báo gì nên đang được nghỉ dưỡng sức... Anh rảnh rồi không có gì làm nên chủ động quay về nhà xưởng báo danh công tác.”

Quyết Minh khuyên nhủ: “Làm việc và nghỉ ngơi điều độ mới tốt, đừng cầm đầu liều mạng như thế chứ, anh cũng bớt hút thuốc lại đi.”

Lưu Nghiễn thở hắt ra một hơi, cười bảo: “Lúc tâm tình không tốt, ráng dốc sức làm việc, bận rộn có thể khiến mình tạm thời quên đi rất nhiều chuyện.”

Quyết Minh: “Nhưng một khi rảnh rồi, những chuyện kia vẫn còn đó.”

Lưu Nghiễn: “... Ít ra... vẫn tốt hơn lớn vồn trong đầu cả ngày, cũng không đúng, làm tất bật tới khi mắt mở không lên cứ việc về ngủ.”

Quyết Minh: “Ừm.”

Hai người trao đổi số liệu, Lưu Nghiễn bắt đầu chỉnh sửa bản vẽ, Quyết Minh đeo kính phân hình hồng ngoại, kéo một khung gỗ cốp pha khác để quét hình tính toán.

Cả hai đều rất chuyên chú vào công việc của mình, Lưu Nghiễn không kìm được mà đưa mắt quan sát Quyết Minh, thầm nhủ quả là thiên tài. Không khỏi cảm thấy tán thưởng ăn ý.

Lưu Nghiễn vừa đối chiếu số liệu đánh dấu lên bản vẽ, vừa thuận miệng dò hỏi: “Nhóc và Trương Dân thân đã thiết hơn chưa?”

Quyết Minh đáp: “Chưa đâu... hình như chú ấy vẫn không ổn lắm, có điều còn đỡ hơn hôm qua.”

“Ừm.” – Lưu Nghiễn lại nói – “Vì trước đây Trương Dân rất thương nhóc, nên hiện giờ chắc anh ấy cảm thấy rất khổ sở.”

Quyết Minh hỏi: “Thương kiểu gì cơ?”

Lưu Nghiễn: “Xem nhóc như một đứa trẻ, như người thân duy nhất của anh ấy... Để khi nào rảnh anh sẽ kể chuyện lúc trước cho nhóc nghe, chúng ta cùng nhau chạy trốn từ nhà máy hóa chất, đến thị trấn Vĩnh Vọng, rồi lại tới vùng biển Quốc tế...”

Quyết Minh: “Giờ cũng rảnh mà, anh kể đi. Anh đúng là thiên tài đó Lưu Nghiễn, anh còn biết nhiều hơn ba em nữa, à, những thiết kế của anh rất sáng tạo độc đáo... Đúng là nghệ thuật.”

Lưu Nghiễn khiêm tốn cười rằng: “Ba em thì chuyên về kỹ thuật hàng không, còn anh chỉ được cái học nhiều thứ hỗn tạp, nếu tập trung vào một chuyên môn cũng chẳng có thành tích nổi bật gì đâu.”

Lưu Nghiễn bắt đầu chậm rãi kể lại chuyện từ khi quen biết Trương Dân và Quyết Minh, còn Quyết Minh vẫn chăm chú phân tích mô hình, sửa chữa số liệu mẫu, trông như có vẻ thờ ơ với câu chuyện, nhưng Lưu Nghiễn cũng không để tâm, vì cậu biết nhóc đều nghe được hết.

“Em còn... chạy đi cứu chú ấy cơ á?” – Quyết Minh cảm thấy không tin nổi.

“Đúng.” – Lưu Nghiễn cười – “Nhóc ôm theo một khẩu AK lái xe xông ra ngoài, bọn anh cứ tưởng nhóc không thể quay về được nữa.”

Quyết Minh: “Thế lúc sắp đi em có sợ hãi không? Đã nói những gì?”

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một chốc, đáp: “Không có, ờm, hình như nhóc có nói là ‘Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh vẫn chưa chúc tôi may mắn đó’, rồi anh chúc nhóc gặp nhiều may mắn, vậy là nhóc rời đi.”

Quyết Minh suy tư gật đầu, Lưu Nghiễn lại nói: “Về sau nghe Trương Dân kể lại, nhóc rất cừ đó...”

Dần dần, Quyết Minh lắng nghe rồi dừng lại mọi động tác, tháo kính mắt phân hình hồng ngoại xuống, cứ thế ngồi thừ người ra.

“Bối vậy, anh ấy thương nhóc lắm.” – Lưu Nghiễn chốt.

Quyết Minh lẳng lặng không đáp, sau bỗng nhiên nói: “Huyền Địa Cầu... Thì ra trước đây có một người khác ở trong cơ thể em.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Quyết Minh tiếp: “Cho nên khi từ trường Trái Đất biến đổi, là do nó định tẩy trừ lần hai sao?”

Lưu Nghiễn gục người xuống bàn, thật bó tay chào thua cậu nhóc này, mấu chốt của câu chuyện hoàn toàn không nằm ở đây. Quyết Minh hăng còn lắm bầm: “Vì không cách nào kiểm soát bệnh dịch nên Trái Đất bắt đầu biến đổi từ trường... Dự định tạo nên sóng thần, Kỷ Băng Hà, hủy diệt hầu hết những giống loài đã bị lây nhiễm ư?”

Lưu Nghiễn đáp: “Có lẽ thế, mà nhóc vốn dĩ đâu hiểu ý của anh.”

Quyết Minh bảo: “Em hiểu chứ, chẳng qua em đang nghĩ đến chuyện khác, tại sao cuối cùng Huyền Địa Cầu lại không làm như vậy?”

Lưu Nghiễn: “Có lẽ nó đã nhận được một số thông điệp... Sao anh biết được? Suy diễn theo kiểu sên sấm thì, thông qua một ít ký ức trước kia của nhóc, nó thấu hiểu được tình cảm của nhân loại, và bị cảm động bởi tấm chân tình của nhóc và anh Dân, đây là tình yêu... Nhịn xuống! Nhịn xuống! Đừng trưng ra bộ mặt đó chứ! Anh đâu có thiếu nợ nhóc... Dù gì sau hôm Huyền lặn xuống tâm Trái Đất, nghe nói từ trường đã bình thường như cũ.”

Về mặt Quyết Minh vắn vẹo khó tả thành lời.

Lúc này Tiến sĩ Ngụy và Trương Dân đồng thời đi ra, Lưu Nghiễn và Quyết Minh đứng dậy chào hỏi.

Đúng như Trương Dân mong muốn, Tiến sĩ Ngụy quyết định đặc cách tuyển Quyết Minh vào làm việc trong nhà xưởng kỹ thuật.

Tiến sĩ Ngụy viết một giấy chứng nhận, mỗi buổi sáng Quyết Minh sẽ đi học bổ túc chương trình đại học, buổi chiều quay về nhà xưởng làm trợ lý, lại còn dành hẳn cho nhóc một phòng riêng nữa.

Rốt cuộc Trương Dân đã giải quyết được chuyện nhức đầu nhất, anh nói: “Về sau xin nhờ ngài... chăm sóc thằng bé.”

Tiến sĩ Ngụy cười: “Thằng bé có thể tự chăm sóc bản thân mà, ai chẳng thế, đúng không Tiểu Tinh? Ráng học tập anh Lưu Nghiễn của cháu đấy.”

Quyết Minh ‘dạ’ một tiếng, đoạn hỏi: “Chú Trương Dân muốn đi đâu vậy?”

Trương Dân đáp: “Đi nhập ngũ, giờ chú phải quay về huấn luyện đây.”

Quyết Minh: “Vây cổ lên, tạm biệt chú.”

Trương Dân xoay người đi vài bước, đoạn dừng chân trước cổng nhà xưởng ngoái đầu nhìn Quyết Minh, người đến người đi như biến thành vô hình, giữa đại sảnh âm ỉ phút chốc hóa thành hư ảo, trên thế giới này chỉ còn lại hai người họ.

“Vĩnh biệt, Quyết Minh của ba.” – Trương Dân khẽ thốt.

Sau đó Trương Dân liền rời khỏi khu nhà xưởng, Lưu Nghiễn mau chóng nộp bản vẽ rồi đuổi theo anh, hô lên: “Anh trễ gần nửa buổi rồi, không sợ bị thầy huấn luyện dân như tử ra à? Để tôi đi cùng anh lên nói với thầy ấy một tiếng.”

Trương Dân trầm mặc gật đầu, Lưu Nghiễn tiến anh lên tận K3, Trịnh Phi Hổ đang tuần tra thấy vậy bèn đi đến, quát: “Trương Dân! Cậu trốn đi đâu thế hả!!”

Lưu Nghiễn đang định giải thích thì Trương Dân ra hiệu không cần nói, anh đứng nghiêm tại chỗ chuẩn bị tinh thần chịu đánh, nào ngờ Trịnh Phi Hổ không hề ra tay mà thần nhiên bảo: “Mau mau về đơn vị đi, tiếp tục huấn luyện, tình yêu tình báo đẹp hết sang một bên, chiến dịch cuối sắp tiến hành rồi.”

Ngày 6 tháng 8 năm 2013,

Tròn một năm sau khi bệnh dịch Oaks bùng nổ, Mông Kiến Quốc vận tây trang lên phát biểu trên TV.

Tại nơi trú ẩn dưới đáy biển, tất thấy thiết bị chiếu sáng đều tắt đi, tiếng còi inh tai réo từng hồi trên đỉnh tháp Khu số Bảy, mặc niệm cho hàng triệu đồng bào đã chết đi trong năm vừa qua.

Ba phút sau, đèn điện lại được bật sáng, Mông Kiến Quốc đồng thời chấm dứt bài điệu văn tưởng niệm của mình. Tiến sĩ Tần Hải cũng lần đầu xuất hiện trước truyền thông, đồng ý nhận phỏng vấn.

Anh ta mang đến một tin tốt, Khu số Bảy đã nghiên cứu được kháng thể vắc xin phòng bệnh mới, từ ngày 13 tháng 8 sẽ bắt đầu tiêm cho mỗi người dân.

Kháng thể kiểu mới này hoàn toàn vượt hẳn loại vắc xin có công dụng phòng bệnh ba lần trước kia, kháng thể sẽ can thiệp toàn bộ tác nhân truyền nhiễm virus, rồi đồng hóa chúng nó một cách triệt để.

Tất cả thành viên trong tổ hành động đặc biệt của K3 đã được tiêm vắc xin trước. Từ giờ trở đi, những người sống sót ở vùng biển Quốc tế không cần phải lo lắng bị lây nhiễm virus Oaks nữa.

Nhưng quê hương của chúng tôi vẫn còn rơi vào cảnh lầm than khổ ải.

Bản đồ ở đất liền bỗng phát sinh biến hóa, phạm vi phân bố của zombie đã thay đổi, tất cả zombie dần di chuyển về các vùng ven biển, bọn chúng tụ tập ở khu vực phía Đông Nam, hình thành một đội ngũ khổng lồ đối đầu với căn cứ ở vùng biển Quốc tế.

Theo như lời của Trịnh Phi Hổ, Khu số Bảy đã dựa vào tài liệu tiến sĩ Kaitlin để lại – chính là phương án dùng thực khuẩn ăn mòn cơ thể, nghiên cứu ra một loại vi khuẩn mới, cho vi khuẩn này kết hợp với kháng thể rồi đưa vào quần thể zombie, có thể khiến bọn chúng nhanh chóng thối rữa.

Nhưng vẫn còn một ít khó khăn kỹ thuật chưa được khắc phục, bởi vì tốc độ lây nhiễm vi khuẩn không nhanh, nên không thể đảm bảo trong quá trình phát tán có thể khiến lũ zombie rối loạn.

Và còn nhiều nghi vấn mới xuất hiện, tại sao lũ zombie lại tập trung về ven biển, bọn chúng tính vượt biển hay sao?

Mông Phong hiện tại đã ở trong bầy zombie đó, anh ấy đang nắm vai trò gì?

Tiên tri đã từng nói, hình thái cuối cùng của Oaks chính là giới hạn tiến hóa của Huyền virus, mà virus trong cơ thể Mông Phong đã là hình thái cuối cùng chưa? Hay vẫn còn là hình thái chung cực không hoàn toàn?

Nếu Mông Phong trở thành thủ lĩnh của bầy zombie, anh sẽ định làm gì chứ?

Tôi đã từng hỏi Mông Kiến Quốc vấn đề này, nhưng ông không trả lời.

“Đưa toàn bộ lũ zombie tập trung lại một chỗ.” – Lại Kiệt hỏi – “Cậu đoán Mông Phong muốn làm gì?”

Lưu Nghiễn khép quyển nhật ký, Lại Kiệt lập tức nhắm tịt mắt chờ ăn đòn. (Tự giác ngoan ngoãn vì tội đọc trộm nhật ký của Lưu Nghiễn =)))

“Nói chuyện nghiêm túc đi.” – Lưu Nghiễn đáp – “Tôi không móc đạn tia chớp ra bắn anh đâu.”

Lại Kiệt lúc này mới nói: “Mông Phong muốn chúng ta dùng đạn hạt nhân nổ chết cậu ấy, nổ chết sạch lũ zombie.”

Lưu Nghiễn hỏi vặn: “Sao anh biết?”

Lại Kiệt thần nhiên: “Đoán thôi, nếu là cậu ấy thì anh sẽ làm thế.”

Lưu Nghiễn không tiếp tục đáp lời, Lại Kiệt xoa xoa đầu cậu, an ủi rằng: “Ngủ cho thật ngon đi, kiểu gì cũng có cách thôi mà.”

Tầng K3 đã đến giờ tắt đèn, Lại Kiệt đẩy cửa bước đi, rồi bỗng quay đầu bảo: “Ồ, đúng rồi Lưu Nghiễn, anh nói cậu nghe chuyện này.”

“Chuyện gì?” – Lưu Nghiễn nằm duỗi mình trên giường.

Lại Kiệt tiếp: “Chiến dịch Lê Minh sắp tiến hành rồi, Tổ chức đã đổi một kỹ sư máy mới cho đội Cơ lốc.”

Lưu Nghiễn tức khắc đứng bật dậy: “Sao lại như thế? Là quyết định của ai?”

Lại Kiệt đáp: “Anh không biết nữa, đội Cơ lốc phải chấp hành một nhiệm vụ khác, anh đoán có lẽ là...”

Lưu Nghiễn ngắt lời: “Lại Kiệt, chuyện đó liên quan tới anh đúng không?”

Lại Kiệt tức thì phủ nhận: “Không hề.”

Lưu Nghiễn: “Tôi quen biết anh đủ lâu rồi, nếu chuyện này hoàn toàn không liên quan đến anh, thì anh sẽ không chọn thời gian này, địa điểm này, với cái giọng điệu này, vờ như không có gì to tát mà thông báo cho tôi biết.”

Lại Kiệt nín thinh.

Lưu Nghiễn tiếp: “Giả như không can hệ gì, mà anh còn từng ra mặt giúp tôi, thì anh đã sớm đến nói với tôi rồi. Nhưng anh tùy tiện hô một tiếng rồi vội vàng chuồn mất, chứng tỏ anh hiểu rất rõ tình hình, và lại còn chấp nhận sự sắp đặt này nữa.”

Lại Kiệt đành phải xoay người bước vào phòng, ngồi tựa lên bàn trà đặt trước giường, dang rộng chân, dáng vẻ thong dong như chẳng có việc gì nghiêm trọng: “Nói thật lòng, đợt này cậu không thích hợp làm kỹ sư máy, vì cậu có rất nhiều mối ràng buộc, sẽ gây ảnh hưởng đến quyết định của bản thân cậu. Hơn nữa, nhiệm vụ của đội Cơ lốc không phải tìm cách cứu viện Mông Phong.”

“Bọn họ tính vứt bỏ anh ấy sao?” – Lưu Nghiễn lạnh giọng hỏi.

Lại Kiệt đáp: “Việc đó anh không biết, cậu đừng nên áp đặt suy nghĩ bậy bạ.”

“Họ đã phân chia khu vực cho từng tiểu đội, từ A đến Z, hôm nay bọn anh nhận được bản đồ phân bố mới của lũ zombie. Nơi đó hết như vương quốc zombie vậy, song vẫn chưa chắc thủ lĩnh của chúng có phải là Mông Phong hay không.”

“Con thủ lĩnh này ở ngay vùng trung tâm của vương quốc zombie. Mà nhiệm vụ của đội Cơ lốc là ám sát con zombie cầm đầu ở khu vực U, mỗi một đội lính đặc chủng đều phải đối mặt với năm chục vạn zombie, sau khi tập kích tiêu diệt được con cầm đầu tại mỗi địa điểm thì lập tức rút quân. Nếu không khi phát tán vi khuẩn, sợ chúng nó sẽ có mục đích mới, lập kế hoạch di tản trốn sang vùng khác.”(Nhắc lại cho mọi người nhớ, cứ 50 – 100 vạn zombie sẽ có một con cầm đầu, rồi nhiều hơn 500 vạn zombie thì Huyền virus sẽ thức tỉnh – nằm trong thân thể Mông Phong, đại khái là Mông Phong hiện giờ đang là nguyên soái, chỉ huy nhiều tướng lĩnh zombie, có vẻ oách =)))

Lưu Nghiễn trầm tư hồi lâu, mãi sau mới chậm rãi hỏi: “Vậy là phải tiêu diệt hết những con zombie cầm đầu, khiến quần thể zombie tán loạn mất trật tự, rồi mới cho phát tán loại vi khuẩn gây thối rữa kia?”

Lại Kiệt đáp: “Đúng thế, kế hoạch Lê Minh bắt đầu từ sáu giờ chiều, kết thúc vào sáu giờ sáng hôm sau, chỉ vốn vẹn mười hai tiếng đồng hồ, cuối cùng sẽ dùng đạn hạt nhân hủy diệt tất cả dấu vết còn sót lại. Tuy loại vi khuẩn này không gây ảnh hưởng gì tới loài người và các sinh vật sống khác, nhưng Khu số Bảy cho rằng chế ngự chúng vẫn tốt hơn, tránh phát sinh rắc rối về sau.”

Lưu Nghiễn nói: “Để tôi đi cùng các anh, cùng lắm tôi không đi tìm Mông Phong là được.”

Lại Kiệt bảo: “Lưu Nghiễn, anh biết cậu nghĩ gì, cậu định sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tranh thủ thời gian, một mình chạy đến vùng trung tâm quần thể zombie, phải không? Thủ lĩnh zombie vô cùng khó nhằn, dù đã có vắc xin kiểu mới, chỉ dựa vào sức của đội Cơ lốc thì hoàn toàn chẳng cách nào chống lại nó.”

Lưu Nghiễn im lặng không đáp.

Lại Kiệt tiếp lời: “Lưu Nghiễn này, anh lấy mạng mình ra đảm bảo, sau khi kết thúc nhiệm vụ anh sẽ không rời đi ngay lập tức, nhất định sẽ giúp cậu đưa Mông Phong trở về.”

“Không.” – Lưu Nghiễn thốt – “Lại Kiệt, đừng như vậy. Tôi không gánh nổi đâu...”

Lại Kiệt ngắt lời: “Không không, Lưu Nghiễn, cậu nghe anh nói này.”

Lưu Nghiễn vẫn bảo: “Cứ để tự tôi nghĩ cách, Lại Kiệt, anh đã làm quá nhiều cho tôi rồi.”

Lại Kiệt cười: “Không, Lưu Nghiễn, cậu nghe đây, thật sự anh không hề yêu cậu.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lại Kiệt giương bàn tay đang đeo bao tay hở ngón, vung vẩy qua lại trước mặt Lưu Nghiễn, điệu giọng cười hỏi: “Chú vẫn tưởng ông đây yêu chú chứ gì?”

Lưu Nghiễn nhìn Lại Kiệt, tầm mắt của họ dần thích ứng với bóng tối mà chạm tới nhau, ánh mắt Lại Kiệt toát lên vẻ sầu thương, khẽ khàng nói: “Tận đáy lòng anh, vẫn luôn có một vị trí lưu lại cho thằng Út.”

Đôi mắt Lưu Nghiễn trong suốt mà sâu thẳm.

Lại Kiệt tựa như một nhà thơ lãng du đang ngâm nga chuyện tình thơ mộng tao nhã, vừa giống một diễn giả bí ẩn trên sân khấu đang thăm thì lời bộc bạch, nhẹ giọng rằng:

“Chẳng qua anh cảm thấy, khi cậu vừa đến đội Cơ lốc, như thể sức sống tràn trề của thằng Út đã quay về vậy, mọi người tề tụ đông đủ, chúng ta là một gia đình nhỏ, cùng nương tựa, tin tưởng lẫn nhau, có kỹ sư máy hậu cần, có đội trưởng, có đội viên. Mặc cho ai rời đi cũng không thể khóc, mà phải vui vẻ chào từ biệt. Gia đình này, vẫn mãi mãi trọn vẹn.”

“Anh chỉ hy vọng cậu được vui vẻ hơn, đời làm lính chúng ta gặp mặt thì ít mà chia ly thì nhiều, không ai biết một giây sau vẫn sống hay đã chết. Mới chớp mắt, từng đồng đội đã lần lượt rời đi. Vậy nên khi còn được bên nhau, đừng mãi gây gổ với Mông Phong...” – Lại Kiệt nghiêm túc mà thần nhiên nói – “Lòng của anh vẫn dành cho thằng Út. Nhưng anh rất thích các cậu, đây là trách nhiệm của một đội trưởng như anh, cậu phải kiên cường hơn, càng phải chín chắn hơn anh. Cậu không còn ngồi trên ghế nhà trường nữa, nên biết phải hành xử thế nào. Tất cả chúng ta đều là một, luôn tin tưởng vào nhau, bởi thế, thành viên khác đi cứu Mông Phong có khác gì chính cậu đi cứu Mông Phong đâu, đúng chứ? Cậu phải giữ vững trọng trách của mình.”

Lưu Nghiễn vẫn trầm mặc.

“Chúc anh mọi chuyện suôn sẻ nào.” – Lại Kiệt nói rằng – “Anh chẳng làm thế vì cá nhân ai, chỉ mong muốn gia đình này được nguyên vẹn, sau khi kết thúc nhiệm vụ anh sẽ đi vào vùng trung tâm, tụ hợp cùng đội ngũ chủ lực, giúp đỡ họ đưa Mông Phong trở về. Chắc lúc đó còn nhiệm vụ khác cho cậu, nghe bảo họ giữ cậu lại vùng biển Quốc tế để phối hợp Khu số Bảy chỉ huy chiến dịch, chờ đến giai đoạn cuối cùng của kế hoạch Lê Minh.”

Lưu Nghiễn bấy giờ mới lên tiếng: “Nên sửa đổi cam kết của anh một chút đi, nếu không cứu được Mông Phong, anh phải sống sót quay về.”

“Được.” – Lại Kiệt biết Lưu Nghiễn bây giờ đã nghĩ thông suốt, anh ta khẽ xoa đầu cậu, nói: “Anh đi đây, ngủ ngon nhé.”

.
. .
.

End #66.

68. Chương 68

#67. Giác mộng ...

“Lưu Nghiễn.” – Mông Phong cất tiếng hỏi – “Em vẫn còn sống chứ?”

Lưu Nghiễn giật mình tỉnh giấc giữa đêm đen, Mông Phong bỗng nói: “Đừng quay đầu lại, cũng đừng nhìn anh.”

Lưu Nghiễn ngồi quay lưng với Mông Phong, lồng ngực thở dồn dập, cậu run giọng hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Mông Phong đáp: “Anh không sống nổi nữa, sắp chết rồi, có thứ gì đó vẫn luôn khống chế anh... Nên anh chỉ có thể làm được thế này thôi, em...”

Lưu Nghiễn ngắt lời hắn: “Em sẽ đến cứu anh, bất kể anh còn sống hay đã chết.”

Sau một hồi tĩnh lặng thật lâu, Mông Phong bỗng ra tiếng: “Lưu Nghiễn, giờ anh đã là zombie rồi, em nghĩ xem, zombie và con người có gì khác nhau?”

Lưu Nghiễn khẽ nhú mày.

“Chẳng có gì khác nhau cả.” – Mông Phong tiếp – “Đối với động vật, đối với thực vật, đối với Trái Đất này, hầu như chẳng hề có chút bất đồng nào. Tới khi đói bụng zombie mới cần phải ăn, và ăn chỉ để no bụng.”

“Mà con người thì sao?” – Mông Phong nói – “Họ ăn tất cả những gì có thể, chặt phá cây cối, đảo loạn cả thế giới này, con người lại còn giết hại lẫn nhau nữa. Zombie chỉ dùng miệng và tay cắn xé chứ không tấn công đồng loại. Con người chỉ cần nhấn một cái nút là có thể giết chết hàng triệu đồng bào, bao gồm tất cả những động thực vật tại nơi họ sinh sống...”

“Con người không giống zombie.” – Lưu Nghiễn lạnh giọng – “Mi cũng không phải Mông Phong.”

“Hình thái cuối cùng.” – Lưu Nghiễn nói – “Ta hiểu rồi, đây chính là một giấc mơ, mi tiến vào bằng cách nào?”

Lưu Nghiễn xoay người lại, chung quanh dâng lên luồng sáng trắng ảm áp, cậu không nhìn thấy Mông Phong trong hình dạng quái vật thối rữa, hắn vẫn là hắn, vẫn luôn như thế, với khuôn mặt cương nghị điềm tĩnh, nét ôn nhu hòa, từ ánh mắt toát ra vẻ dịu dàng.

Mông Phong nheo mắt quan sát Lưu Nghiễn, chốc sau nói: “Người như em hiếm thật đấy.”

Lưu Nghiễn đáp: “Dẹp cái kiểu đó đi, Mông Phong chẳng đời nào nói năng như thế, anh ấy chưa bao giờ nghĩ ngợi đến mấy vấn đề vô vị này.”

Mông Phong hỏi lại: “Vấn đề này tẻ nhạt lắm à?”

Lưu Nghiễn: “Con người là một cá thể độc lập, ta không cần chịu trách nhiệm từ hậu quả người khác để lại, anh ấy cũng không. Đừng đem tội lỗi của người khác đổ lên đầu bọn ta, chí ít thì, bọn ta chẳng làm gì thẹn với lương tâm. Đây là giấc mơ của ta, cũng chính là địa bàn của ta, giờ mi rút ra khỏi thân thể Mông Phong được rồi đấy, ta muốn nói chuyện với anh ấy.”

Mông Phong ngửa đầu nhìn lên trên, mấp máy môi: “Hắn đã chết rồi, mi nên xem cái này trước thì hơn.”

Không gian lại tối sầm, trong khoảng không mịt mờ, hàng ngàn hàng vạn sao băng kéo đuôi lửa xẹt ngang bầu trời đêm, một hành tinh đỏ rực như lửa hiển hiện ngay trước mắt họ.

Đó là một hành tinh tuyệt đẹp với bốn hành tinh nhỏ quay quanh, mặt đất có màu nâu thẫm của hợp chất Sắt.

Hành tinh ấy tràn ngập thực vật tươi tốt, tất cả đều giống hệt như Trái Đất. Thực vật ở đây có hình thái bào tử, sâu trong bụi cây rậm rạp, dưới ao đầm và ngoài đại dương màu đỏ, có vô số bào tử sinh vật quái lạ với cặp mắt sáng rực như hồng ngọc đang sinh sống. (Có thể hiểu, ở Trái Đất gọi là loài thực vật, loài động vật, loài người... Còn ở hành tinh đỏ gọi là bào tử thực vật, bào tử người...)

Bọn chúng ngẩng đầu trông lên nền trời đỏ tía, rồi lại cúi đầu tìm kiếm vật dụng công cụ, sinh tồn một cách gian nan.

Cảnh trong mơ như trôi qua hàng triệu năm, giống với lịch sử tiến hóa của loài người, hầu như không chút khác biệt, bào tử người đang xây dựng những thành lũy nguyên thủy trong rừng rậm, tranh đoạt nguồn tài nguyên sống của nhau.

Từng thành thị cứ nối tiếp mọc lên rồi sụp đổ, nền văn minh của bào tử người phát triển nhanh chóng, bọn chúng chặt bỏ tất cả thực vật hình khuôn que trên hành tinh đỏ, tấn công lẫn nhau, dùng sóng điện từ phá hủy quê hương của đồng loại.

Mãi đến khi nền văn minh công nghệ cao phát triển vượt bậc, bắt đầu xuất hiện phi thuyền mặt đất, thiết bị không gian và vũ khí tân tiến. Lưu Nghiễn gần như không thể hiểu được cấu tạo của máy thứ này, có rất nhiều thiết bị có hình dạng quái dị được phát minh, chúng phóng xuống mặt đất những chùm sáng lạ.

Đến cuối cùng, có một phi thuyền khổng lồ bay lên không trung, trên hành tinh đang bùng nổ cuộc chiến khốc liệt, phi thuyền đó rời khỏi mặt đất bay vào vũ trụ, từ không gian xa xôi phóng ra một chùm sáng xé đôi hành tinh đỏ.

Hành tinh màu đỏ thẫm nổ tung, lõi tinh cầu tuôn ra nham thạch sắt nóng chảy, có một khối nham thạch đen bọc trong lớp lửa đỏ rực phóng về phía Lưu Nghiễn rồi biến mất giữa đồng tử cậu.

“Đây chính là kết cục của bọn mi.” – Thanh âm của Mông Phong dần biến mất giữa thình không.

Lưu Nghiễn choàng tỉnh, người đầm đìa mồ hôi, ướt rượt như mới vớt ra từ dưới biển.

Lưu Nghiễn đứng dậy mở cửa, chào đón tia sáng ban mai mờ phông ngoài kia.

Cậu tới sân huấn luyện K3 và tìm một chỗ ngồi xuống, nhóm lính đặc chủng đang chạy bộ buổi sáng, Lưu Nghiễn lặng lẽ ngồi sát mép băng ghế dài.

Tiếng cười rộ vang, nhóm lính đặc chủng đã được giải tán.

“Lưu Nghiễn!” – Bạch Hiểu Đông cất giọng gọi.

Lưu Nghiễn ngẩng đầu, nhận ra Bạch Hiểu Đông đang gọi mình, Trác Dư Hàng từ hướng khác cũng bước về phía cậu, lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ, sao sắc mặt tái mét thế kia?”

Lưu Nghiễn lắc lắc đầu, hỏi lại: “Tướng quân Phi Hổ đâu rồi? Tôi có việc tìm thầy ấy.”

Trác Dư Hàng bèn đáp: “Vẫn chưa đến, mỗi ngày Tướng quân chỉ tuần tra K3 có hai tiếng rưỡi thôi, không chắc đã gặp được.”

Lưu Nghiễn gật đầu, Trác Dư Hàng hỏi: “Ăn sáng chưa? Để anh nấu cho chú một bữa nhé.”

Trác Dư Hàng rời đi, Bạch Hiểu Đông bèn đến ngồi xuống bên cạnh, Lưu Nghiễn nói: “Hiểu Đông, cậu yêu đương sao rồi? Trương Dân và Quyết Minh vừa mới chia tay đấy.”

“A!” – Bạch Hiểu Đông bật thốt – “Tôi biết đó là cảm giác gì nha!”

Lưu Nghiễn hỏi: “Cảm giác gì? Có thể tôi không được cùng mọi người đi làm nhiệm vụ nữa.”

Bạch Hiểu Đông ngạc nhiên: “Sao thế được! Chúng tôi cần anh lắm!”

Lưu Nghiễn chỉ nói: “Sau này tôi sẽ giải thích cho cậu biết, Lại Kiệt sẽ xin một kỹ sư mới vào đội... Nói nghe xem, cảm giác của cậu là gì?”

Bạch Hiểu Đông nghiêm túc rằng: “Tôi và Trương Quyết Minh đã kết nghĩa anh em rồi, thấy em ấy, cứ như thấy được chính mình hồi còn nhỏ vậy. Với lại, hôm đó tôi ôm em ấy ngủ cả một đêm, khi Quyết Minh gối đầu lên cánh tay mình, tôi đã vỡ lẽ đây không phải tình yêu, tôi chẳng muốn làm gì với em ấy cả, chỉ muốn em ấy cảm thấy an toàn, đây là một loại... một loại...”

“Một loại gì?” – Trương Dân bỗng nhiên hỏi.

Bạch Hiểu Đông lập tức chào: “Chào chú Dân.”

Khóe miệng Lưu Nghiễn không khỏi run rẩy.

Bạch Hiểu Đông thao thao tiếp lời: “Là tình cảm quan tâm của anh lớn dành cho đứa em trai nhỏ, chính là một loại đồng cảm! Hai đứa tôi đã kết nghĩa rồi! Nhóc ấy gọi tôi là anh Hiểu Đông, còn tôi gọi nhóc là Tiểu Minh...”

Lưu Nghiễn đen cả mặt, lén đưa mắt ngó Trương Dân.

Trương Dân: “Tốt nhỉ, có sự đồng cảm. Nhưng nhóc ấy không phải Tiểu Minh, là Đới Tinh mới đúng.”

Bạch Hiểu Đông nói: “Nhóc bảo gọi thế nào cũng được, tôi phải giúp nhóc nhớ lại những chuyện lúc trước. Tiểu Minh còn nói giúp tôi tìm bạn gái nữa...”

Lưu Nghiễn: “Tôi dự là lời hứa này không thực hiện nổi đâu, mà thôi đi. Cảm ơn anh Trác nhé.”

Lưu Nghiễn đón lấy cà mèn từ tay Trác Dư Hàng, bốn người chia cơm rồi lẳng lẳng mạnh ai nấy ăn, mỗi người một tâm tư. Lát sau Trịnh Phi Hổ đi ngang trước mặt họ, Lưu Nghiễn lập tức chạy tới gọi: “Thưa thầy huấn luyện!”

Trịnh Phi Hổ: “?”

“Tôi muốn gặp...” – Lưu Nghiễn rồi rít phun vèo cả hạt cơm lên mặt Trịnh Phi Hổ, cậu cuống quýt phủi cơm giùm anh ta, sau đó Trịnh Phi Hổ không thể nhịn nổi mà rống lên – “Lưu Nghiễn!!!”

Trịnh Phi Hổ nhắc một chân, thế là cả bọn không nỡ xem tiếp, may mà một cước của Trịnh Phi Hổ nhắm vừa đủ lực, đá cậu kỹ sư không mạnh như mấy anh lính đặc chủng, cũng may là như thế...

Lưu Nghiễn chỉ kịp kêu một tiếng, mồm đầy cơm phụt hết ra ngoài như ‘tiên nữ rải bông’(*), bay thẳng ra xa.

(*)Nguyên văn là Thiên nữ tán hoa, như cái hình bên =))))

20300542526392139945290982576“Lưu Nghiễn!” – Cả bọn thống thiết kêu lên.

Lưu Nghiễn ôm bụng gượng đứng dậy: “Cuối cùng thì đời tôi đã mãn nguyện rồi.”

Trịnh Phi Hổ lạnh giọng ra lệnh: “Quét dọn sàn nhà cho sạch đi!”

Lưu Nghiễn cầm chổi đuổi theo Trịnh Phi Hổ để phủi hạt cơm cho anh ta: “Hôm qua tôi nằm mơ thấy Mông Phong, thầy huấn luyện à, xin hãy dẫn tôi đi gặp Tướng quân Mông.”

Trịnh Phi Hổ: “...”

Trịnh Phi Hổ xoay người, Lưu Nghiễn theo phản xạ có điều kiện vung tay che đầu ngay tắp lự, thậm chí rất cục đã hiểu khả năng phản xạ của bọn Lại Kiệt được tôi luyện như thế nào.

Trịnh Phi Hổ nói: “Ngài ấy không có thời gian rảnh rồi gặp cậu đâu.”

Lưu Nghiễn: “Đó không phải là một giấc mơ bình thường, là... tôi có thể giao tiếp với hình thái cuối cùng của virus, thầy hiểu không?”

Trịnh Phi Hổ liền biến sắc, hỏi: “Cậu nói gì?”

Đúng ngay khi ấy, đài phát thanh Trung ương chợt vang lên.

Giọng nữ điện tử:

[Thông báo, thông báo, tất cả nhân viên chiến đấu sau khi dùng xong điểm tâm hãy quay về đội của mình.]

[Đội hải quân lục chiến và đội lính đặc chủng đến tập hợp ghi danh ở chỗ đội trưởng.]

[Trong ngày hôm nay, tất cả binh chủng phải tự động trả phép, tiến vào trạng thái chờ lệnh chiến.]

[Nhà xưởng Trung ương chuẩn bị liên kết với Khu số Bảy.]

[Một giờ sau, thang máy ở vùng biển Quốc tế sẽ ngừng hoạt động, mọi khu vực chuẩn bị chiến tranh, sân bay tiến hành kiểm tra dự bị, tất cả nhân viên vào vị trí sẵn sàng.]

[Nhân viên thuộc các ngành nghề phi chiến đấu, và công nhân kỹ sư hãy quay về phòng nghỉ ngơi, kiên trì chờ đợi, trong vòng 72 giờ sẽ tiến hành phân phối vật tư, toàn bộ lối đi đều dựa theo cấp bậc an toàn để quẹt thẻ thông hành.]

Dường như Trịnh Phi Hổ đã sớm biết mệnh lệnh cảnh giới bước vào thời chiến, lúc này mới nhìn Lưu Nghiễn bảo: “Không còn thời gian nữa.”

Lưu Nghiễn: “Tôi chỉ cần gặp ông ấy chút thôi.”

Trịnh Phi Hổ bèn nói: “Cậu phải đảm bảo không được gây rối.”

Lưu Nghiễn hứa chắc nịch: “Tuyệt đối không.”

Trịnh Phi Hổ bảo: “Vậy theo tôi.”

Trịnh Phi Hổ dẫn Lưu Nghiễn đi thẳng một mạch lên tầng Bảy, hai bên đều là lính lực quân tới tới lui lui, quân hàm của Trịnh Phi Hổ là Thiếu Tướng, nên những người gặp dọc đường đều phải cúi đầu chào anh ta.

Lưu Nghiễn thấp thỏm đi vào phòng làm việc của Mông Kiến Quốc, ông đang sắp xếp đồ vật vào một thùng giấy lớn, con chó Panda của Quyết Minh thì nằm sắp trên tấm thảm trải sàn.

Panda vừa thấy có người bước tới tức khắc nhồm dậy, hớn ha hớn hở vẫy đuôi với Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn hỏi: “Ba đang làm gì vậy?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Chuẩn bị dọn nhà, một lão già và một con gấu trúc nương tựa nhau sống nốt quãng đời còn lại, cậu có muốn làm thành viên của gia đình này không?”

Trịnh Phi Hổ bật cười.

Khóe miệng Lưu Nghiễn gằn gật, cậu kinh hãi phát hiện Trịnh Phi Hổ mà cũng biết cười!

“Hmm.” – Mông Kiến Quốc nửa cười nửa không hỏi – “Lại chuyện gì đây?”

“Tôi qua con nằm mơ, thấy được nguồn gốc của Huyền virus, điều này có thể rất quan trọng.” – Lưu Nghiễn đáp.

Động tác của Mông Kiến Quốc chợt khựng lại.

Trịnh Phi Hổ quét mắt nhìn quanh một lượt, đoạn nói: “Tôi sẽ dắt con chó này đi.”

Mông Kiến Quốc ‘ừm’ một tiếng, bảo: “Hãy chuẩn bị thật tốt, Phi Hổ.”

Trịnh Phi Hổ đưa tay chào theo kiểu quân đội, rồi kéo Panda đi khỏi.

Lưu Nghiễn quái lạ hỏi: “Thầy ấy cần Panda làm gì?”

Mông Kiến Quốc thuận miệng nói: “Cho Trịnh Kỳ ấy mà, thằng bé vẫn luôn thích con chó đó. Ngồi xuống đi, kể lại giấc mơ tối qua nghe thử nào.”

Lưu Nghiễn bèn kể: “Là giấc mơ về một hành tinh xa xôi trong vũ trụ bị hủy diệt. Rất lâu trước đây, khi mới được tiêm vắc xin, con đã từng bắt nhịp được ý thức của Huyền virus.”

Mông Kiến Quốc nhận xét: “Đó là một loại biến dị tinh thần, cậu cũng thông minh hơn rất nhiều.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Tối hôm qua, con trực tiếp mơ thấy Mông Phong, hình thái cuối cùng của Oaks chiếm lấy cơ thể Mông Phong và xâm nhập vào giấc mơ của con.”

Mông Kiến Quốc chau mày hỏi: “Cậu để lộ thông tin gì chưa?”

Lưu Nghiễn đáp: “Con chưa nói bất cứ điều gì cả, bởi con nhận ra đây không phải là Mông Phong.”

Mông Kiến Quốc chậm chậm gật đầu, ông đắn đo suy tư, đoạn nhấn phím trò chuyện trên bàn: “Kể lại giấc mơ của cậu và Huyền virus lần nữa đi.”

Tại phòng họp ở tầng cao nhất của Khu số Bảy, giọng nói của Lưu Nghiễn vang lên từ máy liên lạc: [Huyền virus là ý thức của một hành tinh cách chúng ta rất xa...]

Tần Hải nheo nheo mắt, dấn dò cấp dưới: “Bật hệ thống phát thanh của Khu số Bảy lên.”

[Nó tương tự với Địa Cầu, đều là ý thức sự sống của lõi hành tinh. Ở trên hành tinh này, có một loại sinh vật trí khôn đáng vẻ như bào tử.]

Thanh âm của Lưu Nghiễn vọng ra ngoài Hồng Kiều, thay thế cho thông báo của đài phát thanh Trung ương.

[Loại vi khuẩn này chứa đựng linh hồn của cả một hành tinh, nó gần như giống hệt Trái Đất, chỉ khác nhau ở chỗ nó tồn tại dưới dạng bào tử.]

[Trên hành tinh này phát triển một loại sinh vật có trí tuệ như loài người chúng ta, trong giấc mơ của con, chúng nó không ngừng sinh sôi nảy nở và tiến hóa như con người, phát triển văn minh và tiến bộ khoa học kỹ thuật. Và chúng bắt đầu những cuộc chiến tranh giành giật tài nguyên sống.]

[Hai phe lực lượng bào tử người khác nhau chiếm đóng hai nửa hành tinh, chiến tranh cứ thế giằng co thật lâu, cuối cùng một phe trong đó đã nghiên cứu ra loại vũ khí có tính hủy diệt.]

[Chúng ngồi phi thuyền chạy thoát khỏi hành tinh ấy, từ trong vũ trụ phóng ra một luồng từ trường hủy diệt cắt đôi cả hành tinh, khiến nó nổ tung, rồi một khối thiên thạch mang theo ý thức hành tinh đó thoát ra, bay vào vũ trụ xa xăm.]

Quyết Minh gom lại thùng dụng cụ trong tay, ngẩng đầu nhìn lên máy phát thanh.

Tiếp đó là giọng Mông Kiến Quốc: [Cậu cho là nó muốn nói điều gì?]

Lưu Nghiễn đáp: [Huyền virus nói với con rằng, đó cũng chính là kết thúc của loài người chúng ta.]

Trịnh Phi Hổ gõ cửa mở ra.

“Ba!!” – Trịnh Kỳ sung sướng lao tới, ôm chầm lấy ba mình.

“Gấu trúc của con này.” – Trịnh Phi Hổ đưa sợi dây giao cho Trịnh Kỳ, nói – “Ba phải đi làm nhiệm vụ, con bảo vệ mẹ thật tốt nhé.”

Từ đài phát thanh, giọng Mông Kiến Quốc vẫn thản nhiên như thường: [Thế thôi à?]

Lưu Nghiễn: [Huyền virus cho rằng, khoa học kỹ thuật sẽ phá hủy vạn vật, nhưng con không nghĩ như thế.]

Mông Kiến Quốc: [Tại sao?]

Lưu Nghiễn cũng không thể giải thích rõ nguyên do, chốc sau mới nói: [Con không có cách nào giải thích rõ ràng, nhưng con tin chắc sẽ không như thế, trải qua đại nạn lần này, tất cả đều sẽ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn, chỉ vậy thôi.]

Mông Kiến Quốc: [Vậy là cậu đã có kết luận rồi.]

Lưu Nghiễn hỏi: [Giấc mơ này không quan trọng sao?]

Mông Kiến Quốc nói: [Đối với một số người có lẽ cảm thấy rất quan trọng, nhưng với số khác thì không hề, bởi họ luôn luôn tin tưởng khoa học kỹ thuật vẫn lấy thiên nhiên làm nguồn cội. Để tìm đường giải thoát, không phải dựa vào tranh đoạt hay chiếm giữ, quan hệ của sự sống và văn minh chính là dung hợp cộng sinh.]

Lưu Nghiễn nghe thế cảm thấy khá mơ hồ, Mông Kiến Quốc nghiêng người tắt phím liên lạc.

Trong Khu số Bảy, Tần hải nói: “Ghi âm rồi chuyển một bản cho Tổ chức nghiên cứu Khoa học Liên Hiệp Quốc, chuẩn bị tài liệu.”

Ở phòng làm việc, Lưu Nghiễn và Mông Kiến Quốc đương ngồi đối mặt với nhau.

Lưu Nghiễn: “Sẽ có người đi cứu anh ấy chứ?”

Mông Kiến Quốc: “Có.”

Lưu Nghiễn: “Con cũng đi được không?”

Mông Kiến Quốc: “Không thể, cậu tạm thời phải thay thế vị trí của Tiến sĩ Ngụy, ba tiếng sau xuống dưới báo danh với ông ấy, Tiến sĩ Ngụy sẽ giao một ít tài liệu cho cậu.”

Lưu Nghiễn: “Vậy ai sẽ đi cứu anh ấy?”

Mông Kiến Quốc: “Một tiểu đội có sức chiến đấu mạnh nhất K3.”

Lưu Nghiễn: “Xin để con đi cùng, con mới là người hiểu anh ấy nhất.”

Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn, chuyện này chẳng phải do cậu quyết định. Bây giờ hãy tiêm một mũi kháng thể kiểu mới đi, tôi quên rằng trên người cậu cũng có vắc xin phòng bệnh, may mà sơ suất này không khiến toàn quân diệt vong...”

Chất giọng trầm thấp của Mông Kiến Quốc tạo cảm giác vô cùng an toàn đáng tin:

“... Chứng minh rằng nữ thần may mắn đang đứng về phe chúng ta, sĩ quan phụ tá, hãy đưa cậu ấy ra ngoài.”

Lưu Nghiễn chỉ đành phải đứng dậy, Mông Kiến Quốc lại tiếp tục thu dọn đồ vật trong phòng làm việc của mình.

Tay sĩ quan phụ tá đưa Lưu Nghiễn ra khỏi phòng Tướng quân, giọng nữ điện tử của hệ thống lại vang lên lần nữa:

[Sân bay mở ra, xin các đơn vị hãy vào vị trí, hai mặt Hồng Kiều kiểm tra an ninh.]

Trên đỉnh tháp Khu số Bảy phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, sáu Trung tâm cứu viện quy mô lớn chậm chậm di chuyển lên cao, mặt đất rung chuyển như sấm dậy!

Lưu Nghiễn suýt chút đứng không vững, vội chống tay vịn vào tường, sĩ quan phụ tá lúc này bảo: “Anh đợi chút, Căn cứ đang chuyển đổi sang hình thức thời chiến.”

Toàn bộ Hồng Kiều đều tách ra, đỉnh tháp Trung tâm bật sáng đèn chỉ huy, quảng sáng màu vàng khuếch tán rộng khắp tựa như ngọn đèn chúa cứu thế, rạch nát màn sương trắng mờ buổi sớm mai, thông thả xoay tròn trên mặt biển mênh mông vô bờ.

Một tia sét bổ dọc phía chân trời, xua tan tầng tầng lớp lớp mây mù.

[Tiết trời sáng sủa, rất thích hợp để xuất phát.] – Từ tháp thông tin văng lại một giọng nữ.

Đại dương gió êm sóng lặng, năm chiếc tàu sân bay lần lượt rút cầu thép lên, dần dần chuyển bánh ra khơi.

Ngay bên cạnh quần đảo san hô, sáu cụm Trung tâm tị nạn khổng lồ chậm rãi nhô lên, phát ra tiếng chấn động ầm ầm, nước biển rút xuống như thác đổ, dòng nước trượt mạnh xuống mặt tường thủy tinh, tia sáng bình minh rực rỡ chiếu rọi khắp Khu số Sáu.

Tòa kiến trúc mười chín tầng khổng lồ di chuyển ra mặt biển, liền sau đó nổ ầm một tiếng như sấm rền, mặt đất chấn động điên cuồng, Hồng Kiều đã được gắn kết vào ngọn tháp cao.

Trên đỉnh tòa nhà, cửa sập của kho chứa máy bay từ từ hé mở, hàng ngàn máy bay chiến đấu lao vút ra từ bệ phóng.

Giọng nữ điện tử: “Hồng Kiều nối kết lần thứ hai, xác nhận trạng thái thời chiến, Khu số Sáu và Khu số Bảy thống nhất điều hành.”

Cánh cổng Hồng Kiều rộng mở, người mỗi lúc một đông, Lưu Nghiễn không khỏi quay đầu nhìn, tay sĩ quan phụ tá bảo: “Đi nào, đã bắt đầu điều động rồi, sẽ không cho phép bất kỳ ai được lưu thông nữa.”

Sĩ quan phụ tá của Mông Kiến Quốc dẫn Lưu Nghiễn đến phòng y tế của K3 để tiêm vắc xin kiểu mới, sau đó để cậu nằm trên giường nghỉ ngơi.

Bên ngoài vọng tới tiếng bước chân đều đặn, thỉnh thoảng lại có một hàng binh lính chạy qua, hết thấy đều chỉnh tề ngay ngắn.

Nhân viên y tế nói: “Cơ thể anh sẽ mất sức khoảng ba tiếng, ráng nghỉ ngơi cho thật tốt đi, loại kháng thể này bao gồm cả hiệu quả của vắc xin phòng bệnh, sẽ không làm mất đi sức mạnh cơ thể được tăng cường nhờ vắc xin đợt trước.”

“Tại sao?” – Lưu Nghiễn toát mồ hôi đầy trán.

Nhân viên y tế đáp: “Bởi vì vắc xin cũ đã từng cải tạo cơ thể anh rồi, kháng thể này chỉ tiêu trừ hết lượng vắc xin còn sót lại trong người mà thôi... Cho nên anh thấy đó, dùng vắc xin được chế tạo ra từ virus Oaks cũng không tệ lắm nhỉ.”

Lưu Nghiễn gật đầu, nhân viên y tế bèn đóng cửa rồi đi.

Cánh tay cậu nhứt nhối và lạnh buốt, dường như kháng thể đã hút hết mọi sức lực, làm cho cậu mơ màng đi vào giấc ngủ.

Thanh âm của Mông Phong lại văng vẳng trong giấc mơ của cậu: “Lưu Nghiễn, anh rất nhớ em.”

Lưu Nghiễn bỗng dưng giật mình sức tỉnh, cậu nhìn lên đồng hồ trên tường, mười một giờ đúng.

Lưu Nghiễn thử đặt chân xuống đất, cơn choáng váng khiến cậu lảo đảo một chút, lát sau đẩy cửa chạy ào ra ngoài.

Tầng Mười không có lấy một bóng người, tất cả mọi người đều đi hết.

Lưu Nghiễn chạy tới thang máy đi xuống tầng Mười tám, bên trong cũng chẳng còn ai nữa, đều bị điều động cả rồi, thế còn Tiến sĩ Ngụy đâu? Cậu nhớ rõ, trước khi đi Mông Kiến Quốc đã bảo cậu tạm thời thay thế vị trí của Tiến sĩ Ngụy cơ mà.

“Tiến sĩ Ngụy đâu rồi?” – Lưu Nghiễn tìm được một học sinh.

“Đang ở trên sân thượng tầng Một đó.” – Người kia đáp – “Thầy có dặn, khi anh đến thì mở máy tính lên, trong đó có những việc anh cần làm đấy.”

Lưu Nghiễn: “Ông ấy ở tầng Một làm gì?”

Người kia lại nói: “Chắc là giúp tiểu đội K3 chỉnh đốn trang bị, tôi cũng chẳng rõ lắm.”

Lưu Nghiễn quét mắt nhìn quanh, đoạn nhấc thùng dụng cụ lên, cầm theo cái máy tính bảng vội vã chạy về phía thang máy, quẹt thẻ thông hành, cửa thang máy chuyên dụng và cửa hành lang của tầng Một đã mở ra, nhưng đang có người tuần tra canh gác.

“Làm gì đấy! Trở về ngay!” – Lính cảnh vệ quát lên.

Lưu Nghiễn hô: “Tôi là nhân viên kỹ thuật! Đến để kiểm tra sửa chữa!”

Lính cảnh vệ: “Chưa quẹt thẻ thì không được đi qua!”

Lưu Nghiễn: “Anh điên chắc! Chẳng lẽ tôi trông giống gián điệp do lũ zombie phái tới nằm vùng lắm à! Tôi đến đưa dụng cụ đó! Tôi chính là Lưu Nghiễn trong truyền thuyết đấy! Là công dân đóng thuế nhà nước! Là người cung cấp cái ăn cái mặc cho các anh đấy! Anh dám ngăn cản tôi sao?!”

Tay lính cảnh vệ buộc lòng phải cho cậu đi, Lưu Nghiễn cuống cuống chạy lên sân thượng. Khắp bãi đậu rộng mười hecta tràn ngập máy bay trực thăng đang âm ỉ khởi động, tiếng ồn, tiếng quát tháo hòa lẫn vào nhau, Lưu Nghiễn vượt gió lốc chạy tới giữa sân bay.

Lính cảnh vệ phía sau lại hét: “Làm gì nữa đây! Phiên nhất là nhân viên kỹ thuật mấy người! Không có thẻ thông hành, về đi!”

Quyết Minh mặt tỉnh bơ đáp: “Trưa nay ngủ quên mất, xin lỗi nhé.”

Lính cảnh vệ nhắc lại: “Cậu phải quẹt thẻ!”

Quyết Minh: “Tôi được Tiến sĩ Ngụy đặc biệt cử đi.”

Lính cảnh vệ: “Quẹt thẻ! Quay về lấy thẻ ngay!”

Quyết Minh: “Tôi được Tiến sĩ Ngụy đặc biệt cử đi.”

Lính cảnh vệ: “...”

“Cậu không phải người được cử đi! Là máy phát lại thì có!” – Tay lính cảnh vệ đột nhiên nổi cơn tam bành.

Quyết Minh nhìn anh lính cảnh vệ với vẻ rất là lễ độ.

“Nhóc này được cử đi đấy!” – Tiểu Quân từ đằng sau xông tới, túm cái cờ lê trong tay Quyết Minh giơ lên – “Anh xem đi xem đi, có dấu hiệu chuyên dụng của Tiến sĩ Ngụy nè, ở đây có một chữ ‘W’ đó, anh có biết Tiến sĩ Ngụy là ai không hả? Ngài ấy có hai văn bằng Vật lý cổ điển và cơ học, cực kỳ danh giá...”

“Chúng tôi có thể làm chứng cho nhau, bởi vì tôi cũng được cử đi...” – Tiểu Quân chốt.

“Chúng tôi chính là người đóng thuế.” – Quyết Minh nói giọng lạnh tanh – “Nếu sau này chúng tôi không nộp thuế nữa, thì anh chẳng có cơm mà ăn đâu.”

Những lời này đè bẹp quan điểm yếu ớt của anh lính cảnh vệ, anh chàng chóng mặt hoa mắt, miệng sùi bọt mép, thả họ băng qua trạm canh gác. Quyết Minh vắt cái thùng lên lưng, guồng chân chạy tới chỗ trực thăng.

Quyết Minh hỏi: “Người anh em, đội Cơn lốc ở đâu vậy?”

Tiểu Quân quay đầu dòm kỹ Quyết Minh.

Từ phía xa:

“Nhanh! Nhanh đi!” – Lại Kiệt hô – “Tất cả lên trực thăng!”

Trác Dư Hàng hỏi: “Còn kỹ sư thì sao?”

Lại Kiệt: “Kỹ sư là một lính mới, đảm bảo thỏa mãn các cậu, nhanh tay lẹ chân lên! Tôi xuống dưới đón cậu ta!”

Tiểu Quân: “A! Nhắc mới nhớ, hình như anh mới gặp cậu lần đầu, cậu đúng là người Tiến sĩ Ngụy cử đi thật à? Là kỹ sư mới của đội Cơn lốc đúng không, sao trông cậu còn nhỏ hơn cả thằng Út thế, đúng là nhỏ thật đấy, nhỏ hết sức, ngó bộ dạng cậu chắc chắn là một thiên tài thiếu niên...”

Quyết Minh: “Đội Cơn lốc, ở đâu.”

Tiểu Quân: “@#\$(%\$#” [Tóm lược ba ngàn chữ]

Quyết Minh mặt đơ mớicuộn băng dán cường lực từ thùng công cụ ra, xé mở, cắt lấy một đoạn.

“Cậu làm gì đấy? Đã mang đủ tài liệu chưa...” – Tiểu Quân một bên múa mép, tầm mắt vẫn dán vào tay nhóc.

Quyết Minh cầm một góc băng dán, nhanh tay ین chặt lên miệng tiểu Quân.

Tiểu Quân: “...”

Tiểu Quân xoay lưng gỡ băng dán, thế giới được yên tĩnh trong phút chốc, Quyết Minh đưa mắt nhìn quanh, nơi nơi đều là quân nhân bận rộn tới lui và nhân viên kiểm tra sửa chữa, nhóc đành phải mớicúng báo hiệu nả thẳng một phát lên trời.

“Anh vừa mới giúp cậu đấy.” – Tiểu Quân đã gỡ được băng dán, tức khí gắt – “Sao cậu đã man rợ quá vậy...”

Quyết Minh lại cắt một đoạn băng dán khác, Tiểu Quân tức tốc vọt lẹ.

Lại Kiệt nhìn ra phía ngoài khoang trực thăng, bắt gặp đạn tín hiệu bèn vội vã lao xuống trực thăng chạy đi.

Các đội viên trong cabin đã gấn đai an toàn, Trương Dân hỏi: “Kỹ sư quan trọng lắm à?”

“Cực kỳ quan trọng ấy chứ.” – Trác Dư Hàng trầm giọng bảo – “Như anh chàng Lưu Nghiễn mới thiệt đáng sợ.”

Bạch Hiểu Đông cũng hòa theo: “Tiểu đội có kỹ sư thì sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội, anh chưa thấy kỹ sư cũ của đội mình đâu, phải nói là cuồng hủy diệt...”

Trương Dân gật đầu bảo: “Tôi thấy rồi, tận mắt chứng kiến... Đúng là Lưu Nghiễn rất ngẫu. Nhưng bây giờ là lính mới...”

Lưu Nghiễn mang theo thùng dụng cụ ngồi vào cabin, thở hắt ra một hơi, nói: “Chào các đồng chí, tôi về rồi đây.”

Ai nấy đều kinh ngạc chẳng hiểu mô tê gì, Trương Dân ra tiếng hỏi: “Lưu Nghiễn? Không phải bảo là đổi người mới à?”

Lưu Nghiễn vờ giả ngây: “Nào có, ai bảo thế, Lại Kiệt đâu rồi?”

Lưu Nghiễn vừa rút đai an toàn gần quanh người thì Lại Kiệt đã dợm trở về.

“Lưu Nghiễn!” – Lại Kiệt rống lên giữa tiếng động cơ trực thăng ầm ĩ – “Sao cậu lại leo lên đây! Xuống ngay!”

Lưu Nghiễn: “Không có tôi là không được đâu!”

Lại Kiệt kiên trì: “Cậu về đi! Lúc trước nói gì đã quên sạch rồi hả?!”

Quyết Minh tay trái cầm thùng dụng cụ, tay phải nắm băng dán chạy đến: “Lưu Nghiễn, chỗ đó là của tôi!”

Mọi người trong cabin đều há hốc mồm.

Trương Dân quát to: “Sao con lại bị điều ra tiền tuyến được! Quay về ngay cho ba...”

Quyết Minh thuận tay dính luôn cái băng dán lên miệng Trương Dân, thanh âm Trương Dân nghẹn lại, cuống quýt khom lưng xé băng dán.

Cả bọn: “...”

Quyết Minh: “Lưu Nghiễn xuống dưới mau!”

Lưu Nghiễn kịp lấy lại tinh thần: “Nhóc là kỹ sư đội Cơn lốc á?”

Quyết Minh ghé sát vào tai Lưu Nghiễn, khê giọng rằng: “Tôi thấy trực thăng chuyên dụng của Tiến sĩ Ngụy đầu bên kia, có phải ông ấy muốn đi giết trùm cuối không nhỉ?”

Lưu Nghiễn lập tức tỉnh táo, dặn dò: “Quyết Minh, tính mạng của mọi người giao cho nhóc đấy! Nhất định phải đưa họ trở về an toàn!” – Dứt lời vội vàng tháo dây an toàn ra, nhảy phốc xuống trực thăng.

Quyết Minh cũng nói: “Tạm biệt, Lưu Nghiễn, anh vẫn chưa chúc tôi may mắn đó.”

Lưu Nghiễn ngẩn ra một lúc, đoạn mỉm cười.

“Chúc nhóc gặp nhiều may mắn!! Quyết Minh thân mến của anh!!” – Lưu Nghiễn hô lớn.

Lại Kiệt tiến vào cabin, thuận miệng hỏi: “Gấu trúc của nhóc đâu? Không được giấu dưới ghế ngồi đâu nhé.”

Quyết Minh: “Không có, tôi chưa biết có thuận lợi sống sót trở về hay không, cứ nhốt nó ở nhà sẽ bị chết đói mất, nên đưa cho con trai của ông chú bạo lực rồi.”

Cửa khoang trực thăng đóng chặt, đội Cơn lốc khởi hành, vượt qua đại dương mênh mông rời khỏi vùng biển Quốc tế.

[Tổ hành động đặc biệt xuất phát.] – Loa phóng thanh vang lên – [Chúc các anh thắng ngay trận đầu.]

Từng chiếc trực thăng nối nhau bay lên, Lưu Nghiễn không chần chừ thêm nữa, chạy vội tới chiếc trực thăng cỡ lớn cuối cùng, vọt vào trong.

Trong khoang trực thăng có chứa một chiếc xe căn cứ, đuôi xe quay về phía cửa cabin, đang mở rộng cửa.

Lưu Nghiễn không cần nhìn cũng thừa biết, đây chắc chắn là đội lính tiến vào Trung tâm vương quốc zombie.

Bên trong có hai người lính, Lưu Nghiễn cấp tốc ném thùng dụng cụ lên, cười bảo: “Chào mọi người, tự giới thiệu chút nhé, tôi là kỹ sư được điều đến phụ giúp các anh.” – Rồi cậu cúi đầu rút đai an toàn gắn vào người.

Đến khi ngẩng đầu lên, Lưu Nghiễn tròn tròn hai mắt.

Người ngồi đối diện đích thị là Mông Kiến Quốc.

Lưu Nghiễn cứng đơ cần cổ, chậm chậm quay đầu nhìn người lính còn lại bên cạnh mình.

Ngồi ở bên trái cậu, không ai khác ngoài Trịnh Phi Hổ mặt liệt.

“Phi Hổ, cậu xin thêm kỹ sư phụ trợ à?” – Mông Kiến Quốc hỏi.

Trịnh Phi Hổ: “Không hề.”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ đều mặc quân phục rằn ri đã chiến màu nâu, đương chăm chăm soi Lưu Nghiễn.

Bấy giờ Tiến sĩ Ngụy vừa bê thùng thiết bị leo lên, nói: “Mọi người đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Mông Kiến Quốc nói: “Đây mới là kỹ sư của bọn tôi.”

Lưu Nghiễn: “Thầy...”

Tiến sĩ Ngụy: “Lưu Nghiễn? Cậu tới đây làm gì?”

Lưu Nghiễn lập tức bảo: “Để em đi thay thầy, nơi đó quá nguy hiểm.”

Tiến sĩ Ngụy tức giận thét: “Cậu dám coi thường người già hả?!”

Lưu Nghiễn: “Em từng được tiêm vắc xin rồi, thầy đã tiêm chưa?!”

Tiến sĩ Ngụy đáp: “Chưa.”

Lưu Nghiễn: “Em được huấn luyện chiến đấu bài bản hơn thầy, em và đội Cơn lốc đã tham gia các nhiệm vụ giải cứu, còn thầy đã từng hành động với K3 chưa? Chưa hề chứ gì.”

Tiến sĩ Ngụy: “...”

Lưu Nghiễn: “Thưa thầy, thầy đã sáu mươi lăm tuổi rồi, thầy chạy không nổi nữa đâu, cũng không có vắc xin tăng cường thể lực. Em rất quý thầy, nên không muốn để thầy gặp nguy hiểm. Nhân viên kỹ thuật chúng ta cũng rất giỏi giang, không gây cản trở bất kỳ ai, em sẽ thay thầy chứng minh điều đó.”

Tiến sĩ Ngụy nghe mà rơm rớm nước mắt, Mông Kiến Quốc ngắt lời: “Tiến sĩ Ngụy! Đừng nghe cậu ta!”

Trịnh Phi Hổ nhìn Mông Kiến Quốc, lại đưa mắt sang Tiến sĩ Ngụy.

Tiến sĩ Ngụy nói: “Được, dựa vào những lời này, tôi giao cậu học trò mình yêu thích nhất cho các ngài đây. Hai vị Tướng quân, nhất định phải cùng cậu ấy trở về an toàn.”

Mông Kiến Quốc liền trưng ra vẻ mặt ‘tôi biết ngay mà’, Tiến sĩ Ngụy lại tiếp: “Các thiết bị này cậu biết điều khiển chứ.”

Lưu Nghiễn đáp: “Dạ biết, toàn là những thứ em giúp thầy thiết kế trong mấy tháng gần đây.”

Tiến sĩ Ngụy bèn giao cái thùng cho Lưu Nghiễn, dặn dò: “Trong này có sáu viên đạn kháng thể, chỉ cần bắn trúng một trong số đó thì có thể chuẩn bị rút quân.”

Đoạn Tiến sĩ Ngụy xoay người leo xuống trục thẳng, Lưu Nghiễn thuận tay mò được chốt mở, vặn đèn sáng lên.

Trịnh Phi Hổ mở miệng bảo: “Tướng quân, nói thật là, tôi cảm thấy Lưu Nghiễn đáng tin hơn thầy ấy nhiều.”

Mông Kiến Quốc nói: “Tôi đã giải ngũ rồi, ở đây chỉ còn một Tướng quân thôi.”

Trịnh Phi Hổ gật đầu: “Vâng ạ, thầy huấn luyện.”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu kiểm tra thiết bị, phát hiện dù nhảy gắn cho chiếc xe, lúc này mới vỡ lẽ, chốc nữa trực thăng sẽ thả bọn họ từ trên cao xuống.

Lưu Nghiễn xoay tròn cái nút, Trịnh Phi Hổ và Mông Kiến Quốc đồng thời ngược mắt nhìn động tác của cậu, Lưu Nghiễn xoay đến ký hiệu ‘ON’, đèn báo hiệu của dù nhảy sáng lên. Lưu Nghiễn vẫn lẳng lặng, tiếp tục dùng một sợi dây buộc vào một cái kẹp, rồi kẹp nó vào chốt mở trên trần xe, cậu thử giật sợi dây, cái kẹp nhỏ đập nhẹ vào chốt mở của dù nhảy gắn trên đó.

Lưu Nghiễn xem xét một chốc, sau đó đưa sợi dây cho Trịnh Phi Hổ, nói: “Cứ kéo thật mạnh là có thể ấn vào cái chốt đó, đỡ phải chờ đến lúc lật xe mới nháo nhào mò tìm chốt mở.”

Trịnh Phi Hổ tò mò thử giật giật sợi dây vài cái, rồi gật đầu.

Mông Kiến Quốc: “Tôi cũng thấy Lưu Nghiễn đáng tin hơn lão Ngụy... ít ra thì... không suốt ngày kéo chúng ta đến thử phát minh mới của ông ta... Cơ mà Phi Hổ này, đừng nên trực tiếp khen thằng nhóc này, hễ được khen một cái là lên mặt ngay.”

Trịnh Phi Hổ đồng tình: “Bệnh chung của tụi trẻ.”

Lưu Nghiễn: “...”

Bỗng có một giọng nói sang sảng ở đầu trực thăng vọng tới qua máy bộ đàm: “Hai vị tướng quân và Chủ nhiệm nhà xưởng đã chuẩn bị xong hết chưa? Xuất phát nhé—!”

Mông Kiến Quốc nhắc nhở: “Chỉ có một Tướng quân, Triệu Kinh, có thể xuất phát được rồi.”

Lưu Nghiễn ngạc nhiên: “Sao lại là anh nữa?!”

Triệu Kinh: “Lưu Nghiễn à?! Sao lại là chú?! Tốt quá! Thế mà cứ lo Cậu cả sẽ làm be bét cái trực thăng của anh mất, đổi người khác sẽ an toàn hơn! Xuất phát!” (Tiền sĩ Ngụy là cậu của Triệu Kinh, ý chàng này là sợ cậu mình sẽ xón ra quần khi nhảy dù =)))

Lưu Nghiễn: “...”

Cửa sau cabin đóng ập lại.

Rốt cuộc Lưu Nghiễn đã nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

“Tiểu đội này... chỉ vồn.vẹn.hai.người. thôi á?!!” – Lưu Nghiễn kinh hãi thét lớn.

“Ba người, đội trưởng, đội phó, và kỹ sư.” – Mông Kiến Quốc thần nhiên rằng – “Cậu không phải người à?”

Giữa tiếng động cơ ầm ầm nổ vang, trực thăng chuyên dụng của Tiền sĩ Ngụy nghiêng mình bay vào không trung, rời khỏi Bộ chỉ huy chiến dịch, lướt qua trời xanh biển thẳm, tiến về miền đất liền mịt mờ vô định.

.
. .
.

End #67.

69. Chương 69

#68. Sư hổ (1) ...

(1) Sư hổ: là con lai giữa sư tử đực và hổ cái

Hơn một ngàn chiếc trực thăng được quay về với đất liền, thanh âm từ máy bộ đàm réo vang trong phút chốc rồi im bặt.

Triệu Kinh lẩm bẩm: “Các Tướng quân, nhìn bên dưới kìa.”

Đất đai trùng điệp nhấp nhô nay đã biến thành một mảnh đỏ sẫm lặng ngắt như tờ.

Từ núi non, ao hồ đến đồng bằng, tất cả những nơi có thể nhìn thấy đều mọc lên một loại thực vật quái dị. Biển máu tím đen dờn dợn phập phồng ngay vùng trung tâm lãnh địa bầy đàn zombie, hệt như trái tim đang được bao bọc dưới lớp màng mỏng.

Lũ zombie nhưng nhúc nhúc khắp cả vùng đất, các phi cơ trực thăng dàn đội hình bay đến, Lưu Nghiễn có thể quan sát rõ ràng trên màn hình hiển thị.

“Những thứ này là gì thế?” – Lưu Nghiễn khẽ hỏi, đoạn nói – “Triệu Kinh, khuếch đại hình ảnh lên.”

Màn ảnh không ngừng đẩy về trước, trông thấy một loại thực vật màu đỏ hình dạng khuôn que cắm trên mặt đất, loại thảm thực vật này bao trùm gần cả ngàn hecta đất đai lãnh thổ, tạo thành một vương quốc nhỏ của chính mình.

Chúng giống như loài ký sinh bám trên bề mặt Địa Cầu, đang không ngừng ăn mòn mảnh đất này. Lớn nhỏ đủ kiểu, như là một loại thực khuẩn mới chưa bao giờ xuất hiện trên Trái Đất.

“Liên lạc với trạm thông tin Tổng bộ ở vùng biển Quốc tế.” – Mông Kiến Quốc nói – “Lấy mẫu để đem về phân tích.”

Lưu Nghiễn ngỡ như có một dự cảm, đợt chiến dịch này không thuận lợi như trong tưởng tượng gấp nhiều lần. Khi đội trực thăng dần tiếp cận, mặt đất bên dưới đã thay hình đổi dạng, cứ như tiến vào lãnh thổ ngoài hành tinh xa lạ.

Xa phía chân trời, Mặt trời đỏ rực đang trầm mình xuống, ánh hoàng hôn đỏ cam chiếu rọi lên vạn vật.

Trịnh Phi Hổ lên tiếng: “Biết đâu dùng lửa có thể đốt được, chuẩn bị súng phun lửa, đi xuống thử xem.”

Lưu Nghiễn do dự gật đầu, nhưng vẫn một mực dán mắt lên cảnh tượng trên màn hình, chiếc trực thăng bay mỗi lúc một gần, bộ dáng của thực vật hình khuôn que cũng thêm rõ rệt.

Trên màn hình, có một gốc cây hình khuôn que đang hé mở phần chóp đỉnh.

Khoảnh khắc đó, đội trực thăng nhận được tín hiệu bèn lập tức tản ra, thực vật khuôn que trên mặt đất phun ra một thứ dịch nhầy màu tím đen, găm rít phóng thẳng lên không.

Từ máy liên lạc phát ra tiếng quát to, trong khoang trực thăng đảo lộn quay cuồng, càng có thêm nhiều cây khuôn que hé chóp đỉnh phun chất dịch nhầy sền sệt lên cao, Triệu Kinh hô: “Vịn chắc vào!”

Thứ dịch nhầy tím đen đó giống như hồng cầu(tế bào máu), kéo theo hàng hà sa số điểm đỏ li ti phi lên không trung, đội trực thăng theo trật tự bay tản ra bốn phía, giương cao tránh né. Không may, có luồng dịch nhầy sượt qua dính lên vỏ một chiếc máy bay, phủ lên bề mặt, chậm chậm bào mòn vỏ kim loại.

Đằng xa vọng tới tiếng nổ mạnh.

“Mau nhảy dù đi —!!!” – Máy bộ đàm phát ra tiếng rống át cả tiếng nổ.

Trong phút giây, hàng vạn luồng chất dịch tím đen đột ngột bắn ra từ mặt đất, nhằm thẳng vào đội trực thăng trên cao, tên lửa liên tiếp phóng ra từ khoang máy, còn chưa kịp tiến vào lãnh địa vương quốc zombie đã phát nổ.

“Thông báo cho đội máy bay chiến đấu tiến hành yểm trợ!” – Mông Kiến Quốc ra lệnh.

Từ bộ đàm truyền đến một giọng nữ: “Đội máy bay chiến đấu đã tới gần, đây là Ban chỉ huy Liên Hiệp của Khu số Bảy, kế hoạch Lê Minh chính thức phát động.”

Mông Kiến Quốc thở ra một hơi, bắt đầu đeo găng tay: “Tôi còn mong chờ một bài diễn thuyết khích lệ lòng quân trước trận chiến cơ đấy... Không ngờ lại khai chiến dưới tình huống này.”

Trịnh Phi Hổ: “Thưa Huấn luyện viên, thầy cũng có thể đổi diễn thuyết khai trận thành bài diễn thuyết ăn mừng chiến thắng được mà, Lưu Nghiễn, nắm chắc vào.”

Triệu Kinh nói: “Đội hình đã phân tán rồi!”

Mông Kiến Quốc: “Cứ tiếp tục bay đến địa điểm chỉ định! Nhờ cả vào cậu đấy!”

Chiếc trực thăng chuyên dụng bắn ra sáu phát hỏa tiễn, kéo luồng khói trắng bay về phía mặt đất, nơi nơi đều tràn ngập khói súng lửa đạn. Càng ngày càng nhiều dịch ăn mòn màu tím phun lên cao, mười hai chiếc máy bay chiến đấu gầm rú lao đến, bắt đầu hộ tống cho đội trực thăng.

Giữa trận mưa dịch nhầy, Triệu Kinh chẳng còn thừa sức để nói lời nào, cấp tốc đẩy gạt cần điều khiển. Trong chớp mắt, một chiếc máy bay chiến đấu bị dịch tím bắn trúng, lộn một vòng trên không rồi đâm sầm vào máy bay khác ở phía sau, tiếng nổ ầm ầm át đi thanh âm truyền tin. Một quả cầu lửa nổ bùng giữa không trung, luồng khí xung kích hất trực thăng bỏ nhào.

Trong cabin tiếp tục chao đảo trời đất, lại một luồng dịch phụt tới, trực thăng không né kịp, phần đuôi cánh gãy mạnh phát ra một thanh âm lớn, lập tức rớt xuống mặt đất.

“Chẳng cách nào điều khiển được nữa!” – Triệu Kinh quát lên – “Chuẩn bị nhảy dù!!!”

Mông Kiến Quốc cũng hô to: “Bỏ trực thăng đi!”

Trịnh Phi Hổ tung một cước đá văng cửa sau cabin, Triệu Kinh vội nhào vào xe, tiếng còi báo động réo vang, lại thêm một luồng dịch nhầy bắn trúng trực thăng!

Tít! Tít! Tít! Ba tiếng đếm ngược vang lên, cánh cửa dưới đáy khoang trực thăng chớp mắt bật mở, nguyên cả chiếc xe căn cứ đổ nghiêng xuống, Mông Kiến Quốc lập tức hét: “Bật dù nhảy lên!”

Mọi người đều bị hất ngược lộn chân lên đầu, va đập đến choáng váng đầu óc, Trịnh Phi Hổ còn bị Triệu Kinh tông trúng bay đi một đoạn.

Chiếc trực thăng sau khi thả xe căn cứ ra liền đâm sầm vào vách núi.

Xe căn cứ rơi tự do từ độ cao gần trăm mét, mọi người trong buồng xe mất trọng lực bị hất bay lên.

Chính ngay lúc đó, Mông Kiến Quốc túm lấy cổ chân Triệu Kinh giật ngược về sau.

Thân thể cao lớn của Trịnh Phi Hổ bay về phía chính giữa buồng xe, lượn một vòng đẹp mắt, gót giày lính nhẹ nhàng đẩy đầu sợi dây về phía Lưu Nghiễn, cậu vội bắt lấy, ngã người ra sau mượn lực kéo mạnh.

Dù nhảy bật mở, xoạt một tiếng giũ ra túi dù to lớn, chiếc xe căn cứ lại đảo mình giữa không trung, mọi người đồng loạt té đập mặt xuống sàn xe.

Xa xa truyền tới tiếng trực thăng phát nổ, mười chiếc máy bay chiến đấu gầm rít ném bom, xẹt ngang qua bầu trời.

Xe căn cứ kéo theo chiếc dù nhảy màu trắng như tuyết, thông thả rơi xuống giữa ánh chiều tà.

Trong buồng xe chao đảo lắc lư, ai nấy đều tìm về chỗ ngồi, không thốt một lời. Trong nhịp đong đưa không ngừng, Trịnh Phi Hổ và Mông Kiến Quốc kéo ra giá đựng vũ khí trên đầu, cấp tốc lắp súng nạp đạn.

“Đội chúng ta tên gọi là gì nhỉ?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Triệu Kinh hăng còn nằm bẹp một đồng mà thở dốc.

“Gì cũng được.” – Trịnh Phi Hổ không ngần ngại đầu lên đáp.

Mông Kiến Quốc bảo: “Cậu có thể lấy đại một cái tên nào đó.”

Lưu Nghiễn bèn nói: “Vừa nhìn đã biết hai người là cộng sự lâu năm rồi, con chẳng tin đây là đội quân tạp nham đâu.”

“Hồi trước gọi là đội Sư Hổ.” – Trịnh Phi Hổ tiếp lời – “Báo cáo thời gian rơi xuống đi.”

“Năm giây sau sẽ đáp đất.” – Lưu Nghiễn ngược mắt xem xét máy đo độ cao trên trần xe – “Bốn, ba, hai...”

“Ừng” một tiếng chấn động, xe căn cứ đáp xuống mặt đất.

Lưu Nghiễn khởi động tất cả thiết bị, dùng tay phải kéo mở bàn điều khiển ra, toàn bộ đèn đuốc bật sáng trưng. Cậu thu gom dù nhảy lại, rồi đeo kính hồng ngoại lên, thấu kính bên mắt trái hiển thị cảnh tượng xung quanh.

“Cách địa điểm dự định của chúng ta khoảng 12km, nơi vừa rơi xuống là một thung lũng, trong phạm vi năm ngàn mét vuông chung quanh đầy lũ zombie, mỗi lúc càng có nhiều zombie mò đến.” – Lưu Nghiễn nói.

Mông Kiến Quốc bảo: “Mở cửa nóc xe đi, ba giây sau bắt đầu gia tốc chạy tới lối ra thung lũng.”

Lưu Nghiễn bèn ấn một cái nút, cửa sổ nóc xe tức khắc bật mở, Mông Kiến Quốc hô lệnh: “Hành động!”

Chỉ trong chớp mắt, Trịnh Phi Hổ và Mông Kiến Quốc đồng thời vươn tay bám vào mép khung cửa sổ mái, mượn lực tung mình lộn ngược phi ra ngoài xe!

Sau khi đáp xuống, cả hai đều cầm khẩu súng máy sáu nòng, tựa lưng vào xe căn cứ xả đạn thành hình quạt, âm thanh hỗn tạp đinh tai nhức óc như muốn chọc thủng màng nhĩ. Lưu Nghiễn đẩy mạnh cần điều khiển bên trong, chiếc xe căn cứ chuyển bánh, từ từ gia tốc.

“Nhanh hơn chút nữa!” – Mông Kiến Quốc hô – “Kéo tới mức cao nhất ấy!”

Lưu Nghiễn đẩy cần tốc độ đến hết cỡ, xe căn cứ mở đường máu lao thẳng vào hàng ngàn hàng vạn zombie, nghiền ép lên chúng nó, suốt dọc đường không biết đã đánh bay biết bao nhiêu cái xác. Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ phóng như bay theo chiếc xe căn cứ, tạm ngừng bắn phá để phi thân nhảy lên, bám vào bên hông xe, mỗi người tung một quả lựu đạn về hai phía, một giây tiếp đó đồng thời xoay người nhảy tót vào trong cửa sổ mái.

Lưu Nghiễn quyết đoán ấn nút, cửa sổ mái nhanh chóng khép chặt, bên ngoài dội lại tiếng nổ rúng động.

Lưu Nghiễn nhận xét: “Đội Sư Hổ, tên hay lắm, có tính chiêu nạp đội viên mới không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Không được, vĩnh viễn chỉ có hai thành viên thôi.”

Trịnh Phi Hổ nói: “Quá nhiều người không tiện phối hợp, kỹ sư, phiên cậu mở cửa sổ mái lần nữa đi.”

Lưu Nghiễn tiếp tục mở cửa sổ, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ mỗi người rút một băng đạn từ rương vũ khí, đổi vị trí, đảo tay chụp lên mép cửa sổ mái, lần thứ hai lộn ngược nhảy ra ngoài. Một người đứng vững trước mũi xe, người còn lại quỳ một gối phía đuôi xe, lắp đạn, giương súng máy bắt đầu càn quét.

Băng đạn từ trong xe không ngừng rút lên nóc, vỏ đạn bay tán loạn rớt xuống qua cửa sổ mái.

Triệu Kinh rầm rì thốt: “Thiệt quá sức... bạo lực mà.”

Lưu Nghiễn: “Gom vỏ đạn lại đi... Phía trên! Tôi nhìn thấy con zombie đứng yên rồi! Có thể là con cầm đầu đấy!”

Trịnh Phi Hổ nói: “Mau chỉ hướng.”

Lưu Nghiễn: “Ngay trong khe mỏm đá ở vách núi.”

Trịnh Phi Hổ ngừng bắn, quát to: “Duy trì tốc độ xe!”

Liền sau đó, Mông Kiến Quốc khụy một gối xuống trần xe, đón lấy vũ khí của Trịnh Phi Hổ, mỗi tay vác một khẩu súng máy liên thanh, đang rộng sang hai bên, chia về đầu xe và đuôi xe đồng thời nả đạn, lũ zombie xung quanh ngã rạp như rơm rạ, cảnh tượng ấy oai hùng chẳng gì sánh kịp.

Trịnh Phi Hổ khễ nhướn chân mày anh tuấn.

Lưu Nghiễn hô: “Khe đá kia chỉ rộng có ba mét! Hai người sắp thấy nó rồi! Xa quá, khoảng cách hơn 1200m!”

Xe căn cứ thiết giáp kéo vô số thi thể bắn tóe máu thịt băng qua nửa thung lũng, nghiền thành một con đường nhơ nhớp đen đúa. Cách đó một cây số, ở giữa vách núi đỏ có một khe hở hẹp dài.

Trịnh Phi Hổ dùng tay trái đeo thấu kính hồng ngoại lên, tay phải rút khẩu súng bắn tỉa sau lưng, tay trái lại nạp đạn, tay phải tiếp tục chỉnh tốc độ đạn bắn tới mức cao nhất, dang chân đứng thẳng trước mép nóc xe, gió lốc cuốn áo khoác lính của anh ta vung thành một đường cong no sức.

Trịnh Phi Hổ giương súng, nhắm kỹ.

Xe căn cứ gầm thét vọt tới trước khe đá, Trịnh Phi Hổ khẽ nâng họng súng hướng lên, vừa bóp cò liền tức tốc quay đầu.

“Đoàng!”

Đạn rời nòng.

Khoảnh khắc viên đạn rời khỏi nòng súng dấy lên một cơn chấn động âm thanh trong phạm vi nhỏ, đánh bay lệch cả kính hồng ngoại của Trịnh Phi Hổ, Mông Kiến Quốc bèn ngừng bắn, quay đầu súng đập ngược, kính hồng ngoại lại bay trở về, Trịnh Phi Hổ đưa tay bắt lấy, đeo vào.

Chiếc xe căn cứ xông tới khe đá, con zombie cầm đầu núp bên trong khe đá bị đạn bắn bể đầu lâu, rụng như chuối.

Lưu Nghiễn tán thưởng: “Quá đẹp!!”

Tứ bề vọng lại tiếng kêu rên thống thiết, bọn zombie đang bu vào xe căn cứ bỗng chốc tan rã hỗn loạn.

Mông Kiến Quốc nói: “Lưu Nghiễn, cậu nhầm to rồi, cuối thung lũng là một vách núi...”

Lưu Nghiễn cam chắc: “Hoàn toàn không hề nhầm.”

Lời vừa dứt, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ cùng lúc nhảy vào trong xe, Lưu Nghiễn gạt cần điều khiển, chiếc xe căn cứ phóng như chớp về phía khe nứt cuối thung lũng, vụt một tiếng lao thẳng ra ngoài!

Chính ngay lúc ấy, hai bên thung xe bật tung cánh dù lượn, rồi lại bung mở dù nhảy dự phòng, thuận gió bay ra khỏi dãy núi, lướt về địa điểm nhiệm vụ cách đó hai chục dặm.

“Được đấy.” – Trịnh Phi Hổ thản nhiên rằng – “Thạc sĩ làm ăn đáng tin hơn Tiến sĩ nhiều.”

Mông Kiến Quốc rút tên lửa mini trên giá vũ khí xuống, nói: “Tốt lắm.” – Tiễn đà phi lên nóc xe, bốn quả tên lửa xoay tròn bay đi các hướng khác nhau, quay đầu lao xuống đất, tiếng nổ mạnh dồn dập âm vang, đám cây hình khuôn que dọc đường bên dưới đang hé chóp đỉnh chuẩn bị tấn công vật thể bay đã bị nổ nát bấy!

Chiếc xe căn cứ tiến về phía rừng cây, “Rầm” một tiếng đâm gãy một cây khuôn que khổng lồ, cánh dù lượn cũng gãy nứt, lật mình rút xuống.

Cửa sau mở toang, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ cầm súng vọt ra, hai tay mỗi người đều cầm vũ khí, chia nhau tuần tra xung quanh một vòng rồi mới thu súng lại.

Mông Kiến Quốc: “Tạm thời an toàn, kỹ sư, báo cáo tình hình nào.”

“Máy móc thiết bị bình thường.” – Lưu Nghiễn đáp – “Cánh dù lượn bị hư hại.”

Mông Kiến Quốc: “Dùng sóng âm dò quét địa đồ vùng lân cận đi, có thể xuống xe được rồi, gần đây không có nguy hiểm đâu.”

Lưu Nghiễn leo xuống lắp ráp máy rà quét sóng âm rồi đặt ở giữa khoảng đất trống, kéo angten, bật sóng âm, kết nối vào máy tính.

“Nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.” – Mông Kiến Quốc nói – “Cậu đã ăn cơm trưa chưa?”

“Vẫn chưa.” – Lưu Nghiễn tỉnh mặt đáp, đưa tay chụp gói lương khô Trịnh Phi Hổ ném tới, dựa người phía sau đuôi xe hớp chút nước, trầm mặc chờ đợi sóng âm phản xạ.

Bỗng nhiên Mông Kiến Quốc rút một mũi dao găm phóng thẳng ra ngoài, cắm phập lên thân cây khuôn que ở gần đấy, cây khuôn que phụt một tiếng phun dịch nhớt ra, có một sinh vật dạng như ốc sên bị cắm dính vào đó.

Lưu Nghiễn bị dọa mất vía suýt mắc nghẹn, Mông Kiến Quốc nói: “Cậu đừng tới đó, giao cho Phi Hổ.”

Trịnh Phi Hổ đứng tại chỗ một chặp, đoạn bước tới rút mũi dao ra, móc súng chìa vào con sên, nó rút phịch xuống đất cuộn tròn thành một cục, không nhúc nhích.

Trịnh Phi Hổ giơ mũi dao găm lên kiểm tra, bảo: “Lưỡi dao này đã bị ăn mòn rồi.”

“Ừm.” – Mông Kiến Quốc đón lấy dao găm, trên chuôi dao cũng dính vương vãi chất dịch nhớt, song chẳng hư hao gì.

“Đây là một loại vi khuẩn ăn sắt.” – Lưu Nghiễn giải thích – “Chúng chỉ bào mòn sắt, khả năng cũng có chút hứng thú với các kim loại khác.”

Mông Kiến Quốc chậm chậm gật đầu, Lưu Nghiễn lại nói: “Hành tinh mà con thấy trong giấc mơ được bao phủ bởi ion Fe³⁺, khắp mặt đất là một màu gỉ sắt đỏ.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Vậy là nó định biến Địa Cầu thành hình dáng giống nó trước kia, loại sinh vật này chắc mới được nó tạo ra.”

Ngay lúc đó sóng âm đã phản xạ trở lại, kêu títt không ngừng, triển khai một bản đồ vùng lân cận trong bán kính 40 km.

Lưu Nghiễn nói: “Địa điểm của nhiệm vụ, nằm ở đây.”

Phía Tây của nơi họ đang đứng là một khu rừng khuân que rộng lớn, còn phía Bắc lại có một vùng đất trống bao la, trông hệt như một khe nứt khổng lồ. Lưu Nghiễn đánh dấu vào ngay chính giữa thung lũng tách giãn: “Đây là hình ảnh được định vị nhờ vệ tinh, sau khi phân tích, Khu số Bảy cho rằng thủ lĩnh zombie ở ngay trong thung lũng tách giãn này.”

Mặt Trời đã khuất bóng, trên cao là dải Ngân Hà mênh mông ngút ngàn, như một dấu vết trắng lẹ của vũ trụ. Đám thực vật hình khuân que xung quanh phát quang ánh đỏ, khiến khu rừng này tràn ngập vẻ thần bí, hiểm nguy khó lường.

Sau một chốc lặng im ngẩn ngui, Trịnh Phi Hổ mở miệng bảo: “Cậu vẫn còn lời chưa nói đúng không, cứ nói hết những gì cậu nghĩ đi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Nhưng tôi cho rằng, Mông Phong đang ở chỗ này.”

Cậu lại đánh dấu vào một chỗ trong bản đồ máy tính, đấy chính là khu vực trung tâm của khu rừng.

Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ nhìn điểm đánh dấu kia, trong nhất thời không ai nói lời nào.

Tiếng nổ mạnh thành linh bạo phát, luồng sóng xung kích quét ngang đám cây khuân que khiến chúng bật gốc ngã rạp như hình tia sáng.

Trác Dư Hàng quát to: “Có thể nó đang trốn ở xó nào rồi!”

Lại Kiệt phóng người nhảy qua một sườn dốc, không quay đầu lại mà hét lên: “Đúng đấy! Tôi cũng thấy thế!”

Trương Dân hô: “Địa hình chỗ này quá mức trống trải, gây bất lợi cho việc phòng thủ!”

Lại Kiệt nói: “Hiểu Đông bảo vệ kỹ sư! Tìm nơi nào kín đáo chút! Đi đi! Mau đuổi kịp!”

Quyết Minh bị Bạch Hiểu Đông ôm ngang nhảy xuống, sau đó Bạch Hiểu Đông ra hiệu cho nhóc đứng núp cẩn thận sau sườn núi. Các thành viên đội Cơn lốc trượt nhanh xuống đường dốc núi, Trương Dân và Trác Dư Hàng một người cầm một khẩu AK bắn tỉa, Bạch Hiểu Đông đứng chắn phía trước yểm trợ cho đồng đội sau lưng mình.

Lựu đạn nổ mạnh, Quyết Minh ôm đầu thụp người, bị đất cát bắn đầy người, chốc sau mới phủi phủi quần áo đứng dậy.

Đằng sau nhóc là một hang núi đen kịt như bưng.

“Có một cái hang này!” – Quyết Minh đưa mắt ngó nghiêng bên trong hang núi.

Lại Kiệt nói: “Chờ lát nữa rồi hẵng vào!”

Hiện giờ trời đã tối, bọn zombie trên cao đang lục tục mò xuống. Quyết Minh mở thùng dụng cụ ra, lấy một máy thăm dò sóng âm gắn lên vách hang núi, nó bắt đầu tí tít hoạt động.

“Cẩn thận!” – Trương Dân vẫn luôn dè chừng động tĩnh hang núi, lúc này vội xoay người đá ngược con zombie đang bổ nhào ra từ trong hang, giương khẩu AK bởi một phát vỡ sọ.

Quyết Minh cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục kiểm tra máy thăm dò sóng âm.

Lũ zombie xung quanh tạm thời bị tiêu diệt sạch, song Lại Kiệt vẫn cảnh giác ngược mắt nhìn lên cao, cả bọn có thể nghỉ ngơi một chốc.

“Nhóc này không xịn bằng Lưu Nghiễn.” – Trác Dư Hàng ngậm xi gà phán.

“Ồ.” – Quyết Minh đáp, trở tay xốc balo ra, rút xuống chừng mười một con robot hình cầu, xoay tròn lăn lông lốc vào trong hang núi, chia nhau đi vào những lối rẽ khác nhau.

Quyết Minh lại bật màn hình hiển thị lên, màn hình lớn được chia thành chín màn hình nhỏ.

Lại Kiệt bảo: “Vào hang núi tìm thử xem, biết đâu chừng con zombie cầm đầu đang ở trong...”

Quyết Minh: “Tìm được rồi.”

Quyết Minh phóng to màn hình nhỏ ở góc phải dưới cùng, Lại Kiệt kinh ngạc thốt: “Không phải chứ, may dữ vậy trời, mới đó đã tìm được rồi?”

“Zombie nào đứng bất động chính là con cầm đầu, đúng chứ?” – Quyết Minh giảng giải – “Con zombie này không hề nhúc nhích.”

Lại Kiệt nói: “Cũng có thể.”

Màn hình nhỏ được phóng lớn ra, trong hang núi âm u, có một con zombie vẫn luôn đưa lưng về phía màn ảnh.

Quả cầu nhỏ xoay tròn lăn đến sau lưng nó.

Quyết Minh: “Trong hang núi này chỉ có một con zombie không động đậy, những con zombie khác đều di chuyển cả.”

Trác Dư Hàng hô: “Trên đỉnh núi lại có zombie ủa xuống! Tụi mình đã bị phát hiện rồi! Chuẩn bị chiến thôi!!”

Mọi người đồng loạt chộp lấy súng trong tay, Lại Kiệt nói: “Chúng ta rút vào hang tìm kiếm con zombie cầm đầu, kỹ sư thu gom thiết bị của cậu đi, mọi người cùng nhau hành động, mau lên!”

Quyết Minh lại hỏi: “Nếu nó chính là con cầm đầu, vậy giết nó sẽ ra sao?”

Lại Kiệt: “Lũ zombie sẽ bị rối loạn, mất đi tính tổ chức...”

“Ồ.” – Quyết Minh ấn vào một cái nút.

Con zombie kia vẫn đứng đối mặt với vách hang, quả cầu kim loại nhỏ đột nhiên “Ừng” một tiếng bay vụt lên không phát nổ, vãi ra vô số lá sắt tròn sắc lẹm bắn thẳng vào đầu zombie.

Thế rồi con zombie cầm đầu gục xuống, bên ngoài hang, tiếng kêu rên dậy khắp bốn bề, tất cả lũ zombie bắt đầu di chuyển tán loạn.

Quyết Minh thản nhiên: “Giải quyết xong, quay về được rồi đấy, đi thôi.”

Cả bọn: “...”

Biểu tình trên mặt Lại Kiệt như thể sắp mất kiểm soát, anh ta nhìn hai bên một chặp, có con zombie tìm xuống bị Trương Dân nã một phát vỡ đầu, bởi thế đánh động càng nhiều zombie hơn, đội Cận lốc bèn nép vào hang núi bắn loạn xạ một hồi, đám zombie tháo chạy sạch sẽ.

Sau đó Lại Kiệt ném một quả lựu đạn vào đánh sập hang núi, đưa mắt ngó đồng hồ, hình như vẫn có chút không tin nổi.

“Hoàn thành nhiệm vụ rồi á?” – Khóe miệng Trác Dư Hàng giãn giãn.

Quyết Minh đáp: “Ừa, giết con zombie cầm đầu chứ gì? Nó chết rồi, lũ zombie cũng chạy mất dép.”

Trương Dân: “Tốn bao nhiêu thời gian?”

Lại Kiệt: “Bảy phút mười hai giây... Mọc, đ*ch hiểu sao hôm nay may thế! Lấy ống nghiệm chứa vi khuẩn ra, chuẩn bị rút quân!”

Mọi người dàn thành một vòng cảnh giới, Quyết Minh lấy một ống nghiệm từ trong hộp mật mã, cố định trên mặt đất, xong xuôi lại bật quạt gió được gắn dưới đáy.

Luồng khói màu xanh lục từ từ phun lên cao, nó khuếch tán cực kỳ chậm chạp, dập dềnh theo làn gió, số zombie nhỏ lẻ lượn lờ ngày càng ít dần, trước tầm mắt là một khoảng trống trải.

Quyết Minh rút khẩu súng báo hiệu ra, hướng lên trời bắn một phát.

“Gọi Trung tâm chỉ huy, gọi Trung tâm chỉ huy, đây là Trương Quyết Minh – kỹ sư đội Cơ lốc.” – Quyết Minh nghiêm túc nói.

Trương Dân hạ súng xuống, kinh ngạc nhìn nhóc.

Giọng nữ đáp: “Trung tâm chỉ huy đã tiếp được, mời cậu nói.”

Quyết Minh: “Nhiệm vụ đã hoàn thành một cách thuận lợi, vi khuẩn đang được phát tán, trong vòng ba phút nữa sẽ kết thúc.”

Đầu dây bên kia: “...”

Lại Kiệt khẳng định: “Nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, không lừa cô đâu!”

Giọng nữ thẳng thốt: “Nhanh dữ vậy?! Được rồi... Xin đợi một chút... Đội trưởng Lại Kiệt, hãy dẫn đội viên của anh rút về hướng chính Đông, hiện tại vẫn chưa nhận được báo cáo từ các đội khác, dọc đường đi có lẽ vô cùng nguy hiểm, trước ba giờ sáng có mặt tại bờ biển chờ tiếp ứng, nhất định phải cẩn thận đấy.”

Ống nghiệm chứa dung dịch màu xanh lục đã bị gió thổi cạn, Quyết Minh thu gom dụng cụ, bảo rằng: “Đi nào.”

Lại Kiệt vác súng, ngán ngẩm than: “Ngay cả cơ hội sinh anh hùng cũng chả có nữa.”

Trác Dư Hàng tiếp: “Nhiệm vụ này đơn giản quá đi.”

Trương Dân: “Cẩn thận vẫn hơn, dọc đường có thể còn gặp phải nguy hiểm đó.”

Trác Dư Hàng nói: “Giờ tôi đang thay đổi cái nhìn đây, nhóc còn bảnh hơn cả Lưu Nghiễm.”

Quyết Minh thấy một cái liếc mắt đầy kỳ thị cho Trác Dư hàng, chủ động đi tụt lại phía sau đội ngũ.

Trương Dân nâng khẩu súng bắn tĩa ngang sau cổ, vắt hai tay lên súng, trông hệt như Tôn Ngộ Không vác gậy Kim cô, nhàn nhã đi tuốt phía sau mọi người.

Quyết Minh đeo cái thùng, dứt hai tay trong túi quần, đội mũ lệch, dán mắt xuống đất, vừa đi vừa nghĩ ngợi, chậm chậm bước từng bước.

Mặt đất sinh lầy dính dớp, phẳng phất có một sinh vật nào đó đang tồn tại.

“Dưới đất hình như có gì đó thì phải?” – Trương Dân ngờ ngợ.

Quyết Minh đáp: “Giống như trong trò StarCraft(2) ấy, chúng ta đang ở trong lãnh địa của chủng tộc Zerg(3).”

(2)(3) StarCraft: là game chiến lược thời gian thực kiểu khoa học quân sự viễn tưởng. Ở thế kỷ 26, có ba chủng tộc đấu tranh cho sự thống trị trong một phần dải Ngân hà: Terran là con người lưu vong từ Trái Đất; Zerg là chủng tộc ngoài hành tinh có hình dáng côn trùng theo đuổi sự hoàn hảo về di truyền, muốn

đồng hóa các chủng tộc khác; và Protoss một chủng tộc hình người với công nghệ tiên tiến và khả năng tâm linh.

Trương Dân lại hỏi: “Cháu vẫn còn chơi trò đó à?”

Quyết Minh: “Ừa, trò đó chơi được lắm.”

Bạch Hiểu Đông chen lời: “Đúng đó em trai! Chơi phê cực kỳ luôn! Hồi trước anh thuộc đội quân Protoss đó nha!”

Quyết Minh: “Còn em thích nhất là chủng tộc Zerg, nên chơi đội quân Zerg.”

Trương Dân: “Chơi vui lắm hả?”

“Ừa.” – Quyết Minh tiếp – “Thiệt ra cũng không mê lắm, tùy tiện chơi cho biết vậy thôi...”

Bạch Hiểu Đông phấn khích đi lên trước giải thích trò chơi cho Trác Dư Hàng đang lơ mơ, Quyết Minh vẫn bình thản chậm chậm đi cuối.

“Cháu rất xuất sắc.” – Trương Dân gợi chuyện – “Còn đội quân nào nữa không? Có tổ chức thi đấu gì không?”

Quyết Minh ngẩng đầu nhìn Trương Dân, cười đáp: “Không chơi lại dân Hàn Quốc đâu, phần lớn cao thủ chơi game đều là người Hàn.”

Trương Dân gật đầu, lại nói: “Hồi còn bé chú chẳng biết máy tính là gì, sau này mới mua một cái, chỉ từng chơi trò Resident evil(một game kinh dị nổi tiếng) và Plants.vs.Zombies thôi.”

Quyết Minh cười: “Plants.vs.Zombies cũng có rất nhiều mẹo và cách chơi đó chứ, phối hợp các loại vũ khí đa dạng, rất dễ gây hứng thú. Ví dụ như khi chú chơi màn Endless, thời gian chờ nạp đạn của pháo bắp là 35 giây, tốn 1 giây để thao tác nữa, như vậy mỗi nhóm bốn cây pháo bắp, thời gian luân phiên là 9 giây, trong trường hợp này, 36 giây kết hợp với thời gian nắm đóng băng, có thể tạo thành một vòng tuần hoàn kín kẽ...”

Trương Dân: “...”

Quyết Minh: “...”

Quyết Minh: “Nhàm chán lắm phải không, xin lỗi.”

Trương Dân: “Không đâu, cháu cứ nói tiếp đi, thú vị lắm.”

Ánh mắt Quyết Minh lấp lánh như sao sáng, nhóc cười bảo: “Số học chính là một môn nghệ thuật tuyệt vời nhất vũ trụ, vạn vật đều tuần hoàn vận hành theo một quy luật cổ xưa, bao gồm cả dòng chảy bụi tinh vân trong vũ trụ, bề mặt của Mặt Trời phóng ra dòng điện khiến từ trường ở Trái Đất hình thành vô vàn đáng vẻ thay đổi không ngừng, rồi hình dạng của lớp cát khi sóng triều lên xuống, thậm chí cả sự sống trong cơ thể, ADN tạo thành chuỗi xoắn kép...”

Trương Dân: “...”

Quyết Minh: “Thật ra chú đang thấy rất tẻ nhạt chứ gì.”

Trương Dân thở dài, đành thật thà đáp: “Đúng là chú nghe không hiểu gì cả.”

Lại Kiệt dẫn đầu, mọi người băng ngang qua khu rừng bào tử hình nấm kỳ dị, Lại Kiệt nói: “Từ giờ trở đi, đừng chạm vào bất cứ thứ gì, Trương Dân phụ trách bảo vệ kỹ sư đây nhé.”

Trương Dân lại hỏi: “Cháu thấy ghét chú lắm, đúng không?”

Quyết Minh bảo: “Cũng tạm tạm.”

Trương Dân tiếp: “Tại sao lại ghét chú?”

Quyết Minh lắc đầu: “Không có, sao phải ghét chú chứ?”

Trương Dân bảo: “Cháu nói thật đi, không sao đâu, có gì không tốt chú sẽ sửa, hay là muốn chú tránh xa cháu một chút?”

Quyết Minh liếc nhìn Trương Dân, rồi nói: “Khi chú nhặt được cháu, sao không nghĩ cách tìm ba mẹ cháu?”

Trương Dân đáp: “Chú đã tìm rồi, chú xem cả thông báo tìm người nhưng không thấy ai lạc mất con trai, chỉ có thể nhờ đồng đội hỏi thăm giùm. Với lại, trông cháu lúc ấy không được ổn lắm, nên chú chẳng dám đưa cháu đến trại mồ côi, đành phải giữ lại trong nhà...”

Quyết Minh gật đầu, Trương Dân lại thở dài.

Quyết Minh tiếp: “Đáng lẽ chú nên chủ động đăng báo, ba mẹ sẽ tới tìm cháu.”

Trương Dân: “Tại xa quá, từ nơi cháu mất tích đến chỗ mà chú nhặt được cháu cách hơn nửa Trung Quốc, lúc đó sao ngờ được? Đến mấy đồn công an trong thị trấn và thành phố hỏi thăm, chẳng người nào có con bị mất tích hết.”

Quyết Minh: “Hoặc là đăng tin lên TV.”

Trương Dân: “Chú không có tiền, hồi đó còn nghèo lắm.”

Quyết Minh: “Nhưng cháu không cam lòng, rất nhớ ba mẹ, mà cháu chẳng thể gặp lại họ nữa.”

Trương Dân không đáp một lời.

Rồi Quyết Minh bỗng nói: “Lưu Nghiễn từng kể, về sau chú mở một công ty cơ mà, khi có tiền rồi, chú chưa từng có ý định tìm kiếm ba mẹ cháu hay sao?”

Trương Dân vẫn không lên tiếng.

Quyết Minh lại hỏi: “Hay chú không muốn tìm? Tại sao chứ?”

“Bởi vì chú yêu cháu.” – Trương Dân đáp – “Chú rất ích kỷ.”

Quyết Minh nói rằng: “Vậy nên cháu nói không hề ghét chú, cũng không trách chú được, cảm ơn chú đã cho cháu một gia đình.”

.

.

.

End #68.

70. Chương 70

#69. Rạng đông...

Mông Kiến Quốc nói: “Lưu Nghiễn, cậu phải thề rằng, bất cứ lúc nào cũng đứng sau lưng tôi, không được phép tự ý hành động.”

Lưu Nghiễn vừa nghe đã hiểu ý của Mông Kiến Quốc.

“Con... Được rồi.” – Lưu Nghiễn chần chừ.

Mông Kiến Quốc lặp lại: “Thề đi.”

Lưu Nghiễn đáp: “Vâng, con nhất định sẽ đứng sau lưng ba.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Ta chia đội tiền công, Triệu Kinh lái xe căn cứ đi trợ giúp, cậu biết lái chứ?”

“Chắc là... không vấn đề.” – Triệu Kinh nói – “Xe này do cậu cả của tôi chế tạo ra mà, Tướng quân, ngài định đi đâu?”

Mông Kiến Quốc bảo: “Đi kiếm con trai của tôi về, bất kể còn sống, hay chỉ là một cái xác.”

“Phi Hổ, sau khi cậu đến giữa thung lũng tách giãn thì cứ lặng lẽ theo dõi động tĩnh, cân nhắc tình hình, đừng xông bừa vào trong.” – Mông Kiến Quốc dặn dò.

Trịnh Phi Hổ đáp lời: “Biết, giờ bắt đầu hành động thôi.”

Triệu Kinh ném một cái thùng từ trên xe xuống, Lưu Nghiễn bắt lấy nó đeo lên lưng. Trịnh Phi Hổ nhảy lên xe, ngón tay đặt lên đuôi chân mày, hướng Mông Kiến Quốc phát một cái, Mông Kiến Quốc cũng đáp trả một động tác “tạm biệt”, tiểu đội lại chia làm hai.

Mông Kiến Quốc kiểm tra khẩu súng máy gắn tay, cố định chắc chắn, đoạn ném cho Lưu Nghiễn một khẩu súng lục, bắt đầu dẫn bước vào rừng rậm.

Hai người đều chẳng nói năng gì, Lưu Nghiễn biết rằng không thể khuyên Mông Kiến Quốc quay về, và Mông Kiến Quốc cũng biết không thể bảo Lưu Nghiễn trở lại. Cứ thế vừa đi vừa nghỉ, Mông Kiến Quốc kéo chậm tốc độ, tới mười hai giờ đêm, trông thấy một phát đạn tín hiệu chiếu sáng đỉnh núi phía xa.

“Lại một tiểu đội hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có thêm nhiều zombie ủa tới chỗ chúng ta.” – Mông Kiến Quốc nói – “Cậu đem theo ống nghiệm chứa vi khuẩn không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Để lại bốn ống trên xe, mang theo hai ống.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Còn đi nổi không?”

Lưu Nghiễn: “Được.”

Mông Kiến Quốc: “Khá lắm, chúng ta cùng kề vai chiến đấu, hãy dũng cảm mà thận trọng, tiếp tục tiến lên.”

Bọn zombie hình như đang tự động phát tán ẩn núp trong vương quốc này, cơn gió cuốn theo mùi tó, Mông Kiến Quốc đeo kính hồng ngoại, trước mặt là những điểm đỏ phát quang giống như tro lửa, phiêu bạt trong gió, từng đợt từng đợt cuộn cuộn như sóng triều, gột rửa toàn thể vương quốc zombie.

“Con thấy anh ấy rồi.” – Lưu Nghiễn khẽ thốt.

Trong khu rừng khuỷu que có một hồ nước bằng phẳng rộng mở, chính giữa là một đảo nhỏ mọc tràn những cây nấm kỳ dị, và một người đang lặng lẽ đứng đó.

Bóng lưng của hắn tịch liêu mà cô độc, khoác trên người bộ quân phục màu tím đen, chính là bộ đồ Mông Phong đã mặc trên người vào ngày họ chia xa.

Mông Kiến Quốc hướng mắt chú mục vào Mông Phong, không nói một lời, bắt đầu nhét đạn chứa kháng thể vào súng.

“Nó đã không còn là chính mình nữa.” – Một thanh âm thê lương ập tới, Lưu Nghiễn xoay phắt đầu lại, Mông Kiến Quốc liền giơ tay lên, khẩu súng máy gắn tay nhằm về phía rừng cây bắn nát con zombie!

Lưu Nghiễn kinh hoàng thở dốc, mọi chuyện xảy ra cứ hết như giấc mơ kia.

Lũ zombie rời khỏi rừng cây, tiến về giữa hồ, dòng nước đỏ máu dập dờn lớp màng mỏng trên bề mặt.

“Mi vẫn tới đây.” – Một con zombie mở miệng nói.

Mông Kiến Quốc chuyển hướng nòng súng, xa xa có một con zombie khác há mồm rằng: “Mi không giết được ta đâu.”

Lại một con zombie khác đứng khuất sau bóng tối âm u, chậm rãi từng từ: “Vô dụng thôi, bọn mi không hề có tương lai.”

Mông Kiến Quốc thăm thì bảo: “Đây chính là hình thái duy nhất chiếm giữ sinh mệnh nó.”

Ông giương súng lên, bóp cò.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ cây khuân que tuôn ra chất dịch nhầy, đàn zombie thống thiết kêu la vồ đến từ khắp bốn phương tám hướng!

Lưu Nghiễn mang thùng dụng cụ phi thân nhảy lên, nhào tới bên hồ, ngay lúc này Mông Phong chợt xoay người.

Sắc mặt hần xám trắng, con người đục ngầu, chỉ trong tích tắc đã lướt tới trước mặt Lưu Nghiễn, hần vung tay quét ngang, Lưu Nghiễn phun ra một búng máu té văng ra ngoài. Liền sau đó Mông Phong đã xuất hiện phía trước Mông Kiến Quốc, hần nắm cổ tay ông vặn một cái, xương cốt gãy nát, Mông Kiến Quốc giật dữ gầm thét, dùng sức lao người tông vào ngực Mông Phong, cùng hần ngã vào hồ nước!

Lưu Nghiễn vừa giãy dựa đứng dậy, bọn zombie tức thì bỏ tới. Vào giây phút này, cậu chưa bao giờ tiếp xúc với chúng nó gần hơn thế, tất thấy lũ zombie thối rửa phát cuồng xông đến cắn xé cậu, Lưu Nghiễn đá văng một con zombie, nổ súng, một tay toan lần mò thùng dụng cụ nhưng nháy mắt đã bị ngăn trở.

Lưu Nghiễn xoay người tại chỗ dồn hết sức bình sinh đập mạnh, ngón tay vừa móc vào quai xách thùng dụng cụ, hét lớn một tiếng vung lên, đập bay con zombie phía trước. Cái thùng bật mở giữa không trung, lật úp xuống, Lưu Nghiễn chụp được một ống nghiệm chứa vi khuẩn, tung mình nhảy vào hồ nước đỏ máu!

Khi rớt xuống hồ, một mùi tanh hôi nồng nặc lập tức xộc vào khoang mũi, Lưu Nghiễn vặn mở nắp ống nghiệm vẩy vào trong nước.

Bầy zombie đuổi theo đám đầu xuống nước, ba giây sau, chúng nhất tề gào rú đau đớn.

Thanh âm đó rung động cả trời đêm, vang dội khắp mọi nơi. Giữa tiếng gầm thét nhức nhối, toàn bộ zombie dần dần chìm xuống hồ nước, mặt hồ đỏ máu điên cuồng sục sôi!

Lưu Nghiễn tưởng như đang ngâm mình trong hồ chứa H₂SO₄, cái nóng đau buốt bào mòn da tay cậu đến tận xương, mà một nguồn sức mạnh khác của kháng thể cũng liên tục chữa lành cơ thể bị tàn phá của cậu.

Cậu đau muốn ngất đi, khó khăn lắm mới bắt được thứ gì đó, gian nan bò lên mặt đất, nằm sóng xoài thở dốc từng cơn.

Một giây tiếp theo, cả ngàn vạn luồng gió lốc cắt qua núi đá lởm chởm, hòa với tiếng kêu rên ngợp trời, một vòi xúc tua đâm xuyên qua ngực Mông Kiến Quốc rồi rút ra như tên bắn, Mông Kiến Quốc lại nả súng, nhưng ông bị vòi xúc tua quật trúng, té ập xuống giữa đảo nhỏ, hộc máu không ngớt.

Mông Phong chậm chậm bước về phía trung tâm đảo, trước người mọc ra hàng vạn vòi xúc tua, quần lấy hai cánh tay Mông Kiến Quốc hong xé toạc người ông.

Mông Kiến Quốc khổ sở rống to hơn.

“Hãy tự làm chủ con, làm chủ chính mình!” – Mông Kiến Quốc gượng thốt.

“Ba.” – Mông Phong lạnh giọng đáp lời.

Một vòi xúc tua quần quanh yết hầu Mông Kiến Quốc, siết chặt, những vòi xúc tua đang trói giữ hai tay ông đã buông lỏng.

Mông Kiến Quốc run lên bần bật, đôi mắt ông nhìn hần toát ra một thứ cảm tình phức tạp.

Mà trong mắt của Mông Phong, hàng vạn điểm đỏ thông thả tập hợp, chính giữa đồng tử sâu thẳm dường như có vô số virus đang chuyển động, phân tán, rồi tề tụ. Cánh tay trái của Mông Kiến Quốc bị bẻ gãy dị dạng, bày ra một tư thế vặn vẹo kỳ quái, các ngón tay phải co giật không ngừng, ông chậm rãi nâng lên, chìa một ngón tay vào hần, hé miệng làm khẩu hình—

Đồ hèn nhát.

Mọi động tác của Mông Phong khựng lại trong chốc lát.

Giây tiếp sau đó, Lưu Nghiễn chớp cơ hội nổ súng, một viên đạn xoay tròn bắn tới, thế nhưng Mông Phong còn nhanh hơn cả Lưu Nghiễn, xúc tua cuộn ngược trở về, nháy mắt đã lao ra hơn ba chục mét bên ngoài hồ, quần cổ Lưu Nghiễn kéo giật cậu đến trước mặt hần!

Lưu Nghiễn đập đầu vào tảng đá, cần cổ lập tức bị cuốn lấy, hai chân nhấc bổng lên không, rốt cuộc cậu đã thấy rõ đáng về hiện tại của Mông Phong.

Sắc mặt hần vàng ệch như nền, xương sườn trước ngực phanh mở, để lộ những vòi xúc tua chen chúc bên trong.

“Trả thi thể của anh ấy... lại cho ta.” – Lưu Nghiễn nặng nề từng chữ – “Đừng... làm nhục anh ấy.”

Không đợi thêm khắc nào, Lưu Nghiễn cầm pháp ống nghiệm vi khuẩn nắm sẵn trong tay vào vòi xúc tua quấn quanh cổ cậu, dung dịch màu xanh lục vung vãi, Mông Phong lạc giọng gầm thét, tất cả xúc tua đều nói lỏng rút vào trong lồng ngực hần, xương sườn và lớp da tức thì khép lại, hần quỳ sụp xuống đất, ngửa đầu lên trời gào to đầy khốn khổ!

Tiếng súng nổ “Đoàng” một phát, là Mông Kiến Quốc vừa kéo cò.

Viên đạn đã bắn trúng ngực Mông Phong, hần bèn trở mình lăn xuống hồ nước.

“Anh ấy còn sống...” – Lưu Nghiễn lặp lại – “Anh ấy vẫn còn sống!”

Lưu Nghiễn tức tốc nhảy ùm xuống nước, thân thể của Mông Phong đang từ từ chìm sâu. Lưu Nghiễn bắt được cánh tay Mông Phong, thế rồi vòng tay ôm hần thật chặt, gắng hết sức ngoi lên mặt nước, Mông Phong đang co giật từng hồi, sau cùng còn ho ra một ngụm máu.

Trong máu có một thứ sinh vật quái dị dính nhớp, nó phát ra một tiếng vang khê, đoạn chui tọt vào hồ.

Mông Phong mở mắt, há há miệng, mặt mày tái xám.

“Lưu Nghiễn.”

“Mông Phong!!!” – Lưu Nghiễn hét lên như điên như dại.

“Nó đi rồi... Nó...” – Mông Phong nói đứt quãng – “Đừng khóc... Em đừng khóc...”

Mông Phong lại ho ra một búng máu, hần ngược mắt gọi: “Ba.”

Mông Kiến Quốc giàn dựa nước mắt, ông khuyu xuống một gối, áp tai lên ngực Mông Phong lắng nghe nhịp tim của hần.

“Con đã... đã chết rồi.” – Mông Phong tiếp – “Có thứ gì đang... cắn nuốt số virus còn lại trong cơ thể con. Mau, đi đi. Chạy đi! Đứng lên!”

Lưu Nghiễn khóc thành tiếng: “Mông Phong!”

Mông Phong: “Đừng khóc nữa, Lưu Nghiễn... Nó chưa chết đâu! Đây có phải kháng thể không?! Đưa kháng thể cho anh! Đuổi giết nó! Nó vẫn... chưa có chết!”

Lúc bấy giờ, ở bên kia:

Lại Kiệt nói: “Mọi người cứ đi về hướng đó, nhanh chân lên.”

Trác Dư Hàng hỏi: “Thế còn cậu đi đâu?”

Lại Kiệt đáp: “Tôi còn nhiệm vụ bí mật khác, hãy dẫn kỹ sư rời đi, nhanh lên! Đến đó hội hợp cùng Tổng bộ.”

“Nhiệm vụ bí mật gì cơ?” – Bạch Hiểu Đông thắc mắc – “Tụi tôi đi cùng anh!”

Lại Kiệt im lặng một chốc, đoạn tiếp lời: “Đi, tất cả mau rời đi, đây là mệnh lệnh, các cậu phải trợ giúp những đội khác thoát thân, trực thăng chỉ đợi trên biển ba giờ đồng hồ thôi.”

Vô số đạn tín hiệu liên tiếp nổi lên giữa bầu trời đêm, hết như tràng pháo hoa tuyên bố thắng lợi.

“Tôi chắc chắn sẽ quay về.” – Lại Kiệt nói như thế – “Đội Cơ lốc vĩnh viễn tồn tại.”

Trác Dư Hàng gật đầu, Lại Kiệt làm một động tác chào, các đồng đội liền đó bước đi.

Lại Kiệt xoay người tiến vào vùng trung tâm, gió cuốn theo mùi vị kỳ quái tản mát khắp nơi, tựa như hương cỏ khô và cây lá của đêm mùa hè, rừng nấm khổng lồ đang dần dần mọc rữa trong gió.

Trương Dân xách khẩu súng, đi theo sau Lại Kiệt.

Lại Kiệt quát: “Nghe lệnh tôi! Trương Dân.”

Trương Dân đáp rằng: “Tôi cũng muốn đi cứu Mông Phong, tôi đã từng hứa với Lưu Nghiễn rồi.”

Lại Kiệt trầm tư hồi lâu.

Trương Dân: “Dù sao thì, chẳng còn ai chờ tôi quay về nữa cả.”

Lại Kiệt: “Vậy đi thôi.”

Quyết Minh xách thùng dụng cụ của nhóc, đi theo sau Trương Dân, anh xoay phắt người tức giận hét: “Cháu tới đây làm cái quái gì! Hiểu Đông! Mau dẫn thằng bé đi!”

Quyết Minh ngẩng đầu lên, gọi: “Anh.”

Bạch Hiểu Đông bật ngón cái với Quyết Minh: “Tiểu Minh, ráng lên nhé! Anh tin là em có thể làm được mà!”

Thế rồi, chỉ có Bạch Hiểu Đông và Trác Dư Hàng đi về một con đường khác, rời khỏi khu rừng. Trương Dân và Quyết Minh lại đứng đối mặt ngó nhau một lúc.

Quyết Minh đưa tay làm động tác thúc giục đi mau, bảo rằng: “Ba, con phải bảo vệ ba.”

Lại Kiệt bó tay hết cách, đành chấp nhận: “Nhóc phải trốn đằng sau bọn tôi đây.”

Quyết Minh gật đầu.

Thứ dịch nhầy màu đỏ tươi phủ kín mặt đất dần dà biến mất, tất cả cây cối đều héo rũ, đất đai hóa cát. Lại Kiệt bước thấp bước cao đi giữa hoang mạc rộng lớn.

Đằng xa vọng tới một tiếng nổ mạnh, Lại Kiệt bèn nhanh chân chạy tới.

“Thầy huấn luyện?!” – Lại Kiệt kinh ngạc hô – “Sao lại là thầy?!”

Trịnh Phi Hổ hét: “Cậu đến đây làm gì hả? Mau đi tập hợp ngay!”

“Mẹ kiếp.” – Lại Kiệt hỏi – “Thứ gì thế này?!”

Những thi thể dưới thung lũng tách giãn đã kết thành một lớp phủ kín khắp mặt đất, hàng hà sa số xác chết tạo nên một cảnh thê thảm, Trịnh Phi Hổ quát: “Sao tôi biết được! Cầm cái này gần cố định sang bên kia! Chuẩn bị phá sập!”

Trương Dân: “Mông Phong đang ở dưới đó à?! Đội này còn thành viên nào nữa?”

Trịnh Phi Hổ: “Cũng không rõ lắm! Bớt nói nhảm đi, các cậu gắn bom hết cho tôi!”

Trương Dân và Lại Kiệt lập tức chia nhau ra hành động, Trịnh Phi Hổ cầm một kíp mìn trượt xuống sườn dốc. Ai nấy đều tự gắn bom, xong việc thì leo lên bờ cao, Triệu Kinh nhanh chóng bấm nút phát nổ.

Liền đó bùng lên một tiếng nổ “Oành!” long trời lở đất, Trịnh Phi Hổ nói: “Bên trong có thứ gì đó! Phải lấy nó ra, bắn đạn định vị vào đấy, chờ lát nữa dùng bom hạt nhân đánh sập chỗ này!!”

Quyết Minh ẩn kính hồng ngoại quan sát giây lát, đoạn hỏi: “Chú chắc chắn là nó hả?!”

Trịnh Phi Hổ quả quyết: “Phải đấy!”

Quyết Minh liền bảo: “Vậy cho tôi một quả lựu đạn!!!”

Tay trái Quyết Minh cầm lựu đạn, tay phải nắm cờ lê chạy tới rìa thung lũng tách giãn. Trịnh Phi Hổ kíp bom, lại một tiếng nổ tung rần trời, ngay chính giữa thung lũng xuất hiện một khe nứt, Quyết Minh vung tay ném cờ lê, tiếp đó liên tục ném lựu đạn ra ngoài.

Chiếc cờ lê xoay tròn xé gió, bay về phía trung tâm thung lũng, trong khoảnh khắc bom phá nổ nứt ra một hố nhỏ cỡ lòng bàn tay, cờ lê cắm xuống ngay bên miệng hố, một giây sau, quả lựu đạn lọt thỏm vào trong.

Quyết Minh tức tốc xoay người, ôm đầu chạy vọt về xe căn cứ.

Thế nhưng nhóc còn chưa chạy được vài bước thì bề mặt thung lũng đã dâng lên, cơn chấn động lan tỏa khắp xung quanh, mọi người đều bị ngã ngửa ra sau, Quyết Minh cũng té xuống đất.

Hàng vạn zombie ồ ạt trào ra khỏi thung lũng, tứ chi của chúng đều không lành lặn. Rồi chỉ một chớp mắt, máu thịt, xác chết bị phun bắn lên như cột nước ngầm!

“Mau lùi ra sau!!!!” – Trịnh Phi Hổ quát lớn, sải chân xông lên trước, gương khẩu súng tín hiệu liên thanh, phóng ra bốn phát đạn định vị kéo theo luồng khói dài băng qua lũ zombie kêu rên thống thiết, giây lát sau đồng loạt rẽ hướng, lao thẳng xuống khe nứt.

Tiếng nổ ầm ầm dồn vang, luồng khói màu xanh lục bốc lên từ dưới nền đất, lơ lửng trôi nổi giữa màn đêm tăm tối.

Nơi đây gần như tụ tập toàn bộ zombie của cả vùng, sau ba đợt phun trào, khoảng mười vạn zombie bị xóc tung, bắn về phía những người đang đứng trên bờ thung lũng tách giãn. Quyết Minh kinh hãi la hét, nhóc bị một đám zombie xô ngã ra đất, nơi nơi đều là bọn zombie điên dại hung hãn, bọn chúng nhất loạt ủa đến kiếm chác mỗi ngon.

Tiếng súng và lựu đạn thi nhau nổ rít, cánh tay của Quyết Minh bị một con zombie cắn trúng, Trương Dân từ bên cạnh nhào tới, ôm lấy nhóc lăn tròn một vòng, song lại bị zombie cụt tay vồ té phịch xuống đất.

Quyết Minh mở mắt ra, Trương Dân đang dùng chính cơ thể mình liều mạng đỡ che nhóc, phía sau là mười mấy con zombie vung tay điên cuồng cào xé lưng anh.

Trương Dân chảy máu đầm đìa, mà anh vẫn luôn ôm chặt Quyết Minh, khê khằng thở dốc.

Quyết Minh nói: “Thế này... vô ích thôi, chúng nó ăn chú xong sẽ tới lượt cháu.”

Trương Dân thấp giọng đáp: “Chú biết chứ... nhưng mà... vẫn không nỡ. Nếu cháu được sống thêm dù chỉ một giây thôi... cũng tốt rồi.”

Một phát đạn sáng âm thầm linh nổ mạnh, tất cả zombie đều bị hất tung ra xa, liền sau đó là tiếng súng máy dồn dập bắn phá, lại bồi thêm một phát đạn sáng âm.

Lớp áo sau lưng Trương Dân cũng bị xóc bay, vương máu tươi phát phơ trong gió.

Trương Dân run rẩy không ngừng, anh nhìn Quyết Minh, dùng đôi môi thấm máu cắn thận hôn lên chân mày của nhóc, đoạn nhắm mắt lại, tựa đầu lên ngực nhóc.

“Lưu Nghiễn!” – Lại Kiệt ôm đầu hét gọi.

Giữa cơn chấn động của đạn sáng âm, vạn vật rơi vào khoảng lặng ngẩn ngui.

Lại Kiệt chặt vật gượng đứng dậy, hướng về phía Mông Phong làm một khẩu hình.

“Nằm xuống!” – Mông Phong vịn một tay lên vai Lưu Nghiễn, gồng mình ngồi dậy hét to, ngay sau đó là phát đạn sáng âm thứ hai.

Mức công phá lần này còn mạnh hơn đợt trước, luồng gió lốc tạt ngang quét sạch lũ zombie rớt xuống thung lũng tách giãn. Chiếc xe căn cứ tưởng như rã nát trong cơn cuồng phong âm chấn.

Trịnh Phi Hổ bị zombie cắn máu me be bét khắp người, ráng lê chân chạy về xe căn cứ nhưng lại vấp té cách đó mười bước.

“Mau chóng đưa mọi người rời đi.” – Mông Phong tiếp – “Bên trong hăng còn, đó là một ổ trứng.”

“Cái gì cơ?” – Mông Kiến Quốc thốt.

Mông Phong: “Con biết một chút ký ức của nó, ngay trong này... có rất nhiều zombie đang ẩn nấp. Khi mọi người vừa đặt chân đến, trong lúc... ông nghiệm chứa vi khuẩn đầu tiên được mở ra, nó đã ra lệnh cho tất cả zombie đến trốn ở đây.”

Mông Kiến Quốc nghe vậy liền bảo: “Cứ dồn hết đạn hạt nhân vào oanh tạc!”

Mông Phong: “Chỉ phí công! Ba không hiểu đâu! Một khi tiến hóa đến hình thái cuối cùng, nó đã không cần lây nhiễm cho vật chủ khác nữa! Chỉ cần có máu thịt để nó điều khiển, nó có thể nuốt trọn cả Địa Cầu! Chẳng cần phải tốn sức tiêu diệt đâu, giữ lại hình thái cuối cùng vẫn lật ngược tình thế được!”

Quyết Minh kéo theo Trương Dân bê vết máu leo lên xe cần cẩu, Lưu Nghiễn dùng vai đỡ Mông Phong lão đảo chực ngã.

Lưu Nghiễn hỏi: “Giờ sao rồi? Phải làm gì đây?”

Mông Phong nói: “Đưa kháng thể cho anh, cần phải xuống sào huyết ổ trứng, cưỡng chế tiêm vào nó...”

Lưu Nghiễn: “Ném vào được không?”

Mông Phong lắc đầu: “Không, mọi người chẳng vào được đâu, anh đã... đã chết, không ai cứu được anh nữa, kháng thể đang phân giải virus trong cơ thể nên anh sẽ tiêu đời ngay thôi... Hiện giờ anh vẫn có thể đi vào, chúng nó sẽ không tấn công anh, nhanh lên, phải tranh thủ thời gian.”

Lưu Nghiễn nghiêng đầu, vuốt nhẹ khuôn mặt Mông Phong.

Làn da của hắn lạnh lẽo, đôi môi tái nhợt không một giọt máu, khóe miệng đã bắt đầu hư thối, sắc mặt hiện rõ màu thâm đen chết chóc, chân mày bong ra từng mảng, trên sống mũi anh tuấn còn hằn sâu vết máu ghê người sau trận chiến.

Mông Phong đã triệt để biến thành zombie.

“Chớ hôn đấy.” – Mông Phong ngăn – “Miệng muốn thối rửa rồi, hàm răng sẽ... rớt mất.”

Lưu Nghiễn ghé sát đến, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi hắn.

“Tội mình đi cùng nhau nhé.” – Lưu Nghiễn khẽ thăm thì.

Mông Phong nói: “Em không vào được đâu, vì em vẫn còn sống.”

Lưu Nghiễn: “Anh nhất định phải vào đó hay sao?”

Mông Phong: “Nếu còn không đi nó sẽ trốn xuống dưới lòng đất, thứ quỷ quái đó, thoát cái đã chuồn mất tăm, qua một thời gian... chẳng biết nó lại biến thành hình dạng gì nữa... Ngoan, đưa vắc xin phòng bệnh cho anh nào, nghe lời anh đi.”

Lưu Nghiễn vươn đôi tay run rẩy tách mở đạn kháng thể ra, đổ dung dịch kháng thể trong đó vào một ống thủy tinh, xong đặt vào tay hắn.

“Tới khi vào được bên trong... mới vặn mở nút.” – Lưu Nghiễn dặn dò.

Mông Phong đáp: “Ừm.”

Viễn mắt Lưu Nghiễn đỏ bừng, ngăn lệ rằng: “Sau này em phải làm sao?”

Mông Phong cũng khẽ giọng: “Anh mãi mãi ở đây, mãi mãi... bên cạnh em, sau này em sẽ là anh hùng đó... Bà xã. Mọi người mau rời đi, rốt cuộc đến phiên ông mày rồi, suýt chút thì... tiếng thơm một đời bị hủy hoại, đi đi! Thấy huấn luyện! Dẫn mọi người đi!

Lưu Nghiễn vội nói: “Chờ chút đã!”

Trịnh Phi Hồ bảo: “Trời sáng tới nơi kia kìa! Đi thôi!”

Trịnh Phi Hồ túm Lưu Nghiễn kéo tới cửa xe, Lưu Nghiễn sau cùng vỗ òa, rồ đại gào thét, cậu thậm chí còn không biết mình đang la hét những gì. Lại Kiệt ra tiếng: “Lưu Nghiễn! Đừng khóc lóc! Hãy để cậu ấy an lòng mà đi.”

Trịnh Phi Hổ cũng đỏ ửng đôi mắt, giơ một ngón cái với Mông Phong. Triệu Kinh quay đầu xe căn cứ, để lại hai vệt bánh xe in trên cát.

Đàn zombie lại lũ lượt kéo đến, song bọn chúng đều tránh né Mông Phong.

“Mông Phong!!!!!!” – Lưu Nghiễn hét khan, vài phen cố sức giầy dựa xuống xe, Mông Kiến Quốc ghì cậu thật chặt, giật ngược cậu vào trong xe, quát lớn: “Thôi ngay đi! Lưu Nghiễn!”

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong gian nan đứng thẳng người dậy, hô vọng tới: “Anh yêu em! Ba ơi! Con cũng yêu ba!”

Lưu Nghiễn sống chết vùng vẫy, Trịnh Phi Hổ sít sao giữ lấy cậu.

Mông Kiến Quốc tựa lưng lên thành xe, đỏ mắt gầm rống đầy đau đớn, ông nhắc khẩu súng máy, điên cuồng xả đạn vào bọn zombie đang rượt đuổi ngoài kia.

Mông Phong lê đôi chân rã nát, khập khểnh tiến về phía thung lũng tách giãn.

Hắn vừa đi, vừa hét gọi “A—” “A—”.

“A—ha—”

“A—”

Lưu Nghiễn nghe thấy thanh âm này, như thể bị hàng vạn gai nhọn xuyên qua tim, không một ai hay biết, chỉ riêng mình cậu hiểu, đó là tiếng khóc của Mông Phong.

Mông Phong chẳng còn nước mắt nữa, hắn khàn giọng hét to, như muốn tuyên bố rằng hắn đã thắng – cuối cùng hắn đã tìm lại chính mình.

Song càng khó chịu đựng là, hắn vẫn phải nhận thua – đã không còn cơ hội để hắn và người yêu cùng mua một căn nhà nhỏ, bên nhau đến bạc đầu.

Từ ngày hắn mở mắt chào đời, cam chắc đã bị số phận ruồng rẫy.

Sau cùng Lưu Nghiễn gồng hết sức lực, vùng chạy ra khỏi cửa xe.

“Dừng xe lại!” – Mông Kiến Quốc hét.

Chiếc xe căn cứ phanh gấp, Trịnh Phi Hổ toan nhào xuống, nhưng Lưu Nghiễn lại đi giật lùi, nước mắt giàn dụa, cậu giơ súng chĩa vào huyết Thái Dương của mình.

Phút giây trầm mặc trôi đi, Trịnh Phi Hổ, Mông Kiến Quốc, Lại Kiệt đồng thời làm động tác nghiêm chào nghi thức quân đội với Lưu Nghiễn.

“Chúc anh gặp nhiều may mắn nhé! Tạm biệt! Lưu Nghiễn thân mến của em!” – Quyết Minh nghẹn ngào hô với theo.

“Tạm biệt!” – Lưu Nghiễn hô đáp lời.

Mông Phong dần tiếp cận trung tâm thung lũng, ngay khoảnh khắc đó, toàn bộ zombie ngưng hành động, dường như đang bị lệnh triệu hồi vô hình, chúng man dại phóng vọt trở về thung lũng tách giãn.

Mông Phong lao mình nhảy vào dòng chảy máu thịt kia.

Lưu Nghiễn dồn sức bình sinh mà chạy, càng chạy càng nhanh, dứt khoát nhảy vào khe nứt dưới thung lũng, rơi xuống.

Bên trong ngập màu đỏ rực, ngay chính giữa ổ trứng có một vật hình giọt nước màu đỏ đang phát sáng.

Mông Phong rớt vào tận lớp màng màu vàng cam cuối cùng, giờ ngang cánh tay đang nắm chặt ống thủy tinh chứa đầy kháng thể. Lưu Nghiễn theo sau vọt tới, cậu lộn người đảo mình một cái, bổ nhào trong ngực hắn, ôm siết hắn thật chặt.

Lưu Nghiễn ngược mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của Mông Phong, vươn tay nắm lấy nút vặn của ống thủy tinh. Mông Phong cũng cúi đầu nhìn Lưu Nghiễn chăm chú, hai người đồng thời dùng sức kéo nhẹ.

Tận sâu trong vô số tầng tầng lớp lớp tinh vân đỏ rực, bỗng phát ra một tiếng vang thật nhỏ, rất gọn ghẽ, mà lại rung động cả linh hồn.

Ổng thủy tinh bật mở, dung dịch chứa bên trong vẩy về phía hạt nhân máu của Huyền virus.

Mông Phong vẫn nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, họ chẳng nói một lời, chỉ tựa trán vào nhau, vòng tay ôm sát.

Một giây sau, hạt nhân đỏ thành linh ré lên tiếng thét gào khủng hoảng tột độ, vòng sóng đỏ máu mang theo một đường tơ màu xanh lục khuếch tán xung quanh.

Đợt sóng xung kích hất bay cặp đôi đang ôm chặt lấy nhau, chính giữa thung lũng nứt thành sáu mảnh, phun trào vô số xác zombie, hai người bị cuốn giữa cơn lũ máu thịt phóng thẳng ra ngoài!

Mặt đất trong sa mạc há mở một cái miệng khổng lồ sâu hoắm, gần như không kìm nổi cơn nôn mửa, phụt ra hỗn hợp máu tanh và thịt rữa tím đen. Mỗi một đợt bùng nổ đều xen lẫn tiếng hò hét kêu rên long trời lở đất, ánh sáng đỏ lan ra giữa không trung rồi dần dần mờ nhạt, tiêu tán.

Lưu Nghiễn mở mắt, cánh tay trái và chân phải của Mông Phong đã hoàn toàn mục rữa, ngay cả bắp thịt trên ngực cũng hóa thành dịch mủ, lộ ra xương trắng lờm chờm.

“Anh vẫn còn sống chứ?” – Lưu Nghiễn vỗ nhẹ lên mặt Mông Phong.

Mông Phong khó nhọc quay đầu hỏi: “Sao em lại trở về?”

Lưu Nghiễn: “Tại nhớ anh.”

Mông Phong: “Anh xong đời rồi...”

Mông Phong đã không còn hô hấp, con người đục ngầu, hần nắm lấy tay Lưu Nghiễn: “Em mau đi đi, có thể họ sẽ oanh tạc nơi này đây.”

Lưu Nghiễn: “Họ thích oanh tạc kiểu gì cứ việc, anh rõ là đồ ích kỷ, chỉ biết hối thúc ông đây chạy trốn.”

Mông Phong: “Cũng tại em cả... Nếu chẳng phải vì cứu em, ông đây nào bị virus trên người Andre... ký sinh... ký sinh...”

Lưu Nghiễn: “Hay mình tìm một nơi nào phong cảnh nên thơ, ôm nhau cùng ngắm đạn hạt nhân đi... Nghe đâu lần này sử dụng đạn hạt nhân sức công phá nhỏ... Biết đâu chừng còn tránh thoát được thì sao.”

Mông Phong: “... Mới là lạ đó. Ừm, đi nào. Dù có né được cũng bằng thừa, vẫn còn phóng xạ...”

Lưu Nghiễn công Mông Phong, cơ thể hần đã thối rữa bớt nên nhẹ hơn nhiều. Hần tựa đầu bên cổ cậu, khoe miệng rướm máu, Lưu Nghiễn đưa ống tay áo lau sạch sẽ giúp hần.

Hai người để lại một hàng dấu chân rời khỏi sa mạc, tiến về phía Đông Nam.

“Tôi đây được rồi.” – Mông Phong khề giọng bảo.

Lưu Nghiễn: “Đi thêm chốc nữa.”

Mông Phong: “Em quen thói rề rề rà rà, ngay cả chuyện tìm chỗ chết cũng lựa tới chọn lui...”

Lưu Nghiễn: “Có tin em vớt anh xuống tại chỗ, bồi thêm vài đập luôn không hử?”

Mông Phong: “Trời nhanh sáng quá nhỉ.”

Lưu Nghiễn: “Nhanh thật... anh xem kìa, sao Mai đó.” (Đó chính là sao Kim, vào buổi sáng gọi là sao Mai, chạng vạng gọi là sao Hôm)

Mông Phong: “Đầu của anh không động đậy được, vì cần cổ hư thối... nên chẳng thể ngẩng đầu.”

Lưu Nghiễn: “Vậy để em giúp anh.”

Mông Phong: “Đừng đụng vào, sẽ gãy mất, tìm chỗ nào nằm xuống đi.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn: “Anh có muốn ngắm Mặt Trời mọc không?”

Mông Phong: “Chẳng biết có gượng nổi tới lúc đó...”

Một chiếc máy bay ném bom lướt ngang qua, xa xa mọc lên một cột khói hình nấm khổng lồ, mặt đất rung lắc dữ dội, ánh sáng đỏ phủ kín đất trời trong tíc tắc, cơn bão cát cuốn phăng cả màn đêm vô tận.

Mặc cho bão cát cuồng phong, Lưu Nghiễn vẫn kiên trì bước tới.

Lưu Nghiễn hỏi: “Anh còn sống chứ?”

Mông Phong đáp: “Ừm.”

Lưu Nghiễn: “Hai đứa mình cứ thế nhắm hướng Đông mà đi, chỉ còn hơn một tiếng nữa là Mặt Trời mọc rồi.”

Mông Phong không đáp lời cậu.

Lưu Nghiễn không kìm nổi nước mắt, cậu khóc nức, ho ra một ngụm máu, khắp mũi miệng toàn là máu tươi, cậu biết mình đã bị nhiễm phóng xạ sau vụ nổ hạt nhân vừa rồi.

“Mông Phong?” – Lưu Nghiễn thấp giọng gọi.

Mông Phong nằm sau lưng Lưu Nghiễn, không trả lời cậu, mũi hắn chảy ra chất dịch đen thối rửa, nhỏ xuống cổ Lưu Nghiễn.

“Lạnh...” – Mông Phong thì thào.

Lưu Nghiễn: “Em cũng hơi đuối... Thôi chọn chỗ này đi, tới gần biển lắm.”

Mông Phong: “Nghe... được...”

Lưu Nghiễn không biết đã đi bao lâu, tiếng sóng rì rào dịu dàng xô bờ, mỗi lúc một rõ ràng hơn. Cậu tìm được một chiếc thuyền nhỏ mắc cạn trong đám đá ngầm, bèn đặt Mông Phong lên thuyền.

Vào thời khắc tăm tối nhất trước bình minh, ngôi sao Mai vẫn lấp lánh sáng trên bức màn nhung của đêm đen.

Lưu Nghiễn nằm trên chiếc thuyền nhỏ, nghiêng người ôm Mông Phong, họ xuôi theo dòng nước cuốn ra khơi.

Mông Phong lại hỏi: “Đi tới đâu thế?”

Lưu Nghiễn: “Đang ở trên biển... Sắp về nhà rồi.”

Mông Phong: “Anh... hát cho em nghe một bài nhé.”

Mông Phong mở mắt, phía trước là màn đêm thăm thẳm, hắn và Lưu Nghiễn cùng chú mục vào bầu trời mịt mù trên cao, Mông Phong dùng chất giọng khàn khàn, cất lời hát: “Bầu trời xám xịt kia, có thể(1)...”

Lưu Nghiễn nhẹ tiếp lời: “Để em quên đi anh là ai...”

Mông Phong: “Một mối không? Có muốn chớp mắt không...”

(1) Đây là lời bài hát “Ngày tận thế” của Châu Kiệt Luân. Nghe tại đây

Mông Phong chậm rãi khép mắt, Lưu Nghiễn cũng tựa đầu lên vai hắn, rồi nhắm mắt.

Trên mặt biển đen kịt, một chiếc thuyền con lênh đênh cùng cơn sóng cuốn vào tận cùng bóng đêm mịt mờ.

“Để em hát cho anh nghe bài này.” – Lưu Nghiễn lại đề nghị.

Mông Phong: “Ừa... được đó.”

“My heart is pierced by cupid... I disdain all glittering gold(2)...” (Tôi đã trúng mũi tên của thần Tình ái... Nên không còn màng đến những đồng vàng...)

(2) Bài hát My Jolly Sailor Bold, link

Mông Phong: “Nghe không hiểu... Nhưng làm anh liên tưởng...”

Lưu Nghiễn: “Liên tưởng tới cái gì?”

Mông Phong: “Nàng tiên cá... ghé vào mạn thuyền...”

Lưu Nghiễn: “Ừm... Tiếc rằng không có ai tới đón tụi mình đi.”

Thuyền con đông đa đông đưa, thanh âm trầm khàn của Lưu Nghiễn hòa cùng tiếng sóng bay bổng giữa đại dương bao la.

Cái chết không phải là kết thúc của sự sống, chẳng qua chỉ là thời điểm ra đi.

Mặt biển mênh mang u ám, dập dờn mang theo những ký ức ngày xưa.

Năm ấy, họ vẫn còn là những đứa trẻ, ngồi trước TV xem bông hoa nhỏ, nội dung đã quên bẵng, nhưng hai đứa vẫn xem cười nắc nẻ. Khi hết chương trình bông hoa nhỏ lại chuyển sang trò đánh nhau bằng gối, đùa nghịch suốt cả buổi chiều.

Năm ấy, Mông Phong chín tuổi và Lưu Nghiễn tám tuổi sau giờ tan học, kéo nhau ngồi xỏm trước một bông hoa mọc trong bồn cây dưới lầu, tò mò cầm kính lúp quan sát con kiến.

Năm ấy, Mông Phong mười bốn tuổi liệng bay cặp sách, che chắn Lưu Nghiễn sau lưng, đập lộn với ba thằng du côn đến sút đầu mẹ trán.

“There is nothing that can console me, but my jolly sailor bold...”

“Come all you pretty fair maids, whoever you may be...”

Chẳng gì khiến tôi thỏa lòng, ngoài chàng thủy thủ của tôi...

Đến đây hỡi các nàng tiên cá xinh đẹp, cho dù các cô có là ai chẳng nữa...

Quá khứ, tương lai, hóa thành đêm dài mênh mông vô tận, họ sắp tìm về nguồn cội, cũng giống như tất cả những người bước vào cõi đời này, tồn tại sinh sống, hoàn thành sứ mạng của bản thân, cuối cùng lại trở về với đất mẹ.

Năm ấy, họ đan ngón tay vào nhau thông thả dạo chơi trên bờ cát, hai hàng dấu chân vẫn kéo dài đến đầu ngọn sóng.

Năm ấy, là chiều Hè hoàng hôn bên biển, Mông Phong cúi người hôn lên môi Lưu Nghiễn.

Năm ấy vào Thu, Mông Phong khô ngô tuần tú xuất ngũ trở về, dùng tiền giữ lại một bộ đồng phục của lính đặc chủng, chỉ nộp lên huy hiệu quân hàm trên vai.

Dưới tán cây phong ngoài sân trường Đại học, buổi hoàng hôn lá đỏ rơi ngập trời, Mông Phong trên người thì khoác bộ quần phục trắng thối, nhưng điệu bộ lại ngông nghênh dựa lưng vào cột đèn đường, vừa xoa chớp mũi vừa gửi tin nhắn, khoe miệng cong lên một nụ cười anh tuấn, chờ đợi Lưu Nghiễn tan học.

“Who love a jolly sailor bold that ploughs the raging sea...”

Những người đem lòng yêu chàng thủy thủ, từ biển khơi dữ dội kia

Lưu Nghiễn và Mông Phong tay nắm tay, vai kề vai, cùng nhắm mắt lại.

Đêm dài đã qua, sớm mai còn chưa đến, sâu trong đại dương bao la chợt tỏa ra một luồng sáng xanh lam rộng khắp.

Ánh sáng xanh lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, trên phi cơ trực thăng, Quyết Minh hướng đôi mắt trống rỗng nhìn ngoài cửa sổ, hàng vạn điểm sáng xanh xoay tròn giữa đồng tử của nhóc, và mềm mại tản ra. Điểm sáng màu xanh nhạt bay vào mắt Quyết Minh, trả lại tất cả những ký ức vốn có, sau đó hóa thành một luồng sáng bay khỏi thân thể nhóc quay về với biển cả.

“Ba ơi.” – Quyết Minh gọi.

Trương Dân: “...”

Trong tĩnh lặng, Trương Dân tựa hồ cảm nhận được điều gì, anh gắng sức chống người ngồi dậy: “Đôi Tinh?”

Đôi mắt Quyết Minh đỏ bừng, ánh lên vẻ mê mang bất định.

Quyết Minh lại gọi: “Ba ơi.”

Nhóc kéo tay Trương Dân, nằm xuống trước người anh, dụi dụi đầu vào lồng ngực ấp áp, bật khóc thút thít.

“Con đã nhớ ra rồi sao?” – Trương Dân ôm ghì lấy nhóc, thấp giọng vỗ về – “Đừng khóc mà... Nhóc cưng, con đừng khóc, ba ở đây, không bỏ con đâu... Nhớ được thì tốt, nhớ được... thì tốt.”

Vệt sáng xanh lam đỏ từ đáy biển chiếu lên tới mặt biển, dịu dàng bao bọc con thuyền nhỏ cô độc trong đêm tối.

Sóng biển rào rạt, đẩy thuyền nhỏ tiến sâu vào đại dương.

Vô vàn điểm sáng xanh mau chóng chữa lành thân thể vụn vỡ của Lưu Nghiễn và Mông Phong, vết thương trên mình Mông Phong bắt đầu khép miệng, từng tác da thịt tự động sản sinh, phủ lấp xương cốt của hắn.

Hơi thở của Lưu Nghiễn dần dà yên ổn, những nốt ban đỏ trên người do ảnh hưởng từ phóng xạ cũng lần lượt biến mất, làn da nứt nẻ đã liền lặn.

Ánh sáng xanh tan biến, ẩn vào biển sâu đen thẫm trước khi tia nắng ban mai đầu tiên kéo đến.

Phía chân trời hiện ra một tia sáng bạc, ánh bình minh bàng bạc huy hoàng khuếch tán, chiếu rọi ngút ngàn biển khơi.

.
. .

End #69.

71. Chương 71

#70. Hồi kết...

Lời cuối:

Ngày 31 tháng 8 năm 2013,

Thành viên của đội tìm cứu rớt cuộc đã phát hiện tôi và Mông Phong trên biển, họ lập tức đưa chúng tôi trở lại Căn cứ ở vùng biển Quốc tế. Có trời mới thấu, mấy ngày qua chúng tôi phải chống chọi vật lộn để sống sót như thế nào!

Quả thực là một sự trải nghiệm khó quên hơn bất cứ thứ gì trên đời, hành tinh Mẹ vĩ đại chữa lành thân thể và trao cho chúng tôi sinh mạng thứ hai, ấy mà chẳng hề để lại chút thức ăn nước uống nào!

Không ngắm được cảnh Mặt Trời mọc, Mông Phong ngủ thẳng một mạch tới giữa trưa mới bị nắng gắt chiếu cho tỉnh, sau đó chúng tôi thiếu chút nữa đã chết vì đói khát trên thuyền. Tôi khát đến mức không thể chịu đựng nổi, Mông Phong bèn đề nghị uống nước tiểu của nhau, lại còn khẳng định như đúng rồi, rằng là, những người bị nạn do động đất muốn sống sót cũng buộc phải làm thế này. Đây thực sự là cuộc trốn chết xui xẻo nhất trong lịch sử.

May mà trên thuyền vẫn còn chút vật dụng rách nát, chúng tôi lấy vải bạt hứng nước mưa, rồi thả lưới bắt được một con cá, tiếp tục dùng thịt cá ăn sót lại để câu cá khác lớn hơn... Thôi thôi, thật là nhớ lại mà tê tái cõi lòng.

Chúng tôi quay về Căn cứ ở vùng biển Quốc tế, tất cả mọi người đều tề tụ đông đủ.

Ngày 7 tháng 9 năm 2013,

Bè lũ zombie bị tập trung oanh tạc, nhưng về sau vẫn chưa tiêu diệt hết. Khu số Bảy đã chế tạo được thực khuẩn ăn mòn và báo cáo lên quân bộ. Nhiệm vụ lần này gần như phát động toàn quân lên đường, tiến về đất liền, bắt đầu trải rộng tìm kiếm và tiêu trừ tất cả tàn quân zombie.

Kế hoạch này ước chừng cần phải thực thi tới mấy tháng, mãi đến lúc xác định đất liền đã an toàn, người dân trong khu tị nạn mới được chuyển về sinh sống.

Cùng lúc đó, các quốc gia trên thế giới bắt đầu điều động liên quân, triệt để quét sạch bọn zombie trên quê hương của họ.

Hiện giờ đã an toàn hơn nhiều, không phải dùng mạng đổi mạng chiến đấu, cũng chẳng sử dụng đến bom hay đạn hạt nhân, chỉ cần đặt một bể chứa vi khuẩn ngay trung tâm mỗi thành phố, đảm bảo mọi nơi đều bị phủ kín.

Loài người đã có kháng thể mới, không cần lo lắng bị cắn lây nhiễm nữa.

Sức sống của các loài thực vật rất ngoan cường, máy bay vận tải gieo rắc kháng thể kiểu mới khắp mọi vùng miền, khu vực núi Đại Hưng An đã phục hồi sự sống.

K3 không phải đi làm nhiệm vụ, thế nhưng vẫn giữ nguyên biên chế để phòng ngừa mọi tình huống.

Quyết Minh đã nhớ lại những chuyện lúc trước rồi, mà nhóc ấy giờ rối loạn lắm, trong thời gian ngắn vẫn chưa hiểu rõ mình tốt cùng là Trương Quyết Minh hay Đới Tinh.

May mà cậu nhóc vẫn còn yêu Trương Dân, chẳng qua đôi khi thích giả khờ vậy thôi. Tuy nhiên đã phát sinh một vấn đề khác càng nghiêm trọng hơn!

Quyết Minh muốn lấy lại con Panda của nhóc, mà Trịnh Kỳ nhất quyết không chịu, hai đứa gây lộn một trận âm ỉ trong Khu số Sáu, sau rốt đều òa khóc tức tưởi.

Panda đứng giữa thiệt là khốn khổ khó xử hết sức.

Hồi trước Trương Dân từng bỏ bao công sức vất vả lắm mới xin được một con chó, cuối cùng cả Quyết Minh và Trịnh Kỳ đều không thèm nữa, buộc lòng phải cho Tiểu Quân nuôi.

Rõ là món nợ khó đòi.

Ngày 1 tháng 12 năm 2013,

Mông Phong chuyển sang làm cán bộ văn phòng, thiệt ra anh ấy hầu như chẳng phải làm gì cả.

Mà ba anh ấy đã xuất ngũ rồi còn bị giữ lại nhiều lần, thế nên tạm thời ở lại giúp đỡ công tác khắc phục hậu quả chiến tranh.

Bây giờ ngày nào Mông Phong cũng đến văn phòng ngồi lật sách tranh ảnh xem chơi, đương nhiên ba biết thừa tính anh ấy nên không chịu cử một sĩ quan phụ tá cho anh, Mông Phong đành phải sai bảo tôi như lính cần vụ.

Mỗi ngày tôi làm xong công việc ở tầng Mười tám, đi lĩnh hai suất cơm rồi đến văn phòng cùng ăn với anh ấy.

Bình thường sau khi ăn xong, Mông Phong còn muốn làm chút “vận động tiêu cơm”, làm được một lần còn muốn vùi vĩnh không ngớt, bị tôi giật điện cho vài phát mới chịu bỏ cái thói đấy, bảo rằng chờ bà xã có hứng lại chơi tiếp nha.

Tôi đã từng hỏi anh, sau khi quay về đất liền sẽ dự định làm gì?

Mông Phong rất là mờ mịt với tương lai sắp tới, bởi vậy, khi chiến tranh chấm dứt, anh hùng lại biến thành kẻ vô tích sự.

Ngày 17 tháng 12 năm 2013,

Thiếu Tướng Trịnh Phi Hồ mang về một tin tức khiến lòng người phấn khởi, khắp mọi vùng đất đã tẩy sạch hoàn toàn, chúng tôi sắp được trở lại xây dựng quê nhà.

Tất cả những thành viên từng tham gia hoạt động tìm cứu đều được tặng một chiếc huân chương ghi công.

Ngày 31 tháng 12 năm 2013,

Đêm giao thừa – Đêm 30.

Tôi và Mông Phong, Trương Dân, Quyết Minh cùng lên mặt đất, ngồi trên quần đảo san hô ngấm biển.

Từ trên xuống dưới tòa nhà Khu số Bảy thấp đèn trắng lệt, quần đảo san hô lấp lánh muôn màu, họ tổ chức một buổi tiệc mừng giữa gió biển và bầu trời sao bát ngát.

Bạch Hiểu Đông đã tìm được bạn gái mới, cô bé ấy xinh lắm. Mà Trác Dư Hàng còn đang sẫm soi chọn lựa một cậu em rể đáng tin cậy, à, anh ta và em gái của mình cũng tạm thời làm hòa rồi đấy.

Quyết Minh kể là, dạo này Lại Kiệt đang làm thân với một cậu học trò ở nhà xưởng Trung Ương, cậu ta mới mười tám tuổi, gọi Lại Kiệt là anh, suốt ngày cứ buồn rầu vì mình chưa có bạn gái.

Trên ngực áo Lại Kiệt luôn đeo hai cái thẻ tên, một là của anh ấy, cái còn lại là của thằng Út.

Chúng tôi chào đón năm 2014 khi pháo bông bung tràn rực rỡ dưới nền trời sao.

Ngày 1 tháng 1 năm 2014,

Đoàn quân lại tiến về miền duyên hải, đây cũng là nhiệm vụ cuối cùng của Mông Kiến Quốc, ba đã hoàn thành mọi trách nhiệm, chính thức xuất ngũ.

Khi đi đưa tiễn Mông Kiến Quốc, Mông Phong hỏi rằng sau này ba tính thế nào, song ông ấy không hé nửa lời, chỉ nói nếu có việc sẽ chủ động liên lạc.

Chúng tôi đã về tới đất liền.

Hết thấy đều khác trước, Chính phủ ban hành thẻ chứng minh mới cho người dân, và thành lập Trung tâm Hậu cần, Căn cứ ở vùng biển Quốc tế sẽ dần dần vận chuyển vật tư, nhân lực và các nguồn tài nguyên khác về đây.

Đối mặt với vùng đất sạch sẽ, không bị ô nhiễm từ chất thải công nghiệp, mất bóng những thành phố cao tầng chen chúc, chúng tôi bỗng nhiên chẳng biết nên làm gì nữa.

Mông Phong ngoại trừ giỏi đánh đấm, kỹ năng chuyên nghiệp duy nhất chính là một tháng đi bán bảo hiểm kia. Hồ Giác nói sẽ kiếm một công việc giùm nhưng Mông Phong đã từ chối khéo.

Mà nó bộ dạng của Trương Dân, chắc cũng chưa biết chọn con đường nào thích hợp.

Tôi và Quyết Minh đều là nhân viên kỹ thuật, đáng lý ra cần phải tham gia công tác xây dựng lại sau thảm họa. Nhưng Quyết Minh rất dứt khoát xách balo lên, nộp đơn xin từ chức rồi bỏ đi, nhóc không muốn ở lại thành phố ven biển cho lắm, dự định về quê xem thử.

Mông Phong suy nghĩ rất lâu, sau cùng giải ngũ, anh nói muốn nghỉ ngơi vài năm đã.

Tôi cũng nộp đơn từ chức cùng ngày với anh, có lẽ sau này tôi sẽ quay về trợ giúp Tiến sĩ Ngụy, còn hiện tại thực sự chẳng muốn làm việc nữa.

Ngày 7 tháng 1 năm 2014,

Rất cuộc, sau một tuần dẫn đo ngắm nghĩ chúng tôi mới biết mình muốn làm gì. Trải qua mấy ngày ăn không ngồi rồi lãng phí không ít lương thực Nước nhà, cuối cùng Mông Phong đề nghị, mỗi người tự dẫn theo bà xã của mình, đi dạo chơi khắp đất nước Trung Quốc.

Trương Dân hết sức tán thành, chúng tôi chom một chiếc xe lớn, đóng gói hết các loại thức ăn vào thùng rồi ký tên Trịnh Phi Hồ lên tờ khai, bắt đầu chuyến du ngoạn Trung Quốc. Quyết Minh còn đem theo cả máy phiên dịch, đi hết đất nước rồi biết đâu chừng sẽ du lịch toàn thế giới.

Tôi và Quyết Minh cùng xắn tay vào chỉnh sửa lại chiếc xe, ngăn khoang xe thành phòng ở cho bốn người, có điều không được rộng rãi gì cho lắm, chúng tôi còn gắn thêm rèm che cửa sổ. Thế là buổi tối có thể tách riêng ngủ từng cặp.

Tuy cách âm không được hiệu quả lắm, đừng mà... xài đỡ đi vậy.

Ngày 30 tháng 1 năm 2014,

Đoàn người ở vùng ven biển bắt đầu phân tán vào các khu vực phía trong, tìm kiếm điểm dừng chân yêu thích, thành lập quê hương mới.

Thu vào tầm mắt là cả vùng đất ngập tràn màu xanh, thực vật đã bao trùm phế tích công trình từ hai năm trước, sức sống tràn trề, mơn mơn tươi tốt.

Mưa Xuân lất phất bay, hoa đua sắc thắm nở rộ khắp núi đồi. Ban đêm đã không còn những đám mây đen hình thành từ khí thải công nghiệp ngăn trở đường nhìn, có thể thấy rõ dải Ngân Hà tuyệt đẹp vắt ngang bầu trời.

Chúng tôi nằm trên sườn núi, ngắm nhìn các vì tinh tú trên cao, dưới lưng là mặt đất nức mùi bùn thơm, như được vỗ về trong vòng tay dịu dàng của Mẹ thiên nhiên.

Ngày 20 tháng 2 năm 2014,

Giữa đất trời rộng mênh mông rất khó trông thấy người khác, bình thường đi vài ngày mới ngẫu nhiên gặp được mấy đồng bào, ai nấy đều rất nhiệt tình.

Con người bây giờ cũng khác trước rồi, những chủ nhà vô cùng hiếu khách, chủ trang trại ở vùng núi vừa thấy khách đến, bèn thân thiện chào hỏi mời vào nhà tiếp đãi dùng cơm.

Số người lao động chân tay rất ít ỏi, thế nên nhân công hiện đang là tài nguyên khan hiếm nhất.

Mỗi lần đến một trang trại nào, Mông Phong và Trương Dân đều giúp họ làm công việc thể lực, còn tôi với Quyết Minh giúp họ chế tạo bánh xe nước, sửa đổi lại máy cày, hoặc xây dựng mô hình chuồng gà chuồng lợn theo quy trình tự động gì đó.

Trước khi đi các chủ nhà cũng tặng cho chúng tôi rất nhiều đồ ăn.

Thời buổi này, có tiền cũng không mua được thức ăn đâu.

Ngày 25 tháng 3 năm 2014,

Chúng tôi dừng chân trước một ruộng trồng hoa ven đường.

Mà người cư trú bên trong, đích thị là Bạch Hiếu Đông!

Bạch Hiếu Đông đã bị phơi nắng đen thui, trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ khi phải trồng hoa chăm cỏ, lại còn trồng ít rau dưa để đổi thức ăn với người dân chung quanh. Cậu ta đãi chúng tôi một bữa, rồi than rằng, cậu ta lại bị đá nữa rồi.

Chúng tôi khoáng sạch tài sản của Bạch Hiếu Đông, tùm cậu ta trói cứng vào xe, bỏ mặc cái ruộng hoa tượng trưng cho tình yêu bất diệt kia, tiếp tục lên đường.

Tháng 4 năm 2014,

Chúng tôi chạm mặt với Lại Kiệt đã xuất ngũ, anh ta đang giúp thám Vu tìm kiếm bà con xa mất tích của bà, rồi cũng vui vẻ nhập bọn với chúng tôi.

Lại Kiệt yêu đương thế nào, chúng tôi không hỏi, mà anh ta cũng chẳng nhắc tới.

Từ tháng 4 đến tháng 10 năm 2014,

Nhật ký của tôi càng ngày càng ngắn, tổng kết lại hành trình trong nửa năm nay.

Đến sân bay Tế Nam, zombie đã mất bóng, nơi nơi đều là cỏ dại và cây cối um tùm.

Đến nhà tù Thanh Sơn, tất nhiên chỉ đứng nhìn từ xa thôi, không khí vẫn trong lành như thế.

Quyết Minh còn muốn đến Mạc Hà xem cực quang, nhưng Mông Phong vẫn bị nơi đó ám ảnh tâm lý, chết sống không chịu đi, chỉ sợ có một Andre khác chui ra từ đồng phế tích cào anh ấy một phát.

Độ giữa Hè tháng Sáu, chúng tôi đặt chân đến thị trấn Vĩnh Vọng.

Tầm biển gỗ nhỏ của thị trấn Vĩnh Vọng vẫn còn, mà rất nhiều thứ khác cũng y hệt như cũ. Gà mái mẹ đang dẫn đàn gà con riu rít bởi sâu làm thức ăn, nhưng bầy heo đã chạy biến từ đời nào.

Giữa ruộng hoa bung tràn rực rỡ, Quyết Minh bảo là một năm trước A Văn có chôn một miếng gỗ nhỏ để tỏ tình ở đây, tiếc rằng Tạ Phong Hoa còn chưa kịp đào lên, mọi người đã phải rời đi.

Chúng tôi ở lại đây vài hôm, trong đại sảnh vẫn y nguyên như trước khi mọi người di tản.

Cà mèn của Quyết Minh còn đặt trên quầy, bên trong là một tổ chim non.

Tháng Bảy, chúng tôi tới trường tiểu học Hi Vọng.

Trường tiểu học này ngay cả biển tên còn chưa từng treo lên, bên ngoài toàn là lưới sắt rồi nùi. Ngày trở về trời đổ mưa to, xối ngập bùn đất vàng khè.

Mấy con zombie bị nhốt hồi trước quên thả ra đã tự chạy thoát, cồng sục xuống, bên cạnh có cắm lá cờ màu xanh lục của quân đội với dòng chữ: Vùng lân cận an toàn.

Chúng tôi dạo một vòng bên ngoài, rồi lái xe lên núi lượn cả buổi chiều, hầm trú ẩn đã bị nổ tung.

Vào tháng Chín, quay lại nhà máy hóa chất.

Dưới cơn mưa tầm tã, nhà máy hóa chất vẫn giữ nguyên hiện trạng sụp đổ quá nửa, nhưng dây leo đã phủ xanh bên trên. Sân trong mọc đầy cỏ dại, dây thường xuân gần như bao trùm bốn phía.

Trông hệt như một ngôi nhà cây xanh tự nhiên đồ sộ.

Lúc đầu chúng tôi quen biết Trương Dân và Quyết Minh tại chính nơi này, số phận quả là một thứ rất kỳ diệu.

Một trung đội lính bộ binh đang bận rộn sửa chữa doanh trại quân khu, họ vẫy chào và ra tiếng hỏi chúng tôi có cần thêm lương thực không. Hiện giờ Quốc gia đang có đề xuất mới, khi gặp được dân lưu lạc chưa có chỗ định cư thì nên chủ động hỏi thăm họ cần giúp đỡ gì không.

Chúng tôi nhận được ít bột mì, gạo và xăng, thế rồi tiếp tục rời đi. Suốt dọc đường chúng tôi thường kể cho Lại Kiệt và Bạch Hiểu Đông nghe về hành trình lưu vong ngày trước, hai người họ cảm thán không ngớt, quả thực là một câu chuyện rung động lòng người.

Tháng Mười, chúng tôi đã về tới nhà của Trương Dân và Quyết Minh.

Phần lớn vật dụng trong nhà vẫn còn, chẳng qua thức ăn đã hỏng hết.

Chúng tôi bắt tay vào thu dọn qua loa, vứt hết đồ thừa rác rưởi đi, Quyết Minh nằm dài trên ghế salon cả một buổi chiều, sau bỗng nói không thích du lịch nữa mà muốn tìm một nơi để định cư.

Đương nhiên Trương Dân sẽ nghe theo nhóc ấy.

Ba ngày sau, chúng tôi chia tay với hai người họ. Mông Phong cũng để lại cho Trương Dân và Quyết Minh kha khá thức ăn. Trương Dân định ở lại nhà vài bữa đã, rồi mới thu dọn đồ đạc đi chung quanh tìm một nơi thích hợp trồng trọt.

Bản thân Quyết Minh là vốn là một kỹ sư, hai người họ nếu ở cùng nhau, Quyết Minh chế tạo ít máy móc linh tinh, còn Trương Dân kiểm thức ăn, thế là sống dư dả.

Quyết Minh chia cho mỗi người chúng tôi một máy liên lạc mới, loại máy liên lạc này sử dụng theo kiểu truyền sóng tín hiệu của tháp trung chuyển đến thiết bị thu sóng vô tuyến để xác định vị trí. Chúng tôi

còn quy ước ký hiệu với nhau, chờ đến lúc mọi người đều có chỗ định cư sẽ dùng máy liên lạc vô tuyến gửi thông tin đi, giải mã địa chỉ đã được đánh dấu.

Khi chúng tôi lái xe bằng qua một con đường thì phát hiện quân đội đã thành lập một tòa nhà Hành chính Hoa Nam mới, Lại Kiệt bèn dẫn Bạch Hiểu Đông vào trong đây xem thử.

Vậy là chỉ còn lại hai người Mông Phong và tôi, kiểu sinh hoạt ẩm áp thế này quá là hạnh phúc ngọt ngào.

Mông Phong muốn đi viếng mộ bà nội, chúng tôi quyết định trở về trường học trước, dạo quanh sân trường một vòng, phát hiện Trường Tổng hợp đã được mở lại, tuy học sinh còn rất ít, nhưng tôi tin sẽ dần dà phát triển hơn.

Tần Hải hiện đang làm việc trong Cục Giáo dục, buổi sáng đi làm, thời gian còn lại thì lái máy kéo cày ruộng, trồng trọt thực phẩm đem đi trao đổi với người khác.

Nghe đâu bây giờ tất cả mọi người chỉ đi làm buổi sáng, rất nhàn rỗi, suốt ngày ngồi trong cơ quan tán dóc chuyện nhảm, chờ đến mười một giờ sáng tan ca, quay về tùy ý cày cấy làm ruộng, tự nuôi sống bản thân. Nhà nước cũng có ruộng canh tác lương thực, đến khi thu hoạch sẽ phân phối theo chỉ tiêu đầu người. Vào thời bình, người ta ở nhà trồng rau trái và chăn nuôi, đi câu cá hoặc chèo thuyền ra sông thả lưới, ra bờ biển mò tìm hải sản để đổi thức ăn với nhau.

Cuộc sống như vậy cũng có thể xem là một niềm vui thú, kinh tế và nông nghiệp sẽ từ từ phát triển.

Tất cả các Quốc gia trên thế giới sau khi xem xong đoạn phim về Huyền Địa cầu, lập tức niêm phong vũ khí hạt nhân, phá hủy các nhà máy điện hạt nhân, và ký kết Công ước Quốc tế mới về Môi trường.

Người làm nghề nông ngày càng đông hơn, trải rộng khắp đất nước Trung Quốc, nguồn nước dưới các sông ngòi, ao hồ, kênh rạch đều trong vắt vô ngần.

Chúng tôi dừng xe dưới chân núi, Mông Phong công tôi leo lên núi thấp hương cho bà nội.

Trong vòng nửa năm, quân đội đã sửa sang lại khu nghĩa trang này, họ còn dựng một bia tưởng niệm dưới chân núi.

Rất nhiều cái tên được khắc trên bia tưởng niệm, không phải là bia đá cao chót vót, cũng chẳng là tượng đài ngập trời mây. Nó chỉ lặng lẽ nằm ngang trên mặt đất, vuông vức, như hợp làm một thể với Trái Đất này. Tôi đã tìm được tên của mẹ, đến nói cho bà hay, tôi vẫn còn sống, mọi chuyện đều tốt đẹp.

Sau đó, tôi và Mông Phong cùng chung sống bên nhau, mãi mãi không xa rời.

Chúng tôi tay nắm tay bước vào nghĩa trang, nơi đó đứng một người – Mông Kiến Quốc.

Ông quỳ gối trước bia mộ của bà nội Mông Phong, đang bần nói chuyện phiếm với bà nên vẫn chưa để ý thấy chúng tôi.

Thì ra, một người đàn ông hơn bốn chục tuổi, cũng sẽ nhớ mẹ.

Mông Phong bước đến chào ba, lại hỏi ba về sau tính toán thế nào, ông bảo chưa nghĩ đến.

Mông Phong bèn nói: “Ba đến ở với tụi con đi.”

Mông Kiến Quốc đáp: “Được, dù sao cũng chả có việc gì phải làm, cứ ở tạm vậy, Lưu Nghiễn đang viết lách gì đấy?”

Lưu Nghiễn khép lại quyển nhật ký, đáp: “Đâu có gì, kể xấu hai cha con nhà mấy người ấy mà.”

Mông Phong vươn cánh tay choàng lên vai ba.

Mông Kiến Quốc thuận tay hát ra, trách mắng: “Thằng nhóc vô tích sự này, có kế hoạch gì cho tương lai không?”

Mông Phong cười khì khì, dùng một tay nắm chặt tay Lưu Nghiễn, tay còn lại cứ bướng bỉnh tìm cách choàng lên vai Mông Kiến Quốc, bị hát văng nhiều lần rốt cuộc cũng đáp xuống, hấn nói:

“Mấy hôm trước vừa bàn xong, buổi sáng đi làm, mở một công ty thủy sản nhỏ, vận chuyển ít hải sản để ăn. Buổi chiều thì về làm ruộng, ở nhà với bà xã. Lưu Nghiễn sẽ làm giảng viên, đi dạy ở Đại học Tổng hợp.”

Mông Kiến Quốc không mấy đồng ý: “Bây giờ nguồn hải sản cung lớn hơn cầu, người ta ăn phát ngán cả rồi, còn chẳng bằng trồng ít rau củ hoặc nuôi gà. Không có đầu óc kinh doanh gì hết.”

Mông Phong: “Được thôi, ba đi chở trứng gà về đây, chúng ta cùng nuôi gà... Nuôi gà.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Vậy đã chọn được chỗ ở chưa?”

Mông Phong: “Đất đai mệnh mông như thế, dù là thành phố hay vùng nông thôn, tùy ý kiếm chỗ nào cư trú chả được, ồm, đằng kia, đằng kia kìa... Trời đất bao la, nơi nào có người thân thì đó chính là nhà, phải không ba?”

Mông Kiến Quốc thản nhiên rằng: “Ừm.”

Lưu Nghiễn quay đầu nhìn xuống chân núi, cười trêu: “Ba này, đừng có rải hoa đào lung tung đấy nhé, con không muốn có quá nhiều mẹ đâu.”

Mông Kiến Quốc bảo: “Lớn tuổi rồi, làm gì còn mấy tư tưởng ấy? Không bị mấy đứa bây đuổi ra khỏi cửa đã may phước.”

Mông Phong hòa vào: “Con cũng không muốn có nhiều mẹ kế, thôi ba tự lo liệu lấy, muốn tìm một người làm bạn cũng đâu sao... ít nhất thì... lớn tuổi hơn con và Lưu Nghiễn là được.”

Lưu Nghiễn bật cười, nhảy phốc đu lên lưng Mông Phong, để hấn công cậu xuống núi.

Núi non trùng điệp hùng vĩ, dãy núi nhấp nhô bất tận, đất đai trù phú xanh tươi, đồng ruộng mệnh mông vô bờ.

Tháng 11 năm 2014,

Sự sống chính là những vì tinh tú rực rỡ trong vũ trụ, là cực quang tráng lệ và vàng Thái dương; là đôi thông xanh bạt ngàn, những đóa hoa rộ sắc giữa ruộng hoa; là linh hồn, niềm tin và nhiệt huyết truyền thừa muôn đời, vĩnh viễn không giờ tàn lụi.

Cho dù nó từng đâm chồi từ nền đất ngập tràn máu tanh và khổ đau, nhưng vẫn không ngăn được niềm tin vững chắc về một tương lai tốt đẹp.

Hàng ngàn hàng vạn sinh mạng, sẽ tạo nên một thế giới mới phát triển phồn vinh.

.
. .
.

__2013. The END__

72. Chương 72: Pn1

Ngoại truyện này bắt đầu vào thời điểm trước khi Mông Phong và Lưu Nghiễn yêu nhau, nên mình đổi lại xưng hô cho thích hợp nhé ^^

Ngoại truyện 1: Nhân hữu âm tình viên khuyết.

Nguyệt hữu bi hoan ly hợp

Nhân hữu âm tình viên khuyết

Thử sự cổ nan toàn

Đán nguyện nhân trường cửu

Thiên lý cộng thiên quyên.

Trích trong bài thơ “Thủy điệu ca đầu”, dịch thơ”:

Trăng có vui buồn ly hợp

Người có tỏ mờ tròn khuyết

Tự cổ nan vẹn toàn

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngạn dặm dưới trăng thâu.

Anh Gà đảo vị trí “Trăng” và “Người” trong hai câu thơ gốc.

Mùa hè năm lớp Mười một, tháng Tám.

Tại bờ biển đang diễn ra một trận đấu bóng chuyền trên bãi cát.

Tiếng cười rộn vang, trái bóng chuyền không ngừng tung lên, Lưu Nghiễn và Mông Phong chung một đội. Mông Phong xoay chân trái hất cát văng đầy trời, cứu bóng!

Khán giả điên cuồng hò hét cổ vũ, Mông Phong đá bóng bay vọt lên cao, Lưu Nghiễn lập tức sải chân lao tới, nhảy bật lên đập bóng qua lưới, người của đội kia cũng chạy vọt đến đưa trán cản bóng.

Lưu Nghiễn đột nhiên bị tên cao kều kia va trúng, tức thì lật người té xuống, tên cao kều vì thua bóng nên tức tối bồi thêm một đá vào người cậu.

Lưu Nghiễn ngã phịch xuống cát, Mông Phong vừa đứng dậy đã bắt gặp tên cao kều vung chân đá Lưu Nghiễn, thế là mặt mày xanh mét, chẳng nói chẳng rằng xông tới, cũng không bận tâm Lưu Nghiễn hăng còn sóng xoài trên cát, hấn nhào đến tóm tên cao kều động ngay một đám!

Mấy người đứng xem rần rần kêu la như vỡ chợ.

“Làm cái gì đấy!!!” – Lớp trưởng lập tức quát lên – “Đừng đánh nhau!!!”

Đám học sinh cuống quýt kéo người ngăn cản, tên cao kều kia vốn dĩ không phải học sinh trường họ, chỉ là bọn thanh niên đang chơi bóng chuyền trên bờ biển, đúng lúc gặp phải lớp Lưu Nghiễn đi dã ngoại, vậy là hai bên liền nhận lời thi đấu một trận. Nhưng vừa nãy rất nhiều người không thấy cú đập của tên cao kều vì bị Lưu Nghiễn chặn tầm nhìn, cho nên Mông Phong ra tay đánh trả biến thành cổ tình gây hấn.

Đồng đội của tên cao kều tiến tới can ngăn cũng bị Mông Phong trở tay đâm ngã bổ chổng, mấy người thấy vậy vội vàng chạy tới ghì Mông Phong lại. Trên mặt tên cao kều bị ăn một đám, nước mắt tuôn như suối, Mông Phong lại xoay người tống thêm một đập vào bụng khiến tên nọ té nhào ra đất, nửa ngày chẳng cục cựa nổi.

Bọn người kia há mồm mắng chửi thô tục, Lưu Nghiễn bịt mũi đứng dậy, giữa khe hở ngón tay đầm đìa máu mũi, cậu đến kéo vai Mông Phong, một tay bịt mũi, một tay chỉ vào tên cao kều đang lồm cồm bò dậy.

Mông Phong quát: “Mẹ kiếp, đầu bóng không lại thì chơi xấu đánh người à, nhào vô! Ngon nhào vô!!”

Tên cao kều đứng dậy, nhận thấy bên kia người đông thế mạnh nên muốn đi tới nói mấy câu giảng hòa, song Lưu Nghiễn lập tức vung tay tọng cho gã một đám.

Tức thì toàn bộ bãi cát đều bùng nổ, sau rốt cảnh sát tới gõ cổ ba người cộng thêm lớp trưởng về đồn.

“Nó đánh tôi trước.” – Lưu Nghiễn nói – “Mẹ tôi là bác sĩ, kêu mẹ tôi ghi giấy chứng nhận thương tích cho xem.”

Rõ là ngang ngược – mọi người nghĩ bụng.

Tên cao kều chối: “Tao vô tình thôi mà, sao mày nhỏ mọn thế?!”

Mông Phong cả giận gất: “Mày vô tình á?! Đụng phải cậu ấy đến chảy máu mũi còn chưa tính, bồi thêm một đạp mà dám nói vô tình hả!”

Cảnh sát quát lên: “Yên lặng đi!”

Cảnh sát bẻ vụn tay Mông Phong, ấn hấn ngồi lại xuống ghế.

Lưu Nghiễn bắt đầu gọi điện thoại: “Mẹ hả, con bị người ta đánh, bị đạp một cái vào lưng, tới giờ còn chưa ngồi thẳng được nữa, con tính đi kiểm tra vết thương, mẹ có đang trực không?”

Tên cao kêu nghe thế xanh mặt như tàu lá, cảnh sát thấy đám học trò này không dễ chọc, với lại tên cao kêu cũng chính miệng thừa nhận có đạp cậu. Thế là Lưu Nghiễn và Mông Phong từ cố tình gây hấn trở thành người bị hại.

“Thôi bỏ đi, thanh niên trai tráng động tay động chân là chuyện thường.” – Cảnh sát đành phải hòa giải – “Tôi thấy cậu cũng đâu có vấn đề gì, nhẩy?”

Lưu Nghiễn nói giọng trịch thượng: “Mày phải đảm bảo sau này không tới kiểm chuyện nữa, tao sẽ không thêm chấp với mày.”

Cảnh sát lại bảo: “Cậu xin lỗi người ta đi, việc này cho qua.”

Tên cao kêu chỉ sợ phiền phức nói đuôi nhau đến, cái thói cứng đầu bướng bỉnh bị hù bay mất, rối rít nói: “Xin lỗi nhé người anh em, tôi không có ý đâu mà.”

“Ừm, không sao.” – Lưu Nghiễn vốn dĩ sợ rằng Mông Phong ra tay đánh người trước, sau này tên cao kêu sẽ tìm Mông Phong và mình gây rối, nhưng bây giờ tên kia đã nhận lỗi rồi, nên cậu cũng chẳng dây dưa thêm nữa.

Đám học sinh đều giải tán, bóng chuyền bãi cát cũng nghỉ chơi luôn.

Lưu Nghiễn và Mông Phong bước ra khỏi đồn cảnh sát, Mông Phong vẫn đi chân trần, lại còn trưng ra bộ mặt căm phẫn trào dâng.

“Để tôi nhìn xem.” – Mông Phong giật lại cánh tay Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn nhét giấy vào mũi ngăn máu chảy, Mông Phong kéo cậu tới chỗ vòi nước, cởi áo ba lỗ ra nhúng vào nước vắt sạch, rồi ra dấu bảo Lưu Nghiễn ngược cầm lên.

Lưu Nghiễn ngồi trên chiếc ghế dài nơi bãi biển hoang hôn, Mông Phong đứng khom lưng giúp cậu lau chùi vết máu dưới mũi.

Lưu Nghiễn nói: “Mới nãy cậu không nên đánh người.”

Mông Phong nói: “Tại tôi không nhịn được, thôi, cũng may cậu lanh trí, không thì phen này gặp rắc rối to.”

Lưu Nghiễn sờ sờ dưới mũi, máu tạm thời ngưng chảy. Nửa thân trần của Mông Phong nhể nhại mồ hôi, hấn tỉ mỉ lau sạch khuôn mặt Lưu Nghiễn, ngẩng ngẩng nhìn chăm chú vào môi cậu, một hồi sau lại dời lên đôi mắt cậu.

Hai người mắt đối mắt.

Lưu Nghiễn không nói lời nào, họ đang rất gần nhau, cậu còn chưa lấy lại tinh thần thì môi Mông Phong đã hôn lên.

Khoảnh khắc đó trái tim Lưu Nghiễn vỡ như trống dồn, đầu óc trống rỗng, cậu run rẩy nâng tay lên, chẳng phải đẩy Mông Phong ra theo phản xạ, mà là khó dẫn lòng ghì lấy cổ hấn.

Khi tay Lưu Nghiễn vừa chạm vào cổ Mông Phong thì hấn lập tức giật mình tỉnh táo, vội nhét cái áo ba lỗ nhúng nước vào tay Lưu Nghiễn rồi co giò chạy biến.

Lưu Nghiễn nhোáng thấy bối rối vô cùng, ngồi thừ trên ghế, đầu óc rối như tơ vò, Mông Phong chạy tới sau lưng hoa vấp chân té cù mèo, Lưu Nghiễn “phụt” một tiếng bật cười.

Mông Phong luống cuống tay chân lượm đôi dép lê trên cát đeo vào, chạy tiếp.

Lưu Nghiễn khẽ liếm môi, chỉ cảm thấy việc hô hấp lúc này trở nên khó khăn quá đỗi, như thể choáng váng đến mức không thể tiếp tục hít thở nữa, dưới ánh hoàng hôn mờ màng, mọi việc diễn ra như một cảnh mộng không chân thực.

Ánh mắt Lưu Nghiễn dờ dẫm, tầm nhìn phiêu dạt ra xa, cậu ngồi trên ghế rất lâu. Chẳng biết Mông Phong đi đâu mất rồi, phải làm sao đây?

Thủy triều đang dâng lên ngoài biển rộng, Lưu Nghiễn lơ đãng bước đi không mục đích bên bờ biển, trên môi vẫn lưu lại chút nóng ấm đó. Nào giờ cậu chưa từng biết yêu, từ nhỏ đã chơi cùng Mông Phong, quen biết từ hồi sáu tuổi, tình cảm dành cho nhau thân thuộc như người một nhà vậy.

Mông Phong đang nghĩ gì? Tâm tư Lưu Nghiễn lúc này cực kỳ hỗn loạn, bọn mình có thể yêu nhau được không? Trong lòng cậu có một loại cảm xúc khó hiểu không thốt nên lời, dường như trước mắt bừng sáng, đời này chẳng có gì đáng để lưu luyến hơn thế nữa. Thì ra Mông Phong thích cậu, và cậu, cũng thích Mông Phong.

Đáng lẽ cậu nên nhận ra sớm hơn, may mà cuối cùng đã biết được.

“Mông Phong đâu?” – Lưu Nghiễn túm lấy một bạn học cùng lớp Mông Phong hỏi.

“Đâu biết.” – Học sinh kia đáp – “Chẳng phải hai người dính nhau như sam à?”

Lưu Nghiễn đi qua bãi cát, gặp người nào hỏi người đó, rốt cuộc cũng có một bạn nữ chỉ cho: “Mới nãy cậu ấy còn ngồi sau cái thuyền kia hút thuốc.”

Lưu Nghiễn chìa áo ra: “Trả cái này lại cho cậu ấy giùm tôi nhé, cảm ơn.”

Bạn nữ bèn nhận lấy.

Bờ cát trải dài được nhuộm sắc tím xanh tuyệt đẹp, màn đêm buông xuống, tiệc nướng bắt đầu nào.

Hội trại tiệc nướng.

Lưu Nghiễn và Mông Phong không ở cùng một nhóm nướng lò, bấy học trò vui vẻ rộn ràng, cụng chai bia, men say tràn cả lên mặt, chén chú chén anh.

“Bớ Lưu Nghiễn! Mông Phong uống say mềm rồi!!” – Đẳng xa có người cả giọng gọi – “Đang gọi hồn cậu kia kìa!!”

Lưu Nghiễn ngán ngẩm chịu thua, thả con cua nướng trong tay xuống, nhảy phóng qua ghế đi tới xem tình hình.

“Nóc bao nhiêu rồi?” – Lưu Nghiễn hỏi.

Ánh lửa trại hắt lên khuôn mặt anh tuấn của Mông Phong, hắn nhìn thẳng vào Lưu Nghiễn, đoạn đẩy cậu ra đứng lên, lảo đảo chạy về hướng bờ biển.

Lưu Nghiễn liền đuổi theo Mông Phong, hai người đi một khoảng rất xa.

“Đã dựng lều chưa?” – Lưu Nghiễn lại hỏi.

“Chưa.” – Mông Phong đáp.

Nhất thời Lưu Nghiễn không biết nói gì, Mông Phong vịn lên tảng đá nôm ọe một thôi một hồi, sau đó tháo sợi dây lưng quần Hawaii bắt đầu ‘xả nước’, phần hông của áo ba lỗ còn lưu lại vết máu mũi của Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn ngẫm nghĩ một lát, nói: “Cậu sẽ bị phạt tiền đấy.”

Mông Phong chẳng ừ hử gì, đi tiểu xong lại móc từ trong túi quần ra một gói thuốc lá, lọ mọ tìm hộp quẹt.

Lưu Nghiễn lục lọi túi đeo của Mông Phong, ví tiền, hộp quẹt, áo khoác, điện thoại di động của hắn đều ở trong đó cả. Mông Phong châm thuốc, Lưu Nghiễn mãi miết bước đi trên bờ cát, cúi đầu nhìn ngắm vỏ sò rải dưới chân.

Mông Phong tìm một tảng đá ngồi xuống.

Lưu Nghiễn đi tới đi lui mấy lượt, nhặt được một chai thủy tinh, bảo rằng: “Cái này có thể làm chai trôi dạt được đây.”

Mông Phong vẫn một mực im lặng, trong đôi mắt sâu thẳm phản chiếu biển khơi đen kịt vô bờ.

Lưu Nghiễn bỗng nhiên nói: “Mông Phong, tôi cũng thích cậu.”

Mông Phong như ngừng thở, mãi sau mới nói: “Lưu... Lưu Nghiễn, mẹ cậu sẽ giết tôi mất.”

Lưu Nghiễn lại bảo: “Nếu mẹ tôi ra tay thì chỉ giết một người thôi, nhưng ba cậu sẽ giết cả hai luôn.”

Mông Phong thở dài.

“Ông chẳng bận tâm đâu.” – Mông Phong tiếp – “Mà có gì tôi phải nói ra chứ... Thôi.”

Lưu Nghiễn: “Đừng để họ biết.”

Mông Phong rất xúc động, Lưu Nghiễn chỉ lẳng lặng nhìn hắn, cậu biết hắn đang hối hận, hai người ăn ý bên nhau gần mười năm trời, từ lâu đã không còn đơn thuần là tình cảm bạn bè nữa.

Mỗi lần Mông Phong đều thô lỗ ra tay bảo vệ Lưu Nghiễn như thói quen cố hữu, mà Lưu Nghiễn vẫn luôn cho rằng đó là điều đương nhiên. Cậu vốn đã thầm thương Mông Phong từ lâu, trải qua vô số lần hoài nghi giới tính của mình, nhưng rồi lại gắng sức thuyết phục bản thân rằng, chỉ là đôi bên quan tâm đặc biệt tới nhau mà thôi. Lưu Nghiễn không muốn kết hôn, lúc nào cũng tỏ thái độ thờ ơ với tất cả mọi thứ, có lẽ sau này cậu sẽ làm một nhà khoa học, cùng chung sống với Mông Phong, mỗi người một phòng, mãi đến bạc đầu nhắm mắt xuôi tay.

Lưu Nghiễn cũng không mong muốn Mông Phong cưới vợ, mà hồi còn bé Mông Phong đã từng bảo, sau này cho dù đi bất cứ nơi nào đều kéo cậu theo, kết hôn cũng vậy. Tuy Lưu Nghiễn chẳng mấy bằng lòng, nhưng không nói thêm một lời.

Thế mà hôm nay Mông Phong lại thẳng thắn bày tỏ, thành ra hai người sẽ phải đối mặt với nhiều nỗi phiền muộn hơn.

“Ê.” – Lưu Nghiễn chợt hỏi – “Cậu hối hận à?”

Mông Phong đáp: “Đâu có.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thế cậu đang nghĩ gì đây?”

Mông Phong nói: “Tôi đang nghĩ, cậu học lớp chọn, còn tôi thì... lớp cá biệt, về sau tại mình phải làm sao đây. Kiểu gì cũng học khác trường đại học, mà tôi còn chả biết có lên nổi đại học không, tới lúc đó hai đứa mình phải chia xa rất nhiều năm, ài.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn trèo lên tảng đá, Mông Phong quay đầu nhìn cậu, vào giây tiếp theo, Lưu Nghiễn thành linh trượt chân ngã “Ùm” xuống nước, Mông Phong vội hô to: “Coi chừng!!”

Buổi tối triều dâng nên mực nước biển khá sâu, Lưu Nghiễn đột ngột té nhào uống phải một ngụm nước, Mông Phong không kịp kêu cứu mà cuống quýt nhảy tùm xuống biển. Mặc dù Lưu Nghiễn biết bơi, nhưng vừa bị sặc nước đã hốt hoảng giẫy đạp, Mông Phong ôm cậu thật chặt, vòng tay mạnh mẽ vững vàng, Lưu Nghiễn lập tức trở tay ôm lấy cổ hắn.

Mông Phong bơi vài mét thì lên tới bờ, mực nước ở đó không sâu lắm, hắn ôm Lưu Nghiễn lên bãi cát rồi thả cậu xuống. Lưu Nghiễn nằm bẹp giữa cát, khục khục ho vài tiếng, vẫn một mực ôm quanh cổ Mông Phong, dần lấy lại bình tĩnh.

Mông Phong nằm trên mình Lưu Nghiễn, hai người nhìn thật sâu vào mắt nhau, rồi hắn cúi đầu hôn lên môi cậu.

So với nụ hôn lúc hoàng hôn thì giờ đây càng thêm dịu dàng mà nồng cháy, động tác của Mông Phong vừa thô lỗ lại vụng về, môi hắn không ngừng cọ xát trên môi cậu, Lưu Nghiễn ngậy ra như phồng, Mông Phong

thì cứ hôn rồi rút. Lưu Nghiễn chợt nhớ lại cảnh hôn môi trong phim, bèn thử luôn lưỡi thăm dò tiến vào trong miệng hắn.

Mông Phong: “?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “Ừm...”

Mông phong lúng túng hết biết, thử hôn kiểu Pháp nhưng chưa được bao lâu thì Lưu Nghiễn đã phụt cười. “Hahahaha!” – Lưu Nghiễn xoay người nằm nghiêng cười văng cả lên.

Mông Phong khá là ức chế: “Cười cái quái gì?”

Lưu Nghiễn: “Không... không có gì, cười cậu rõ là khờ.”

Mông Phong liền bảo: “Thế ngồi dậy, lần này phải tập trung hơn, tôi biết hôn rồi.”

Lưu Nghiễn ửng đỏ mặt ngồi dậy, Mông Phong kéo cậu tựa vào lòng hắn, Lưu Nghiễn chỉ thấy ngượng ngịu hết chỗ nói, đành nằm thẳng đờ ra, để Mông Phong ôm cậu theo tư thế bế công chúa, cảm giác này thiệt kỳ cục quá thể.

Mông Phong tiếp tục hạ xuống những nụ hôn đứt quãng, lần này hai người càng thêm bạo dạn, càng thêm triền miên nồng ấm. Khi rời môi thì Lưu Nghiễn không ngớt thở dốc, trong ánh mắt tràn đầy lửa tình nóng bỏng.

Sóng biển rào rạt gần xa, cậu rõ rệt cảm nhận được tình yêu rực cháy giữa mình và Mông Phong, cả hai đứa đều bị gọi lên phản ứng, ấy mà Mông Phong lại có chút xấu hổ, khe khẽ nhích lên, né tránh phần nhô ra bên dưới chiếc quần Hawaii.

Lưu Nghiễn lúng túng khép chân che lại nơi cương cứng dưới đũng quần, thở hắt ra một hơi.

Bất chợt điện thoại trong túi xách vang lên, Lưu Nghiễn cúi đầu xem, ra là bạn cùng lớp đang gọi điện tìm, cậu bèn tháo luôn cục pin tắt máy. Cậu bạn lớp trưởng lại chuyển sang gọi vào điện thoại Mông Phong.

Mông Phong nói: “Thôi, mình về đi.”

Lưu Nghiễn đứng dậy, đeo túi che ở trước người, phần đùi lên dưới quần cộc dần dần xệ xuống, hai người sóng vai bước đi trên cát, Lưu Nghiễn đưa mắt liếc Mông Phong, phát hiện chàng ta hăng còn đang cứng.

Thì ra người ta cũng có cảm giác với mình... Tim Lưu Nghiễn đập dữ dội đến nóng ran cả lồng ngực, Mông Phong cũng có phản ứng, phen này hai đứa chính thức là đồng tính luyến ái rồi.

Mông Phong cứ chống cái lều nhỏ dưới quần mà đi tới, lát sau hai người vô tình tay chạm tay, thế rồi mười ngón đan nhau, nắm vào thật chặt.

Lưu Nghiễn thấy mồm miệng khô rát, lén nuốt một ngụm nước miếng, Mông Phong thì nghiêng đầu nhìn ra đại dương đen thẳm, tay còn lại sửa sang lại đũng quần để nó không quá gồ lên.

Quay về trại tiệc nướng thì Mông Phong vẫn còn hơi choáng váng, Lưu Nghiễn trở về lớp mình ăn thêm một ít. Mông Phong không tiếp tục uống rượu mà cười đùa trò chuyện với bạn bè, chốc sau hắn nhờ cậu bạn ngồi giữa chuyển một cái đĩa về phía Lưu Nghiễn, giao đến tận tay cậu.

Trong đĩa là các món nướng như tôm, lưỡi bò, cua, thịt viên và cả xúc xích. Đồ nướng có hơi khét, khoe miệng Lưu Nghiễn khe nhếch lên, ăn ngon lành.

Tiệc nướng ban đêm cuối cùng đã kết thúc, mọi người đều tự quay về ngủ, người thì chui vào lều thuê, có người lại đến khách sạn nhỏ bên bờ biển.

“Ở đây à?” – Mông Phong hỏi.

“Gần quá, bên kia đông người lắm.” – Lưu Nghiễn nói – “Đi tới chút nữa.”

Mông Phong trái bực đặt lều trên bãi cát, Lưu Nghiễn thì dò xét ngó quanh ngó quắt, sao bỗng thấy lén lút như đi ăn trộm vậy?

“Cậu đang nghĩ gì thế?” – Mông Phong lại hỏi.

Lưu Nghiễn đáp: “Tôi... không có gì, tôi chỉ thấy có hơi kỳ kỳ...”

Mông Phong vừa nhóp nhép nhai sing gum vừa nói: “Hay là cậu ngủ trong lều đi? Để tôi ngồi ngoài này ngắm biển được rồi.”

Lưu Nghiễn vội bảo: “Thôi thôi.”

Trước khi đến đây, Lưu Nghiễn cho rằng ngủ chung một lều với Mông Phong là chuyện bình thường, với lại cũng đâu phải lần đầu ngủ chung. Mà bây giờ lại thấy có chút kỳ cục khó nói, liệu tối nay có làm gì không?

Mới nãy rút xuống biển nên quần áo hai người vẫn còn hơi ẩm ướt, Lưu Nghiễn lấy hết đồ đạc trong túi ra, trải đều trên cát hong khô, Mông Phong dựng lều vững vàng thì bảo: “Ngủ đi.”

Lưu Nghiễn thu dọn đồ đạc xong xuôi liền chui vào lều, ngoài kia sóng biển vỗ rì rào, dưới người lót vải bạt không thấm nước, nằm trên thớ cát mềm mại rất thoải mái.

Lưu Nghiễn lại bắt đầu thấp thỏm hồi hộp, có làm cái gì không đây?

Mông Phong nằm một lúc, hồi tối uống rượu nhiều nên chỉ chốc lát đã ngáy vang.

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn cũng mệt mỏi lại buồn ngủ, không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ giữa tiếng triều dâng.

Nửa đêm Mông Phong tỉnh giấc, phát hiện Lưu Nghiễn vô thức gối đầu lên cánh tay mình, hai đứa đang nghiêng người ôm nhau mà ngủ.

Mông Phong bỗng ngừng hô hấp, hơi thở của Lưu Nghiễn chậm một nhịp, Mông Phong cúi đầu nhẹ nhẹ hôn một cái lên mặt Lưu Nghiễn, rồi mới cẩn thận hôn xuống môi cậu.

Lưu Nghiễn cũng tỉnh dậy.

“Mấy giờ rồi...” – Lưu Nghiễn mơ mơ màng màng hỏi.

“Không biết nữa.” – Thanh âm của Mông Phong rất khê, chiếc áo ba lỗ của hắn cởi ra đặt một bên, chỉ mặc vón vện một cái quần Hawaii.

“Lưu Nghiễn?” – Mông Phong thăm thì gọi.

“Gì thế...” – Lưu Nghiễn nằm ngủ cảm thấy hơi nóng – “Trời sáng rồi à?”

Nụ hôn của Mông Phong khiến Lưu Nghiễn thoải mái vô cùng, cậu bắt đầu ôm cổ hắn đáp lại. Mông Phong nhồm người nằm lên mình Lưu Nghiễn, dùng đầu gối tách đôi chân cậu ra, hai người ôm siết lấy nhau, môi lưỡi giao hòa.

“Mẹ kiếp...” – Mông Phong không nhịn được bật thốt – “Tôi...”

Lưu Nghiễn vòng tay sờ lên cơ thịt rắn chắc trên lưng Mông Phong, hôn một cái lên khoe miệng hắn, đoạn vói tay vào trong quần hắn. Mông Phong ôm Lưu Nghiễn bế lên, hai người ngồi đối diện, Mông Phong gập một chân lại, bàn tay to bè vuốt ve lên xuống trên da thịt Lưu Nghiễn, tháo rời từng chiếc nút áo Hawaii, xoa nắn vùng ngực, hôn lên xương quai xanh của cậu.

Cả hai đứa đều không có chút xiu kinh nghiệm nào, ngây ngô hôn môi và ma sát lẫn nhau, chỉ cảm thấy kìm nén đến bức bối vô cùng, Lưu Nghiễn không ngừng suy nghĩ phải làm thế nào? Bước kế tiếp ra sao?

Nghĩ đến việc làm tình, Lưu Nghiễn có chút khó tiếp nhận.

“Tôi muốn bắn.” – Mông Phong trực tiếp nói.

Lưu Nghiễn khê giọng bảo: “Để tôi.”

Hai người chìm vào nụ hôn, Lưu Nghiễn luồn tay vào ống quần Mông Phong, kéo quần lót của hắn sang một bên, xoa lên bẹn đùi to lớn rồi móc ra thẳng nhỏ cương cứng đến nóng hổi của hắn, áp lòng bàn tay lên quy đầu mà ma sát tới lui.

Mông Phong thấp giọng rên rỉ, vươn tay lần vào lưng quần cậu, bàn tay to lớn cầm vật nhỏ của cậu nhẹ nhàng ve vuốt.

Đây không phải lần đầu tiên Lưu Nghiễn thấy vật kia của Mông Phong, hồi lớp Chín, Mông Phong thỉnh thoảng tới nhà cậu ăn rồi ngủ lại qua đêm, buổi sáng “chào cờ” chống cao đũng quần, chỉ mặc vón vện một cái quần lót tứ giác đi đánh răng rửa mặt. Nhưng khi chính tay Lưu Nghiễn vuốt lên thì có một thứ cảm tình hừng hực nảy sinh từ tận đáy lòng.

Nụ hôn của hai người dần sâu sắc, mãi đến chẳng thể tách rời, Mông Phong điên cuồng hôn Lưu Nghiễn ngấu nghiến, vật cương cứng xuất ra đầy tay cậu.

Lưu Nghiễn cũng bắn, lúc hai người rời môi nhau, Mông Phong đỏ bừng mặt lục tìm khăn giấy trong túi xách, vội lau tay rồi chôn xuống dưới cát.

“Thoải mái chứ.” – Mông Phong nói – “Cậu dùng sức hơi quá, có chút đau.”

“Ừa.” – Lưu Nghiễn đáp – “Lực tay của cậu vừa khéo... bình thường hay quay tay lắm phải không.”

Mông Phong: “Ít lắm, tại sợ làm cậu đau thôi.”

Lưu Nghiễn lại nói: “Tôi vẫn còn muốn, mình có thể làm chuyện khác nữa đúng không?”

Mông Phong bảo: “Để về tìm vài bộ phim xem thử.”

Lưu Nghiễn trở mình nằm nghiêng ôm Mông Phong, Mông Phong chợt nói: “Này.”

Sau khi xuất ra Lưu Nghiễn có hơi buồn ngủ, thuận miệng nói: “Gì...”

Mông Phong: “Sau này cậu ở dưới, làm bà xã nhé.”

Lưu Nghiễn: “Sao cũng được...”

Mông Phong: “Quyết định vậy đi.”

Lưu Nghiễn: “Chỉ cần được ở bên cậu thì thế nào cũng được. Chẳng phải tôi đã bị cậu ôm từ nhỏ tới lớn sao? Tôi mệt rồi, đừng ngáy ngủ đấy, ờn muốn chết à...”

Triều dâng rồi lại rút, Lưu Nghiễn vừa ngủ được một hồi thì nghe giọng Mông Phong gọi: “Bà xã, dậy nào, xem Mặt trời mọc kia.”

Khi vén lều lên, một tia sáng ban mai chiếu rọi vào trong, Lưu Nghiễn mơ màng đứng dậy, loạng choạng bước ra ngoài, Mông Phong tự mặc áo ba lỗ, giúp Lưu Nghiễn cài nút áo lại rồi lấy áo khoác mặc vào cho cậu.

Thủy triều đã rút xuống, phía chân trời lóe lên một tia sáng bình minh, Lưu Nghiễn ôm gối ngồi trên cát, Mông Phong cũng ngồi xuống bên cạnh cậu, hai người lẳng lặng không nói lời nào.

Lát sau, Mông Phong vươn tay ôm trọn vai Lưu Nghiễn, kéo cậu tựa lên vai mình, Lưu Nghiễn dựa vào bờ vai đáng tin cậy của Mông Phong, nửa mơ nửa tỉnh ngắm Mặt trời mọc vàng rực ngàn không, chiếu sáng rọi khắp đại dương bao la.

Lưu Nghiễn luôn rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, ngày hôm đó trôi qua một cách ngỡ ngàng khó tin, về đến nhà cũng quên ghi vào nhật ký. Khi nhắc đến cái ngày cậu và Mông Phong chính thức yêu đương, chỉ nhớ rõ tắm lều bên bãi biển, và cảnh bình minh rực rỡ như mộng ảo.

Còn nhớ rõ sau khi kết thúc cắm trại dã ngoại, Mông Phong và mình người trước người sau đứng ở nhà ga chờ xe bus, sau khi lên xe, Mông Phong ngả đầu tựa vào lưng ghế ngáy ngủ, Lưu Nghiễn lại dựa lên vai Mông Phong mà vỗ giấc.

Được nửa đường thì Mông Phong nhường ghế cho một cụ già, Lưu Nghiễn sực tỉnh, bèn nhồm dậy đứng cùng hắn. Trở lại thành phố lại tiếp tục ngồi tàu điện ngầm về nhà, suốt đường đi hầu như đều ngủ gà ngủ gật.

Khi về đến nhà, Mông Phong dắt Lưu Nghiễn đến quán sữa đậu nành dưới lầu cùng ăn sáng, Mông Phong móc tiền trả, Lưu Nghiễn chỉ việc ngồi chờ ăn.

Sau khi ăn no, Mông Phong dẫn đo thật lâu mới bảo:

“Tại mình hẹn hò đi, Lưu Nghiễn, anh vẫn luôn thích em.”

Lưu Nghiễn ừm một tiếng, đáp: “Được, em cũng thích anh từ lâu lắm rồi, chuyện sau này từ từ rồi tính.”

Mông Phong lại mua thêm một phần bánh bao và sữa đậu nành, gói đem về nhà cho bà nội, sau khi hẹn Lưu Nghiễn mỗi chiều nghỉ hè đều cùng nhau ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi đại học, hai người mới tạm biệt nhau dưới lầu.

Sau đó Mông Phong lên mạng tải không ít phim GV, lén lén lút lút xem và học được kha khá thứ hay ho.

Sau đó Lưu Nghiễn vất hết óc, mỗi ngày đều sống trong nỗi lo “rốt cuộc phải làm cách nào mới có thể học chung một trường đại học với Mông Phong” đến không thể tự giải thoát.

Sau đó Mông Phong rất nghiêm túc học tập, nhưng mà trời sinh đã không có khiếu học hành, thiết tình là nghe không hiểu chút nào.

Sau đó hai người đã gây nhau nhiều trận, cứ mỗi lần cãi nhau Mông Phong lại hối hận, đáng lẽ ngày đó không nên tỏ tình, bởi Lưu Nghiễn quá mức xem trọng thành tích của hắn, sống với nhau rất mỗi mệ, hắn luôn phải đối diện với tương lai mịt mờ, chẳng biết phải làm thế nào mới đúng.

Sau đó Lưu Nghiễn và Mông Phong lại cãi nhau một trận thiệt to trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Sau đó Lưu Nghiễn ngẩn người cả chục phút trong khi làm bài thi Toán, ba câu cuối cùng không làm xong, trong buổi thi Anh vẫn lại chọn hết ba chục câu đáp án C.

Sau đó có kết quả thi đại học, điểm của Mông Phong vừa đủ đậu nguyện vọng ba, tuy Lưu Nghiễn bị điểm Anh văn kéo xuống nhưng vẫn đậu nguyện vọng một. Câu cuối trong đề thi Toán năm ấy khó chưa từng thấy, nên gần như chẳng mấy ai đạt trọn điểm, đề thi nghe tiếng Anh có hai chục câu là đáp án C.

Lưu Nghiễn ngay cả phiếu nguyện vọng cũng chẳng muốn điền vào, mỗi ngày đều ngồi thờ người ở nhà, mà Mông Phong lại sa ngã mất ý chí, hầu như suốt kỳ nghỉ hè đều cùng đám bạn cá biệt uống rượu lêu lổng.

Sau cùng mẹ Lưu Nghiễn điền nguyện vọng giúp cậu, phiếu nguyện vọng của Mông Phong thì vứt xó ở nhà.

Mông Phong đi lính, Lưu Nghiễn vào đại học, chia xa rồi lại trở về, trở về rồi lại chia xa, đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn quay lại điểm khởi đầu.

Sau cùng, ngày đó ở Đãng Phong, Mông Phong nhắc khẩu súng liên thanh sáu nòng quét sạch ngàn vạn zombie, xông lên tầng nhà cao nhất.

Vào khoảnh khắc đó, Lưu Nghiễn kéo dù nhảy từ xa bay về phía sân thượng, Mông Phong vươn tay ôm trọn lấy cậu.

Hai người đều phẳng phất nghe thấy từng đợt sóng vọng tới từ miền xa xôi, triều dâng rồi lại rút.

Mông Phong rốt cuộc cũng đỏ hồng viên mắt.

Trăng có tỏ mờ tròn khuyết, người có vui buồn ly hợp, tự cổ nan vẹn toàn.

.
. .
.

End Ngoại truyện 1.

73. Chương 73: Pn2(1)

PHIÊN NGOẠI 2(P1)

Ngoại truyện 2: Sông băng – P1

Ngày 9 tháng 2 năm 2014,

Đây là thời điểm lạnh nhất trong năm, mùa Đông năm nay đến rất trễ, mãi đến tháng Mười hai nhiệt độ mới bắt đầu giảm xuống. Chúng tôi băng qua lưu vực sông Trường Giang, muốn đi vòng bồn địa Ba Thục(còn gọi là Tứ Xuyên) để vào Đạo Thành Á Đỉnh(Thành phố lủa Á Đỉnh), thuận đường ghé Tây Tạng thăm thú một chút.

Người ta nói mùa Xuân ở Đạo Thành Á Đỉnh là mùa Xuân đẹp nhất trên thế giới, hoa dại ngập tràn khắp miền thảo nguyên, mà cách đó ngàn dặm là ba ngọn núi thần trắng tuyết sừng sững chọc thủng bầu trời.

Từ khi còn rất nhỏ Quyết Minh đã muốn đến đây một lần, thế là chúng tôi đi qua Khang Định(một huyện thuộc Tứ Xuyên) rồi tiến vào Đạo Thành.

Giữa cuộc hành trình, đột nhiên một luồng gió lốc cuốn theo dòng nước lạnh xuôi Nam, khiến hồ nước đóng băng chỉ trong một đêm, cả Mông Phong và Quyết Minh đều bị say độ cao nặng nhẹ khác nhau. Đường xá trơn trượt khó đi, sau khi gió tuyết vơi bớt, xe của chúng tôi lại bị hỏng.

Thiệt là trời dày mà...

Bi thép trong bộ ly hợp chẳng biết đã rớt ra từ đời nào, trên đường cứ đi rồi lại dừng, thế mà không mấy may phát hiện. Chắc là mấy hôm trước khi đi trên dốc núi bị đụng một cái, bộ ly hợp văng khỏi xe rớt xuống vách núi mất rồi.

Vì đường núi ở đây quá nguy hiểm nên không thể lái xe tiếp, cần phải tìm linh kiện mới thay vào.

Đã gần đến Đạo Thành rồi, nhưng Quyết Minh và Mông Phong đều bị say độ cao. Chẳng hiểu sao Quyết Minh tự đứng lại mắc chứng này, có lẽ do cơ thể quá yếu.

Càng phiền phức hơn là, Mông Phong vẫn chưa hết cảm nặng nữa, bộ dạng cứ dờ sống dờ chết, bởi vậy mới thấy, người nào càng khỏe mạnh thì càng không đáng tin, rõ ràng chỉ được cái to xác mà yếu nhất...

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong hết sức chịu đựng, giận dữ hét toáng lên – “Đừng có bôi nhọ anh mãi thế được không!”

Lưu Nghiễn đóng quyển nhật ký cái bộp: “Bộ em nói sai à?”

Mông Phong: “Nếu không phải ngồi xổm trong gió núi suốt hai tiếng đồng hồ để tháo bộ ly hợp giúp em, thì anh sẽ bị cảm chắc?”

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Mông Phong hắt hơi một phát long trời lở đất, văng cả nước bọt vào mặt Lưu Nghiễn, cậu bình tĩnh xoay người tìm khăn lông, còn Mông Phong cuống qua cuống quýt đi rút khăn giấy.

Trương Dân hỏi: “Các cậu có nhớ chuyện trước khi tới đây không? Người ở Quân khu Thành Đô từng nói, một tháng trước có người nhận được nhiệm vụ sau chiến tranh, quân đội cũng cử người tình nguyện đến Khang Định, hiện giờ chắc họ đã có mặt ở Đạo Thành rồi, chúng ta có thể tới tìm giúp đỡ.”

Lưu Nghiễn đáp: “Thế thì đi thôi, vào trong đó xem thử.”

Xe không thể lái được, lại còn có hai người bệnh. Quyết Minh đang phát sốt, nhưng cho dù phát sốt cũng trông hết sức cảm dỗ, sắc mặt ửng đỏ, râu mình trên ghế phập phồng thở dốc.

Mông Phong thì bệnh bèo nhèo một đồng, hệt như một con gấu chó ủ dột, hần bò vô trong phòng lấy áo khoác lính ra, chậm chạp mặc vào, đội nón lông cừu lên, một mồi quần khăn quàng cổ.

“Đầu con cứ ong ong loạn cả lên...” – Quyết Minh rên rỉ – “Đợt này người ngoài hành tinh hung dữ quá.”

“Không sao đâu, đây là chứng say độ cao thôi.” – Trương Dân cười bảo – “Chờ lát nữa ba tìm ít cây hồng hoa(1) và cây lá bỏng(2), con ăn vào là khỏe ngay mà.”

(1)(2)Cây hồng hoa và cây lá bỏng theo thứ tự từ trái sang. Đều là vị thuốc.

hong-hoa images281258_caybong

Lưu Nghiễn nói: “Trung Ủy Mông Phong, phiền anh nằm xuống ngay cho tôi, những lúc thế này đừng đi theo gây rối thêm nữa.” – Dứt lời tung ngay một cước, đập hấn ngã phịch vào ghế sa lon.

Mông Phong: “Ừm, đầu anh cũng thấy ong ong... Đau muốn chết à.”

Lưu Nghiễn có thể đập ngã được Mông Phong, đây quả là chuyện trước nay chưa từng có, cậu thầm vui vẻ trong bụng, Mông Phong vừa gượng đứng lên, cậu lại đá hấn một cái.

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn phá lên cười vằng, xoay người chạy biến.

Lát sau bốn người cùng bàn bạc xong, Lưu Nghiễn và Trương Dân ra ngoài tìm người giúp đỡ, còn Quyết Minh và Mông Phong ở lại trên xe.

“Nhờ nhóc đây, Quyết Minh.” – Lưu Nghiễn nói – “Nhóc chỉ cần trông chừng Mông Phong, đừng để anh ấy chạy lung tung là được. Nếu cần thiết cũng có thể chơi cùng anh ấy một chốc. Mà đừng chơi mấy trò tốn sức như kiểu nhảy dù hay Siêu nhân điện quang Altman, rượt bắt trốn tìm gì đấy, ráng nghĩ ra mấy trò đơn giản chơi trên chiếc bàn đó thôi nhé.”

Quyết Minh ử rử đáp: “Tôi biết rồi... Hai người về nhanh lên đó.”

Sau khi Lưu Nghiễn và Trương Dân rời đi được hai tiếng.

Mông Phong: “Bạn nhỏ này, để chú Mông ôm nhóc ra ngoài xem cá vàng nhóc.”

Quyết Minh nằm sấp trên bàn vẽ vờ, ngẩng đầu liếc Mông Phong một cái.

Mông Phong: “Bạn nhỏ, chú Mông cho nhóc kẹo mút này.”

Quyết Minh vẫn bơ mặt, không thèm ngẩng đầu mà tiếp tục vẽ.

Mông Phong: “Nhóc thế này là không được đâu, bạn nhỏ.”

Quyết Minh vỗ bản vẽ cái bốp, gất lên: “Đủ rồi nhé!”

Mông Phong chép miệng, hất cằm ngó Quyết Minh vẽ, coi bộ chẳng hứng thú gì cả.

“Đi mà xem sách tranh ảnh của chú ấy.” – Quyết Minh tức giận nói.

Mông Phong nói với giọng tiếc nuối đầy bất lực: “Bây giờ chú Mông hết thích gái đẹp bán buổi rồi, bị Lưu Nghiễn ảnh hưởng đến mức đánh mất một niềm đam mê của lẽ sống.”

Quyết Minh: “...”

Quyết Minh: “Vậy chơi cờ tướng đi, ngoan.”

Mông Phong ngẫm nghĩ một chốc, đoạn rút ra một hộp cờ tướng, sắp cờ đâu vào đấy: “Chú chơi quân đỏ, bạn nhỏ chơi quân đen.”

Quyết Minh: “Ừm, chấp chú một quân Xe, Mã, Pháo.”

Mông Phong: “Phải chấp chú hai quân Xe, một Mã, một Pháo mới được.”

Quyết Minh khê gập đầu, một tay chơi cờ giải trí với Mông Phong, tay kia tiếp tục vẽ bản thiết kế cấu tạo máy móc của mình, thỉnh thoảng lướt xoạt lật tìm tài liệu.

Mông Phong: “Nhóc tôn trọng đối thủ một chút được không hở? Bạn nhỏ, lơ là khinh địch coi chừng thua đậm à nha.”

Quyết Minh: “Chiếu Tướng.”

Mông Phong: “...”

Quyết Minh: “Ăn Xe, lại chiếu Tướng.”

Mông Phong: “!!!”

Quyết Minh: “Chiếu Tướng phát nữa.”

Mông Phong thấy một đồng quân Tốt vây quanh Tướng của mình, cộng thêm thế cờ tiền Mã hậu Pháo(3) hoàn hảo kia, mắt trợn trừng.

(3) Tiền Mã hậu Pháo: Đây là một thế cờ mà người chơi dùng Mã và Pháo để chiếu Tướng, khiến đối thủ lâm vào thế bí.

“Chú cũng chiếu Tướng!” – Mông Phong tức khí quát – “Chớ coi thường người khác nhá!”

Mông Phong thua tan tác tơi tả, càng chơi càng chán nản, sau cùng Quyết Minh nói: “Chơi ván nữa đi, là lỗi của tôi.”

Mông Phong: “Cái gì mà lỗi của nhóc?”

Quyết Minh vẽ mặt bình tĩnh sắp bàn cờ xong xuôi, ván này Mông Phong thắng, đuổi giết Quyết Minh đến cùng đường tuyệt lộ.

Bởi vậy Mông Phong cảm thấy rất là ức chế.

Quyết Minh bảo: “Được rồi, đã chơi cờ rồi đấy, chú tự kiếm gì chơi một mình đi nha, ngoan, tôi phải về tiếp đây.”

Mông Phong ôm hộp cờ tướng đến góc tường ngồi xỏm vẽ vòng tròn tự kỷ, đời người sao mà thảm thương u tối.

“Nhóc biết không?” – Mông Phong nhìn Quyết Minh, định bụng nói gì đó để lấy lại mặt mũi, ngẫm nghĩ thật lâu, mãi sau ra tiếng – “Nếu mấy người không có chúng tôi, cuộc đời sẽ trở nên vô nghĩa thôi.”

Quyết Minh cảm cúi vế: “Ồ, tôi vẫn luôn cảm thấy cuộc đời này rất vô nghĩa, bây giờ ngay cả người ngoài hành tinh cũng không trò chuyện với tôi nữa.”

Mông Phong: “Mấy người đều là thiên tài, ờ phải, lúc nào cũng ra vẻ ta đây, cơ mà, bạn nhỏ à! Một khi đến trên giường...”

Quyết Minh: “...”

Mông Phong: “Thì mấy người hết đường kiêu ngạo há, biến thành ‘Hu hu... ba ơi, tha cho con đi mà, con chết mất hu hu hu... Ba chậm một chút ah ah ah... hức hức... Ba, ah~ như vậy thích quá... Xin ba tiến vào nhanh lên, tiến vào đi...’ À đúng rồi, Lưu Nghiễn cứ thắc mắc sao nhóc tự nhiên bị chứng say độ cao, ba nhóc thiệt không phải người nha! Đang ở độ cao 4000 m so với mực nước biển, vậy mà buổi tối còn muốn lẩn lộn lộn với nhóc, loại hoạt động này tiêu tốn sức lực quá mức, đích thị là nguyên nhân khiến nhóc rơi vào tình trạng thiếu oxy!”

Quyết Minh mặt không đổi sắc, đặt bút xuống, hướng mắt nhìn Mông Phong.

Mông Phong: “Còn Lưu Nghiễn ấy hả, lại là ‘Ah ah ah, em sai rồi... Đừng vậy mà, lớn quá... Không, chờ đã... Ừm thích lắm... Mông Phong, anh đừng rời bỏ em, yêu anh muốn chết...’”

Mông Phong tiếp tục bịa chuyện đặt điều: “Sau đó chú hỏi em ấy, đã biết ngoan ngoãn chưa, có nghe lời hay không? Bằng không chú Mông sẽ không di chuyển nữa, thế là Thạc sĩ Lưu Nghiễn buộc lòng phải cầu xin chú tiếp tục thôi.”

“Mấy móc không thể giải quyết mọi nhu cầu của mấy người, hiểu chưa? Chỉ có học cách lấy lòng ông xã mới là quan trọng nhất.”

“Ồ.” – Quyết Minh nói – “Nhưng mà chú Mông à, tôi nghĩ không nhất thiết phải lấy lòng ông xã đâu, mấy móc có thể giải quyết tất tần tật mọi vấn đề trên quả đất.”

Mông Phong: “?”

Quyết Minh: “Tỷ dụ như, chúng tôi chỉ cần một máy mô tơ tự động điều khiển tốc độ có đĩa quay, gắn thêm một cây gỗ sát đĩa quay, áp dụng việc biến đổi từ chuyển động xoay sang chuyển động tuyến tính, chúng tôi

thiết kế ra một chiếc máy, khi hoạt động thì cây gỗ sẽ đâm từng nhát từng nhát. Có thể điều chỉnh được biên độ với tần suất dao động nữa à nha.”

Về mặt của Mông Phong lúc này cực kỳ đặc sắc.

Quyết minh tiếp: “Lưu Nghiễn gọi thứ này là ‘Máy nã pháo’, chúng tôi còn bọc silicone mô phỏng bộ phận của con người vào đầu cây gỗ, rồi chỉ việc nằm trên ghế bày tư thế thoải mái nhất, khởi động máy, và mặc sức hưởng thụ. Loại ‘máy pháo’ này chỉ cần có điện thì vẫn hoạt động với tần suất đều đều, hết như một chiếc máy đóng cọc vĩnh viễn không biết mệt. Cũng không làm dở nửa chừng lại đòi người ta đổi tư thế, bản thân người sử dụng muốn đổi tư thế lúc nào là quyền của mình. Lại càng không phải bày ra rất nhiều tư thế kỳ quái đến treo cả chân để ‘máy pháo’ vừa ngắm vừa đóng cọc... Tóm lại trừ phi ngắt điện, bằng không nó vẫn cứ đâm cứ đâm, đâm tới khi nào chú thỏa mãn mới ngưng.”

Mông Phong: “Không đời nào, mấy người tính làm một cái máy như thế á?!”

Quyết Minh lại nói: “Là do Lưu Nghiễn tình cờ nhắc đến thôi, hiện tại tạm thời chưa có ý định này, mà biết đâu về sau sẽ có thì sao. Anh ấy còn nói, có thể cài thêm chức năng âm nhạc vào cái máy pháo đóng cọc, thí dụ như nhạc trữ tình hay nhạc rock chẳng hạn, sử dụng nhịp điệu âm nhạc điều chỉnh tốc độ nhanh chậm của dương vật giả để tăng thêm tình thú. Ý tưởng này dựa theo phụ kiện Ohmibod tự rung theo điệu nhạc của Ipod(4), Lưu Nghiễn đúng là thiên tài sáng chế đó nha!”

(4) Ohmibod: là cái này

ohmibod-ipod

Mông Phong lạnh giọng đáp: “Phải rồi, mấy người có thể bật bài tập thể dục theo nhạc Levan Polkka(5) hoặc là Quốc ca gì đó, thế thì mấy người mới hưởng thụ ‘máy pháo’ thích hơn nhỉ.”

(5) Levan Polkka: một bài hát vui nhộn của ca sĩ ảo Hatsune Miku, chắc nhiều bạn biết cô nàng này lắm ^^

Quyết Minh lại tiếp: “Ưu điểm của máy móc là, không có cái kiểu làm giữa chừng lại hỏi mấy lời thừa thãi như ‘Thoải mái không’ ‘Đủ mạnh chưa’... Cũng không nói ‘A a nhóc cưng biết ngoan chưa hả có yêu ba nhiều không’, hay là ‘Con cầu xin ba đi cầu xin đi, rồi ba sẽ dùng sức thêm một chút’... Máy móc chỉ cần kiểm tra bảo trì thường xuyên, thì chẳng giở chứng bao giờ...”

Mông Phong: “Được rồi, thế là đủ lắm rồi!”

Quyết Minh và Mông Phong im lặng đối diện nhau một lúc, đoạn Quyết Minh tiếp tục vùi đầu vào bản vẽ, Mông Phong chẳng những thua một vỏ đầu mà còn bị sock nặng, hẩn lầm bầm lẫu bầu cái gì không rõ, leo lên ghế salon nằm ngủ.

Sáu tiếng trôi qua, tuyến đường cao tốc Tứ Xuyên – Tây Tạng đã phủ lấp dưới lớp băng dày, trời đất mênh mông vô bờ, gió đã nhỏ dần. Xa xa trên những bãi đất đen loang lổ, lác đác có mấy con bò Tây Tạng(loại bò có lông dài) dẫn theo bê con gặm cỏ. Lưu Nghiễn nhìn lướt qua máy định vị mini, nói: “Chỉ còn hơn hai chục cây số nữa.”

Trương Dân chia chia vào ngực mình, bảo: “Từ từ thôi, đi với tốc độ đều sẽ tránh bị say độ cao.”

Trương Dân đeo súng, khoác áo bành tô, vóc người cao lớn đứng vững trước gió tuyết trông vô cùng khỏe khoắn. Trong khi Lưu Nghiễn lại co ro núp trong chiếc áo khoác lính của Mông Phong, cậu chỉ thấy gió lạnh không ngừng lùa qua cổ áo lọt vào trong.

Khăn quàng cổ màu trắng phất phơ trong gió, ngọn núi phía xa treo những dải cờ phướn(6) ngợp trời, Lưu Nghiễn nói: “Nơi này vẫn còn người ở.”

(6) Cờ phướn: Là loại cờ 5 màu trắng, đỏ, lục, vàng, lam – sắc màu Phật giáo ở Tây Tạng.

2708352225926832332

Trương Dân cười: “Người Tạng rất hiếm khi rời bỏ quê hương của mình, trận đại dịch zombie này có lẽ chẳng ảnh hưởng mấy đến Tây Tạng.”

Hai người chậm rãi đi men theo ven đường, bỗng Trương Dân khẽ thốt một tiếng, bước về phía mấy chú bò Tây Tạng nhỏ.

Bò Tây Tạng không sợ người lạ, dạn dĩ ngược nhìn Trương Dân, đôi mắt chúng rất đẹp.

Trương Dân mỉm cười vỗ nhẹ lên đầu nó, Lưu Nghiễn đứng bên cạnh nâng máy chụp ảnh, rồi lại tò mò buông máy ảnh xuống, xem Trương Dân khom người phủi lớp tuyết đọng trên chỗ con bò đang kiếm thức ăn.

“Có rồi!” – Trương Dân nhổ lên mấy bụi thảo được nho nhỏ – “May quá.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Là cây này đó hả?”

Trương Dân nói: “Vẫn còn thiếu hồng hoa nữa, mình qua bên kia xem thử đi.”

Anh dùng tay không bò lên vách núi chót vót, Lưu Nghiễn thấp thỏm đứng dưới trông theo, sốt ruột nhắc nhở: “Anh cẩn thận chút!”

Trương Dân đáp: “Không việc gì!”

Trương Dân đeo găng tay dày, leo lên cao gần chục mét, mò mẫm trong khe đá mãi mới tìm thấy một bụi thảo được, anh thở phào một hơi, cười bảo: “Được rồi.”

Ngàn dặm cao nguyên tuyết trắng tĩnh lặng như tờ, Trương Dân ngồi xuống một tảng đá, tháo găng tay, thở ra một hơi khí trắng, anh nhìn Lưu Nghiễn cười một cái, thuận tay xoa xoa đầu cậu.

Lưu Nghiễn nhảy dựng: “Tôi không phải con trai anh đâu nhá! Bớt làm trò mèo đi!”

Trương Dân cười cười, lấy nhiên liệu rắn và bếp lò ra, bắt tay nhóm lửa, sắc thuốc.

“Chờ lát nữa cậu cũng uống thuốc này đi, có thể giãn mạch máu tạm thời, phòng được bệnh say độ cao đó.” – Trương Dân giải thích – “Chừng nửa tiếng sau sẽ có tác dụng.”

Lưu Nghiễn gật đầu, lại hỏi: “Anh không thấy lạnh hả?”

Trương Dân xua tay, đáp: “Hồi trước tôi từng đi lính ở Tây Tạng, chịu khổ quen rồi.”

Lưu Nghiễn khẽ nhướn chân mày, giờ mới vỡ lẽ, màu da ngăm của Trương Dân là do sống ở cao nguyên lâu, bị tia cực tím và nắng gắt hun đen.

Trương Dân đề nghị: “Hay là cậu đem thuốc về cho hai người họ, còn tôi đi tiếp.”

Lưu Nghiễn mở bản đồ ra đối chiếu với máy định vị, nói rằng: “Không được, để một mình anh ở ngoài này quá nguy hiểm. Mà trời cũng sắp tối đến nơi rồi, đi nửa đường quay lại cũng không an toàn lắm.”

Trương Dân cầm cái ly sắt, nhấp một ngụm thuốc, bảo: “Vậy thì ta đi thôi. Hôm nay cần phải đến được Đạo Thành.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Còn khoảng chục cây số nữa... Họ bảo với anh thế nào?”

Trương Dân thoáng chần chừ, đáp: “Tổng bộ chỉ nói là, tình hình ở khu phía Đông Tây Tạng vẫn chưa rõ ràng, hơn một năm trước, lúc cả nước phát động di tản quy mô lớn, nơi này hầu như cách biệt với bên ngoài. Khi đội cứu viện đến đây lần đầu, từ Khang Định tiến vào Tây Tạng, phát hiện có rất ít người bị nhiễm bệnh, và dân cư địa phương cũng không muốn rời đi. Đội cứu hộ đành phải tạm bỏ qua.”

Lưu Nghiễn phóng mắt nhìn ra xa: “Mà hình như bây giờ vẫn chưa có ai đến thu dọn lũ zombie hết.”

Trương Dân gật đầu: “Trên tháp phát thanh không treo cờ đỏ năm sao, nhưng ở Cam Tư(khu tự trị ở Tứ Xuyên) lại treo cờ. Còn vùng lân cận Đạo Thành chưa biết thế nào. Cậu có mang theo ống chứa vi khuẩn và vắc xin không?”

Lưu Nghiễn: “Tôi đem sáu mũi thôi, nhưng có một bể khử trùng và lồng nuôi cấy nhỏ, nếu dùng hết vắc xin có thể lấy máu của chúng ta chiết xuất lại.”

Trên mỗi vùng đất nước đã được tẩy sạch và xác nhận an toàn đều treo quốc kỳ, song tình hình an ninh của khu vực này còn không rõ.

Trương Dân lại nói: “Nhưng đã có tình nguyện viên nhận nhiệm vụ đến đây kiểm tra.”

Lưu Nghiễn: “Chỉ sợ họ không kịp ứng phó tình huống bất ngờ.”

Trương Dân giải thích: “Tình nguyện viên xuất thân từ quân đội đấy, nghe bảo là lính xuất ngũ.”

Lưu Nghiễn liếc nhìn môi, gật đầu. Hai người vừa đi trên đồng tuyết được một lúc thì trời bắt đầu tối, khi đêm xuống rồi cuộc họ đã tới được Đạo Thành.

Sự tĩnh lặng bao trùm khắp Đạo Thành, hết như một tòa thành chết ẩn hiện giữa đêm đen, bên trong hoang vắng, không có lấy nửa bóng người.

Trương Dân giơ một tay ra hiệu cho Lưu Nghiễn núp sau lưng anh, nói: “Cẩn thận chút, tôi vẫn thấy chỗ này có vấn đề.”

Lưu Nghiễn: “Tình nguyện viên không có ở đây.”

Lưu Nghiễn cúi đầu điều chỉnh tín hiệu điện tử của máy thăm dò, mở rộng phạm vi rà quét, chung quanh tối đen như mực.

Gió đêm lạnh buốt len lỏi qua từng góc ngách thành phố, mọi công trình kiến trúc đều kết một lớp băng dày, gió rít gào như tiếng hàng vạn lệ quỷ oán than vọng lên từ dưới vực sâu, khiến người nghe không khỏi sởn tóc gáy.

“Đây cũng không có ai.” – Trương Dân bước ra từ bệnh viện.

Lưu Nghiễn đứng giữa đường, bảo: “Gần đây có tín hiệu phản hồi, ở phía Tây Bắc cách nơi này tầm mười hai cây...”

“Coi chừng!!” – Trương Dân quát to.

Lưu Nghiễn tức thì lộn người tại chỗ, Trương Dân nâng súng nổ “đoàng” một phát, con báo hoang chực vỗ tới bị bắn tóe máu, bay ngược ra xa.

Lưu Nghiễn hăng còn rừng mình thở dốc, Trương Dân ngoắt bảo: “Lại đây.”

Con báo kia chắc ra ngoài kiếm ăn mùa Đông, nó đói đến mức còn mổ da bọc xương. Trương Dân đang cúi xuống kiểm tra, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, cả anh và Lưu Nghiễn đồng thời nghe được tiếng người huyền não từ đâu vọng lại.

Có ánh đuốc lập lòe phía cuối ngã tư đường, một giọng đàn ông ồm ồm la hét. Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, cộng thêm tiếng động cơ xe Jeep.

Trong chớp mắt, từ khắp các ngõ hẻm xông ra hơn chục người, ai nấy đều lăm lăm súng ống, Lưu Nghiễn vội hô: “Trương Dân!”

Trương Dân trấn an: “Bình tĩnh, cứ để tôi!”

Người đến càng lúc càng đông hơn, chừng hơn trăm người cầm đuốc trong tay, lao nhao ầm ỉ. Lưu Nghiễn nhìn quanh một lượt, thấy mình và Trương Dân đã bị bao vây, thậm chí đoán có lẽ phát súng nổ vừa rồi đã kích động những cư dân ẩn núp trong bóng tối.

Xung quanh toàn là đàn ông, trong mặc áo da thú, ngoài khoác áo dài, quần dày kết hợp với giày da cao cổ, từ vai đến thắt lưng cũng quấn xà rồng vải bố màu đen, một góc xà rồng phủ bên chân, đây đích thị là trang phục của dân tộc Tạng.

Dẫn đầu là một gã đàn ông trẻ tuổi, gã hung tợn hét vài câu tiếng Tạng, chỉ nghe được hai âm tiết.

Gã đàn ông trẻ tuổi: “Ni Mã! Ni Mã(7)!”

Lưu Nghiễn: “...”

(7)Ni mã():Từ này trong tiếng Tạng mang ý nghĩa thần thánh, tôn xưng của vàng Thái dương, ánh Mặt trời, hoặc dùng để đặt tên người.

Còn ở tiếng Trung, ‘ni mã’ trong (a ni mã) là chữ phiên âm của “animal” tiếng Anh, có nghĩa là súc vật. Thường dùng từ ‘ni mã’ để chỉ, dịch là súc sinh, cầm thú =)))

Mọi người hung hăng hét: “Ni Mã a! Ni Mã!”

Mấy người vây quanh đang định hè nhau xông tới, Lưu Nghiễn vội lùi nửa bước, vói tay vào túi áo khoác nắm quả lựu đạn, khoe miệng khoe giắt.

Trương Dân trầm ngâm một lát, đoạn cất cao giọng, đáp lại họ câu gì đó.

Lưu Nghiễn nhướn mày, Trương Dân giải thích với cậu: “Họ đang hỏi chúng ta là ai.”

Lưu Nghiễn bèn bảo: “Vây nói cho họ biết ta là người của quân đội.”

Trương Dân nói: “Tôi đã trả lời là khách du lịch rồi.”

Lưu Nghiễn gật đầu: “Cũng không sao.” – Cậu vừa nói vừa xoay người, lưng tựa lưng với Trương Dân, mắt thì dè chừng nhìn đám người chung quanh, trong đầu lại cấp tốc suy nghĩ, tìm tòi tất cả dấu vết manh mối, suy đoán chuyện gì đang diễn ra ở đây.

Gã đàn ông trẻ tuổi kia lại nói một câu, giọng điệu lạnh băng, Trương Dân tiếp tục phiên dịch: “Kêu chúng ta đi theo họ.”

Lưu Nghiễn lập tức thốt: “Chờ chút đã!”

“Cô.” – Lưu Nghiễn không ngần ngại chỉ thẳng ngón tay về phía một người trong đám đông, chỉ trong chốc lát cậu đã tìm được cửa đột phá, hỏi – “Cô tên gì? Tôi là Lưu Nghiễn.”

Dân Tây Tạng bốn phía đều kinh ngạc rung động, khe khẽ trao đổi với nhau, người vừa bị Lưu Nghiễn chỉ tận mặt nhú mày trông lại, Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi biết cô hiểu tiếng Hoa, đến nói chuyện với tôi đi.”

Đó là một cô gái, cô ta hỏi: “Sao anh biết? Tôi là Lạp Mỗ.”

Lạp Mỗ nói với dân Tạng vài câu, đám người liền im lặng, Lưu Nghiễn đáp lời: “Tôi thấy trong số họ không có phụ nữ, ngoại trừ cô. Nếu dẫn theo phụ nữ ra ngoài, chỉ có một lý do duy nhất – cô có vai trò đặc biệt nào khác. Tôi đoán chắc là phiên dịch.”

Lạp Mỗ: “Tôi là người dân tộc Nạp Tây, cùng chung sống với dân tộc Tạng, anh muốn nói gì?”

Lưu Nghiễn: “Tôi không có ác ý đâu, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lạp Mỗ ra hiệu cho mọi người chờ nên hành động vội vàng, cô ta quan sát Lưu Nghiễn với vẻ ngờ vực. Lưu Nghiễn bèn lấy quả lựu đạn từ trong túi áo ra, tiến lên trước vài bước, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Lạp Mỗ hỏi: “Hai người có gặp một đứa bé không? Khoảng năm tuổi, tên gọi Ni Mã, là con của Na Tang.” – Cô vừa nói vừa nhìn về phía gã thanh niên cầm đầu đám người Tạng đang bao vây họ, tỏ vẻ Na Tang chính là gã.

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn hơi do dự, Trương Dân ép thấp giọng rằng: “Không được nói dối, hậu quả nghiêm trọng lắm đó.”

Lưu Nghiễn liền đáp: “Tôi không gặp, thằng bé mất tích à?”

Lạp Mỗ nói: “Bị mấy kẻ cùng phe các người bắt đi.”

Lưu Nghiễn: “Nếu cô đã biết tiếng Hoa, thì sao không phân biệt rõ ai cùng phe với ai chứ?”

Lạp Mỗ chau mày, Lưu Nghiễn tiếp: “Ở đây vẫn còn những người khác hả? Chúng tôi chẳng can hệ gì tới kẻ địch của mấy người hết, cô đang sỉ nhục tôi đấy, hãy xin lỗi đi.”

Lạp Mỗ đưa tay làm động tác, nhẹ khom lưng, tiếp lời: “Tôi xin lỗi, nhưng hiện tại chúng tôi không thể hoàn toàn tin tưởng các anh, bởi lần trước cũng như thế, thành ra phát sinh... một chuyện rất nghiêm trọng. Anh phải chứng minh những lời mình nói là thật trước đã.”

Trương Dân lấy từ trong túi áo một tờ giấy chứng nhận, bảo: “Chúng tôi là lính đặc chủng của Quốc gia, thuộc phân đội K3 của Hải quân Lục chiến, đây là giấy chứng nhận.”

Lưu Nghiễn đón giấy chứng nhận rồi bước lên đưa cho Lạp Mỗ, cô ta nường ánh lửa nhìn qua một lượt, Lưu Nghiễn hỏi: “Trước chúng tôi đã có đội lính nào từng đến đây chưa? Chúng tôi đang tìm một đội tình nguyện viên khác.”

Lạp Mỗ đáp: “Không thấy.”

Lưu Nghiễn lại hỏi: “Không có ai tới Đạo Thành sao? Cỡ mười, hai mươi người, hoặc là đội năm người.”

Lạp Mỗ nói: “Tôi cũng không rõ, nhưng chưa từng phát hiện người nào cả.”

Trương Dân kinh ngạc: “Sao thế được, Tổng bộ nói rằng đội tình nguyện viên đã xuất phát cách đây một tháng, chắc chắn phải tới nơi rồi chứ.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Họ cử đi bao nhiêu người?”

Trương Dân lắc đầu: “Không đề cập tới.”

Sự việc đang lâm vào hoàn cảnh cực kỳ phức tạp, Lạp Mỗ giải thích những chuyện đã xảy ra cho Lưu Nghiễn và Trương Dân nghe. Khi đại dịch zombie bùng phát vào năm ngoái, có một nhóm người chạy nạn mang theo súng đạn và vật tư dự trữ trốn vào Tây Tạng.

Dân bản địa sẵn lòng tiếp đón họ, nên càng ngày càng có nhiều người tìm đến Đạo Thành và xây dựng một cứ điểm lẩn trốn zombie ngay tại đây. Nhưng rồi du khách và dân tộc Tạng bắt đầu nảy sinh xung đột, diễn ra những trận chiến sống mái với nhau.

Lưu Nghiễn nghe mà kinh hãi không thôi: “Mấy người... không nghe được thông tin từ đài phát thanh à? Sao không chờ đội cứu viện đến?”

Lạp Mỗ nói: “Vì họ không tin tưởng Chính phủ.”

Trương Dân hỏi: “Thế còn mấy người? Cũng không tin Chính phủ luôn sao?”

Lạp Mỗ đáp: “Tôi sống cùng đồng bào Tây Tạng, họ đã từng bàn bạc nhiều lần, vẫn không muốn từ bỏ quê hương mình.”

Vài tháng sau, vùng đất tách biệt này đã hình thành hai phe phái, trải qua bao phen xung đột đổ máu, những người lưu vong bị đuổi khỏi Đạo Thành, bọn họ cất giữ rất nhiều súng ống, luôn cố chấp không chịu buông bỏ cứ điểm ở Đạo Thành.

Bởi thế Na Tang đứng ra tập kết dân cư bản địa ở Cam Tư, Khang Định và Đạo Thành được hơn một ngàn người, cùng chống lại dân lưu vong.

Đôi bên càng thêm tranh chấp giằng co không ngớt, dân lưu vong cướp đoạt vật tư, càn quét Đạo Thành, tích trữ tất cả những gì ăn được. Dân Tây Tạng sau nhiều lần chiến đấu, cuối cùng tạm thời từ bỏ cứ điểm ở Đạo Thành, rút về khu bảo tồn thiên nhiên ở núi Gongga.

Dân lưu vong toan tính quay lại Đạo Thành, Na Tang lại cho người phục kích ở ngoài thành phố, dựa vào sự thông thuộc địa hình, cộng thêm số súng săn ít ỏi và đao Tây Tạng(8), họ tập trung tấn công người Hoa.

(8) Đao Tây Tạng:2942_P_1390863854886

Cứ mãi như thế, không phe nào chiếm được huyện Đạo Thành.

Trùng hợp làm sao, nơi Lưu Nghiễn và Trương Dân đang đứng, chính là chiến tuyến tranh chấp của đôi bên.

Đứa con trai “Ni Mã” của Na Tang hôm qua theo chân đội viện trợ tiếp tế, đem y phục trong nhà đến cho cha, nào ngờ dọc đường trời đổ tuyết lớn nên lạc đường giữa cao nguyên. Hiện giờ dân Tạng đang cử người tìm kiếm suốt đêm, chạy thẳng một mạch đến khu vực lân cận Đạo Thành, ở đó phát hiện quần áo chống lạnh của Na Tang, mà chẳng thấy bóng dáng thằng bé đâu.

Suy đoán duy nhất chính là, thằng bé đã bị dân lưu vong bắt đi làm con tin mất rồi.

End P1.

74. Chương 74: Pn2(2)

Ngoại truyện 2: Sông băng – P2

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt của Côn Ni Mã, cậu bé nghi hoặc quan sát người đàn ông trung niên bên cạnh mình.

Người đàn ông trung niên có dáng vẻ trải đời, rắn rỏi.

Chân mày của ông tựa như đôi cánh của loài chim ưng, kiêu hùng mà oai dũng; môi giống như vách đá của núi thần Trác Mã Lạp Thổ (còn gọi là Pearl Lake), hai mắt sâu thẳm như nước hồ Nạp Mộc Thổ (hồ Namtso, nghĩa là Thiên Đường), chiếc mũi cao thẳng như dãy núi Cổng Bồ hùng vĩ (núi Gongga).

Vóc người ông cường tráng, cánh tay chắc nịch, vai rộng lưng dài, cao to lực lưỡng. Toàn thân ông khoác bộ quân phục rằn ri màu trắng, cách đây mấy tiếng đồng hồ, chính bộ rằn ri này đã đánh lừa thị giác nhiều người dưới trời tuyết mịt mờ.

Gia tộc của Ni Mã rất có danh tiếng ở địa phương, mang họ “Côn”. Dòng họ là tượng trưng cho địa vị, là danh hiệu của gia tộc.

Bé Côn mới lên năm tuổi, thậm chí chẳng biết ông ta từ đâu xuất hiện. Khi cậu bé đang ngồi trên một chiếc xe bò Tây Tạng đến Đạo Thành đưa quần áo cho cha, nửa đường bất chợt nổi gió tuyết lớn, có kẻ địch thành linh nhào ra đuổi bắt họ.

Lũ bò Tây Tạng bị dọa giật mình, thế là đoàn xe cũng rối loạn theo, con bò kinh hoảng kéo bé Côn lao thẳng về phía vách núi đằng xa, chẳng biết chạy được bao lâu, Ni Mã núp trong thùng xe chẳng dám lộ đầu, sợ đèn run bần bật.

Sau cùng có một tiếng súng nổ vang, con bò té ập trong vũng máu, thùng xe lật ngã khiến bé Côn bị hất văng ra ngoài.

Trên vách núi tuyết có một người nhảy xuống, chính là người đàn ông trung niên này. Ông chạy đến ôm lấy bé Côn, vội vàng trấn an: “Không sao rồi, cháu đừng sợ. May mà còn kịp.”

Hiện giờ, người đàn ông kia đang ngồi trên tảng đá trong hang núi, bắt đầu nhóm lửa, ba lô ném vào một góc, mới này bé Côn thấy ông móc ra một đồng hồ vật kỳ quái từ trong cái túi đó.

Ông đưa tới một miếng chocolate, nhưng bé Côn chẳng chịu nhận.

“Không ăn à?” – Thanh âm của người đàn ông trầm thấp vững vàng – “Ngay cả chocolate mà cũng không thích, trẻ con kén ăn quá không tốt đâu đó.”

Bé Côn dè chừng ngó ông.

Người đàn ông trung niên lại nói: “Không có độc mà, để bác ăn cho cháu xem ha.”

Người đàn ông chỉ gặm một miếng nhỏ, rồi đưa chocolate cho Ni Mã, bảo rằng: “Bọc lớp giấy để cầm ăn, cho cháu hết đó.”

Bé Côn cầm miếng chocolate, chần chừ chốc lát, đoạn nếm thử một miếng ngay chỗ người đàn ông vừa cắn.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm nhai kẹo cao su, hỏi: “Cháu tên gì?”

Bé Côn nghe không hiểu tiếng Hoa, người đàn ông vươn ngón tay chọc chọc vào ngực bé, hỏi lại: “Tên ấy, cháu tên là gì?”

Bé Côn lúc này đã hiểu, bèn lớn tiếng đáp: “Ni Mã!”

Người đàn ông trung niên: “...”

Người đàn ông trưng ra vẻ mặt không biết nói gì hơn, lát sau ông chỉ vào mình, giới thiệu: “Mông Kiến Quốc.”

Bé Côn gật đầu, cũng chỉ tay vào ngực mình, nói với Mông Kiến Quốc: “Ni Mã.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, bé Côn lại vẽ một hình tròn trên mặt đất, chỉ chỉ vào hình tròn kia: “Ni Mã.” (Phần trước đã chú thích, Ni Mã tiếng Tây Tạng có nghĩa là vàng Thái Dương, cậu bé đang vẽ Mặt Trời đó. Còn ‘ni mã’ tiếng Hoa là ý chữ súc vật.)

Mông Kiến Quốc chẳng hiểu bé Côn đang muốn nói gì, chỉ đành gật đầu đáp: “Ni Mã, sáng mai bác dẫn cháu đi tìm ba nhé.”

Mông Kiến Quốc thần nhiên cầm khẩu súng lục đùa nghịch, xoay một vòng quanh ngón tay.

Bé Côn ăn hết nửa miếng chocolate, phần còn lại cẩn thận cất kỹ. Mông Kiến Quốc lấy chiếc áo khoác lính đắp lên người cậu bé, rồi ôm bé đến bên cạnh đồng lửa để ngủ ngon hơn.

Bé Côn vui mình trong áo khoác, cảm thấy thoải mái vô cùng, mùi của chiếc áo này rất dễ chịu, cũng rất ấm áp. Cậu bé bị quần kín mít như kén sâu, bé len lén nhìn người đàn ông kia, thấy ông đang ngồi bên đồng lửa ngắm một tấm hình trong bóp tiền.

Tinh mơ hôm sau, Mông Kiến Quốc bước vào hang núi, đánh thức bé Côn dậy: “Ta đi nào, mau dậy thôi.”

Bé Côn hăng còn mơ màng buồn ngủ, Mông Kiến Quốc đành công bé lên, ra hiệu cho bé vòng tay ôm cổ mình, sau đó ông trở tay mặc áo khoác lính, gói chặt bé Côn và mình trong chiếc áo, rồi dặn dò: “Nếu cháu thấy lạnh thì ăn một chút chocolate nha.”

Bé Côn nằm sấp trên lưng Mông Kiến Quốc, ông xách ba lô lên, công bé tiến về phía trước.

Gió tuyết lại kéo tới, nhưng rất nhỏ vun, hạt tuyết lất phất nhẹ bay giữa đất trời cao nguyên. Bé Côn ăn hết chocolate, xong thì vuốt phẳng lớp giấy gói, úp sát vào người Mông Kiến Quốc gấp đồ chơi.

Bé Côn nói câu gì đó, vươn tay chỉ về hướng xa.

Mông Kiến Quốc đứng nhìn tấm bia ven đường một hồi, đoạn xoay người nhắm thẳng hướng Đông. Để bé Côn ngồi chờ sau tảng đá, ông đi tìm chiếc xe máy giấu trong khe núi, chạy về chỗ xăng đầy bình rồi ngoắt bé Côn leo lên xe, nổ máy, lao vút đi như điện xẹt.

Trước đó khoảng nửa tiếng.

Một khi gió tuyết kéo đến thì chẳng hay biết lúc nào là ngày, thời điểm nào là đêm. Khắp trời đất chìm trong âm u xám xịt, Mặt Trời khuất sau tầng mây. Mông Phong thoáng cảm giác có một bàn tay lạnh buốt áp lên trán mình, hần mở mắt, bừng tỉnh.

“Có người đang tới.” – Quyết Minh ra tiếng.

Mông Phong hỏi: “Ba nhóc về rồi hả?”

Quyết Minh lấy ra một chiếc máy cảm ứng điện tử, lắc qua lắc lại trước mặt Mông Phong, nói rằng: “Có bốn chiếc xe cách chúng ta khoảng ba cây số, sẽ đến đây nhanh thôi.”

Mông Phong đánh ngáp một cái: “Chắc Lưu Nghiễn đã tìm được tình nguyện viên về đây.”

Đầu của hắn vẫn nhức bưng bưng, cảm cúm phát sốt sổ mũi đủ cả, ngồi ngầy người một hồi mới tỉnh táo, vớ cái nón chụp lên quả đầu rồi như tổ quạ. Hắn bước đến bên cửa sổ xe nhìn ra đằng trước.

Quyết Minh cũng ghé sát vào cửa sổ, Mông Phong bày trò: “Giờ chú đứng sau lưng nhóc, nhóc giả bộ làm bắn mặt kỳ cục một chút, giống như cái đột nhóc ở sau rèm cửa, vừa ‘chơi đùa’ với ba nhóc vừa tán chuyện với Lưu Nghiễn ấy...”

Quyết Minh: “Chú Mông à, chẳng bằng chú áp vào cửa sổ, tôi cầm ‘máy nã pháo’ nhắm thẳng vào chú mà đâm rút...”

Mông Phong: “Thôi đi vậy, chớ có nhắc tới thứ sếch toi kia nữa.”

Chiếc Jeep dừng bánh, người bên trong đều bước xuống xe, Mông Phong nhíu mày vẽ cảnh giác, hắn không thấy Lưu Nghiễn đâu cả.

“Nhóc mở lưới rào điện ra đi.” – Mông Phong bảo – “Chú xuống đó xem tình hình một lát.”

Quyết Minh hỏi: “Ai vậy?”

Mông Phong đáp: “Có thể là đội tình nguyện viên... Cũng chưa rõ nữa.”

Bốn chiếc xe, tổng cộng hai chục người, mỗi người cầm súng lục chậm rãi tới gần. Mông Phong rút súng sau túi quần, ngẫm nghĩ một hồi, hắn lại lấy thêm khẩu súng trường.

“Người trên xe là ai!” – Bên dưới có người quát hỏi, thanh âm bị ngăn cách bởi lớp kính cửa sổ nên nghe thấy rất nhỏ.

Mông Phong bắt lấy đầu mic của loa phóng thanh trên xe, hỏi vặn lại: “Các người là ai?”

“Chúng tôi đến từ chùa Trùng Cổ!” – Người bên dưới hô – “Là người Hoa đúng không? Xuống xe nói chuyện đi!”

Mông Phong đưa mắt ra hiệu, Quyết Minh gạt đầu, hắn bèn đi xuống tựa người lên cửa xe. Bên kia nhìn thấy Mông Phong thì cất súng đi, Mông Phong cũng hạ súng.

“Không phải là lũ chó Tạng.” – Một kẻ thầm nói với đồng bọn của mình.

Mông Phong như phát giác được điều gì, một người đứng đầu lại ra tiếng: “Đi với chúng tôi nào, sao lại mò đến Cam Tư giữa tiết trời Đông rét mướt như thế? Là dân chạy nạn à?”

Mông Phong đáp: “Đại dịch zombie chấm dứt rồi, quân đội đã quay về đất liền, các anh đến đây tị nạn hả? Bây giờ có thể trở lại vùng Trung Nguyên được rồi đấy. Tôi là Mông Phong, anh tên gì?”

Người kia tiếp lời: “Vương Nghị Quân. Đây là Tôn Lỗi, còn đây là...”

Vương Nghị Quân lần lượt giới thiệu cho Mông Phong, nghe tên nhiều người cùng một lúc làm Mông Phong không kịp nhớ, chợt có người hỏi: “Ngoài kia đã hết nguy hiểm rồi sao?”

Mông Phong bảo: “Đúng vậy. Các anh tới đây lúc nào? Xe chúng tôi bị hư rồi! Hiện tại không đi được.”

Vương Nghị Quân nói: “Đến từ tháng Ba năm ngoái, anh chỉ có hai người thôi hả?”

Mông Phong giải thích: “Ngồi trên xe là thằng cháu tôi, còn có hai người bạn nữa, họ đã vào Đạo Thành tìm bộ ly hợp rồi.”

Vương Nghị Quân bảo: “Tiểu Hoàng, cậu xem giúp người ta đi.”

Bên cạnh lập tức có người đáp một tiếng, đi tới kiểm tra chiếc xe của Mông Phong.

Mông Phong lại trèo lên xe, ra dấu an toàn với Quyết Minh, đoạn cầm hộp thuốc lá xuống phân chia cho mọi người, bắt chuyện hỏi: “Trung tâm vật tư Quốc gia đã cử một đội tình nguyện viên đến đây, các anh gặp họ chưa?”

Vương Nghị Quân lắc đầu nói: “Lúc này Đạo Thành có lẽ không mấy ổn định.”

Mông Phong nhíu mày hỏi: “Sao thế?”

Vương Nghị Quân đáp: “Năm ngoái tôi dẫn các anh em lên Đạo Thành tị nạn, lục tục kéo theo cỡ bốn trăm người từ vùng Tứ Xuyên và Vân Nam, trốn tránh đám quái vật chết tiệt kia. Nhưng dân ở đây rất một lũ

mọi rợ, hồi mới đầu còn tốt, ngờ đâu về sau lại chê bọn tôi chiếm đất của chúng, nên thả chó Tây Tạng cắn xé ăn thịt người, còn vung đao đâm chết người...”

Mông Phong tiếp: “Vậy các anh không ở cùng họ nữa à?”

Vương Nghị Quân rút một hơi thuốc lá, gạt đầu: “Có thể liên lạc với bạn của anh không? Bảo họ quay về nhanh lên, đừng để bọn chúng tóm được, không thì phiền to đấy.”

Mông Phong nói: “Còn phải chờ chút đã, hai người bạn đó của tôi không gặp nguy hiểm gì đâu.”

“Bộ ly hợp của các anh bị hư rồi.” – Một người cười bảo – “Chẳng biết rớt mất chỗ nào, mà con xe này cũng ngẫu thật đấy, là của quân đội phải không?”

Quyết Minh ra tiếng: “Do tôi lắp ráp lại đấy.”

“Ấy chà, thiên tài.” – Tay thợ máy kia tiếp – “Xem nào, phải nghĩ cách mới được.”

“Tiểu Hoàng là thợ sửa máy của chúng tôi.” – Vương Nghị Quân cười rằng.

Tiểu Hoàng nói: “Lão Đại à, cần tìm ít linh kiện cho họ mới được, mà chúng ta cũng không có, chắc phải vào Đạo Thành tìm.”

Vương Nghị Quân nghe thế bảo: “Thôi, trong xe có con nít mà.”

Quyết Minh: “Tôi không phải con nít đâu nhé.”

Vương Nghị Quân cười: “Cháu cùng lắm mới lên cấp ba, vẫn là con nít đó thôi. Tháo bộ ly hợp trên xe tôi cho họ đi.”

Quyết Minh hỏi: “Kích cỡ có phù hợp không? Chỉ sợ không khớp.”

Vương Nghị Quân nói: “Thế thì cháu đi tìm thử xem? Nhóc thiên tài?”

Linh kiện trên xe Vương Nghị Quân tuy nhỏ, nhưng chỉ trong thời gian ngắn Quyết Minh đã chỉnh sửa và lắp xong. Lúc này Mông Phong mới hỏi: “Còn bạn của chúng tôi tính sao đây?”

Vương Nghị Quân viết một mẫu giấy nhắn kẹp chung với tấm bản đồ lên cần gạt nước của xe anh ta, sau đó nói: “Lên đường thôi, các anh cứ lái xe của mình, chúng tôi đi xe riêng, cẩn thận đường núi trơn trượt đó.”

Mọi người chia nhau lên xe, chạy về phía núi tuyết Tiên Nãi Nhật. (là một trong ba ngọn núi thần, theo tiếng Tạng có nghĩa là núi Quan Thế Âm Bồ Tát.)

Cùng lúc đó, tại phía Tây Bắc của Đạo Thành, gió tuyết chợt nổi lên.

Lưu Nghiễn đuổi theo sau Lạp Mỗ, nói với cô: “Chúng tôi phải tìm bạn của mình trước, đã đi hơn một ngày rồi, máy bộ đàm không thể liên lạc được.”

Lạp Mỗ xoay người nhún vai rằng: “Tôi cũng đành chịu, phải hỏi ý kiến Na Tang ấy, họ nói bây giờ chưa thể cho các anh đi vì sợ lộ tin tức. Trừ khi tìm được Ni Mã, mới có thể chứng minh các anh chẳng can hệ gì với bọn người kia.”

Tìm tìm cái khổ(1)... Lưu Nghiễn như muốn nổi đóa, Trương Dân ở bên cạnh lên tiếng: “Các cô không thể làm vậy được.”

(1) Câu gốc là ‘tìm ni mã mấy người’, Lưu Nghiễn nói với ý đồng âm khác nghĩa, ni mã ở đây mang nghĩa súc vật.

Lạp Mỗ đành mặt nhìn Trương Dân, anh lại tiếp: “Họ giết bao nhiêu người rồi? An ninh trật tự sẽ nhanh chóng được lập lại, hiện giờ cả nước đang cho phân tán dân cư, bắt đầu cuộc sống mới. Phía quân đội sớm muộn gì cũng tới đây tìm các cô, đến khi đó...”

Lạp Mỗ tức giận gắt: “Không cần anh lo.”

Lạp Mỗ xoay phắt người bỏ đi, Lưu Nghiễn vội tóm chặt tay cô ta, hỏi: “Đôi bên đã chết bao nhiêu người?”

Lập Mỗ đáp trả: “Giết chết kẻ xấu xâm phạm vùng đất quê hương mình, như thế cũng đáng bị trừng phạt hay sao?”

Lưu Nghiễn nhẹ lời: “Đâu thể nói vậy, khi đường sinh tồn bế tắc, xung đột đổ máu là chuyện hiển nhiên, nhưng bây giờ mọi chuyện đang tốt đẹp hơn, tiếp tục tranh đấu chẳng có nghĩa lý gì hết. Nói tôi biết đi, bên cô đã hy sinh tổng cộng bao nhiêu người rồi, và bị giết hại dưới tình huống nào?”

Lập Mỗ nói: “Chưa có người nào chết, nhưng sắp rồi.”

Lưu Nghiễn và Trương Dân cùng cảm thấy ngạc nhiên, Trương Dân hỏi lại: “Chưa có người chết à?”

Lập Mỗ khẳng định: “Phải.”

Lưu Nghiễn thấy nhẹ cả người: “Ôn trời, thế thì dễ giải quyết hơn nhiều.”

Lập Mỗ nhảy dựng: “Cái gì mà dễ giải quyết! Chẳng lẽ anh định giúp phe kia?! Chính bọn chúng bắt cóc Ni Mã đấy!!!”

Lưu Nghiễn tiếp: “Mọi việc đã qua cả rồi!”

Trương Dân ngắt lời: “Chờ chút, trước tiên hãy nói cho chúng tôi biết, tại sao vẫn chưa có người chết?”

Lập Mỗ quay đầu, ngưng mắt nhìn về ngọn núi thần tuyết trắng ở phương xa, mãi sau mới đáp: “Là nhờ có sư Trát Ba ở chùa Trùng Cổ, sau khi ngài thu nhận dân lưu vong đã ra lệnh, cấm đôi bên tàn sát lẫn nhau.”

“Cái gì?” – Lưu Nghiễn nhíu mày.

Lập Mỗ tiếp: “Năm ngoái, khi bọn họ đến và phát sinh tranh chấp với chúng tôi, một con chó ngao Tạng của người dân đã cắn bọn họ, nên toàn bộ người Hoa bỏ chạy lên núi tuyết Tiên Nãi Nhật, vào mùa hè thì dựng trại quanh chùa Trùng Cổ...”

Ngay thời điểm ấy, tại chùa Trùng Cổ trên núi tuyết Tiên Nãi Nhật:

“Lúc ấy.” – Vương Nghị Quân nói – “Chúng tôi đã ở đó lâu quá rồi, mà tiền bạc cũng cạn túi, lại có người bắt đầu gây gỗ với dân Tạng. Đôi bên nảy sinh ẩu đả với nhau, Tiểu An suýt nữa bị lũ chó ngao Tạng cắn chết...”

Mông Phong chậm chậm gật đầu, đón lấy lọ thuốc Hồng cảnh thiên(2) từ tay Vương Nghị Quân, anh ta lại tiếp: “Tôi chẳng thể tiếp tục hòa giải nữa, đành phải mang mọi người rời khỏi Đạo Thành đến tạm lánh ở núi tuyết. Sư Trát Ba đã đón nhận hơn ba trăm người chúng tôi, và dùng thảo dược chữa trị vết thương cho Tiểu An. Sau đó ngài còn viết một bức thư, giao cho thủ lĩnh Na Tang của dân Tạng, căn dặn bọn họ bất kể trong tình huống nào cũng không được giết người.”

12831161_1(2) Thuốc Hồng cảnh thiên: công dụng chống thiếu dưỡng khí, chống mệt nhọc và giảm đau. Chắc Mông Phong uống cái này để đỡ bị say độ cao ^^

Mông Phong bèn hỏi: “Thế vị sư Trát Ba nọ đâu rồi?”

Vương Nghị Quân đáp: “Ngài đã qua đời.”

Mông Phong nói: “Tại sao lại xích mích với người Tạng, có thể làm dịu xuống được không?”

Vương Nghị Quân lắc đầu: “Khó lắm.”

“Tiểu An là một nhiếp ảnh gia.” – Vương Nghị Quân cười bảo – “Vừa tốt nghiệp được một năm, dẫn theo bà xã đến Đạo Thành du lịch. Tiểu An, đây là anh Mông.”

Vương Nghị Quân đưa Mông Phong và Quyết Minh đi dạo quanh chân núi chùa Trùng Cổ, nơi khuất gió có rất nhiều hang gạch của các vị Lạt ma thời cổ, tránh gió chần tuyết, dân lưu vong dựng lều bạt trong các hang gạch, nhóm lửa nấu nước sưởi ấm qua mùa Đông.

Ở nơi này gần cả một năm, nhiều người đã bị phơi nắng ngăm đen, quần áo dơ bẩn, họ ngược ánh mắt hiếu kỳ xem xét Mông Phong và Quyết Minh.

Trên khuôn mặt tuần tú lấm lem của Vương Nghị Quân hiện rõ nét cười, anh ta hô lên: “Ngoài kia đã an toàn! Không còn zombie nữa! Chúng ta có thể về nhà rồi!!!”

Khoảnh khắc đó mọi người đều cảm thấy kích động, tiến đến vây quanh ba người họ.

“Anh chưa biết đâu.” – Có một người đứng sau lưng giải thích cho Mông Phong – “Khi ấy, trong số người Hoa chúng ta có không ít người nhiễm virus đi cùng, lão Đại chẳng biết phải xử lý ra sao, cứu không được, cũng không thể trơ mắt nhìn họ chết đi. Anh ấy cử người đến đón nhận những đồng bào bị nhiễm bệnh, chúng tôi vòng qua Đạo Thành, tính xây dựng một khu cách ly dưới chùa Trùng Cổ. Nào ngờ khi qua vùng đồng hoang có một con chó ngao Tạng xông ra, cắn trúng người đã bị nhiễm virus...”

Mông Phong nghe mà không khỏi sợ run, chó ngao Tây Tạng vốn là giống chó hung dữ nhất thế giới, một khi biến thành chó zombie, người thường làm sao địch nổi sức chiến đấu của nó.

Vương Nghị Quân tiếp: “Con chó ngao Tạng đó sau khi trở về thì đột biến, chó cắn chó, chó cắn người, trong Đạo Thành bùng phát một đợt dịch bệnh quy mô nhỏ. Bọn họ cho rằng chính chúng tôi đã mang bệnh dịch và ma quỷ đến. Xét cho cùng thì, điều đó không sai.”

Vương Nghị Quân dẫn Mông Phong và Quyết Minh vào ngôi chùa Trùng Cổ tan hoang đổ nát, bên trong có bốn năm túp lều vải, còn có người đang nghe nhạc, Vương Nghị Quân vỗ tay một cái, cất tiếng: “Lão Tôn này, kêu mọi người đến tập hợp để họp. Với lại chuẩn bị ít thức ăn nước uống tiếp đãi khách.”

Có người bưng bếp lò đến, bắc ấm pha trà. Quyết Minh trước sau vẫn cảnh giác quan sát Vương Nghị Quân, anh ta cũng cảm giác được địch ý của nhóc, bèn cười hỏi: “Cậu nhóc không mấy tin tưởng người lạ nhỉ, nó là cháu của anh à?”

Mông Phong nhận lấy một chén nước sền sệt, hẳn biết Quyết Minh cho rằng Vương Nghị Quân là loại người giống Lâm Mộc Sâm, nên nhóc vẫn còn chút đề phòng với anh ta. Hắn bèn xoa xoa đầu Quyết Minh, thuận miệng bảo: “Tính nhóc này là vậy đấy, nói tiếp đi, sau đó thế nào? Tại sao sư Trát Ba lại chết?”

“Sư Trát Ba là một vị Lạt ma trông coi chùa Trùng Cổ.” – Một cô gái đi tới ngồi xuống, vén mái tóc dài sang bên, cổ tay đeo chuỗi vòng bạc lóng lánh, trên người khoác tấm thảm dày của dân tộc Tạng, cô nghiêng đầu nhìn Quyết Minh, cười hỏi: “Sao em không uống?”

Quyết Minh nói: “Tôi không muốn uống cái này, mùi nó kỳ lắm.”

Cô gái kia tự giới thiệu: “Chị là Ninh Ninh, em tên gì?” – Cô ta để ý thấy Quyết Minh vẫn luôn nhìn xuyên vòng Tây Tạng của mình, bèn tháo một chiếc ra đưa cho nhóc, nói – “Em thích không? Chị tặng em đó.”

“Cảm ơn, tôi là Quyết Minh.” – Quyết Minh đáp.

Ninh Ninh lại móc một cái hộp nhỏ trong balo vải đặt trước lều, đổ ra ít lá trà Thiết Quan Âm(3), cười tiếp: “Đó là trà bơ(4), uống trà của dân mình vẫn hơn nhỉ.”

(3) Trà Thiết Quan Âm: là một trong mười loại trà thượng đẳng, thuộc nhóm trà Ô Long của trấn Tây Bình, huyện An Khê, tỉnh Phúc kiến

(4) Trà bơ: Trà được nghiền nhuyễn và đun với nước trong 1 vài phút, sau đó lọc lấy nước trà, cho thêm sữa dê hoặc sữa bò Tây Tạng, một chút bơ yak, cho thêm chút muối và khuấy đều lên. Chén nước mà Mông Phong và Quyết Minh nhận được là trà bơ.

Lá trà Thiết Quan Âm được đổ vào tách, hương trà thơm ngát dậy khắp túp lều, Ninh Ninh vừa pha trà cho khách vừa giải thích: “Lúc đó ai nấy đều sợ ngấy người, có hơn cả ngàn con quái vật, xác sống. Các anh biết không, lần đầu trông thấy lũ quái vật kia tôi đã liên tưởng ngay tới đám xác sống trong phim Resident Evil.”

Mông Phong đáp: “Phải rồi, còn gọi là zombie.”

Ninh Ninh mở to mắt, kinh ngạc không thôi: “Các anh làm sao sống sót tới bây giờ?”

Mông Phong chỉ nói: “Nói về chuyện của mọi người trước đi.”

Ninh Ninh tiếp: “Đám quái vật kia bao vây quanh chùa Trùng Cổ, tuy có súng trong tay nhưng mọi người rất sợ hãi. Thế rồi sư Trát Ba bước ra, để chúng tôi trốn vào đây ở...”

“Chùa Trùng Cổ được xây dựng từ mấy trăm năm trước.” – Vương Nghị Quân bổ sung – “Bây giờ đã mục nát gần hết rồi, khi ấy chỉ có mỗi sư Trát Ba ở nơi này.”

Ninh Ninh gật đầu: “Sư thầy vì cứu chúng tôi đã bước ra lập đàn làm phép, đứng ngay vào tháng Mười, ngài bảo đây là sự trừng phạt của ông Trời đối với con người, dù là người Tạng hay người Hoa đều phải đối xử bình đẳng như nhau. Ngài niệm kinh suốt đêm ngày, để chúng tôi trốn vào hang núi, không ai được phép ra ngoài.”

Quyết Minh hỏi: “Có tác dụng gì không?”

Ninh Ninh cười không đáp, Vương Nghị Quân hỏi ngược lại: “Thế nhóc nghĩ sao?”

Sau Ninh Ninh vẫn nói: “Có tác dụng chứ. Ngài đã cầu xin trời xanh hãy gieo mọi tai họa xuống người mình, đến cuối tháng Mười, một trận tuyết lớn đổ xuống Đạo Thành và khu vực xung quanh ba ngọn núi thần, toàn bộ đám quái vật bị đông cứng, không cách nào cựa cựa nổi.”

Vương Nghị Quân tiếp lời: “Thế là chúng tôi buộc dây vào xác chết, kéo lê tới chân núi để chôn, lúc quay về thì sư Trát Ba cũng viên tịch rồi, sau đó chúng tôi vẫn ở lại nơi này sinh sống. Nhưng thức ăn không còn đủ nữa, lúc trước toàn sống nhờ vào lương thực dân Tạng đem đến cúng dường cho sư Trát Ba và số của cải còn dư lại trong chùa, nên bây giờ phần lớn thời gian tôi phải dẫn anh em vào Đạo Thành trộm đồ ăn.”

Mông Phong nói: “Vây càng khiến dân Tạng căm ghét thêm.”

Vương Nghị Quân phá ra cười ha hả, đã có không ít người tụ tập đến, Mông Phong nhìn quanh một lượt, nghĩ bụng chắc họ là những người đầu não đưa ra mọi quyết định cho tập thể.

Mông Phong bắt đầu thuật lại những thay đổi của thế giới bên ngoài khi họ còn đang lẫn trốn trong Tây Tạng, hẳn kể một cách ngắt quãng đại khái, người xung quanh đều lắng tai nghe chăm chú, cuối cùng Mông Phong nói: “Nếu là bà xã tôi sẽ kể hay hơn nhiều, nhưng em ấy đã đến Đạo Thành rồi. Tóm lại là vậy đó, mọi người có dự định gì không?”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Vương Nghị Quân chỉ biết thở dài, tiếng thở dài ấy sao mà nặng nề, phảng phất chứa đựng hết thảy nỗi nhọc nhằn và bùi ngùi suốt bao nhiêu ngày tháng qua, tựa như một lữ khách sắp đi đến cuối hành trình, rốt cuộc có thể trút bỏ gánh nặng trên vai.

“Phải lên kế hoạch trở về vùng đồng bằng ngay mới được.” – Vương Nghị Quân ra tiếng – “Mọi người đồng ý chứ?”

“Một phiếu.” – Ninh Ninh thống kê – “Hai phiếu, ba phiếu... Toàn bộ tán thành.”

Mông Phong quan sát những người này biểu quyết, chậm chậm gật đầu, cuối cùng mới thả lỏng cảnh giác.

Vương Nghị Quân nói với Mông Phong: “Chúng tôi đều là du khách, có người tự đi phượt, cũng có người đi tour cùng đoàn, Ninh Ninh là hướng dẫn viên du lịch ở Tứ Xuyên. Chúng tôi phân chia từng khu vực vùng miền, rồi để họ chọn ra một tổ người đại biểu dân ý, thực hiện thể chế trưng cầu biểu quyết.”

Mông Phong nhận xét: “Cách này hay lắm, người đồng hương sẽ dễ tạo thành tập thể nhỏ hơn. Lúc trước anh làm nghề gì thế?”

Vương Nghị Quân cười đáp: “Tôi cũng chỉ là một nhà nhiếp ảnh thôi.”

Có một người sau khi ngẫm nghĩ chốc lát, ra tiếng hỏi Mông Phong: “Anh Mông, bạn của anh đang ở trong tay đám người Tạng à?”

Mông Phong nói: “Ngoài trời đang đổ tuyết nên máy bộ đàm sóng ngắn mất tín hiệu, chờ trời quang mây tạnh rồi thử liên lạc mới biết được.”

Vương Nghị Quân bảo: “Trước mắt phải nghĩ cách gọi bạn của anh đến đây, ở Đạo Thành nguy hiểm lắm, tiếp theo là bàn tính việc rời khỏi vùng này.”

Cậu trai tên gọi Tiểu Hoàng, là người sửa xe giúp Mông Phong mới này, chợt lên tiếng: “Lão Đại, tụi mình chỉ có bốn chiếc xe thôi, mà một chiếc tháo bộ ly hợp ra thì hết xài được rồi, còn ba chiếc sợ không chở được nhiều người vậy đâu.”

“Ừm.” – Vương Nghị Quân nói – “Chắc phải chia một nhóm người đi xuống trước, đến Tứ Xuyên, nhóm còn lại ở lại đây. Tôi chỉ sợ lúc rời đi sẽ có dân bản địa tới đánh lén, cũng khó thật đấy... Cần rút lui bí mật, phải nghĩ cách đã. Mọi người quay về hỏi bạn bè của mình thử, xem ai đồng ý đi trước, còn ai tình nguyện ở lại bọc hậu. Người nào có ý kiến gì cứ việc đề xuất, tổng hợp xong thì về đây, hai tiếng sau chúng ta sẽ nghĩ ra một phương pháp chu toàn nhất.”

Những người dự cuộc họp bắt đầu tản đi, Vương Nghị Quân cũng rời khỏi, chỉ còn Quyết Minh và Mông Phong mắt to mắt nhỏ ngó nhau.

“Người đó sẽ là ‘anh Sâm’ thế hệ hai hả?” – Quyết Minh hỏi – “Hoặc là ‘anh Sâm’ chính hiệu?”

Mông Phong đáp: “Chú thấy không phải đâu... Nếu có Lưu Nghiễn ở đây thì tốt, mẹ kiếp, sao mãi mà không liên lạc được với em ấy.”

Chốc sau Vương Nghị Quân đã trở về, cầm theo một hộp đựng thịt bò khô và đồ ăn vặt, anh ta đưa cho Quyết Minh, cười bảo: “Cảm ơn hai người đã mang tin tức tốt đến cho chúng tôi. Ăn chút gì đi này.”

Mông Phong nói: “Trên xe tôi cũng có rồi.”

Vương Nghị Quân tiếp: “Chút thành ý thôi mà, mọi người đều đã hiểu ra, muốn cảm ơn hai người đó.”

Quyết Minh tùy tiện ăn đôi miếng, thấy không bị vấn đề gì, Mông Phong cũng ăn một ít, Vương Nghị Quân thì đi vòng ra sau chùa. lát sau, Mông Phong đứng dậy, choàng tay lên vai Quyết Minh, một lớn một nhỏ đi dạo lòng vòng, khi ra sau ngôi chùa thì bắt gặp thi thể của lão Lạt ma.

Vương Nghị Quân đang đứng trước thi thể ấy, lẳng lặng nhìn ông.

Thi thể vẫn chưa bị phân hủy, lưu giữ nguyên vẹn khuôn mặt lúc sinh thời của vị Lạt ma, tuy vậy làn da vẫn hiện rõ sắc xám đen.

“Đây là sư Trát Ba sao?” – Mông Phong ra tiếng hỏi.

Vương Nghị Quân gật đầu.

Chứng say độ cao của Mông Phong giờ đã đỡ nhiều, và cũng hạ sốt, thỉnh thoảng chỉ ho khù khụ vài tiếng chẳng can hệ gì.

Mông Phong nói: “Mọi người ở đây được sinh sống rất ổn định, anh quả là một người tốt.”

Vương Nghị Quân cười: “Chẳng qua tôi chỉ mong muốn dốc hết sức bảo vệ sinh mạng của đồng bào, các anh có từng gặp dân lưu vong kiểu như chúng tôi chưa?”

Mông Phong đáp: “Rồi, tình trạng của họ còn tồi tệ hơn ở đây, có nhiều lắm.”

Quyết Minh chen lời: “Sao chú không... Ý tôi là cái đó... Ừm...”

Vương Nghị Quân hỏi: “Không cái gì cơ? Không cảm sung giết sạch dân Tạng đi à?”

Quyết Minh gật đầu: “Đa số người đều chọn cách đó mà.”

Vương Nghị Quân lại hỏi: “Cháu đã xem bộ phim điện ảnh Hồng Hà Cốc(5) chưa? Ninh Tịnh(6) đóng nữ chính ấy.”

(5) Một bộ phim của đạo diễn Phùng Tiểu Ninh, sản xuất năm 1997. Bối cảnh đầu thế kỷ 20, đế quốc Anh cử một đoàn thám hiểm tiến vào Tây Tạng hùng âm mưu xâm chiếm vùng đất này, song dân tộc Tạng đã đoàn kết nhất trí, liều mình chống giặc xâm lăng.

(6) Ninh Tịnh: là một trong những nghệ sĩ hạng A của màn ảnh Hoa ngữ vốn nổi tiếng với những bộ phim như Lã Bất Vy – Anh hùng thời loạn, Dương môn nữ tướng, Hán Vũ Đế 2, Hiếu trang bị sử...

Quyết Minh “ừ” một tiếng, Vương Nghị Quân tiếp lời: “Con gái của vua Tây Tạng cầm trong tay một quả đạn pháo, ném vào đồng thuốc nổ, bắt khuất liều chết cùng kẻ thù.”

Mông Phong ngờ nghệch hỏi: “Cái gì cơ?”

Quyết Minh gật đầu đáp: “Hồi nhỏ từng xem rồi.”

Vương Nghị Quân cười xoa xoa đầu Quyết Minh, đoạn nói: “Chú là một nhiếp ảnh gia của Hội bảo vệ động vật hoang dã Trung Quốc, đến Đạo Thành Á Đỉnh vì muốn vào ba ngọn núi thần tìm kiếm động vật hoang dã. Sao có thể giết người được chứ?”

Quyết Minh hỏi: “Thế còn những người khác? Họ đều nghe lời chú hay sao?”

Vương Nghị Quân đáp: “Không người nào nghe lời chú, mà ở đây cũng không có chuyện ai phải nghe theo ai. Người nào đưa ra ý kiến hay thì sẽ làm theo đề nghị của họ. Vốn dĩ chú cũng có chút lo lắng, e sợ trong số du khách sẽ có một vài phần tử tiêu cực. Nhưng khi sư Trát Ba diễn thuyết Kinh văn, và trận bão tuyết ập xuống trước mắt đã loại bỏ mọi ý định xấu trong lòng mỗi người. Có thể nói, chính sư Trát Ba là người đã cứu mạng bọn chú, bởi thế chẳng còn ai có ý định chém giết gì nữa.”

Ba người họ bước ra khỏi ngôi chùa, thấy Ninh Ninh đang ôm một cây ghita, ngồi trước đồng lửa đàn lên một bản nhạc du dương trầm lắng, từng nốt trong veo dịu dàng:

“Em đã từng ngắm biết bao cảnh đẹp, em đã gặp rất nhiều cô gái xinh, em lạc mất giữa những ngã rẽ trên bản đồ... Mỗi một khoảng tháng năm ngẩn ngừ...”

Mông Phong bảo: “Chúng ta có thể xin trợ giúp từ Tổng bộ, nghe đâu còn có một đội tình nguyện viên được cử tới đây, cũng chẳng biết họ đang ở chỗ nào.”

Vương Nghị Quân hỏi: “Cần chờ bao lâu nữa? Chỉ sợ phải mòn chờ suốt mấy tháng, lương thực của chúng tôi đã chẳng còn bao nhiêu...”

Ngay lúc họ đang nói chuyện, chợt bên ngoài có người hô lên: “Lão Đại! Có người tới gây sự đây này!!!”

Vương Nghị Quân giương giọng đáp: “Đừng náo loạn! Quay về lều của mình hết đi, tiểu đội Một theo tôi ra ngoài xem tình hình sao.”

Mông Phong thấy vậy bèn đặt tách trà xuống, nhưng Vương Nghị Quân ngăn lại: “Các anh không cần đi cùng đâu.”

Mông Phong nói: “Không sao, Quyết Minh này, nhóc ở đây với các dì nhé, chú ra đó xem thử.”

Nơi đồng hoang trước chân núi tuyết, nhóm du khách lưu lạc đã đắp tường đất đơn sơ dài gần trăm mét làm rào phòng ngự vòng ngoài, những người trực tuần tra đương run rẩy giữa gió tuyết lạnh buốt.

Nhóm người Tạng thì lăm lăm đao trong tay, vừa chậm rãi áp sát tường rào vừa lớn tiếng kêu gào.

“Hắn chính là thủ lĩnh của dân Tạng, tên gọi Na Tang.” – Vương Nghị Quân nói.

Mông Phong dứt khoát: “Vậy chúng ta đi gặp họ cái nào.”

Mông Phong và Vương Nghị Quân cùng chạy ra chỗ tường đất rồi đồng thời nhào người nhảy qua, người đằng sau vội bảo: “Lão Đại, hai người cẩn thận đấy!”

Vương Nghị Quân chỉ xua tay như không hề gì, sau đó tay phải đặt khẩu súng lục lên bờ tường đất còn tay trái giơ cao, tỏ vẻ bản thân không có địch ý với nhóm người đối diện.

“Cố gắng đàm phán một cách hòa bình.” – Vương Nghị Quân khề dận dò – “Chẳng cần thiết phải động tay động chân làm gì, tiện thể hỏi thăm xem họ có gặp bạn của anh không.”

Mông Phong gật đầu: “Không có người phiên dịch hả?”

Vương Nghị Quân nói: “Vào đợt dịch bệnh năm ngoái, hầu hết phiên dịch viên đã chết rồi, còn người Hoa và người Tạng có học thức trong Đạo Thành đều bỏ chạy cả. Ninh Ninh là hướng dẫn viên du lịch, cũng biết vài câu tiếng Tạng, hay là gọi cô ấy ra đây?”

Mông Phong bảo: “Thôi thôi, vậy nguy hiểm lắm, còn phe bên kia thì sao?”

Vương Nghị Quân đáp: “Bên đó cũng có một cô gái hiểu tiếng Hoa, nhưng hiện tại không có mặt trong nhóm.”

Mông Phong quan sát Na Tang và đám người hung hăng bậm trợn nọ, đoạn nói: “Có vẻ khó đây, ngay cả phiên dịch viên cũng chẳng dẫn theo, rõ ràng là họ nổi khùng muốn liều mạng tới nơi rồi kìa.”

Vương Nghị Quân cũng nhận ra điều ấy, bèn ra tiếng: “Vây đi, các cậu chuẩn bị bom cay, nếu thấy tình huống bất thường thì lập tức rút ngay.”

Mông Phong bắt chước Vương Nghị Quân, đặt khẩu súng trong tay xuống rồi một mình bước lên phía trước, Vương Nghị Quân nhanh chân đuổi kịp Mông Phong.

Mông Phong mở lời: “Chúng ta nói chuyện chút!”

Na Tang nghe hiểu lời hắn, gã ra hiệu cho thuộc hạ đứng chờ và cũng tiến ra trước. Vương Nghị Quân thấy thủ lĩnh phe kia một mình tới đàm phán, lập tức lùi về sau vài bước nhường cho Mông Phong đi, để tránh bên kia nghi ngờ.

Vương Nghị Quân lại tiếp tục truyền lời: “Cậu gọi Ninh Ninh tới đây giùm tôi.”

Mông Phong chỉ vào ngực mình, tự giới thiệu: “Mông Phong.”

Na Tang đáp bằng ngữ điệu trầm khàn: “Na Tang!”

Mông Phong gật đầu, khoát tay tiếp lời: “Đừng đánh nữa.” – Vừa nói vừa dùng tay ra hiệu – “Họ sắp rời đi rồi.”

Mông Phong co ngón tay làm thành hình người đang đi, lặp lại: “Sắp rời khỏi.”

Na Tang hô: “Ni Mã!”

Mông Phong: “?”

Na Tang: “Sắc Lang! Ni Mã!” (‘Sắc lang’ trong tiếng hoa là ý chữ háo sắc)

Mông Phong: “Ni mã hả?”

Mông Phong vừa mới đụng mặt đã ăn mắng, không khỏi bực mình gắt: “Mi mới là đồ sắc lang! Ni mã!” (‘Mi mới là đồ háo sắc ấy! Cầm thú!’ – Mình không ghi thẳng ra vì trong ngữ cảnh này Mông Phong đang lặp lại theo ngữ âm tiếng Tạng của Na Tang)

Na Tang: “?”

Mông Phong chỉ đành phải thở dài đánh thượt, kéo lấy tay Na Tang, vỗ vỗ vai gã rằng: “Đừng kích động vậy chứ...”

Đám người Tạng phía xa bỗng nhốn nháo cả lên, xòen xoẹt rút đao!

“Ấy ấy đừng có vỗ...” – Có tiếng Ninh Ninh vội hô lên từ đằng sau.

Mông Phong không làm động tác thân mật này thì còn đỡ, ai dè hắn vỗ vai Na Tang xong, gã liền nổi sùng quát tướng: “Ni Mã!”

Na Tang không nói không rằng, vung tay là đánh, một đám động thẳng vào má Mông Phong khiến khuôn mặt bánh trai của hắn lập tức biến dạng, trúng một đòn lật ngửa xuống mặt tuyết.

Mông Phong lúc này cũng bị chọc điên tiết, hắn rống to một câu “Ni mã!” rồi nhào tới, Na Tang trong khi sơ suất bị lãnh trận đòn nặng. Hai kẻ thi nhau tay đấm chân đạp, hăng máu vật lộn.

Về mặt của Ninh Ninh đúng là rầu đến không nở nhìn tiếp.

Mặc dù vóc người Na Tang vạm vỡ cao lớn, sức lực cuộn cuộn, nhưng gã làm sao địch lại lính đặc chủng am hiểu đánh cận chiến và võ đối kháng tự do như Mông Phong? Mông Phong chỉ cần đưa chân gạt nhẹ một

cái, Na Tang đã té đo đất, tay trái Mông Phong nắm cổ áo gã kéo tới, tay phải tung một quyền, đâm gã xoay tít trên không những ba vòng rưỡi mới rớt phịch xuống.

Đám người Tạng bị dọa sợ luôn rồi, còn nhóm người lưu vong thì xúm đến xem kịch vui, thấy Mông Phong vừa quát “Ni mã! Ni mã!” vừa rượt đánh Na Tang tới tấp.

Vương Nghị Quân bấy giờ cả giọng hét lên: “Hay lắm!”

“Cố lên! Cố lên!!” – Nhóm du khách bắt đầu gào thét cổ vũ, thế là dân Tạng cũng ầm ĩ reo hò, trong khi thủ lĩnh phe mình đang bị nhừ đòn mà chẳng có ai lên đỡ giúp, họ đứng hô hào tiếp sức cho Na Tang, không mấy may nản lòng nhụt chí.

Na Tang chợt hét to một câu gì đó, vừa cười vừa hô thêm vài tiếng, lão đảo xoay người định bỏ chạy, Mông Phong quát: “Cười cười cái ni mã!” – Liền sau đó hấn sải chân dí theo, đạp gã bay xa hơn năm mét.

Ninh Ninh ra tiếng can ngăn: “Đừng đuổi nữa! Gã vừa nhận thua rồi...”

Na Tang xoay mình, cặp mắt trợn ngược, rống lên một tiếng như muốn liều mạng, gã toan rút đao thì bị Mông Phong xông tới túm cổ áo, tay còn lại bốc tuyết đập vào mặt Na Tang, lại nhấc chân đạp vào giữa ngực khiến gã văng tít ra ngoài.

Chính lúc đó cả đám người Tạng đều phát cuồng, ai nấy căm giận gầm rú đồng loạt vung đao, Vương Nghị Quân vội hô to: “Mau quay về đây!”

Mông Phong thấy lại một nụ cười khiêu khích, đoạn xoay phắt chạy về chỗ tường đất, Vương Nghị Quân lập tức ném bom cay, quang cảnh hỗn loạn rồi beng. Nhóm dân Tạng cứu được thủ lĩnh của họ, nhanh chóng đưa Na Tang rời đi.

.
. .

End P2.

75. Chương 75: Pn2(3)

Vừa làm phần này vừa nghe bài ‘Sáo mã can’, chẳng liên quan tới nội dung truyện, nhưng có vẻ hợp với không khí cao nguyên Tây Tạng

Ngoại truyện 2: Sông băng – P3

Vào thời điểm ấy, tại Đạo Thành.

“Nếu cô không chịu đưa bộ ly hợp ra đây, đừng trách tôi dùng bạo lực ép buộc đấy nhé.” – Lưu Nghiễn dẫn mặt.

Lập Mỗ ương ngạnh: “Có nói với tôi cũng bằng thừa. Na Tang sẽ không thả các người rời đi.”

Trương Dân cũng phụ họa: “Một khi cậu ấy bạo lực lên, dù các cô kéo mấy ngàn người đến cũng chẳng đủ cho cậu ấy luyện tay đấu.”

Lưu Nghiễn chống nạnh đứng dang chân giữa đường: “Hiển nhiên rồi.”

Lập Mỗ tiếp: “Nhưng mà, mắc mớ gì họ phải đưa bộ ly hợp cho các anh chứ?”

Lưu Nghiễn nói: “Các cô hãy mở miệng là chê bai người Hoa gian xảo thế này, ích kỷ thế nọ, rồi thì tự khoe khoang ca ngợi dân tộc thiểu số của mình thành thật chất phác. Vậy những lời vừa rồi chẳng y hệt như loại người mà các cô vẫn thường lên án đó sao? Hay dân tộc thiểu số các cô đối xử với khách khứa như vậy?”

Lập Mỗ lập tức ghen lời.

Lưu Nghiễn tiếp: “Tôi cần phải mau chóng quay về xe để xin viện trợ đến Tổng bộ, nhóm tình nguyện viên chẳng biết đang ở nơi nào. Sau khi thu xếp xong chuyện ở đây rồi, Quốc gia sẽ cử quân đội tới trợ giúp mọi người xây dựng lại quê nhà, giải quyết tất cả mọi vấn đề. Mà cô cứ ở đây trì hoãn dây dưa mãi, chỉ tổ khiến tình hình càng thêm rắc rối.”

Sau rốt Lập Mỗ đành bảo: “Được rồi, để tôi đi nói chuyện với Na Tang.”

Lưu Nghiễn cảm thấy phen này đụng chuyện phiền phức nhất từ trước tới giờ, bạo lực không dùng được, nói lời cũng chẳng xong.

Nửa tiếng sau Lập Mỗ trở lại, nói: “Na Tang đã dẫn người ra ngoài tìm Ni Mã rồi, chắc xế chiều mới về được. Các anh nghỉ ngơi trước đi đã.”

Lưu Nghiễn quả tình bó tay toàn tập, cậu lại thử kết nối máy bộ đàm, vẫn truyền lại tiếng rè rè đứt đoạn, gió tuyết bên ngoài lớn dần làm ngắt quãng đường truyền sóng.

Lưu Nghiễn: “Lập Mỗ, sao cô lại thế...”

Lập Mỗ ngắt lời: “Tôi hiểu! Tôi hiểu rồi được chưa! Chờ khi Na Tang về, tôi dẫn hai người đi gặp anh ta!”

Lưu Nghiễn rốt cuộc nổi đóa, hét sa sả vào mặt Lập Mỗ: “Cái con khỉ ấy! Gặp hán ta thì ích gì! Ngồi nốc rượu với vương tử Tây Tạng à?! Tôi cần một bộ ly hợp! Bộ ly hợp đó biết chưa! Bớ khỉ! Xe của tôi đang mắc kẹt giữa gió tuyết, trên xe lại còn hai người bệnh đang bị say độ cao nữa, mất bộ ly hợp thì tôi không thể lái xe, không thể lái xe thì làm sao tìm đội tình nguyện viên của Quốc gia! Tìm không được đội tình nguyện viên sẽ không biết khẩu lệnh cứu viện! Không biết khẩu lệnh thì tôi chẳng thể xin Tổng bộ cử quân đội đến điều giải! Cô mau nghĩ cách liền cho tôi!!”

Lập Mỗ đáp: “Được rồi, lát nữa chúng ta sẽ bình tĩnh bàn chuyện, anh phải nhớ rõ mấy điều quan trọng sau đây.”

Lưu Nghiễn vò quả đầu rồi bù, gất gỏng: “Nói đi, trông cô có vẻ là người rất hiểu chuyện, mà sao lại hồ đồ thế hả?”

Thế rồi Lập Mỗ thành linh quát to: “Một cô gái dân tộc Nạp Tây như tôi sống giữa nhóm người Tạng bộ dễ dàng lắm hả?!”

Lưu Nghiễn giục: “Mau nói đi nói đi...”

Lập Mỗ: “Khi gặp Na Tang phải nói chuyện đằng hoàng, người Tạng sẽ gọi anh là ‘sắc lang’! Ý như khen bảnh trai vậy đó, anh chỉ cần cười đáp lại là được. Người Tạng cho rằng, trên vai mình có hai vị thần Võ, nên không thể tùy tiện vỗ vai được đâu, bằng không họ sẽ nghĩ anh đang sỉ nhục, hoặc muốn so tài, thi đấu với họ.” (Tới đây đã hiểu, Mông Phong nghe nhầm thành ‘sắc lang’ rồi tưởng mình bị chửi, còn vỗ vai người ta để bị ăn đập =)))

Lưu Nghiễn nói: “Rồi, hiểu rồi, thế tôi phải nói gì đây?”

“Phần còn lại tôi sẽ phiên dịch cho anh, bây giờ cứ kiên nhẫn chờ thêm chốc đã.”- Dứt lời Lập Mỗ liền rời đi.

Lưu Nghiễn đứng giữa trời gió tuyết buốt lạnh, có loại cảm giác như lâm vào cùng đường bế tắc.

Trương Dân đề nghị: “Hay tụi mình đi trộm một bộ ly hợp.”

Lưu Nghiễn bảo: “Vậy thì dạo lòng vòng tìm xem, khỏi nhùng nhằng với đám người kia nữa, trộm được thì đi ngay. Ở phía Nam thành phố hình như có cửa hàng phụ tùng, qua đó nhìn thử.”

Cũng trong lúc đó, Na Tang bị đập te tua tới tả kéo theo đám bộ hạ nước mắt nước mũi tèm nhèm vì sắc bom cay trở về.

“Ni Mã!!!” – Na Tang ngồi trong lều trưởng phần uất đến chảy lệ nóng.

Dân Tạng lục tục tiến vào, cảm thông nói đôi câu gì đó, thế là Na Tang thoát cái trợn trừng mắt, đứng bật dậy lao vọt ra khỏi lều, trông thấy một chiếc xe máy đậu ở phía xa.

Một người đàn ông trung niên đứng đó, ôm bé Côn thả xuống đất, cậu bé vui sướng gọi to, chạy nhào tới ùa vào lòng Na Tang.

Na Tang: “Ni—Mã—!!!”

Bé Côn: “Ba—!!!”

Mông Kiến Quốc khẽ cười, tháo kính râm đi tuyết xuống, nói với nhóm người phía trước: “Có người nào biết tiếng Hoa không? Tôi thuộc đội viện trợ hậu chiến của Quốc gia...”

Dân Tạng nhìn Mông Kiến Quốc với ánh mắt không mấy thân thiện, họ rĩ rả thăm thì, tụ tập chỉ trở.

Mông Kiến Quốc chẳng hiểu ra làm sao, trong khi Na Tang và con trai đang bận ôm ấp khóc lóc, Mông Kiến Quốc đành phải đi lên vài bước, lễ độ cất lời: “Xin hỏi, anh là người đứng đầu nơi này phải không?”

Na Tang đưa mắt ngó Mông Kiến Quốc một cái, phút chốc bày ra vẻ mặt kinh sợ, cộng thêm chút oán hận, thế rồi cười sang sảng trong nỗi rối rắm phức tạp. Gã ôm con trai mình, đưa Mông Kiến Quốc tiến vào căn lều Tây Tạng.

Mông Kiến Quốc vốn biết rõ người Tây Tạng rất nhiệt tình hiếu khách, nên không hề từ chối mà bước vào lều ngồi sưởi ấm. Lát sau có người bưng thớt dê quay lên, Mông Kiến Quốc thăm nhủ nhập gia tùy tục, rồi ăn luôn.

Lại có người bưng thêm rượu và khoai tây, Mông Kiến Quốc ngừng ăn, đưa tay ra dấu muốn hỏi: “Người Hoa, ở đây có người Hoa không?”

Na Tang vỗ vỗ lên tay Mông Kiến Quốc, đưa ly rượu lên ý bảo ông uống đi, Mông Kiến Quốc hết cách, đành phải ngồi uống rượu cùng gã.

Ngày mai hẵng điều tra chuyện ở đây cũng chưa muộn, xem tình hình này, chắc trong Đạo Thành cũng có khá nhiều người.

Na Tang liền thoảng nói luôn mồm, ấy mà Mông Kiến Quốc nghe chả hiểu mô tê gì cả, chỉ còn nước cười trừ cho xong. Hai người cứ thế chén tạc chén thù, tu rượu ừng ực, mãi đến khi Na Tang say trước, gục đầu xuống chiếc bàn thấp.

Mông Kiến Quốc ra tiếng gọi: “Người anh em.” – Ông đẩy Na Tang một cái, nhưng gã say đến không biết trời trăng gì rồi.

Mông Kiến Quốc ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện ngoài lều có rất nhiều người Tạng đang đứng, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng như gặp kẻ thù, chăm chăm dán mắt dè chừng ông.

Chuyện gì thế nhỉ? Mông Kiến Quốc cũng ngà ngà say, rượu làm từ lúa mì Thanh Khoa mới uống vào thơm ngọt mát lành, nhưng lại thấm men từ từ. Mông Kiến Quốc day day ngón tay lên trán, đeo cặp kính râm gọng to, định bụng ra ngoài tìm chỗ ngủ qua đêm. (Lúa mì Thanh Khoa là loại lương thực chỉ có ở Tây Tạng, người dân Tạng thường dùng rượu làm từ loại lúa mì này để tiếp đãi khách.)

Ông còn chưa kịp ngồi dậy thì có một cô gái dân tộc Tạng bước vào trong lều, khẽ giọng nói một câu: “Trát tây đức lặc(1).”

(1) “Trát tây” (tashi, bkra shis) mang ý cát tường, “Đức lặc” (delek, bde legs) có ý tốt đẹp, kết hợp lại có thể phiên dịch thành “Hoan nghênh” hoặc “Cát tường như ý”.

Mông Kiến Quốc cũng chấp tay, từ tốn lịch sự đáp lời: “Trát tây đức lặc.”

Cô gái dân tộc Tạng mắt ngời sáng, Mông Kiến Quốc lại tiếp: “Có nơi nào để tôi nghỉ tạm một đêm không?”

Cô gái làm một động tác “mời”, rồi dẫn Mông Kiến Quốc ra khỏi lều trưởng. Trời gần vào đêm, gió lạnh vù vù thốc tới, Mông Kiến Quốc đảo mắt nhìn đám người chung quanh, họ tự động tách ra một lối đi cho ông.

Mông Kiến Quốc vẫn cảm thấy nơi này có chút bất thường. Cô gái nọ đưa ông vào căn lều khác, bưng nước ấm đến cho ông rửa mặt rửa tay, lại còn hầu hạ ông cởi quần áo.

Mông Kiến Quốc không chối từ, tùy ý để cô gái lau tay cho ông, rồi hỏi: “Chẳng có lấy một người biết tiếng Hoa sao?”

Khuôn mặt cô gái ửng đỏ, khẽ giọng nói đôi câu.

Mông Kiến Quốc thở hắt ra một hơi dài, bắt lấy bàn tay cô gái đang sờ tới bên hông mình: “Để tôi tự làm, cảm ơn.”

Cô gái ngồi sang một bên nhìn Mông Kiến Quốc, ông làm một động tác tay, tỏ vẻ cô có thể ra ngoài được rồi. Song cô gái vẫn chưa rời đi.

Thế là Mông Kiến Quốc cũng để mặc cô, tự cởi áo khoác, trên mình chỉ mặc áo len sát nách và chiếc quần dài rằn ri, để lộ cánh tay trần cường tráng, ông khom người tháo giày lính và nằm duỗi mình trên giường.

Cô gái bèn đứng dậy thổi tắt đèn bơ(2) rồi xoay người bước ra, tiếp đó bên ngoài vọng tới tiếng quất nạt tức giận, sau trận mắng chửi hồi lâu, cô gái lại vén rèm cửa đi vào, ngồi thu lu trong một góc lều.

(2) Đèn bơ:productphoto

Mông Kiến Quốc nghe thấy tiếng cô gái rầm rứt khóc giữa màn đêm, chân mày khẽ giãn giãn, đoạn ông ra tiếng: “Tối đây đi.”

Cô gái kia lộ mọ đến bên chiếc giường, Mông Kiến Quốc nhường ra một chỗ trống cho cô nằm xuống cạnh mình. Sau mấy ngày liên tục bốn ba vất vả, giờ thì cơm no rượu say, nên chẳng mấy chốc ông đã chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chưa được bao lâu, Mông Kiến Quốc cảm thấy cô gái ở bên cạnh khẽ kháng cử động, ông lập tức tỉnh ngủ.

Cô ta muốn gì?

Cô gái Tây Tạng phát run, trở mình ôm lấy thắt lưng Mông Kiến Quốc rồi chồm lên người ông, nhẹ hôn lên môi ông, thấp giọng nói một câu.

Mông Kiến Quốc vờ như đang ngủ say, lại nghe tiếng động loạt xà loạt xoạt, cô gái ngồi trên giường rút ra một sợi dây.

Mông Kiến Quốc: “?”

Cô gái kéo sợi dây vòng xuống dưới giường, nức nở khóc thầm trong bóng tối, dùng sợi dây đó trói Mông Kiến Quốc vào chiếc giường.

Mông Kiến Quốc: “...”

Ông tiếp tục nằm bất động, để cô gái quấn sợi dây hết vòng này đến vòng khác trói ông thật chắc chắn, xong xuôi cô mới bỏ ra bên ngoài.

Mông Kiến Quốc mở mắt, nghiêng đầu ngó quanh căn lều tối om, nhúu mày đầy nghi hoặc, đoạn ông dùng một tay móc ra chùm chìa khóa trong túi quần rằn ri, đề nó xuống mép giường bắn ra một lưỡi dao găm, bắt đầu chậm chậm cắt sợi dây.

Còn lúc này ở bên kia Đạo Thành,

Lưu Nghiễn ôm bộ ly hợp gỡ xuống từ một chiếc xe, giấu xuống ven đường rồi làm ký hiệu, bảo rằng: “Ngoài này tuyệt lớn quá, mà quãng đường về còn xa lắm.”

Trương Dân nói: “Vậy để tôi chôm một chiếc xe, cậu chờ ở đây nhé.”

Lưu Nghiễn tiếp: “Thôi cứ đi cùng nhau.”

Hai người rời khu Nam thành phố tiến về nơi dân Tây Tạng cư ngụ, Lạp Mỗ nhác thấy họ thì vội vàng chạy tới bảo: “Na Tang đánh nhau bị thua nên tâm trạng giờ rất tệ. Hôm nay không thể gặp anh ta được.”

Lưu Nghiễn hỏi: “Bên kia đang làm gì thế?”

Theo tầm nhìn của Lưu Nghiễn, trông thấy rất nhiều phụ nữ đang khóc lóc, dân Tây Tạng gây ồn ào náo động cả lên.

Lập Mỗ giải thích: “Ni Mã quay về rồi, tôi đảm bảo, chắc chắn ngày mai có thể giải quyết chuyện của các anh.”

Lưu Nghiễn đã chẳng thèm bận tâm nữa, chỉ hỏi: “Ừm, làm sao thằng bé về được?”

Lập Mỗ đáp: “Cũng không rõ lắm, nghe nói họ bắt được một tù binh và nhốt trong căn lều đó. Giờ tôi đi tìm chỗ ở cho các anh, nhớ đừng tới gần đằng kia nha.”

Chờ Lập Mỗ xoay người rời khỏi, Lưu Nghiễn dứt khoát bảo: “Trương Dân, mình đi nào. Bên kia có chiếc xe.”

Trương Dân khom mình núp sau căn lều, kéo Lưu Nghiễn chạy dọc theo rìa khu lều trại, vòng qua tay lính tuần tra người Tạng, thấy một chiếc mô tô quân dụng trên bãi đất trống.

“Hàng quân đội sao?” – Trương Dân nhú mày hỏi – “Lấy nó chạy luôn hả?”

Lưu Nghiễn: “Lại còn là thiết kế được sửa đổi bởi nhà xưởng Khu số Sáu nữa chứ... Tôi biết rồi, đây chính là chiếc mô tô của tình nguyện viên! Họ bắt được một người thì phải? Đi nói thử.”

Trương Dân bảo: “Cậu xem cái lều kia kìa.”

Lưu Nghiễn dõi mắt theo hướng Trương Dân chỉ, trông thấy hai gã đứng canh bên ngoài căn lều Tây Tạng nhỏ.

“Tôi đánh phủ đầu, anh yểm trợ nhé.” – Lưu Nghiễn nói.

“Cậu cẩn thận đấy.” – Trương Dân đảo họng súng bắn tia.

Lưu Nghiễn dứt hai tay vào túi áo khoác, thông thả đi lên trước.

Tay lính canh vừa phát hiện người lạ đã cao giọng quát to, đe dọa Lưu Nghiễn chớ đến gần, nhưng cậu vẫn bình tĩnh như thường, gật đầu chào: “Trát tây đức lặc!”

Lúc tay lính canh còn bận kinh ngạc thì Lưu Nghiễn mau lẹ chen qua, người Tạng vội nhào tới, Lưu Nghiễn lách mình né đi, rút dùi cui điện trong túi chích vào hai người khiến họ co giật ngã dúi ra đất, mắt trợn tròng.

“Có ai không?” – Lưu Nghiễn cất giọng hỏi dò trong bóng tối.

Lưu Nghiễn ấn nút, đèn pin gắn ở đầu dùi cui điện bật sáng, cậu lia đèn chung quanh một lượt, rồi đổi thành kiểu phát quang phân tán, chiếu sáng khắp căn lều Tây Tạng. Khi ánh đèn soi rõ người ở trên giường, khóe môi Lưu Nghiễn không khỏi giãn giãn run rẩy, bất gặp Mông Kiến Quốc lảo lảo nửa thân trần rần rở, đang nằm trên giường cắt dây trời.

Mông Kiến Quốc: “...”

Lưu Nghiễn: “...”

Lưu Nghiễn mặt không đổi sắc: “Đồng chí tình nguyện viên, quý ngài ở đây chụp album đặc tả trai đẹp trói khóa thân à.”

Mông Kiến Quốc: “Gọi tôi là ba... Coi chừng sau lưng kìa...”

Lưu Nghiễn xoay lại giơ tay chặn một người vừa xông lên, đối đầu dùi cui điện chích người nọ ngã giật xuống đất.

Mông Kiến Quốc: “Chuyện này quả thực rất khó giải thích.”

Lưu Nghiễn: “Con hiểu mà... Mới nãy sém chút con đã tưởng ba là Mông Phong, còn sững sờ mất nửa giây.”

Lưu Nghiễn chớp thời cơ lấy máy chụp hình trong balo ra, hướng về phía Mông Kiến Quốc đương trần trụi nửa người trên bị dây trời quấn chặt, đèn flash chớp nhá liên hồi.

Sau rút Mông Kiến Quốc cũng cắt đứt sợi dây, vội vã cởi bỏ ném đi, ông cáu giận hét: “Đừng có chụp!”

Chỉ phút chốc ngăn ngừa, sự việc trong lều đã đánh động nhóm người bên ngoài, Trương Dân đang dựa lưng vào vách lều vung tay đánh nhau với người Tạng. Mông Kiến Quốc mặc đồ đằng hoàng thì lao nhanh ra như gió, đeo kính râm quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả?! Đừng đánh nữa!”

Người tụ tập mỗi lúc một đông, Lưu Nghiễn thò tay kéo áo Trương Dân, hai người núp sau lưng Mông Kiến Quốc. Lại có hơn chục người xông đến, Mông Kiến Quốc bẻ khớp tay kêu răng rắc, liền sau đó vọt vào đám người hét sư tử vồ mồi, trổ các ngón nghề quyền cước, thoảng cái là quét ngã hơn nửa số người. Lạp Mỗ sốt sáng chạy tới hô to: “Khoan hẵng đánh!”

Lưu Nghiễn nhiệt tình cổ vũ: “Ba! Đừng dừng lại! Cố gắng lên!”

Tốc độ của Mông Kiến Quốc nhanh như chớp, linh hoạt di chuyển giữa rừng đao Tạng sắc loang loáng, không ai có thể đến gần ông, người vây đánh chỉ mới chạm được vạt áo đã bị đập gục. Một lát sau Na Tang siết chặt thanh đao Tây Tạng, gầm lên một tiếng rống giận dữ, kéo khuôn mặt bầm dậm sưng vù lao đến, vung đao bổ thẳng xuống đầu ông!

Mông Kiến Quốc bật lùi ra sau, quay chân đá vào cổ tay Na Tang, khiến thanh đao Tây Tạng vọt khỏi tay gã xoay tròn bay tới, Mông Kiến Quốc chụp lấy cán đao, múa vun vút hai chiêu vẽ thành một vòng trước người.

Ai nấy đều lui bước, Na Tang đứng thở dốc hồng hộc.

Bé Côn bỗng ào ra từ trong đám người, cao giọng nói gì đó với Na Tang, thế rồi chạy ngược về phía Mông Kiến Quốc, ôm cứng lấy chân ông.

“Ni Mã!” – Na Tang tức giận gất.

Mông Kiến Quốc đưa thanh đao Tây Tạng cho bé Côn, để bé trả lại cho cha, ông trầm giọng cất lời: “Hiện giờ có thể nói chuyện rồi đấy, này cô, xin hãy giải thích rõ ràng sự việc đi.”

Lạp Mỗ chậm chậm thở dốc, trên mặt đất có gần hai chục người nằm sóng soài, những người còn lại cầm đuốc vây thành một vòng.

“Họ nói trong đám du khách lưu vong, phát hiện một người giống hệt ông.” – Lạp Mỗ nói – “Đoán chắc hai người là anh em ruột, nên Na Tang mới ngờ vực ông là gian tế đến nằm vùng, định bắt giữ ông lại.”

Mông Kiến Quốc đeo găng tay hớ ngón vào, không ngần ngại đầu lên mà đáp: “Nó là con trai tôi, trước khi đến đây tôi chưa hề chạm mặt bọn nó.”

Lưu Nghiễn khẽ thậm thụt với Trương Dân: “Nghe người khác bảo ba và Mông Phong là anh em trai, chắc mẩm trong bụng sướng rơn luôn.”

Mông Kiến Quốc: “...”

Trương Dân: “Đúng mà, ông ấy nhìn còn trẻ lắm. Sao chẳng có ai tưởng tôi và Quyết Minh là anh em nhỉ.”

Lưu Nghiễn: “Mới nãy tôi chụp được một thứ hay ho lắm, anh coi nè...”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Nơi này không có tín hiệu, cần phải tìm một tháp phát sóng để truyền thông tin đến Tổng bộ xin trợ giúp hậu chiến. Tiện thể đưa các du khách xuống núi... Lưu Nghiễn! Xóa sạch mấy tấm hình kia ngay, tôi nghiêm túc đấy nhé!”

Lúc này ở chùa Trùng Cổ:

Mông Phong hỏi: “Gã cứ kêu ‘ni mã, ni mã’, đó là cái quái gì?”

Ninh Ninh giải thích: “ ‘Ni mã’ trong tiếng Tạng có nghĩa là ‘Thái dương’.”

Mông Phong vỗ đùi cái đét: “Hèn chi! Mẹ kiếp! Thì ra gã đang chửi ‘Nhật’.” (Chữ ‘Nhật’ đồng nghĩa với ‘Thái dương’, ngữ cảnh này đang nhắc tới nước Nhật, thì là, vốn dĩ hồi xưa phát xít Nhật đánh Trung Quốc, nên người Hoa giờ vẫn... ừm...)

Ninh Ninh: “Không phải thế... khả năng trong số họ có người tên là Ni Mã.”

Mông Phong khoát tay: “Khỏi giải thích lằng nhằng, nhất định là mắng chửi người khác rồi.”

Quyết Minh đang đứng bên ngoài cầm bộ đàm điều chỉnh tần số, Vương Nghị Quân ra tiếng: “Có thấy phản hồi gì không?”

Quyết Minh: “Tín hiệu chỗ này yếu quá, phải đến tháp phát sóng mới được.”

Vương Nghị quân nói: “Vậy chúng ta đi, có một tháp phát sóng ở khu bảo tồn thiên nhiên chùa Trùng Cổ, cũng gần đây thôi.”

Tuyết đã ngừng rơi, khắp mặt đất phủ màu trắng mênh mang, Mông Phong thử máy bộ đàm, hỏi: “Lưu Nghiễn, em có đó không? Nghe được trả lời.”

Giọng Lưu Nghiễn truyền đến từ đầu bên kia: “Có đây, các anh đang ở đâu thế? Em vừa lấy được bộ ly hợp, tìm thấy tình nguyện viên luôn.”

Mông Phong đáp: “Bọn anh gặp một nhóm du khách, đang trên đường đi đến tháp phát sóng, người của họ đã sửa xe giùm chúng ta.”

Lưu Nghiễn: “Đúng lúc bọn em cũng định tới đó, vậy tập hợp ở tháp phát sóng nhé, lấy được khẩu lệnh rồi.”

Mông Phong tắt bộ đàm, bảo rằng: “Bạn tôi tìm được tình nguyện viên rồi, chúng ta có thể ở lại chỗ tháp chờ người của quân đội đến. Theo như tốc độ lúc trước, sẽ không vượt quá mười hai tiếng đâu.”

Vương Nghị Quân thở một hơi nhẹ nhõm, nói: “Mọi người cùng đi một thể, công theo lều bạt, còn vật dụng không cần thiết cứ bỏ lại! Gọn nhẹ hết mức có thể!”

Nhóm du khách ồ lên reo hò mừng rỡ.

Đến nửa đêm, mọi người đã thu dọn xong hành trang, đeo balo du lịch, bắt đầu rời khỏi chùa Trùng Cổ. Vương Nghị Quân và Mông Phong đi bộ dẫn đầu đoàn người, Quyết Minh thì lái xe chạy men theo đường cái ở phía trước.

Đội ngũ hơn bốn trăm người rong rã bước đi, mãi lúc bình minh mới đến được tháp tín hiệu.

Mặt Trời dâng lên, ánh nắng cao nguyên chói chang mà bợt bạt, chiếu rọi cả vùng đất tĩnh lặng.

Hai nhóm người tụ hợp dưới chân tháp phát sóng, dân Tây Tạng và các du khách chia thành hai phe rõ rệt.

Mông Phong chợt hỏi: “Còn bom cay nữa không?”

Vương Nghị Quân đáp: “Hết sạch, hôm qua đã xài quả cuối cùng rồi.”

Mông Kiến Quốc phanh thắng mô tô, Trương Dân và Lưu Nghiễn lần lượt xuống xe.

Quyết Minh hô gọi: “Ba ơi!”

Trương Dân bảo: “Ừa! Con chờ một chút, xong liền đây.”

Mông Kiến Quốc gỡ kính râm xuống, Mông Phong trợn tròn mắt kinh ngạc kêu lên: “Sao ba lại ở đây?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Ba là tình nguyện viên phục vụ hậu chiến, còn mấy đứa thì sao? Đến du lịch à?”

Nhất thời Mông Phong thiệt không biết nên trả lời kiểu gì.

Mông Kiến Quốc lại cùng Lưu Nghiễn, Trương Dân mở balo lấy mấy liên lạc, sau đó ông đến chỗ tháp tín hiệu, chuẩn bị leo lên đó.

Trương Dân nói: “Hay để tôi làm cho.”

Mông Kiến Quốc từ chối: “Chuyện nhỏ.”

Mông Phong đứng ngó một chặp, ngoắt bảo: “Lưu Nghiễn, qua đây.”

Lưu Nghiễn bực mình: “Sao không phải là anh tới đây?”

Mông Phong: “Em phải qua đây chứ, bên này toàn là người mình cả.”

Người dân Tạng tức giận hú hét, Lưu Nghiễn ngoái đầu nhìn một cái, lại nói với Mông Phong: “Anh nên qua chỗ em mới đúng, ba của anh đang ở đây cơ mà!”

Vương Nghị Quân ra tiếng: “Nếu các anh quen nhau thì đỡ rồi, cùng thương lượng chút nào, người đại diện bên kia đâu?”

Na Tang bước ra, đi đến vùng đất trống giữa hai nhóm người, cao giọng nói mấy câu, Lạp Mỗ cũng đi theo thuật lại: “Các người làm ô uế chùa Trùng Cổ, cướp bóc lương thực, lại còn bắt cóc trẻ em dân tộc tôi! Hôm nay sẽ thanh toán rõ ràng! Không ai được phép bỏ đi!”

Vương Nghị Quân nói: “Đây là chuyện bất đắc dĩ thôi, sư Trát Ba đánh đổi mạng sống của mình để bảo vệ chúng tôi, mọi người đều phân biệt lẫn nhau chứ, cũng vì các người đuổi chúng tôi khỏi Đạo Thành trước.”

Lạp Mỗ phiên dịch xong, Na Tang lại kích động thốt vài câu, Lạp Mỗ nói: “Các người mang bệnh dịch tới, hại chết rất nhiều người nhà chúng tôi!”

Mông Phong dài giọng như kiêu rất đáng tiếc: “Thấy chưa, bọn họ căn bản đâu thêm nói lý.”

Lưu Nghiễn phản bác: “Anh thôi đi, ngay cả việc nhập gia tùy tục anh còn chẳng hiểu, mới nãy trên đường đến đây em có nghe họ kể, anh dư hơi quá đi vô vai người ta, chưa biết không được phép vô vai người dân tộc Tạng hả...”

Mông Phong: “Em không bước sang đây mà nói được à?”

Lưu Nghiễn: “Mắc mớ gì em phải qua! Ba anh vừa cứu con trai Na Tang đó, đáng lẽ anh mới là người qua đây...”

Mông Phong: “Em học theo Quyết Minh người ta đi, ngoan ngoãn nghe lời một chút thì chết sao?”

Lưu Nghiễn: “Xin thưa Trung Úy Mông Phong, Trương Dân đang ở bên này nè, anh ấy cũng đâu kêu Quyết Minh đi qua! Anh có nói vậy không hả Trương Dân?”

Quyết Minh ở đằng xa gọi vọng tới: “Ba, tới đây!”

“Ừa.” – Trương Dân tùm tùm đáp – “Tới liền tới liền.”

Trương Dân nhanh chóng đi đến.

Na Tang cúi giận đến đỏ mặt tía tai.

Lạp Mỗ phiên dịch tiếp: “Anh ta cho rằng các người đã hại chết sư Trát Ba...”

Vương Nghị Quân ngắt lời: “Vô lý!”

Lạp Mỗ nói thêm: “Ừm... tôi cũng thấy chuyện đó hơi vô lý.”

Mông Phong tức tối hét: “Em coi kìa, mấy tên không biết lý lẽ này toàn chụp mũ vu khống người khác, nghe thấy chưa?”

Na Tang cũng điên tiết mắng to, Lạp Mỗ tiếp: “Nếu không tại các người mang bệnh dịch đến, thì sư Trát Ba đã không chết vì bảo vệ mọi người.”

Lưu Nghiễn nói: “Anh nghe thử chưa? Họ đang sinh sống yên lành ở đây, cách biệt với thế giới bên ngoài, rồi đột nhiên có một đám người lạ xâm nhập quê hương họ. Giống như anh đang ở nhà mình, vui vẻ ăn lẩu hát ca, mà tự dưng có người bị bệnh truyền nhiễm chạy xông xộc vào nhà anh, không những giật mất nổi lẩu bên miệng anh mà còn đánh lộn với anh nữa...”

Mông Phong: “Khách du lịch cũng góp phần phát triển kinh tế vùng này cơ mà! Đừng bảo với anh là, em mở rộng cửa chào đón người ta vào tham quan nhà rồi thu tiền vé cho đã, đến khi mắc bệnh thì đổ trách nhiệm lên đầu khách, đó là chi phí phát sinh.”

Lưu Nghiễn: “Ồ, anh còn biết cả chi phí phát sinh cơ á? Thế đã hiểu chưa? Vấn đề ở đây là đứng ở lập trường nào để nhìn nhận sự việc mà thôi, chẳng có ai là đúng sai tuyệt đối hết, đồ gấu – chó – ngốc!”

Mông Phong: “Ê Lưu Nghiễn! Láo vừa thôi nhé!”

Lưu Nghiễn: “Em nói sự thiệt thôi chứ bộ...”

Mông Phong quả tình tức đến nghẹn họng. Bấy giờ Mông Kiến Quốc đã leo lên cao, giọng nói của ông vọng lại từ phía xa: “Gọi Tổng bộ hậu chiến của Quân khu Tây Nam Thành Đô, gọi Tổng bộ...”

Mông Phong: “Coi chừng bọn họ thả chó ngao Tây Tạng cắn em... Lưu Nghiễn! Tới đây ngay cho anh! Đừng nhập bọn hùa theo họ nữa! Bằng không thì...”

Lưu Nghiễn: “Anh hết bị say độ cao rồi chứ gì? Thừa sức lực dọa nạt người khác đúng không? Anh đừng bước qua đây, tôi cảnh cáo anh đó.”

Mông Phong hùng hổ xắn tay áo: “Coi chừng anh đập em à nha.”

Lưu Nghiễn: “Tôi luôn đi! Dám đánh bà xã ngay trước mặt ba, để rồi xem ông ấy nói sao...”

Mông Kiến Quốc: “Đây là tình nguyện viên Mông Kiến Quốc, đã phát hiện hơn bốn trăm người trú ẩn ở vùng Cam Tư, họ đang nảy sinh xung đột với dân địa phương, xin mau chóng cử quân đội tới hòa giải, đưa mọi người về...”

Mông Phong nổi khùng hét: “Lưu Nghiễn!”

Lưu Nghiễn: “Ngon nhào qua! Lần nào cũng giở bộ bộ cái mồm, đợt trước có cái khung ảnh trong phòng làm việc không tự tìm được còn bày đặt mạnh miệng bảo phải chia tay...”

Mông Phong: “Rõ ràng tại em cắt trong ngăn kéo...”

Lưu Nghiễn: “Nhưng tôi đã nói với anh còn gì! Tại anh không nhớ thì có...”

Mông Phong: “Em... Ni mã!”

Lưu Nghiễn: “???”

Na Tang và Vương Nghị Quân ngừng tranh cãi, họ trở mắt ngó Lưu Nghiễn và Mông Phong càng tiến càng gần, chuẩn bị sống mái một trận với nhau.

Lưu Nghiễn cũng xắn tay áo, móc ra dùi cui điện, phe dân Tạng đằng sau lao nhao ầm ĩ, lớn giọng gào rú.

Còn bên Vương Nghị Quân có kẻ nhận ra quan hệ của hai người, đứng từ xa cười bảo: “Ê này, chiều vợ riết quen thói đấy! Biết chữa? Phải dạy dỗ mới được!”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thanh quát: “Nín ngay! Liên quan gì nhà ông!”

Mọi người phá lên cười vang.

Mông Kiến Quốc vừa liên lạc với Quân khu Thành Đô xong, khi xuống tới nơi bèn cất giọng: “Lúc trước tôi nghe kể, bởi vì một vụ mâu thuẫn mới dẫn đến xung đột sau này.”

Mông Kiến Quốc tháo kính râm, ngồi lên một tảng đá, tiếp lời: “Tóm lại đã nảy sinh mâu thuẫn thế nào?”

Lập Mỗ phiên dịch lại, Na Tang sau khi nghe xong thì hít một hơi thật sâu, đoạn quay sang phe mình hô gọi một tiếng.

Lưu Nghiễn trừng mắt nhìn chằm chặp Mông Phong như có thù ba kiếp, Mông Phong dụi giọng: “Thôi mà thôi mà, đi mau lên, chuẩn bị lên xe.”

Mông Phong đón lấy bộ ly hợp, rồi túm Lưu Nghiễn kéo qua một bên.

Từ trong nhóm người Tạng có một chàng trai cao to anh tuấn đi ra, Na Tang đưa mắt nhìn Mông Kiến Quốc nói mấy câu, Lập Mỗ dịch: “Người này tên là Ninh Cổ Nhân Ba Thiết.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, Vương Nghị Quân lại nói: “Tiểu An, tới đây!”

Mông Kiến Quốc liếc mắt xem đồng hồ đeo tay, bảo: “Đội trực thăng tiếp viện của Quân khu sẽ đến sau hai tiếng nữa, trong khoảng thời gian này không nên kéo bè đập lộn, chờ khi quân đội đến thì các anh muốn đâm đá kiểu nào cũng được. Nói đi, là mâu thuẫn gì?”

Tiểu An nom vẻ thanh tú trắng trẻo, đứng bên cạnh Vương Nghị Quân, ra tiếng: “Tôi là một nhiếp ảnh gia, năm ngoái tới Đạo Thành Á Đình, quen biết khá nhiều bạn bè dân tộc Tạng.”

Ninh Cổ Nhân Ba Thiết lâu bầu gò đó, nét mặt toát ra vẻ căm giận hòa lẫn thất vọng.

Tiểu An nói: “Trong số đó có anh Nhân Ba Thiết này. Một lần tôi đi chụp ảnh trên thảo nguyên thì lạc đường rồi bị bầy sói vây đuổi, không tìm được đường về. Anh ấy đeo cung tên chạy đến cứu tôi, còn đưa tôi về nhà anh ấy mời uống rượu, tuy rằng ngôn ngữ bất đồng, nhưng chúng tôi vẫn tin tưởng lẫn nhau.”

Nhân Ba Thiết nói: “Mi không phải, không phải người tốt!”

Mông Kiến Quốc hơi nhướn mày. Trương Dân và Quyết Minh cũng xuống xe đi tới, lắng nghe câu chuyện tranh chấp giữa đôi bên, quan sát Mông Kiến Quốc xem ông giải quyết bằng cách nào.

Mông Kiến Quốc hỏi: “Tại sao? Các cậu đều không là người xấu, đừng nên nói thế.”

Lưu Nghiễn thấp giọng bảo: “Nhìn nè Quyết Minh, có hình chụp trối khỏa thân...”

Quyết Minh hớn hờ xáp vào: “A! Đẹp trai quá đi mất! Cơ bắp chắc nịch hà!”

Mông Kiến Quốc: “Lưu Nghiễn!!”

Tiểu An tiếp lời: “Lúc đó hai chúng tôi đều uống say cả, tôi say mềm chẳng biết trời trăng gì luôn, Nhân Ba Thiết lại nói muốn kết nghĩa anh em với tôi.”

Mông Phong chen ngang: “Đấy chẳng phải chuyện tốt sao? Thế đã kết nghĩa chưa?”

Nhân Ba Thiết nhìn Tiểu An đầy bất mãn, Tiểu An đáp: “Kết nghĩa rồi... chắc vậy, anh ta còn bảo muốn tặng quà cho tôi. Sáng hôm sau, tôi tỉnh rượu mà đầu đau kinh khủng, anh ta kéo tôi vào một căn lều, kêu tôi cởi quần áo... xông hương cho tôi...”

Mọi người: “...”

Nhân Ba Thiết lại nói vài câu, Tiểu An lùi xuống một bước, Lạp Mỗ dịch ra: “Nhân Ba Thiết muốn tặng vợ mình cho... cậu anh em kết nghĩa Tiểu An này.”

Hai mắt Mông Phong tròn tròn, khoe miệng Mông Kiến Quốc giựt giựt, cả nửa buổi không bật ra nổi một chữ.

Tiểu An lập tức phân bua: “Tất nhiên tôi đã từ chối... rồi anh ta tiễn tôi về Đạo Thành. Có một hôm anh ta đến Đạo Thành tìm tôi uống rượu, tôi vui vẻ cầm tiền đi mua rượu chiêu đãi anh ta, thứ gì tốt nhất cũng đưa ra chia sẻ, vậy mà... anh ta cứ mê mẩn dán mắt vào bạn gái tôi.”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh phá ra cười lẫn lộn, Mông Kiến Quốc cũng đoán được chuyện tiếp diễn thế nào, ông nói: “Anh ta đòi cậu đưa bạn gái cho mình chứ gì, đúng không?”

Tiểu An gật đầu: “Đương nhiên là tôi không chịu, thế là anh ta nổi giận muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi. Về sau có lần tôi bị chó ngao Tạng đuổi cắn, do chính anh ta bày trò...”

Nhân Ba Thiết tức tối lớn tiếng chửi bới, toan rút dao Tạng chém người, Lạp Mỗ vội vàng can ngăn anh ta, lại nói: “Nhân Ba Thiết nghĩ rằng, anh ta lấy thứ tốt nhất của mình ra làm quà cho Tiểu An, nhưng Tiểu An vốn dĩ không thèm coi mình là anh em tốt, nên rất hối hận vì đã cứu cậu ta.”

“Việc này.” – Mông Kiến Quốc thiết không biết nói sao cho phải – “Đúng là có chút khó xử.”

“Không.” – Mông Phong một tay ôm Lưu Nghiễn, một tay định vỗ lên vai Nhân Ba Thiết, Lưu Nghiễn và Lạp Mỗ cuống quýt hô – “Ấy!”

Mông Phong rút tay về theo phản xạ, đổi thành nắm tay đập nhẹ một cái vào ngực Nhân Ba Thiết, bảo: “Chúng tôi định nghĩa khái niệm ‘người vợ’ khác với các anh.”

Lạp Mỗ bắt đầu phiên dịch, Mông Phong tiếp: “Các anh xem ‘vợ’ là tài sản của mình, còn chúng tôi thì không, chúng tôi tôn trọng ‘vợ’ như chính bản thân mình. Đầu phải không muốn chia sẻ với anh em, mà không nhất thiết phải...”

Lập Mỗ thuật lại cả một đoạn dài, song Nhân Ba Thiết vẫn chẳng hiểu mô tê gì. Mông Phong bèn khoác vai Lưu Nghiễn, một tay kéo Trương Dân qua, giải thích: “Tôi và người này cũng là anh em tốt của nhau, còn là đồng đội vào sinh ra tử nữa.”

Trương Dân cười khăng định: “Đúng thế.”

Mông Phong lại ôm Lưu Nghiễn đẩy ra trước người, rồi chỉ tay vào Trương Dân, tiếp tục nói: “Nhưng chúng tôi chẳng đời nào đổi bà xã cho nhau. Tôi có thể dè bà xã của anh ấy được không? Không thể. Mà hiển nhiên tôi cũng không cho phép anh ấy ngủ với bà xã của mình rồi.”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh bị chọc điên lên: “Nói nhảm gì thế hả?!”

Mông Phong nghiêm túc bảo: “Bởi vì ‘vợ’ là một phần thân thể chúng tôi, nhường vợ cho người khác, cũng giống như... tự tay chém đứt một phần cơ thể mình vậy.”

Mông Phong lại nhắm xuống đũng quần Nhân Ba Thiết làm động tác “thiến”, hỏi: “Có cần phải thế không? Đầu nhất thiết phải... dùng kiểu hành động này để chứng tỏ tình nghĩa anh em chứ! Chúng ta nên biểu đạt một cách quý trọng hơn, tỷ dụ như, trả giá bằng toàn bộ sinh mạng của mình.”

“Đúng đó đúng đó.” – Nhóm du khách đứng bên đồng thanh ủng hộ.

Nhân Ba Thiết dường như đã vỡ lẽ điều gì, Mông Kiến Quốc lúc này mới hỏi: “Vợ của cậu đâu?”

Lập Mỗ quay sang hỏi anh ta, Nhân Ba Thiết lắc đầu đượm thoáng buồn đau, Lập Mỗ nói: “Người yêu của anh ta đã nhiễm bệnh và qua đời.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Vậy được rồi, cậu thương nhớ người vợ đã mất, và xem cô ấy như một người bạn đời đáng tôn trọng. Thế còn bạn gái của Tiểu An thì sao?”

Tiểu An ửng đỏ đôi mắt, ghen ngào đáp: “Cô ấy đã chết, cũng vì nhiễm bệnh.”

Mọi người xung quanh không thốt ra một lời, lát sau Mông Kiến Quốc đứng dậy cất tiếng: “Hiện giờ đất nước đã an toàn, nhưng tôi nói thật, trận dịch bệnh này đã cướp đi hàng triệu mạng người, dù các bạn có trở lại quê hương, cũng rất khó tìm được bạn bè và người thân còn sống sót...”

Đề tài này hết sức nặng nề, không khí chìm vào lặng thinh.

Mông Kiến Quốc lại nói: “Nếu vợ cũng đã qua đời, thì cứ cho qua mọi chuyện, quên đi tất cả, nào, hai người bắt tay một cái.”

Mông Phong đi đến cầm tay Tiểu An và Nhân Ba Thiết, để họ bắt tay nhau.

Mông Kiến Quốc thuận miệng bảo: “Mặc dù là chỉ là quan hệ anh em kết nghĩa, nhưng biết đâu hai cậu chính là người thân duy nhất của nhau thì sao. Hãy sống cho thật tốt, thế nhé.”

Mông Kiến Quốc đeo kính râm vào, ra hiệu cho mọi người giải tán.

Không người nào dám làm trái lệnh của Mông Kiến Quốc, đều lũ lượt kéo đi. Na Tang dẫn người của gã ngồi tụ tập ở đằng xa, còn Vương Nghị Quân thì sắp xếp cho nhóm du khách nghỉ ngơi tại chỗ, chờ quân đội tới.

Mông Phong hỏi: “Ba có về Quân khu Thành Đô luôn không?”

Mông Kiến Quốc đáp: “Chưa được, ba còn phải tới một nơi.”

Lưu Nghiễn nói: “Lên xe uống ly trà nào. Hay là ba buộc xe máy vào sau xe tụi con, cùng du lịch một thời gian rồi hẵng đi.”

Mông Kiến Quốc suy nghĩ một chốc, đoạn gật đầu đồng ý. Quyết Minh lên xe pha trà, Trương Dân thì chơi đàn ghita, họ ngồi bên nhau uống trà nóng và nhăm nháp điểm tâm, Mông Kiến Quốc nằm duỗi mình lim dim ngủ trên chiếc ghế dài.

Lưu Nghiễn đi vào phòng kết nối máy ảnh kỹ thuật số, Mông Phong bước vào thay quần áo, tò mò hỏi: “Em chụp hình gì đấy? Cho anh xem chút... Ồ đệt... Em làm cách nào mà chụp được tài thế?”

Lưu Nghiễn bật cười đắc chí, trong máy tính là hình chụp Mông Kiến Quốc trần trụi nửa mình trên, bị sợi dây trói rịt xuống giường, tổng cộng có mấy tấm như vậy. Lưu Nghiễn chỉnh sang tông màu vàng, sợi dây đó trường quanh cơ ngực săn chắc và cơ bụng rắn rỏi của Mông Kiến Quốc, phô bày hình thể cực kỳ sặc sỡ.

Làn da của Mông Kiến Quốc có màu đồng nam tính đầy gợi cảm, ngó vị binh sĩ trắng kiêu bị trói chặt trong tấm hình, Mông Phong chỉ biết câm nín.

“Cái này quá đòi phong bại tục rồi, mau mau xóa sạch... Mà khoan, thêm một bản phòng hồ đi.” – Mông Phong hỏi – “Ba có biết không?”

Lưu Nghiễn: “Tất nhiên, chắc chắn ba đang vất vả tìm cách xóa mờ ảnh này đây.”

Mông Phong xem một chặp, tự dừng lại dở thói ghen tỵ phân bì: “Dáng người của ba đâu có đẹp bằng anh.”

Lưu Nghiễn: “Chưa hẳn à, người ta rèn luyện những bốn chục năm trời...”

Mông Phong túm Lưu Nghiễn kéo tới: “Em có muốn ngắm anh thử không? Đẹp hơn ông ấy nhiều lắm đó...”

Lưu Nghiễn: “Nè đừng lộn xộn... Giờ không được đâu.”

Mông Phong quay đầu liếc nhìn màn hình laptop một cái, lại xoay sang ôm ấp đùn đẩy Lưu Nghiễn áp xuống giường, thân thiết hôn môi cậu, bắt đầu cởi áo khoác, chừa lại áo ba lỗ, nhanh tay tháo nốt thắt lưng quần.

Lưu Nghiễn khẽ giọng: “Ừm, giờ không được mà, ba anh còn ở bên ngoài đó, sẽ nghe thấy mất... cách âm không tốt... Ngừng đi.”

Mông Phong thăm thò vào tai Lưu Nghiễn: “Ba xuống xe rồi, em nhìn kia.”

Lưu Nghiễn ngẩng đầu lên cửa sổ xe ở đầu giường, vén rèm nhìn ra ngoài, thấy Mông Kiến Quốc đeo kính râm đi tuyết, vận bộ quần áo trắng, tiến về chỗ người Tạng đang tập trung.

Tiếng cánh quạt trực thăng âm ỉ vọng tới từ phương xa, đội viện trợ hậu chiến đã đến nơi. Nhóm người Vương Nghị Quân tạm biệt Mông Kiến Quốc, lại hướng về phía xe căn cứ mà vẫy tay chào.

Trên người Lưu Nghiễn giờ còn sót mỗi chiếc áo lông, Mông Phong đang ôm Lưu Nghiễn từ đằng sau, thứ trong quần hằn hắm vào thật sâu, nhấp nhấp, thúc giục cậu tạm biệt với người ta.

“A.” – Lưu Nghiễn bối rối thở dốc, miễn cưỡng đưa tay lên vẫy chào qua cửa sổ.

Nhóm du khách tuần tự trèo lên trực thăng bay đi, Mông Kiến Quốc còn trò chuyện đôi câu với đội trưởng đội viện trợ, ký vào một tờ danh mục, tiếp đó ngoắt tay với bé Côn ở đầu kia.

Bé Côn nhanh nhẩu chạy tới, ôm chầm lấy bắp đùi Mông Kiến Quốc, ông cũng nhẹ nhàng xoa xoa đầu bé. lát sau bé Côn chạy đi rồi mau chóng quay về, cầm trong tay một chiếc khăn Hada(3).

(3) Khăn Hada: Một loại khăn của người Tạng, làm bằng tơ hoặc sa, đa số có màu trắng, xanh lam, cũng có màu vàng.p3425232a202054596

Mông Kiến Quốc tươi cười, khụy một chân xuống đất, để bé Côn quàng khăn Hada lên cổ ông.

Bé Côn vòng tay ôm cổ Mông Kiến Quốc một cái, hai người tạm biệt nhau, thế rồi Mông Kiến Quốc xoay người rời đi. Mông Phong hăng còn ở sau lưng Lưu Nghiễn mà hăng hái bộp bộp bộp.

“Anh rõ là... xấu xa.” – Lưu Nghiễn áp người vào cửa sổ, lớp kính thủy tinh phản chiếu đôi mắt thất thần của cậu, Lưu Nghiễn thốt – “Em không chịu nổi...”

Mông Kiến Quốc đeo balo dã chiến, cưỡi xe máy lượn một vòng chạy đến, đứng dưới cửa sổ xe vận ga một phát, ông bô rú lên tiếng nổ âm âm như sấm dội.

“Đi đây!” – Mông Kiến Quốc hô to, khép hai ngón tay trước chân mày rồi phất lên một cái.

“Sao không ở chơi thêm đã?” – Trương Dân bước xuống xe hỏi.

Mông Kiến Quốc xua tay. Mông Phong vừa đâm rút thật mạnh từ sau, vừa nói: “Mau, chào tạm biệt ba đi.”

Lưu Nghiễn mím chặt môi, nghẹn đỏ mặt cất tiếng: “Ba! Tạm...”

Mông Phong lại đẩy sâu tận cùng, Lưu Nghiễn lấp bắp: “Tạm... tạm biệt, nhớ liên lạc thường xuyên.”

Mông Phong cũng chào: “Ba! Thuận buồm xuôi gió nhá!”

Mông Kiến Quốc gật đầu, bẻ tay lái, chiếc mô tô phát ra một làn điệu du dương, nhắm thẳng đến cuối con đường mà phóng như bay, mất hút giữa núi tuyết trùng điệp và chân trời xanh xám mịt mờ.

.
. .
.

End.

76. Chương 76: Pn3

Rất rất lâu về trước:

“Không được!!! Á!!!” – Lưu Nghiễn giãy dựa hét lên – “Đau lắm!!!”

Mông Phong: “Ráng... nhịn thêm chút nữa, ngoan nào...”

“Không được đâu!!! Mau ngừng lại đi!!!” – Lưu Nghiễn bật khóc vì đau.

Hai đứa trần trụi toàn thân, Mông Phong ôm Lưu Nghiễn từ sau lưng, đang gắng sức thúc thàng nhỏ cứng đến phát đau của mình vào cơ thể Lưu Nghiễn. Lưu Nghiễn không ngớt khóc lóc xin tha, nhưng Mông Phong vừa dô vừa chậm chậm đẩy, mãi đến khi ngập hết mới thôi.

Lưu Nghiễn đau đốn thổ dốc từng hồi, lát sau thôi không kêu la nữa.

Mông Phong lần đầu tiến vào, chỉ cảm thấy cuộc tình ái trần trụi bên nhau sao mà không chân thật tựa giấc mơ, như lúc trước chỉ được ngồi xem phim A(phim heo), rốt cuộc bây giờ tới phiên mình thực hành rồi – mà bạn diễn còn là người yêu của hắn nữa.

Lưu Nghiễn im bật, Mông Phong di chuyển vài cái thì xuất, lần đầu tiên của trai tân luôn bắn rất nhanh.

Mông Phong xoa nhẹ mái tóc ướt rượt mồ hôi của Lưu Nghiễn, hỏi: “Bà xã cảm thấy sao?”

Lưu Nghiễn trước sau vẫn không ừ hử một tiếng, Mông Phong rút ra, hỗn hển thở phứt chốc, lại bảo: “Nghỉ chút rồi làm hiệp nữa.”

Lưu Nghiễn đứng dậy đi tắm, Mông Phong chậm tiêu rốt cuộc đã phát hiện điều bất thường, vội hỏi: “Ủa, em sao thế? Vợ ơi? Cục cứng!”

Lưu Nghiễn tức giận gắt: “Đừng tới đây!”

Mông Phong chống một tay lên cửa: “Cùng tắm nha... Sao đang yên đang lành lại giận dỗi rồi...”

Lưu Nghiễn bực tức mà không biết trút vào đâu, thiệt đau muốn chết đi được, cậu gồng mình đẩy mạnh Mông Phong, nhưng hắn quá to con tốt tướng nên chẳng xi nhê gì, hăng còn đang dô ngọt: “Đừng giận anh mà, bộ đau lắm hả? Nè bà xã... thôi mà, cục cứng...”

Lưu Nghiễn lên gối một cú trúng Mông Phong.

Mông Phong ho phụt một tiếng, bùm háng tìm chỗ vịn vào, Lưu Nghiễn lập tức đóng cửa động cái rầm.

“Em điên hả!” – Mông Phong đứng ngoài phòng tắm, quát xen giữa tiếng nước chảy – “Anh không thương em nữa!”

Lưu Nghiễn không thèm đáp lời, nhanh chóng tẩm tấp rồi mặc đồng phục học sinh, lao vèo ra khỏi phòng, bỏ đi một mạch.

Mông Phong cuống qua cuống quýt trông quần áo đang hoang, vội vã đuổi theo sau Lưu Nghiễn. Hai cậu thiếu niên vận đồng phục học sinh tràn trề nhựa sống đuổi bắt nhau bên đường chung cư.

Mông Phong: “Em đi đâu vậy chứ.”

Lưu Nghiễn đeo cặp chéo, hai tay dứt túi quần, đáp: “Quay về trường tự học.”

Mông Phong: “Chẳng phải đã nói chiều nay cúp tiết à, mình đi xem phim nha.”

Lưu Nghiễn xoay phắt người lại, nổi sùng hét: “Không đi!”

Mông Phong dịu giọng: “Giận cái gì mà giận... Nào nào.”

Hai mắt Lưu Nghiễn đỏ bừng, rưng rưng nước mắt: “Đau lắm đó! Đã nói làm nhẹ nhẹ mà anh cũng không chịu ngừng, thôi đi!”

Mấy cô mấy bác dắt chó đi dạo xung quanh đồng loạt ngoái đầu, hóng hớt xem Mông Phong và Lưu Nghiễn cãi nhau.

Mông Phong ngo trái ngo phải một lượt, rồi bước đến đặt tay lên vai Lưu Nghiễn, khẽ giọng nói: “Anh xin lỗi, tại mới này anh phần khích quá.”

Lưu Nghiễn không nói không rằng đẩy Mông Phong ra, hai người cứ thế một trước một sau bước đi trên đường.

Thật lâu về trước:

“Tới đây tới đây...” – Mông Phong gọi – “Em nhìn trong phim đó.”

“Không tới.” – Lưu Nghiễn bơ mặt đáp.

Mông Phong: “Lần này anh sẽ cẩn thận mà.”

Lưu Nghiễn chẳng thèm đếm xỉa đến Mông Phong, hai đứa sóng vai ngồi ở giường Lưu Nghiễn, trên người cậu chỉ khoác chiếc áo sơ mi trắng và quần con, đang ôm gối xem Mông Phong mở GV (Gay Video). Còn Mông Phong đánh trần, mặc quần short thể thao, phô bày cơ bắp cuồn cuộn và bắp đùi rắn chắc.

“Em coi đi.” – Mông Phong lại nài nỉ.

Lưu Nghiễn gạt phăng: “Không, không cho anh làm phía sau nữa.”

Mông Phong: “Đảm bảo không đau luôn.”

Lưu Nghiễn bảo: “Vậy anh nằm sấp xuống, để em đè anh thử rồi biết!”

Mông Phong: “Cứ để anh nằm trên một lần trước đã, rồi em muốn làm kiểu gì anh cũng chiều.”

Lưu Nghiễn vẫn còn dè dặt chưa chịu theo, Mông Phong vừa ôm vừa dỗ ngọt. Hồi lâu sau hẳn mới dụ được Lưu Nghiễn nằm xuống giường, mắt thì ngó chăm chăm màn hình, tay thì ôm Lưu Nghiễn, dần gỡ nút sơ mi của cậu.

Hai đứa đều xem đoạn phim trên màn hình không chớp mắt, lát sau Mông Phong quay đầu, chăm chú nhìn nhau, thế rồi hẳn cúi xuống, nghiêm túc đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Sau nụ hôn nồng nàn triền miên, Lưu Nghiễn đã bị trêu ghẹo đến rạo rực, cậu cảm giác được vật dưới lớp quần short của Mông Phong đang cứng rắn chọc vào người mình. Mông Phong cởi quần, cả người trần như nhộng đang tay chân giữa giường, chuyên chú nhìn Lưu Nghiễn.

Người này quả thật không biết ngượng là gì.

Lưu Nghiễn dở cười dở mếu, tỉ mỉ quan sát Mông Phong, vóc dáng cường tráng của hắn toát ra vẻ đẹp nam tính, lớp da thịt màu đồng hoàn mỹ cân xứng tựa như người mẫu trên tạp chí.

Vật đàn ông của Mông Phong thẳng đứng mà thô to, còn muốn lớn hơn cả trai Tây trong GV, Lưu Nghiễn bỗng cảm thấy có chút sợ hãi.

Mông Phong dùng ngón cái ấn nhẹ vào phần gốc của mình, quy đầu to lớn rỉ ra dịch tuyến tiền liệt trong suốt, ý muốn Lưu Nghiễn đến gần khẩu giao cho hắn.

Lưu Nghiễn vừa hôn khẽ lên đó một cái, Mông Phong lại bảo: “Em nằm xuống đi, anh giúp em làm.”

Lưu Nghiễn nằm nghiêng người quay mặt về phía dưới Mông Phong, Mông Phong thì để Lưu Nghiễn xoay chân về phía mình, kéo quần lót của cậu xuống, hai người áp mặt vào bên dưới của nhau, bắt đầu tư thế 69. (Ừm, chắc khỏi chú thích ha =.,=)

Ban này họ đã cùng tắm chung và lấy tay vuốt giúp nhau một lần, trên người còn vẫn vương hương sữa tắm dễ chịu. Hai nằm trên giường rảnh rồi không biết làm gì, bởi thế Mông Phong mới rủ xem GV.

Vừa nhìn GV một chốc mà Lưu Nghiễn lại cứng, trong phim thấy gã đàn ông bị con đang đè cậu trai tóc vàng ra làm, rõ ràng đôi bên đều rất hưởng thụ, nhưng Lưu Nghiễn chẳng hiểu sao mình cảm thấy chuyện đó không thoải mái chút nào.

Lúc này, Mông Phong nắm dương vật của Lưu Nghiễn, đưa môi hút, thuận thế nuốt luôn trong miệng, vào sâu tận cổ họng.

Thứ kia của Lưu Nghiễn mặc dù không to bằng Mông Phong, nhưng cũng chẳng phải nhỏ, khi đi sâu vào miệng Mông Phong, cổ họng hắn co rút nhanh ép lên vùng mẫn cảm nơi quy đầu của cậu, cho Lưu Nghiễn cảm nhận được khoái ý mãnh liệt, thoải mái đến đờ đẫn hai mắt.

“Ừm.” – Mông Phong giật giật hông, hướng cây gậy thịt vào miệng Lưu Nghiễn mà thúc đẩy.

Lưu Nghiễn thử giúp Mông Phong nuốt thật sâu, thọc vào đến tràn cả nước mắt, lại còn buồn nôn vô cùng, mà trong lòng vẫn dấy lên cảm giác thỏa mãn khôn kể. Khẩu giao cho nhau chính là việc hạnh phúc nhất, Lưu Nghiễn mê muội từng cơn, dốc sức nuốt vật đàn ông của Mông Phong càng sâu hơn nữa, cái của cậu không ngừng run rẩy khi được Mông Phong liếm mát.

“Ừm!” – Cây gậy thịt của Mông Phong đã cương cứng như sắt, vội lùi nhanh về sau né tránh, hắn đưa tay xoa xoa đầu Lưu Nghiễn, rút khỏi miệng cậu.

“Suýt tí là bắn rồi.” – Mông Phong nói.

Đôi mắt Lưu Nghiễn còn ngân ngấn nước. Chậm chậm thở hắt một hơi, Mông Phong ngồi dậy, vươn tay đặt lên hông Lưu Nghiễn, ôm cậu vào lòng và say mê hôn.

Lưu Nghiễn thoải mái rúc người lên bờ vai mạnh mẽ của Mông Phong, hắn lấy gel bôi trơn ra, nói bằng giọng chắc nịch: “Lần này tuyệt đối không đau đâu.”

Lưu Nghiễn ngồi dậy, mặt bình tĩnh ngó Mông Phong.

Mông Phong nặn gel bôi trơn vào ngón tay, bảo: “Để anh.”

Hắn bắt đầu dùng ngón tay mở rộng cho cậu, có vật lạ xâm nhập khiến Lưu Nghiễn khó chịu nhú mày, ngón tay Mông Phong dần dần đưa vào, hai ngón, rồi ba ngón.

Lưu Nghiễn vượt ra một tiếng rên rỉ, Mông Phong lập tức dừng lại hỏi: “Đau à?”

Lưu Nghiễn lắc đầu, Mông Phong nói: “Quen rồi thì đỡ ngay, em giúp anh bôi ít gel đi, nào.”

Mông Phong nằm ngửa ra, tựa lưng vào đầu giường, để lộ ra vùng bụng kiêu mỹ, vật đàn ông ngẩng cao, Lưu Nghiễn bóp gel bôi trơn vào tay rồi thoa đều lên cái của Mông Phong.

Mông Phong đưa hai tay vẫy vẫy, ý bảo Lưu Nghiễn tự ngồi lên đó.

Lưu Nghiễn thở dài một hơi, cuối cùng lần này cũng dịu dàng hơn, còn biết nhường cậu tự làm. Cậu giữ lấy dương vật của Mông Phong, chậm rãi ngồi lên, khi quy đầu to lớn chen vào vẫn hơi đau một chút, động tác cũng khựng lại.

Mông Phong sốt sắng hỏi: “Còn đau hả?”

Lưu Nghiễn lại lắc đầu, từ từ ngồi xuống, khúc thịt thô to thâm nhập từng centimet vào trực tràng cậu, mãi khi ngồi đến hết, cậu khép mắt, thở hắt một hơi dài.

Thứ quái vật khổng lồ cương cứng ấy cắm trong cơ thể, làm cậu nảy sinh cảm giác hổ thẹn và mông lung không thực... Mông Phong nhồm dậy ôm Lưu Nghiễn, ngẩng đầu nhìn cậu, hần nói: “Em xem máy tính kìa.”

Lưu Nghiễn vẫn giữ nguyên tư thế đó, vươn tay kéo màn hình xoay lại, cậu trai tóc vàng trong GV bị gã đồ con làm đến đỏ bừng từ cổ xuống ngực, nằm nghiêng bên giường thở gấp, như thể sắp lên tới đỉnh.

Mông Phong hỏi: “Em thử bắt chước người ta đi?”

Lưu Nghiễn bật cười, ngồi dậy rồi lại từ từ ấn xuống, bây giờ không còn đau như lúc trước nữa, bởi vì khúc dạo đầu khá đầy đủ, nên khi vật của Mông Phong trượt bên trong cậu mơ hồ mang đến khoái cảm khó diễn tả thành lời. Cái của Lưu Nghiễn vẫn dựng đứng, bắt đầu ma sát lên xuống trên cơ bụng săn chắc của Mông Phong, vẽ ra một vết dịch lỏng gợi tình.

“Ah.” – Khuôn mặt Lưu Nghiễn dần ửng đỏ, khi ngồi sâu xuống bắt đầu thấy khoái cảm mãnh liệt ập tới, vật đó đang ép lên điểm G trong cơ thể cậu.

Mông Phong lại nói: “Để anh làm cho, bà xã nằm xuống đi, cứ giao cho ông xã.”

Sắc mặt Lưu Nghiễn đỏ bừng cả lên, Mông Phong ngồi dậy ôm lấy thắt lưng cậu, cẩn thận thả cậu ngã ra giường, vật bên dưới hăng còn cắm trong Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn tự giác tách hai chân ra, ngược nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mông Phong mà không ngừng thở dốc.

Mông Phong chống khuỷu tay lên giường, rút cây gậy thịt của mình ra, rồi chặn trước cửa miệng chưa kịp khép lại, đẩy nó trượt vào thật sâu, Lưu Nghiễn tức khắc bật kêu ‘a’ một tiếng.

Mông Phong cúi đầu nhìn sâu vào mắt Lưu Nghiễn, dần đưa đẩy từng chút từng chút một. Lưu Nghiễn mím chặt môi, lát sau cậu không chịu nổi nghiêng đầu sang thở dồn dập, ánh mắt thất thần mông lung. Mông Phong tăng nhanh tốc độ, Lưu Nghiễn khó nén rên rỉ, quay đầu nhìn bờ môi Mông Phong, hần bèn cúi người hôn cậu.

Hai người cuồng loạn hôn nhau, Lưu Nghiễn bị đâm tới gần cao trào, nước mắt tuôn từng dòng, đôi môi Mông Phong ngang ngược chiếm đoạt lấy cậu. Cứ thế đưa đẩy gần chục phút, khi rời môi thì Lưu Nghiễn gần như ngạt thở, cậu khó nhọc thở gấp, cơ bụng co rút liên tục, toàn thân căng cứng nhìn lên trần nhà, trước mắt như tối sầm, tê dại cả da đầu.

Mông Phong ngừng chuyển động, hần xoa nhẹ lên mặt Lưu Nghiễn, hôn vào má cậu, ngọt ngào gọi: “Bà xã ơi.”

Lưu Nghiễn hỏn hển thở, cổ và ngực đều ửng đỏ, cậu nuốt nước miếng, đưa tay vòng quanh vai Mông Phong.

“Anh yêu em, bà xã.” – Mông Phong cũng ôm Lưu Nghiễn, đè lên mình cậu

Lưu Nghiễn phụt cười, hỏi: “Bắn rồi à?”

“Chưa.” – Mông Phong nở nụ cười thiệt bảnh – “Thoải mái không?”

Lưu Nghiễn gật đầu, đáp: “Cũng tạm tạm...”

Mông Phong nói: “Mình đổi tư thế khác, em xoay người lại nào.”

Mông Phong rút cái của mình ra, phía sau của Lưu Nghiễn còn khê co rút, bị đâm rỉ nước, Mông Phong rút khăn giấy lau khô cho cậu, rồi bảo: “Em nằm xuống, anh làm từ sau lưng...”

Thình lình bên ngoài vọng tới tiếng chìa khóa mở cửa, hai đứa nháy mắt hóa đá.

Mông Phong quỳ trên giường, còn Lưu Nghiễn đang ngồi, giây phút đó chỉ biết thẹn mặt ra.

“Nghiễn Nghiễn.” – Là giọng nói của mẹ Lưu Nghiễn – “Con có ở nhà không?”

Mông Phong trợn trừng mắt, trong khi thằng nhỏ còn dựng đứng, mà hai đứa đều trần như nhộng. Phải làm sao bây giờ?!

Lưu Nghiễn lập tức ra dấu im lặng, chỉ chỉ về cửa phòng, vươn ngón cái làm động tác ‘vặn khóa’, Mông Phong gật gật đầu, thì ra đã khóa cửa rồi.

Lưu Nghiễn cao giọng đáp: “Dạ có, con và Mông Phong đang học bài.”

Thế rồi mẹ Lưu Nghiễn về phòng mình, bà hỏi khi đang đi qua phòng khách: “Phong Phong cũng đến hả?”

Lưu Nghiễn dùng khẩu hình thúc giục, Mông Phong vội trả lời: “Cháu chào dì!”

Mẹ Lưu Nghiễn đang ở phòng bên cạnh tìm đồ đạc, Mông Phong sốt ruột chỉ vào mớ quần áo của hai người, Lưu Nghiễn chau mày xua tay, ý là chưa vội mặc quần áo làm gì.

“Tối nay mẹ tặng ca, không về ăn cơm đâu nhé.” – Mẹ Lưu Nghiễn gõ cửa một cái, tiếp – “Mẹ để tiền trên bàn đó.”

Lưu Nghiễn hô: “Dạ, con biết rồi, lát nữa con với Mông Phong ra ngoài ăn.”

Mông Phong vòng tay ôm eo Lưu Nghiễn, hai đứa trần truồng rúc vào nhau, hắn nói: “Dì ơi, tối nay Lưu Nghiễn tới nhà cháu ăn cơm.”

Mẹ Lưu Nghiễn lại dặn: “Mua ít đồ ăn nấu chín đi, đừng làm phiền bà nội cháu.”

Hai người đồng thanh vâng dạ, sau đó là tiếng cửa ngoài mở ra, mẹ Lưu Nghiễn đã rời nhà đi làm, bấy giờ cả hai mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Mông Phong cúi đầu nhìn Lưu Nghiễn trong lòng mình, cậu nói: “Nếu vừa rồi anh đứng dậy mặc đồ sẽ gây ra thanh âm lớn, chắc chắn mẹ em sẽ phát hiện sự khác thường, nghe được tiếng động rồi rít cuống cuống của anh.”

Mông Phong ở một tiếng, lại hỏi: “Đang học cơ đấy. Học cái gì thế?”

Lưu Nghiễn lúng túng xấu hổ. Hai người ôm nhau một lúc, Mông Phong bảo: “Làm tiếp đi.”

Lưu Nghiễn néo néo cơ ngực Mông Phong, thò tay xuống phía dưới hắn, cười nhạt: “Mềm nhũn luôn rồi há há há.”

Mông Phong nói: “Tối đây! Một chút là cứng ngay, tiếp tục học tập nào!”

Hai người lao vào ôm ấp hôn môi, hết sờ nắn lại cọ xát, nhưng không tìm được cảm giác mới rồi, khi thân thiết cứ luôn mất tập trung, sau rốt phá ra cười bỏ càn, đành phải ôm nhau ngủ trưa cho xong.

Mông Phong ngủ được một lúc thì tỉnh, thằng nhỏ cương lên chĩa vào Lưu Nghiễn, xoay người ôm hôn cậu. Lưu Nghiễn đang ngủ nửa mơ nửa tỉnh, lại cùng Mông Phong diễn tập hai, lần này Mông Phong tiến vào từ sau lưng, va chạm dồn dập hết đợt này đến đợt khác, Lưu Nghiễn được thể hội khoái cảm chưa từng có, thế là thả lỏng giao hết cho Mông Phong.

Đến tận lúc Lưu Nghiễn không gượng nổi nữa, bắt đầu van vỉ xin tha, Mông Phong mới đổi thành nhịp đẩy chậm rãi nhẹ nhàng, hắn ghé vào tai cậu nỉ non lời ân ái, một tay mò lên trước người, chậm rãi vuốt cho cậu.

Và khi Mông Phong còn đang cảm rút, Lưu Nghiễn đã không nhịn được mà bắn ra trước. Cảm giác bị đâm tới xuất tinh còn sung sướng hơn vuốt ve và khẩu giao cho nhau. Lúc Mông Phong bắn vào trong cậu, Lưu Nghiễn thấy cơ thể mình tràn đầy, hơn nữa rất mỗi mết.

Bấy giờ cậu vẫn chưa thoát khỏi dư vị của đợt cao trào, Mông Phong để Lưu Nghiễn xoay người lại, kéo cậu ôm vào lòng, cùng âu yếm trò chuyện, hôn môi. Cuối cùng cũng hoàn thành được nghi thức chuyển đổi này, để rồi về sau, hai người ngoại trừ hẹn hò yêu đương, càng có nhiều việc để làm hơn nữa.

~~/~oOo~/~~

77. Chương 77: Pn4

Lúc trước:

Cây dã hương đầu Hạ tốt tươi mơn mớn, trên con đường râm bóng cây xanh mát, Quyết Minh nhàn nhã đeo cặp sách bước ra khỏi trường học, đưa mắt ngó quanh một vòng.

Trương Dân vẫn chưa tới đón, Quyết Minh bèn đến tiệm tạp hóa mua một chai nước có ga, vừa ngồi uống nước vừa chơi đùa trên chóc một con mèo vàng. Mãi đến khi điện thoại di động reo vang.

Giọng Trương Dân vang lên: “Ba còn bận chút việc, hôm nay không tới đón con được rồi.”

Quyết Minh đáp: “Ồm, vậy con ngồi taxi về nhà.”

Trương Dân hỏi: “Cũng được... Con đã ăn cơm chưa?”

Quyết Minh: “Tất nhiên là chưa rồi.”

Quyết Minh nghe thấy giọng nói của Trương Dân có vẻ ngăn ngừa, trong điện thoại lại truyền đến thanh âm của một người phụ nữ: “Là con trai của anh hả?”

Quyết Minh nheo mắt đầy ngờ hoặc, lửa giận hừng hực bốc lên.

“Con không nhớ đường về nhà, ba tới đón con đi.” – Quyết Minh nói.

Trương Dân: “...”

Trương Dân đượm ý cười đáp lời: “Con bắt taxi, đi theo đường vòng quanh thành phố ở khu mới phát triển đến đây, có một quán cà phê Thượng Đảo.”

Quyết Minh vung túi sách đeo sau lưng, bước ra ngoài đón xe.

Trong quán cà phê đang phát một khúc nhạc dương cầm trầm bổng, ánh nắng trời rực rỡ khúc xạ qua lớp cửa kính màu trà, chiếu xuống mặt bàn trải khăn sọc caro, Trương Dân nhả một ngụm khói, cười bảo: “Thật ra con người tôi, chẳng có chí hướng gì cao cả...”

Sau làn khói trắng lượn lờ, người phụ nữ ngồi phía đối diện vẫn rắng nhần nhện tạt xấu hút thuốc của Trương Dân, bình thần cười đáp: “Có sao đâu, hiện giờ kinh doanh buôn bán cũng không dễ như mấy năm trước nữa...”

“Con tới đến rồi.” – Trương Dân cao giọng gọi: “Trương Quyết Minh!”

Quyết Minh mặt không biểu tình đi tới, Trương Dân dụi tắt điếu thuốc, để Quyết Minh ngồi bên cạnh mình, giới thiệu: “Đây là cô Tôn.”

“Chào cháu, Trương Quyết Minh.” – Người phụ nữ mỉm cười – “Cô là Tôn Tình.”

Quyết Minh quan sát cô ta, sau đáp: “Ồm.”

Trương Dân hỏi: “Con thi giữa kỳ thế nào? Có điểm chưa?”

“Chiều nay được nghỉ.” – Quyết Minh ngược mắt nhìn Trương Dân, đáp: “Con đứng hạng 173.”

Trương Dân tiếp: “Ừm, vậy khi nào họp phụ huynh?”

Quyết Minh: “Cuối tuần.”

Tôn Tình cười chen lời: “Khóa của cháu có bao nhiêu học sinh?”

Quyết Minh: “174 đứa.”

Tôn Tình: “...”

Trương Dân bật cười ha hả, nói rằng: “Hồi nhỏ tôi cũng học hành không ra gì, cuối cùng đành phải đi lính thôi.” – Vừa nói vừa xoa đầu Quyết Minh – “Trẻ con mà, sống thoải mái vui vẻ là được.”

Tôn Tình chậm chậm gạt đầu, ánh mắt toát ra vẻ đồng tình cảm thông, một chốc sau, điện thoại của cô đổ chuông.

“Tôi phải về trước đây.” – Tôn Tình lễ phép cười chào.

Trương Dân ra tiếng: “Tôi đưa cô về nhé.”

Tôn Tình cười từ chối: “Thôi không sao, anh dẫn Quyết Minh đi chơi đi, tôi bắt xe về nhanh mà.” – Cô ta cầm giỏ xách đứng dậy, Trương Dân vội nói: “Để tôi tính tiền cho.”

Trương Dân đến quầy tính tiền, Tôn Tình nhìn Quyết Minh, cười bảo: “Cháu cố gắng lên, học tập thật tốt, đừng phụ lòng kỳ vọng của ba cháu.”

Quyết Minh đáp lại cô ta bằng ánh mắt chẳng mấy tin tưởng, sau đó Trương Dân tiễn Tôn Tình ra ngoài, Quyết Minh ngồi một mình trước bàn, sắc mặt giống hệt một chú mèo hoang xù lông thù hận loài người.

Lát sau Trương Dân nhẹ nhàng quay về ngồi ở chỗ cũ, anh gục người xuống bàn, nhích tới bên Quyết Minh, bộ dạng như mới trút được một cửa nợ, thở phào một hơi nhẹ nhõm, vươn ngón tay nới lỏng cravat, anh nói: “Rất cuộc cũng đi rồi.”

Quyết Minh lúc này mới hỏi: “Ai vậy?”

Trương Dân cười đáp: “Chẳng liên quan gì với con đâu, sau này con sẽ không gặp lại cô ta nữa.”

Quyết Minh: “Là ai vậy hả, sao chẳng liên quan gì con?”

Trương Dân nói: “Nhóc đừng hỏi nữa, tới đây cùng xem nào, con muốn ăn cái gì? Ăn ở đây luôn nha? Hay là đi ăn con ếch nhảy nhót?”

Quyết Minh không đáp lời, Trương Dân cầm menu lật tới lật lui, rồi đưa mắt ngó Quyết Minh qua quyển menu, hỏi: “Sao vậy? Giận à?”

Quyết Minh đứng dậy bỏ đi, Trương Dân vội túm áo khoác gọi với theo: “Kìa, nhóc con này... Đợi đã!”

Nhóc bước ra khỏi quán cà phê, anh đuổi theo phía sau, chụp lấy tay nhóc giữa đường giữa xá, người chung quanh cũng dòm ngó cha con nhà họ với ánh mắt quái lạ. Trương Dân đặt tay lên vai Quyết Minh, cúi xuống nói nhỏ vào tai nhóc: “Đừng giận dỗi ở đây mà, lát nữa ba giải thích cho con ha, mình lên xe trước đã.”

Quyết Minh còn rất biết nghe lời, Trương Dân ngồi vào ghế lái, túm nhóc ngồi xuống bên cạnh mình và thắt đai an toàn thật chắc chắn, anh xoay vô lăng, vừa lái xe vừa cười, vui vẻ hát hò.

“Ba giải thích đi chứ!” – Quyết Minh giục.

Trương Dân cười: “Đâu có gì, chỉ là xem mắt thôi biết không?”

Quyết Minh: “?”

Trương Dân tiếp: “Là bác cả ở dưới quê, muốn tìm vợ cho ba. Cái cô mới này được bác cả giới thiệu tới gặp ba đó, hầy, dù sao nói ra cũng... sợ con mất hứng, nên ba vẫn không nói với con...”

Quyết Minh đáp một tiếng: “Ồ.”

Trương Dân lái xe khỏi thành phố, chạy trên xa lộ, Quyết Minh lại nói: “Con không thích nhà mình có thêm người.”

Trương Dân trầm ngâm một chốc, đoạn bảo: “Nhóc cưng, ba cũng hết cách mà, ở dưới quê người bằng tuổi ba đã kết hôn sinh con cả rồi, người lớn nhiệt tình quan tâm, ba đâu nỡ từ chối.”

Quyết Minh nói: “Vậy ba định lấy cô ta hả?”

Trương Dân nghiêng đầu nhìn Quyết Minh, hỏi: “Con thấy sao?”

Viễn mắt Quyết Minh bỗng ửng đỏ, không hé lời nào, Trương Dân phanh thắng xe, xếp hàng chờ trước trạm thu phí, anh đưa tay nhéo nhéo mặt nhóc, cười rằng: “Tất nhiên là không, con thấy đó, cô ta chẳng thích ba chút xíu nào. Ba gọi con đến là muốn để cô ta chứng kiến tận mắt, ba còn mang theo một cục nợ đời đó thôi...”

Quyết Minh hỏi: “Ba ơi, con làm liên lụy ba sao?”

Trương Dân không trả lời nhóc, lái xe qua trạm thu phí, sau cùng mới dừng ở chỗ được phép đậu xe ven đường.

“Con nghe này.” – Trương Dân nói – “Nhóc cưng, ba không hề có ý đấy.”

Quyết Minh nức nở bật khóc, không đáp lời anh mà chỉ lo khóc lóc thút thít, Trương Dân thấy vậy cũng rối bời đầu óc, đặt tay trên vô lăng, dỗ dành: “Nhóc cưng, con... đừng khóc mà, nghe ba nói này.”

Trương Dân thở dài, nghiêng người kéo Quyết Minh ôm vào lòng, nhẹ giọng bảo: “Chính vì ba không muốn kết hôn, nên mới gọi con tới mà. Chuyện thế này rất khó xử lý, bác cả nhất quyết bắt ba đi gặp mặt một lần, nếu ba mở miệng từ chối thì bác ấy sẽ tức giận. Người lớn tuổi rồi, dễ lên huyết áp lắm, bởi vậy ba phải nghĩ cách để lại... ấn tượng xấu với cô ta.”

“Ba thật sự không muốn kết hôn đâu.” – Trương Dân nhấn mạnh – “Nhóc cưng, con mà khóc hoài như thế thì ba nổi giận luôn đấy nhé. Vốn đã có nhiều áp lực rồi, mà con còn... giận dỗi ba nữa, cứ như moi hết tâm lòng thành ra mà đút cho cún ăn ấy...”

Quyết Minh: “...”

Quyết Minh phì cười, lặp lại: “Lòng thành cho cún ăn.”

Trương Dân triệt để chịu thua, ngã người ra ghế lái, mặt mày ủ ê.

“Buồn cười lắm à?” – Trương Dân hỏi không đầu không đuôi – “Buồn cười đến mức nào?”

Trên má Quyết Minh hăng còn ướt nước mắt, dường như cảm thấy những lời anh nói rất thú vị. Khi nhóc ngẩng đầu nhìn Trương Dân, khuôn mặt tuấn tú của anh chột đỏ bừng, anh nhìn nhóc chăm chú, lặng yên thật lâu.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Trương Dân khề tiến đến gần, bờ môi mấp máy, tựa như muốn nói điều gì.

Trương Dân thốt: “Nhóc cưng.”

Quyết Minh: “?”

Đôi mắt đẹp của anh trở nên sâu thẳm, khi nghiêng đầu thì chớp mũi kề sát mặt Quyết Minh, đôi bên đều cảm nhận được hơi thở của nhau.

Quyết Minh kinh ngạc nhìn Trương Dân.

Sự im lặng kéo dài như cả một thế kỷ, rồi lại ngắn ngủi như một giây vồn vện.

Trương Dân vươn ngón tay vuốt nước mắt của Quyết Minh, rút khăn giấy lau qua quýt cho nhóc. Nét mặt thoáng vẻ sầu muộn, anh thở dài, khởi động ô tô.

“Đi đâu vậy?” – Quyết Minh hỏi.

“Dẫn con đi chơi.” – Trương Dân đáp – “Không phải tháng trước đã nói rồi sao, chờ con thi xong sẽ đến chỗ bác Vương và Tiểu San câu cá.”

Quyết Minh tiếp: “Nhưng mà ba cũng nói, phải thi trên hạng 150 mới được đi, mà con thi hạng nhất từ dưới đếm lên...”

Trương Dân nói: “Con còn biết mình hạng nhất từ dưới đếm lên cơ à?”

Quyết Minh nghe thế bật cười, Trương Dân lại bảo: “Thiệt bó tay với con, đi nào đi nào.”

Trương Dân lái xe khoảng hai tiếng đồng hồ, chở Quyết Minh đến vùng ngoại thành, nơi đây là khu vực nằm giữa hai thành phố, có xây dựng một mô hình Nông trại vui vẻ(hình thức giải trí nghỉ dưỡng kết hợp

làm vườn của người có điều kiện). Gia đình Vương Bác đã tới đó từ sớm, họ cùng ra chào hỏi Quyết Minh, còn có vài cậu lính nghĩa vụ trẻ tuổi, được nghỉ phép mới đi theo Vương Bác ra ngoại ô dạo chơi.

Quyết Minh cũng chào hỏi đáp lời, rồi thì mọi người tự đi tìm thú vui riêng. Vợ của Vương Bác đang chuẩn bị món nướng cho bữa tối, Vương Bác dắt con gái đi chèo xuồng phao, anh ta hỏi: “Quyết Minh có muốn chèo xuồng không?”

Quyết Minh đáp: “Cháu đi với ba.”

Trương Dân nói: “Thôi con với em chơi đi, ba câu cá.”

Thế là Quyết Minh nắm tay San San, dắt bé tới ngồi lên xuồng phao.

Vương Bác quay đầu nhìn Quyết Minh ở phía xa, đi tới đưa cho Trương Dân điều thuốc lá, cười hỏi: “Sao hôm nay ỉu xìu thế hả chú Tiểu Trương?”

Trương Dân chưa vội trả lời, đón lấy điều thuốc rồi đáp: “Tâm tình không được vui, muốn yên lặng một mình.”

Vương Bác đổi chủ đề: “Thế Quyết Minh thi cử kiểu gì?”

Trương Dân thở dài: “Chẳng ăn thua, nhóc con học không hiểu, lúc nào cũng đội sổ. Em đang định để nhóc lưu ban một năm cho rồi.”

Vương Bác an ủi: “Không sao đâu, chỗ chí cốt với anh mà chú còn sợ con trai mình không có việc làm à?”

Trương Dân nói: “Không phải thế, anh nghĩ Quyết Minh cứ tiếp tục như vậy, thì sau này biết tính sao đây? Khoan bàn tới chuyện có một chỗ đặt chân trong xã hội... Những việc cơ bản như kiếm bạn gái, kết hôn lập gia đình, tìm việc đi làm cũng khó khăn rồi, nhóc con vốn dĩ không thể tự chăm sóc cho mình.”

Vương Bác vỗ vai Trương Dân, cười rằng: “Anh vẫn nói với San San là, nếu sau này không muốn lấy chồng thì anh đây sẽ nuôi con bé cả đời, vậy có gì mà đau đầu nào?”

Trương Dân cũng bật cười.

Quyết Minh và một nhóm lính trẻ cùng ngồi xuồng phao, chèo từ bờ hồ cạnh nông trại ra đến con sông, rồi từ ngoài thung lũng ngồi xe điện quay về, mọi người đều chơi đùa thoải thích vui sướng. Sau đó, Quyết Minh để nguyên cái đầu ướt rượt nước, chạy vào rừng tìm Trương Dân.

Giữa rừng có một con suối nhỏ, tứ bề tĩnh lặng, Trương Dân đang đội một chiếc mũ của dân câu cá, đứng dưới bóng cây râm mát thả câu. Quyết Minh bất chợt ào tới ôm lưng Trương Dân từ phía sau.

Trương Dân giật mình run tay, làm con cá mắc câu bơi thoát đi.

“Chơi đủ rồi à?” – Trương Dân quay đầu hỏi.

Quyết Minh dạ một tiếng, mới hỏi: “Được mấy con rồi ba?”

Nói đoạn bèn đưa mắt ngó vào thùng đựng cá của Trương Dân, ấy mà bên trong trống trơn, chẳng có lấy một mống.

Trương Dân mất tự nhiên đẩy cánh tay Quyết Minh đang vòng quanh cổ anh ra, nói: “Đừng làm nũng hoài thế, con lên lớp 8 rồi đấy.”

Quyết Minh trưng ra vẻ mặt không tán đồng, Trương Dân lại vờ ném câu, thế là nhóc nằm sấp đọc sách ở một bên.

Trương Dân ngoảnh đầu nhìn sang, thấy Quyết Minh còn lôi cả sách chính trị ra, phía trong có rất nhiều ghi chú chép tay, Quyết Minh mới đọc được vài chữ đã lẩn ra ngủ khì giữa bãi cỏ bên người Trương Dân.

Một làn gió ulla tới, thổi lật tung các trang sách đầy ghi chú, Trương Dân nhìn những con chữ xiêu vẹo ấy mà không khỏi trầm buồn rầu.

Lúc hoàng hôn xuống:

“Lại đây, nắm cái này đi.” – Trương Dân khề giọng gọi – “Quyết Minh, dậy đi con.”

Trương Dân cõng Quyết Minh, để nhóc xách cái thùng trống không đó, hai cha con rời khỏi khu rừng trở về chỗ tiệc nướng. Quyết Minh vẫn cứ mơ mơ màng màng ăn đồ nướng, tối nay Trương Dân ngồi nhậu với đám lính trẻ, uống gần chục chai bia, đến chín giờ mới leo lên lầu đi ngủ.

Khu nông trại cách xa thành phố, buổi đêm se se lạnh, Trương Dân có chút men say, ngã người nằm vật xuống giường, ra tiếng gọi: “Nhóc cưng...”

Quyết Minh bèn đi tới tháo giày cho anh, Trương vẫn đóng thùng sơ mi quần tây, cuộn mình nằm trên giường, sắc mặt là ngà say, trong miệng toàn mùi bia.

Quyết Minh hỏi: “Ba có muốn uống trà không?”

Trương Dân vui đầu trong gối, lắc lắc vài cái, Quyết Minh cất lời: “Mệt không ba?”

Trương Dân ừm một tiếng, bảo rằng: “Ngủ đi con.”

Quyết Minh trèo lên giường, giúp Trương Dân cởi áo, kéo thắt lưng, Trương Dân ngạc nhiên quan sát nhóc, nói: “Hồi ba nhặt được con ở trong núi, con chỉ cao có nhiêu đây thôi.”

Anh nói vung tay ước lượng bên cạnh giường, lại lầu bầu: “Nháy mắt đã cao lớn thế này rồi.”

Quyết Minh mặt không biểu tình ngó Trương Dân: “Ba muốn nói gì đây?”

Trương Dân tiếp: “Mà sao con vẫn giống lúc trước, cái gì cũng chẳng hiểu được. Tại ba dạy con không tốt hả?”

Quyết Minh không đáp lời, Trương Dân vẫn lăm lăm bả lăm bả một thôi một hồi, bị Quyết Minh cời hết còn sót lại mỗi chiếc quần lót tứ giác màu đen, vật bên trong đã chống lều cao. Quyết Minh cũng tự cời đồ, rúc vào người anh, gối lên cánh tay anh, duỗi người nằm thẳng.

Trương Dân lặng lẽ ngấm trần nhà, không cách nào ngủ được.

Giữa bóng đêm, có Quyết Minh than phiền: “Ồn ào quá, kêu vù vù hoài à.”

Trương Dân thấp giọng: “Vì bật quạt điện đó con, nếu không sẽ nóng lắm.”

Quyết Minh khó chịu nhích tới nhích lui, da thịt đàn ông trưởng thành của Trương Dân nóng hôi hổi, vóc người cao to, vài lần muốn ôm lấy Quyết Minh vào lòng, nhưng rồi không dám.

Chiếc quạt điện kêu vù vù, vù vù, vù vù... Và đột nhiên ngưng bật.

Đêm tối trở về thình lạng.

Trương Dân giờ giật nhẹ dây đèn, “cách” một tiếng, rồi không có động tĩnh gì nữa, thì ra đã cúp điện.

Quyết Minh hăng còn thở đều đều, say sưa võ giấc, Trương Dân không dám động dậy, cứ dán mắt lên trần nhà.

Tới nửa đêm, Quyết Minh tỉnh ngủ.

Hai người ướm đầm mồ hôi, khí trời dần dần oi bức, Quyết hào hển thở ra làn hơi nóng, Trương Dân vén chăn lên, nghiêng đầu nhìn nhóc.

Quyết Minh: “Nóng... Nóng quá đi, ưm...”

Trương Dân: “Cúp điện rồi, để ba quạt cho con nhé.”

Trương Dân vừa mở chăn ra thì Quyết Minh bị lạnh, nhóc không còn chần chập, theo bản năng xoay người chui vào lòng Trương Dân, toàn thân anh mát mẻ mồ hôi, hết như mới được vớt từ dưới nước lên, đáng người cường kiện mà cân đối, cơ ngực ướm át trơn mịn.

Quyết Minh vươn tay ôm vòng quanh hông Trương Dân, giờ đã tỉnh hẳn, nhóc gọi: “Ba ơi.”

Hơi thở của Trương Dân bắt đầu dồn dập, bàn tay Quyết Minh lướt trên ngực anh, chuyển xuống lần mò cơ bụng, vòng chân gác ngang hông anh, Trương Dân mất tự nhiên co chân lên, ngăn Quyết Minh cọ đến túp lều dựng đứng phía dưới.

“Sao vậy con?” – Trương Dân nhỏ giọng hỏi.

“Ba sẽ không kết hôn chứ?” – Quyết Minh cũng khẽ lời.

Trương Dân nói: “Không đâu, con sợ ba kết hôn à?”

Quyết Minh thốt: “Dạ, con yêu ba.”

Trương Dân đáp: “Ba cũng yêu con.”

Quyết Minh giải thích: “Là loại tình yêu đó.”

Trương Dân: “Loại tình yêu nào?”

Quyết Minh: “Ừm, loại tình yêu này và loại tình yêu đó, cả hai luôn.”

Trái tim Trương Dân nảy lên dữ dội, anh nghiêng người sang ôm Quyết Minh, nhóc quỵn luyến dụi lên mặt anh, Trương Dân cúi đầu thì thầm vào tai nhóc: “Ba cũng yêu con.”

Quyết Minh nói: “Muốn hôn.”

Hai người lặng im thật lâu, Trương Dân rịn mồ hôi khắp mình, đoạn anh cúi đầu, hôn lên môi Quyết Minh.

Quyết Minh ôm cổ Trương Dân, vụng về đáp lại nụ hôn ấy. Anh hôn rất lâu, đến hỏn hển mông lung, sau đó thấp giọng rằng: “Nhóc cưng, ba cũng yêu con, là loại tình yêu đó.”

==== =====

Hiện tại:

Ở căn cứ nơi vùng biển Quốc tế :

Trương Dân ném ba lô lên giường tầng trên, cười bảo: “Rất cuộc về đến nhà rồi.”

Quyết Minh gãi đầu một cái, Trương Dân bước tới tháo khăn quàng cho nhóc, cởi áo lông. Căn phòng này không lớn lắm, chỉ khoảng chừng mười mét vuông, song cũng đủ cho hai người chung sống.

Quyết Minh rảo một vòng, xem xét chung quanh, Trương Dân cất dọn đồ đạc xong xuôi, ra tiếng hỏi: “Con muốn làm gì trước nào? Ra ngoài mua đồ ha?”

Quyết Minh ngẫm nghĩ một chốc, nói: “Không đi mua đồ.”

Trương Dân lại hỏi: “Hay là ăn cơm trước?”

Quyết Minh lắc đầu, chỉ ngón Trương Dân, anh tiếp tục hỏi: “Thế con muốn làm gì?”

Quyết Minh im im không đáp, Trương Dân vừa vỡ lẽ, cười rằng: “Ba biết con muốn làm gì rồi.”

Trương Dân tiến tới ôm Quyết Minh dậy, nói: “Con xuống trước đi, để ba trải giường chiếu đã.”

Quyết Minh đứng một bên xem Trương Dân trải giường, khi anh đứng dậy thì nhóc vội nhắc: “Ba coi chừng!”

Trương Dân đập đầu vào khung giường trên, vang cái “bốp”, Quyết Minh bật cười ha hả, Trương Dân đau đến xuyết xoa hít hà, anh xoay người về Quyết Minh để xuống giường.

“Con muốn thân thiết với ba, đúng không?” – Trương Dân không ngừng đặt những nụ hôn xuống cổ Quyết Minh, nhóc cũng hôn lên cằm cổ đượm mùi mồ hôi của anh, khẽ ừm đáp lời.

“Vậy đi tắm trước.” – Trương Dân nói – “Tắm chung nha.”

“Không tắm đâu.” – Quyết Minh không đồng ý – “Thân thiết trước à.”

Trương Dân mỉm cười, bảo: “Nhưng không có dầu bôi trơn.”

Quyết Minh: “Cái đó chắc xài được.” – Vừa nói vừa chỉ vào cái rổ đựng vật tư được lĩnh từ quân đội lúc trước, trong đó có hũ kem chống tia tử ngoại dành bộ đội dùng trên đất liền.

Trương Dân nói: “Để ba xem có những chất phụ gia nào... Không có thành phần rượu, ừm, chắc là dùng được...”

Quyết Minh đề nghị: “Hôm nay vào hết nha ba.”

Trương Dân cười: “Nhóc cưng thiệt dũng cảm.”

Trương Dân tự cởi quần áo, rồi giúp Quyết Minh cởi sạch, trong quá trình ấy vẫn đụng chạm vật phía dưới khiến anh khó lòng nhẫn nhịn thêm nữa, thế là bèn ôm Quyết đặt xuống ghế sa lon, đi lấy gối đầu đệm sau lưng nhóc.

“Nào.” – Trương Dân cười nói – “Mở chân ra đi... Con xấu hổ thế làm gì?”

Quyết Minh ngó quanh một vòng rồi hỏi: “Có camera không ba?”

Trương Dân đáp: “Tuyệt đối không, trong đầu con rồi cuộc suy nghĩ cái gì vậy, tới đây, xoa cho ba ít kem đi.”

Trương Dân gác đùi bên cạnh sô pha, vật cương cứng quay về hướng Quyết Minh, nhóc vươn tay thoa kem lên khúc thịt, thông thả xoa nắn nó. Còn Trương Dân thì dùng hai đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng chen vào cửa nhỏ của Quyết Minh, nhóc bật ra một tiếng rên rỉ, rồi xoay lòng bàn tay bịt dưới quy đầu Trương Dân, khẽ bóp lại, cứ nắn khúc thịt ấy đẩy vuốt lên xuống.

Trương Dân thở hắt ra, liếm môi thỏa mãn mỉm cười.

“Con đừng nghịch, nếu không sẽ bắn mất.” – Trương Dân ngăn.

Quyết Minh tiếp tục vuốt vài cái, dương vật của Trương Dân cương đến đứng đứng, run run từng đợt.

“Ba, vào đi.” – Quyết Minh thúc giục.

Khuôn mặt Trương Dân bỗng thoáng ửng đỏ, anh cúi đầu nắn thẳng nhỏ dài 18 cm của mình, cọ xát giữa khe mông Quyết Minh, từ chỗ quy đầu truyền tới khoái cảm khó tả thành lời.

Sau nhiều lần chà quy đầu ngoài lỗ nhỏ của Quyết Minh, anh bắt đầu chậm rãi thẳng tiến, vừa nói: “Vào được rồi nha.”

“A...” – Quyết Minh cũng bảo – “Lần này... ba vào hết đi, chậm chậm thôi.”

Trương Dân dò chừng: “Nhóc cưng chịu nổi không?”

Quyết Minh ưm một tiếng, dặn rằng: “Lát nữa... Ba cứ mặc kệ những gì con nói.”

Trương Dân hỏi: “Sao tự dưng con lại muốn ba vào hết?”

Quyết Minh mím môi không đáp lời, Trương Dân nắn kem ra tay, lần mò từ cổ Quyết Minh xuống dưới, thoa kem khắp người nhóc, lướt qua ngực, sờ xuống đùi, thuận thế bắt lấy ‘cậu bạn nhỏ’, chậm rãi xoa nắn giúp Quyết Minh, còn ‘chàng khổng lồ’ của mình cứ dần dà xâm nhập từng tắc một.

“Ah... A ah...” – Quyết Minh rên rỉ khó chịu, Trương Dân chống một tay trên sô pha, chồm lên người Quyết Minh và bắt đầu hôn nhóc.

“Ah! Ba! Chậm một chút!” – Quyết Minh thở dốc không ngớt.

Trương Dân thâm thì bảo: “Đã chậm lắm rồi, đừng tới chưa con?”

Quyết Minh run giọng đáp: “Đừng... Đừng tới rồi, sâu quá...”

Dương vật của Trương Dân còn một đoạn chưa vào hết, vừa chạm tới tuyến tiền liệt của Quyết Minh liền dừng lại, sau thông thả rút ra.

“A không!” – Quyết Minh thốt – “Đừng rời bỏ con, ba ơi...”

Quyết Minh toan vươn tay định ôm thắt lưng trắng kiện và vòng mông săn chắc của Trương Dân, song lại bị Trương Dân cầm lấy áp lên lưng tựa của sô pha, mười ngón quần quýt đan xen, Trương Dân chăm chú hôn Quyết Minh, anh nói: “Đợi chút, chờ con làm quen đã.”

Quyết Minh vẫn nức nở không thôi, Trương Dân rút ra hơn phân nửa rồi từ từ nháp vào, sau khi nhóc thích ứng mới dần lực đưa đẩy, Quyết Minh rên rầm hỏi: “Vào hết chưa ba?”

Trương Dân mỉm cười: “Chưa đâu, con muốn vào hết à? Vậy tới ngồi trên người ba đi.”

Trương Dân cẩn thận ôm Quyết Minh, anh tựa xuống ghế trước, rồi mới để nhóc ngồi lên. Quyết Minh cảm rằng ưỡn thẳng lưng ngồi xuống dưới, chỉ cảm thấy khúc thịt to lớn ấy nhồi vào một nửa đã quá mức chịu đựng, nếu tiếp tục nhấn vào sẽ không thấy thoải mái.

“Thôi... Đừng tiếp tục.” – Quyết Minh đổi ý.

Trương Dân dỗ: “Hay là để ba làm cho, con nằm đi, duỗi thẳng lưng nào.”

Trương Dân chỉ mới dùng sức một chút, Quyết Minh đã kêu to: “A! Không được đâu! Ah!!!”

Trương Dân khẽ rút ra, và đẩy vào sâu thêm 1cm nữa, Quyết Minh hoảng loạn hô lên: “Không mà! Ba! Lớn quá đi!!!”

“Ừm...” – Trương Dân vừa hôn Quyết Minh vừa đáp – “Ba yêu con.”

Quyết Minh: “Ừ... Không được! Con chết mất!!!”

Trương Dân tiếp tục kéo ra, thuận thế đưa vào sâu hơn, Quyết Minh không gượng nổi mà cao giọng xin tha, song Trương Dân vẫn rút, đâm, rút, đâm, mỗi lần vào càng sâu càng triệt để hơn, khúc thịt to lớn nhồi đầy trực tràng của Quyết Minh, chà thẳng lên tuyến tiền liệt. Mỗi một cú nháp đều khiến Quyết Minh la hét van vãn, tưởng như muốn giãy dụa trốn tránh, mà rồi vẫn mâu thuẫn ôm chặt vai Trương Dân, bấu mạnh lên lưng anh.

Thời điểm Trương Dân đút vào toàn bộ chợt dấy lên niềm khoái lạc khôn tả, anh đặt từng nụ hôn nhỏ vun lên môi Quyết Minh, thăm thẳm những lời ba yêu con đầy âu yếm, liên tiếp thúc mạnh làm Quyết Minh bật khóc, hai mắt ầng ậc nước, nhóc hét to: “Ba ơi... Ah... Ừm, nếu vào sâu nữa... con không xong...”

Trương Dân nuốt nước miếng, ngọn lửa dục trong lòng bùng cháy mãnh liệt như muốn xé toạc cơ thể mình, anh cắm vào thật sâu tới cuối, nhìn biểu cảm đan xen giữa khổ sở và sung sướng của Quyết Minh, anh thở dốc bảo: “Con có chịu nổi không?”

Quyết Minh rưng rức khóc, bắt lấy cánh tay cường tráng của Trương Dân, anh nói: “Nào, con nhồm người lên.”

Trương Dân ôm Quyết Minh để nhóc nghiêng người sang, mặt quay xuống đệm sofa, vẫn giữ nguyên tư thế cắm trong cơ thể nhau, anh kéo nhóc xoay người úp lại, hai chân Quyết Minh như mềm nhũn, quỳ phục trên ghế, đôi mắt thất thần, lệ tuôn như mưa, đang định kêu ngừng thì Trương Dân đã ôm eo nhóc, anh quỳ một gối lên sofa bắt đầu thúc tới.

“Ah ah! Ba! Chậm chút đi!!!” – Quyết Minh quá sức chịu đựng hét to.

Trương Dân hỏi: “Gậy thịt của ba có lớn không? Lần này đã tiến vào toàn bộ rồi đấy.”

Quyết Minh: “Huu... hu...”

Trương Dân tăng tốc đâm rút nhanh trong vài giây, Quyết Minh bị gậy thịt heo 18cm kia nhồi đầy tận cùng, mỗi lần rút ra, nháp vào chỗ sâu nhất đều khiến nhóc có loại cảm giác như bị đâm chết đi, Quyết Minh nói: “Ba ơi, con muốn nghỉ một lát... Chờ chút đã...”

Quyết Minh nhích người lên trước để gậy thịt của Trương Dân trượt ra, thế nhưng bị Trương Dân ôm hông kéo về, thoát cái đã áp chặt vào mông nhóc, nguyên gốc dương vật khổng lồ ngấp lút trong cơ thể. Quyết Minh khó chịu ngẩng đầu phập phồng thở gấp, Trương Dân ôm eo Quyết Minh để nhóc ngồi dậy, anh hỏi: “Chẳng phải mới này nhóc cương dạn ba thỏa sức mạnh bạo làm con sao?”

Quyết Minh hào hển thở, nước mắt tuôn tràn, Trương Dân rút cuộc cũng chịu ngừng kiêu va chạm vừa thô bạo mà dịu dàng đó, anh đưa một tay vuốt ve bờ ngực Quyết Minh, tay kia lần mò xuống bên dưới, hai ngón giữa kẹp lấy dương vật nhóc rồi vẩy nhẹ.

Trên quy đầu Quyết Minh kéo ra một sợi dịch nhờn trong suốt, theo sự lay động của ngón tay Trương Dân mà vung vẩy tới lui, đột đâm rút vừa rồi khiến nhóc chảy ra không ít dịch.

Trương Dân nói: “Ba dùng tay vuốt giúp con nhé, đâm tới khi con bắn luôn có được không? Nhóc cũng thích bị đâm tới bắn không?”

Quyết Minh thở dốc đáp: “Con muốn nằm... Mệt quá.”

Trương Dân ôm thắt lưng Quyết Minh, cùng nhau nằm xuống sô pha, bắt đầu đưa đẩy từ phía sau, động tác tay cũng không ngơi nghỉ. Một tay anh ôm giữ Quyết Minh trước người, dưới háng cấp tốc đâm rút bồm bộp, tay còn lại phối hợp nhịp đẩy, khi nhanh khi chậm xoa bóp cho Quyết Minh. Hai mắt Quyết Minh thất thần mất tiêu cự, bị thúc đến bật khóc xin tha.

“Ba... Chậm một chút... Khó chịu lắm, con chết mất...”

Toàn thân Quyết Minh bị tình dục nhồi căng tràn, khi sắp lên tới cao trào thì co rút từng cơn, Trương Dân hồng hộc thở: “Nhóc cũng, gọi ba đi.”

“Con sắp bị ba làm đến chết rồi... Ba... Hức...” – Quyết Minh tựa đầu lên vai Trương Dân, nhóc muốn kéo tay anh ra, nhưng Trương Dân thêm dồn sức, giữa kẽ ngón tay mang theo dịch nhờn của Quyết Minh tăng tốc nắn vuốt, Quyết Minh bấu chặt cánh tay săn chắc của Trương Dân, cả tiếng thở dồn dập, bắn ra một tia dịch trắng.

Trương Dân ôm siết Quyết Minh, hôn nhóc cuồng nhiệt như thú hoang, khẽ cắn nhóc, anh đâm tận nơi sâu nhất, một luồng dịch thể nóng bỏng trút đầy trực tràng nhóc.

Quyết Minh bật hô: “Con... A!!!”

Trương Dân bắn xong hăng còn hôn nhóc liên miên, dương vật nửa mềm lại nhấp vào mấy cái rồi mới trượt ra ngoài.

Quyết Minh nằm sấp trên ghế, lỗ nhỏ bên dưới đỏ hồng sưng nhẹ, lát sau không ngăn được mà chảy ra dòng dịch thể dính nhớp.

Trương Dân cầm khăn giấy lau khô giúp Quyết Minh, xong xuôi mới ôm nhóc thủ thủ: “Ba quả thực là yêu con muốn chết đi được...”

“Ừm.” – Khuôn mặt Quyết Minh còn đượm hồng chưa lui ngọn lửa tình, nhóc rúc vào người Trương Dân cựa cựa tới lui, anh bèn bế bổng Quyết Minh ôm đi tắm.

78. Chương 78: Pn5

Mới trước đây:

Ở căn cứ thuộc vùng biển Quốc tế, trong văn phòng cơ cấu phục vụ quân nhân:

Mông Phong ngồi sau bàn làm việc chỉnh lý văn kiện, đoạn đuổi người đàn hai tay vào nhau, tựa lưng lên ghế xoay, nói: “Làm xong hết công việc của cả ngày rồi! Nhiều ghê vậy đó!”

Lưu Nghiễn thì bận rộn vùi đầu vẽ bản kết cấu máy móc ở một cái bàn khác, cậu lạnh giọng châm chọc: “Anh có mỗi việc sắp xếp lại danh sách cựu chiến binh thôi, dựa theo mười tờ đơn rồi chép tên vào bảng, làm như nhiều việc lắm ấy!” (Cựu chiến binh ở đây là những người đã từng tham gia quân đội, lực lượng vũ trang trong một cuộc chiến. Không hẳn là những người già cao tuổi đâu nhé ^^)

Hai giờ chiều, trong phòng làm việc chỉ có hai người họ, đây là văn phòng riêng của Mông Phong, được bày biện vật dụng khá là sang chảnh, kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây. Giữa trần nhà treo đèn chùm Thomas... à không, đèn chùm Italia. Sau lưng là bức Quốc họa “Cao sơn lưu thủy”(1), trong tủ trưng bày hai huy chương anh hùng – của Mông Phong và Lưu Nghiễn.

(1) Cao sơn lưu thủy: hay còn gọi là tri âm tri kỷ, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha, Chung Tử Kỳ, “cao sơn lưu thủy” được dùng để ám chỉ về tình bạn tri giao, những người bạn có thể hiểu rõ lòng nhau.

co-cam-trong-moi-lien-he-huyen-dieu-voi-nguoi-va-than-image3

Trên bàn đặt một khung hình, chụp lại vẽ mặt co cấu của Mông Kiến Quốc trong khoảnh khắc trao huân chương cho cậu quý tử.

Mông Phong búng tay cái ‘chách’, nói rằng: “Đồng chí lính cần vụ, tới đây chùi giày giúp Trung Ủy coi nào.”

Lưu Nghiễn cầm mặt xuống bàn, không ngẩng đầu lên mắng: “Tới cái đầu nhà anh.”

Mông Phong nổi cáu: “Sao em lại chửi người ta!”

Lưu Nghiễn vươn tay nắm cái cặp giấy nhỏ trên bàn, vắn bẻ răng rắc tỏ thái độ, Mông Phong buộc phải nín khe.

“Anh cố gắng như vậy...” – Mông Phong ủ ê lâu bầu – “Mà em không chịu thưởng cho anh một chút, chẳng bằng đến chỗ đám cự chiến binh chơi mạt chược...”

Lưu Nghiễn ném bút gắt lên: “Anh chỉ dựa theo danh sách chép xong mười cái tên thôi! Vậy mà được coi là cố gắng á?!”

Mông Phong bảo: “Anh ngủ chút đây, em đừng làm ồn đó.”

Mông Phong khoanh tay trước ngực, ngả lưng ra ghế xoay ngủ trưa. Lưu Nghiễn tiếp tục vẽ bản thiết kế, rốt cuộc cũng xong, cậu thở hắt ra một hơi dài, xoa xoa huyệt Thái Dương, thu bản vẽ lại.

Công việc một ngày cuối cùng đã hoàn thành, Lưu Nghiễn ngồi một chốc, đoạn đứng dậy gom mớ đồ ăn vặt và tạp chí tranh ảnh của Mông Phong cất gọn gàng, rác rưởi liệng hết vào thùng.

Khuôn mặt say giấc của Mông Phong tuần tú quẩn rũ đến mức khiến người ta khó lòng cưỡng nổi. Sau khi thu dọn đồ vật xong xuôi, Lưu Nghiễn bước tới hôn lên môi hắn.

“Ừm.” – Mông Phong tỉnh ngủ, nhưng không mở mắt, chỉ nói – “Lại đây, ôm cái nào.”

Lưu Nghiễn nhảy phốc ngồi lên đùi Mông Phong, quay mặt về phía hắn, cậu ngẩng đầu xem đồng hồ – đã bốn giờ chiều.

Lưu Nghiễn biếng nhác chậm chạp kéo cravat của Mông Phong, cởi cúc áo sơ mi của hắn, một nút, hai nút, để lộ ra bờ ngực trần trụi của hắn. Mông Phong từ từ khép mắt, bộ dáng hưởng thụ cực kỳ.

Lưu Nghiễn cởi sạch nút áo sơ mi của Mông Phong, phô bày thớ ngực cường tráng và cơ bụng khêu gợi. Mông Phong gơ tay nhấn gáy Lưu Nghiễn xuống, ý bảo cậu liếm đầu nhũ cương cứng của hắn.

Trong đời sống sinh hoạt tình dục, Mông Phong vẫn rất có tình thú, đầu nhũ và cần cổ của nam giới đều là vùng nhạy cảm, kích thích hợp lý sẽ sản sinh niềm vui sướng hơn trong cuộc ân ái. Hắn rất thích liếm mút và vuốt ve Lưu Nghiễn, cũng thích bày cho Lưu Nghiễn liếm hắn.

Song lần này Lưu Nghiễn càng có tình thú hơn hắn, cậu không hôn lên ngực Mông Phong, lát sau có tiếng kim loại vang lên, Lưu Nghiễn cầm hai cái cặp giấy kẹp vào nụ hoa của Mông Phong.

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Thoải mái lắm đúng không?”

Mông Phong dần nhắm mắt: “Kẹp hơi chặt.”

Lưu Nghiễn nói: “Một chốc là quen ngay thôi...”

Chiếc cặp giấy nhỏ kẹp lấy đầu nhũ Mông Phong, khiến sắc mặt hắn trở nên ửng đỏ, Lưu Nghiễn lại duỗi ngón tay khê gầy lên cặp giấy, Mông Phong không khỏi vuốt ra một tiếng rên rỉ trầm thấp, tràn ngập sự gợi cảm đầy nam tính.

“Em là đồ S.” – Mông Phong lên án.

Lưu Nghiễn phản bác: “Em là M mà, thích liếm giày lính thì sao là S được?” (M: khổ dâm, S: bạo dâm.)

Mông Phong mở mắt, thở hắt ra một hơi dài, ánh mắt nồng đượm tình ý nhộn nhạo.

Lưu Nghiễn cười cười, nhồm dẫy rồi quỳ một gối xuống, Mông Phong mở rộng hai chân, bắm tay lên mép bàn làm việc để kéo ghế xoay lẩn tới gần một chút. Bắp đùi của hắn trắng kiện, từng thớ cơ căng chặt dưới lớp quần lính mỏng, ống quần bó trong giày lính cổ cao, đôi giày màu đen được chà lau sáng loáng.

Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Mông Phong lập tức bảo: “Chờ đã.”

Mông Phong nhanh chóng giải nút áo đằng hoàng, thắt cravat chỉnh chu, mặc thêm áo khoác, hắn nháy mắt với Lưu Nghiễn dưới bàn làm việc, ra hiệu cho cậu dừng động đậy.

Rồi Mông Phong cao giọng: “Vào đi.”

Một cự chiến binh bước vào, nộp tư liệu của mình, xin được về Khu số Ba để đoàn tụ với người nhà.

Cây gậy thịt chậm rãi chọc vào miệng Lưu Nghiễn, Mông Phong bỗng dừng lại, còn gần nửa đoạn dương vật thô to lộ ra bên ngoài, mà quy đầu đã chạm tới sâu trong thực quản Lưu Nghiễn. Mông Phong rất có kinh nghiệm, biết giữ chừng mực trong mọi tình huống, cây gậy thịt của hắn đã cứng hết cỡ, dài chừng mười tám mười chín centimet, to lớn đến độ Lưu Nghiễn gần như không ngậm nổi.

Cảm giác buồn nôn khiến cổ họng Lưu Nghiễn co rút nhanh từng đợt, yết hầu chèn ép lên quy đầu Mông Phong, khuôn mặt anh tuần của hắn có chút ửng đỏ mất tự nhiên.

Lưu Nghiễn thầm nảy sinh ý định đùa dai, cậu không ngừng hôn khúc thịt của Mông Phong, lại dùng đầu lưỡi liếm vòng quanh quy đầu, tham lam mút lấy dăm dịch rỉ ra từ gốc dương vật đáng kiêu ngạo kia. Thanh âm của Mông Phong có chút bất thường, hắn ngắt lời người lính kia hai lần, thuận tay ghi chú vào tài liệu của người đó.

Bên dưới phần ngực của Mông Phong được bàn làm việc che chắn, tay lính ngồi cách đó một mét, nghiêm túc báo cáo.

Lưu Nghiễn kéo chiếc áo sơ mi trắng tinh của Mông Phong khỏi lưng quần, bắt đầu gỡ nút áo của hắn.

“Chờ chút.” – Mông Phong đột nhiên nói.

Lưu Nghiễn cởi đến nút áo thứ ba thì ngừng.

Trong mắt người lính đang ngồi đối diện, tựa hồ Mông Phong đang suy tư điều gì nghiêm túc lắm.

Mông Phong: “Tiếp tục đi.”

Người lính kia lại tiếp lời. Ngón tay Lưu Nghiễn mơn trớn cơ bụng của Mông Phong, một mạch lần mò lên lồng ngực hắn, nắm lấy cặp giấy mà gầy, khiến hạt đậu nâu dẹt đứng của hắn run rẩy nhiều lần, Mông Phong thở hắt ra, co một chân, dùng đầu gối đụng nhẹ vào vai Lưu Nghiễn, ý bảo cậu chơi quá tay rồi, ngoan ngoãn một chút.

Lưu Nghiễn gắng sức ngậm hết gốc thịt của Mông Phong, mút thật mạnh, rồi mới để nó trượt ra khỏi yết hầu.

Một chân Mông Phong hơi mất tự nhiên mà co lại, cây gậy thịt run run giần giật, vẻ như sắp cao trào đến nơi.

Lưu Nghiễn áp lòng bàn tay nắm lấy quy đầu sung mãn của hắn, tay còn lại khê nhéo vào gân dương vật.

Nhéo một cái, nhéo thêm cái thứ hai.

Mông Phong: “Ừm, được rồi... hôm nay báo cáo đến đây thôi.”

Người cự chiến binh nói: “Nhưng chỉ có hai tờ...”

Mông Phong: “Ý tôi là...”

Mông Phong mím môi thật chặt, chống khuỷu tay lên bàn làm việc, nắm tay che trước mũi, nói: “Chờ một chút... Tự nhiên tôi nghĩ đến...”

Lưu Nghiễn liên tục vôn vê thớ gân hằn trên dương vật Mông Phong, nhéo vài cái, lại nhiều lần gậy vuốt, mãi đến khi gậy thịt của hắn nảy lên căng ra, cậu lập tức ngậm vào, bắt đầu hút.

Quy đầu trong khoang miệng nở căng đến chật ních, tiếp đó xuất tinh.

Mông Phong mỗi một thở dài một hơi, đầu lưỡi Lưu Nghiễn liếm thêm một cái, hài lòng nuốt xuống, cây gậy thịt run nhẹ, lại bắn một đợt nữa. Khóe miệng Lưu Nghiễn chảy ra dòng tinh dịch trắng nhầy, Mông Phong bắn thêm vài đợt, Lưu Nghiễn không kịp nuốt nuốt thì bị sặc, dòng tinh dịch nhiều xuống từ khóe miệng cậu, dính đầy cả cây gậy thịt.

“Anh tiếp tục đi.” – Mông Phong nói với người lính phía đối diện – “Tóm lược nhanh gọn thôi, không còn nhiều thời gian đâu.”

Người lính nọ bèn báo cáo tóm tắt nội dung còn lại.

Khúc thịt của Mông Phong sau khi xuất tinh có mềm đi, nhưng vẫn dựng đứng như cũ.

Lưu Nghiễn liếm sạch vết tinh dịch của hắn, hôn chụt một cái vào quai vật khổng lồ kia rồi nhét nó trở vào quần Mông Phong, kéo kín dây quần, sửa sang lại áo sơ mi cho hắn, gài thắt lưng đàng hoàng. Cậu ngồi xuống sàn nhà dưới bàn làm việc, chôn mặt vào đũng quần Mông Phong một lúc, hít vào một hơi thật sâu, đoạn xoay đầu gối lên đùi hắn, thả hồn ngắm nhìn ánh nắng trời rực rỡ ngoài lớp tường thủy tinh.

Mông Phong duỗi tay trái xuống gầm bàn, nhéo nhéo má Lưu Nghiễn, cậu bắt lấy tay hắn khê khàng ve vuốt, bàn tay Mông Phong ấm áp mà dễ chịu.

Mông Phong tách năm ngón tay ra, Lưu Nghiễn lại vươn tay áp vào đó, mười ngón đan xen lẫn nhau, tha thiết nắm chặt.

==== =====

Hiện tại:

Trương Dân chỉ mới động nhẹ một cái, cả chiếc giường đã kéo kẹt rung.

“Hình như ở đây cách âm không tốt lắm đâu.” – Quyết Minh nhỏ giọng nói.

Trương Dân cười rằng: “Nhưng phong cảnh bên ngoài rất đẹp, nhóc cưng, con nhìn kia.”

Lúc chàng vạng, chiếc xe căn cứ đỗ lại bên bờ rừng, nắng hoàng hôn phủ lên cảnh vật chung quanh một sắc đỏ rực hết ánh lửa. Rọi xuống hồ nước xanh biêng biếng đằng xa, hiền hòa tĩnh lặng như tranh vẽ.

Hoa dại mùa Xuân tươi tốt mơn mớn, giữa bụi cây cao khoảng nửa người mọc lên những khóm hoa màu da cam rực rỡ, tạo thành một biển hoa trải rộng khắp vùng đồng bằng, xa xa là rừng cây phong rậm rạp, xào xạt đong đưa trong làn gió nhẹ hây hây.

“Dừng xe dưới ánh chiều tà

Hòa khúc ân ái giữa rừng cây phong.”(2)

Quyết Minh tức cảnh sinh tình ngâm thơ.

(2) Nguyên văn chỉ có câu thơ bảy chữ: Đình xa tổ ái phong lâm vãn (Chiều muộn ngừng xe làm tình giữa rừng phong =)))) Mình mạn phép chém thành hai câu thơ lục bát =))))))

“Ba làm nhẹ chút... Có hơi đau...”

Trương Dân: “Con đau hả? Hay là thoải mái?”

Quyết Minh: “Bây giờ rất dễ chịu, ưm...”

Trương Dân chậm rãi đẩy vào, nửa người trên Quyết Minh còn mặc chiếc áo lông, bên dưới thì hoàn toàn trần trụi.

Trong khi Trương Dân vận một bộ quân phục, để phanh khuôn ngực trần rần rở màu đồng, Quyết Minh say đắm nhìn anh, xoa vuốt gò má cương nghị và đôi mày anh tuấn kia.

Trương Dân từ tốn đưa đẩy, thăm thì bên tai Quyết Minh: “Nhóc cũng đừng kêu lớn tiếng quá nha.”

Quyết Minh: “A... A... Con kêu... lớn lắm hả...”

Bất chợt giọng nói của Mông Phong truyền đến từ vách ngăn bên cạnh: “Cũng ời, tuyệt đối không lớn tiếng chút nào đâu cưng.”

Trương Dân: “...”

Quyết Minh: “!!!”

Lưu Nghiễn để thêm: “Nhưng giường của các anh có hơi lớn tiếng... Thôi bọn tôi cũng làm luôn, mọi người cùng nhau kêu...”

Quyết Minh đỏ phừng khuôn mặt: “Không được!”

Mông Phong đề nghị: “Vậy tụi mình ra ngoài làm ha? Đi nào.”

Trương Dân dở cười dở mếu, Lưu Nghiễn và Mông Phong xuống xe. Trương Dân vén rèm xe sang một bên, để Quyết Minh úp người lên cửa sổ, từ sau lưng dùng sức làm nhóc. Lưu Nghiễn hô: “Chốc nữa xuống đây nướng đồ ăn nhá!”

“Được... được. Ba đừng vậy mà...” – Quyết Minh gần như không chịu nổi, nhóc áp vào cửa sổ mà rên rỉ đứt quãng, Trương Dân bật cười ôm lấy nhóc, cả hai đều mặc đồ trên người, Quyết Minh hăng còn chiếc áo lông, đôi mắt thất thần mất tiêu cự, nhóc đáp lời Lưu Nghiễn: “Đợi chúng tôi... Xuống dưới.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn không rời đi, hai người vẫn đứng dưới xe quan sát.

Trương Dân cười, bắt đầu đâm rút bơm bóp, nước mắt Quyết Minh sắp tuôn ra tới nơi rồi, nhóc nghiêng đầu không dám nhìn họ, Trương Dân hỏi: “Sao còn chưa chịu đi?”

Mông Phong phát tay bảo: “Đừng chơi bé cưng đến hư người luôn nha, bái bai-!”

Lưu Nghiễn phá lên cười ha hả, kéo Mông Phong bước đi.

Tia nắng trời chiều vẩy khắp cánh đồng bát ngát, Quyết Minh ôm Trương Dân, sau khi xong việc, hai người rúc vào nhau cùng tựa lên cửa xe, ngắm nhìn cảnh Mặt Trời lặn dưới đường chân trời phương xa.

Trương Dân nằm ở đầu giường hút thuốc, thích ý nhả một vòng khói ra ngoài cửa sổ, lại cúi đầu hôn nhóc Quyết Minh đang vui trong lòng mình.

“Con có ý này.” – Quyết Minh bỗng nói.

Trương Dân cười hỏi: “Sao nào? Con muốn chơi xấu họ chứ gì?”

Sau khi thực hiện xong ý đồ, Quyết Minh và Trương Dân bèn xuống xe, bốn người đến bờ hồ ăn đồ nướng, cùng bia.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa, chiếc xe căn cứ đậu trên sườn núi cao, bên ngoài vắng vọng tiếng côn trùng kêu rả rích.

Mông Phong cởi áo khoác, chỉ bận mỗi áo ba lỗ, hần mới nhúc nhích một cái, thì chiếc giường đã kéo cà kèo kẹt vang.

Lưu Nghiễn: “...”

Mông Phong: “...”

Mông Phong thấp giọng hỏi: “Sao giường tụi mình cũng kêu thế này?”

Lưu Nghiễn: “Chắc bị anh đè hư luôn đó...”

Tại phòng bên cạnh, Trương Dân và Quyết Minh nhin cười vô cùng vất vả khổ sở.

Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, hai người tựa vào giường ngắm trăng, vừa to vừa tròn.

“Làm tình đi.” – Mông Phong khẽ mời chào.

Lưu Nghiễn: “Không được đâu, chiều nay mới làm xong, bây giờ chân còn mềm nhũn nè, anh đứng là... ngựa được. Anh lên cơn đấy à?”(Ngựa được: ý chỉ mấy người dồi dào ham muốn =))))))

Lưu Nghiễn đẩy đầu Mông Phong ra, Mông Phong lắc qua lắc lại, rồi phì cười hỏi: “Em không muốn làm hả?”

Mông Phong cởi bỏ quần áo Lưu Nghiễn, sờ mó tới lui trên người cậu. Mùa Xuân mang đến một thứ cảm giác rất kỳ lạ, tựa như chàng phong lưu ngả ngớn, như có như không trêu ghẹo khiêu khích trong lòng họ, chỉ muốn cùng người mình yêu ngả vào nhau, cho dù làm bao nhiêu lần cũng chẳng thể nào đủ.

“Em đừng kêu thành tiếng đấy.” – Mông Phong hạ thấp giọng hết mức.

Mông Phong cởi sạch quần áo của mình và Lưu Nghiễn, hai cơ thể đàn ông phô bày tấm gội dưới ánh trăng, lãng mạn mà gợi tình. Mông Phong ra hiệu cho Lưu Nghiễn úp lên cửa sổ, còn mình xoa dầu bôi trơn rồi tiến thẳng vào trong.

Hồi chiều đã làm bên hồ một lần rồi, nên phía sau Lưu Nghiễn dễ dàng bị đâm mở, đón làn gió đêm dịu nhẹ, trong lòng bỗng sinh ra niềm vui sướng không lời.

Làm tình như vậy lãng mạn quá đi... Lưu Nghiễn thấp giọng thở dồn, Mông Phong tiến vào thật sâu, suýt nữa khiến Lưu Nghiễn kêu to thành tiếng.

Mông Phong phủ phục trên mình Lưu Nghiễn, hai tay ôm eo cậu, khẽ giọng: “Suýt.”

Rốt cuộc Lưu Nghiễn đã hiểu, Mông Phong lại nổi hứng quái đản rồi. Kiểu làm tình không tạo ra âm thanh, đây kiểm nén nhẫn nhịn này có thể kích thích khoái cảm đôi bên, Mông Phong bắt đầu đâm rút từng chút một theo nhịp, Lưu Nghiễn cắn răng, kiên trì không phát ra tiếng, cậu càng như thế, Mông Phong càng cảm sâu hơn.

Mông Phong muốn đâm Lưu Nghiễn đến vụn vỡ mà thét to, bởi thế hấn rút ra nguyên cái, rồi lại đẩy vào trọn tận cùng, Lưu Nghiễn cúi đầu bật ra một tiếng rên rỉ.

“Em sẽ không... kêu lớn tiếng đâu...” – Lưu Nghiễn thấp giọng bảo.

Và giọng Quyết Minh vang đến: “Ừm, nhưng giường của các anh kêu rất lớn.”

Phụt một tiếng, Mông Phong và Lưu Nghiễn đồng thời mất kiểm soát, Trương Dân ở phòng bên cạnh cười văng.

Lưu Nghiễn miễn cưỡng hỏi: “Làm ồn hai người à?”

“Không có!” – Quyết Minh đáp – “Tụi tôi đã ngủ rồi.”

Trương Dân hòa theo: “Đúng đó, đang nói mớ thôi.”

Mông Phong bảo: “Nói mớ không tốt đâu đồng chí.” – Dứt lời thì đâm rút cực nhanh.

“Ừ... Anh...” – Lưu Nghiễn gắng nhịn xuống niềm sướng khoái khi gần cao trào.

Trương Dân nói: “Chúng mình cũng làm đi, nhóc cưng.”

Phòng bên cạnh yên tĩnh chốc lát, đoạn truyền đến tiếng rên rỉ của Quyết Minh và tiếng thở dốc của Trương Dân, Mông Phong và Lưu Nghiễn đều phì cười.

Tuy vậy, Lưu Nghiễn và Quyết Minh chưa hề gọi thành tiếng, trong không gian nhỏ hẹp ngập tràn tiếng thở dồn dập của đàn ông. Cuối cùng, Lưu Nghiễn và Mông Phong cùng lên tới đỉnh.

Tứ bề lại chìm vào tĩnh lặng, chỉ lát sau, Quyết Minh cất tiếng: “Bọn tôi không đồng đều, tôi không nhịn được mà ra trước rồi, giờ đang lấy tay giúp ba.”

Lưu Nghiễn và Mông Phong cười đến đắm giường bùm bụp, Trương Dân đỡ khóc đỡ mếu: “Con muốn tường thuật trực tiếp đấy hả nhóc cưng?”

“Trăng sáng ghê đó.” – Mông Phong ôm Lưu Nghiễn, dựa vào đầu giường ngắm trăng.

“Ừa.” – Trương Dân cười đáp – “Ngày mai phải gia cố bức tường này thêm chút nữa.”

Trong gió Xuân dịu dàng, biển hoa rào rạt đong đưa, Quyết Minh khe khẽ hát: “Nỗi nhớ hóa thành biển, ở ngoài cửa sổ không thể vào được...” (3)

(3) Trích lời bài hát Biển Hoa – Châu Kiệt Luân. Nghe tại đây

Lưu Nghiễn cũng nhẹ hòa lời ca: “Tha thứ nói quá nhanh, rồi tình yêu thành trở ngại...”

Mông Phong: “Tha thứ ‘bắn’ quá nhanh...”

Cả bọn: “...”

79. Chương 79: Pn6

Tại căn cứ thuộc vùng biển Quốc tế, Khu số Sáu, tháng 12 năm 2013.

“Tên kia rõ là một kẻ thô lỗ.” – Một cô kỹ sư ngán ngẩm than – “Ai thích thì gả đi, tôi thực tình hết chịu nổi anh ta rồi.”

Người xung quanh đều lớn tiếng cười ha hả, duy chỉ có một cậu nam sinh đeo tai nghe ngồi bên góc, vẫn thờ ơ cầm cục gồm tẩy xóa nét vẽ chì trên giấy.

“Xuyt...” – Có người khê giọng nhắc – “Anh hùng giải cứu thế giới đến rồi kìa.”

Lưu Nghiễn cầm theo một tập bản vẽ, bước nhanh qua nhà xưởng Trung ương. Nhóm kỹ sư cười nhặt dè bủ, nhỏ tiếng xì xỏ bàn tán.

Cậu nam sinh ngẩng đầu nhìn, biểu tình và ánh mắt như có vẻ rối rắm phức tạp, lại cúi đầu tiếp tục công việc dang dở.

“Chào!” – Bạch Hiểu Đông cười tươi như Mặt trời tỏa nắng – “Kỳ Kỳ!”

Cô kỹ sư tên Kỳ Kỳ miễn cưỡng đáp: “Tôi đang bận làm việc!”

Bạch Hiểu Đông nói: “Ăn cơm chứ, gần mười hai giờ rồi đó, đi thôi nào.”

Mọi người chung quanh nhao nhao giỡn cợt, Kỳ Kỳ thuận tay thu dọn đồ đạc.

Lại Kiệt vẫn vóc người cao gầy, tóc xén ngắn gọn, là da ngăm đen, lại có chút giống một tay lính già lưu manh, anh ta từ đằng xa gọi với: “Bạch Hiểu Đông! Nhanh lên coi!”

Cậu nam sinh kia tháo tai nghe xuống, ngó đồng hồ xem giờ, cũng đứng dậy đi ăn cơm. Đầu óc lơ đãng bước đi, suýt nữa đâm sầm vào Lại Kiệt.

Lại Kiệt nghiêng người nhường đường, đưa mắt nhìn cậu ta một cái.

Lại Kiệt hút thuốc cạnh thang máy, cậu nam sinh kia đứng cuối nhóm người chờ thang máy.

‘Lưu Nghiễn trong truyền thuyết’ vừa trở về, đến nói chuyện với Lại Kiệt: “Anh Tiểu Kiệt, Tiến sĩ Ngụy có việc tìm tôi rồi, anh tự ăn đi nha.”

Lại Kiệt thống thiết kêu lên: “Không phải chứ! Ông đây chả muốn làm kỳ đà cản mũi nữa!”

Bạch Hiểu Đông nắm tay Kỳ Kỳ, hướng về phía Lại Kiệt mà hô: “Tới đây! Cùng đi ăn chung!”

Lại Kiệt đáp: “Thôi các cậu chơi đi, ăn ngon miệng.”

Dân tình chung quanh vẫn thường ngoái đầu nhìn mấy người họ, nhưng chẳng ai chào hỏi gì.

Toàn là người nổi tiếng cả... Mọi người nghĩ thầm, những anh hùng giải cứu thế giới đó nha.

Thang máy vừa đến tầng Mười sáu, nhóm kỹ sư đồng loạt ủa vào, quá tải trọng.

Cậu nam sinh kia lười chen chúc, vẫn đứng cầm tay trong túi, chờ lượt tiếp theo. Lại Kiệt đứng tựa lưng ở bức tường đối diện, nom vẻ dăm chiêu lăm.

Cậu nam sinh nghiêng đầu nhìn Lại Kiệt, rồi bỗng mỉm cười với anh ta. Lại Kiệt nhướn mày, khóe miệng khẽ nhếch, cũng đáp lại cậu ta bằng cái cười nhẹ.

Thang máy lên tới, Lại Kiệt vút điều thuốc, cùng cậu ta bước vào trong.

Hai người đứng trong thang máy không nói năng gì, Lại Kiệt chọn tầng Mười ba, cậu nam sinh cúi đầu vận to âm lượng tai nghe, tiếng ca của Avril loáng thoáng truyền đến.

Giữa tiếng động cơ vận hành, thang máy chậm chậm chạy lên, tiếp đó “Ừ—” một tiếng, lồng thang ngừng hẳn.

“Í ò— í ò—” Ánh sáng đỏ chớp lóe không ngừng trong thang máy, Lại Kiệt và Lục Cố đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, thang máy đã mắc kẹt ngay giữa tầng Mười lăm.

Lại Kiệt vỗ tay rầm rầm muốn phá cửa, song không hề xê xích mấy may.

Cậu nam sinh tháo tai nghe xuống, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lại Kiệt: “Chào cậu.”

Nam sinh: “Chào anh... Bị cúp điện hả?”

Lại Kiệt tiến lên một bước, ấn vào nút liên lạc, cất tiếng: “Gọi phòng kỹ thuật Trung tâm, gọi phòng kỹ thuật Trung tâm, xin trả lời.”

Đầu bên kia vẫn tĩnh lặng như tờ.

Lại Kiệt quay đầu hỏi: “Không phải cậu là nhân viên kỹ thuật sao?”

Nam sinh đáp: “Ày chà, tôi có phụ trách khu vực này đâu.”

Đèn báo động trên cao tắt phụp, trong thang máy đen kịt tù mù, Lại Kiệt móc hộp quẹt ra, tách một tiếng, chiếu rõ mặt của hai người.

Dưới ánh lửa, hiện ra khuôn mặt Lại Kiệt cương nghị, trưởng thành, mà cậu nam sinh kia thì đầy nét trẻ con, rõ ràng là một thiếu niên chưa trải sự đời.

“Trèo ra ngoài đi.” – Cậu nam sinh bỗng nói – “Trên nóc có lối ra.”

“Đùa à!” – Lại Kiệt có vẻ kích động – “Đừng ý kiến vớ vẩn!”

Lại Kiệt đi đến góc thang máy, châm thuốc. Cậu nam sinh kia hỏi: “Anh là lính đặc chủng K3 cơ mà?”

Lại Kiệt nhướn mày nhìn cậu ta một cái, chân mày kiếm nhướn cao hơn, vươn ngón tay chọc vào người Lục Cố, nói: “Đúng, thế nhưng cậu thì không, cho nên phải chờ ở đây.”

Cậu nam sinh nhún vai, Lại Kiệt trưng ra vẻ mặt ‘cậu thì biết quái gì’.

Nam sinh bảo: “Tôi nghe kể các anh là người hùng giải cứu thế giới. Tôi luôn đi, trèo thang máy chỉ là chuyện nhỏ như muỗi, đưa tôi ra ngoài với. Đói bụng lắm rồi.”

Lại Kiệt ngậm điều thuốc, biểu tình dờ khóc dờ mếu, thuận miệng vuột ra một câu. Bây giờ mà nói “Đứa trẻ không biết sợ chết”, cũng tương đương với “Đồ nhãi trẻ trâu coi trời bằng vung.”

Cậu nam sinh không nghe thấy gì, ngồi xồm trong góc thưởng thức âm nhạc của mình. Lại Kiệt cũng ngồi bệt xuống, chân trái co lên, chân phải duỗi thẳng, một tay gác lên đầu gối, trầm tư nghĩ ngợi.

Hồi sau, Lại Kiệt ra tiếng hỏi: “Cậu tên gì? Năm nay bao tuổi?”

Cậu nam sinh đáp: “Lục Cố.”

Lại Kiệt gật đầu, khen: “Tên rất hay.”

Lục Cố tiếp: “Ba tôi họ Lục, mẹ tôi họ Cố.”

Lại Kiệt nghiêng đầu nhìn cậu ta, lát sau anh nói: “Không thể mang cậu trèo thang máy được, quá nguy hiểm.”

Lục Cố lại hỏi: “Anh tên là Tiểu Kiệt hả? Tôi nghe đàn anh ‘Lưu Nghiễn trong truyền thuyết’ gọi anh như thế.”

Lại Kiệt lơ đãng đáp: “Cậu bảo sao thì là vậy, nhiều tuổi rồi?”

Lục Cố: “Mười bảy.”

Lông mày Lại Kiệt giãn giãn, hỏi: “Vậy sao không đi học nữa?”

Lục Cố: “Không thi nổi, học xong chương trình bắt buộc thì tới đây. Ba mẹ nhờ vả quan hệ xin cho tôi vào nhà xưởng Trung ương.”

Lại Kiệt gật đầu, tiếp: “Thế ba mẹ cậu cũng ở đây à?”

Lục Cố biếng nhác đáp lời, Lại Kiệt bảo: “Được nhỉ, cũng khá êm ả đó chứ.”

Hai người chẳng nói thêm câu nào, cứ thế trầm mặc khá lâu, Lục Cố lại mở miệng: “Này, anh hùng.”

Lại Kiệt: “Mẹ nó đừng có gọi như vậy nữa đi, da gà nổi cùng mình luôn này.”

Lục Cố lặp lại: “Ồ vậy, anh Tiểu Kiệt, giờ phải làm sao?”

Lại Kiệt trầm giọng đáp: “Chờ, kiên nhẫn chờ đi.”

Lục Cố: “Anh hùng thế giới như các anh, ít nhất phải có một chiếc di động chứ, cũng không thể...”

Lại Kiệt: “Đời nào, tôi chỉ mới là Thiếu tá thôi, kém cấp bậc.”

Lục Cố cảm thông ‘à’ một tiếng.

Lại Kiệt im lặng.

“Tôi thấy cậu có vẻ thiếu ăn đòn.” – Lại Kiệt cất tiếng giữa bóng tối.

Lục Cố tiếp tục nghe nhạc, đáp trả: “Anh bị thần kinh à, tôi có làm gì chọc giận anh đâu.”

Lại Kiệt nói: “Cậu tới đòi nợ đúng không?”

Lục Cố chẳng hề hấn gì mà rằng: “Ba tôi cũng nói như thế.”

Cả hai lại ngồi bó trong thang máy thật lâu, rốt cuộc Lại Kiệt cũng ngồi không yên, đứng dậy cúi kính nhấc lên nút liên lạc của thang máy, bên kia truyền tới thanh âm trò chuyện của hai người khác.

Lưu Nghiễn: “Quyết Minh, hình như nhóc đóng sai công tắc rồi, sao anh cảm thấy nguồn điện không đúng lắm...”

Quyết Minh: “Có biết đâu, ai bảo trên bảng điện tử ngay cả tên cũng chẳng đánh dấu...”

Lưu Nghiễn: “Vậy nhóc đóng những công tắc nào?”

Quyết Minh: “Thì tôi tùy tiện đóng đại vài công tắc...”

Lại Kiệt: “...”

Lưu Nghiễn phát khùng gất lên: “Nhóc không biết phải đóng công tắc nào, thế mà cũng ‘tùy tiện đóng đại’ à?!”

Quyết Minh: “Cũng đâu phải công tắc nguồn điện cung cấp cho khu nghiên cứu Khoa học, có lẽ chỉ là thiết bị chiếu sáng thôi...”

Lại Kiệt nổi sùng thét: “Trương Quyết Minh! Lưu Nghiễn! Mấy đứa đang làm cái quái gì thế hả?!”

Lưu Nghiễn và Quyết Minh đều giật mình kêu lên, Quyết Minh hỏi: “Đội trưởng hả? Chào, anh ăn cơm chưa? Không đúng, sao anh lại nói qua thiết bị liên lạc trong thang máy...”

Lại Kiệt quả tình hết hơi hết sức: “Tôi bị mấy cậu nhốt trong thang máy đây này!!!”

Quyết Minh giải thích: “Tội tôi đang giúp Tiến sĩ Ngụy thử nghiệm người máy mới, mà thiếu nguồn điện, chính Lưu Nghiễn đề nghị tới trộm ít điện xài kè...”

Lại Kiệt: “Bớt nhiều lời đi! Nhanh mở điện cho tôi!”

Lưu Nghiễn: “Anh kiên nhẫn chờ chút, chúng tôi vẫn chưa tìm ra cách khác.”

Quyết Minh: “Điện năng tăng lên 70% rồi, đừng nói cho người khác biết đó, nếu không chúng tôi sẽ bị mắng chết.”

Lại Kiệt: “...”

Lục Cố: “...”

Quyết Minh: “Ừa, sao lại tụt xuống 0%?”

Lại Kiệt sắp phát điên tới nơi.

Lưu Nghiễn: “Thử lần nữa đi, anh chờ chút nha Lại Kiệt, khoảng bốn năm phút là xong. Quyết Minh đi lấy quyển Jane Eyre(1) đọc cho Lại Kiệt nghe, để ảnh giết thời gian.”

(1) Jane Eyre: là cuốn tiểu thuyết của văn sĩ Charlotte Brontë, là một trong những tiểu thuyết có ảnh hưởng sâu sắc và nổi tiếng nhất của nền văn học Anh.

Quyết Minh: “Có mỗi truyện tranh ‘Cuộc phiêu lưu dưới đáy biển của Mèo đỏ và thỏ Xanh’ à...”

Lại Kiệt vịn tường, đến đứng cũng không vững nữa.

Một hồi sau, Lưu Nghiễn nói: “Thôi vậy, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, đừng để người khác phát hiện, té gấp.”

Quyết Minh: “Vì vậy mèo đỏ mới hỏi, hoàng tử người cá ở đâu... Đội trưởng, tụi tôi đi nhá, tạm biệt!”

Lại Kiệt: “Ê này! Quyết Minh! Nhóc đọc cho hết câu chuyện đi chứ! Kể đỡ chừng thế sao được!!”

Thang máy bừng sáng, khôi phục nguồn điện, chậm rãi chạy lên trên, dừng lại ở tầng Mười ba, trước cửa có ba gã nhân viên kỹ thuật đứng đợi sẵn.

“Quái lạ, sao bỗng dừng lại chạy được rồi?”

“Không việc gì chứ?”

Người xung quanh vây hỏi. Lại Kiệt co giật khóe miệng, sải chân rời đi, Lục Cố cũng lão đà lão đảo bước ra. Đồng nghiệp ở nhà xưởng thốt lên: “Woa, cậu bị nhốt chung thang máy với anh hùng cả tiếng đồng hồ luôn, đã trò chuyện những gì vậy?”

Lục Cố đáp: “Không có gì, đang nghe chuyện ‘Mèo đỏ và thỏ xanh phiêu lưu dưới đáy biển.’”

Sau hai giờ chiều, Lục Cố mới đến được căn tin, cơm đã hết, cậu đành móc thẻ đi mua phần đồ xào để ăn, khi bưng đĩa ngồi xuống thì phát hiện Lại Kiệt đang ngồi ở bàn bên cạnh, cậu ta không nén nổi tò mò ghé qua phần cơm của anh.

Lại Kiệt ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lục Cố, vùng chân mày giật nhẹ.

“Cậu không đi làm sao?” – Lại Kiệt hỏi.

“Buổi chiều không làm.” – Lục Cố thản nhiên đáp – “Về phòng ngủ.”

Lại Kiệt nhận xét: “Vô tổ chức vô kỷ luật.”

Lục Cố lẩm nhẩm hát khê, ăn mấy hớp cho xong bữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Một đĩa đồ xào lớn chỉ mới gấp vài đĩa còn thừa lại trên bàn, khi nhân viên căn tin tới thu dọn còn lâu bàu: “Đúng là lãng phí.”

Lại Kiệt chen lời: “Tụi trẻ bây giờ, có điều kiện sống tốt quá mà.”

Lại Kiệt dùng xong bữa trưa, đi dạo loang quanh vài vòng rồi quay về ký túc xá nằm, rồi rãi không có việc gì. Buổi tối Bạch Hiểu Đông về, hai người ở chung một phòng ký túc, Bạch Hiểu Đông cầm cái dây treo điện thoại di động, đóng cửa tòng teng trước mặt mà cười ngu.

Lại Kiệt hỏi dò: “Gấu của cậu tặng đấy à?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Ừa, thiệt có lòng mà.”

Lại Kiệt nói: “Chẳng qua cô ta tiện tay lấy vại cái ốc vít gắn vào nhau, lừa phỉnh tên ngốc nhà cậu thôi.”

Bạch Hiểu Đông bị chột trúng cái chân đau, lớn tiếng kêu: “Cái gì mà lừa phỉnh! Bọn tôi đang hẹn hò nha! Đội trưởng! Anh gato với tôi thì có!”

Lại Kiệt: “Đúng đây đúng đây, anh gato với cậu.”

Lại Kiệt đứng dậy châm điếu thuốc, gấp chăn thành một khối đậu hũ vuông vức chỉnh tề, rồi lại đi giặt quần áo.

Bạch Hiểu Đông: “Anh cô đơn lắm phải không, đội trưởng, kiếm người yêu đi. Mùa Đông sắp đến rồi, sẽ lạnh lắm đó.”

Lại Kiệt chả buồn đếm xỉa: “Cô đơn mà, gato với mấy người mà.”

Bạch Hiểu Đông nói: “Tôi thấy Quyết Minh cũng rất tốt, nhóc ấy thiệt đáng yêu, sao Kỳ Kỳ không thể giống nhóc ấy chứ? Kỳ Kỳ hung dữ lắm. Đội trưởng, anh muốn đi bày tỏ với Quyết Minh hông?”

Lại Kiệt vút toẹt bộ đồ trong tay xuống, nổi cáu hét: “Đòe mòe cậu đang giúp anh hay hại anh đây?! Ai đời như cậu không hả?!”

Một chốc sau, thanh âm trầm thấp của Lại Kiệt ngân nga từ phòng tắm.

“Chúng ta vì cô đơn mà cho nhau những lời hứa hẹn... Chúng ta vì dẫn dắt lẫn nhau mà chán ghét cuộc sống...”(2)

Bạch Hiểu Đông cũng hát theo: “Chú mèo nhỏ, trên nóc nhà... Bài tình ca nó hát rất khó nghe vì lạc điệu...”

(2) Trích lời bài hát Một giấc mơ, nghe tại đây

Lại Kiệt: “...”

====

Vào buổi hoàng hôn mấy ngày sau.

Lại Kiệt lao mình xông qua phòng tuyến, thả người bật nhảy, nhẹ nhàng phóng qua thành viên đội bạn, bắt lấy quả bóng, vung tay úp rổ một cách điệu nghệ.

Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay rân rân, Lại Kiệt đáp xuống đất, tiếp tục chạy đi. Bạch Hiểu Đông hô lên: “Coi đây! Tôi chuẩn bị trả đòn đó!”

Trịnh Phi Hổ huyết còi, đám người đứng xem lại hò hét cổ vũ, bảng báo giờ ngoài sân bóng K3 còn chưa đầy một phút là kết thúc trận bóng. Đấu ba chọi ba, Trác Dư Hàng, Mông Phong và Trương Dân làm một đội. Lại Kiệt, Bạch Hiểu Đông và Lưu Nghiễn một đội.

Trác Dư Hàng cướp bóng bật bảng, tiếp đó ném bóng sang biên, Lưu Nghiễn nhảy lùi lại, va người vào Mông Phong.

Lưu Nghiễn lao lên không, hai tay cậu tiếp được quả bóng mà Trác Dư Hàng định chuyền cho Mông Phong, khi tiếp đất thì khẽ xoay người, dùng vai ngăn đón bàn tay cướp bóng của Mông Phong, trở tay ném cho Lại Kiệt.

Lại Kiệt khom lưng, nghiêng người nâng bóng, lách qua dưới sải tay Trương Dân, chuyền ngược lại cho Lưu Nghiễn.

Lưu Nghiễn đứng vững, bật lùi, vung tay ném rổ, quả bóng vẽ thành một đường vòng cung giữa không trung, toàn trường lặng thình, quả ba điểm chui tọt qua rổ. Phía ngoài sân bóng dội lại tiếng kêu gào inh tai. Trịnh Phi Hổ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn 5 giây.

Mông Phong lại tiếp tục tung bóng, bốn, ba, hai, một... Trận đấu kết thúc.

Bạch Hiểu Đông giơ cao ngón cái đầy bánh tỗn với Kỳ Kỳ đang đứng bên sân, bất thình lình bị Trác Dư Hàng vỗ bốp vào gáy.

Tan cuộc, khán giả lũ lượt rời đi, mấy anh lính toát mồ hôi ướt đầm. Mông Phong đi mua nước uống, Trương Dân ngồi xuống, Quyết Minh đứng dựa vào ghế sau vai anh, giơ ngón tay chộp tới chộp lui, vờ như đang đầm bóp cho Trương Dân vậy.

Bạch Hiểu Đông tươi cười tán chuyện với Kỳ Kỳ, lúc cậu ta nói còn có thể trông thấy lúm đồng tiền rất tuần tú.

Trác Dư Hàng trưng bộ mặt lạnh như tiền, sóng vai ngồi cùng em gái Trác Đình trên băng ghế dài trong góc sân.

Lại Kiệt vẫn một mình, tản bộ vài vòng trong sân bóng, mồ hôi ướt đầm cả người, anh cởi áo ba lỗ vắt ngang vai, đánh trần, để lộ làn da màu đồng rắn chắc đẹp đẽ.

Anh ta dừng bước, bắt gặp Lục Cố đang ngồi ở băng ghế dài dưới tán cây.

Lục Cố giương mắt quan sát anh, thấy Lại Kiệt ở trần, trên bờ ngực cường tráng là hai tấm thẻ tên.

Lại Kiệt: “Sao cậu vào đây được?”

Lục Cố đáp: “Đi cùng với chị tôi, chị tới xem Bạch Hiểu Đông thi đấu.”

Lại Kiệt liếc mắt về phía bên trái, chỗ Kỳ Kỳ đang đứng nói chuyện với Bạch Hiểu Đông, rồi hỏi: “Cô ta là chị ruột của cậu à?”

Lục Cố đáp: “Chị em quen biết thôi.”

Lại Kiệt không bình luận gì thêm, bụng thầm nghĩ chắc là một mối quan hệ tế nhị vớ vẩn nào đó của cậu nhóc này. Lục Cố cầm một chai trà chanh, lắc lắc trước mặt Lại Kiệt. Anh thuận tay đón lấy, vặn mở nắp và uống.

“Ghi nợ nhé, quên mang thẻ rồi.” – Lại Kiệt nói – “Vài hôm nữa mua chai khác trả cho cậu.”

Lục Cố hỏi: “Anh hùng mua đồ cũng phải trả tiền hả?”

Lại Kiệt bảo: “Trả chứ, cậu trông ‘anh hùng’ bên kia kìa, mua đồ uống mà tới mức muốn oánh lộn luôn đấy.”

Mông Phong đứng trước máy bán hàng tự động, tức tối vừa vỗ vừa đập: “Lại nuốt tiền rồi! Tầng Mười sáu các người nghiên cứu ra thứ máy móc quái quỷ gì thế! Cái máy này nhai gần một trăm đồng của bố rồi đấy!!!”

Lưu Nghiễn giận dữ gắt: “Trên đó có số điện thoại sửa chữa mà, anh không biết đường gọi à? Chỉ giỏi dấm với đập! Đến khi đập hư còn phải tốn tiền bồi thường, coi chừng bị ba anh đập chết!”

Mông Phong rất chi là cáu tiết, nóng mặt quát: “Tôi đang mua nước uống cho mấy người nha, vậy mà toàn đứng đó xem trò hề...”

Lưu Nghiễn: “Quyết Minh! Nhóc có mang theo túi công cụ cầm tay không?”

Quyết Minh ra tiếng: “Để tôi làm cho, tay anh đứt không vừa đâu.”

Quyết Minh móc một cái túi nhỏ, bày ra một loạt tua vít chỉnh tề đủ kích cỡ, nhóc vói tay vào cửa nhà hàng của máy bán hàng tự động, vồn vện hai chục giây sau đã thu dọn đồ đạc đứng dậy rời đi.

Mông Phong: “?”

Mông Phong lại đập một phát vào cái máy, nổ đánh ầm, tiếng ồn ào kéo dài không dứt, đồ uống cứ như sóng triều ồ ạt lao ra, lẫn ngổn ngang giữa sân bóng.

Mọi người dở mếu dở cười, có một người đến lụm chai nước uống, Mông Phong lấy tiền nhét vào máy, bảo: “Đi ăn cơm ăn cơm thôi.”

Lại Kiệt đứng dậy nói: “Để tôi đi theo ăn chực một bữa, lười về phòng lấy thẻ quá. Này, cậu cứ nhặt đại một lon đi Lục Cố, coi như tôi trả cho cậu ha.”

Khóe miệng Lục Cố giần giật, hai tay đút túi, theo chân nhóm người rời đi. Kỳ Kỳ quay đầu gọi: “Em trai, cùng đi ăn cơm tối nào.”

Bữa tối ăn ở căn tin cao cấp. Mấy người ráo hết mồ hôi thì tự tìm chỗ ngồi xuống, đúng là có đôi có cặp, còn mỗi Lại Kiệt cô đơn chiếc bóng, một thân một mình.

Lục Cố nói: “Anh Tiểu Kiệt, anh quên mang thẻ đúng không? Vậy tôi mời anh nhé.”

Lại Kiệt ngồi phía đối diện Lục Cố, hai người chọn bàn trong góc vắng nhất. Lục Cố gọi rất nhiều món, Lại Kiệt ngăn: “Đừng gọi nhiều quá, ăn không hết.”

Lục Cố thản nhiên: “Ăn không hết thì bỏ.”

Lại Kiệt cao giọng hỏi: “Chẳng phải nói đội thua mời rượu sao?”

Trác Dư Hàng xách một chai rượu đế tới, đặt xuống bàn Lại Kiệt, liếc mắt hướng Lục Cố, ý muốn hỏi người này là ai.

Lại Kiệt giới thiệu: “Lục Cố, cậu em vợ của Hiểu Đông đấy.”

Trác Dư Hàng gật đầu: “Chào cậu.”

Trác Dư Hàng bắt tay một cái với Lục Cố xong đi ngay, Lại Kiệt tự rót rượu tự uống, cùng Lục Cố nói chuyện phiếm. Cha của Lục Cố là một kiến trúc sư, còn mẹ là chuyên viên kiểm tra chất lượng thực phẩm, một nhà ba người may mắn thoát khỏi cơn nguy khốn trong đại dịch zombie. Lục Cố từ nhỏ vốn ưa chơi bời lêu lổng, được nuông chiều hết mực. Nhận một chức vụ nhân hạ ở tầng Mười sáu. Tiến sĩ Ngụy vì nể mặt cha Lục nên cũng không quản thúc cậu ta.

Lại Kiệt uống đến mức lời nói cũng phát ngọng: “Cha mẹ đều khỏe mạnh, tốt nhỉ tốt nhỉ... Bọn trẻ non dạ, vẫn chưa biết quý trọng.”

Lục Cố: “...”

Lưu Nghiễn thông cảm bảo: “Đừng để ý làm gì, anh ấy hơi say rồi đó.”

Lại Kiệt mở to đôi mắt đỏ ngầu, nói với Lục Cố: “Bọn tôi nào phải là anh hùng, chỉ là người bình thường thôi, cậu hiểu không! Mọi người đều như nhau hết.”

Quyết Minh: “Nè Lưu Nghiễn, cái máy làm tỉnh rượu anh phát minh đợt trước đâu rồi?”

“Đừng dùng thì tốt hơn.” – Mông Phong chen lời – “Để phát sinh chuyện nguy hiểm tánh mạng lắm.”

Bạch Hiểu Đông ăn xong trước nên đi cùng Kỳ Kỳ, Trác Dư Hàng thì tiễn em gái về ký túc xá, trong phòng ăn chỉ còn lại hai đôi Trương Dân – Quyết Minh và Mông Phong – Lưu Nghiễn, thêm cả hai người ngồi trong góc kia nữa.

Lại Kiệt ngả lưng ra ghế, nhìn Lục Cố.

Lục Cố hỏi: “Khi nào có thể ra đất liền?”

Lại Kiệt thuận miệng đáp: “Chắc nhanh thôi, mùa Xuân sang năm là đi được.”

Lục Cố gật đầu, lại tiếp: “Chuyện này không phải là bí mật quân sự à?”

Lại Kiệt nói: “Anh xem chú là em út trong nhà nên mới bảo cho hay. Chú mày rất thiếu đồn, bớt cái kiểu xấc xược tự cao ấy đi.”

Lục Cố bật cười ha hả, Quyết Minh phán: “Làm anh trai còn chẳng bằng làm ba.”

Lại Kiệt: “...”

Lục Cố: “...”

Mông Phong nói câu thâm thúy: “Cung biết quá nhiều rồi, coi chừng bị đội trưởng diệt khẩu nhé. Con trai, đi nào.”

Lưu Nghiễn hòa theo đứng dậy, kéo tay Mông Phong, cậu nói: “Ba nè, coi chừng ông nội đánh đòn à nha.”

Lưu Nghiễn vờ giơ cùi chỏ lên, Mông Phong cũng làm bộ tránh né, hai tên khoái chí cười văng. Trương Dân và Quyết Minh cũng rời đi.

Lại Kiệt thu dọn đồ đạc, nói: “Về thôi.”

Lục Cố bèn bảo: “Tôi đưa anh về nhé.”

Bước chân của Lại Kiệt có hơi chênh choáng, anh uống hơn nửa lít rượu đế, quần áo khoác, không thèm đếm xỉa đến Lục Cố, tự mình đi về ký túc xá.

Màn đêm buông xuống, Bạch Hiểu Đông trở về với bộ mặt sầu não.

Lại Kiệt dậy men say, khép mắt hỏi: “Sao thế? Cậu em?”

Bạch Hiểu Đông: “Kỳ Kỳ không chịu cho tôi ôm cô ấy.”

Lại Kiệt: “Ồ.”

Bạch Hiểu Đông: “Tôi vất vả dồn hết cam đảm mới... dám nắm tay cô ấy...”

Lại Kiệt: “Thế đã nắm được chưa?”

Bạch Hiểu Đông đáp: “Nắm được rồi, có điều cô ấy không được vui.”

Lại Kiệt: “Lúc nắm tay cậu có cương không?” (Ồ, chào cờ đó mà =,.,=)

Bạch Hiểu Đông: “Có cương... Đội trưởng, sao anh biết chuyện đó?”

Lại Kiệt mở mắt, nắm sợi dây chuyền và thẻ sắt, giơ lên trước mặt lật qua lật lại ngắm nghía, bảo: “Anh đoán vậy.”

Rồi một tuần trôi qua.

Có tiếng đập cửa vang lên ngoài phòng làm việc.

“Vào đi.” – Mông Phong biếng nhác mở miệng.

Lưu Nghiễn gục xuống bàn đánh ngáp, Lại Kiệt đẩy cửa bước vào, nói: “Lưu Nghiễn, anh hỏi cậu chuyện này.”

Mông Phong nhếch nhếch khóe miệng, chen ngang: “Chỗ này là phòng làm việc của Trung úy Mông Phong nhé, Lưu Nghiễn là thư ký của tôi nhé.”

Lưu Nghiễn thờ ơ tiếp: “Chỗ này là phòng làm việc của Trung úy Mông Phong, tôi là thư ký của anh ấy. Sếp, anh cần quân sự tình củm hử?”

Lại Kiệt cười đẩy cái ghế trước mặt đi, đổi một chiếc ghế có lưng dựa rồi vất chân ngồi, hai tay gác lên thành ghế, thích ý nhún nhip, mở lời: “Lưu Nghiễn, cậu thân với Tiến sĩ Ngụy lắm đúng không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Ông ấy thích Quyết Minh hơn, lại không hề đề phòng nhóc ấy, nếu anh muốn dò hỏi tin tức có thể nhờ Quyết Minh đi nói khách sáo đôi câu. Còn nếu muốn nhờ ông ấy việc gì, thì Tiến sĩ Ngụy có vẻ chịu nghe lời của tôi.”

Mông Phong hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lại Kiệt đáp: “Cái thằng nhóc Lục Cố ấy, cậu có thể nhờ Tiến sĩ Ngụy sắp xếp cho cậu ta sau cuộc chiến không?”

Lưu Nghiễn và Mông Phong liếc nhau, Mông Phong nói: “Thấy chưa, anh thắng rồi.”

Lưu Nghiễn móc ra một tờ giấy ký nợ, vứt cho Mông Phong.

Lại Kiệt: “...”

Mông Phong tiếp: “Thằng nhóc kia vừa gặp đã biết là gay rồi, anh không thấy ánh mắt cậu ta nhìn người khác cũng bất thường à.”

“Đúng đó.” – Lưu Nghiễn nói – “Còn đeo hoa tai ở một bên nữa chứ.”

Lại Kiệt ngắt lời: “Thế thì liên quan gì tới anh!”

Lưu Nghiễn tức thì hỏi: “Vậy là hai người vẫn chưa hẹn hò sao?”

Mông Phong theo phản xạ giấu biệt tờ giấy ký nợ đi, dè chừng ngó Lưu Nghiễn đang toan tính bật dậy cướp lại. Lại Kiệt đáp: “Anh chỉ xem cậu ta là em trai thôi, hai đứa đang cá cược gì đấy?”

Mông Phong: “Chút chuyện tình thú của vợ chồng nhà tôi... Anh nói tiếp đi.”

Lại Kiệt: “À hai đứa còn cá vụ ai nằm trên sao? Chuyện là vậy, quân đội sắp khởi động kế hoạch quay về đất liền rồi, thằng nhóc đó định từ chức, nhưng theo quy định, cậu ta thiếu điểm công(3) nên không được nhận tiền trợ cấp xuất ngũ, mà cậu ta chẳng muốn ở lại Nhà xưởng Trung ương nữa, thích về đất liền tìm chỗ làm việc khác.”

(3) Điểm công: một danh từ xuất phát ở thời hợp tác xã Trung Quốc, dùng để chỉ số điểm đạt được khi công tác trong một ngày của xã viên, cuối năm sẽ tổng kết điểm công để chia hoa hồng cho xã viên đó.

Lưu Nghiễn: “Thiếu điểm công cũng có gì đáng nói đâu. Như Quyết Minh mới vào Nhà xưởng hồi tháng Sáu, mà bây giờ điểm công của nhóc ấy còn cao hơn cả Tiến sĩ Ngụy.”

Lại Kiệt: “Sao mà nói vậy được...”

Mông Phong: “Lưu Nghiễn em ngốc thế, tại sao sắp lại muốn nhờ em giúp chứ? Đây là một vấn đề có chứa điều bí ẩn, em phải thông qua hiện tượng mà nhìn nhận bản chất...”

Trên đầu Lưu Nghiễn bỗng chốc lóe sáng bóng đèn, cậu hô lên: “À há!”

Khóe miệng Lại Kiệt không khỏi co rút.

Lưu Nghiễn tiếp: “Anh muốn cùng về làm ruộng với cậu ấy sao?”

Lại Kiệt: “Cũng có ý định này, nhưng không giống như các cậu tưởng. Bọn anh chỉ là quan hệ bình thường, trở về đất liền thì kết bạn với nhau, cùng tìm một nông trại làm chơi cho biết. Trồng ít thứ để ăn, anh mệt mỏi rồi, không muốn làm lính nữa.”

Mông Phong: “Cậu ta cũng chỉ có một mình à?”

Lưu Nghiễn: “Cậu ta còn cha mẹ mà? Đều khỏe mạnh cả. Đến lúc đó anh muốn sắp xếp kiểu gì? Không sợ ba mẹ cậu ta hỏi chuyện sao?”

Lại Kiệt nổi đóa: “Đã bảo không phải như các cậu tưởng, hầy, mà thôi không làm phiền nữa, để anh nghĩ cách khác.”

“Không phiền hà chút nào.” – Lưu Nghiễn cười cười, bước ra phía trước, bảo – “Cứ để tôi lo.”

Lưu Nghiễn cầm tay Lại Kiệt, lay vài cái, tiếp lời: “Chỉ sợ anh chưa nghĩ được cách, đã khiến chính bản thân mình không dễ chịu rồi.”

Mông Phong cũng đi đến vỗ vỗ vai Lại Kiệt, đưa cho anh cốc nước. Lại Kiệt như trút nhẹ gánh, cười rằng: “Vậy cảm ơn nhé.”

Lưu Nghiễn, Quyết Minh, Lục Cố, cộng thêm con Panda được nhờ nuôi tạm thời, ba người một chó, ngồi trong phòng làm việc độc lập bắt đầu làm đề tài nghiên cứu.

Quyết Minh bất mãn nói: “Sao phải làm thứ này, tôi còn muốn đưa Panda đi dạo nữa. Vất vả lắm mới chờ được Trịnh Kỳ bận thi cử để dắt Panda ra ngoài chơi mà.”

Lưu Nghiễn: “Đừng cảm ràm nữa, làm xong có quà đó.”

Quyết Minh nhùng nhằng nhà nhùng nhằng, túm con Panda, lấy hai chân trước của nó đè xuống thước chữ T: “Lần trước cũng bảo có quà, nhưng mãi hông thấy đưa.”

Lưu Nghiễn dỗ: “Lần này anh ấy chắc chắn sẽ nhớ mà.”

Lục Cố bất chợt hỏi: “Anh Tiểu Kiệt nhờ các anh giúp tôi tăng thêm điểm công đúng không?”

Lưu Nghiễn ngạc nhiên đưa mắt nhìn Lục Cố. Quyết Minh hết ngó Lưu Nghiễn, rồi dòm Lục Cố, ngờ nghệch hỏi: “Anh Tiểu Kiệt là ai?”

Lưu Nghiễn suýt chút ngã bổ chửng, nhủ bụng thẳng nhóc này vờ vịt khoa trương thế, làm quá sẽ phản tác dụng đấy.

Lục Cố nói: “Là Lại Kiệt, vì mấy hôm trước tôi than thở với anh ấy chuyện thiếu điểm công, đúng không?”

Lưu Nghiễn đáp: “Đâu có, chẳng qua đúng lúc nhận được đề tài này, hai người hoặc ba người làm cũng như nhau cả, mà cậu là anh em với Lại Kiệt, nên tiện thể gọi cậu làm chung, không tốt sao?”

Lục Cố gãi đầu một cái, nói: “Ừa, cảm ơn, cảm ơn anh nhiều.”

Quyết Minh: “Đến bây giờ tôi còn chả hiểu chấm điểm công có ích lợi gì.”

Lưu Nghiễn: “Nhóc thì nói gì nữa, đừng ở đó kích thích phạm học trò không có thầy cô yêu thương nâng đỡ như tụi này...”

Quyết Minh và Lưu Nghiễn tranh qua cãi lại, khiến tiến độ công việc được đẩy nhanh thần tốc, vừa nói chuyện tào lao bát nháo, vừa làm việc không ngớt tay, giống hệt hai bộ vi xử lý tốc độ cao, sáng tạo ý tưởng, phác thảo sơ đồ, lên bản vẽ máy, chỉnh sửa hoàn thiện, toàn bộ quá trình chỉ vồn vện trong hai tuần lễ.

Lục Cố bị họ xoay đến chóng mặt xây xẩm, lấy lại được rất nhiều kiến thức căn bản đã mất từ hồi Trung học.

Lục Cố: “Thẻ tên mà anh Tiểu Kiệt đeo trên cổ đó, cái còn lại là của ai vậy?”

Lưu Nghiễn dán mắt chăm chăm vào mô hình 3D trên máy tính, click chuột: “Nếu cậu muốn biết, sao không tự đi hỏi anh ấy?”

Quyết Minh đang kiểm tra số liệu ở máy tính khác: “Để tôi nói cho anh biết nhé, tên của người đó là Lý Nham.”

Lưu Nghiễn: “...”

Lục Cố: “Lý Nham? Không phải anh ta còn sống à?”

Lưu Nghiễn: “Bởi vì kết hôn là nắm mồ của tình yêu.”

Quyết Minh: “Phải đấy, hai người họ vốn là tình đồng chí mặn nồng thân thiết, đương mà Lý Nham đi lấy vợ rồi, nên đội trưởng mới dùng cách đó để kỷ niệm tình hữu nghị của nhau.”

Lục Cố: “...”

Lưu Nghiễn: “Là vậy đó, vào đêm khi ngủ, Lý Nham này say giấc trong lòng cô gái khác, nhưng Lý Nham kia thì áp vào lồng ngực Lại Kiệt.”

Quyết Minh: “BINGO!”

Lục Cố: “Nhưng sao tôi thấy tấm thẻ kia viết tên người khác.”

Quyết Minh: “Ai cơ?”

Lục Cố đáp: “Âu Trạch Dương.”

Lưu Nghiễn vẫn không ngẩng đầu lên, bình tĩnh bịa tiếp: “Xài tên giả đấy. Mẹ của anh ta từng chuyển hộ khẩu. Cậu có thấy sổ hộ khẩu bao giờ chưa? Là cái quyển màu hồng hồng, bên trong ghi tên tất cả thành viên trong gia đình, là giấy tờ xác định công dân đầu tiên trước khi cậu đủ tuổi được cấp chứng minh nhân dân.”

Quyết Minh: “Ừa, hồi trước anh Nham từng công tác trong KBG(4), phải tuân thủ tính bảo mật cho phe mình nên có rất nhiều tên giả. Thiệt ra anh ấy còn có tên gọi là Sang.Santos Aliyev Chomsky.”

(4) KBG: Tổ chức gián điệp Liên Xô, hoặc hiểu theo nghĩa là “Ủy ban An ninh Quốc gia.”

Lục Cố bấy giờ đã đờ như cây cơ, nghĩ bụng hai kẻ được mệnh danh là kỹ sư thiên tài của Nhà xưởng Trung Ương vốn dĩ là người ngoài hành tinh.

“Anh Tiểu Kiệt...” – Lục Cố khó khăn tiếp lời – “Cũng thích đàn ông à?”

“Tại sao anh nói chữ ‘cũng’?” – Quyết Minh hỏi.

“À.” – Lưu Nghiễn giải thích – “Nhóc đừng hiểu sai nhé, ý cậu ấy là gộp chung hai tội mình cũng thích đàn ông đó.”

Quyết Minh gật đầu, đưa mắt nhìn Lục Cố, nói: “Bông tai của anh trông đẹp nhỉ.”

Lục Cố hơi lúng túng cười cười, không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Mãi đến buổi sáng ngày cuối năm, tất cả công việc đều hoàn tất.

“Chúc mừng!” – Lưu Nghiễn mở đầu.

“Chúc mừng chúc mừng — ” – Quyết Minh tiếp.

Lục Cố vui mừng khôn tả, cười đáp: “Cảm ơn!”

Lưu Nghiễn nói: “Cậu cũng bỏ nhiều công sức mà, phải là tội tôi cảm ơn cậu mới đúng chứ.”

Ba người cùng vỗ tay, sau đó tổ làm việc nhỏ chính thức giải tán, Lưu Nghiễn giao nội dung cho Lục Cố, bảo: “Cậu đi báo cáo là hoàn thành nốt nhiệm vụ của tội mình rồi, vất vả nhé!”

Quyết Minh hào hứng: “Phải đi chuẩn bị tiệc mừng Năm mới thôi! Muôn năm!”

Lưu Nghiễn lại đưa cho Quyết Minh một bì thư: “Quà cảm ơn của nhóc này.”

Quyết Minh mở phong bì, liếc một cái, cười rằng: “Rất đáng quý.”

Bên trong là tấm thiệp do tự tay Lại Kiệt làm, dùng nhiều miếng vải đủ mọi màu sắc và giấy phát quang trang trí. Tạo thành khung cảnh bóng dáng Quyết Minh dặt gấu trúc tản bộ, phía dưới còn có dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Cảm ơn nhé, Tiểu Quyết Minh, nhóc cũng là cục cưng của anh.”

Lưu Nghiễn cũng lấy ra một tấm thiệp khác, mà trên đó là hình người quái dị, mắt tròng mũi lệch, không giống Lưu Nghiễn chút xíu nào, đang nhéo lỗ tai của một con gấu bự.

“Cảm ơn cậu, Lưu Nghiễn, anh chúc cậu và Mông Phong mãi mãi hạnh phúc bên nhau.”

Buổi tối cùng ngày, Quân đội tổ chức một buổi tiệc ở ngoài biển, gió mùa Đông lướt nhẹ qua quần đảo san hô, nơi nơi tràn ngập ánh đèn rực rỡ muôn màu, trên đảo nhỏ bày biện những chiếc bàn dài, tiệc đứng ăn uống tự phục vụ.

Trương Dân và Quyết Minh đang đốt pháo hoa, Lưu Nghiễn và Mông Phong lẳng lặng ngồi tựa bên nhau hóng gió biển.

Lại Kiệt vận bộ quân phục phẳng phiu, trên vai đeo quân hàm Thiếu Tá, ngực áo gắn đầy huân chương Anh hùng, tay nâng một ly rượu sâm panh. Anh như hóa thân thành một người khác trong bộ quân phục nghiêm trang.

Lưu Nghiễn đã từng nhận xét một câu rằng: “Lại Kiệt mặc áo sơ mi quần đùi, chỉ là dân thường; mặc áo ba lỗ đóng quần rằn ri, là một anh lính đặc chủng ngoan cường; mặc đồng phục hải quân lục chiến, thì biến thành người hùng uy dũng đến mức người ta khó lòng nhìn thẳng.”

Khi lại Kiệt mỉm cười, dáng vẻ ngông nghênh đã hóa thành khí khái anh hào không chút bó buộc, thất lưng thon dài, bờ vai, tấm lưng hoàn mỹ, đến cả Trương Dân đã từng nhập ngũ làm lính cũng thua kém ba phần.

Lục Cố mặc đồ vest, một tay đút túi quần, tay còn lại nắm ly rượu, lúc cậu xoay người thì hai mắt bừng sáng, mỉm cười chạm ly cùng anh.

“Anh Tiểu Kiệt, tôi góp đủ điểm công rồi.” – Lục Cố nói – “Anh đã nhờ ‘Lưu Nghiễn trong truyền thuyết’ giúp tôi đúng không?”

Lại Kiệt thần nhiên đáp: “Không hề, tại đúng lúc Lưu Nghiễn có đề tài nghiên cứu, nên thuận tiện gọi cậu tới giúp.”

Lục Cố lại hỏi: “Lúc nào được quay về đất liền? Tôi chọn được chỗ rồi, ngay vùng ven biển ấy.”

Lại Kiệt lại cụng ly với Lục Cố một cái, tiếng ‘keng’ gọn ghẽ vang lên, khoảnh khắc ánh lên tia sáng lấp lánh như sao trời. Anh mỉm cười bảo: “Tùy cậu thôi, anh không am hiểu nhiều, chỉ biết làm mấy việc tay chân, cũng chẳng có văn hóa gì cả.”

Lục Cố nói: “Tôi cũng vậy mà. Ủi chà!”

Có người uống say, khoác vai chiến hữu lão đảo đi đến, suýt nữa xô Lục Cố sang bên.

Lại Kiệt đề nghị: “Qua đằng kia dạo một chút đi, ở đây đông người quá, đến đó chính thức giới thiệu với bọn Mông Phong.”

Lục Cố: “Chờ đã, để tôi dẫn anh đi gặp ba mẹ trước.”

Lại Kiệt vui vẻ gật đầu, theo sau Lục Cố băng qua đám người, đi gặp ba Lục và mẹ Lục.

Bạch Hiểu Đông xắn ống quần nhặt vỏ sò trên bờ biển, lững thững một mình bước tới.

“Gấu của chú đâu?” – Mông Phong thắc mắc.

Bạch Hiểu Đông một tay cầm chai rượu, một tay nắm cái túi chứa đầy vỏ sò và ốc biển, đáp: “Cô ấy đi khiêu vũ rồi.”

Trương Dân cười hỏi: “Vậy sao cậu không đi?”

Bạch Hiểu Đông: “Tôi không biết nhảy, toàn đạp trúng chân cô ấy suốt.”

Lưu Nghiễn nghe mà cười lăn cười bò, Quyết Minh nói: “Đó là gì vậy, cho tôi được không? Ồ, vỏ sò anh nhặt đẹp hơn của tôi nhiều.”

Bạch Hiểu Đông gãi gãi đầu bảo: “Cứ vất đi, cô ấy cũng chẳng cần.”

Quyết Minh đón túi vỏ sò kia: “Chị ấy không cần nhưng tôi cần chứ bộ.”

Lưu Nghiễn: “Đúng đúng.”

Trương Dân cười: “Đúng rồi, đồ tốt vậy mà.”

Trác Đình góp lời: “Hồi nhỏ em cũng thích nhặt vỏ sò lắm đó.”

Trác Dư Hàng lật xem một hồi, đoạn nói: “Đều đẹp cả.”

Mông Phong: “Em coi nè, Lưu Nghiễn, đây, áp vỏ ốc biển vào tai có thể nghe được thanh âm của biển khơi đấy.”

Quyết Minh liếc Mông Phong một cái, dè bủ: “Đó chả qua là dòng khí lưu thông tạo thành tiếng vang thôi.”

Mông Phong: “...”

Lưu Nghiễn: “Rõ ràng là tiếng sóng biển!”

Cả bọn hòa theo: “Đúng đó đúng đó.”

Bảy người ngồi trên bờ cát, mỗi người lấy một vỏ ốc biển áp vào bên tai, động tác đều tăm tắp, ngó hệt như nhóm đồng bọn mới trốn khỏi trại tâm thần.

Lại Kiệt vừa đến.

“Woah!” – Mọi người đồng thanh hô.

“Nguyên soái Lại!” – Mông Phong mở đầu – “Nào nào, Nguyên soái ngồi xuống đây!”

Trương Dân: “Tướng quân! Để em lau giày cho anh!”

“Tổng tư lệnh Lại! Bữa nay tinh thần phơi phới ghê ta!” – Lưu Nghiễn chêm vào.

Quyết Minh: “Ngài thiệt là cool ngẫu muốn chết, phải tham gia lễ kéo cờ sao?”

Lại Kiệt chẳng ừ hử một tiếng, chỉ ngồi trên bờ cát, thở dài, gỡ mũ lính xuống: “Các anh em đang chơi gì đấy, đưa sếp một cái chứ?”

Bạch Hiểu Đông bèn cho Lại Kiệt một vỏ ốc, gió biển rì rào lừa đến, thanh âm vui cười hòa cùng điệu nhạc truyền lại từ xa xa. Bản ‘Tình khúc 1990’ của La Đại Hữu ngân vang giữa muôn ngàn trời sao và đại dương mênh mông. (Nghe tại đây)

Rồi Trác Dư Hàng và em gái đi trước, Bạch Hiểu Đông cũng về tìm bạn gái của mình, Trương Dân và Quyết Minh lại tiếp tục đốt pháo hoa bên bờ biển.

Lại Kiệt thần thờ ngồi yên, lắng nghe bản nhạc nọ, nghe một hồi vẫn không rõ duyên cớ vì sao, đành bật cười tự giễu.

“Anh sao vậy?” – Mông Phong cụng chai rượu với Lại Kiệt, hai người cùng hướng về đầu gió.

Lưu Nghiễn đứng dậy đi tìm Quyết Minh và Trương Dân chơi. Trên bờ biển đêm mịt mùng, que pháo bông lóe ra vô số tia lửa tạo thành quang sáng rực rỡ, tựa như một đóa hoa diễm lệ.

Lại Kiệt đáp: “Anh đang tập trung suy nghĩ, định từ bỏ cho xong.”

Mông Phong nói: “Thằng nhóc kia cũng là gay đó, cả Lưu Nghiễn và Quyết Minh đều phát hiện mà.”

Lại Kiệt khoát tay rằng: “Không phải thế, anh biết chắc chắn cậu ấy cũng có ý với mình, nhưng trong lòng anh còn vướng mắc.”

Mông Phong: “Anh vẫn nhớ người lúc trước...”

“Cũng không hẳn vậy.” – Lại Kiệt nói.

Mông Phong nhú mày hỏi: “Anh đã từng làm với người nọ chưa?”

“Chưa hề.” – Lại Kiệt phì cười, bảo – “Anh đây chỉ trải qua một cuộc tình kiểu Plato thôi.” (Tình yêu kiểu Plato: Tình yêu kiểu Platon là một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đụng chạm xác thịt.)

Mông Phong: “Vậy thử chút đi, tôi và Lưu Nghiễn nhờ hôn môi mới đến được với nhau đấy.”

Lại Kiệt trầm ngâm không đáp, chú mục vào con sóng ngoài khơi, nói: “Ban nãy cậu ấy dẫn anh đi gặp ba mẹ.”

Mông Phong ngạc nhiên: “Thiệt hả trời, họ làm dữ với anh à?”

Lại Kiệt tiếp: “Không, bác trai bác gái rất hòa ái dễ gần... Tiểu Lục giới thiệu với họ rằng, anh như một người anh lớn luôn bảo bọc che chở cho cậu ấy.”

Mông Phong: “Thế chẳng tốt à?”

Lại Kiệt nói: “Đôi vợ chồng già cứ cảm ơn anh mãi, cảm ơn anh chăm sóc cho Tiểu Lục, nhờ anh bảo ban cậu ấy. Cậu biết không, người một nhà như tụi mình, gặp nhau là một chuyện. Còn họ gặp những anh hùng treo huân chương như chúng ta, lại là chuyện khác. Thấy Lục bảo con mình nên lấy anh làm gương, học tập giỏi giang... Làm anh đây phát ngại lên được.”

Mông Phong cười ha hả, Lại Kiệt tiếp lời: “Lúc đó anh chỉ rửa thảm, anh hùng cái quần què, đều là phân chó! Hầy.”

Lưu Nghiễn đi chân trần bước đến, mở miệng: “Chuyện đó thì liên quan gì?”

Lại Kiệt đáp: “Cậu ấy muốn sau khi quay về đất liền, cùng anh xây dựng một trang trại nhỏ, đón ba mẹ vào sống chung.”

Lưu Nghiễn như hiểu ra một chút, nói: “Ba mẹ ở chung nhà, không hay cho lắm. Trừ phi anh và cậu ấy vẫn giữ mối quan hệ như vậy, đôi bên đều... mập mờ đừng làm rõ, cũng không hôn hít hoặc làm chuyện đó, duy trì tình cảm bạn bè đơn thuần.”

Lại Kiệt: “Được chứ, nhưng cậu nhóc ấy chắc chắn không làm nổi, có nhiều lần cậu ấy như muốn... nói gì đó. Về sau anh ngẫm lại, thôi bỏ đi thì hơn.”

Mông Phong thốt: “Làm sao bỏ qua như thế được! Tình yêu phải nói ra chứ!”

“Anh đừng khuyên bậy bạ nữa Mông Phong.” – Lưu Nghiễn ngắt lời.

Lại Kiệt nói: “Từ bỏ thì đáng trách lắm hả? Ba mẹ cậu ấy chỉ trông cậy vào đứa con trai độc nhất, lấy anh làm tấm gương, mà anh dẫn dắt cậu ấy biến thành đồng tính luyến ái luôn, dẫn vào đường cùng à? Đấy chẳng phải đang làm hại người khác sao?”

Lưu Nghiễn khuyên nhủ: “Đâu thể nói vậy, nếu Lục Cố vốn đã là gay, thì dù anh làm gì cũng vô ích.”

Lại Kiệt: “Thôi đi thôi đi, cậu ấy còn muốn kết hôn sinh con nữa kìa, càng nghiêm túc suy nghĩ, anh càng thấy chuyện này không đáng.”

Mông Phong và Lưu Nghiễn đều im lặng, Lại Kiệt tiếp: “Ba của cậu đúng là tư tưởng tiến bộ thật.”

Mông Phong: “Chính bản thân ông cũng ưa lăng nhăng, chả có tư cách quản thúc tôi.”

Lại Kiệt cười bảo: “Bởi vì ông ấy làm lính lâu năm, chứng kiến tình nghĩa anh em đồng đội thân thiết nhiều rồi, nên mới hiểu được. Với lại, anh và Tiểu Lục không giống các cậu, tình cảm chưa từng gặp phải thử thách, nên chẳng tính là gì hết. Chỉ là hai mắt trộm nhìn, thế rồi cuốn hút lẫn nhau... Cậu kia nói thế nào nhỉ? Suy nghĩ đầu tiên của con người là tình dục...”

“Tình dục là bản năng đầu tiên của con người.” – Lưu Nghiễn dở khóc dở cười sửa lời.

Mông Phong: “Đừng nói nữa, uống rượu đi.”

Lại Kiệt cụng chén với Mông Phong, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Trương Dân lúc này cũng đi đến, cười hỏi: “Lại thất tình rồi?”

Quyết Minh: “Sao ba dùng chữ ‘Lại’?”

Mọi người phá lên cười, Trương Dân tốt bụng an ủi: “Không sao, tụi mình cùng nhau về đất liền, rủ thêm Hiếu Đông nữa, sau này mọi người cùng chung sống với nhau.”

Lại Kiệt khoát tay nói: “Để anh làm một lão gay độc thân sao? Haiz!”

“Chú cơ bản đâu phải gay!” – Quyết Minh cười.

Lại Kiệt cầm một bình rượu, cất cao giọng hát lên.

Buổi tiệc tối náo động đã trôi qua, từ đỉnh ngọn tháp của Khu số Bảy phát ra tiếng chuông ngân, họ cùng uống rượu và qua đêm trong túp lều dựng bên bờ cát. Lại Kiệt vẫn ngồi một mình trên tảng đá ngầm, dõi mắt về hướng chân trời xa xăm.

Bình minh ngày hôm sau, năm 2014 đã đến.

Cùng ngày, Khu số Sáu tập hợp mọi người, bắt đầu chia nhóm lần lượt rời đi.

Một tuần sau, toàn bộ đội viên Cơ Lốc đã có mặt ở điểm tập kết trên đất liền, dân chúng đông chật như nê, quả tình cứ như cuộc chạy nạn quy mô lớn, tiếng nhốn nháo náo động còn âm ỉ hơn cả khi chạy trốn zombie.

“Lại Kiệt!!!” – Trương Dân vừa chạy trên boong thuyền vừa gọi – “Đội trưởng!!”

Lại Kiệt đang đứng nói chuyện với Lục Cố, anh nghe thấy tiếng kêu của Trương Dân bèn quay đầu lại.

Trương Dân nói: “Lưu Nghiễn và Quyết Minh cuỗm được một chiếc xe! Đi nào! Mau mau lên, kéo bị Thiếu tướng Trịnh Phi Hồ phát hiện!”

Lại Kiệt chau mày: “Anh không đi! Các cậu cứ đi du ngoạn thỏa thích!”

Trương Dân hỏi: “Sao lại không! Chẳng phải đã hẹn trước rồi sao!”

Lại Kiệt quay sang nói với Lục Cổ: “Cậu ở đây chờ anh một lát nhé.”

Lục Cổ như thể đang giận dữ, ừm ừm một tiếng, rồi đến chỗ boong tàu cúi đầu ngắm cảnh.

Lại Kiệt bảo: “Kêu tất cả thành viên đội Cơn Lốc đến tập trung chỗ anh, với cả Lý Nham nữa, có tìm cậu ta được không? Trương Dân, nhanh chân đi!”

Lát sau mọi người tới đông đủ, Lại Kiệt mở lời: “Đội phó, toàn thể đội viên!”

Quyết Minh giàn giật khóe môi: “Gì đây.”

Lại Kiệt vung nắm đấm dứ dứ, Quyết Minh tức khắc co vùi rụt người, Lại Kiệt mỉm cười thân thiết ôm vai nhóc, kéo nhóc xuống đứng cuối hàng.

Theo thứ tự xếp hàng từ trái qua, là Lý Nham, Mông Phong, Lưu Nghiễn, Bạch Hiểu Đông, Trác Dư Hàng, Trương Dân, Quyết Minh.

Lại Kiệt nói: “Cuối cùng chúng ta đã về nhà rồi, những ngày qua chân thành cảm ơn các bạn đã hết lòng tin cậy người đội trưởng là tôi đây, cực kỳ vinh hạnh, vì đội Cơn lốc có được các chiến hữu hết lòng vì dân đến thế.”

“A—” – Vừa nghe được giọng điệu nghiêm túc của cấp trên, cả bọn đều bày ra vẻ mặt ủ xiu như bún thiêu.

Lại Kiệt cười cười, tiếp lời: “Lần này quay về đất liền, K3 sẽ gây dựng lại, quy chế bảy mươi hai đội cứu viện thời chiến lúc trước, bắt đầu từ bây giờ đã không còn nữa. Mọi người có thể làm những chuyện mình mong muốn, nhưng nếu có một ngày, Tổ quốc chúng ta lại lâm nguy, tôi mong muốn các bạn vẫn nguyện lòng cầm súng, tiếp tục kẻ vai chiến đấu bên tôi. Tôi sẽ tìm đến từng người các cậu, bất kể sống chết.”

Mọi người lắng nghe đến đây, sống mũi bất chợt có chút cay cay.

“Giao thẻ tên cho tôi được rồi.” – Lại Kiệt nói – “Đưa đây hết nào.”

Lại Kiệt đến thu thẻ tên, lần lượt vỗ vai, ôm chặt đội viên của mình.

Sau khi thu gom đầy đủ, Lại Kiệt tiếp: “Tôi tuyên bố, biên chế của đội Cơn Lốc hiện giờ đã hủy bỏ, các đồng chí, chúc tương lai suôn sẻ an vui.”

“Có được chiến hữu như các bạn, chính là niềm vinh dự suốt cuộc đời tôi.”

Khi Lại Kiệt nói ra câu này, thì đã xoay lưng lại.

Mông Phong phút chốc ửng đỏ viền mắt, trên con thuyền lớn ồn ào huyền ảo, tiếng còi kéo dài xa xa, mọi người vẫn đứng tại chỗ cả hồi lâu, ai nấy đều gắng gượng ngậm nước mắt, không bật khóc.

Chào tạm biệt nhau, Mông Phong chia đều thuốc lá, hẹn trước sau này chắc chắn phải gặp mặt. Vì hai cặp Trương Dân – Quyết Minh và Mông Phong – Lưu Nghiễn còn đi chung, nên cũng ít bận tâm. Chủ yếu là tạm biệt hai người Trác Dư Hàng và Bạch Hiểu Đông.

Sau khi nói hết lời, bốn người cùng lên xe, khởi động máy, rời khỏi thành phố.

Lại Kiệt kéo theo đôi mắt đỏ bừng, trở về phía đuôi thuyền. Lục Cổ cau mày hỏi: “Tiệc tối hôm đó, rốt cuộc anh đã đi đâu?”

Lại Kiệt hít sâu một hơi, bảo: “Không có gì, chỉ uống rượu với mấy người bạn.”

Lục Cổ lại hỏi: “Anh Lưu Nghiễn ở đâu vậy, tôi muốn đến chào tạm biệt anh ấy.”

Lại Kiệt đáp: “Đi rồi, người như cậu ấy chẳng quan trọng mấy chuyện đó đâu, khỏi phải để bụng.”

Lục Cổ trầm mặc phút chốc, đoạn nói: “Anh Tiểu Kiệt. Tôi...”

“Ngừng đi.” – Khóe mắt Lại Kiệt đỏ bừng, vương chút ý cười, anh giơ ngón tay lắc lắc.

Lục Cổ ngạc nhiên, Lại Kiệt nhàn nhạt nói: “Anh biết cậu định nói gì.”

Lục Cổ khẽ run, lát sau tiếp: “Vậy chúng ta...”

Lại Kiệt: “Anh không đi được, Tổ chức tạm thời cử anh làm nhiệm vụ, còn phải bận rộn một thời gian.”

“Cái gì?!” – Lục Cổ khó tin thốt lên – “Sao chẳng nghe anh nhắc đến? Không phải đã nói trước rồi sao?!”

Lại Kiệt nhún vai: “Nhiệm vụ đột xuất mà, cậu thu xếp ổn thỏa thì lưu lại cái địa chỉ ở trung tâm đăng ký, tới lúc đó anh đi tìm cậu.”

Cả nửa ngày Lục Cổ không nói một lời, cứ thế nhìn Lại Kiệt.

Lại Kiệt mở miệng: “Hãy về chăm sóc ba mẹ thật tốt, anh đi nhé.”

“Anh...” – Lục Cổ như vừa nghe được một chuyện không cách nào tin tưởng nổi.

Lại Kiệt xoay người rời đi, thanh âm huyền não xô bồ trong óc tắc phũ lấp hai người họ.

=====

Tháng 1 năm 2014, Lại Kiệt nộp báo cáo cuối cùng của đội Cơn lốc, trình đơn xin xuất ngũ, một mình đặt chân lên miền lục địa Trung Hoa.

Mỗi một tấc đất quê hương đều pháp phối cờ đỏ năm sao.

Anh không quá giang xe, lưng đeo balo, bước đi trên con đường mênh mang ngút tầm mắt. Ngang qua những hộ nhà nông thì ngừng chân, giúp họ làm việc, đổi lấy chút thức ăn, lại rút ra tờ danh sách trong túi áo, hỏi thăm tin tức người thân của một số bạn bè khi đại dịch zombie bùng phát.

Trong ba tháng này, anh tìm được thân nhân của mười người, bước chân trải rộng gần non nửa đất nước Trung Quốc.

Làn da anh ngăm đen dưới nắng trời, song nụ cười vẫn luôn hiển hiện với đồng bào nhân dân.

Ngày 1 tháng 4 năm 2014,

Lại Kiệt dừng lại trên quốc lộ 318, cười một chiếc xe đạp cà tàng, nhả chuông leng ca leng keng.

Chiếc xe cản cứ vẫn phóng đi như tia chớp, Lại Kiệt cười tự giấu một cái, tiếp tục đạp con xe rách nát tiến lên. Chốc lát sau, xe cản cứ lại bùm một phát đảo bánh lao về, phanh gấp.

“Bố khí!” – Mông Phong quát to xông khỏi xe.

“Bố khí!” – Lưu Nghiễn cũng lao xuống, Trương Dân đạp chân đất nhảy xuống, Quyết Minh ở phía sau đeo giày, suýt tý vấp ngã.

Bốn người nhào đến đè Lại Kiệt ngã ngửa ra đất.

“Có duyên ghê nơi.” – Lại Kiệt cười bảo – “Tội mình đúng là anh em chí cốt... Vậy mà cũng chạm mặt được. Nghe anh nói đã, chờ chút!!!”

Lưu Nghiễn hô: “Trời anh ta lại, túm lên xe!”

Lại Kiệt giẫy dụa: “Anh còn nhiệm vụ! Tổ chức đã giao đây!”

“Tổ chức cái đầu nhà anh!” – Trương Dân cười mắng.

Mông Phong tóm Lại Kiệt kéo lên xe, Quyết Minh ngồi vào ghế lái, vì sợ Lại Kiệt chuồn mất nên quay đầu xe cản như cái xe đạp tồi tàn kia. Cứ nghiến nát đến cong vòng bệ bánh, bị đẩy sang vệ đường. Lưu Nghiễn nhặt nắp chuông xe để làm đồ tái chế, tiện tay liệng luôn cái xe rách của Lại Kiệt, mọi người ngồi yên vị, tiếp tục cuộc lữ hành.

Bởi thế anh chàng Lại Kiệt độc thân bắt đầu cuộc đời làm bóng đèn của mình. (Bóng đèn: chắc nhiều người cũng hiểu, chiếu sáng cho cặp đôi yêu đương hạnh [bad word] đó mà =)))

Và dần dà, anh ta bỗng cảm thấy được mình cũng chẳng phải bóng đèn, vì như anh đã từng nói, đội Cơ Lốc là một gia đình, không phân biệt lẫn nhau, mà Lại Kiệt chính là anh cả trong gia đình ấy. Tình cảm của mọi người tất nhiên là giống như nhau rồi. Không phân biệt tình yêu hay tình bạn, nếu nói theo cái kiểu tự kỷ của Lại Kiệt thì là: “Đệt! Sao toàn nhìn anh như vậy! Về mặt đứa nào cũng ham muốn đề anh ra mà quất thế!”

“Đây là yêu anh!” – Trương Dân cười sang sảng.

Bất kể trải qua bao lâu, tình nghĩa vào sinh ra tử vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt bởi cách biệt và thời gian.

Tháng 10 năm 2014,

“Dù gì sau này mọi người cũng sẽ định cư một chỗ thôi.” – Lại Kiệt nói – “Mỗi tuần gặp mặt một lần, cùng nhau đi câu cá đánh bida. Hiểu Đông, đi nào.”

“Mau mau kiếm người yêu đi.” – Quyết Minh vỗ tay.

Lại Kiệt cười: “Chào nhá!”

Bạch Hiểu Đông kêu ca: “Cuộc đời tôi hoàn toàn vô nghĩa...”

Lại Kiệt an ủi: “Niềm hy vọng luôn nằm ở những lối rẽ mà, biết đâu chừng ngày mai cậu lại thấy hy vọng mới thì sao?”

Bạch Hiểu Đông và Lại Kiệt cùng đi trên đường phố, đến khu hậu cần ở Hoa Nam để ghi danh.

Lại Kiệt cởi balo, tháo mũ lính đã chiến xuống, trình lên giấy chứng từ xuất ngũ qua bộ cửa kính.

“Lại Kiệt của K3, chứng nhận giải ngũ, tham gia công tác gây dựng sau chiến, tôi và Bạch Hiểu Đông đều có huân chương anh hùng, mong muốn được ở lại thành phố này.”

“Huân chương anh hùng là thứ gì, có ăn được không?”

Người ngồi sau bộ cửa kính làm việc giương mắt, chính là Lục Cố.

80. Chương 80: Pn7

Mùa Đông năm 1997,

Trời đổ tuyết trắng xóa. Mông Kiến Quốc giận dữ gầm lên: “Đằng kia là ai! Thuộc đại đội nào!”

“Thầy huấn luyện tới rồi!”

“Tiêu đời, thầy huấn luyện kia anh em!”

Nhóm binh lính rồi ren hốt hoảng, co giò phóng vọt về khu ký túc xá, liền sau đó là tiếng còi chói tai rạch ngang khoảng trời đêm u ám. Mông Kiến Quốc miệng ngậm chiếc còi, phi thân nhảy xuống từ lầu hai tòa nhà hành chính, hành động mạnh mẽ hết sư tử giữa đêm Đông, đầu tiên là đạp vào lan can lấy đà nhảy bật lên, thuận thế nghiêng người lộn mèo, chạy liên tiếp ba bước xẹt qua cửa phòng học, đám lính đặc chủng đã trốn mất tăm mất tích.

Trịnh Phi Hổ giơ hai tay lên cao, thành thành thật thật lùi ra sau một bước, dựa lưng vào tường.

Về mặt của anh nghiêm túc mà lạnh lùng, trên cổ áo đồng phục quàng một chiếc khăn màu trắng, nhãn hiệu còn chưa kịp cắt xuống. Anh đứng nghiêm tại bức tường cuối phòng học, một giờ trước cả tiểu đội rủ nhau lên lút nhảy rào, chạy khỏi chỗ đóng quân đi gặp bạn gái, vừa bị Mông Kiến Quốc phát hiện thì tức tốc lùi sạch trơn, Trịnh Phi Hổ là người chạy sau cùng nên bị Mông Kiến Quốc tóm được.

“Khăn quàng đẹp đấy.” – Mông Kiến Quốc cất tiếng hỏi – “Nom ầm áp nhĩ, lấy đâu ra thế? Của bạn gái tặng à?”

Trịnh Phi Hổ đáp: “Dạ, thưa thầy huấn luyện.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Chạy mười vòng thao trường.”

Trịnh Phi Hổ xoay người chạy bộ về hướng thao trường, bầu trời tuyết bay lất phất, Mông Kiến Quốc ngồi hút thuốc trên ghế đá cạnh thao trường. Sau khi chạy xong mười vòng, Trịnh Phi Hổ thở hộc ra từng hơi sương trắng, bước tới đứng trước mặt Mông Kiến Quốc.

“Ai dẫn các cậu ra ngoài?” – Mông Kiến Quốc hỏi.

Trịnh Phi Hổ nói: “Thưa thầy, tự tôi trốn ra ngoài.”

Mông Kiến Quốc tiếp: “Chạy thêm mười vòng.”

Trịnh Phi Hổ xoay người chạy ra thao trường. Hết mười vòng, Mông Kiến Quốc lặp lại: “Ai dẫn các cậu rời khỏi chỗ đóng quân?”

Trịnh Phi Hổ đáp: “Thưa thầy huấn luyện! Chính bản thân tôi tự trốn đi!”

Mông Kiến Quốc bèn bảo: “Đi vào phòng huấn luyện, lấy bao cát cột vào chân, chạy thêm hai chục vòng nữa.”

Trịnh Phi Hổ vâng lời làm theo, chạy lên thao trường, trên đầu gối và bắp chân còn buộc thêm bao cát chứa chì, cứ vậy chạy hai chục vòng. Mông Kiến Quốc mặt không đổi sắc quan sát anh, Trịnh Phi Hổ trước sau không nói một lời.

“Tiếp tục chạy ba chục vòng.” – Mông Kiến Quốc nói.

Trịnh Phi Hổ lại mang theo 20 kg phụ trọng chạy đi. Tuyết rơi mỗi lúc một dày thêm, Mông Kiến Quốc đứng giữa gió tuyết nghe điện thoại, đầu bên kia là tiếng mẹ tức giận quở trách, Mông Kiến Quốc nhỏ giọng xoa dịu: “Dạ, dạ, con biết rồi, xin lỗi mẹ.”

Trịnh Phi Hổ khi chạy qua khúc cua thì quay đầu liếc nhìn, Mông Kiến Quốc vẫn giữ máy đứng đây, tiến tới vung chân đập anh ta ngã dúi trong tuyết. Mông Kiến Quốc đi đến dưới tán cây, hỏi: “Mẹ, Mông Phong đâu rồi?”

Trịnh Phi Hổ nằm bẹp dưới đất thở hồng hộc, Mông Kiến Quốc vươn một bàn tay, năm ngón tay lần lượt gập lại – năm – bốn – ba – hai –

Khi đếm tới ‘hai’, Trịnh Phi Hổ lão đảo gượng đứng dậy, tiếp tục chạy trên đường băng.

“Ba ơi!” – Thanh âm trẻ con truyền tới từ trong điện thoại.

Mông Kiến Quốc chú mục vào bóng người đang chạy bộ trong gió tuyết, hạ giọng trầm thấp mà nghiêm khắc: “Bớt xem TV đi, dành nhiều thời gian mà học tập.”

Mông Kiến Quốc dặn dò đôi câu ngắn gọn. Trịnh Phi Hổ rút cuộc kiệt sức, anh chạy hết ba chục vòng cuối cùng, ngã người nằm phịch xuống tuyết, hai mắt ngược nhìn những đóa hoa tuyết mềm mại bay múa giữa bầu trời đêm, hơi thở dồn dập không ngớt.

Xa xa nơi thành thị, tiếng chuông ngân vang từng hồi. Mười hai giờ đúng, năm 1998 vừa đến.

Trịnh Phi Hổ gắng sức đứng dậy, bước lại dưới tán cây, mà Mông Kiến Quốc chẳng biết đã rời đi tự lúc nào.

=====

Mùa Đông năm 2004,

Tiếng súng đinh tai nhức óc nổ rất từ phương xa, cuộc đấu súng chân thực lộ tả trước mắt. Vùng sa mạc nổi lên trận tuyết dày, trên vách núi đương ầm ầm súng vang. Kẻ địch kéo ra một vệt máu dài rơi xuống vực sâu.

Thanh âm xa dần, Mông Kiến Quốc đỡ cánh tay Trịnh Phi Hổ, ôm anh ta vào một hang núi.

Khấp mũi miệng Trịnh Phi Hổ tràn đầy máu tươi, phổi bị trúng đạn, vết máu trải dài gần năm chục bước chân.

“Thầy huấn luyện... Thầy...” – Trịnh Phi Hổ thốt – “Tôi không về được rồi...”

Mông Kiến Quốc ngắt lời: “Có thể về được.”

Trịnh Phi Hổ tiếp: “Thầy huấn luyện... Bạn gái tôi tên là... Dao Mẫn, cô ấy đồng ý lấy tôi rồi, mà bây giờ... bây giờ không được nữa, thầy ơi, hãy giúp tôi chuyển cái này cho cô ấy...”

Mông Kiến Quốc không nhìn vật nắm chặt trong tay Trịnh Phi Hổ lấy một cái, ông quát: “Có thể về được! Khi tôi đưa các cậu ra ngoài đã cam đoan với Tổ chức rằng, phải đem về toàn bộ không sót một người nào!”

Trịnh Phi Hổ ho ra một ngụm máu, thể lực của anh ta đã gần như cạn kiệt rồi. Lúc tiểu đội đến đây thi hành nhiệm vụ thì bị phe phái phía Đông dồn hỏa lực tập kích, anh phải ẩn núp giữa sa mạc hoang vắng này tròn ba tháng trời, hết như bóng ma lẩn quất trong hoang mạc, du kích bắn chết hơn trăm tên phần tử vũ trang.

Sau cùng bị chúng phát hiện chỗ ẩn núp, mà Mông Kiến Quốc rút cuộc chạy đến đúng thời khắc ấy.

“Cứ đợi ở đây, đừng lên tiếng.” – Mông Kiến Quốc dặn dò, đoạn cầm súng lên, lấy một chuỗi lựu đạn vắt ngang cánh tay, như hóa thành Chúa tể sơn lâm đầy thịnh nộ, xông ra khỏi hang núi. Tiếng kêu gào, quát mắng, ngôn ngữ xa lạ dồn dập truyền đến, một giây trước còn xa tít chân trời, giây tiếp theo đã ập đến bên tai. Trịnh Phi Hổ dần mất đi ý thức, đôi môi rướm máu tươi khê run, thều thào câu gì đó.

Lát sau, đột ngột nổ ầm một tiếng long trời lở đất, tiếng súng cũng ngưng bật. Mông Kiến Quốc đầm máu toàn thân, tiến vào ôm Trịnh Phi Hổ đi.

Hai người loạng choạng bước từng bước một, giữa sa mạc ngổn ngang xác chết, thung lũng đọng tuyết nay đã bị nhuộm thành màu tím đen rợn người.

“Gọi đội cứu viện.” – Mông Kiến Quốc dừng chân giữa đồng hoang, trầm giọng báo cáo – “Đã phát hiện Trịnh Phi Hổ.” Liền đó thuận tay bóp cò, tiếng súng nổ, cách đây ba mươi mét có một tên địch té lăn xuống sườn núi.

Khấp các đỉnh núi chung quanh đứng đầy người, máy bay trực thăng thả thang dây xuống, Mông Kiến Quốc trèo lên trực thăng bay đi trước ánh nhìn chòng chọc của hàng trăm phần tử vũ trang, song không một kẻ nào dám tiến lên ngăn cản.

Tại thành phố Urumchi(là thủ phủ khu tự trị Tân Cương), còi xe cứu thương réo ầm ĩ. Nhân viên y tế rầm rập chạy ra, treo bình chuyền nước, đẩy Trịnh Phi Hổ vào phòng giải phẫu.

“Ráng lên.” – Mông Kiến Quốc rảo chân chạy nhanh theo băng ca, khê giọng – “Phi Hổ, đã về đến nhà rồi.”

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng sầm, chặn Mông Kiến Quốc ở ngoài hành lang.

Có tiếng bước chân truyền đến, một sĩ quan đang tiến về phía Mông Kiến Quốc. Mông Kiến Quốc khom mình cúi chào, tay sĩ quan cũng chào đáp lại.

“Cậu ta vậy mà còn sống, không hổ là binh lính do anh dẫn dắt.” – Sĩ quan nói – “Cực khổ cho anh rồi, Thiếu tá Mông.”

Mông Kiến Quốc gật đầu, hai người đứng trên hành lang nhìn bông tuyết nặng nề rơi ngoài cửa sổ, ông nói: “Cảm ơn Tổ chức, đã không buông bỏ cậu ấy.”

Chiếc đồng hồ treo đầu hành lang kêu ‘cách’ một tiếng, kim giờ, kim phút, kim giây trùng lên nhau, năm 2005 đã tới.

“Chúc mừng năm mới.” – Tay sĩ quan nói.

“Chúc mừng năm mới, Thượng tá.” – Mông Kiến Quốc lễ độ đáp, dõi theo bóng sĩ quan nọ rời khỏi hành lang.

=====

Mùa Đông năm 2007,

Trịnh Phi Hổ gọi: “Mông Phong!”

Trong căn tin đang diễn ra tiết mục âm nhạc mừng năm mới, Mông Phong giậm chân đứng nghiêm. Trịnh Phi Hổ không đổi sắc mặt quan sát hẩn, lạnh giọng: “Về nhà ăn lễ Giáng Sinh à? Đến muộn sao không báo trước?”

Mông Phong đáp: “Thưa thầy huấn luyện... Tôi trả phép... chỉ trễ có năm phút thôi.”

Trịnh Phi Hổ: “Năm phút cũng là muộn.”

Mông Phong nín thở lăm lét nhìn Trịnh Phi Hổ.

Trịnh Phi Hổ tiếp: “Khăn quàng đẹp đấy, của bạn gái cậu tặng à?”

Mông Phong chẳng dám trả lời. Trịnh Phi Hổ thuận tay giúp hẩn chỉnh sửa lại khăn quàng, xong thì tổng cho hẩn một đập. Mông Phong theo phản xạ giật lùi về sau, rồi lại không có gan phản kháng, chỉ biết nhắm tịt hai mắt, bị Trịnh Phi Hổ đá bay ngang ra ngoài, nằm đo đất.

“Chạy mười vòng thao trường.” – Trịnh Phi Hổ thản nhiên nói – “Sao cậu chẳng thừa hưởng chút khí phách nào từ cha mình vậy?”

Mông Phong lộn một vòng đứng lên, đi vào thao trường chạy phạt, Trịnh Phi Hổ ngồi hút thuốc giữa đêm tuyết. Mông Phong chạy xong thì bước đến, Trịnh Phi Hổ chìa ngón tay phía đằng xa, bảo: “Lấy bao cát ra buộc vào, chạy thêm hai chục vòng nữa.”

Mông Phong lẩm bẩm rửa thầm: “Ông thầy biến thái này... Chắc chắn từng bị ba tôi ngược đãi nhiều quá, nên thừa dịp trả thù chứ gì...”

Mông Phong khom lưng cột bao cát trước phòng huấn luyện, Trịnh Phi Hổ thì đứng nghe điện thoại dưới tán cây.

Thanh âm của Lý Dao Mẫn vang lên từ đầu bên kia: “Trịnh Kỳ, tối gọi ba đi con.”

Trịnh Phi Hổ phui tàn thuốc, hỏi: “Trịnh Kỳ hả con?”

“Ba ơi...” – Chát giọng non nớt của Trịnh Kỳ cất lên – “Chùng nào ba mới về?”

Trịnh Phi Hổ thấp giọng trò chuyện, mắt vẫn quan sát bóng dáng Mông Phong chạy bộ dưới trận tuyết lớn, đoạn đứng dậy rời đi.

Tiếng chuông mừng năm mới 2008 ngân vang, Mông Phong lúc này sắp mệt lả, chạy đến vòng thứ mười lăm mới biết Trịnh Phi Hổ đã đi, bởi thế năm vòng còn lại đổi thành đi chậm. Đi xong thì về phòng huấn luyện trả bao cát, chợt phát hiện trên chiếc ghế mà Trịnh Phi Hổ vừa ngồi có đặt một gói thuốc chưa khai.

Mông Phong cất gói thuốc kia vào, cao giọng hô to với Trịnh Phi Hổ đang đứng ở lầu hai đằng xa: “Thầy huấn luyện! Chúc mừng năm mới!!”

Trịnh Phi Hổ chẳng buồn liếc hẩn một cái, vẫn đang gọi điện thoại, lắng nghe cậu bé Trịnh Kỳ bi bô tập nói, xoay lưng vào ký túc xá.

=====

Mùa Đông năm 2012, tại Căn cứ ở vùng biển Quốc tế Thái Bình Dương.

Nhóm lính cần vụ bận rộn tới lui, có người lớn tiếng thúc giục: “Bản thảo đâu?! Sao còn chưa chuẩn bị xong bản thảo nữa hả?!”

“Khu số Bảy không muốn bắt đài phát thanh!” – Người khác nói – “Gần đến lúc thì tự dừng đối ý!”

“Mẹ kiếp, đám người điên kia chỉ biết làm hỏng chuyện...”

“Trước mắt cứ bảo Bộ Thông tin cầm bản thảo lên.”

“Bộ Thông tin cũng không nhận được tín hiệu!”

Mông Kiến Quốc băng qua hành lang bước tới, hỏi: “Phi Hồ đâu? Kêu cậu ta đi lấy.”

Trịnh Phi Hồ men theo cầu thang thoát hiểm lao thẳng xuống tầng Mười sáu, gõ cửa phòng Bộ Thông tin, chép xong bản thảo thì sải chân chạy vội lên tầng Mười một. Mông Kiến Quốc vận bộ vest chỉnh chu, đang đứng chờ trước cửa thang máy.

Trịnh Phi Hồ nói: “Thầy huấn luyện, tôi chép tạm một bản.”

Mông Kiến Quốc: “Vậy dùng bản này đi.”

Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ bước vào thang máy. Mông Kiến Quốc đứng trong thang máy lật xem bản thảo viết tay nọ, hỏi: “Chữ này là gì? Cậu viết ngoáy quá đi mất.”

Trịnh Phi Hồ và Mông Kiến Quốc chụm đầu xem xét tờ bản thảo, Trịnh Phi Hồ đáp: “Đây là...”

Mông Kiến Quốc bật cười, bảo: “Chữ của mình mà còn không nhận ra nữa à?”

Trịnh Phi Hồ toát mồ hôi đầy đầu: “Là chữ ‘nạn’.”

Mông Kiến Quốc rút cây viết máy từ túi áo, Trịnh Phi Hồ thở nhẹ một hơi, nghiêng người sang, Mông Kiến Quốc kê tờ giấy lên vai anh ta, đồ lại chữ, viết rõ hơn một chút.

Cửa thang máy mở ra, hai người đi vào Trung tâm truyền thông ở tầng Mười. Mông Kiến Quốc ngồi trước bàn làm việc, Trịnh Phi Hồ lấy micro đặt xuống, làm tư thế ‘nghỉ’, đứng sau lưng ông.

Bên ngoài phòng phát thanh, khắp hành lang, sau những bức tường trong suốt, nơi nơi đều chật ních người. Có nhân viên công tác, và cả quân nhân. Lý Dao Mẫn ôm Trịnh Kỳ, đứng sau bức tường trong suốt dõi theo Mông Kiến Quốc đang ngồi trong phòng phát thanh.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kích động và hồi hộp khôn tả.

Mông Kiến Quốc bị nhiều người chăm chú nhìn như vậy, không khỏi hít một hơi thật sâu, ông không xem đồng hồ mà hỏi: “Phi Hồ, còn bao lâu nữa?”

Trịnh Phi Hồ ngược mắt nhìn đồng hồ điện tử treo trên tường, đáp: “Còn tám giây.”

Mông Kiến Quốc đưa tay ra hiệu, nhân viên bên ngoài phòng phát thanh bật đồng hồ đếm ngược. Giọng Trịnh Phi Hồ nhẹ run, bắt đầu đếm: “Năm, bốn, ba, hai, một.”

Năm 2013 đã đến, cả thế giới rơi vào tĩnh lặng dài lâu, mãi đến khi thanh âm mang tính lịch sử ấy cất lên.

[Nơi đây là chi bộ Trung Quốc thuộc tổ chức cứu trợ liên minh Quốc tế, hiện tại là 0 giờ 0 phút ngày 1 tháng 1 năm 2013]

[Tôi xin thay mặt cho quân đội và Chính phủ Trung Quốc, kêu gọi tất cả đồng bào còn sống sót...]

81. Chương 81

Dã khoáng thiên đề thụ

Giang thanh nguyệt cận nhân

Trích bài thơ Túc kiến Đức giang của Mạnh Hạo Nhiên

Dịch thơ của Huyền Lâm:

Đồng hoang cây chạm trời gần

Sông xanh ánh nguyệt như kề cận bên.

“Ba, K3 phát đồ này.” – Lưu Nghiễn nói – “Ba chọn một bộ đi, đáng người của ba với Mông Phong cũng xem xem mà.”

Mông Kiến Quốc đón lấy bọc đồ Lưu Nghiễn đưa tới, mở ra liếc nhìn một cái, là hai chiếc áo len cổ V mỏng, cùng một màu, kiểu dáng cũng giống in hệt. Thời tiết bây giờ đã lạnh hơn trước rất nhiều, vừa vào Thu đã phải mặc áo len rồi.

Mông Kiến Quốc bảo: “Cũng tạm, còn con thì sao?”

Lưu Nghiễn đáp: “Con không được phát, nhưng có mua một cái. Đêm Trung Thu ba có kế hoạch gì không? Thầy huấn luyện bảo ăn cơm xong sẽ ghé thăm ba một chút.”

Mông Kiến Quốc lại hỏi: “Bọn Quyết Minh đi đâu rồi?”

Lưu Nghiễn bĩu môi rằng: “Đang ở trên sườn núi phía sau, chờ lát nữa sẽ về ăn cơm.”

Lễ Trung Thu năm 2014,

Chúng tôi xây dựng nhà mới ở ngoại ô thành phố Thanh Hà – là chỗ mà Mông Kiến Quốc đã nhắm đến khi vừa xuất ngũ lúc trước. Nơi đây là một thôn làng nhỏ, phía Bắc dựa vào sườn núi, phía Nam đối mặt với một dòng suối, nước cạn đến mức có thể thấy rõ từng ngọn cỏ lau mọc lên từ đáy nước, buổi chạng vạng thì mặt suối lấp lánh phản chiếu ánh Trời vàng cam.

Nếu đi xe đạp từ nơi này, chỉ tốn mười lăm phút là đến trường học của Quân khu Hoa Nam. Hàng ngày thức dậy thật sớm, tôi và Mông Phong mỗi người một chiếc xe, đạp leng keng vào thành phố. Nói là thành phố, thực ra cũng chỉ là một khu dân cư chưa đến mười vạn nhân khẩu.

Tôi làm thầy giáo, mỗi ngày Mông Phong lên thị trấn hỏi thúc người ta cấp phép cho công việc của mình, Trương Dân vẫn mở phòng khám Trung y như trước, Quyết Minh đã tìm được việc mới – nhất đồng nát. Ngày ngày lái chiếc xe ba bánh, ra ngoài lượm ve chai khắp mọi nơi, xách theo một hộp lớn đựng vật liệu thủ công, sau khi sửa sang lại thì đem về nhà, Trương Dân giúp nhóc chùi rửa sạch sẽ, rồi mới đưa đến cô nhi viện cho mấy đứa trẻ làm đồ thủ công chơi.

Mọi người đều có việc để làm, riêng hai cha con nhà binh Mông Kiến Quốc và Mông Phong mỗi ngày ăn nhờ ở đậu chờ Lưu Nghiễn tới nuôi, tâm lý Mông Phong đã sắp vụn vẹo tới nơi rồi.

“Lưu Nghiễn!” – Mông Phong tức tối hét – “Tâm lý của anh rất bình thường! Em thôi cái trò xỉ vả anh trong nhật ký đi!”

Lưu Nghiễn: “Hôm qua lúc ngủ anh còn nói mơ là muốn ôm bom đi trả thù xã hội nhá!”

Đêm Trung Thu, hai cha con Mông Kiến Quốc và Mông Phong ăn bận giống hệt nhau, đều mặc áo lông mỏng màu xanh quân đội ngoài áo sơ mi. Năm người quây quần cười nói vui đùa, Mông Kiến Quốc nhân dịp đặc biệt khui một chai rượu, mọi người cùng nhau nâng ly, ăn uống.

Bốn người trẻ tuổi ăn xong thì tản bộ lên núi ngắm trăng, để Mông Kiến Quốc ở lại coi nhà. Ông ngồi trong sân, phía ngoài đường vọng lại tiếng chuông xe đạp, Mông Kiến Quốc hô lên: “Phi Hổ!”

“Chúc thầy Trung Thu vui vẻ!” – Trịnh Phi Hổ mang theo hộp bánh Trung Thu đến, Mông Kiến Quốc vào nhà nấu nước pha trà, hai người cùng ngồi trong sân, ngắm vầng trăng tròn lơ lửng ở phương Đông, tia sáng êm dịu soi rọi khắp đất trời.

Tại sườn núi, Quyết Minh cảm thán: “Điều kiện sống ở đây tốt thật.”

Mông Phong nói: “Nhóc chưa biết đấy thôi, chú chỉ xin tát nước bùn để đắp trang trại nuôi trồng, mà kéo dài cả ba tháng chưa xong...”

Trương Dân vừa nghe, thỉnh thoảng còn gật gù cảm thông, Lưu Nghiễn và Quyết Minh đi phía trước. Lưu Nghiễn đeo một chiếc giỏ quân dụng chéo vai, Quyết Minh chỉ cần nhắc thấy chai lọ linh tinh hoặc phế phẩm có thể tái chế là gom tất, nhét vào giỏ của Lưu Nghiễn.

“Chúng ta là anh hùng giải cứu thế giới cơ mà... Ê cũng có biết làm xi măng hông?” – Mông Phong chột nhó ra điều gì, bèn hỏi.

“Không biếtttttt!” – Lưu Nghiễn và Quyết Minh chán ngán đồng thanh đáp – “Làm ơn đi, chuyên ngành của bọn tôi không phải là vật liệu xây dựng đâu.”

Trương Dân không nhin được mà phì cười, hỏi: “Còn sếp thì sao? Nhờ anh ấy nghĩ cách giùm được không?”

“Anh ta á?” – Mông Phong tức khắc nhảy dựng như con gấu chó xù lông, gầm rít lên – “Anh ta bận yêu đương nặng nhít rồi!”

Quyết Minh đi đằng trước Lưu Nghiễn, hỏi cậu: “Vây là tiền lương còm côi của anh nuôi ông Mông và chú Mông luôn hả?”

Lưu Nghiễn dở cười dở khóc, gật đầu đáp: “Đúng vậy, lần trước anh đi tìm Lục Cố, nhờ cậu ấy hỏi thúc sếp giùm, chắc tháng này sẽ được cấp phép.”

Quyết Minh vỡ lẽ: “Quả nhiên vợ sếp vẫn đáng tin hơn nha!”

Lưu Nghiễn: “Ừm, thật ra anh cũng muốn để Tướng quân Mông nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa, nếu không chờ đến khi có đủ vật liệu, toàn là việc chân tay tốn sức, mà chỉ có hai cha con họ làm, lao lực quá thì sợ ông cụ không chịu nổi.”

Quyết Minh nói: “Tôi cũng rất muốn chuyển tới đây ở, tốt hơn chỗ chúng tôi nhiều, ít người nữa chứ.”

Lưu Nghiễn bảo: “Tới đây đi, trên thị trấn có một trường học, cần anh giới thiệu nhóc vào dạy không? Tụi mình lại đằng kia xem đi, băng qua ngọn núi này, ở đó có một hồ nước cạn, trông đẹp lắm.”

Bốn người đem đồ ăn vặt leo qua sườn núi, Quyết Minh ‘wow’ một tiếng ngỡ ngàng khi nhìn thấy một con suối lớn chảy xuôi đến, dưới đáy suối mọc đầy cỏ lau, mặt nước phản chiếu ánh Trăng sáng sánh, đêm trăng tĩnh lặng với không khí trong lành tươi mát. Nhóm người dừng chân ngồi lại trước bờ suối thưởng thức phong cảnh.

“Trương Dân!” – Lưu Nghiễn từ đầu kia bờ suối chạy đến, không ngừng hô to – “Trương Dân!”

Mông Phong và Trương Dân đang ngồi tán chuyện với nhau, nghe thấy tiếng gọi khác thường của Lưu Nghiễn đều vội đứng dậy. Lưu Nghiễn chạy tới trước mặt họ, thở dốc một chập, đoạn nói: “Ồ bên kia Quyết Minh nhật được... nhật được...”

Trương Dân cười: “Nhóc ấy thường hay nhật được mấy thứ kỳ quái mà.”

Lưu Nghiễn xua tay lia lịa, ý bảo họ cùng đi nhìn xem.

“Trịnh Kỳ dạo này sao?” – Mông Kiến Quốc hỏi – “Tôi bỗng nhiên muốn có cháu bông, Quyết Minh cứ gọi tôi là ‘ông Mông’ suốt, chắc thấy tôi đây cũng có tuổi rồi.”

Trịnh Phi Hổ nhấp một ngụm trà, đáp: “Thằng bé đi với mẹ sang Mỹ du học, tháng sau mới về. Nhóm người Tần Hải đang thử thúc đẩy kế hoạch gia tăng dân số, trong đó có phương án thụ thai trong ống nghiệm, hay để tôi về nghe ngóng một chút?”

Mông Kiến Quốc chậm chậm gật đầu, Trịnh Phi Hổ cũng đang mặc áo len quân đội, tiếp lời: “Vài hôm trước có cuộc họp, mấy lãnh đạo đều hỏi thầy có bằng lòng quay về quân đội công tác không...”

“Nhóc ấy nhật được một đứa bé!” – Lưu Nghiễn báo tin động trời.

Trương Dân: “...”

Mông Phong: “...”

Ba người hốt hải phóng gấp như bị chó dí. Dưới ánh trăng, trên bãi bồi phía Đông của con sông, bắt gặp một bé gái chừng ba tuổi lơ ngơ đứng đó, Quyết Minh cũng thuôn mặt ra, đứng cách bé năm mét mà ngó chăm chăm.

“Bé tên là gì?” – Quyết Minh mở miệng hỏi.

“Cầu Cầu ạ.” – Bé gái rụt rè đáp.

“Thế mẹ bé đâu rồi?” – Quyết Minh lại hỏi.

Bé gái nhỏ lắc đầu.

Mông Phong và Trương Dân chạy đến sau lưng Quyết Minh, ai nấy đều ngậy người như phỗng. Quyết Minh quay đầu nhìn họ, cả bọn đều nghi hoặc không thôi, sao chỗ này tự dừng lại có trẻ con cho được?! Chuyện gì đây? Trong lòng Lưu Nghiễn nhất thời bật ra một ý nghĩ khiến người hoang mang tột độ: Chẳng nhẽ hành tinh Mẹ lại đến tìm Quyết Minh?

Mông Phong đứng đực một hồi, lúc sau mới ngoắt tay với bé gái: “Lại đây nào, chú cho bé kẹo que nè.”

Trương Dân: “...”

Lưu Nghiễn: “Đủ rồi nha! Anh đừng dạy hư trẻ con!”

Mông Phong tức khí dộp lại: “Anh muốn cho bé kẹo que thiệt mà!”

Mông Phong móc từ trong túi đeo ngang hông ra một cây kẹo sữa, bé gái nhỏ hớn hở chạy tới nhận lấy, bé vòng tay ôm cổ Mông Phong cười vui vẻ, khuôn mặt mồm mĩm dụi dụi vào má hấn. Bốn người ngơ ngác ngó nhau một lúc, đoạn Trương Dân ôm bé lên, hỏi: “Tính sao giờ?”

Lưu Nghiễn đề nghị: “Vào thôn đi hỏi từng nhà vậy, xem thử con cái nhà ai chạy ra ngoài... Quyết Minh, sẽ không phải là..”

Quyết Minh xoa xoa đầu bé gái, nhìn sang Lưu Nghiễn, ánh mắt cũng đượm vẻ ngờ vực. Trương Dân ôm bé đi xuống núi, Quyết Minh bỗng nhiên hỏi: “Con nhận nuôi bé được không ba?”

Trương Dân vội ngăn: “Không được, nhóc cưng, con không thể nhận nuôi đâu, chính bản thân con vẫn là một đứa trẻ...”

Lưu Nghiễn vừa nghĩ đến, nếu quả thực là Huyền Địa Cầu, chỉ có thể giao cho Quyết Minh thôi. Cậu đi lùi phía sau, khẽ giọng nói với Mông Phong những suy đoán của mình, Mông Phong cũng nhanh chóng suy xét vấn đề, hấn nói: “Em đọc truyện tranh nhiều quá bị nhiễm đấy à, đời nào có chuyện như thế.”

Lưu Nghiễn hỏi ngược: “Vậy anh giải thích kiểu gì đây?”

Quyết Minh ở phía trước dắt tay bé gái, bảo: “Cầu Cầu, gọi papa đi.”

Thanh âm của bé gái nhỏ trong trẻo mà vui tươi, bé cười gọi: “Papa!”

Quyết Minh lại chỉ chỉ vào Trương Dân, dạy: “Đây là ông nội.”

“Rắc!” một tiếng, Trương Dân như thể bị sét bổ ngang đầu, bé gái thật là ngoan ngoãn, bắt chước gọi: “Ông nội.”

Khi tới trước khu làng, Trương Dân nói: “Tôi mang bé về nhé.”

Mông Phong bảo: “Để tôi và Lưu Nghiễn đi hỏi thăm xem trẻ con nhà ai đi lạc.”

Lưu Nghiễn thăm khẩn cầu ông trời phù hộ đừng là Huyền Địa Cầu tìm tới, bằng không thì phiền to... Dưng mà thực tế ‘ông trời’ cũng chính là Huyền Địa Cầu đấy thôi, nếu đi khẩn vái với Huyền Địa Cầu rằng ngài ấy đừng đến... Có gì đó sai sai?

Hai người chia nhau đi hỏi, còn Trương Dân và Quyết Minh dẫn Cầu Cầu về nhà Mông Phong.

Mông Kiến Quốc nhấp ngụm trà, đáp: “Già rồi, không muốn quay về quân đội nữa.”

Trịnh Phi Hồ nói: “Thầy lúc nào cũng nói vậy, thầy còn trẻ lắm...”

Đương lúc trò chuyện, Trương Dân và Quyết Minh ôm một bé gái bước vào, Quyết Minh chỉ phía Mông Kiến Quốc, tiếp tục dạy Cầu Cầu: “Đây là ông cố.”

Cầu Cầu vẫn rất là ngoan ngoãn, lễ phép gọi: “Cháu chào ông cố—”

Tiếng xưng hô này chẳng khác nào sấm sét từ chín tầng trời giáng xuống, Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hồ đồng thời hóa đá.

Ông cố ông cố ông cố ông cố ông cố ông cố ông cố ông cốoooo... Mặt mày Mông Kiến Quốc biến dạng co quắp, ông thẳng thốt hô lên: “Cố làm sao?!”

Trịnh Phi Hổ: “Quyết Minh, con gái của cháu?!”

Trương Dân nửa mếu nửa khóc thả Cầu Cầu xuống, bé Cầu Cầu chạy đi ăn bánh Trung Thu, hai người lúc này mới giải thích cho Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ. Quyết Minh lại giới thiệu Trịnh Phi Hổ với bé: “Đây là ông chú.”

Trịnh Phi Hổ: “...”

“Nó là Panda...” – Quyết Minh còn đưa Cầu Cầu gặp mặt Panda.

Cái nhà này sắp loạn cào cào lên hết rồi! Mông Kiến Quốc và Trịnh Phi Hổ cấp tốc vọt ra ngoài đi tìm cha mẹ của Cầu Cầu.

Gần một tiếng đồng hồ sau, Lưu Nghiễn dẫn theo Lục Cố đến, lúc ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đâu có biết!” – Lục Cố nói – “Cháu tôi dắt con bé ra ngoài chơi, hai đứa trẻ con xem xem tuổi nhau, tại anh chưa từng sống ở thôn quê nên không biết, mấy đứa con nít nhà quê thích chơi đùa lông nhông ngoài đường vậy đó, ai ngờ phát sinh nhiều chuyện đến thế?”

Lưu Nghiễn đưa Lục Cố vào nhà, giơ tay ra hiệu với Quyết Minh, ý bảo: chỉ là đứa bé bình thường, chẳng phải hành tinh Mẹ đến tìm nhóc chơi, chớ nghĩ ngợi linh tinh. Quyết Minh cũng có chút thất vọng, nhóc ừ xù gật đầu: “Ồm.”

Lục Cố vỗ vỗ tay, bảo: “Cầu Cầu, lại đây nào.”

Cầu Cầu vừa hô: “Cậu Út!” – Lập tức chạy tới cho Lục Cố ôm. Nhóm người Mông Phong cũng đã trở về, mới hay Lục Cố theo cha mẹ đến đây thăm họ hàng, mà chị họ tối nay bận việc không tới được, nên giao Cầu Cầu cho Lục Cố trông giùm.

Lục Cố bế Cầu Cầu đi, lúc rời khỏi cô bé còn hì hì cười vẫy tay tạm biệt Mông Phong. Để lại Mông Kiến Quốc với hai hàng lệ chảy dài, Trịnh Phi Hổ chốt: “Tóm lại, thầy suy nghĩ lại đi nhé.”

Mông Kiến Quốc gật đầu.

Ngày hôm sau, Lưu Nghiễn hỏi Mông Phong: “Có phải ba bị chuyện gì đã kích không?”

Mông Phong lơ ngơ hỏi: “Thiệt hử? Làm gì có, anh đâu phát hiện.”

Lưu Nghiễn nói: “Ba nói hình như lúc này đọc báo không nhìn rõ chữ lắm, muốn sắm cặp kính lão.”

Mông Phong: “...”

“Ảnh hưởng tâm lý thôi.” – Mông Phong tiếp – “Lục Cố đã xin giấy phép giúp anh, nên vài ngày nữa anh phải đi một chuyến để mua gà con, có mỗi mình ba ở nhà xây nguyên cái trại nuôi gà ấy mà.”

.
. .
.

KẾT THÚC TOÀN VĂN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/2013>